

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம:

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி (மூன்றாம் பத்து)

(ஈடு வ்யாக்யான மூலம், எளிய நடை)

(வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி
முடிச்சோதி ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்” என்று அவன் கல்யாணகுண விஷயமாக அஜ்ஞாநமில்லை என்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; அந்த குணாதிக விஷயந்தன்னில் ஓர் அஜ்ஞாநம் அநுவர்த்திக்கிறபடி சொல்லுகிறார் இதில். கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞானத்துக்கு அடி கர்மமாயிருக்கும். இங்குத்தை அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி விஷய வைலக்ஷண்யமாயிருக்கும். நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ளதொரு ஸம்சயமாயிற்று இது. ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருப்பதொரு ஸம்சயமாகையாலே ஸ்வரூபமுள்ளதன்னையும் நிற்பதொன்றிறே இது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-10-11) - பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன் - என்பதன் மூலம் அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்து எந்தவிதமான அறியாமையும் இல்லை என்று கடந்த திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார். அப்படிப்பட்ட குணங்களின் இருப்பிடமாகவே உள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஒரு அறியாமை தொடர்ந்தபடி உள்ளதை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். கடந்த திருவாய்மொழியில் எந்தவிதமான அறியாமையும் இல்லை என்று கூறிய பின்னர், இந்தத் திருவாய்மொழியில் இவ்விதம் கூறுவது முரண்பாடு அல்லவோ என்று சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கடந்த திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட அறியாமை என்பது கர்மத்தின் காரணமாக ஏற்படும் அறியாமை ஆகும். அது ஆழ்வாருக்கு இல்லை. இங்கு கூறப்படும் அறியாமை என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி என்பதான அற்புதமான விஷயத்தின் வேறுபாடு குறித்து ஆகும். இத்தகைய சந்தேகம் நித்யஸூரிகளுக்கும் கூட இருப்பதாகும். அவனுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து எழக்கூடிய சந்தேகம் என்பதால், அந்த ஸ்வரூபம் உள்ளவரை இந்தச் சந்தேகம் தொடர்ந்தபடியேதான் இருக்கும். ஆகவே இங்கு எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - திருமலையை அநுபவித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, “வடமாமலையுச்சியை” என்னுமாபோலே திருமலையில் ஏகதேசமென்னலாம்படியாய், கல்பகதரு பஹுசாகமாகப் பணைத்துப் பூத்தாற்போலே நிற்கிற அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை

அநுபவித்தார். வேதங்களோடு வைதிகபுருஷர்களோடு ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளோடு வாசியற ஸ்வயத்தந்தால் காணாமன்று காணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற இருப்பையும், தானே கொடுவந்து காட்டுமன்று ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறைய நின்றார்க்கும் காணலா யிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையை அநுபவித்தபடி வந்தவர், பெரியதிருமொழி (7-10-3) – வடமாமலை யுச்சியை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தத் திருமலையின் ஒரு பகுதியோ என்று வியப்பறும்படியாக, ஒரு கற்பகமரம் தனது பல கிளைகளுடன் விரிந்து, பூத்து நிற்பது போன்றுள்ள கள்ளழகரின் திருமேனி அழகை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அநுபவிக்கிறார். வேதங்களுடன் எப்போதும் கூடியுள்ள வைதிக புருஷர்களான வ்யாஸர் போன்றவர்கள், நான்முகன் சிவன் போன்றவர்கள் என்று யாராக இருந்தாலும், எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, தங்களுடைய சுயமுயற்சியால் காண முயன்றால் காண இயலாதபடி உள்ளவன், தானாகவே வந்து தன்னைக் காட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான்; மேலும் பிறவி, செயல் போன்றவற்றால் தாழ்ந்தவர்களும் கூட, தன்னைக் காணலாம்படி உள்ளான்; இப்படிப்பட்ட அவனுடைய தன்மையையும் கூறி வியந்து போகிறார்.

3-1-1 முடிச்சோதி யாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ

அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையா யலர்ந்ததுவோ

படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொன்

கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே கட்டுரையே

பொருள் - உனது திருமுகத்தின் ஒளியானது திருமுடியின் ஒளியாகி மேலே சென்று நிற்கிறதோ? உனது திருவடிகளின் ஒளியானது நீ எழுந்திருளியுள்ள தாமரையாய் மலர்ந்து காணப்படுகிறதோ? விசாலமாகவும் அழகாகவும் உள்ள உனது இடுப்பின் ஒளியானது, நீ அணிந்துள்ள பட்டாடையிலும், பலவிதமான ஆபரணங்களிலும் வ்யாபித்து உள்ளதோ? மஹால்சுஷ்மியின் நாயகனே! இவற்றைக் குறித்துள்ள எனது சந்தேகம் நீங்கும்படி நீ உரைக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - முதற் பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்கும் உண்டான ஸுகடிதவத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், கள்ளழகருடைய திவ்யமான அவயவங்கள் மற்றும் அவனுடைய திவ்யமான அணிகலன்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள மிகுந்த பொருத்தத்தைக் கண்டு வியந்து போகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ) உன்னுடைய திருமுகத்தில் உண்டான தேஜஸ்ஸானது திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு விகலிதமாயிற்றோ? உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு விகலிதமாயிற்றோ என்றும் வரக்கடவது. சேஷபூதனுக்கு முற்படத்தோற்றுவது தன்னுடைய சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான அவனுடைய சேஷித்வமிறே; அவனுடைய சேஷித்வ ப்ரகாஸகமான திருவபிஷேகத்தின் அழகு திருவடிகளிலே போர வீசிற்று. (அடிச்சோதி) திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது தேவர் நின்ற ஆஸநபத்மமாய்க் கொண்டு விகலிதமாயிற்றோ, நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய்க் கொண்டு விகலிதமாயிற்றோ?

விளக்கம் - (முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ) பொதுவாக உலகில் உள்ளவர்களுக்கு ஆபரணங்கள் மூலம் அவர்களுடைய உடலில் ஒளி ஏற்படும்; ஆனால் இங்கு திருமேனி ஒளியால் ஆபரணங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன என்கிறார். உனது திருமுகத்தில் உள்ள தேஜஸ் என்பது திருமுடியில் சென்று அதன் தேஜஸ்ஸாக மலர்ந்து நிற்கிறதா அல்லது உனது திருமுடியின் தேஜஸ் என்பது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாகப் பரவி நிற்கிறதா? பொதுவாகக் கேசாதிபாதம் அல்லது பாதாதிகேசம் என்று புகழ்வர்; இதனை விடுத்து முதலில் திருமுடியை வர்ணிப்பது ஏன்? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ஒரு அடிமைக்கு முதலில் கண்ணில் படுவது, தனது அடிமைத்தனத்திற்கு ஏற்றதான எஜமானனுடைய எஜமானத்தன்மை ஆகும்; இங்கு ஸர்வேஸ்வரனுடைய எஜமானத்தன்மை வெளிப்படுவதான திருமுடியின் அழகானது திருவடிகளில் வீசியபடி உள்ளது என்கிறார். (அடிச்சோதி) - உனது திருவடிகளின் அழகானது நீ நிற்பதான தாமரையாக மலர்ந்து காணப்படுகிறதா அல்லது அந்தத் தாமரையின் ஒளியானது திருவடிகளில் மலர்ந்து நிற்கிறதா?

வ்யாக்யானம் - (நீ நின்ற) ஏகரூபனானவனும் நீரிலே நின்றாற்போலே ஆதரித்து நிற்கும்படி இது ப்ராப்யத்தினுடைய சரமாவதியாகையாலே அவ்வருகு போக்கில்லையே, திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது ஏறக்கொழித்தது; கடலுக்குள் பட்டதொரு த்ருணம் ஒரு திரை ஒரு திரையிலே தள்ளக் கடந்து அலையுமாபோலே, ஓரழகு ஓரழகிலே தள்ளக் கிடந்து அவற்றை அநுபவிக்கிறார். (படிச்சோதி) திருமேனியழகு பல்கலனாய்க் கலந்ததுவோ, பல்கலன் படிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? சோதியாடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ, கடிச்சோதி சோதியாடையாய்க் கலந்ததுவோ? (நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி, படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய்க் கொண்டு கலந்ததுவோ) உன்னுடைய அழகியதாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திவ்ய கடி ப்ரதேசத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸானது, ஸ்வாபாவிகமான தேஜஸ்ஸையுடையத்தான திருப்பீதாம்பரம் தொடக்கமான பல திருவாபரணங்களாய்க் கொண்டு சேர்ந்ததுவோ? நீரிலே நீர் கலந்தாற்போலே பேத க்ரஹணத்துக்கு அநுபபத்தியே யாயிருக்கை. அன்றியே, படிச்சோதி - படியாணியான ஒளி என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (நீ நின்ற) - ஒரே தன்மை கொண்டவன். மலர்ந்த தாமரை நீரில் உள்ளபோது மேலும் அழகாகக் காணப்படுவது போன்று, நீ நிற்கின்ற தாமரைமலர் காரணமாக உனது திருவடிகள் மேலும் அழகுடன் உள்ளன. ஆனால் திருவடிகளின் ஒளியானது கீழே போகாமல் மேல் நோக்கிச் செல்வது ஏன்? திருவடியானது அடையவேண்டிய இலக்கின் எல்லையாக உள்ளதால், அதனைக் கடந்து கீழே போவதற்கு வழியில்லை; ஆகவே திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது மேலே ஏற முயன்றது. ஸர்வேச்வரனுடைய ஏதேனும் ஒரு பாகம் மட்டுமே அநுபவிக்கப் போதுமானதாக உள்ளபோது, இவர் இவ்விதம் திருமுடி, திருவடி என்று பலவற்றையும் ஏன் அநுபவிக்கிறார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கடலில் விழுந்த ஒரு சிறு மரக்கட்டை போன்ற பொருள் ஒன்று ஒவ்வொரு அலையால் அடுத்த அலைக்குத் தள்ளப்பட்டு அங்கும்இங்கும் அலைந்தபடி உள்ளது போன்று, இவரை ஓர் அழகு மற்றோர் அழகில் தள்ளிவிட, இவ்விதம் அநுபவித்தபடி உள்ளார். அடுத்த வரவுள்ள இரண்டு அடிகளை மூன்றுவிதமாகக் கூட்டிப் பொருள் கொள்வர். முதலில் “பரச்சோதி பல்கனாய்க் கலந்ததுவோ”; இரண்டாவது வகை, “சோதியாடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ”; மூன்றாவது வகை, “நின் பைம்பொன் கடிச்சோதி பரிச்சோதி ஆடையொடும் பல்கனாய்க் கலந்ததுவோ” என்பதாகும். முதல் வகையில் பொருள் அருளிச்செய்கிறார். (படிச்சோதி) - உனது திருமேனியின் அழகானது பல

ஆபரணங்களாகக் கலந்து நிற்கிறதா அல்லது பல ஆபரணங்களின் அழகானது திருமேனியில் அழகாக வந்து நிற்கிறதா? அடுத்து இரண்டாவது விதத்தில் பொருள் கூறுகிறார். உனது இடுப்பின் அழகானது நீ அணிந்துள்ள வஸ்திரங்களில் ப்ரதிபலித்து, அதனால் அவை ஒளிர்கின்றனவா அல்லது அந்த வஸ்திரங்களின் ஒளியானது உனது அழகான இடுப்பிற்கு மேலும் ஒளி வீசியபடி உள்ளனவா? அடுத்து மூன்றாம் விதமாகப் பொருள் உரைக்கிறார். (நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி, படிச்சோதியாயடையொடும் பல்கலனாய்க் கொண்டு கலந்ததுவோ) - உனது அழகானதும், அனைவராலும் விரும்பத்தக்கதும் ஆகிய திவ்யமான இடுப்புப் பகுதியில் ஏற்படும் தேஜஸ் என்பது இயல்பாகவே ஒளி வீசியபடி உள்ள பீதாம்பரம் உள்ளிட்ட பல திருவாபரணங்களாகக் கொண்டு நிற்கிறதோ? இங்கு “படி” என்பது “இயல்பாகவே”, “திருமேனி” மற்றும் “தங்கம்” என்ற மூன்று பொருளில் வந்துள்ளது. நீரில் சென்று நீர் கலந்தால் பிரித்து அறிய இயலாதது போன்று, இவன் ஒளியும் அவற்றின் ஒளியும் ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கின்றன.

வ்யாக்யானம் - (திருமாலே) இதுவுமொரு சேர்த்தியழகு இருக்கிறபடி. “அகலகில்லேன்” என்று பிரியமாட்டாமலிருக்கிற பிராட்டியும், ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞானான நீயும் கூட விசாரித்து இதுக்கு ஒரு போக்கடி அருளிச்செய்ய வேணும். இன்று அநுபவிக்கப்படுக்க இவர், “என்று மோரியல்வினர் என நினைவரியவர்” என்பர்; நித்யாநுபவம் பண்ணுமவர்கள், “பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம்” என்றே பயிலாநிற்பர்கள் ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞானவன் தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியனாயிருக்கும்; ஆக, இப்படி இன்று அநுபவிக்கப்படுக்க இவரோடு, நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களோடு, அவன் தன்னோடு வாசியில்லை இஸ்ஸம்சயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. தமக்கு இந்த ஸம்சயம் அறுதியிடவொண்ணாதாப்போலே அவர்களுக்கும் என்றிருக்கிறார். (கட்டுரையே) சொல்லவேணும் என்றபடி.

விளக்கம் - (திருமாலே) - மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்தபடி உள்ளதும் ஒரு சேர்த்தியழகு அல்லவோ? திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் - என்பதற்கு ஏற்ப உன்னை விட்டுப் பிரியாமல் உள்ள பெரியபிராட்டியும், அனைத்தும் அறிந்த நீயுமாகச் சேர்ந்து நின்று எனது ஐயத்தைக் குறித்து விசாரித்து, அதனைப் போக்கவேண்டும். அதாவது, “உங்களால் கூட எனது சந்தேகத்திற்குச் சரியான பதில் உரைக்க இயலாது, அத்தகைய மேன்மையானது உனது திருமேனி அழகு” என்பது ஆழ்வாருடைய அபிப்பிராயம் ஆகும். இன்று வந்து அநுபவிக்கப் புகுந்த ஆழ்வாருக்கு அல்லவோ இதனை உறுதிபட உரைக்க

இயலாது, ஆனால் அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகளாலும், அனைத்தும் அறிந்த அவனாலும் நிச்சயித்துக் கூற இயலும் என்பதால் அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். அதாவது இப்போது அனுபவிக்க வந்த நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி (1-1-6) - என்று மோரியல்வினர் என நினைவரியவர் - என்பார்; எப்போதும் அவனை அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் கூட “முன்பு கண்டறிந்த திருமுகமாக உள்ளது, எங்கு பார்த்தோம்” என்று வியந்தபடி, பெரியதிருமொழி (8-1-9) - பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம் - என்பதற்கு ஏற்ப திகைத்து நிற்பர்; அனைத்தையும் அறிந்தவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோதிலும், திருவாய்மொழி (8-4-6) - தனக்கும் தன் தன்மையறிய அறியனாய் - என்பதற்கு ஏற்ப இருப்பான். ஆகவே இந்தச் சந்தேகங்களைப் பொறுத்தவரையில், இன்று அவனை அனுபவிக்க வந்த நம்மாழ்வார், எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள், அனைத்தும் அறிந்த அந்த ஸர்வேச்வரன் என்று யாருக்கும் வேறுபாடு இல்லாமல் நிலைத்து நின்று தொடர்கிறது. தனக்கு இந்த ஐயத்திற்கான விடையை உறுதிபடி உரைக்க இயலாதது போன்றே, அவர்களுக்கும் உள்ளது என்று நிற்கிறார். (கட்டுரையே) பதில் உரைக்கவேண்டும்.

3-1-2 கட்டுரைக்கில் தாமரை நின் கண் பாதம் கையொவ்வா

சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனி யொளியொவ்வாது
ஒட்டுரைத்திவ் வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும்
பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி

பொருள் - உயர்ந்த தேஜஸ் உருவமாக உள்ளவனே! உறுதியாக உரைக்கவேண்டும் என்றால், உன்னுடைய திருக்கண்கள், திருக்கரங்கள் மற்றும் திருவடிகள் ஆகியவற்றுக்குத் தாமரை மலரானது ஒப்பாகாது. தீயில் சுட்டு, திரவ வடிவத்தில் ஆக்கி, உரைக்கப்படும் தங்கமானது உனது திருமேனியிலிருந்து வெளிவரும் தேஜஸ்ஸுக்கு ஒப்பாகாது. ஆகவே இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் இது போன்ற உவமைகளை உரைத்து உன்னைப் புகழ்தல் என்பவை அனைத்தும் தங்களுக்குத் தோன்றியதை உரைத்தவைகளாயும், தாழ்ந்தவையாயும் ஆகின்றன.

அவதாரிகை - அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாமையாலே லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்கு அவத்யமாமித்தனை என்கிறார்.

விளக்கம் - கள்ளழகருடைய அழகைக் குறித்து உலகில் உள்ளவர்கள் கூறும் பலவிதமான துதிகள் அனைத்தும் அவனுடைய அழகுக்கு ஒப்பில்லாத காரணத்தினால், அந்தத் துதிகள் பலவும் அவன் விஷயத்தில் தாழ்வையே ஏற்படுத்தும் என்கிறார் (உயர்ந்த ஒரு பொருளைத் தாழ்ந்த சொற்கள் கொண்டு வர்ணித்தால், அந்தப் பொருளுக்குத் தாழ்ச்சி ஏற்படும் அல்லவோ).

வ்யாக்யானம் - (கட்டுரைக்கில்) அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டு போமித்தனை போக்கிச் சொல்லப்போகாது. (கட்டுரைக்கில்) கட்டுரையென்று - முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி. சொல்லில், தாமரை ஜாதியாக உன்னுடைய திருக்கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் திருக்கைகளுக்கும் ஒப்பாகாது. ஓரோ வ்யக்திகளுக்கும் தாமரை ஜாதியாக ஒப்பாகாது. குளிர நோக்கின கண், தோற்று விழும் திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் திருக்கைகள் இவையிருக்கிறபடி. “ந சாஸ்த்ரம் நைவ ந க்ரம:” என்கிறவிடத்தில் - அடைவு சொல்லுகிறதன்றே. இவரும் அநுபவத்துக்கு பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறாரித்தனையிறே; “நின் கண்” என்கையாலே, “உனது முகச்சோதி” என்றத்தை நினைக்கிறது; பாதமென்று “அடிச்சோதி” என்றத்தை நினைக்கிறது; கையென்று - தாம் நடுவநுபவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - (கட்டுரைக்கில்)- “கட்டுரைக்கில்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? முதலில் இது போன்று உவமைகளை அவன் விஷயத்தில் உரைத்தல் என்பதே தகாத செயலாகும். அதனையும் மீறி உரைத்தால், வேதங்கள் - நேதி நேதி - அது அல்ல, அது அல்ல - என்று கூறுவது போன்று மட்டுமே வர்ணிக்க இயலும். நீரில் முழுகுபவர்கள், நீர்க்குமிழ்கள் வெளியே வெளிப்படும்படியாகத் தரை அளவிற்கு முழுகுவது போன்று, அவனுடைய அழகை அநுபவித்து நிற்கலாம் அல்லாமல், சொற்கள் கொண்டு உரைக்க இயலாது. (கட்டுரைக்கில்) - “கட்டுரைக்கில்” என்பதை, “கூறினால்” என்று பொருள் கொண்டு உரைக்கிறார்; அப்படியே உரைத்தாலும், பலரும் கூறுவது போன்று உனது திருக்கண்கள், திருவடிகள், திருக்கரங்கள் ஆகியவற்றுக்குத் தாமரைமலர்கள் எந்தவிதத்திலும் ஒப்பாகாது. ஆனால், கேசம் தொடங்கி திருவடி முடிய அல்லது திருவடி தொடங்கி கேசம் முடிய என்று வர்ணிக்காமல் “கண், திருவடி, திருக்கரம்” என்றுள்ள வரிசையில் ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கள்ளழகருடைய திருக்கண்கள் நம்மை மிகவும் கருணையுடன் நோக்குகின்றன; அந்தப் பார்வைக்கு மயங்கி நாம்

அவனுடைய திருவடிகளில் விழுகிறோம்; அப்படி விழுந்த நம்மை வாரி எடுத்து அணைத்துக் கொள்வது அவனுடைய திருக்கரங்கள் ஆகும்; இதனால் இந்த வரிசையில் உரைக்கிறார். மேலும் ஒரு காரணமும் உரைக்கிறார். ந சாஸ்த்ரம் நைவ ந க்ரம: - ஆழ்ந்த பக்தி உள்ளவனுக்கு எந்தவிதமான சாஸ்திரக் கட்டுப்பாடும் விதிகளும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப இவரும் உரைக்கிறார் எனலாம். அல்லது கடந்த பாசுரத்தில் முடிச்சோதி, அடிச்சோதி, கடிச்சோதி என்றார்; இதனையே மீண்டும் உரைக்க வந்தவராக, “உனது முகச்சோதி” என்பதற்குப் பதிலாக “நின் கண்” என்றும், “அடிச்சோதி” என்பதற்குப் பதிலாக “பாதம்” என்றும், “கடிச்சோதி” என்பதற்குப் பதிலாக “கை” என்றும் உரைத்தார் எனலாம். அதாவது கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான திருமுடி, திருவடி மற்றும் இடுப்பு ஆகியவற்றுக்கும் ஏதும் ஒப்பாகாது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சுட்டுரைத்த இத்யாதி) பொன்னை உபமாநமாகப் போராதென்கைக்கு சிசுஷிக்கிறார். (சுட்டுரைத்த) காய்ச்சி ஓடவைத்து உரைத்த நன்றான பொன் உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான திவ்யவிக்ரஹத்தின் ஒளிக்கு ஒப்பாகாது. இத்தனை சிசுஷித்தாலாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லப் பாதம் போராதது. “ருக்மாபம்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (சுட்டுரைத்த இத்யாதி) - தங்கத்தைக் கூட உவமையாகக் கூற இயலாது என்று அருளிச்செய்கிறார். நன்றாக உருக்கப்பட்டு அச்சில் வார்த்து எடுக்கப்பட்ட தூய்மையான தங்கம் கூட உனது இயல்பாகவே ஒளி வீசுவதான திருமேனியின் ஒளிக்கு ஒப்பாகாது; தங்கம் காய்ச்சப்பட்டால் மட்டுமே ஒளிவீசும், உனது திருமேனி இயல்பாகவே ஒளியுடன் ஒளியுடன் உள்ளது. வெறும் தங்கத்தை இவன் திருமேனியுடன் கூற இயலாது; இதன் காரணமாகவே “சுட்டு, உரைத்த, நல்” என்று மூன்றுவிதமான அடைமொழிகளுடன் தங்கத்தை உரைத்தார். ஆனால் இவ்விதம் கூறினாலும் ஒப்பாக உரைக்க இயலாது. மநுஸ்மருதி - ருக்மாபம் - ஓடவைத்த பொன் போன்றவன் - என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஷ அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: - சூரியமண்டலத்தில் பொன் நிறமான புருஷன் உள்ளான் - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ஒட்டுரைத்து) ஒட்டாவது - கூடுகை. அதாவது, சேருகை, ஸத்ருசமாயிருக்கை. உனக்கு ஸத்ருசமாகச் சொன்னார்களாய். (இவ்வுலகு) “மஞ்சா: க்ரோசந்தி”

என்கிறபடியே காண்கிற இதுக்கு மேற்பட அறியாத இந்த லௌகிகர். ப்ராக்குத பதார்த்த வைலக்ஷண்யமும் அறியாதவர்கள். (உன்னை) சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யனாய். அவைதானும் புகழ்ப்புக்கால் “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்னும்படியான உன்னை. (புகழ்வெல்லாம்) உள்ளதுஞ்சொல்லி, இல்லாததுமெல்லாம் இட்டுக்கொண்டு சொன்னார்களா யிருக்கிறதுமெல்லாம். (பெரும்பாலும்) மிகவும் ப்ராயேண. (பட்டுரையாய்) பட்டது உரைக்கை - நெஞ்சில் பட்டதைச் சொல்லுகை. விஷயத்தைப் பாராதே ப்ரதிபந்நத்தைச் சொல்லுகை. (புறகென்றே காட்டுமால்) புன்மையையே காட்டா நின்றது. இவன் ப்ரதிபந்நத்தைச் சொன்னானாய் விஷயத்தில் ஸ்பர்சியாதே யிருக்குமாகில், அங்குத்தைக்குப் புன்மையே காட்டும்படி என்? என்னில், ரத்நமறியாதா னொருவன் “குருவிந்தக் கல்லோடொக்கும் இது” என்றால், அவ்வளவாகவிநே இவனுக்கு இதில் ப்ரதிபத்தி. அவ்வழியாலே அதுக்கு அவத்யமாமிநே; அப்படியே இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் இங்குத்தைக்கு அவத்யமாயே தலைக்கட்டும். இங்குத்தைக்குப் புன்மையைக் காட்டுகைக்கு நிபந்தநமென்? என்னில், (பரஞ்சோதி) “நாராயணபரோ ஜ்யோதி:” என்கிறபடியே நீ ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயனாகையாலே.

விளக்கம் - (ஒட்டுரைத்து) - ஒட்டு என்றால் கூடுதல், சேர்தல், அதாவது ஒப்பாக இருத்தல். பொன் என்பது போன்ற பொருள்களை உனக்கு ஒப்பாக உலகில் உள்ளவர்கள் கூறுகிறார்கள். (இவ்வுலகு) - மஞ்சா: க்ரோசந்தி - [கட்டிலின் மேல் உள்ளவர்கள் எழுப்பும் ஓசையை] கட்டில் ஓசை எழுப்புகிறது - என்பது போன்று, தங்களால் காணப்படும் தங்கம் போன்றவற்றுக்கு மேற்பட எதனையும் உவமையாகக் கூற இயலாதபடி லௌகீகத்தில் உள்ள உலகத்தினர். இந்த உலகில் காணப்படும் பொருள்களின் வேறுபாட்டை அறியாதவர்கள். (உன்னை) - சாஸ்த்ரங்களால் மட்டுமே அறியத்தக்கபடி உள்ள உன்னை. அந்தச் சாஸ்த்ரங்களும் கூட உன்னைப் புகழ் முனைந்தால், தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (9-1) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - ஆனந்தத்தின் எல்லை காண இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்புகின்றன - என்னும்படி உள்ள உன்னை. (புகழ்வெல்லாம்) - உள்ளவற்றை உள்ளபடி உரைத்தாலும், இல்லாதவற்றைச் சேர்த்து கொண்டு உரைத்தாலும் அவை அனைத்தும். (பெரும்பாலும்) - மிகவும், அனேகமாக, அனைத்தும் என்று பொருள். (பட்டுரையாய்) - தங்களுடைய மனதில் பட்டவற்றை உரைத்தல் என்று அளவு மட்டுமே ஆகும். கூற வந்த விஷயத்தை ஆராயாமல், தங்கள் மனதில் தோன்றியதை உரைத்தல். (புறகென்றே காட்டுமால்) - இவை தாழ்வையே

ஏற்படுத்தும். ஆனால் ஒருவன், தான் கூற வந்ததை விடுத்து, மனதில் தோன்றிய பலவற்றையும் உரைத்தால், அந்தப் பொருள் குறித்துக் கூறாமல் இருக்கிறான் என்றே ஆகிறது; இவ்விதம் உள்ளபோது அந்தப் பொருளுக்கு அவனால் எப்படித் தாழ்வு ஏற்படும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இரத்தினக்கல் ஒன்றின் பெருமை அறியாத ஒருவன், “இந்தக் கல் கூழாங்கல்லைப் போன்றது” என்று உரைத்தால், இரத்தினக்கல் என்பதைப் பொறுத்தவரை அவன் அந்த அளவு மட்டுமே மதிக்கிறான் என்றாகும் அல்லவோ? இது போன்றே உலகில் உள்ளவர்கள் செய்யும் துதிகள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுக்குத் தாழ்வையே ஏற்படுத்துவதாகும். இவ்விதம் தாழ்வை ஏற்படுத்தும் என்பது என்ன காரணத்தினால் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (பரஞ்சோதி) - நாராயண அநுவாகம் - நாராயணபரோ ஜ்யோதி: - நாராயணனே உயர்ந்த ஒளி - என்பதற்கு ஏற்ப நீ அனைத்து பொருள்களிலும் வேறுபட்ட ஜாதியாக உள்ளதால் ஆகும்.

3-1-3. பரஞ்சோதி நீ பரமாய் நின்னிகழ்ந்து பின்மற்றோர்

பரஞ்சோதி யின்மையில் படியோவி நிகழ்கின்ற

பரஞ்சோதி நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த எம்

பரஞ்சோதி கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே

பொருள் - அனைத்திலும் உயர்ந்த எல்லையற்ற ப்ரகாசத்துடன் கூடிய ரூபமாக நீயே உள்ளாய். உன்னைத் தவிர இது போன்று உயர்ந்த ஒளி வீசும் வஸ்து மற்றொன்று இல்லாத காரணத்தால், உபமானம்தும் இல்லாதபடி, “பரம்ஜோதி” என்று வேதங்களால் போற்றப்படுகிறாய். இத்தகைய உனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே பரந்து விரிந்துள்ள இந்த லோகத்தைப் படைத்தாய். ஆனால் நீ படைத்த இந்த லோகத்தில் காணப்படும் எத்தகைய தோஷங்களும் உன்னில் ஏற்படாதபடி எல்லையற்ற ப்ரகாசத்தை எனக்குக் காண்பித்தவனே! அத்தகைய ப்ரகாசத்தைக் காட்டிலும் பசுக்கள், இடையர்கள் என்றுள்ள பலரிடமும் எளிமை என்ற ப்ரகாசத்தை அதிகமாக வெளிப்படுத்தியவனே! உனது மேன்மையானதும், மாறுபட்டதும் ஆகிய திருமேனியின் உயர்த்தி, உபமானம் கூற இயலாத தன்மை, உலகில் காரணமாக இருத்தல் போன்ற பலவற்றையும் நான் ஒரு பாசரம் மூலம் கூறத் திறன் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - “நம்பக்கல் முதலடியிடாத லௌகிகரை விடும். வ்யாவ்ருத்தரே நீர் பேசினாலோ?”, என்ன; “என்னாலேதான் பேசப்போமோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஆழ்வார் உரைத்ததைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்மைக் குறித்து உலகினர் கூறுவது நமக்குத் தாழ்வாகவே முடியும் என்று நீவிர் உரைக்கிறீர். அதனை விட்டுத் தள்ளும். நம்மால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற காரணத்தால், அவர்களைத் காட்டிலும் வேறுபட்டு நிற்கும் நீவிர் நம்மைக் குறித்து உரைக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அடியேனாலும் உரைக்க இயலுமோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரஞ்சோதி நீ பரமாய்) “பரமாய் பரஞ்சோதி நீ”. வடிவழகிலேயாதல், ஐச்வர்யத்திலேயாதல் அல்பமேற்றமுடையான் ஒருவனைக் கண்டால், “உன்தன்னை தேஜஸ்ஸுடையான் ஒருவனில்லை; உன்தனை ஐச்வர்யமுடையான் ஒருவனில்லை” என்பர்களிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, “இனியொரு வ்யக்தியில் அவையில்லை” என்னும்படி பூர்ணமாகவுள்ளது உன்பக்கலிலே யாகையாலே, பரமாய்க் கொண்டு பரஞ்சோதியோதிஸ்ஸா யிருக்கிறாய் நீ. “தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (பரஞ்சோதி நீ பரமாய்) - “பரஞ்சோதி” என்று கூறினால் போதாதோ, “பரமாய்” என்னும் அடைமொழியைச் சேர்க்கவேண்டுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதனை “பரமாய் பரஞ்சோதி நீ” என்று படித்து பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதாவது இந்த உலகில் வடிவழகு அல்லது செல்வம் போன்ற அற்ப விஷயங்களில் சிறிதளவு ஏற்றத்துடன் உள்ள ஒருவனைக் கண்டால் மற்றவர்கள் அவனிடம், “உன்னைப் போன்று தேஜஸ் உள்ளவர்கள் யாரும் இல்லை, உன்னைப் போன்று செல்வம் கொண்டவர்கள் யாரும் இல்லை”, என்பார்கள். அது போன்று அல்லாமல், “இந்த உலகில் எந்த ஒரு வடிவிலும் இப்படிப்பட்ட தேஜஸ் இல்லை, ஐச்வர்யம் இல்லை”, என்னும்படி பரிபூர்ணமாக உள்ள தேஜஸ்ஸானது உன்னிடம் உள்ளது. இதனால் ஒப்புயர்வற்ற பரஞ்சோதியாக நீ உள்ளாய். கடவல்லீ (2-5) - தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி - ப்ரஹ்மத்தின் தேஜஸ்ஸால் இவை அனைத்தும் ப்ரகாசிக்கின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (நின்னித்யாதி) லோகத்தில் தன்னோடொத்தாரும் தனக்கு மேற்பட்டாரும் அநேகராயிருக்கச் செய்தே, “உனக்கு ஸமராதல், அதிகராதலுண்டோ?” என்னக் கடவதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னையொழிய வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு இல்லாமையாலே உபமான ரஹிதனாய்க் கொண்டு வர்த்தியா நின்றுள்ள பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு நீ. தனக்குங்கூடக் கடவனல்லாதான் ஒருவனை “நீயேயிறே நாட்டுக்கெல்லாம் கடவாய்”, என்னக் கடவது; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னுடைய ஸங்கல்பவலேசத்திலே கார்யாகாரமாய்க் கொண்டு விஸ்த்ருதமாக நின்றுள்ள லோகங்களெயெல்லாம் உண்டாக்கின எம்பரஞ்சோதி.

விளக்கம் - (நின்னித்யாதி) – நின்னிகழ்ந்து = உன்னைத் தவிர, மற்றொரு பரஞ்சோதி இல்லாத காரணத்தால் உபமானம் இல்லாதபடி நிற்கிற. இந்த உலகில் யாரோ ஒருவனைப் பார்த்து, அவனைப் போன்றவர்களும் அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களும் பலர் இருந்தாலும் அவனிடம், “உனக்குச் சமமோ அல்லது உயர்ந்தோ யாரும் உள்ளனரோ, இல்லை”, என்று கூறுவதைக் காணலாம். இவ்விதம் உன்னைப் பொறுத்தவரை யாரும் உயர்ந்த தேஜஸ்ஸுடன் இல்லாத காரணத்தால், உபமானம் ஏதும் இல்லாதவனாக, மேன்மேலும் ஓங்கியபடி உள்ள பரஞ்சோதி நீயே ஆவாய். அடுத்து, “உலகம் படைத்த” என்று கூறாமல் “நின்னுள்ளே படை” என்று விரிவாகக் கூறக் காரணம் என்ன? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். தன்னைக் கூட தான் படைத்துக் கொள்ள இயலாத நான்முகன் போன்றவர்களிடம், “நீ அல்லவோ அனைத்தையும் படைத்தாய்”, என்று கூறுவது காண்கிறோம். அப்படி அல்லாமல், உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் ஒரு மிகச் சிறிய துளியை மட்டுமே கொண்டு, உனது காரியத்தின் உருவமாகப் பரந்து விரிந்துள்ள அனைத்து லோகங்களையும் உண்டாக்கிய எனது பரஞ்சோதி.

வ்யாக்யானம் - “புத்ரஸ்தே ஜாத:” என்னுமாபோலே அவற்றை உண்டாக்கின பின்பு திருமேனியிலே பிறந்த புகர் இது. ஸ்வபாவிகமான மேன்மை அது; காரணத்வ ப்ரயுக்தமான புகர் இது. இப்படியிருக்கிற மேன்மையை எல்லை காணிலும். (கோவிந்தா) நீர்மை தரை காணவொண்ணாதா யிருக்கிறது. (பண்பு) உன்னுடைய ப்ரகாரம். அது என்னாற் சொல்லப்போகாது, அநுபவித்துப்போமித்தனை. (கோவிந்தா பண்புரைக்க மாட்டேனே) “நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னுமீனச் சொல்” என்று நெஞ்சால் நினைக்கவொண்ணாதது சொல்லத்தானே போகாதிறே.

விளக்கம் - புத்ரஸ்தே ஜாத: - உனக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்துள்ளான் - என்று கூறுவது கேட்டு மகிழ்வது போன்று, “இந்த லோகத்தை உண்டாக்கினான்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பின்னர், அதனைக் கேட்டு, இவருடைய பாசுரத்தைக் கேட்ட இனிமை காரணமாக திருமேனியில் உண்டான புகர். பாசுரத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள “பரஞ்சோதி” என்ற பதம் தொடக்கமாக, “படியோவி நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி” என்று முடிவது வரை உள்ள “பரஞ்சோதி” என்ற பதங்கள் இயல்பாகவே இவனுக்குள்ள மேன்மையைக் கூறுகிறது. ஆனால் “நின்னுள்ளே படர் உலகம் படைத்த எம் பரஞ்சோதி” என்று கூறுவதில், உலகின் காரணமாக உள்ளதால் உண்டான மேன்மையைக் கூறினார். இப்படியாக உள்ள உனது மேன்மையை முற்றிலுமாக உணர இயன்றாலும், (கோவிந்தா) - உனது நீர்மை என்பது எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதே! (பண்பு) - உனது ஸௌவப்பம், எளிமை என்பது அனுபவிக்க இயலும்படி உள்ளதே அல்லாமல் என்னால் சொற்கள் கொண்டு கூற இயலாதபடி உள்ளது. ஏன் கூற இயலாது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (கோவிந்தா) - திருவிருத்தம் (98) - நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுண்ணென்னுமீனச் சொல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளத்தால் நினைத்துப் பார்க்கக் கூட இயலாத ஒன்றை, சொற்கள் கொண்டு கூற இயலுமா?

3-1-4 மாட்டாதே யாகிலும் மலர்தலை மாஞாலம் நின்

மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க
மாட்டாதே பல சமய மதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்
மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய் மாஞாலம் வருந்தாதே?

பொருள் - உன்னுடைய திருநாபியிலிருந்து வெளிப்பட்ட தாமரைமலரைத் தனக்கு தலை இடமாகக் கொண்டு (பிறப்பிடமாக) வெளிப்பட்ட பரந்து விரிந்த இந்த உலகமானது, உனது ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதான மலர் போன்று அழகான மேன்மையான திருமேனியைத் தனது நெஞ்சத்தில் நிலைநிறுத்தி த்யானிக்க இயலாது. மேலும், இவ்விதம் உனது திருமேனியைக் குறித்து உணர இயலாதபடி பலவிதமான மதங்களின் ஞானத்தையும் நீ உலகிற்கு உண்டாக்கி, புத்தியை மயக்கினாய். இவ்விதம் உள்ள இந்த உலகத்தைத் திருத்தி நல்வழியில் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் காண்பிக்காமல், மலர்கள் நிறைந்த துளசி போன்றவற்றை அனுபவித்தபடி நீ நிற்கிறாய். இவ்விதம் நீ இருந்தால் இந்த உலகம் வருந்தாதே?

அவதாரிகை - தாம் “உரைக்கமாட்டேன்” என்றார். இவனுடைய போக்யதாதிசய மிருந்தபடியால் சிலராலே கிட்டலாயிருந்ததில்லை; இனி ஸம்ஸாரிகள் இழந்து நோவுபட்டுப் போமித்தனையாகாதே என்று அழகருடைய அழகின் மிகுதி பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரனை குறித்து தன்னால் முழுமையாக உரைக்க இயலாத காரணத்தால், அவ்விதம் கூறமாட்டேன் என்றார். இங்கு போக்யதாதிசயம் என்றால் அனுபவிக்கப்படும் பொருளின் மிகுதியான இன்பம் என்பதாகும். இவ்விதம் அழகருடைய திருமேனி உள்ளபோதிலும் பலர் அவனை அடைந்து நிற்பதில்லை. அதாவது இயல்பாகவே இந்த உலகம் உனது திருமேனி அழகில் மனதைச் செலுத்தாது; இது தவிர நீயும் அறிவைக் கெடுக்கவல்ல பல மதங்களை உண்டாக்கினாய்; இதனால் ஸம்ஸாரிகள் இதனை இழந்து தங்களுடைய துன்பங்கள் மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ளனர். இதனைத் தவிர்க்கும்விதமாக, அழகருடைய திருமேனியின் மிகுதியானது இவரை, அதனைக் குறித்து உரைக்கும்படிச் செய்ய, இவரும் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாட்டாதே இத்யாதி) நின் மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க இம்மலர்தலை மாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும். (நின்மாட்டாய) உன்னிடத்திலேயான, உன் பக்கலிலேயான. மட்டை - “மாட்டு” என்று நீட்டிக் கிடக்கிறதாய், “மத்வ உத்ச:” என்கிறபடியே மதுஸ்யந்தியாகையாலே நிரதிசய போக்யமான திருமேனியை என்னுதல். (இம்மலர் தலை மாஞாலம்) என்கிறது - மாட்டாமைக்கு நிபந்தனம் - ஸ்ருஜ்யத்வ கர்ம வச்யத்வங்கள் என்கை. மாட்டை - மாடாய், நிதியாய், உன்னுடைய நிதிபோலே ச்லாக்யமாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாயிருந்துள்ள திருமேனியில் நெஞ்சை வைக்க, திருநாபீ கமலத்தை அடியாக வுடைத்தான இம்மஹாப்ருதிவியானது மாட்டாதேயாகிலும். (ஆகிலும்) என்றது மாட்டாதிருக்கச் செய்தே என்றபடி. இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம். கர்ம ஸம்ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு, கர்மஸம்பந்தம் அற்றால் அநுபவிக்கும் உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க போகாதிறே.

விளக்கம் - (மாட்டாதே இத்யாதி) - முதல் இரண்டு வரிகளை “நின் மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க இம்மலர்தலை மாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும்” என்று

படிக்கவேண்டும். “மாட்டாய” என்பதில் உள்ள “மாட்டு” என்ற சொல்லுக்கு இடம், தேன், நிதி என்று மூன்று பொருள்கள் உண்டு. முதல் பொருளில் மாட்டு என்றால் இடம்; (நின் மாட்டாய) - உன்னிடத்தில் உள்ளதான - என்று பொருள். அடுத்து “மட்டு” என்றால் தேன் என்று பொருள். இந்த “மட்டு” என்ற சொல்லே இங்கு “மாட்டு” என்று நீட்டப்பட்டது என்று கொண்டு பொருள் உரைக்கலாம். இவ்விதம் கொண்டால், யஜுர்வேதம் - மத்வ உத்ச: - திருவடியில் தேன் பெருகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப தேன் பெருக்கு பெருகியபடி உள்ளதால், தனக்கு மேம்பட்டதான இன்பம் அளிக்கவல்ல வஸ்து வேறு ஒன்று இல்லை என்னும்படியான திருமேனி என்று கருத்து. (இம்மலர் தலை மாஞாலம்) - இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும், கர்மங்களின் காரணமாகவே படைக்கப்பட்டவர்கள் என்பதால், அவர்கள் எப்போதும் கர்மவசப்பட்டபடி உள்ளதன் காரணமாக, உனது திருமேனியை அனுபவிக்க இயலாதபடி உள்ளனர். இங்கு “மாட்டு” என்பதை நிதி என்று பொருள் கொள்கிறார். அதாவது உன்னுடைய நிதி போன்று கொண்டாடத்தக்கதான, மலரைக் காட்டிலும் மென்மையாக உள்ளதான த்ருமேனியில் தங்களுடைய நெஞ்சத்தை ஈடுபடுத்த இயலாமல் உள்ளனர். யார் இவ்விதம் உள்ளனர் என்றால், உன்னுடைய திருநாபிக் கமலத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு வெளிப்பட்டதான இந்தப் பரந்து விரிந்த உலகம் !!! (ஆகிலும்) - இவ்விதம் இயலாதபடி உள்ளபோதிலும். அதாவது எப்போதும் கர்மத்தின் பிடிகளில் சிக்கியபடி உள்ளவர்களுக்கு, இந்தக் கர்மபந்தம் நீங்கினால் மட்டுமே அனுபவிக்கவல்ல உனது திருமேனியில், நெஞ்சத்தை வைக்க இயலாது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - அவ்வநர்த்தத்துக்கு மேலே, (நின் திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்) உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய். அவைதான் பலவாயிருகிற சமயமுண்டு - மதாந்தரங்கள்; அவற்றின் பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கப் பண்ணினாய். “திருவுருவம் மனம் வைக்க” என்கிறவிடம் - கீழ்மேல் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை நெஞ்சை வைக்க வொண்ணாதபடி பாஹ்யமான பல சமய மதிபேதங்களையும் பண்ண வைத்தாய். பண்டே உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு மதிபேதங்கள் உண்டாக்கினாய். இவையித்தனையும் அஸத்ஸமமாமிறே நீதான் இவற்றுக்கு வந்து கிட்டலாம்படி இருந்தாயாகில் - (மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்) உன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழ்ப் பண்ணவல்ல திருத்துழாய் தொடக்கமான போக்யஜாதத்திலே திருவுள்ளத்தை வைத்தாய். இத்தால் உன்னுடைய போக்யதை சிலரால் கிட்டலாயிருந்ததோ? என்றபடி.

“மாடு” என்கிற இத்தை, மாட்டென்று கிடக்கிறதாய், மாடு - இடம். அதின் பக்கலிலே என்றபடி.

விளக்கம் - இதுதான் இங்கு ஏற்படும் கேடு. இத்தகைய கெடுதல் மட்டுமே அல்லாமல், இதற்கும் மேலே, நீ செய்வது ஒன்று உண்டு என்று தொடர்கிறார். (நின் திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்) - உனது திருமேனியில் நெஞ்சத்தை வைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கூறுபவையாக, அதன் காரணமாக நெஞ்சத்தை வைக்காதபடி உள்ள பல மதங்கள் உள்ளன. இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் தங்களுடைய நெஞ்சத்தை அவற்றிடம் செலுத்தும்படி நீ செய்தாய். “திருவுருவம் மனம் வைக்க” என்பதை இரண்டுவிதமாகக் கூட்டிப் பொருள் கூறலாம். மேலே கூறப்பட்டது, “உனது திருமேனியின் மீது நோக்கற்றவையாக உள்ள பல மதங்கள்” என்ற முதல் பொருளாகும். அடுத்த பொருள் - உன்னுடைய திருமேனியில் மனதைச் செலுத்த இயலாதபடி, மற்ற தாழ்ந்த மதங்களில் மனதைச் செலுத்தும்படிச் செய்தாய் - என்பதாகும். முன்பே உன்னை அறியாதபடி இருந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு இவ்விதம் பல மதங்கள் குறித்த புத்தி மயக்கங்களை ஏற்படுத்தினாய். இது போன்ற நிலை அனைத்தும் “இல்லை” என்று கூறலாம்படி ஆகலாம்; எப்போது என்றால், அவர்களை மீட்க நீ திருவுள்ளம் பற்றினால் ஆகும். ஆனால் நீ செய்தது என்னவென்றால். (மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்) - உனது திருவுள்ளத்தையும் மயக்கவல்லதான துளசி தொடக்கமாக உனக்கு மகிழ்வை அளிக்கவல்ல பொருள்களில் நீ உனது திருவுள்ளத்தைச் செலுத்தி நின்றவிட்டாய். இதன் காரணமாக உனது இன்பம் அளிக்கும் தன்மை என்பது சிலரால் மட்டுமாவது அனுபவிக்க இயன்றதோ என்றால், அதுவும் இல்லை. “மலர்த்துழாய் மாட்டே” என்பதில் உள்ள “மாட்டு” என்பது “இடம்” என்ற பொருள்களைக் குறிப்பதான “மாடு” என்ற சொல்லே நீண்டு கிடப்பதாகும். அதாவது “திருத்துழாய் போன்றவற்றிடம்” என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மாஞாலமியாதி) இம்மஹாப்ருதிவியானது இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே! கர்மவச்யராகையாலே, தானே உன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்க மாட்டிற்றிலர், அதுக்கு மேலே நீ பல விலக்கடிகளையும் உண்டாக்கி வைத்தாய். நீயோ நிரதிசய போக்யஜாதத்திலே ப்ரவணனானாய். உன்னைவிட்டால் பின்னை, “புத்தி நாசாத் ப்ரணச்யதி” என்னும் விஷயங்களில் இவர்கள் ப்ரவணராய், இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே.

விளக்கம் - (மாஞாலமித்யாதி)- இத்தனை பெரிய உலகம் இவ்விதம் உன்னை இழந்து போய்விடுமோ? கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டதன் காரணமாக அல்லவோ ஸம்ஸாரிகள் உன்னிடம் தங்கள் மனதை வைக்க இயலாதபடி உள்ளனர்! ஆனால் அதற்கும் மேலே, நீயும் அவர்கள் உன்னை விட்டு அகலும்படியாகத் தடைகள் ஏற்படுத்தியுள்ளாய். இந்தத் தடைகளை நீ நீக்க எண்ணாமல், துளசி முதலான எல்லையற்ற இன்பங்களில் நீ உனது திருவுள்ளத்தை நிலைநிறுத்தினாய். கீதை (2-63) - புத்தி நாசாத் ப்ரணச்யதி - புத்தி அழிவதால் நாசம் அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவர்கள் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டவராக, இவ்விதம் அழியும்படி ஆனதே! இவர்கள் இழந்து நிற்கும் நிலைக்கு அவனே காரணம் என்று வெறுத்து உரைக்கிறார்.

3-1-5 வருந்தாதே வருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்

வருந்தாத ஞானமாய் வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்
வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை
ஒருங்காக வளிப்பாய் சீரெங்குலக்க வோதுவனே

பொருள் - எத்தகைய பெருமுயற்சியும் அவசியம் இல்லாதபடி இயல்பாகவே உள்ளதும், பெறுவதற்கு அரியதான தவபலம் என்னும்படி உள்ளதும், மலர்ந்த கிரணங்கள் கொண்டதும் ஆகிய தேஜோமயமான திருமேனி கொண்டவனாகவும், இயல்பாகவே ஞானவடிவமானவனாகவும், எங்கும் எல்லையற்று பரந்து வ்யாபித்துள்ளவனே! இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று மூன்று காலங்களிலும் லோகத்தை ஒரே போன்று காப்பவனே! உனது திருக்கல்யாணகுணங்களை நான் எதுவரை உரைப்பேன்?

அவதாரிகை - மூன்றாம் பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் நேரே ஸங்கதி; நாட்டாரிழவு நடுவு ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துதமித்தனை. “கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே” என்று சொல்லுவானென்? நாட்டார் பேரிழவு கிடக்கிடீர், மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே நீர் வ்யாவ்ருத்தரே; நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவேயோ, விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே; நீர் நம்மைப் பேசமாட்டீரோ? என்ன; “என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினா யித்தனை யல்லது உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே” என்கிறார்.

விளக்கம் - மூன்றாவது பாசுரத்திற்கும் இந்தப் பாசுரத்திற்கும் நேரடியான சம்பந்தம் உள்ளதைக் காணலாம். நடுவில் உள்ளதான நான்காம் பாசுரத்தில், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் இழந்தது குறித்த விவரம் கூறுதல் என்பது இடைப்பிறவரல் என்னும் இலக்கணம் ஆகும். மூன்றாம் பாசுரத்தில் ஆழ்வார், “கோவிந்தா! உன் பண்பு உரைக்க மாட்டேன்” என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் இவ்விதம் ஏன் உரைக்கிறீர்? நம்மால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற காரணத்தால், நீவிர் வேறுபட்டவர் ஆவீர். இந்த உலகில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர் ஆவீர். மேலும் விண்ணில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர் ஆவீர். நீவிர் நம்மைக் குறித்து உரைக்கமாட்டீரோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் அவனிடம், “என்னை அனைவரைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் ஆக்கினாய். ஆனால் உன்னைக் குறித்துக் கூறலாம்படியாக உன்னை நீ ஓர் எல்லைக்குள் நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டாயோ (இல்லையே)?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வருந்தாத இத்யாதி) இவ்வடிவழகை என்னாலேதான் பேசலாயிருந்ததோ? (வருந்தாத வருந்தவத்த) ஸ்வாபாவிமாய் வருவதாய், மிகவும் விகஸித கிரண தேஜோரூபமாய். தவ - மிகுதி. திருமேனியைக் கண்டவாரே, “அரிய தப பலமோ?” என்று தோற்றியிருக்கும்; சிறிது அவகாஹித்தவாரே, “ஒரு தப பலமல்ல; ஸஹஜ பாக்ய பலம்” என்று தோற்றியிருக்கும். (மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்) விகஸ்வர கிரண தேஜோரூபமாய். அதுதன்னில் மண்பற்றைக் கழித்து, ரஜஸ் தமோ மிஸ்ரமாயிருக்கை யன்றிக்கே, சுத்தஸத்வமயமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமாய். ஆத்மகுணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமான திவ்யவிக்ரஹத்தை உடையனாயிருக்குமிருப்பு.

விளக்கம் - (வருந்தாத) - உன்னுடைய திருமேனி அழகானது என்னால் உரைக்க இயலும்படி உள்ளதோ? (வருந்தாத) - இயல்பாகவே உண்டாவதும், நன்றாக மலர்ந்த கிரணங்களுடன் கூடியதும் ஆகிய தேஜஸ் பொருந்தியது. (வருந்தாத அரும் தவத்த) - தவ என்றால் மிகுதி என்று பொருள். ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியை நோக்கியவுடன் நமது மனதில், “இது அரிய தவத்தின் பலனால் ஏற்பட்ட தேஜஸ்ஸோ?”, என்று தோன்றும்; ஆனால் சிறிது ஆராய்ந்தால், “இது ஒருவனுடைய தவம் காரணமாக வந்தது அல்ல; அடியார்களுடைய இயல்பான பாக்யத்தின் பலன்”, என்று உணரலாம். (மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்) - கதிர் என்றாலும், சுடர் என்றாலும் தேஜஸ் என்று பொருள்;

அதாவது “மிகுந்த தேஜஸ்” என்று பொருள். மலர்ந்த கிரணங்களுடன் கூடிய ஒளி வடிவாக. இந்த உலகின் தொடர்புகள் அற்றதான தேஜஸ்; அதாவது ரஜஸ், தமஸ், இவை இரண்டும் கலந்தது என்பது அல்லாமல் இருத்தல்; சுத்தஸத்வமயமாக எல்லையற்ற தேஜஸ் நிறைந்ததாக உள்ள திருமேனி; ஆத்மகுணங்கள் பரிபூர்ணமாக வெளிப்படும் இடமாக இவனுடைய திருமேனி உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - கர்மநிபந்தநமான தேஹங்கள் போலன்றிறே இச்சாக்ருஹீதமானது இருப்பது. அஸ்மதாதிகளுடைய சரீரங்கள் பாபத்தாலேயாயிருப்பன சிலவும், புண்யத்தாலேயாயிருப்பன சிலவும், உபயத்தாலேயாயிருப்பன சிலவுமாய் இருக்குமிறே. “நாகாரணாத் காரணாத் வா காரணகாரணாந்ந ச” அகாரணம் என்கிறது - கார்யத்தை; காரணம் என்கிறது - மூலப்ரக்ருதியை. காரணகாரணம் என்கிறது மஹதாதிகளை. அன்றியே, ஸுக சரீரமோ, துக்க சரீரமோ, உபயத்தாலுமான சரீரமோ. கம் - ஸுகம், அகம் - துக்கம். துக்கம் காரணமோ, ஸுகம் காரணமோ, ஸுக துக்கங்களிரண்டும் காரணமோ? என்னில்; இவை இத்தனையுமன்று. “சரீர க்ரஹணம் வ்யாபிந்” ஸர்வகதனாய் ஜகச்சரீரனாய் இருக்கிற நீ சரீர க்ரஹணம் பண்ணுகிறது, “தர்மத்ராணாய கேவலம்” “காண வாராய்” என்று விடாய்த்திருப்பார் கண்டு அநுபவிக்மைக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கிறபடியிறே. “ந சாகார: பக்தாநாம்” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் ஆத்மகுணங்கள் இவனுடைய திருமேனியில் வெளிப்பட காரணம் என்ன? கர்மங்களுடைய காரணத்தால் உண்டாகும் சரீரம் போன்று அல்லாமல், தானாகவே விருப்பத்துடன் எடுத்துக்கொள்ளும் திருமேனி என்பதால் ஆகும். நம் போன்றவர்களுடைய சரீரங்கள், சிலருக்குப் பாவங்கள் காரணமாகவும், சிலருக்குப் புண்ணியங்கள் காரணமாகவும், சிலருக்கு பாவ புண்ணியங்கள் இரண்டும் கலந்ததன் காரணமாகவும் ஏற்பட்டதாக இருக்கும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண (5-1-50) - நாகாரணாத் காரணாத் வா காரணகாரணாந்ந ச - சுகத்திற்கோ, துக்கத்திற்கோ, சுகதுக்கங்களுக்கோ ஆனது அல்லாத சரீரம்; தர்மத்தை காப்பதற்கு அல்லவோ ஏற்பட்டது - என்றது காண்க. இங்கு அகாரணம் என்றால் துக்கம் அல்லது கார்யம், காரணம் என்றால் சுகம் அல்லது மூலப்ரக்ருதி. இந்தப் புராணவரிக்கு - உனது திருமேனியானது மூலகாரணமான ப்ரக்ருதியிலிருந்தோ அல்லது கார்யமான ப்ரபஞ்சத்திலிருந்தோ அல்லது மஹத் முதலானவற்றிலிருந்தோ வெளிப்பட்டது அல்ல - என்றும் பொருள் கூறலாம். எங்கும்

வ்யாபித்துள்ளவனும், உலகத்தையே தனது சரீரமாகக் கொண்டவனும் ஆகிய நீ, இது போன்ற வஸ்துக்களால் உனது சரீரத்தை எடுத்துக்கொள்வதில்லை. பின்னர் எதனால் ஆனது? இதற்கு இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (2-7-6) - காணவாராய் - என்று உன்னை எண்ணித் தவித்தபடி உள்ளவர்கள், தண்ணீர் தாகம் எடுத்தவனுக்காகத் தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைப்பது போன்று, அனுபவிப்பதற்காக அல்லவோ? ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (5) - ந சாகார: பக்தாநாம் - உனது திருமேனி உனக்காக அன்று, அடியார்களுக்காக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வருந்தாத ஞானமாய்) ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலேயாதல், மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றாதல் வந்ததன்றிக்கே, ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனாய். (வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்) வரம்பில்லாத எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய். உடையவனிறே உடைமையை நிர்வஹிப்பான். (இயன்றாய்) இயலுகையாவது - நிர்வஹிக்கை. உடையவனாய்க் கடக்க நிற்கையன்றிக்கே நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. (வருங்காலம் இத்யாதி) காலத்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய் லோகங்களை ஒருபடிப்பட ரக்ஷித்துக் கொண்டு போருகிற உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை என்னாலே முடியச்சொல்லி தலைக்கட்டலாயிருந்ததோ? உன்னுடைய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் அது, ஸர்வத்தையும் யுகபத் ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தனாயிருக்கிற இருப்பு அது, ரக்ஷகத்வம் அது, எதென்று பேசித் தலைக்கட்டுவன்?

விளக்கம் - (வருந்தாத ஞானமாய்) - ஏதோ ஒரு உபாயத்தைக் கைக்கொண்டதாலோ அல்லது மயர்வற மதி நலம் அருளப்பெற்றதாலோ அல்லாமல், இயல்பாகவே அனைத்தும் அறிந்த நிலை. (வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்) - எண்ணிக்கை அற்றுள்ள அனைத்து வஸ்துக்களையும் நியமிக்கும்படி உள்ள நிலை. “பொருளுக்குச் சொந்தக்காரன் பொருள்களை அனுபவிப்பான்” என்பதற்கு ஏற்றபடி ஆகும். (இயன்றாய்) - இயலுதல் என்றால் நிர்வாகம் செய்தல்; அவற்றை விட்டு விலகி நிற்காமல், சொந்தக்காரன் போன்று கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுதல். (வருங்காலம் இத்யாதி) - மூன்று காலங்களுக்கும் நிர்வாகியாய், உலகங்களை நன்றாகக் காப்பாற்றியபடி வருகின்ற உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள், என்னால் கூறி முடிக்கும்படியாக உள்ளனவோ? “உன்னுடைய திருமேனியின் மேன்மை இத்தகையது, அனைத்து வஸ்துக்களையும் ஒரே நேரத்தில் உனது பார்வையின் கீழ் வைக்கவல்ல திறமை, அனைத்தையும் பாதுகாத்தல்”

என்று இப்படியாகப் பலவும் உள்ளபோது, இவற்றில் எது உனது திருக்கல்யாண குணம் என்று நான் கூறி முடிக்க முடியும் என்கிறார்.

3-1-6 ஓதுவா ரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்

சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை
போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய் பூவின்மேல்
மாதுவாழ் மார்பினாய் என்சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே

பொருள் - ஓதுகின்ற தகுதி கொண்ட அதிகாரிகளின் அடிப்படையில் ருக், யஜூர், ஸாமம், போன்ற பிரிவுகள் கொண்டதான வேதங்கள் முழுவதும், அனைத்து லோகங்களிலும் உள்ளதான எண்ணற்ற சாஸ்த்ரங்கள் முழுவதும் எந்தவிதமான பொய்யும் கலவாமல், உள்ளது உள்ளபடி உனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறித்து உரைக்க முயல்கின்றன. இவ்விதம் அவை செய்யும்போது, அந்த குணங்களுக்கு அப்பால் சென்றுவிடாமல், அவற்றின் சுற்றுச்சுவர் போன்ற வெளிப்பகுதிகளில் மட்டுமே சுழன்றபடி உள்ளன அல்லாமல், உள்ளே புகுந்து முழுவதுமாக உரைக்க இயலாமல், அதனால் அது போன்று உரைக்காமல் உள்ளன. மலர்களுடன் கூடியதாகவும், நல்ல நிலத்தில் செழிப்புடன் விளைந்ததாகவும் உள்ள துளசிமாலையைத் திருமுடியில் அணிந்தவனே! தாமரையில் எப்போதும் வசிக்கின்ற மஹாலக்ஷ்மி, அதனை விட்டு நீங்கி வந்து எப்போதும் வசிப்பதான திருமார்பு கொண்டவனே! உன்னை நான் என்ன கூறிப் புகழ் இயலும் !

அவதாரிகை - “எங்குலக்க ஓதுவன்?” என்றார். “வேதங்கள் நம்மைப் பேசாநின்றனவே, உமக்குப் பேசத்தட்டேன்?” என்ன; “அவையும் இவ்வளவன்றோ செய்தது” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “நான் எது முடிய உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைக் கூறுவேன்?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “வேதங்கள் நம்மைக் குறித்து ஓதின அல்லவோ? உமக்கு உரைப்பதற்கு என்ன குறை உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “வேதங்களும் இந்த அளவு மட்டுமே அல்லவோ உரைத்தன”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம்) ஓதுவார் என்கையாலே, அதிகாரி வைவித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஓத்தெல்லாம்) ருகாதி சதுர் வேதங்களும். ஆக,

அத்யேத்ரு பேதத்தாலே சாகாபேதங்களாய்க் கொண்டு பிரியுண்ட வேதங்களெல்லாம். (எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும்) எல்லா லோகங்களிலும் உண்டான எல்லாம். ஸ்வர்க்க லோகத்திலும் ப்ரஹ்மலோகத்திலும், அங்குள்ள புருஷர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக் யங்களுக்குத் தக்கபடியே அவையும் பரந்திருக்குமிறே; ஸ்ரீராமாயணம் என்றால் ப்ரஹ்ம லோகத்தில் அநேகம் க்ரந்தமாயிருக்கச் செய்தே, இங்கு இருபத்து நாலாயிரமாயிரா நின்றது.

விளக்கம் - (ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம்) - “ ஓதுவார்” என்பதன் மூலம் வேத அத்யயனம் செய்யவல்லவர்களுடைய பிரிவுகளை உரைத்தார். (ஓத்தெல்லாம்) - ருக் போன்றதான நான்காகப் பிரிக்கப்பட்ட வேதங்கள். வேதங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாகவே உள்ளபோது, இந்த பிரிவுகள் எப்படி? வேதங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாக அனுபவிக்கும்படி உள்ளதால், குறைந்த அறிவு கொண்டவர்கள் இவற்றில் ஈடுபடுதல் கூடாது என்று வ்யாஸர் தீர்மானித்தார். ஆகவே இவற்றை ருக் தொடங்கி நான்காப் பிரித்தார். அன்று முதல், அதிகாரிகளில் உள்ள வேறுபாடுகள், காடசாகை கண்வசாகை என்ற ரிஷி வேறுபாடுகள், அதன் காரணமாகக் கூறப்படும் உச்சரிப்புகளிலும் சில சொற்களிலும் வேறுபாடுகள் என்று உண்டானது. இவ்விதம் பிரிவுகளாக உள்ள அனைத்து வேதங்களும். (எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும்) - அனைத்து லோகங்களிலும் உள்ள அனைத்து வேதங்களும். ஸ்வர்க்கலோகம், ப்ரஹ்மலோகம் என்றுள்ள லோகங்களில் காணப்படும் அதிகாரிகளின் ஞானத்திற்கு ஏற்ப வேதங்களும், சாஸ்த்ரங்களும் விரிவாக இருக்கும் அல்லவோ? உதாரணமாக, பூமியில் இருபத்து நான்காயிரம் ச்லோகங்கள் கொண்டு சுருக்கமாக உள்ள இராமாயணம், சரிதம் ரகுநாதஸ்ய சதகோடி ப்ரவிஸ்தரம் - ரகு குலத்தின் நாதனாகிய இராமனைக் குறித்து உரைக்கப்படும் இராமாயணம் நூறு கோடி ச்லோகங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரஹ்மலோகத்தில் பலவாக விரிந்து உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (சாதுவாய்) சப்தத்துக்கு ஸாதுத்வமாவது அர்த்தத்துக்கு போதகமா யிருக்கை. அன்றியே, சாதுவான புகழென்று குணவிசேஷணமாகவுமாம். (சாதுவாய் நின் புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை) உன்னுடைய கல்யாணகுண விஷயமான இத்தனை போக்கிப் புறம்பு போயிற்றில்லை - விஷயந்தன்னை எங்குமொக்க விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை. “வர்ஷ பிந்தோ: இவ அப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்ம் லாப:”

என்னுமபோலே - கடலிலே ஒரு வர்ஷபிந்து, விழுந்தால் கடலை எங்கும் வ்யாபிக்க மாட்டாதே! தன் ஸத்பாவத்துக்கும் அழிவில்லையிறே.

விளக்கம் - (சாதுவாய்) - “சாதுவாய்” என்பதற்கு மூன்று பொருள் உண்டு. அவையாவன - அந்தந்த லோகத்திற்கு ஏற்றபடி பொருள் உள்ளதாக இருத்தல், உனது திருக்கல்யாண குணங்களுக்கு அடைமொழியாக இருத்தல், அவரவர்கள் ஓதுவது அவற்றின் இருப்பு என்ற நிலையை அடைதல். (சாதுவாய் நின் புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை) - “தகை” என்றால் தொடுதல் அல்லது தீண்டுதல். அதாவது வேதங்கள் அனைத்தும் உனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறித்து மட்டுமே உள்ளன அல்லாமல், வேறு எதனையும் உரைப்பதில்லை. “உன்னுடைய ஏதோ ஒரு குணம், ஏதோ ஒரு விபூதி என்று அதில் மட்டுமே ஈடுபட்டால், அதனைக் காட்டிலும் வேறு ஏதேனும் உண்டோ என்று ஆராயும் பொருட்டு அதனைக் கடந்து மற்ற விஷயங்களையும் நோக்கும்படி ஆகும். ஆனால் இவ்விதம் செய்யாமல் உள்ளதால், மற்ற விஷயங்கள் எதிலும் வ்யாபித்து நிற்காமல் உள்ளன”, என்று கருத்து. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-19) - வர்ஷபிந்தோ: இவ அப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப: - மழைத்துளியானது எப்படிக் கடலில் விழுந்தால் மட்டுமே தனது ஸ்வரூபத்தை இழக்காமல் உள்ளதோ, அதுபோன்று வேதங்களும் அவனைப் புகழ்வதால் மட்டுமே தங்கள் ஸ்வரூபம் இழக்காமல் உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்றபடி, மழைத்துளி ஒன்று ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தால், அது ஸமுத்ரம் முழுவதும் பரவி நிற்குமோ? அல்ல, அதே போன்று அது தனது “நீர்” என்னும் தன்மையையும் இழக்காமல் இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (போது இத்யாதி) வேதங்களுங்கூட ஏங்குவதிளைப்பதாகா நிற்க, நான் இச்சேர்த்திக்குப் பாசுரமிட்டு எத்தவோ? பூவையுடைத்தாய், தன்னிலத்திலே நின்றாற் போலே செவ்வி பெற்று வாழாநின்றாள் திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே உடையவனே! திருத்துழாய்ப்பூ முடிசூடி வாழாநிற்கிறது. இவ்வொப்பனை என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? (பூவின் மேல் இத்யாதி) பிராட்டி பிரிந்திருக்கிலிறே வைத்த வளையம் சருகாவது. இவ்வொப்பனையை ஒப்பனையாக்கும் அவளோட்டைச் சேர்த்திதான் என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாக உடைய பெரியபிராட்டியார் பூ அடிகொதித்துப் போந்து வர்த்திக்கும் மார்வை உடையவனே! பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்த பின்பு, பிறந்தகமான ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்குமன்றாயிற்று இவளும் இம்மார்வை விட்டு பிறந்தகமான தாமரையை

நினைப்பது. (என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே) இவ்வொப்பனைக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்னாலே பாசரமிட்டுச் சொல்லலாயிருந்ததோ?

விளக்கம் - (போது) - உன்னைக் குறித்து மட்டுமே முழுவதுமாக உரைக்க இயலாமல் வேதங்கள் கூடத் தடுமாறும்போது, நீயும் பெரியபிராட்டியுமாகச் சேர்ந்து நிற்கும் சேர்த்தி அழகை நான் எவ்விதம் உரைக்க இயலும்? நிறைந்த மலர்கள் கொண்டதாகவும், நிலத்தில் நிற்பது போன்று எப்போதும் வாடாமல் உனது திருமுடியில் நிற்பதும் ஆகிய துளசியைத் திருமுடியில் கொண்டவனே! துளசியின் மலர்கள் முடிசூடி நிற்கிறது. இவ்விதம் உள்ள ஒப்பனை என்பது என்னால் உரைக்க இயலும்படி உள்ளதோ? (பூவின் மேல்) - உனது திருமுடியில் சூட்டப்பட்ட துளசிமாலையானது, உன்னை விட்டுப் பெரியபிராட்டி அகன்றால் அல்லவோ வாடிப்போய், சருகு போன்று ஆகிவிடும்? இப்படிப்பட்ட ஒப்பனையை, ஒப்பனை என்றாக்குவது போன்றுள்ள பெரியபிராட்டியும் நீயும் சேர்ந்துள்ள இந்தச் சேர்த்தியானது என்னால் விவரிக்க இயலும்படி உள்ளதோ? தாமரைமலரைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியானவள், தனது திருவடிகளை எப்போதும் அந்த மலரில் வைத்தபடி உள்ளதால் உஷ்ணமாகிக் போகவே, உனது திருமார்பில் வந்து வசிக்கும்படியான திருமார்பு கொண்டவனே! சீதை இராமனைத் திருக்கரம் பிடித்த பின்னர் என்று மிதிலையை நினைக்கிறாளோ, அன்று அல்லவோ பெரியபிராட்டியும் தன்னுடைய பிறந்த இடமான தாமரையை நினைப்பாள்? (என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே) - இத்தகைய ஒப்பனை மற்றும் பெரியபிராட்டியுடன் கூடி நிற்கும் நிலை ஆகிய இரண்டும் என்னால் விவரித்து உரைக்கும்படி உள்ளனவோ? இல்லை.

3-1-7 வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை

மூழ்த்த நீருல்லெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்

கேழ்த்த சீரரன் முதலாக் கிளர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து

சூழ்த்தமரர் துதித்தாலுன் தொல்புகழ் மாகுணாதே

பொருள் - உன்னை வாழ்த்துபவர்கள் என்று பலர் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக உனது ஸங்கல்பத்தால் நான்முகனை முதலில் படைத்து, அவனிடம், “தண்ணீரால் சூழப்பட்டதான அனைத்து லோகங்களையும் படைப்பாயாக”, என்று கூறியவனே! நான்முகனால் படைக்கப்பட்ட சிறந்த குணங்கள் உள்ளவர்களான சிவன் முதலான

தேவர்கள், மிகுந்த சக்தி உள்ள தெய்வங்களாகத் தோன்றி, அவரவர்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட உன்னைத் துதிக்க நின்றால், உனது இயல்பான குணங்களுக்குக் களங்கம் ஏற்படாதோ?

குறிப்பு – இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள “வாழ்த்துவார் பலராக” என்பதை இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். “பலராக” என்பதில் உள்ள “ஆக” என்பதை வினையெச்சமாகக் கொண்டு “உன்னை வணங்கித் துதிப்பவர்கள் பலர் ஏற்படும்விதமாக அல்லது துதிப்பதற்காக” என்று பொருள் கொள்வர் (இவ்விதம் மேலே உள்ள பொருள் கூறப்பட்டது). ஆனால் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் இந்தக் கருத்தை ஏற்கவில்லை. அவர் உரைக்கும் பொருளானது - முதலில் நான்முகனைப் படைத்தாய். அவன் மூலம் தேவர்கள் பலரையும் படைத்தாய். இதனால் உன்னைத் துதிப்பதற்குப் பலர் உண்டாயினர். இவ்விதம் வாழ்த்துபவர்கள் பலர் உள்ளபோதிலும், வேதங்களைக் காட்டிலும் ஏற்றத்துடன் உன்னை துதிக்க இயலுமோ? - என்று கூறுவதாகும். இதனை அடியொட்டியே, அவதாரிகையும் வ்யாக்யானமும் அமைந்துள்ளன. அதாவது, எப்போதும் உள்ளதும், எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதும் ஆகிய வேதங்கள் கூறாமல் விட்டதையோ, ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களும் கர்மவசப்பட்டவர்களும் ஆகியவர்கள் உரைக்கப் போகிறார்கள் என்று கருத்து.

அவதாரிகை – “வேதங்கள் கிடக்கட்டும். வைதிக புருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் நம்மை ஏத்தக் குறையென்?” என்ன; “அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “வேதங்களாலும் கூறி முடிக்க இயலாது” என்று உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “வேதங்கள் நம்மைப் புகழ்வது இருக்கட்டும். வைதிக மார்க்கத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் பலர் உண்டு அல்லவோ? அவர்கள் நம்மைப் புகழலாம் அல்லவோ?” என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அதுவும் உனக்குக் களங்கமே ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாழ்த்துவார் பலராக) “ஆனால் வந்ததென்? வேதங்களில் அவர்கள் செய்த ஏற்றமென்?” என்றாம் பட்டரருளிச் செய்வது. அன்றிக்கே, “வாழ்த்துவார்

பலருண்டாகைக்காக” என்னுதல். (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ர ஏகதேசத்திலே, சதுர்முகனை “கடல் சூழ்ந்த பூமியையெல்லாம் உண்டாக்கு” என்று முதல் படைத்தாய். (மூழ்த்த நீரிலே) ஏகார்ணவத்திலே, “லோகங்களை உண்டாக்கு” என்று சதுர்முகனை உண்டாக்கினாய் என்னவுமாம். உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான சதுர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டரானாவர்கள் உன்னை ஏத்தவென்றொரு பொருளுண்டோ? “ஆனால் இவர்களை யொழிய ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகளையும் கூட்டிக் கொண்டாலோ?” என்ன; “அவர்களுக்கும் நலமன்று” என்கிறது மேல்.

விளக்கம் - (வாழ்த்துவார் பலராக) - “உன்னை வாழ்த்துபவர்கள் பலர் இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே! அதனால் என்ன ஆகும்? அவர்களால் உன்னைப் புகழ் இயலுமோ? வேதங்களைக் காட்டிலும் அவர்களுடைய புகழ்ச்சியில் எத்தகைய ஏற்றம் உள்ளது?”, என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார். அல்லது இதனை, “வாழ்த்துபவர்கள் பலர் வேண்டும்” என்பதற்காகப் படைத்தாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; இதன் கருத்து “இவ்விதம் படைத்து என்ன ஆயிற்று? அவர்களால் உன்னைப் புகழ் இயலாது. ஆகவே நீ எண்ணிய காரியம் நிறைவேறவில்லை” என்பதாகும். (நின்னித்யாதி) - உனது ஸங்கல்பத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு சிறிய அளவில் நான்முகனை, “சூழ்ந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் நீ படைப்பாயாக”, என்று உண்டாக்கினாய். “மூழ்த்த நீர்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் கூறலாம் - நீர் மூழ்த்த உலகம் அல்லது மூழ்த்த நீரில் உலகம் - என்பதாகும். முதல் பொருளில் “கடல் சூழ்ந்த உலகம்” என்று கருத்து. ஆனால் “நீர்” என்ற சொல் கடலைக் குறிக்குமோ என்றால், தமிழ் நிகண்டில் - நீர் புணரி பரவை பாராவாரம் பௌவம் ஆர்கலி அத்தி நரலை காராழி வாரி கடல் - என்றது காண்க. இரண்டாவது பொருளில், சூழ்த்த நீர் என்றால் ஏகார்ணவம், அதாவது ப்ரளயகாலத்தில் அனைத்தும் ஒரே நீராக உள்ள நிலை. இப்படியாக உள்ள நிலையில், “அனைத்து லோகங்களையும் உண்டாக்குவாயாக” என்று நான்முகனை உண்டாக்கினாய். “முதல் படைத்தாய்” என்றால் “முதலில் உண்டாக்கினாய்” என்று பொருள். ஆக உன்னால் படைக்கப்பட்ட நான்முகனால் படைக்கப்பட்ட மற்றவர்களில், உன்னைப் புகழ்வதற்கான முழுத்தகுதி கொண்ட யாரேனும் ஒருவர் உண்டோ என்று கருத்து. சரி, சாதாரண மனிதர்கள் போன்று அல்லாமல் உள்ள வ்யாஸர் முதலானவர்களாலும் இயலாது என்று வைத்துக்கொள்வோம்; இவர்களையும் விடுத்து, இவர்களைக் காட்டிலும் ஞானத்தில் மேலும் உயர்ந்தவர்களான ருத்ரன்

போன்றவர்களால் இயலும் அல்லவோ என்றால், அதற்கு “அவர்களாலும் இயலாது” என்று அடுத்து கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – (கேழ்த்த) இப்பங்களத்தை விட்டுக் கால்கடியரானவர்கள் ஏத்தப்புக்கால் எல்லை காணப்போமோ? கிளர்ந்த சீருண்டு – ஜ்ஞாநாதி குணங்கள்; அவற்றை உடையனான ருத்ரன் தொடக்கமாக ஈச்வரனோடு மசக்குப் பரலிடலாம்படி கிளர்ந்த தேவதைகள், முசுகு வாலெடுத்தாற்போலே கிளர்ந்து. ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே ஓரோ ப்ரயோஜகங்களிலே, மிகைத்த ஆயுஸ்ஸுக்களை யுடையரா யிருக்கிறவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், உன்னுடைய ஸ்பாவிசமான கல்யாண குணங்கள் மாகுணாதோ? “இவர்களேத்துமளவோ இவன் குணங்கள்” என்ன, அவ்வழியாலே அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டாதோ?

விளக்கம் – (கேழ்த்த) – “கேழ்த்த சீர் அரன்” என்றால் செறிந்த ஞானம் கொண்ட ருத்ரன். சாதாரண பதர்க்கூட்டம் போன்றவர்களை விடுத்து, மிகவும் சக்தி கொண்டவர்கள் புகழ்த் தொடங்கினால் கூட எல்லை காண இயலுமா? இயலாது. கிளர்ந்த சீர் – ஞானம் முதலான குணங்கள், அவற்றைக் கொண்ட ருத்ரன் தொடக்கமாக உள்ள தேவர்கள். பரல் என்றால் சிலம்பிற்குள் இடப்படும் மாணிக்கக்கற்கள் போன்றவை. இதற்குப் பதிலாக சாதாரண கற்களை இட்டாலும் ஓசை எழும். இது போன்று, ருத்ரனுக்குச் சமம் போலே தோன்றும் தேவதைகள் அனைவரும், குரங்குகள் பலதும் தங்களுக்குள் சண்டையிடும்போது உண்டாக்கும் ஓசை போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள் குறித்து ஒருவர் மற்றவர்களிடம் கூறாமல் வரிசையாக, ஒவ்வொருவரும் அவனுடைய ஒவ்வொரு குணங்கள், விபூதிகள் போன்ற எண்ணற்றவைகள் குறித்து, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான பலன்களை எதிர்நோக்கி, பல ஆண்டுகள் ஆயுளுடன் உள்ள அவர்கள் தங்கள் ஆயுள் முழுவதும் கூறியபடி இருந்தாலும், முடிக்க இயலுமோ? இவ்விதம் இவர்கள் உரைத்தால் உனக்கு இயல்பாக உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள் களங்கம் அடையாதோ? புகழ்ந்தால் ஏன் களங்கம் ஏற்படவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “இவர்கள் கூறி முடிந்துவிட்டனரே! இந்த அளவுதான் இவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களோ?” என்று இவ்விதம் களங்கம் ஏற்படும்.

3-1-8 மாகுணாச் சுடருடம்பாய் மலராது குவியாது
 மாகுணா ஞானமாய் முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்
 மாகுணா வான்கோலத் தமரர்கோன் வழிப்பட்டால்
 மாகுணா வுனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே

பொருள் - தாழ்ச்சி என்பது ஏதும் இன்றி ஜ்யோதிமயமான திருமேனி கொண்டவனாகவும், சுருங்குதல் மற்றும் விரிதல் போன்ற எந்தவிதமான மாற்றங்கள் இன்றியும், சந்தேகம் மற்றும் வேறுபாடு போன்ற தாழ்வுடன் இன்றியும் உள்ளதான ஞானம் கொண்டவனாகவும், அனைத்து பொருள்களையும் நிர்வகிப்பவனாகவும், அந்தப் பொருள்கள் அனைத்தும் உன்னையே அண்டி நிற்கும்படியும் உள்ளவனே! எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்ற ஞானத்தைப் பூஷணமாகக் கொண்டவனும், தேவர்களுக்குத் தலைவனும் ஆகிய நான்முகன் உன்னைத் துதித்தால், குற்றம் ஏதும் இல்லாதபடி உள்ளதான உனது தாமரை போன்ற திருவடிகளின் தேஜஸ் குறைவுடன் கூடியதாக ஆகிவிடாதோ?

அவதாரிகை - “கீழ்ப்பாட்டில் - ருத்ரன் தொடக்கமானார் ஏத்தமாட்டார்கள் என்றதாய், இப்பாட்டில் - அவன் தனக்குங்கூட ஜநகனான ப்ரஹ்மா ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் அதுவும் உனக்கு அவத்யமாம்” என்பாரும் உண்டு. “அவனையும் - கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்றாய், இதில் - உபய பாவநையும் உடைய இவனைப் போலன்றியே, கேவலம் ப்ரஹ்ம பாவநையே யாயிருப்பான் ஒரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து, அவன் ஏத்தினாலும் தேவர்க்கு அவத்யமாமித்தனை யன்றோ என்கிறார்” என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி.

விளக்கம் - “கடந்த பாசுரத்தில் சிவன் தொடக்கமாக உள்ளவர்கள் ஏத்தமாட்டனர் என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில், அப்படிப்பட்ட சிவனுக்கும் தந்தையான நான்முகன் துதித்தால், அதுவும் கூட உனக்குத் தாழ்வையே ஏற்படுத்தும் என்கிறார்”, என்று கூறுபவர்கள் உண்டு. அல்லது, “நான்முகனையும் கடந்த பாசுரத்தில் சேர்த்தே கூறிவிட்டார். நான்முகன் பொதுவாக கர்மத்தை அநுஷ்டானம் செய்தபடியும், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபடியும் இரண்டு நிலைகளில் இருப்பான். இப்படிப்பட்ட நான்முகனே கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டான். இவன் அல்லாமல், ப்ரஹ்ம உபாஸனை மட்டுமே செய்தபடி உள்ள நான்முகன் என்று ஒருவன் உள்ளான் என்றால், அவன்

துதித்தாலும் உனக்குத் தாழ்வே வந்து சேரும்”, என்பது ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் அருளிச்செய்வதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (மாசுணாச் சுடருடம்பாய்) ஹேயப்ரத்யநீகமாய் சுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை உடையையாய். (மலராது குவியாது) “அரும்பினை அலரை” என்னுபடியாயிருக்கும்; “யுவகுமார:” என்றபடியே, ஏககாலத்திலே இரண்டு அவஸ்தையும் சொல்லலாயிருக்கை. “சதைக ரூப ரூபாய” என்கிறபடியே சூய வ்ருத்திக ளின்றிக்கே யிருக்கும் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (மாசுணாச் சுடருடம்பாய்)- தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், சுத்தஸத்வமாயும் உள்ளதால் எல்லையற்ற தேஜஸ் கொண்டதான திருமேனி உள்ளவன். (மலராது குவியாது) - இங்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது “மலராது குவியாது” என்பதற்கு இரண்டுவிதமான பொருள் உள்ளது. யௌவனம் மற்றும் கௌமாரம் எப்போது அவனுடம் குடி கொண்டுள்ளது என்பது முதல் பொருள்; வளர்தல் மற்றும் தேய்தல் இன்றி இருந்தல் என்பது இரண்டாவது பொருள். முதல் பொருளுக்கான ப்ரமாணம் பெரியதிருமொழி (7-10-1) - அரும்பினை அலரை - என்பதாகும்; இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள “அரும்பு” என்பது கௌமாரம், “அலர்” என்பது யௌவனம் ஆகும். இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் உள்ளது. இதற்கான ப்ரமாணம் ருக்வேத அஷ்டகம் (2-8-25) - யுவா அகுமாரா: - யுவனாயும், அகுமாரனாயும் உள்ளவன் - என்பதாகும். இதனை - யுவா குமாரா: - யுவனாயும் குமாரனாயும் உள்ளவன் - என்றும் பிரிப்பர். “அகுமாரன்” என்றால் “குமாரன் அல்லன்” என்ற பொருள் வருமோ என்றால், இல்லை; “அகுமார:” என்பதற்கு “ஈஷதர்த்தே நஞ்” என்பதற்கு ஏற்ப, “சிறிது குமாரனாக உள்ளான்” என்று பொருள். அடுத்து இரண்டாவது பொருளை விளக்குகிறார் [வளர்தல், தேய்தல் இன்றி இருத்தல் என்பது இரண்டாவது பொருள் என்று முன்பே கூறப்பட்டது]. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-2-1) - அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே, ஸதைக ரூப ரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வ ஜிஷ்ணவே - தனது ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்விதமாக ஒரே தன்மையுடன் கூடிய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தேய்தல் மற்றும் வளர்தல் போன்ற மாறுபாடுகள் இன்றி உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (மாகுணா ஞானமாய்) ஒரு ஹேதுவாலே மாசேறக் கடவதல்லாத ஜ்ஞானத்தை யுடையையாக. “மலராது குவியாது” என்கிறது கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக் கடவது. ஸம்ஸாரிகள் கர்மநிபந்தநமாகப் பரிக்ரஹித்த தேஹத்துக்கு வரக்கடவதான ஸ்வரூபாந்யதா பாவமுமில்லை இவன் திருமேனிக்கு; அவர்கள் ஜ்ஞானத்துக்கு வரக் கடவதான ஸ்வபாவாந்யதா பாவமுமில்லை இவனுடைய ஜ்ஞானத்துக்கு என்கை.

விளக்கம் - (மாகுணா ஞானமாய்) - எந்த ஒரு காரணத்தாலும் தோஷம் அண்டாதபடியான ஞானம் கொண்டவன். “மலராது குவியாது” என்பதை இரண்டுவிதமாகக் கூட்டவேண்டும். அதாவது “மலராது குவியாது மாகுணாச் சுடருடம்பாய்”, “மலராது குவியாது மாகுணா ஞானமாய்” என்று இரண்டுவிதமாகக் கூட்டவேண்டும். இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு, அவரவர்களுடைய கர்மங்கள் காரணமாகவே அவரவர்களுடைய சரீரங்கள் ஏற்படுகின்றன; ஆகவே அந்தச் சரீரங்களில் தேய்தல் மற்றும் வளர்தல் உண்டாகின்றன. இது போன்று இவனுடைய திருமேனிக்கு இல்லை. மேலும் அவர்களுடைய ஞானம் சுருங்கி மலர்வது போன்றுள்ள நிலையும் இவனுடைய ஞானத்துக்கு இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (முழுதுமாய்) அநுக்தமான குணங்களையுடையாய். (முழுதுமாய்) ஜகச்சரீரனாய் நிற்கும் நிலை. (முழுதியன்றாய்) “வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்” என்றதின் அநுவாதமாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய் என்றபடி. (மாகுணா இத்யாதி) “சதுர்முகாயு:” இத்யாதி. அப்படிப்பட்ட அமரர்கோன் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், அவனும் அடிக்கழிவு செய்தானாய் விடுமித்தனை. ஆழ்வார்களேயிறே அவனடியறிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவார்.

விளக்கம் - (முழுதுமாய்) - கூறப்படாமல் உள்ள மேலும் பல திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவன். (முழுதுமாய்) - அனைத்து உலகையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன். (முழுதியன்றாய்) - “முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்” என்றால், கூறியது கூறல் என்னும் தோஷம் உண்டாகுமோ என்ற ஐயத்தை நீக்குகிறார். திருவாய்மொழி (3-1-5) - வரம்பு இன்றி முழுது இயன்றாய் - என்பதை, மேலும் ஒரு காரணத்திற்காக இங்கு மீண்டும் எடுத்துக் கூறுகிறார் என்று கருத்து. அது என்ன? “அனைத்தையும் நிர்வஹிக்கிறாய்” என்று பொருள். (மாகுணா இத்யாதி) - வராஹ புராணத்தில் - சதுர்முகாயுர் யதி கோடி

வக்த்ரோ பவேந் நர: க்வாபி விசுத்தசேதா: ஸ தே குணாநாமயுத ஏகதேசம் வதேந்ந வா தேவவர ப்ரஸீத - நான்முகனுடைய ஆயுள் கொண்டவனும், கோடிக்கணக்கான முகம் கொண்டவனும், மிகுந்த தூய்மையான மனம் உள்ளவனும் ஆகிய ஒருவன், உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் பதினாயிரத்தில் ஒரு பகுதியையாவது உரைப்பானோ மாட்டானோ என்று அறியவில்லை - என்பது காண்க. இப்படி உள்ளபோது, உன்னால் உண்டாக்கப்பட்ட நான்முகன் உன்னைத் துதித்தால், உனது திருவடிகளுக்குத் தாழ்வே ஏற்படும். இவ்விதம் உரைத்தால், இவனுடைய திருவடிகளைக் குறித்து யார்தான் கூறுவார்கள் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருப்பல்லாண்டில் (1) - உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்வார்கள் மட்டுமே அவனுடைய திருவடிகளைக் குறித்து நன்கு அறிந்து புகழ்வார்கள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - திரோதாந ஹேது இல்லாத ஜ்ஞாநாதி பூஷணங்களையுடையான் ஒரு அமரர்கோனை உண்டாக்குவது, “உத்ப்ரேசஷிதனான ப்ரஹ்மா” என்கைக்கு நிதானம் இது; இவ்வருகில் ப்ரஹ்மாவுக்குத் தன் அதிகாராவஸாநத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்குத் திரோதாநமுண்டிறே; இவனுக்கு அது இன்றிக்கேயிருப்பது. வழிபடுகைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகிற கோலமாகையாலே - அதுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்திலே கிடக்குமித்தனையிறே. அப்படியிருக்கிற அமரர்கோன்தான் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், ஒரு ஸம்ஸர்க்கத்தால் மாகுணக் கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற உன் திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது, “இவனேத்துமளவே இத்திருவடிகள்” என்று மழுங்காதோ? தம்முடைய சேஷத்வாநுரூபமாக, “உன் திருமேனி” என்னாதே “உன பாதம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - “மாகுணா வான்கோலத்து அமரர்கோன்” என்பதில் உள்ள “மாசு” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் கூறலாம். முதலாவது பொருள் - நான்முகன் இரண்டுவிதமான நிலைகளில் இருத்தல், இரண்டாவது பொருள் - நான்முகனுடைய அதிகாரம் முடியும் காலத்தில் ஏற்படும் ஞானச்சுருக்கம். இவற்றில் முதல்விதமான பொருள், அவதாரிகையில் கூறப்பட்டது. இரண்டாவது பொருளில் இப்போது வ்யாக்யானம் கூறப்படுகிறது. மறதி போன்றதான காரணங்கள் ஏதும் இல்லாத ஞானம் போன்றவற்றை ஆபரணங்களாகக் கொண்ட ஒரு நான்முகனை உருவாக்குவது; இப்படியாக “உண்டாக்கப்பட்ட நான்முகன்” என்றால், அவனுடைய அதிகாரம் முடிவடையும் காலத்தில் ஞானத்திற்கு மறைவு ஏற்படும் அல்லவோ; ஆக அது போன்று அல்லாமல், எப்போதும் மலர்ந்த ஞானத்துடன்

கூடியவனாக அவனை உண்டாக்குவது; ஞானத்தை ஆபரணமாகக் கூறலாமோ என்றால், வழிபட்டு நிற்பதற்கு ஏற்றபடியான கோலமாக உள்ளதால் அதற்கு மிகவும் அவசியமான ஞானத்தை இவ்விதம் கூறலாம்; இவ்விதமாக உண்டாக்கப்பட்ட நான்முகன் உன்னைத் துதித்தால், எந்தவிதமான பொருள்கள் சேர்ந்தாலும் மாசுபடாதபடி உள்ள உனது திருவடிகளுடைய தேஜஸ் என்பது, “இந்த நான்முகன் புகழும்படி மட்டுமே இவன் திருவடிகள் உள்ளனவே”, என்று மழுங்கிவிடும் அல்லவோ? “உனது திருமேனி” என்று கூறாமல், தனது அடிமைத்தனத்திற்கு ஏற்றபடி “உனது திருவடி” என்கிறார்.

3-1-9 மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய்

தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே

மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில்

தொழும்பாயார்க் களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே

பொருள் - மழுங்குதல் இல்லாதபடி கூர்மையான நுனிப்பகுதிகள் கொண்டதான சக்கரத்தாழ்வானைக் காண்பவர் கண்களுக்கு இன்பம் அளிக்கும்விதமாக வலது திருக்கரத்தில் ஏந்தியபடி, எப்போதும் தொழுதபடி உள்ளதால் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருக்கும் கஜேந்திரனைக் காப்பாற்றுவதற்காக, கருடனை மிகவும் வேகமாக பறக்கும்படிச் செய்து, கஜேந்தரன் முன்பாகத் தோன்றினாயே! இப்படி உள்ளபோது, குறைவற்ற ஞானம் என்பதைக் கருவியாகக் கொண்டு, விசலமான இந்த உலகத்தில் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள அடியார்களுக்கு உதவினால் உனது சிறந்த தேஜஸ் குறையாதோ?

அவதாரிகை - “மேன்மைதானே பேசவொண்ணாதென்கைக்கு நீர்மைதானே பேச்சுக்கு நிலமாயிருக்கிறது?” என்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னுடைய மேன்மை என்பது கூறி வர்ணிக்க முடியாதவிதத்தில் உள்ளது. இருக்கட்டும், உனது எளிமை என்பதாவது அவ்விதம் கூறி முடிக்க இயலும்படி உள்ளதோ?” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மழுங்காத) சத்ரு சரீரங்களிலே படப்பட, சாணையிலே இட்டாற்போலே புகர் பெற்று வாராநிற்குமாயிற்று திருவாழி. மழுங்கக் கடவதன்றியே கூரிய முனையையுடைய திருவாழியை, “வடிவார் சோதி வலத்துறையும்” என்னும்படியே வலவருகே உடையையாய். (நல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே) கையில் திருவாழி இருந்தது அறிந்திலன்; அறிந்தானாகில், இருந்தவிடத்தே இருந்து அதை ஏவிக் கார்யம் கொள்ளலாமிறே. ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டவாறே தன்னை மறந்தான். நினைத்தாலும் இருந்தவிடத்திலே இருந்து துக்க நிவ்ருத்தி பண்ண ஒண்ணாது; தொழுங்காதல் களிறாயிற்று - கையும் திருவாழியுமான அழகு காண ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனாயிற்று இவன்.

விளக்கம் - (மழுங்காத) - விரோதிகளுடைய சரீரங்களில் ஒவ்வொருமுறை படும்போதும் சாணைக்கல்லில் இடப்படுவது போன்று அதிக ஒளியும் கூர்மையும் அடைந்து நிற்கும் சக்கரம். மழுங்காமல் இருப்பது மட்டும் அல்லாமல், எப்போதும் கூர்மையாக உள்ள சக்கரம். இதனைத் திருப்பல்லாண்டு (2) - வடிவார் சோதி வலத்துறையும் - என்பதற்கு ஏற்ப, வலது திருக்கரத்தில் கொண்டவனாய். (நல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே) - “வலத்தையாய்” என்பதும், “புள்ளூர்ந்து” என்பதும், “தோன்றினையே” என்பதுடன் சேர்வதாகும். அதாவது, திருக்கரத்தில் சக்கரம் பிடித்தபடி வந்து தோன்றினான் என்று கருத்து. திருக்கரத்தில் சக்கரம் இருப்பதை இவன் மறந்தான்; இப்படியும் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவனுக்கு அந்தச் சக்கரம் குறித்து நினைவு இருந்திருந்தால், தான் உள்ள இடத்திலிருந்தே அதனை ஏவி இருப்பான். ஆனால் கஜேந்தரனுடைய துன்ப ஒலியைக் கேட்ட உடனேயே தன்னையும் மறந்தான். அப்படியே இவனுக்குச் சக்கரம் குறித்த நினைவு இருந்தாலும், தான் இருந்த இடத்திலிருந்தே துக்கத்தை நீக்குவது சரியாகாது என்பதால் ஓடி வந்தான். (தொழுங்காதல் களிறு) - அவனுடைய சக்கரத்தையும், அதனை ஏந்திய திருக்கரத்தையும், அவற்றின் அழகையும் காணவேண்டும் என்று கஜேந்தரன் ஆசையாக இருப்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (காதல் களிறு) “சதுர் தந்தி” என்னுமாபலே, காதல் இதுக்கு நிரூபகமாயிருக்கை. (அளிப்பான்) இதன் கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக. (புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே) ஸங்கல்பத்துக்கு முற்பட்டாயிருந்து திருவடி வேகமிருப்பது; அவன் வேகம் போராமல் அவனையு மிடுக்கிக்

கொண்டிறே வந்து விழுந்தது. (தோன்றினையே) இடர் பட்டார் தாமாய், தமக்குத் தோற்றினாற்போலே காணும் இருக்கிறது. (மழுங்காத ஞானமே படையாக) “திருவாய்யை மறந்தான்” என்கைக்கு, அதிலும் அண்ணிய ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது? அநேக கார்யங்களிலே ஏவாநின்றாலும் மழுங்கக் கடவதன்றியே புகர் பெற்று வாரா நின்றாள் ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநமே கருவியாக, திருநாபீ கமலத்தை அடியாக உடைத்தான ஸம்ஸாரத்தில். (தொழும்பாயார்க்கு) சேஷரானார்க்கு. (மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு) மழுங்காத ஞானமே படையாக, (அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே) இருந்துவிடத்தே இருந்து ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தாலே ரக்ஷித்தாயாகில், “ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையில் அரைகுலையத் தலைகுலைய உணர்த்தியற்று வந்து விழுந்தான்” என்கிற நிரவதிக தேஜஸ்ஸு இழந்ததேயன்றோ. “மறையாதே” என்ற இதுக்கு “மறையும், மறையும்” என்று சிற்றாட்கொண்டான் வார்த்தை.

விளக்கம் – (காதல் களிறு) - “களிறு = யானை” என்று கூறாமல் “காதல் களிறு” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? ஐராவதத்தை “நான்கு தந்தங்கள் கொண்ட யானை” என்று சிறப்பித்து உரைப்பது போன்று இவரும் உரைத்தார்; அதாவது கஜேந்தரன் இவன் மீது கொண்ட ஈடுபாடு என்பதன் மூலம் “இன்னவன்” என்று நிரூபிக்கும்படி உள்ள தன்மையை உணர்த்துகிறார். (அளிப்பான்) - அதாவது கஜேந்தரனின் துதிக்கையில் இருந்த மலரின் அழகு குறையாமல் தனது திருவடிகளில் அதனைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு நேரில் வந்தான். (புள்ளர்ந்து தோன்றினையே) - இவனுடைய ஸங்கல்பம், அதாவது நினைவு, என்பதைக் காட்டிலும் பெரிய திருவடியான கருடன் அதிக வேகம் கொண்டவன் ஆவான். ஆனால் இப்போது அந்தக் கருடனின் வேகமும் போதவில்லை என்று எண்ணியவனாக, அவனையும் தனது திருக்கரத்தில் பிடித்தபடி விரைந்து வந்தான். (தோன்றினையே) - இங்கு உண்டான ஆபத்து தனக்கே வந்தது என்பது போன்று, தான் அங்கு முதலையிடம் அகப்பட்டது போன்று வந்தான். (மழுங்காத ஞானமே படையாக) - சக்கரத்தைக் காட்டிலும் அவனுக்கு மிகவும் அருகில் உள்ளது அவனுடைய ஸங்கல்பம் அல்லது நினைவு; அப்படிப்பட்ட நினைவு என்பதையும் மறந்து ஓடி வந்தான் என்னும்போது, சக்கரத்தையோ எண்ணுவான்? பலவிதமான செயல்களில் எத்தனை முறை ப்ரயோகித்தாலும் மழுங்கி விடாமல் மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ளதான ஸங்கல்பம் என்ற ஞானத்தையே கருவியாகக் கொண்டு. (மலர்) - அவனுடைய திருநாபியில் தோன்றிய தாமரைமலரைத் தங்களுக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள ஸம்ஸாரத்தில்,

(தொழும்பாயார்க்கு) - உள்ள உனது அடியார்களுக்கு, (மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு) - இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பம் என்பதையே கொண்டு, இருந்த இடத்திலிருந்தே நீ மற்றவர்களைக் காப்பாற்றினாய் என்றால், “கஜேந்தரன் முதலையின் பிடியில் சிக்கித் தவித்த மடுவின் கரைக்கு, தலையில் உள்ள கேசம் கலைந்ததும் இடுப்பில் உள்ள வஸ்திரம் மாறியதும் அறியாதபடி ஓடி வந்து விழுந்தான்” என்றுள்ள உனது “ஓடி வந்து காப்பான்” என்ற புகழ் மறைந்துவிடாதோ [அதாவது கஜேந்தரனுக்கு நேரில் வந்த உதவியவன், மற்றவர்க்கு இருந்த இடத்திலிருந்தே உதவினால் தவறாக உரைக்க வாய்ப்பு உள்ளது]? இந்தப் பாசுரத்தினைத் திருவரங்கம் பெரியகோயில் அத்யயன உத்ஸவத்தின்போது அரையர் கூறியவுடன், அங்கிருந்த சிற்றாட்கொண்டான் என்பவர், “மறையும், மறையும்” என்றாராம்.

3-1-10 மறையாய நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடரே

முறையாலிவ் வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண் டுமிழ்ந்தளந்தாய்
பிறையேறு சடையானும் நான்முகனு மிந்திரனும்
இறையாத லறிந்தேத்த வீற்றிருத்த லிதுவியப்பே

பொருள் - ரஜோகுணம் மற்றும் தமோகுணம் கொண்டவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஆழ்பொருளை மறைப்பதாகவும், ஸத்வகுணம் நிரம்பியவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஆழ்பொருளை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ளதான ருக் முதலான நான்கு பிரிவுகளைக் கொண்ட வேதங்களுக்கு ஆழ்பொருளாக நிற்கும் மலர்ந்த ஜோதி வடிவமானவனே! ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் படைத்துப் ப்ரளயத்தின்போது மீண்டும் எடுத்து, அந்த ப்ரளயத்தின்போது வயிற்றினில் பாதுகாப்பாக வைத்து மீண்டும் வெளிப்படுத்துபவனே! வாமனனாய் வந்து அனைத்தையும் அளந்து எடுத்தவனே! இப்படியாக அனைத்து வேதங்களாலும் போற்றப்படுவதாலும், உலகைப் படைத்தல் போன்ற செயல்களாலும் எஜமானனாக உன்னை அறிந்து கொண்ட சந்தரகலையையும் ஜடாமுடியும் கொண்ட சிவன், அனைத்து முகங்களாலும் ஸ்ருஷ்டியைக் கவனிக்கின்ற நான்முகன், மூன்று லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனாகிய இந்த்ரன் போன்றவர்கள் உன்னை ஸ்துதி மூலமாக அண்டி நிற்கும்படியாக நீ உள்ள இந்த இருப்பானது வியப்போ? (அல்ல).

அவதாரிகை - வேதைகஸமதிகம்யனாய், ஸர்வேச்வரனாயிருந்த உனக்கு த்வத் ஸ்ருஷ்டராய் உன்னாலே லப்த ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் “ஈச்வரன்” என்றறிந்து ஏத்த இருக்குமது விஸ்மயமோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - வேதங்களால் மட்டுமே அறியத்தக்கவனாகவும், ஸர்வேச்வரனாகவும் உள்ள உனக்கு, உன்னால் படைக்கப்பட்டவர்களும், உன்னால் ஞானம் அடையப் பெற்றவர்களும் ஆகிய நான்முகன் போன்றவர்கள் உன்னை, “ஈச்வரன்” என்று அறிந்து கொண்டு ஸ்துதிப்பது என்பது வியப்போ என்கிறார். அவதாரிகையில் உள்ள “வேதைக ஸமதிகம்யனாய் - வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்பட்ட கூடியவனாய்” என்பது முதல் வரியையும், “ஸர்வேச்வரனாய் இருந்த உனக்கு” என்பது இரண்டாம் வரியையும், “த்வத் ஸ்ருஷ்டராய் உன்னாலே லப்த ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் - உன்னால் படைக்கப்பட்டு ஞானம் பெற்ற நான்முகன் போன்றவர்கள்” என்பது மூன்றாம் வரியையும், “ஈச்வரன் என்று அறிந்து” என்பது நான்காம் வரியையும் அடியொட்டியே உரைக்கப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - (மறையாய்) “ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதி: உபகுருதே ஸ இதிஹாஸை: புராணை: ந்யாயை: ஸார்த்தம் த்வத் அர்ச்சா விதிம் உபரி பரிசுஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வ: பாக: த்வத் ஈஹா குண விபவ பரிஜ்ஞாபநை: த்வத் பத ஆப்தௌ வேத்ய: வேதை: ச ஸர்வை: அஹம் இதி பகவந் ஸ்வேந ச வ்யாசகர்த்த” மறை என்றும், வேதமென்றும், இரண்டுபடியாகச் சொல்லுகிறது - பாஹ்யராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் படிகளை மறைக்கையாலும், ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் அர்த்தத்தை வெளியிட்டுக் காட்டுகையாலும். பூர்வபாகம் - ஆராதந ஸ்ருபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், உபரி தநபாகம் - ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே ஸகல வேதங்களும் தன்னையே ப்ரதிபாதிக்கும்படியா யிருக்கையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. வேதங்களிலே ஸர்வாதிகனாகவும் நிரதிசய போக்யனாகவும் ப்ரகாசிக்கிறவனே!

விளக்கம் - (மறையாய்) - ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-19) - ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதி: உபகுருதே ஸ இதிஹாஸை: புராணை: ந்யாயை: ஸார்த்தம் த்வத் அர்ச்சா விதிம் உபரி பரிசுஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வ: பாக: த்வத் ஈஹா குண விபவ பரிஜ்ஞாபநை: த்வத் பத ஆப்தௌ வேத்ய: வேதை: ச ஸர்வை: அஹம் இதி பகவந் ஸ்வேந ச வ்யாசகர்த்த - ஸ்ரீரங்கநாதா! வேதங்கள் தங்களுக்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணங்களும் அவசியம்

இல்லாமல், தங்களுக்குத் தாங்களே ப்ரமாணங்களாக உள்ளன. இந்த வேதங்களுக்கு இதிஹாஸம், புராணம், பூர்வ மீமாம்ஸை, உத்தர மீமாம்ஸை முதலானற்றுடன் கூடிய ஸ்ம்ருதிகள், வேதவரிகளின் பொருளை விளக்கும் விதமாக பெரும் உபகாரம் செய்தபடி உள்ளன. வேதத்தின் பூர்வபாகம் என்னும் கர்மகாண்டம், உன்னுடைய திருவாராதன முறைகளைத் தெளிவாக ஓதியபடி உள்ளன. உபனிஷத்துக்கள் என்னும் ஞானகாண்டம், உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள், விபூதிகள் முதலானவற்றைக் குறித்துக் கூறுகின்றன. இதனால் உபனிஷத்துக்கள் உன்னுடைய திருவடிகளை அண்டுவதிலேயே குறியாக உள்ளன. "இப்படியாக அனைத்து வேதங்களின் மூலமும் நானே அறியப்படுகிறேன்", என்று நீயே அருளிச் செய்தாய் அல்லவோ? - என்பதை இங்கு உரைக்கிறார். "மறை" என்றும், "வேதம்" என்றும் இரண்டுவிதமாகக் கூறுவது ஏன்? வேதங்களுக்குப் புறம்பானவராகவும் நாஸ்திகராகவும் உள்ளவர்களுக்குத் தனது ஆழ்பொருளை மறைப்பதால் "மறை" என்றும், ஆஸ்திகர்களாக உள்ளவர்களுக்குத் தன் ஆழ்பொருளை வெளிப்படுத்துவதால் "வேதம்" என்றும் கூறப்படுகிறது. வேதங்களின் முற்பகுதியானது கர்மகாண்டம் எனப்படும்; இது ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதன ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறது. வேதங்களின் பிற்பகுதியானது ஞானகாண்டம் எனப்படும்; இது ஆரதிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறது. வேதைச்ச ஸர்வை: அஹம் ஏவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நான் மட்டுமே அறியப்படுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து வேதங்களும் தன்னைக் குறித்தே விவரிப்பதால் ஏற்பட்ட புகர் கொண்டவன் என்பதால் "உள் நின்ற மலர்ச்சுடரே" என்றார். வேதங்களில் அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், எல்லையற்ற இன்பம் கொண்டவனாகவும் கூறப்படுபவன் ஆவான். "பதிம் விச்வச்ய, பதிம் பதீநாம், தம் ஈச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் தம் தேவதாம் பரமஞ்ச தைவதம்" போன்ற வேதவரிகள் இவனே அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்பதற்கு ப்ரமாணங்கள் ஆகும். "ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ:, ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம:, ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி" போன்ற வரிகள் இவனே எல்லையற்ற இன்பம் கொண்டவன் என்பதற்கு ப்ரமாணங்கள் போன்றவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (முறையால் இத்யாதி) வேதங்கள்தான் ப்ரதிபாதிப்பது இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையாயிற்று. (முறையால்) ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல். கரணகளேபர விதுரமாய் போக மோக்ஷ ஸூந்யமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றை உண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமாயிடந்து, திரிய ப்ரளயம் வர, வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கி, பின்னை வெளிநாடு காண

உமிழ்ந்து, மஹாபலி போல்வார் பருந்து இறாஞ்சினாற்போலே அபஹரிக்க, எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு. இப்படி ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணினவனே! விஷம் ஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிசேஷமிறே சேதநர் பண்ணி வைப்பது. யௌகபத்யம் அநுக்ரஹ கார்யம் என்கை.

விளக்கம் - (முறையால் இத்யாதி) - வேதங்கள் உரைப்பது, இவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மையையே ஆகும். (முறையால்) - தான் அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்ற முறை காரணமாக என்றும், வரிசையாக என்றும் இரண்டுவிதமாகக் கூறலாம். உடல் உறுப்புக்கள் ஏதும் இன்றி, இன்பத்தையும் ஆனந்தத்தையும் இழந்து சூன்யமாகக் கிடந்த ப்ரளயத்தின் பின்னர், இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தையும் படைத்து, பின்னர் ஒரு காலக்கட்டத்தில் தன்னால் படைக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தை ப்ரளயம் கொள்ளும்போது, மஹாவராக ரூபம் எடுத்து ப்ரளய நீரிலிருந்து பூமியைக் குத்தி எடுத்து, பின்னர் மீண்டும் ப்ரளயம் வந்தபோது தனது வயிற்றில் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொண்டு, தொடர்ந்து வெளியே உமிழ்ந்தான். மஹாபலி போன்றவர்கள் இந்த உலகத்தைப் பருந்து அபகரிப்பது போன்று அபகரிக்க, அதற்காக தனது உண்மையான ரூபத்தை, எல்லை மீறி மறைத்துக் கொண்டு வந்து மீட்டான். இவ்விதம் பலவிதமான காப்பாற்றும் செயல்களைச் செய்தவனே! ஆனால் ஸ்ருஷ்டி என்பதை உபகாரமாகச் செய்தான் என்று எப்படிக்கூற முடியும்? கர்மங்களின் விளைவால் அல்லவோ பிறவிகள் ஏற்படுகின்றன என்று கேட்கலாம். பிறவிகளின் காரணமாக ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறது என்றாலும், அனைத்தையும் ப்ரளயம் முடிந்த பின்னர் ஒரே காலத்தில் படைத்தல் என்பது அநுக்ரஹம் காரணமாகவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி) ஜடை கழற்றாதே ஸாதக வேஷத்தோடே யிருக்கச் செய்தே, கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை தரித்துக் கொண்டு சுகப்ரதாநனா யிருக்கிற ருத்ரனும், அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முகனும், இவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படியிருக்கிற இந்திரனும், நீ ஸ்வாமியான முறை அறிந்து ஏத்த, அத்தாலே என்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்தாய் என்றால் இது உனக்கு விஸ்மயமோ? ஒருவன் ஒரு குழமணனைப் பண்ணி, அதின் கழுத்திலே காக்கைப் பொன்னைத் தொற்றி, அதன் தலையில் காலை வைத்து, “இது என்னை வணங்கிற்று” என்று இறுமாந்திருக்குமாபோலே, “நன்மைப் புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி” என்கிறபடியே உன்னாலே மனையப்பட்ட ப்ரஹ்மாவும், அவனாலே ஸ்ருஷ்டரான

இவர்களும் உன்னை ஏத்த, அத்தாலே இறுமாந்திருந்தாய் என்றால் இது உனக்கு ஏற்றமோ? ஹாஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டுமத்தனையன்றோ.

விளக்கம் - (பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி) - ஜடாமுடியை நீக்காமல் சாதகம் செய்யும் கோலத்துடன் உள்ளபோதிலும், அத்தகைய பகவத் உபாஸனம் என்பது ஸுகரூபமாக உள்ளதை உணர்த்தும் பொருட்டு, தனது தலையில் பிறைச்சந்திரனைக் கொண்டுள்ள ருத்ரனும், அவனைப் படைத்தவனாகிய நான்முகனும், இவர்களுடன் சமாமாகக் கருதலாம்படி உள்ள இந்த்ரனும், “நீயே அனைத்திற்கும் ஸ்வாமி” என்று உணர்ந்தவர்களாக உன்னைப் புகழ்ந்து நின்றனர். இதனால் உனக்கே உண்டான வேறுபாடு வெளிப்படும்படி நீ காணப்பட்டாய் என்பது உன் விஷயத்தில் வியப்பானதோ? ஒருவன் ஒரு மரப்பாச்சி பொம்மையைச் செய்து, அதன் கழுத்தில் ஒரு பொன் போன்ற தங்கத் தகட்டினை ஒட்டி, அதன் தலையில் தனது கால்களை வைத்து, “இதோ, இந்தப் பொம்மை உன்னை வணங்கியது” என்று கர்வம் கொள்ளக்கூடும். இது போன்று, திருவாய்மொழி (7-5-4) - நன்மைப் புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி - என்பதற்கு ஏற்ப உன்னால் படைக்கப்பட்ட நான்முகனும், அவனால் படைக்கப்பட்ட மற்றவர்களும் உண்டான வணங்கி நிற்க, அதனால் நீ கர்வம் கொண்டாய் என்று உரைப்பது உனக்கு ஏற்றமோ? அந்த மனிதன் செய்தது நகைச்சுவைக்குரியது போன்றே இவ்விதம் உன்னைக் குறித்து உரைத்தால் நகைப்பதற்கு ஏதுவாகும் அல்லவோ?

3-1-11 வியப்பாய வியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞான வேதியனை

சயப்புகழார் பலர் வாழும் தடங்குருகூர் சடகோபன்
துயக்கின்றித் தொழுதுரைத்த வாயிரத்து ளிப்பத்தும்
உயக் கொண்டு பிறப்பறுக்கு மொலிமுந்நீர் ஞாலத்தே

பொருள் - மற்றவர்களிடம் உள்ள பலவிதமான வியக்கவைக்கும் தன்மைகள் அனைத்தும் தனது விஷயத்தில் எந்தவிதமான வியப்பும் இன்றி அமையப்பெற்றவனும், தன்னிடம் உள்ளதால் அவை அனைத்தும் புகழ் பெறும்படி உள்ளவனும், இவ்விதம் இவன் உள்ளதை உள்ளது உள்ளபடி வேதங்களால் புகழப்படுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை - ஸம்ஸாரத்தை வென்றதால் ஏற்பட்ட ஞானம் மற்றும் வைராக்யம் நிறைந்தவர்கள் பலரும் நம்மாழ்வாருடைய மேன்மையை அனுபவித்தபடி வாழ்கின்ற பரந்து விரிந்துள்ள ஆழ்வார் திருநகரியின் தலைவரான நம்மாழ்வார், எந்தவிதமான சந்தேகமோ அல்லது மாற்றமோ

இன்றி உண்மையான ஞானத்தின் வெளிப்படான “பகவானுக்கு அடிமை” என்பது வெளிப்படும்படி வணங்கி அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்து பாசுரங்களும், ஓசையுடன் கூடியதான “ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், மழைநீர்” என்று மூன்று விதமான நீரால் நிறைந்த கடலால் சூழப்பட்டதான இந்த உலகத்தில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளைக் கரையேற்றி, அவர்களுடைய பிறப்பை அறுப்பதாகும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தானே இது கற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸம்ஸாரிகமான ஸகல துரிதத்தையும் போக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியானது தன்னைக் கற்றவர்களை, யாருடைய உதவியும் இன்றி, தானாகவே கரையேற்றி, மீண்டும் ஏற்படுவதான பிறவி என்னும் ஸம்ஸார துக்கத்தையும் நீக்கிவிடும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வியப்பாய வியப்பில்லா) வேறு சில வ்யக்திகளிலே கண்டால் விஸ்மய ஹேதுவா யிருக்குமவையடைய, இவன் பக்கலிலே கண்டால் ப்ராப்தமாயிருக்கும். ஒருவன் ஒருவனுக்கு நாலு பசு கொடுத்தால் அது விஸ்மய ஹேதுவாயிருக்கும்; “பெருமாள் செய்தார்” என்றவாறே ப்ராப்தமாயிருந்ததிறே. ஸர்வ ஸ்வதாநம் பண்ணிக் கையொழிந்த வளவிலே “த்ரிஜடன்” என்பானொரு ப்ராஹ்மணன் வர, அப்போதொன்றும் தோற்றாமையாலே “உனக்கு வேண்டும் பசுக்களை அடித்துக் கொண்டு போ” என்ன, தண்டைச் சுழற்றி எறிந்து, அதுக்கு உட்பட்ட பசுக்களையடைய அடித்துக்கொண்டு போனானிறே.

விளக்கம் - (வியப்பாய வியப்பில்லா) - ஒரு சில விஷயங்கள் ஒரு சிலரிடம் காணும்போது நமக்கு வியப்பை ஏற்படுத்தும். ஆனால் அது போன்ற பலவற்றையும் ஸர்வேச்வரன் ஒருவனிடம் மட்டுமே காணும்போது, அவை அவனுக்கு இயல்பாக உள்ளதால், எந்த வியப்பும் தோன்றாமல் பொருத்தமாகவே இருக்கும். இது போன்று மற்றவர்கள் விஷயத்தில் இருப்பதற்கு வியப்பு ஏற்படும்படியாக உள்ளவை, இவன் விஷயத்தில் உள்ளதால் வியப்பு ஏற்படாமல் இயல்பாகவே உள்ளதாக வெளிப்படும் உதாரணம் ஏதேனும் உண்டா என்பதற்கு ப்ரம்பாணம் கூறுகிறார். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் முப்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் உள்ள த்ரிஜடன் என்பவருடைய நிகழ்வு இங்கு உரைக்கப்படுகிறது. ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு நான்கு பசுக்கள் தானமாக அளித்தால்,

அச்செயல் மற்றவர்களுக்கு பெரும் வியப்பை ஏற்படுத்துகிறது. ஆனால் அதே செயலை இராமன் ஆயிரக்கணக்கான பசுக்கள் கொண்டு செய்தாலும் “ஸர்வேச்வரன் செய்தான்” என்று அவனுக்குப் பொருத்தமாக அமைகிறது. அயோத்யா காண்டம் (32 - 29 முதல் 40) முடிய உள்ள ச்லோகங்கள் இதனைக் கூறுகின்றன. இராமன் கானகம் செல்வதற்கு முன்பாகப் பதினான்கு ஆண்டுகள், நாட்டில் உள்ள அனைவரும் வாழ்க்கை நடத்தப் போதுமான செல்வத்தை வழங்கினான். அப்போது அயோத்தியின் அருகில் இருந்த கானகத்தில் வசித்து வந்த த்ரிஜடன் என்னும் ஓர் அந்தணன், இராமனிடம் ஏதேனும் பெற்றுச் செல்வதற்காக வந்தான். அப்போது இராமன் அவனை நோக்கி, “உமது கையில் உள்ள கைத்தடியை இங்கிருந்து வீசி எறியுங்கள். அது எங்கு சென்று விழுகிறதோ, அதுவரை உள்ள பசுக்கள் அனைத்தையும் நீவிர் கொண்டு செல்வீராக”, என்றான். இதனைக் கேட்ட த்ரிஜடனும் அப்படியே செய்து ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களைப் பெற்றுச் சென்றான்.

வ்யாக்யானம் - (மெய்ஞ்ஞான வேதியனை) யதாபூதவாதியான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை உடையவனை. (சயம் இத்யாதி) “இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை” என்ற இவர்தம்மைப்போலே ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கையால் வந்த புகழையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஆழ்வாரை அநுபவித்து வர்த்திக்கைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (துயக்கின்றி) துயக்காவது - மனந்திரிவு. ஸம்ஸய விபர்யய ரஹிதமாக ஸாஷாத்தகரித்து அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இப்பத்தும். (ஒலி முந்நீர் ஞாலத்தே - உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்) ஒலியையுடைத்தான முந்நீரையுடைய பூமியிலே, “அஸந்நேவ” என்று அஸத் கல்பரானவர்களை, “ஸந்தமேநம் ததோ விது:” என்று உஜ்ஜீவிப்பித்து விரோதிகளையும் போக்கும். அராஜகமான தேசத்தில் ராஜபுத்ரன் தலையில் முடியை வைத்து விலங்கு வெட்டிவிடுமாபோலே, அழகர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்துப் பின்னை தத் விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்கும்.

விளக்கம் - (மெய்ஞ்ஞான வேதியனை) - உண்மையை உள்ளது உள்ளபடி உரைப்பதான வேதங்களால் கூறப்படுகின்ற ஏற்றம் கொண்டவனை. (சயம் இத்யாதி) - சயம் என்றால் ஐயம் அல்லது வெற்றி. திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று விண்ணப்பித்த நம்மாழ்வாரைப் போன்றே, ஸம்ஸாரத்தை வென்றதன் காரணமாக

ஏற்பட்ட புகழ் கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும், நம்மாழ்வாரை எப்போதும் அனுபவித்துக் கொண்டு வாழ்வதற்கு ஏற்ற விதத்தில் பரந்து விரிந்துள்ள ஆழ்வார் திருநகரிக்குத் தலைவராகிய நம்மாழ்வார். (துயக்கின்றி) - துயக்கு என்றால் மனக்குழப்பம், சந்தேகம். சந்தேகமோ, வேறுபாடான எண்ணங்களோ இன்றி ஸர்வேச்வரன் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ளதான இந்த பத்துப் பாசுரங்களும். (ஒலி முந்நீர் ஞாலத்தே - உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்) - ஓசையுடன் கூடியதும், ஆற்றுநீர் - ஊற்றுநீர் - மழைநீர் என்று மூன்றுவிதமான நீர்கள் உள்ளதும் ஆகிய ஸமுத்திரங்கள் உள்ள இந்தப் பூமியிலே, தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மம் இல்லை என்று கூறுபவன் இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அஸத் பொருள்களுக்கு ஒப்பானவர்கள், தைத்திரீயம் - ஸந்தமேநம் ததோ விது: - ப்ரஹ்மத்தை அறிபவன் உள்ளவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப பிழைக்கும்படிச் செய்து, அவர்களுடைய அனைத்து விரோதிகளையும் நீக்கிவிடும். ஒரு அரசுமாரன் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காகச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்த நேரத்தில், அந்த நாட்டின் அரசன் இறந்து போனால், அரசன் இன்றி நாடு இருத்தல் கூடாது என்பதற்காக, அரசுபதவியை அரசுமாரனுக்குக் கொடுத்து, அவன் தலையில் முடிசூட்டிய பின்னர், அவன் கைகால் விலங்குகளை நீக்கி சிறையிலிருந்து விடுவிப்பார்கள். இது போன்று, இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும், இதனைக் கற்பவர்களுக்குக் கள்ளழகர் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்யும்படியான நிலையை ஏற்படுத்தி, அதன் பின்னர் இந்த நிலைக்கு விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தங்களை அறுத்துவிடும்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திருமேனிக்கும் உண்டான ஸுகடிதத்வத்தை அநுஸந்தித்தார். இரண்டாம் பாட்டில், “அதுக்கு நாட்டார் த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லுமவையெல்லாம் உனக்கு அவத்யத்தை விளைக்கும்” என்றார். மூன்றாம் பாட்டில், “நாட்டாரை விடும். மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற நீர் சொல்லீர்” என்ன, “என்னால் சொல்லி முடியாது” என்றார். நாலாம் பாட்டில், “இப்படி விலக்ஷணனாய் நிரதிலய போக்யனாயிருக்கிற உன்னை நாட்டார் இழந்து போம்படி அவர்களை மதிவிப்ரமங்களைப் பண்ணினாய்” என்றார். அஞ்சாம் பாட்டில், “நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரல்லீரோ? உம்மால் பேசவொண்ணாமைக்குக் குறையென்?” என்ன, “என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினவோபாதி உன்னை சாவதியாக்கிற்றில்லையே” என்றார். ஆறாம் பாட்டில், “வேதங்களும் நீருங்கூடப் பேசினாலோ?” என்ன, “அவையும் உன்னைப்

பரிச்சேதிக்கமாட்டாது” என்றார். ஏழாம் பாட்டில், “வேதங்கள் கிடக்கிடும். வைதிக புருஷர்களென்று சிலருண்டே. அவர்கள் ஏத்தக் குறையென்?” என்ன, “அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு” என்றார். எட்டாம் பாட்டில், கர்மபாவனையின்றிக்கே ப்ரஹ்மபாவனையேயா யிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேஷித்து “அவன் ஏத்திலும் தேவர்க்கு அவத்யம்” என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், “மேன்மை பேசுவொண்ணாதென்கைக்கு நீர்மையோதான் பேசலாயிருக்கிறது?” என்றார். பத்தாம் பாட்டில், “உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஜ்யரான இவர்கள் உன்னை ஏத்துகையாவது உனக்கு அவத்யமன்றோ” என்றார். நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி தானே ப்ராப்யத்தைத் தரும்” என்றார்.

விளக்கம் - முதற்பாசுரத்தில் கள்ளழகருடைய திருஅணிகலன்கள் மற்றும் அவன் திருமேனி ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள பொருத்தத்தைக் கூறினார். இரண்டாம் பாசுரத்தில், “இத்தகைய நிலையைக் கண்டு உலகில் உள்ள பலரும் பல உவமைகள் கூறுவர். ஆனால் அவை அனைத்தும் உனக்குத் தாழ்வையே ஏற்படுத்தும்”, என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உலகில் மற்றவர்கள் கூறுவது இருக்கட்டும். நம்மால் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற நீவிர் கூறுவது என்ன?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “என்னால் கூறி முடிக்க இயலாது”, என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில், “இவ்விதம் மேன்மை நிறைந்தவனாக, எல்லையற்ற இன்பத்துடன் நிரம்பியவனாக உள்ள உன்னை உலகில் உள்ளவர்கள் இழக்கும்படியாக அவர்களுக்குப் பலவிதமான மதிமயக்கத்தை ஏற்படுத்தினாய்,” என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், “உலகில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் நீவிர் வேறுபட்டவர் அல்லவோ? நீவிர் நம்மைக் குறித்து உரைக்க என்ன குறை உள்ளது?” என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “என்னை மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவன் ஆக்கினாய். ஆனால் உனது பெருமைகளை நான் உரைக்கும் அளவிற்கு நீ குறைத்துக் கொண்டாயோ?”, என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன், “வேதங்களும் நீரும் நம்மைக் குறித்து உரைக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அவையாலும் உனது எல்லைகளைக் காண இயலாது”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன், “வேதங்கள் இருக்கட்டும். அவற்றின் வழி நடக்கும் வைதிகர்கள் உண்டு அல்லவோ? அவர்கள் நம்மைப் புகழ் என்ன குறை உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அதுவும் உனக்குக் குறையையே உண்டாக்கும்,” என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில், “கர்மங்களிலும் ப்ரஹ்ம உபாஸனையிலும் சேர்ந்து ஈடுபடாமல், ப்ரஹ்ம உபாஸனையில் மட்டுமே

ஈடுபட்டு நிற்கும்படியான நான்முகன் ஒருவன் படைக்கப்பட்டு, அவன் உன்னைப் புகழ்ந்தாலும் உனக்குத் தோஷமே ஆகும்”, என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், “உனது மேன்மை குறித்து உரைக்க இயலவில்லை. உன்னுடைய எளிமை என்பதாவது உரைக்கும்படி உள்ளதோ என்றால், அதுவும் இல்லை”, என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில், “உன்னால் படைக்கப்பட்ட நான்முகனால் படைத்த மற்றவர்களால் நீ புகழப்படுவது உனக்குத் தாழ்வே அல்லவோ?”, என்றார். இறுதியாக, “இந்தப் பாசுரங்களைக் கற்பவர்களுக்கு, இந்தப் பாசுரங்களே பலன் அளிக்கும்”, என்று கூறி முடிக்கிறார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி
முந்நீர் ஞாலம் ப்ரவேசம்

மூலம் - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீராமப்பிள்ளை, “இவர் பரத்வாநுபவத்தை ஆசைப்பட்டு, அது ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் அநுபவிக்குமதாய் நோவுபடுகிறாரல்லார்; அவதாரங்களில் அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, ‘பிற்பாடரானோம்’ என்று நோவுபடுகிறாரல்லர்; உகந்தருளின நிலங்களிலேயாய், அதுதன்னிலும் திருமலையிலேயாகில் அநுபவிக்க இழிந்தது; பின்னை மேன்மேலென அநுபவிக்குமதொழிய, இவரிழந்து நோவுபடுகைக்குக் காரணமென்?” என்று கேட்க; “பர வ்யூஹ விபவங்களோடு, அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற தர்மயைக்யத்தாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமாயிருக்கும்; குறைந்து தோற்றுகிறவிடம் ப்ரதிபத்தாக்களுடைய ப்ரதிபத்தி தோஷத்தாலே. கடலருகே போகாநின்றால் தன் கண்ணாலே முகக்கலா மளவிநே காண்பது; அப்படியே அழகருடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவிக்கப்படுக்க விடத்தில் விளாக்குலை கொண்டு அநுபவிக்கலாயிருந்ததில்லை; பெருவிடாய்ப்பட்டவன் சேர்ந்த குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க, ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாபோலே, விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச்செய்தே, அபரிச்சிந்ந விஷயமாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கவொண்ணாதொழிய,

விளக்கம் - “எம்மாவீடு” திருவாய்மொழியில், தான் அடையவேண்டிய இலக்கு இதுதான் என்று உறுதிபட நின்றார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், பரமபத்திற்குச் சென்று இவர்

செய்யவல்ல கைங்கர்யத்தை இங்கேயே செய்யலாம்படியாகத் திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமலையில் கள்ளழகராக வந்து நின்றான். இவ்விதம் நிற்கும் அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபட்டவர், மேன்மேலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இராமல், ஏன் துக்கம் கொள்கிறார் என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. இதற்கு, “எல்லை காண முடியாதபடி உள்ளதால் அளவிட்டுக் கூறவும், அனுபவிக்கவும் இயலாமல் துக்கம் கொண்டார்”, என்ற பதில் தரப்படுகிறது. இதனை முதலில் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருக்கோஷ்டியூர் எழுந்தருளி இருந்தபோது பகவத் விஷயத்தைக் காலசேஷபம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது இந்தத் திருவாய்மொழி வந்தபோது, பராசரபட்டருடைய இளைய சகோதரராகிய ஸ்வாமி சீராமப்பிள்ளை பட்டரிடம், “நம்மாழ்வார் பரமபதம் சென்று பரமபதநாதனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டிருந்தால், அது அந்தக் குறிப்பிட்ட திவ்யதேசத்திற்குச் சென்றால் மட்டுமே கைகூடும் என்பதால், அதனை அடைய இயலாமல் வருந்துகிறார் எனலாம். இராமன், க்ருஷ்ணன் போன்ற அவதாரங்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டார் என்றால், ‘அந்த அவதாரங்களுடைய காலம் முடிந்தவிட்டது, நாம் பின்னர் வந்துள்ளோம்’ என்று எண்ணி அவற்றை அனுபவிக்க இயலாமல் வருந்துகிறார் எனலாம். ஸர்வேச்வரன் மிகுந்த விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களில் ஈடுபட்டவராக, அதிலும் குறிப்பாகத் திருமாலிருஞ்சோலையை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டிருந்தார் என்றால், அந்த நிலை இப்போது கிட்டியது அல்லவோ? இதனைத் தொடர்ந்து மேன்மேலும் அனுபவித்தபடி இருப்பதை விடுத்து, வருந்தியபடி உள்ளதன் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்டார். இதற்கு விடையாக ஸ்வாமி பராசரபட்டர், “ஆழ்வார் அனுபவிக்க ஆசை கொண்ட இடமானது பரமபதம், வ்யூஹ அவதாரங்கள், விபவங்கள், அர்ச்சை என்று எதுவாக இருந்தால் என்ன? இவற்றுக்கு இடையில் ஆழ்வாரைப் பொறுத்தவரை எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இல்லை. இவை அனைத்திலும் உள்ளவன் ஒருவனாகவே உள்ளதால், அனைத்து விஷயங்களிலும் பூர்ணமாகவே உள்ளவன் ஆகிறான். அவன் ஒரு சில இடத்தில் தாழ்ந்த தன்மைகளுடன் உள்ளதாகத் தோன்றுதல் என்பது, அவனைக் காண்பவர்களுடைய பார்வை மற்றும் ஈடுபாட்டில் உள்ள குறைகள் காரணமாகவே ஆகும். ஸமுத்திரத்தின் அருகில் நின்று கொண்டு அதனைக் காணும்போது, நம்முடைய கண்களால் காண இயன்ற அளவு மட்டுமே அதனைக் காண இயலும்; அதனால் ஸமுத்திரம் அந்த அளவு மட்டுமே என்று கூற முடியாது அல்லவோ? அதே போன்று கள்ளழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அனுபவிக்க முயலும்போது, ஒரு அவயவம் மற்றொரு

அவயவத்திற்கு நம்முடைய ஈடுபாட்டைத் தள்ளிவிடுவதால், முழுமையாக நின்று அனுபவிக்க இயலாமல், அலைகளில் சிக்கித் தவிக்கும் துரும்பு போன்று தவிக்கிறார். மிகுந்த தாகம் உள்ள ஒருவனுக்கு, குளிர்ந்த தண்ணீர் கிடைத்தாலும், ஏதோ ஒரு நோய் காரணமாக அவன் வாய் மூடப்பட்டிருந்தால், அந்தத் தண்ணீரைப் பருக இயலாமல் தவிப்பது போன்று, கள்ளழகர் அருகில் உள்ளபோதிலும் அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் போன்ற பலவும் எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதால், முழுவதுமாக அனுபவித்து அறிய இயலாத காரணத்தால் வருந்துகிறார்”, என்றார்.

மூலம் - ‘இது விஷய தெளர்ஜந்யத்தாலே வந்தது’ என்று அறியமாட்டாதே, தம்முடைய கரண ஸங்கோச நிபந்தனமாக வந்தது என்று அநுஸந்தித்து, “அவன்தான் முதலிலே இத்தைக் கழித்துத் தன்னை அனுபவிக்கக்கூறுப்பாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான். ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே தான் வந்து அவதரித்தான். அதுக்கு மேலே அந்தர்யாமி ரூபேண நின்று ஸத்தாதிகளை நிர்வஹித்தான். அவன் இப்படி உபகார பரம்பரைகளைப் பண்ண, நான் அவற்றையெல்லாம் அஸத் ஸமமாக்கிக் கொண்டேன். இனி நான் அவனைக் கிட்டுகையென்றொன்று உண்டோ?” என்று நிர்மர்யாத வ்யஸந ஸாகராந்தர் நிமகந்ராய், “முடிந்தேனேயன்றோ” என்று இவர் சோகிக்க,

விளக்கம் – ஆனால், “உன்னை நான் அனுபவிக்கும்படியாக நீ செய்து தரவேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்காமல், இந்த ஸம்ஸாரத்துடன் உள்ள ஸம்பந்தத்தை நீக்கித் தரவேண்டும் என்று ஏன் விண்ணப்பிக்கிறார்?” என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவ்விதம் அவனை முழுவதுமாக அறிந்து அனுபவிக்க இயலாமல் உள்ள நிலை என்பது அவனுடைய மேன்மையில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாக உண்டானது என்று அறியாமல், தனது சரீரத்தில் உள்ள பலவிதமான தோஷங்கள் காரணமாக ஏற்பட்டது என்று எண்ணியவராக நம்மாழ்வார், “ஸர்வேச்வரன் இந்தச் சரீர ஸம்பந்தத்தை நீக்கி, தன்னை அனுபவிக்க ஏற்றபடியாக இருக்கும் விதத்தில்தான் இந்த உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான். இவ்விதம் தான் படைத்த உலகில் அந்தர்யாமியாக நின்று அனைத்து சேதநர்களையும் நியமித்தபடி உள்ளான். இவ்விதம் அவன், தன்னை அனுபவிக்கும்படியாகப் பலவிதமான உபகாரங்களைச் செய்தபோதிலும், நான் அவற்றை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்காமல் இருந்தேன். இனி நான் அவனை அடைதல் என்பது

நிறைவேறுமோ?”, என்று எல்லையற்ற துக்கக்கடலில் மூழ்கியவராக, “நான் முடிந்தேன் அல்லவோ?”, என்று வருந்தினார்.

மூலம் - “நீர் ‘கரண ஸங்கோசத்தாலே வந்தது’ என்று சோகிக்கவேண்டா. கரண ஸங்கோசமில்லாதாரும் நம்மை அநுபவிக்குமிடத்தில் இப்படியே காணும் படுவது”, என்று இவரிழவைப் பரிஹரிக்கக்கோலி, “நீர் நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறுகைக்கீடாக வடக்கில் திருமலையிலே நின்றோம். அங்கே கிட்டி அநுபவியும்” என்று, தான் அங்கு நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதானம் பண்ண, ஸமாஹிதராய் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இந்த நிலை உம்முடைய சரீரத்தில் உள்ள தோஷங்களால் வந்தவை என்று எண்ணி வருந்தவேண்டாம். நீவிர் படுகின்ற இதே துன்பங்களைத் தங்களுடைய சரீரத்தில் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றவர்களாக உள்ள நித்யஸூரிகளும் அடைகிறார்கள் என்பதை உணர்வீராக”, என்று உரைத்து, இவர் இழந்துவிட்டதாக எண்ணுவதை, அவ்விதம் இல்லை என்று உணர்த்த முயன்றான். ஆகவே அவன் நம்மாழ்வாரிடம், “நீவிர் எவ்விதத்தில் நம்மை அநுபவிக்க எண்ணுகிறீரோ, அந்த அநுபவங்கள் அனைத்தையும் உமக்கு அளிப்பதற்காக நாம் வடக்கில் உள்ள திருவேங்கடத் திருமலையில் உள்ளோம். நீவிர் அங்கு சென்று நம்மை நன்றாக அநுபவிப்பீராக”, என்று தான் திருவேங்கடத்தில் நிற்கும் நிலையை உணர்த்தி ஆழ்வாரைச் சமாதானம் செய்தான். இதனால் ஆழ்வாரும், திருவாய்மொழி (3-2-10) – நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் - என்று சமாதானம் ஆனவராக, இந்தத் திருவாய்மொழியை நிறைவு செய்தார்.

மூலம் - தெற்குத்திருமலையிலே நிற்கிற நிலையை அநுபவிக்கக்கோலிப் பெறாதே நோவுபட்ட இவரை, வடக்குத்திருமலையில் நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதானம் பண்ணினபடியென்? என்னில்; முலை வேண்டியழுத ப்ரஜைக்கு முலையைக் கொடுத்துப் பரிஹரிக்குமித்தனையிறே. “இன்ன முலையைத் தரவேணும்” என்று அழுதால் அம்முலையையே கொடுத்து ஆற்றவேண்டாவோ? என்னில், வேண்டா; இவர்தாம் வழி திகைத்தலமருகையாலே “அதுவே வேணும், அதுவன்று இது” என்கிற தெளிவில்லையாயிற்று. இன்னமுந்தான், ஒரு வஸ்துதானே ஒருபோது தாரகமாய், மற்றைப்போது அதுதானே பாதகமாகக் காணாநின்றோமிறே. ஆமத்தில் பாதகமான சோறுதானே அது

கழிந்தவாறே தாரகமாகா நின்றதிறே. இவர்க்கு “இன்னது இன்னபோது தாரகமாம். இன்னது இன்னபோது பாதகமாம்” என்று தெரியாது. குணாவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்துக் கொண்டு போருகிற ஈச்வரனுக்கும், தரித்த இவர்க்கும் தெரியுமத்தனை இதுதான். ஆரியர்கள் இகழ்ந்த ம்லேச்ச பூமியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற நீர்மையிறே அங்கு; கானகமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்த நீர்மையுண்டிறே இங்கு.

விளக்கம் - ஆனால் தெற்கில் உள்ள திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமலையை அனுபவிக்கவே இவர் எண்ணியபடி இருந்தார். அதனை அனுபவிக்க இயலாமல் போனதால் வருத்தமும் அடைந்தார். இப்படி உள்ளபோது, வடக்கில் உள்ள திருவேங்கடமலையில் தான் உள்ளதைக் குறித்து உரைத்து சமாதானம் செய்தது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். தாய்ப்பால் வேண்டி அழுத குழந்தையைச் சமாதானம் செய்ய எந்த ஸ்தனத்திலிருந்து பால் அளித்தால் என்ன என்று விடை உரைக்கலாம். இங்கு ஸ்தனங்கள் குறித்து உரைப்பது, பெரியதிருமடலில் - தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னும் இவையே முலையா வடிவமைந்த அன்ன நடைய அணங்கே - என்பதைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு ஆகும். ஆனால், குழந்தையானது இன்ன ஸ்தனத்திலிருந்து பால் பருகவேண்டும் என்று அழுதால், அதனைத்தானே அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இங்கு அது பொருந்தாது, காரணம் இவர் திருவாய்மொழியில் (3-2-9) - வழி திகைத்து அலமருகின்றேன் - என்று உரைப்பதால், “எனக்கு அதுவே வேண்டும், இது நான் கேட்டது அல்ல” என்று உரைக்கும் தெளிவு இவரிடம் இல்லை என்றாகிறது. மேலும் ஒரு பொருள் ஒரு காலகட்டத்தில் உயிர் வாழ அவசியம் என்று இருந்து, பின்னர் வேறு ஒரு காலகட்டத்தில் அதுவே தீங்கு ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது என்ற நிலையை நாம் பார்க்கிறோம் அல்லவோ? பசியற்ற காலத்தில் அவசியம் அற்றதாக உள்ள உணவு, பசி ஏற்படும் காலத்தில் அவசியம் நிறைந்ததாக மாறுகிறது அல்லவோ? இது போன்று திருமாலிருஞ்சோலை என்பது எல்லையற்ற அனுபவங்களுக்கு இடமாக உள்ளது என்றும், ஆகவே அதனை முழுவதுமாக அனுபவிக்க இயலவில்லை என்றும் ஆழ்வார் எண்ணியதால், அது துன்பம் அளித்தது; ஆகவே வடக்குத் திருமலையில் தான் அனுபவிக்க ஏற்றபடி நிற்பதால் அந்த நிலையைக் காண்பிக்கிறான். மேலும் ஆழ்வாருக்கு “இந்த வஸ்து இன்ன நேரத்தில் அவசியமானது, இன்ன நேரத்தில் அவசியம் அற்றது” என்று தெரியாது - திருக்கல்யாண குணங்களை வெளிப்படுத்தியபடி நிற்பதால் நம்மாழ்வாரைப் பிழைக்கும்படிச் செய்யும்

ஸர்வேச்வரனுக்கும், அதனால் பிழைத்தபடி உள்ள நம்மாழ்வாருக்கும் மட்டுமே இந்த உண்மை தெரியும். மேலும் மக்களுக்கு மட்டுமே தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தபடி உள்ள நிலை திருமாலிருஞ்சோலையில் ஆகும்; காடு, வானரம், வேடுவர் என்று பலருக்கும் திருமுகம் காண்பிக்கும் எளிமையானது திருவேங்கடத்தில் மட்டுமே உண்டு.

3-2-1 முந்நீர் ஞாலம் படைத்தவெம் முகில்வண்ணனே

அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்
வெந்நாள் நோய் வீய வினைகளை வேர் அறப்பாய்ந்து
எந்நாள் யான் உன்னை யினிவந்து கூடுவனே

பொருள் - மூன்றுவிதமான நீர் நிறைந்த உலகத்தைப் படைத்து, அதன் காரணமாக கட்டாந்தரை மற்றும் நீர்நிலை என்று வேறுபாடு நோக்காமல் பொழிகின்ற மேகம் போன்ற ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டவனாக எனக்கு உதவிகள் செய்பவனே! ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் உன்னை அடைவதற்காகவே நீ அளித்துள்ள சரீரத்தின் பந்தப்படுத்தும் வழிகளிலேயே நான் சென்று, கர்ப்பம் - நரகம் என்று மாறி மாறி உழன்றபடி உள்ளேன். தகுந்த ஞானம் பிறந்த பின்னர், பரிதாபமயமான நாட்களில் அஹங்காரம் பொருளாசை போன்ற வியாதிகள் அழியும்படி, எனது கர்மங்களை அவற்றின் வேருடன் பிடுங்கி எடுத்து, எனக்கு உதவும் உன்னை வந்து அடைவது எந்த நாளிலோ?

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், “ஐகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, உன்னை வழிபடுகைக்கு உடலாகக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்துவிட்டாய் நீ; நான் அவற்றை இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தப்பட்டுப் போனேன். இங்ஙனையிருக்கிற நான் உன்னை வந்து கிட்டுவதொரு நாள் சொல்லவேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - பாசுரத்தின் இறுதியில் உள்ள “எந்நாள் யான் இனி வந்து கூடுவனே” என்பதற்கு, “இனி நான் வந்து சேரப்போவதில்லை” என்று வருத்தத்துடன் உரைக்கிறார் என்று சில பூர்வர்கள் பொருள் உரைத்தனர். ஆனால் இதனை எம்பெருமானார் ஏற்காமல், “எப்போது நான் வந்து சேருவேன்?”, என்று ஏக்கத்துடன் கேட்பதாகப் பொருள் கொண்டார். இதனை அடியொட்டியே அவதாரிகை உள்ளது. “இந்த உலகத்தைப் படைத்து, அதில் உள்ள அனைவரும் உன்னை வணங்கி வழிபடும் பொருட்டு அவர்களுக்கு உடல் உறுப்புகளை நீ அளித்தாய். ஆனால் அதற்கான செயலைச்

செய்யாமல் உலக விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்காக எனது உடல் உறுப்புக்களைப் பயன்படுத்தி நான் கெட்டேன். இப்படி உள்ள நான், உன்னை வந்தடைவதற்கான நாள் என்று என நீ உரைக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முந்நீர்) ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் என்று சொல்லுகிறவற்றை. “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ” என்று முற்பட ஜல ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, பின்பிறே அண்ட ஸ்ருஷ்டிதான் பண்ணிற்று. (ஞாலம் படைத்த) விசித்ரமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின, தயநீய தசையைக் கண்டு, “இவை கரண களேபரங்களைப் பெற்றுக் கரைமரஞ் சேரவேணும்” என்று தயாபரதந்த்ரனாய் ஸ்ருஷ்டித்தபடி. (எம்முகில் வண்ணனே) அவன் ஸர்வ விஷயமாக உபகரிக்கச்செய்தே “மதர்த்தம்” என்றிருக்கிறார் இவர். “ஒருவன் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி வர்ஷிப்பிக்க நாடு வாழ்ந்து போமாபோலே, அவன் எனக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான்; நாடு வாழ்ந்து போயிற்று” என்றிருக்கிறார். ஸர்வ விஷயமாக உபகரித்தபடியும், ப்ரத்யுபகாரங்கொள் இராமையும் பற்ற “முகில் வண்ணனே” என்கிறார்.

விளக்கம் - (முந்நீர்) - ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், மழை நீர் என்று மூன்றுவிதமான உள்ள ஸமுத்திரத்தையும், அதனால் சூழப்பட்ட பூமியையும் படைத்த. மநுஸ்ம்ருதி (1-8) - அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ - முதலில் நீரைப் படைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப முதலில் நீரைப் படைத்து, அதன் பின்னர் அண்டத்தை படைத்தான். (ஞாலம் படைத்த) திருவாய்மொழி (9-5-9) - இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி - என்பதற்கு ஏற்ப விசித்ரமாக உள்ள ப்ரபஞ்சத்தைப் படைத்து. அனைத்தும் உடல் உறுப்புக்கள் இன்றி குவியலாகக் கிடந்த இரக்கம் கொள்ளத்தக்க நிலையைக் கண்டு, “இவை உடல் உறுப்புகளைப் பெற்றுக் கரையேற வேண்டும்” என்று கருணை வசப்பட்டவனாக நின்று படைத்தாய். (எம்முகில் வண்ணனே) - அவன் அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இவ்விதம் ஒரு சேர உதவினான்; ஆனால் ஆழ்வாரோ, அவன் இவ்விதம் செய்தது ஆழ்வாராகிய தன் பொருட்டே ஆகும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டு, “எம்” என்றார். ஆனால் இவர் ஒருவருக்காக அவன் இப்படிச் செய்தான் என்று வைத்துக்கொண்டால், அவன் அனைவருக்கும் உபகாரகன் என்று எப்படிக்கூற இயலும்? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ஒருவன், வேள்வி இயற்றுதல் போன்ற பலவற்றைச் செய்து, அதன் காரணமாக அந்த நாட்டில் மழை பொழிகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம்; அதன் காரணமாக அந்நாடு முழுவதும் வாழ்கிறது

அல்லவோ? இதே போன்று ஆழ்வார், “எனக்காக உலகத்தைப் படைத்தான். அனைத்தும் வாழ்கின்றன”, என்று உள்ளார். அனைவருக்காக உதவும் தன்மை, அதற்காக யாரிடமும் எதனையும் எதிர்பாராத தன்மை ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டவராக, “முகில் வண்ணனே - மேகம் போன்ற தன்மை கொண்டவனே”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (அந்நாள்) கரணகளேபர விதுரமாய், தமோபூதமாய், தயநீய தசையை ப்ராப்தமாய்க் கிடந்த அந்நாள். (நீ) இத்தசையில், “ஏகாகீ ந ரமேத” என்று இழவு உன்னதாய் முகங்காட்டின நீ. (தந்த) திருவடிகளிலே தலை சாய்த்து உன்னைப் பெறுகைக்கு உறுப்பாக உடம்பை உபகரித்த. (நீ தந்த) பரமதயாளுவான நீ தந்த இவை அர்த்திக்கச் செய்கையன்றிக்கே, தன் தயையாலே தந்தவித்தனை. “துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:”, “மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய” இத்யாதி.

விளக்கம் - எந்தவிதமான உடல் உறுப்புகளும் இன்றி தமோகுணம் நிறைந்தபடி, கருணையைப் பெறவல்லதற்கு ஏற்றபடி கிடந்த அந்த நாளில். (நீ) - அப்போது, மஹோபநிஷத் - ஏகாகீ ந ரமேத - தனியாகக் கிடந்த நாராயணன் மகிழ்ச்சி அடையவில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இப்படியாகக் கிடந்த ஆத்மாக்களை இழந்தது உன்னுடைய இழப்பு என்று எண்ணிய நீ. (தந்த) - உனது திருவடிகளை அண்டி நின்று வணங்கி உன்னைப் பெறுவதற்கு ஏற்றபடியான சரீரத்தை அளித்து உபகாரம் செய்த. (நீ தந்த) - மிகுந்த கருணை கொண்டவனாகிய நீ அளித்த. இவை, உன்னை வந்து வணங்கி நிற்பது போன்ற எந்தவிதமான செயல்களும் அற்றபடி உள்ளபோதிலும், உனது கருணையால் இந்த உடல் உறுப்புகளை அளித்தாய். ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-2-29) - துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ: - மனித சரீரம் கிட்டுவது மிகவும் அரிது - என்றும், மஹாபாரதம் - துர்லபம் மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய - மனிதப்பிறவி கிட்டியது அரிதே - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “இத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகிறதென்? கர்மாநுகுணமாயன்றோ ஸ்ருஷ்டியிருப்பது” என்னில்; ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாஷ்டித்தாகிலும், யௌகபத்யம் அநுக்ரஹ கார்யம். “அசித விசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாநமநா:” என்னக்கடவதிறே. ஓரோ காலங்களிலே சிறை வெட்டிவிடுமாபோலே தன் தயையாலே உண்டாக்குமத்தனையிறே. (ஆக்கையின் வழி

யுழல்வேன்) நீ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய், நான் அதின் வழியே போந்தேன். “தெப்பத்தை தூக்கிப்போய்ப் பெருமாளை அநுபவிக்கலாயிருக்க, ‘சரீரம் பாங்கன்று’ என்று நீர்வாக்காலே போய்க் கடலிலே புகுவாரைப்போலே, இதர விஷய ப்ரவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொண்டேன்” என்றார் எம்பார்.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம். அவரவர்களுடைய கர்மம் காரணமாக அல்லவோ மீண்டும் ஸ்ருஷ்டி என்பது ஏற்படுகிறது? இவ்விதம் உள்ளபோது, இதனை அவன் செய்யும் உபகாரம் என்று எப்படிக்க கூற முடியும்? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ருஷ்டிப்பது என்பது கர்மத்தின் காரணமாக அமைந்தாலும், அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் படைத்தல் என்பது அநுக்ரஹத்தின் செயலே ஆகும். ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் (2- 41) - அசித் அவிசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரை: கடயிதும் தயமாந மநா: வரத! நிஜ இச்சயா ஏவ பரவாந் அகரோ: ப்ரக்ருதிம் மஹத் அபிமாந பூத கரண ஆவளி கோரகிணீம் - மோசஷ வரம் அளிக்கும் பெரியபெருமானே! ப்ரளயத்தின்போது, சேதனங்கள் அனைத்தும், அசித் வஸ்துக்களுடன் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காண இயலாமல், ஒன்றாகவே கிடந்தன. இவற்றைக் கண்டு உனது மனம் இரங்கியது. இந்தச் சேதனங்களை, அவற்றின் உடல் மற்றும் இந்திரியங்களுடன் சேர்க்க நீ திருவுள்ளம் கொண்டாய். இதற்கான ஸங்கல்பம் கொண்டவனாக, உனது இச்சைக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவனாக - ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், பஞ்சபூதங்கள், இந்திரியங்கள் போன்றவற்றை வரிசையாக அரும்பும்படிச் செய்தாய் - என்பது காண்க. அரசர்கள் தங்களுடைய புத்திரனுடைய பிறந்த நாள் போன்ற சில குறிப்பிட்ட நாட்களில், சிறையில் உள்ள பலரையும் ஒரே நேரத்தில் விடுதலை செய்வார்கள் அல்லவோ? அது போன்று, தனது கருணை காரணமாக அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் படைக்கிறான். (ஆக்கையின் வழி யுழல்வேன்) - எனது சரீரமானது, உனது தாமரை போன்ற திருவடிகளில் வந்து சரணம் புகும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி, இந்தச் சரீரத்தை எனக்கு அளித்தாய். ஆனால் நானோ, இந்தச் சரீரம் இழுத்த திசையில் சென்றபடி உள்ளேன். “காவிரி நதியில் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய தெப்பம் நடக்கும்போது அதனைக் கண்டு அநுபவிப்பதற்காக ஒரு படகில் செல்லும்போது, அதன் துடுப்பைப் பயன்படுத்திப் படகை வழி செலுத்தாவிட்டால், அது கடலில் சென்று விழுந்துவிடும்; இது போன்று உன்னை அடைவதற்காக அளிக்கப்பட்ட இந்தச் சரீரத்தை நான் வழி நடத்தாமல், அதன் போக்கிலேயே விட்ட பின்னர், அது ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தில் சென்று கலந்தது”, என்று ஸ்வாமி எம்பார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (வெந்நாள்) ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிற இருப்பு, பிராட்டி லங்கையிலே யிருந்தாற்போலே தோற்றா நின்றது காணும் இவருக்கு. பகவத் விச்லேஷத்தோடே யிருக்கையாலே, நெருப்பையெறட்டினாற் போலே இராநின்றதாயிற்று நாள். (நோய்) பிறவி. ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய நோய் சாதுர்த்திகமா யிராதே ராமவிரஹத்தாலேயாயிருக்குமே; அப்படியே இவர் நோயும் ப்ரஸித்தங்காணும். (வீய) முடிய. (வினைகளை வேறப் பாய்ந்து) “ராஷஸாநாம் ஸ்ஷயம் க்ருத்வா ஸுதயித்வா ச ராவணம் லங்காமுந் மூலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரக்ஷயதி மாம் பதி:” என்கிறபடியே இவரும் மநோரதித்து, விச்லேஷ வ்யஸநத்துக்கு அடியான அவித்யாதிகளை வாஸனையோடே போக்கி. “பாய்ந்து” என்று - சினம் தோற்றுகிறது. ஒரு ஸர்வசக்தி செய்யுமத்தை நான் செய்யவோ?

விளக்கம் - (வெந்நாள்) - தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் வந்த பின்னரும் தொடர்ந்து ஸம்ஸாரத்தில் இருத்தல் என்பது, சீதை இலங்கையில் இருந்த நிலையை ஒத்தது என்று எண்ணியவராக, “வெந்நாள் - கொடுமையான நாள்” என்றார். ஸர்வேச்வணைப் பிரிந்துள்ள காரணத்தால், அந்த நாட்கள் அனைத்தும் தீயை அருகில் கொண்டுள்ளன என்பதால் “வெந்நாள்” என்றார். (நோய்) - இது பிறவியைக் குறிக்கும். ஆனால் நோய் என்றால் பிறவி என்று பொருள் கொள்ள முடியுமோ என்ற கேள்விக்கு அரும்பத உரையில் விளக்கம் உள்ளது. உபகோசலன் என்னும் ஒருவன் நீண்ட நாட்கள் ஒரு குருவுக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்தபோதிலும் அவர் ஏதும் உபதேசிக்கவில்லை. ஒருநாள் அவர் நீண்ட பயணம் ஒன்றை மேற்கொள்ளும்போது, உபகோசலனிடம் தன்னுடைய அக்னிக்கு ஏற்ற பணிவிடையைச் செய்யுமாறு உரைத்துச் சென்றார். அவனும் அந்தப் பணியைச் செய்தபடி இருந்தான். ஆனால் அவன் அந்த வருத்தம் காரணமாக உணவு உண்ணாதபடி இருந்தான். குருபத்தினி அவனிடம், “ஏன் உணவு உண்ணவில்லை?”, என்று கேட்க அவன் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-3) - வ்யாதிபி: பரிபூர்ணோஸ்மி - ஸம்ஸாரம் என்ற துக்கம் பரிபூர்ணமாக வியாதியாகப் பீடித்துள்ளது - என்றான். ஆக ஸம்ஸாரம் என்பது இங்கு வியாதியாக உரைக்கப்பட்டது அல்லவோ? பரதனுடைய துக்கம் என்ற நோய் இராமனைப் பிரிந்துள்ளதால் அல்லவோ ஏற்பட்டது; அது போன்றே இவருக்கும் உள்ளதைக் காணலாம். (வீய) - முடிய. (வினைகளை வேறப் பாய்ந்து) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (37-6) - ராஷஸாநாம் ஸ்ஷயம் க்ருத்வா ஸுதயித்வா ச ராவணம் லங்காமுந் மூலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரக்ஷயதி மாம் பதி: -

ராசுஷஸர்களை வென்று, இராவணனையும் வதைத்து, இலங்கையை வேருடன் அழித்து, என்னை வந்து காண்பார் - என்று சீதை உள்ளது போன்று இவரும், “பிரிவுத்துன்பம் என்பதற்குக் காரணமான அவித்யை போன்றவற்றை அவற்றின் வாசனையுடன் நீக்கி உன்னை என்று வந்து சேருவேன்?”, என்கிறார். “பாய்ந்து” என்ற சொல் மூலம் தாமதம் காரணமாக இவரது கோபம் வெளிப்படுகிறது. அனைத்தையும் செய்து முடிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் செய்ய வேண்டியதை நான் செய்து முடிக்க இயலுமோ?

வ்யாக்யானம் - (எந்நாள்) எனக்கு “இப்போதே பெறவேணும்” என்னும் அபேசைஷயில்லை. “இன்ன நாள் பெறக்கடவை” என்று ஒரு நாளிட்டுத் தர அமையும்; “பூர்ணே சதுர்தேசே வர்ஷே” என்னுமாபோலே. (யான்) நீ தந்த உபகரணங்களை இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்ததைச் சூழ்த்துக் கொண்ட நான். (உன்னை) “நான் விளைத்துக் கொண்ட அநர்த்தத்துக்கு போக்கடி சொல்லாய்” என்று விளைக்கலாம்படியிருக்கிற உன்னை. (இனி) நீ தந்த கைம்முதலை அழித்துக்கொண்ட பின்பு. (இனி வந்து கூடுவனே) “இனி வந்து கிட்டுகை என்று ஒரு பொருளுண்டோ என்று நிராசராகிறார்” என்று முன்புள்ள முதலிகள். எம்பெருமானார் “நிராசரானால் பின்னை முடிவாரொருவர்; ஒன்பதாம் பாட்டில் - நிராசராக, பத்தாம் பாட்டில் - அவன் வந்து ஸமாதாநம் பண்ணினானாக அமையும்” என்று அருளிச்செய்வார். “நான் வந்து உன்னைக் கிட்டுவேனாக நீ பார்த்து வைத்த நாளைச் சொல்லாய்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (எந்நாள்) - இந்த நிலையானது “இன்றே, இப்போதே” நான் அடைய வேண்டும் என்பது இல்லை. ஆனால் “இன்ன நாளில் இது உனக்குக் கிட்டும்” என்று நீ உரைத்தல் வேண்டும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-1) - பூர்ணே சதுர்தேசே வர்ஷே - பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிந்த பின்னர் வருகின்ற பஞ்சமி திதி அன்று - என்று இராமன் உரைத்தது போன்று நீ எனக்குக் கூறவேண்டும். (யான்) - உன்னை அணுகுவதற்காக எனக்கு நீ அளித்த உடல் உறுப்புகளை, மற்ற உலக விஷயத்திற்கு உட்படுத்தி பலவிதமான பாவங்களைச் சேர்த்துக் கொண்ட நான். (உன்னை) - “இவ்விதம் நான் எனக்குச் சேர்த்துக் கொண்ட பாவங்களுக்கு ஏற்றதான பரிகாரம் உரைப்பாயாக” என்று தயவானாகிய உன்னை. (இனி) - உன்னை வந்து அண்டுவதற்காக நீ எனக்கு அளித்த அனைத்தையும் அழித்துக் கொண்டு பின்னர். (இனி வந்து கூடுவனே) - “இனி உன்னை நான் வந்து அடைய இயலும்படியான நிலையில் உள்ளேனோ என்று வருத்தம்

அடைந்தார்” என எம்பெருமானாருக்கு முன்பிருந்த பூர்வர்கள் பொருள் உரைப்பர். ஆனால் எம்பெருமானார், “இவ்விதம் ஆழ்வார் திருவுள்ளம் கொண்டிருந்தால், இதன் பின்னர் எந்தப் பாசுரத்தையும் அருளிச் செய்திருக்க இயலாது. ஆகவே ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் தனது ஆசை முழுவதும் நிராசையாகப் போன்றது என்று வருத்தத்துடன் உரைத்தார்; பத்தாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன் இவரிடம் வந்து சமாதானம் செய்தான் என்பதே பொருத்தமாகும்”, என்றார். ஆக இந்தப் பாசுரத்தில், “ஸர்வேச்வரனாகிய நான் வந்து உன்னைச் சேர்த்துக் கொண்டேன் என்று நீ தீர்மானித்து வைத்து நான் எது என்று அருளிச் செய்யவேண்டும்”, என்கிறார்.

3-2-2 வன்மா வைய மளந்தவெம் வாமனா நின்

பன்மா மாயப் பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்

தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து

நின்மா தாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ் ஞான்று கொலோ

பொருள் - மிகுந்த வலிமையுள்ள இந்தப் பரந்த பூமியை, மென்மையான திருவடிகள் கொண்டு அளந்து, அதன் காரணமாக என்னை உனக்கு வசப்படுத்திக் கொண்ட வாமனனே! உனது லீலைகளுக்கு ஏற்றபடியாக குண வேறுபாடுகள், செயல் வேறுபாடுகள் போன்ற பலவற்றிலும், பலவகையாக உள்ள மாயையாகிய ப்ரக்ருதி காரணமாக, தேவர்கள் உள்ளிட்ட பலவிதமான பிறவிகளில் நான் உழன்றபடி உள்ளேன். எல்லையற்ற காலமாக, எண்ணற்றதாக உள்ளதும், விடுவித்துக் கொள்ளக் கடினமாக உள்ளதும் ஆகிய எனது பாவங்கள் மூலமாகக் கட்டப்பட்ட நான், அவற்றை அடியுடன் அறுத்து, அடையப்பட வேண்டியவனாகிய உன்னுடைய மேன்மை பொருந்திய திருவடிகளை அடைந்து நிலை பெறுவது எப்போது?

அவதாரிகை - “உம்முடைய உடம்பு கொண்டு நாம் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீராகில், நம் உடம்பைக் கொண்டு நீர் இருந்தவிடத்திலே வந்து கிட்டினோமே. வாமந வேஷத்தைக் கொண்டு மஹாபலி முன்னே வந்து நின்றோமே. அங்கே கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ?” என்ன; “அதுக்கும் தப்பினேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “கடந்த திருவாய்மொழியில் - ஆக்கை வழி உழல்வேன் - என்று காரணம் கூறி, உம்முடைய சரீரத்தின் மூலமாக நீவிர் நாம் உள்ள இடம் தேடி வந்து நம்மைக் கிட்ட இயலாது என்றீர். ஆகவே நம்முடைய சரீரத்தைக் கொண்டு நாம் நீவிர் உள்ள இடத்திற்கு வந்து உம்மைக் கிட்டினோம் அல்லவோ? அதாவது, வாமனனாய் வந்து மஹாபலி முன்பாக நின்றோம் அல்லவோ? அங்கு வந்து நம்மை அண்டி நின்றிருக்கலாமே”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அதனையும் செய்ய இயலவில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வன்மாவையமளந்த) அவன் தானே தன்னை கொண்டு வந்து காட்டின இடத்திலும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே இருந்த பூமியிறே. ஆஸூர ப்ரக்ருதியான மஹாபலிக்குள்ள இரக்கமும் இல்லையிறே. சுக்ராதிகள் விலக்கச் செய்தேயும், அவர்கள் வழி போயிற்றிலனிறே அவன். மஹாபலி மிடுக்காலே புக்கு அளக்க அரிதான பூமி என்னுதல்; இப்படி வன்மையை உடைத்தான மஹாப்ருதிவியை அளந்த. வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொண்டு கிடர் காடும் மலையுமான பூமியை அளந்தது என்னுதல்.

விளக்கம் - (வன்மா வையம் அளந்த) - வன்மை என்றால் கடினமான இதயம் என்று கருத்து. மஞ்சா: க்ரோசந்தி - கட்டில் சப்தம் எழுப்புகிறது - என்று கூறும்போது, கட்டிலின் மேல் கிடப்பவர் எழுப்பும் சப்தமே இவ்விதம் கூறப்படுகிறது; இது போன்று, பூமியில் உள்ளவர்களுடைய இதயம் கடினமாக உள்ளதால், பூமியைக் கடினமானது என்று கூறுகிறார். அதாவது அவன் வாமனனாகத் தானே தன்னை நேரடியாகக் கொண்டு வந்து காண்பித்து நின்று இடத்தில், மனதில் எந்தவிதமான நெகிழ்வும் இல்லாமல் இருந்த பூமி அல்லவோ? ஒருவராவது அப்போது நெகிழ்விலையா என்றால் மஹாபலிக்கு நெகிழ்ச்சி இருந்தது என்கிறார். சுக்கிராச்சார்யார் முதலானவர்கள் தானம் அளிக்கவேண்டாம் என்று தடுத்தபோதிலும், அவர்கள் உரைத்ததை மஹாபலி கேட்கவில்லை; ஆக அவனுக்கு இருந்த இரக்கம் கூட மற்றவர்களுக்கு இல்லை என்று கருத்து. “வன்மா வையம்” என்பதற்கு மேலும் ஒரு பொருள் கூறலாம். மஹாபலியின் தோள் வலிமை காரணமாக யாருக்கும் புகுவதற்கு அரிதான பூமி; இப்படிப்பட்ட வண்மையான பூமியை அளந்த. அடுத்து “மிடுக்கு” என்பது தர்மத்தைக் குறிக்கும். அதாவது தர்மத்தின் வழி நின்ற மஹாபலியை, அதே தர்மமார்க்கத்தில் நிலை நின்று அளக்க அரிதாக உள்ள பூமியை.

அதாவது திருவாய்மொழி (3-8-9) – கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி - என்பதற்கு ஏற்ப மஹாபலிக்கு மனமாற்றத்தை உண்டாக்கவில்லை என்றால் அளப்பதற்குக் கடினமாய் இருந்திருக்கும். எப்படி? மஹாபலி தனது புத்திரனாகிய நமுசி போன்று, பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-8-8) – முன்னைய வண்ணமே கொண்டளவாய் – முன்பு நீ வந்த வாமன வடிவத்திலேயே மூன்று அடி அளப்பாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப தர்மவழியை உரைத்து, “முன்பு வந்தது போன்று வாமனனாக நின்று அல்லவோ நீ அளக்கவேண்டும்? ஆகவே நான் எதனையும் தரமாட்டேன்”, என்று மறுத்திருந்தால், அளப்பதற்கு இயலாமல் போயிருக்கும்; அதாவது அந்தச் சூழலில் இராவணனிடமிருந்து சீதையை மீட்க யுத்தம் செய்த நிலையே ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் அவன் தானம் அளித்துவிட்டான். அவ்விதம் அளித்த பின்னர், அந்தப் பொருளானது மற்றவர்களுக்குச் சொந்தம் என்று கூற இயலாது. ஆக அவன் அளிக்கவில்லை என்றால் அளப்பது என்பதே நடந்திருக்காது; ஆகவே மஹாபலியை வஞ்சித்து அளந்தான் என்று கருத்து. அடுத்து “வன் மா வையம்” என்பதற்கு மூன்றாவது பொருள் உரைக்கிறார். தாமரையில் உதித்த மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் பூமாதேவி ஆகிய இருவரும் பிடித்துவிடும் மென்மையான திருவடிகள் கொண்டு அல்லவோ காடும், மலையும் என்ற கரடுமுரடான பூமியை அளந்தான்?

வ்யாக்யானம் - (எம் வாமனா) அபஹ்ருத ராஜ்யனான இந்த்ரனுக்காக அல்ல, வாமநாவதாரமும் மதர்த்தம் என்றிருக்கிறார். (நின்) “மம மாயா துரத்யயா” என்று சொன்ன இது எனக்கு ஒருவனுக்கும் பலித்துவிட்டது. (பன்மா மாயம்) மாயமென்கிறது மூலப்ரக்ருத்தியை. பன்மையாவதென்? என்னில், கார்யகதமான தேவாதிநாநாத்வத்தைக் காரணத்தே ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறதாதல். அன்றிக்கே குணத்ரயங்களுக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கையாலே, குணபேதங்களியிட்டுப் பலவாகச் சொல்லுதல்.

விளக்கம் - (எம் வாமனா) - வாமனனாக இவன் அவதாரம் எடுத்தது என்பது, மற்றவர்களால் அபகரிக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தைக் கொண்ட இந்த்ரனுக்காக அல்ல; நம்மாழ்வாராகிய தனக்காகவே என்று கூறுகிறார். இதனையே “எம்” என்பதால் உணர்த்துகிறார். (நின்) – கீதையில் (7-14) – மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை என்பது கடப்பதற்கு மிகவும் அரியது - என்று உரைத்த வாக்கானது என் விஷயத்தில் பலித்து விட்டது. (பன் மாயம்) – மாயம் என்று மூலப்ரக்ருதியைக் கூறினார். “பன்” என்று ஏன் பன்மையாகக் கூறவேண்டும்? அந்த ப்ரக்ருதியின் கார்யமாக உள்ள பல தேவர்கள்

என்றும், பலவிதமான பொருள்கள் என்றும் பலவும் பலவிதமாக உள்ளதால் இவ்விதம் பன்மையில் கூறுகிறார். அல்லது மூன்று குணங்களுக்கு ப்ரக்ருதி இருப்பிடமாக உள்ளதாலும், அந்தக் குணங்களில் காணப்படும் வேறுபாட்டாலும் பன்மையில் கூறினார் எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - (பல பிறவியில்) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தனமாகவினே அநேக ஜந்மங்கள்தான் உண்டாகிறது. அவற்றிலே, (படிகின்ற) தரை காணாதே அவகாஹிக்கிற. “விழுகின்ற” என்னாதே “படிகின்ற” என்கிறது, இவ்வநர்த்தத்திலே வெறுப்பின்றிகே பொருந்தியிருக்கை. வர்த்தமாந நிர்ந்தேசத்தால், இன்னம் தரை கண்டதில்லை என்கை. (யான்) ஸம்ஸாரபாந்தனான நான்.

விளக்கம் - (பல பிறவியில்) மூலப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் காரணமாக அல்லவோ பலவிதமான பிறவிகள் ஏற்படுகின்றன! அப்படிப்பட்ட பிறவிகளில், (படிகின்ற) – தரை காண இயலாமல் முழுகியபடி உள்ள. “விழுகின்ற” என்று கூறாமல் “படிகின்ற” என்று ஏன் கூறினார்? இவ்விதம் முழுகியபடி உள்ள நிலைமையானது மிகவும் தாழ்ந்தது என்றபோதிலும், இதில் வெறுப்பு ஏற்படாமல், மேன்மேலும் ஈடுபாட்டுடன் பொருந்தியபடி உள்ளதை உணர்த்தவே ஆகும். “படிகின்ற” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறியதன் மூலம், “இன்னமும் இதன் தரையைக் காணவில்லை” என்பதை உணர்த்துகிறார். (யான்) – ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் சென்றபடி உள்ள நான்.

வ்யாக்யானம் - (தொன்மா இத்யாதி) இச்சேதநனுள்ளவன்றே உண்டாய், அநுபவித்தாலும் நசியாததாய், ஈச்வரன் போக்குமன்று ஒரு நிலைநின்று போக்கவேண்டும்படி ப்ரபலமாய், ஒன்றோடொன்று அநுபந்தித்துத் தான் குவாலாயிருக்கிற பாபத்தை வாஸநையோடே போக்கி. (தொடர்) என்று விலங்கு. (நின் மா தாள் சேர்ந்து) பரமப்ராப்யமாய் நிரதிசய போக்யமாயிருக்கிற திருவடிகளைக் கிட்டி. (நிற்பது) பறக்கிறதொன்றிலே பாரம் வைத்தாற்போலே யிருப்பதொன்றினே நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் ஸமாச்ரயணம். “அத ஸோபயங்கதோ பவதி” என்னக்கடவதினே. (நிற்பதெஞ்ஞான்று கொலோ) அது எந்நாளாகவற்றோ. “அபீதாநீம் ஸ கால: ஸ்யாத்” என்னுமாபோலே “இந்நாள்” என்றோர் அவதி பெற்றதாகில் இன்று பெற்றத்தோடொக்கும் என்றும் சொல்லுவர்கள்.

விளக்கம் - (தென்மா இத்யாதி) - ஆத்மாக்கள் எப்போதும் உள்ளது போன்று, அவற்றுடன் எப்போதும் உள்ளதாகவும், எத்தனை அனுபவித்தாலும் அழியாததாகவும், ஸர்வேச்வரன் போக்கினாலும் சிறிதளவாவது அனுபவித்தே போக்கும்விதமாகவும், ஒன்றுடன் ஒன்று பிணையப்பட்டு தொடர்ந்தபடி உள்ளதாகவும், கூட்டமாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற பாவங்களை அவற்றின் வாசனையுடன் போக்கி. (தொடர்) - இது கைகால்களில் இடப்படும் விலங்கைக் குறிக்கும். விலங்கு போன்று பந்தப்படுத்தும் பாவங்கள். (நின் மாதாள் சேர்ந்து) - மிகவும் உயர்ந்ததான பேறாகவும், அடையத்தக்க இலக்காகவும், எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பதாகவும் உள்ள உனது திருவடிகளை அடைந்து. (நிற்பது) - எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் நிலை நிற்கும் ஸம்ஸாரிகள் பகவானுடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்பது என்பது, பறக்கின்ற எச்சில் இலை மீது பாரம் வைப்பது போன்றதே ஆகும். தைத்திரீய உபநிஷத் - அத ஸோபயங்கதோ பவதி - பயம் ஏற்படக்கூடாது என்பதால் இடைவிடாத நினைவின் வடிவத்தில் உள்ளதான பகவத் நிஷ்டையை அடைபவன் பயம் அற்ற நிலையை அடைகிறான் - என்றது காண்க. (நிற்பதெஞ்ஞான்று கொலோ) - அது எந்த நாளிலோ? இவ்விதம் கூறியவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டா என்றால் உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (24-35) - (கௌசலையின் வாக்கு) - அபீதாநீம் ஸ கால: ஸ்யாத் - காட்டிலிருந்து நீ மீண்டும் இங்கு வரும் எந்த நாளில் நான் உன்னைக் காண்பேன் - என்பதைக் கூறுகிறார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், "இந்த நாளில் அது கிட்டும்" என்று உரைத்தால், அதனைக் கொண்டு தரித்திருக்கலாம்.

3-2-3 கொல்லா மாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போர்

எல்லாச் சேனையு மிருநிலத் தவித்தவெந்தாய்

பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை யறுக்கலறா

சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே

பொருள் - கொல்வதற்கு எந்தவிதமான ஆயுதமும் இன்றி, குதிரையை வழி நடத்துவதான சாட்டையை மட்டுமே ஆயுதமாகக் கொண்டு, விரோதிகளை அழித்து, மஹாபாரத யுத்தத்தில் பகைவராகிய கௌரவர் படை மற்றும் பாண்டவர் படை என்று எந்தவிதமான வேறுபாடும் காணாமல், பூமிக்குப் பாரமாயிருந்த அனைத்து படைகளையும், இந்தப் பெரிய பூமியிலிருந்து அழித்த எனது ஸ்வாமியே! அனைத்துவிதமான துன்பங்களுக்கும் காரணமாக உள்ள இந்தச் சரீரத்துடன் ஏற்படும் அனைத்துவிதமான பந்தங்களையும்

அறுத்துக் கொள்ள முயன்றாலும் அது அறுபடாமல் உள்ளது. என்னால் அறுக்க இயலாமல் இதில் சிக்குண்ட நான், விரோதிகளை அழித்துத் தரவல்ல உன்னை அடைவதற்கான, “இதனைக் காட்டிலும் இரண்டாவது உபாயம் இல்லை” என்னும்படியான ஒரு உபாயத்தை நீயே உரைக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - “வாமநாவதாரம் முற்காலத்திலேயாகையாலும், நீர் பிற்பாடராகையாலும் இழந்து அங்குக் கிட்டபெற்றிலீராகில், ஒருத்தியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக, பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்து திரிந்தோமே! அங்கே வந்து கிட்ட மாட்டிற்றிலீரோ?” என்ன; “அங்கும் தப்பினேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நாம் வாமனனாக வந்த காலத்திற்குப் பின்னர் நீவிர் வந்தீர். சரி, வாமனாவதாரம் உம்முடைய காலத்திற்கு முன்பே ஏற்பட்டது; நீவிர் அதன் பின்னர் வந்ததால் நம்மை அப்போது அடைய இயலவில்லை என்று கூறுகிறீர். அதுவும் சரியானதே! ஆனால் நாம் திரௌபதியின் திருமாங்கல்யம் காப்பதற்காகப் பாண்டவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்த ஸத்யத்தைக் காப்பாற்றும்விதமாக க்ருஷ்ணனாக வந்தோம் அல்லவோ? நீவிர் அங்கு வந்து நம்மை அடைந்திருக்கலாமே!”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்போதும் கைவிட்டேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொல்லா) துர்யோதனனும் அர்ஜுநனுமாக க்ருஷ்ணன் பள்ளி கொண்டருளா நிற்கச்செய்தே படைத்துணை வேண்டி வந்து, துர்யோதனன் திருமுடிப் பக்கத்திலே இருந்தான்; அர்ஜுநன் திருவடிகளின் பக்கத்திலே இருந்தான்; பள்ளியுணர்ந்தருளி, “ராஜாக்கள் போந்ததென்?” என்ன; துர்யோதனன் “நான் முற்பட வந்தேன்” என்ன; “பவாநபிகத: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்சய:” என்று “நீர் முற்பட வந்ததுக்குக் குறையில்லை. நம் கண் முற்படப்பட்டது இவன் பக்கலிலே” என்று அவனுக்காகத் தான் சில வழக்குச் சொல்லி, “உங்களுக்கு வேண்டுவதென்?” என்ன; “படைத்துணை வேண்டி வந்தோம்” என்ன; “ஆகில் நாராயண கோபாலர்களை ஒருவன் கொள்ளுவது, என்னை ஒருவன் கொள்ளுவது” என்ன; அசேதந க்ரியா லாபங்களைப் பற்றுவாரைப்போலே துர்யோதனன் அவர்களைக் கொண்டு போக, பீஷ்மாதிகள் கேட்டு, “தப்புச் செய்தாய். இனி க்ருஷ்ணன் ஆயுதமெடாதொழிவானாக வேண்டிக் கொண்டு போராய்”, என்ன; அவனும் வந்து “நீ ஆயுதமெடாதொழிய வேணும்” என்ன; “அப்படியே

யாகிறது” என்று சொல்லிவிட்டு, கொலைக்குப் பரிகரமன்றிக்கே குதிரையை நடத்துகிற கோலைக்கொண்டு முடித்துப் பொகட்டான்.

விளக்கம் - (கொல்லா) மாக்கோல் என்றால் குதிரையை ஓட்டுகின்ற சாட்டை. பலவிதமான ஆயுதங்கள க்ருஷ்ணனிடம் உள்ளபோதிலும், சாட்டையை எடுத்தது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒருநாள் க்ருஷ்ணன் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் அங்கு வந்தனர். துரியோதனன் க்ருஷ்ணனிடம் பாரதயுத்தத்திற்குத் தேவையாக படைத்துணையைப் பெறுவதற்காக வந்தான். அப்படி வந்த அவன், க்ருஷ்ணனுடைய திருமுடி அருகில் நின்றான். ஆனால் அர்ஜுனனோ, க்ருஷ்ணனுடைய திருவடி அருகில் நின்றான். அப்போது விழித்து எழுந்த க்ருஷ்ணன், “அரசர்கள் இருவரும் வந்த காரணம் என்ன?”, என்று வினவினான். உடனே துரியோதனன், “நான்தான் முதலில் வந்தேன்”, என்றான். இதற்கு க்ருஷ்ணன், “மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - பவாநபிகத: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்சய: - நீ முதலில் வந்தது குறித்து எதுவும் குறையில்லை. ஆனால் நான் முதலில் அர்ஜுனனையே கண்டேன்”, என்று கூறி அர்ஜுனனிடம் குசலம் விசாரித்தான். பின்னர் அவர்களிடம், “சரி, உங்களுக்கு இப்போது என்ன வேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு துரியோதனன், “யுத்தம் செய்யத் தேவையான படைத்துணை பெற வந்தேன்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட க்ருஷ்ணன் அவர்களிடம், “நம்மிடம் ஒன்பது கோடி நாராயண கோபாலர்கள் உள்ளனர். அவர்களை உங்களில் ஒருவர் பெற்றுக் கொள்ளலாம். மற்றொருவர் என் ஒருவனை மட்டும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்”, என்றான். அப்போது, கர்மங்களே மோசடித்தை அளிக்கவல்லவை என்று இருப்பவர்கள் போன்ற துரியோதனன், நாராயண கோபாலர்களை பெற்றுக் கொண்டான். பின்னர் அங்கிருந்து அவன் சென்று பீஷ்மர் போன்றவர்களிடம் நடந்ததை உரைத்தான். அவர்கள், “நீ பெரும் தவறு செய்துவிட்டாய். நீ மீண்டும் க்ருஷ்ணனிடம் சென்று, இந்த யுத்தத்தில் ஆயுதம் எடுக்கக்கூடாது என்று வேண்டிக்கொள்”, என்றனர். அவனும் க்ருஷ்ணனிடம் சென்று, “நீ யுத்தத்தில் ஆயுதம் எதனையும் எடுக்கக்கூடாது,” என்று விண்ணப்பித்தான். இதற்கு க்ருஷ்ணன், “அது போன்றே செய்கிறேன்”, என்று கூறி, கொலை செய்வதற்கு எந்தவிதமான கருவிகளையும் திருக்கரத்தில் எடுக்காமல், குதிரையை வழிநடத்தும் சாட்டையை மட்டுமே திருக்கரத்தில் கொண்டு யுத்தத்தை நடத்தினான்.

வ்யாக்யானம் - (பாரதப்போர்) பாரத ஸமரத்திலே. (எல்லாச் சேனையும்) துர்வர்க்கமடையத் திரண்டதிறே உபயஸேனையிலும். இங்கே நாலெந்து பேரும், அங்கே ஒன்றிரண்டு பேருமொழிய முடித்துப் பொகட்டானாயிற்று. (இரு நிலத்து) அவர்கள் பக்கல் நன்மையில்லையே யாகிலும் அங்கே பட்டார்க்கு வீரஸ்வர்க்கம் கிட்டும் தேசத்திலே. (அவித்த) பீஷ்மாதிகள் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாற்போலே வர, காலமேகம் வர்ஷிக்குமா போலே அவித்தான். “மழைகொலோ வருகின்றது” என்றிறே அவன் வரத்துத்தான் இருப்பது. (எந்தாய்) பாண்டவர்களுக்கு அன்று உதவிற்றும் தமக்கு என்று இருக்கிறார்.

விளக்கம் - (பாரதப்போர்) - மஹாபாரத யுத்தத்தில். (எல்லாச் சேனையும்) - இரண்டு தரப்பிலும் தகாதவர்கள் அணி திரண்டிருந்தனர். அப்போது பாண்டவர்கள் படையில் தர்மபுத்ரர்கள் உட்பட சிலரையும், கௌரவர்கள் படையில் அச்வத்தாமன் க்ருபாசார்யர் க்ருதவர்மன் போன்ற சிலரையும் தவிர்த்து மற்ற அனைவரையும் அழித்தான். (இரு நிலத்து) - “இரு” என்றால் பெருமை என்று பொருள். அதாவது பெருமை பொருந்திய இடம். என்ன பெருமை? குருஷேத்ரம் என்ற அந்த இடத்தில், யுத்தத்தில் இறப்போருக்கு, அவர்களிடம் எந்தவிதமான நன்மையும் இல்லை என்றாலும் அவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்கம் கிட்டும். அப்படிப்பட்ட இடத்தில், (அவித்த) - பீஷ்மர் போன்றவர்கள் காட்டுத்தீ போன்று பரவி வந்தனர். அப்போது அவர்களைக் காளமேகம் ஒன்று பெருமழை பெய்வது போன்று அணைத்தான். அப்படி அவன் என்ன மழையோ என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-4-1) - மழைகொலோ வருகின்றது - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவோ அவன் வருகை உள்ளது! (எந்தாய்) - பாண்டவர்களுக்கு அன்று உதவியதும் தனக்காகச் செய்ததாகவே கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொல்லாவாக்கை) நீ அழியச்செய்தது துர்யோதநாதிக ளளவல்ல கிடாய் இதன் தண்மை. அநுகூலம் போலேயிருந்து பாதகமாமிறே இது. தன் பக்கலிலே போக்யதா புத்தியைப் பிறப்பித்து ஈச்வரனுடைய போக்யதையைத் திரஸ்கரிப்பிக்கும். சிஷ்டர்கள் ஒருவனுக்கு அநேக தோஷமுண்டானால், “அவன் தண்ணியன்” என்று விடுமித்தனையிறே. அப்படியே இவர் இதன் தண்மைகளையெல்லாம் திரள நினைத்து (பொல்லாவாக்கை) என்கிறார். சரீரத்துக்கு அடியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற பாபங்களானவை. புணர்வினை என்று சரீர ஸம்பந்தந்தன்னை என்னுதல். (அறுக்கலறா) ராவணன் தலைபோலே முளையா நிற்கும். (சொல்லாய்) இத்தைக் கழித்து நான்

உன்னைக் கிட்டும்தொரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும்; நான் அறியில் தப்புவன், நான் அறியாதபடி விரகு பார்க்கவேணும், அது தன்னை எனக்குச் சொல்லவும் வேணும் என்கிறார். (யான்) சிறையிலே கிடப்பாரைப் போலே, ப்ரக்ருதியோடே பிணையுண்டிருக்கிற நான். (உன்னை) ஒரு தேச விசேஷத்திலே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் உன்னை. (சார்வதோர் சூழ்ச்சியே) சேருவதொரு ப்ரகாரஞ் சொல்லாய். அதாவது “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அருளிச்செய்கையிறே.

விளக்கம் - (பொல்லாவாக்கை) - எனது சரீரத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதான ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து பெருங்கூட்டமாக உள்ள பாவங்கள். “நீ துரியோதனை அழித்தது போன்று எளிதாக அழிக்கக்கூடிய தன்மை கொண்டது அல்ல எனது இந்தப் பாவங்கள்”, என்கிறார். இவை எனக்கு நன்மை அளிப்பவை போன்று வந்து, தீமையை அளிப்பவை ஆகும். தங்கள் பக்கம் இன்பத்தை ஏற்படுத்தி, ஸர்வேச்வரன் அளிக்கவல்ல இன்பத்தை மறைத்துவிடும். ஒருவனிடம் பல குற்றங்கள் ஏற்பட்டால், “இவன் தாழ்ந்தவன்”, என்று சான்றோர்கள் கைவிடுவார்கள் அல்லவோ? அதே போன்று இவரும் தனது சரீரத்தின் பலவிதமான தோஷங்களை எண்ணியவராக “பொல்லா ஆக்கை” என்கிறார். “புணர்வினை” என்றால் சரீரத்துடனான தொடர்பு. இந்தத் தொடர்பானது, (அறுக்கலறா) - - இராவணன் தலை போன்று, அறுத்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் முளைத்து நிற்பதாகும். (சொல்வாய்) இந்தச் சரீரத் தொடர்பைக் கைவிட்டு நான் உன்னை அடைவதற்கு ஒரு வழி கூறவேண்டும். நீ எனக்கு உதவி செய்வதை நான் அறிந்தால் அதிலிருந்து தப்பிப்பதற்கே நான் முயல்வேன். ஆகவே நான் அறியாதபடி நீ எனக்கு உதவுவதற்கு வழி பார்க்கவேண்டும். அந்த உபாயத்தை எனக்கு உரைக்கவேண்டும். (யான்) - சிறையில் அடைபட்டுக் கிடப்பவர்கள் போன்று, ப்ரக்ருதியுடன் பிண்ணிப் பிணைந்து கிடக்கும் நான். (உன்னை) - பரமபதம் என்னும் உயர்ந்த இடத்தில் நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அநுபவித்தபடி உள்ள உன்னை. (சார்வதோர் சூழ்ச்சியே) - வந்து சேருவதற்கான வழியை உரைப்பாயாக. அதாவது கீதையில் (18-66) - ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் நான் விடுவிக்கிறேன் - என்பது போன்று எனக்கும் அருளிச் செய்யவேண்டும்.

3-2-4 சூழ்ச்சி ஞானச்சுடரொளியாகி என்றும்

ஏழ்ச்சிக் கேடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்
தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின் தாளிணைக்கீழ்
வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகையருளாய் வந்தே

பொருள் - அனைத்தையும் சூழ்ந்துள்ள ஞானம் என்ற ஒளி வெள்ளத்தைக் கொண்டு தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்துபவனாயும், அனைத்து காலங்களிலும் மலர்ச்சி, சுருக்கம் போன்றவை இன்றி அனைத்து இடங்களிலும் பரிபூர்ணமாக நிறைந்தவனாயும், ஊரையே வளைத்து ஒருவனைப் பிடிப்பது போன்று என்னை ஏற்றுக் கொண்டவனாயும் உள்ள எனது ஸ்வாமியே! உன்னை அல்லாத மற்ற விஷயங்கள் எதிலும் நான் ஈடுபட்டுள்ளதைத் தவிர்த்து, மற்றவர்களுக்காக வாழும் வாழ்க்கையை இதற்கு முன் எண்ணாத நான், அடையப்பட வேண்டியதான இனிய உனது திருவடிகள் இரண்டின் கீழ் அடையும் விதத்தை என் கண் முன்பாக நீ வந்து நின்று உரைக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - “இப்படி நீர் இருந்தவிடத்தே நாம் வரச்செய்தேயும் இழந்தீராகில், அவதாரங்களைப்போலே ஒரு காலவிசேஷத்திலே ஆகாதே எல்லாக் காலத்திலும் அந்தர்யாமித்வேந, உகவாதார் பக்கலிலும் விடமாட்டாமையாலே புகுந்து நின்றோமே. அங்கே அநுகூலித்து உம்முடைய அபேஷிதம் பெற்றுப்போக மாட்டிற்றிலீரோ?” என்ன; “அதுக்கு தப்பினேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இப்படியாக நீவிர் உள்ள இடம் தேடி நாம் வந்தபோதிலும் நீவிர் நம்மை அடையாமல் விட்டீர். நம்முடைய அவதாரங்கள் என்பவை அந்தந்த காலகட்டங்களில் நிகழ்பவையாகும். ஆகவே, அதனை விடுவோம். எந்த ஒரு காலக்கட்டுப்பாடும் இன்றி, அனைத்துக் காலத்திலும் அந்தர்யாமியாக, நம்மை நாடாதவர் உள்ளத்திலும் நாம் புகுந்து நிற்கிறோம் அல்லவோ? நீவிர் இதனைக் கருத்தில் கொண்டு, நம்மை அண்டி நின்று, உம்முடைய விருப்பத்தைப் பெறலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு நம்மாழ்வார், “அதனையும் நான் கைவிட்டேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சூழ்ச்சி இத்யாதி) சேதநரைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளுகையாலே வ்யாப்தியை “சூழ்ச்சி” என்கிறது. எங்குமொக்க வ்யாபித்திருப்பதாய் விசதமமாயிருக்கிற ஜ்ஞாந ப்ரபையுடையாய். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுதல், ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுதல். ஸ்வரூப வ்யாப்தியும் ஜ்ஞாந வ்யாப்தியும் இரண்டும் சொல்லுக்கடவதிறே; இரண்டும் பரார்த்தமாகையாலே, (என்றும் ஏழ்ச்சிக் கேடின்றி) எல்லாக் காலத்திலும், ஏழ்ச்சியாதல் கேடாதல் இன்றிக்கே. கர்மமடியாக ஆத்மாவுக்கு வரக்கடவதான ஸங்கோச விகாஸங்க ளின்றிக்கே யிருக்கை. ஏழ்ச்சி - எழுச்சி - விகாஸம். கேடு - குறை - ஸங்கோசம்.

விளக்கம் - (சூழ்ச்சி இத்யாதி) - “வ்யாப்தி = பரவுதல்” என்று கூறாமல் “சூழ்ச்சி = சூழ்ந்து” என்று ஏன் கூறினார்? எந்த ஒரு சேதநரையும் தப்பிக்கவிடாமல் தன்னில் அகப்படுத்திக் கொள்வதால் “சூழ்ச்சி” என்றார். அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்பதாய், விளக்கமாக உள்ள ஞானம் ஒளியைக் கொண்டதாய். அல்லது “ஞானச்சுடராளி” என்பதன் மூலம் ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள தன்மையைக் கூறுகிறார் எனலாம். இவருடைய ஞானம் மற்றும் ஸ்வரூபம் ஆகிய இரண்டும் மற்றவர்களுக்காகவே உள்ளதால் ஞான வ்யாப்தி [ஞானம் எங்கும் நிறைந்திருத்தல்], ஸ்வரூப வ்யாப்தி [இவன் எங்கும் பரந்திருத்தல்] ஆகிய இரண்டையும் கூறினார். (என்றும்) - அனைத்து காலங்களிலும் மலர்ச்சி மற்றும் சுருக்கம் போன்றவை இன்றி. அதாவது ஜீவாத்மாவுக்குக் கர்மங்களின் காரணமாக ஞானத்திலும், ஸ்வரூபத்திலும் வரக்கூடியதான சுருக்கம் மற்றும் மலர்ச்சி என்னும் வேறுபாடு இல்லாமல் [எப்போதும் மலர்ந்தபடி] எழுச்சி = மலர்ச்சி, கேடு = குறைவு = சுருக்கம். “சூழ்ச்சி ஞானம்” என்பதற்கு அரும்பத உரையில் இருவிதமான விளக்கம் உள்ளது. “சூழ்ச்சி ஞானம்” என்பதை இவனுடைய தன்மையாக, அதாவது ஸ்வரூபமாகக் கொள்ளும்போது முதல் அர்த்தம் வெளிப்படுகிறது. இவ்விதம் கொண்டால், பாசுரத்தினை “என்றும் ஏழ்ச்சிக் கேடின்றி - சூழ்ச்சி - சுடரொளி - ஞானமாகி - எங்கணும் நிறைந்த எந்தாய்” என்று வரிசைப்படுத்திப் படிக்கவேண்டும். அதாவது அனைத்து காலங்களிலும், சுருக்கம் மற்றும் மலர்தல் இன்றி, சேதநர்களை தன்னிடமிருந்து தப்பிச் செல்ல இயலாதபடி உள்ளதான, மிகுந்த தேஜஸ் பொருந்திய ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டு, அந்த ஸ்வரூபத்தால் எங்கும் உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களிலும் நிறைந்துள்ள எந்தாய் - என்று முதல் அர்த்தம். அடுத்து “சூழ்ச்சி ஞானம்” என்பதில், ஞானத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு இரண்டாம் அர்த்தம் கூறப்பட்டது;

இதற்கு, அனைத்து காலங்களிலும் கர்மம் காரணமாக ஆத்மாவின் இயல்பான ஞானத்துக்கு வரக்கடவதான சுருக்கம் மற்றும் மலர்தல் போன்ற நிலை இன்றி, எங்கும் ஒரே போன்று பரவி நின்று, தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் ஞானம் கொண்டவனாய், அந்த ஞானம் மூலம் அனைத்து இடங்களிலும் உள்ள அனைத்து பொருள்களையும் பரவி நிற்கும் எந்தாய் - என்பது இரண்டாவது அர்த்தம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (எங்கணும் நிறைந்த) இப்படி வ்யாபிப்பது ஒரு ப்ரதேசத்திலேயோ? என்னில், எங்கணும்; கண்ணென்று - இடமாய். “இடந்திகழ் பொருள்தோறும் கரந்து” என்கிறபடியே, எல்லாவிடத்திலும் உண்டான எல்லாவற்றிலும். ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே பூர்ணமாக வ்யாபித்திருக்கும். (எந்தாய்) ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப்போலே, வ்யாப்தியும் தமக்காக என்றிருக்கிறார். உன் பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள வரகு தேடி உணர்ந்து, என்னை வ்யாபித்துக் கொண்டு நிற்கச் செய்தேயும், விஷய ப்ரவணானாய்த் தப்பினேன் என்கை.

விளக்கம் - (எங்கணும் நிறைந்த) இவ்விதம் நிறைந்திருப்பது என்பது ஓர் இடத்தில் மட்டுமோ என்றால், அல்ல; அனைத்து இடங்களிலும். “கண்” என்றால் இங்கு “இடம்” என்று பொருள். திருவாய்மொழி (1-1-10) - இடந்திகழ் பொருள்தோறும் கரந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து இடங்களிலும், அங்கு உள்ள அனைத்திலும். ஜாதி என்பது ஒவ்வொரு வடிவத்திலும் நிறைந்து தங்கியுள்ளது போன்று, பரிபூர்ணமாக எங்கும் நிறைந்திருக்கும். (எந்தாய்) - ஒருவனைப் பிடிப்பதற்காக ஊரையே வளைப்பது போன்று, இவன் எங்கும் பரவி நிற்பது என்பது நம்மாழ்வாராகிய தன்னைப் பிடிப்பதற்காகவே என்கிறார். என்னை உன்னிடம் அகப்படுத்திக் கொள்ளத் தகுந்த வழியை நீ ஆராய்ந்து, நான் உட்பட அனைத்தையும் நீ பரவி நிற்கும்போதிலும், நான் உலக விஷயங்களின் பின்னே சென்று உன்னிடம் அகப்படாமல் தப்பினேன்.

வ்யாக்யானம் - (தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து) உன்னையொழிந்த மற்றுள்ளவிடத்தில் வரக்கடவதான தாழ்ச்சியையும் தவிர்ந்து. “யாதானும் பற்றி” என்கிறபடியே நீயன்றிக்கே யொழிய அமையுமே நான் மேல்விழுகைக்கு. (நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி) வகுத்ததாய் நிரதிசய போக்யமாயிருக்கிற உன் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை. இதுக்கு முன் புதியதுண்டறியாத நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்ய வேண்டும்.

இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்க, தாழ்ச்சியென்றும் வாழ்ச்சியென்றும் சொல்லுகிறார். “ஸர்வம் பரவசம் துக்கம்” என்றும், “ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:” என்றும் அவற்றைச் சொல்லா நின்றதிதே; “சாயா வா ஸத்வமநுகச்சேத்” என்று இத்தை விதியா நின்றது; அவற்றைப் பற்ற இவ்வாழ்ச்சிக்கு இட்டுப் பிறந்து வைத்து அத்தை இழந்திருக்கிற நான் கிட்டுவதோரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்ய வேணும். (வந்தே) அதுதானும் முகந்தோற்றாதாதபடி நின்றருளவொண்ணாது; என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் போலே எனக்காக ஓர் அவதாரத்தைப் பண்ணியே யாகிலும் வந்தருளவேணும்.

விளக்கம் - (தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து) - உன்னைத் தவிர மற்ற இடங்களை அடையும்போது பலவிதமான தாழ்ச்சிகள் ஏற்படும். அந்தத் தாழ்வுகளை நான் தவிர்த்தவனாக. திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை அல்லாத மற்ற பொருள் அனைத்துமே நான் ஈடுபடுவதற்குப் போதுமானதாக உள்ளன. (நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி) - எனக்கு என்று ஏற்பட்டதாகவும், எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பதாகவும் உள்ள உனது திருவடிகளில் கிட்டுகின்ற கைங்கர்யத்தை. (யான் சேரும் வகை அருளாய்) - இதற்கு முன்பாக மற்ற விஷயங்களைத் தவிர்த்து, வேறு ஒன்றான உயர்ந்ததும் புதியதும் ஆகிய பகவத் விஷயம் என்று ஒன்று உள்ளது என அறியாத நான் உன்னை அடைவதற்கான வழியை நீயே உரைக்கவேண்டும். பகவத் விஷயம் அல்லாதவை, பகவத் விஷயம் ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள ஈடுபாடு ஒத்திருக்கும்போது அவை முறையே தாழ்வு என்றும், வாழ்வு என்றும் கூறுகிறார். “மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு உள்ளவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகாது. பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவனுக்கு மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு ஏற்படாது. இவை இரண்டிலும் ஒருவனுக்கு உள்ள ஈடுபாடு சமமாக இருக்குமோ?” என்று சந்தேகம் ஏற்படலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் - அனைத்தும் மற்றவரிடம் வசப்பட்டு நிற்பது துக்கமே ஆகும் - என்றும், ஸேவா ச்வவ்ருத்தி: - மற்றவரிடம் வசப்பட்டு நிற்பது நாயின் செயல் - என்றும் மற்ற விஷயங்களை குறித்துக் கூறியது காண்க. ஆனால் பகவத் விஷயத்தை, பாஞ்சராத்தரம் மூலஸம்ஹிதையில் - சாயா வா ஸத்வமநுகச்சேத் - நிழல் எப்போதும் அதன் மூலப்பொருளைத் தொடர்வது போன்று - என்று கூறுவதால், பகவத் விஷயத்தை “வாழ்ச்சி” என்கிறார். மற்ற விஷயங்களைப் பற்றியுள்ள நான், அதன் காரணமாக, எனது வாழ்வுக்குத் தேவையாக உள்ள பகவத் விஷயத்தினை

ஏற்கும்படியாகப் பிறந்துள்ளபோதிலும், அதனை இழந்து நிற்கிறேன்; ஆகவே இதனை நான் அடைவதற்கான வழியை உரைக்கவேண்டும். (வந்தே) - அதனையும் உனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்காமல் கூறினால் ஏற்புடையது ஆல்ல. இராமன், க்ருஷ்ணன் போன்ற அவதாரங்கள் போன்று, எனது கண்களால் காணலாம்படியான அவதாரத்தை, எனக்காக எடுத்து வந்து உரைக்கவேண்டும்.

3-2-5 வந்தாய் போலே வந்து மென்மனத்தினை நீ

சிந்தாமல் செய்யா யிதுவே யிதுவாகில்

கொந்தார் காயாவின் கொழுமலர்த் திருநிறத்த

எந்தாய் யானுன்னை யெங்கு வந்தனுகிற்பனே

பொருள் - ப்ரஹ்லாதன், கஜேந்த்ரன் போன்றவர்களுக்காக நீ வந்தது போன்று என் முன்பாக நீ வந்தாய் என்றாலும், உன்னை அடையவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்ட எனது நெஞ்சத்தினை, அவர்களுக்கு ஆபத்து காலத்தில் உதவி செய்த நீ, மற்ற விஷயங்களை எனது நெஞ்சம் எண்ணிச் சிதறுண்டு போகாமல் செய்வதில்லை. உதவி செய்யாமல் உள்ள இந்தத் தன்மை என்பது நீடித்திருக்கும் என்றால், கொத்துக்கள் நிறைந்த காயாவின் அழகான மலரின் நிறம் கொண்டு, அந்த அழகைக் காண்பித்து என்னை அடிமை கொண்ட எனது ஸ்வாமியே! இப்படிப்பட்ட அழகால் மட்டுமே தரிக்கவல்ல நான் உன்னை எங்கு வந்து அடைவேன்?

அவதாரிகை - நீர் “வந்தே அருளவேணும்” என்னா நின்றீர். இது நமக்குத் தட்டுப்படும். ஒருவிசை பதினோராயிரமாண்டு இருந்தோம்; ஒருவிசை நூறாண்டிருந்தோம்; வருகை நமக்குப் பணியுண்டு காணும்” என்ன; “எனக்கு அவைபோலே சிலநாள் இருந்து உபகரித்தருளப் பெறில் அழகிது; அது செய்யத் திருவுள்ளமல்லவாகில், ஆனைக்குத் தோற்றினாற் போலேயும், ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தோற்றினாற் போலேயும் எனக்கு ஓர் தோற்றரவு தோற்றியேயாகிலும் உதவவேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகை அருளாய் வந்தே” என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் நம்மிடம் ‘வந்தே அருளவேண்டும்’ என்று உரைக்கிறீர். இது நமக்குச் சிறிது கஷ்டமே ஆகும். ஒருமுறை

இராமனாய் வந்து பதினோராயிரம் ஆண்டுகள் இருந்தோம். பின்னர் ஒருமுறை க்ருஷ்ணனாக வந்து நூறாண்டுகள் இருந்தோம். இவ்விதம் நாம் வந்தபடி உள்ளதால் நமக்குச் சில செயல்கள் உண்டு”, என்றான். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், “நீ எனக்காக அது போன்று சில நாட்கள் இருந்து உபகாரம் செய்தால் நன்றாகவே இருக்கும். ஆனால் அவ்விதம் செய்ய உனது திருவுள்ளம் சிந்திக்கவில்லை என்றால், கஜேந்தரன் மற்றும் ப்ரஹ்லாதன் ஆகியவர்களுக்கு வந்து தோன்றியது போன்று, எனக்கும் ஒரு அவதாரம் எடுத்தாவது வந்து தோன்றி உதவவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வந்தாய்போலே வந்தும்) வந்து சில நாளிருந்தவை போலன்றிக்கே, வந்தாய்போலே வந்தும். (என் மனத்தினை நீ) உன்னையொழிய தரியாதபடியான என் மனஸ்சை தசையறிந்து தரிப்பிக்கும் நீ; உருவழிந்தவற்றை உண்டாக்கவல்ல நீ (சிந்தாமற் செய்யாய்) இது த்ரவீபூதமாய் மங்கிப் போகாதபடி செய்கிறிலை. (இதுவே இதுவாகில் எங்கு வந்தணுகிற்பன்) என்கிறார். (இதுவே இதுவாகில்) உன்னையொழிய மங்கிப் போகையும் இதுக்கு ஸ்வபாவமாய், இது மங்கக் கொடுத்துப் பார்த்திருக்குமது உனக்கு ஸ்வபாவமாய் விட்டதாகில்.

விளக்கம் - (வந்தாய்போலே வந்தும்) - முன்பு உள்ள அவதாரங்களில் வந்து சில நாட்கள் இருந்தது போன்று அல்லாமல், கஜேந்தரன் மற்றும் ப்ரஹ்லாதன் ஆகியவர்களுக்குத் தென்படுவது போன்று வந்தாய் என்றாலும். இங்கு “வந்தும்” என்பதில் உள்ள உம்மைத் தொகையானது “ஆகிலும் = வந்தாய் என்றாலும்” என்ற பொருள் தரும். (என் மனத்தினை நீ) - உன்னை அல்லாமல் மற்ற எதனாலும் தரிக்காத எனது மனதின் நிலையை அறிந்து பிழைக்கவைக்கும் நீ; அகலிகை போன்று உருவம் அழிந்தவற்றையும் மீண்டும் உண்டாக்கவல்ல நீ. (சிந்தாமற் செய்யாய்) - எனது மனமானது நீர் போன்று மங்கிப் போகாமல் செய்ய மறுக்கிறாய். (இதுவே இதுவாகில்) உன்னைக் காணாமல் மங்கிப் போவது என்பது மனதின் தன்மையாகவும், இவ்விதம் எனது மனம் மங்கிப் போவதை நோக்கியபடி இருத்தலே உனது தன்மையாகவும் உள்ளது என்றால் ...

வ்யாக்யானம் - (கொந்தார் இத்யாதி) “சிறியதுக்கு இனியது இடேன்” என்று இப்படி செய்யக் கடவதாக இருந்த நீ, இவ்வடிவில் சுவட்டை எனக்கு அறிவித்ததென்? (கொந்தார்ந்து) தழைத்திருந்துள்ள காயாவினுடைய கொழுவிய மலர்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை எழுதிக் கொண்டவனே! (யான்

இத்யாதி) உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஒரு கைம்முதலில்லாத நான். இவ்வடிவில் போக்யதையறிந்த நான். பிரியில் தரியாத வடிவு படைத்திருக்கிற உன்னை. “தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்” என்று நீயே அநுபவிப்பிக்கும் உன்னை, என்ன ஸாதநாநுஷ்டானத்தைப் பண்ணி எங்கே வந்து கிட்டக் கடவேன்? “நான் உன்னைக் கிட்டுகை” என்றோரு பொருளுண்டோ?

விளக்கம் - (கொந்தார் இத்யாதி) - “தாழ்ந்தவற்றுக்கு எனது இனிமையை அளிக்க மாட்டேன்” என்று நீ உறுதியாக இல்லாமல், உன்னுடைய இந்த வடிவத்தின் சுவட்டை எனக்கு ஏன் உணர்த்தினாய்? (கொந்தார்ந்து) - நன்கு தழைத்துள்ள அதஸீயின் ஸ்நிக்தமான மலர் போன்று குளிர்ந்துள்ள உனது திருமேனியின் தன்மையைக் காண்பித்து உன்னை உனக்கென்று எழுதி வாங்கிக்கொண்டவனே! (யான் இத்யாதி) - உன்னை வந்து அடைவதற்கு எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாத நான். உன்னுடைய இந்தத் திருமேனியின் இனிய தன்மையை அறிந்துள்ள நான். உன்னைப் பிரிந்தால் உயிர் தரிக்க இயலாது என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள உன்னை. முண்டக உபநிஷத் (3-2-3) - தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் - அந்தப் பரமாத்மா யாரை வரிக்கிறானோ அவனுக்கே தனது தன்மையைக் காண்பிக்கிறான்; அவனால் மட்டுமே அடையப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை யார் அநுபவிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்து அவர்கள் உன்னை அநுபவிக்கும்படிச் செய்யும் உன்னை, நான் எத்தகைய உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு எங்கு வந்து அடைவேன்? நான் உன்னை வந்தடைவது என்பது நிகழுமோ?

3-2-6 கிற்பன் கில்லே னென்றிலன் முனநாளால்

அற்பசா ரங்க ளவைசுவைத் தகன்றொழிந்தேன்
பற்பல்லாயிர முயிர்செய்த பரமா நின்
நற்பொற் சோதித்தாள் நணுகுவ தெஞ்ஞான்றே.

பொருள் - முற்காலங்களில் நன்மைகளைச் செய்யவல்லேன் என்ற விருப்பமும் கொண்டிருக்கவில்லை, தீயவற்றைச் செய்யமாட்டேன் என்று தவிர்த்ததும் இல்லை. இப்படியாக நற்செயல்கள் செய்யாமலும், தீய செயல்களைச் செய்தபடியும், மிகவும் அற்பமான ஈர்ப்பைக் கொண்டதான பலவிதமான தாழ்ந்த விஷயங்களை மட்டும் எண்ணி,

அவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டு, அவற்றை அனுபவித்து, அதன் காரணமாக உன்னை விட்டு நீங்கினேன். பலவிதமான ஜீவராசிகளை நினைத்தபடி உண்டாக்கவல்ல சாமர்த்யம் கொண்டவனே! உன்னுடைய மேன்மையான, அழகான, தேஜோமயமான திருவடிகளை நான் கிட்டுவது எந்த நாளிலோ?

அவதாரிகை - என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை, உன்னைப் பார்த்தால் தப்ப விரகில்லை; ஆனபின்பு, நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்று என்கிறார். விதி நிநேஷதங்களுக்கு வச்யனன்றிக்கே இதர விஷயப்ரவணனாய்க் கைகழிந்துபோன நான் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்று என்கிறார்.

விளக்கம் - “என்னை ஆராயும்போது உன்னை நான் கிட்டுவதற்கு எந்த வழியும் புலப்படவில்லை. உன்னை நோக்கினால் வசீகரம் செய்தபடி நீ உள்ளதால் நான் தப்பிப்பதற்கு வழியும் இல்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது, எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பதான உனது திருவடிகளை நான் எப்போது அடைவேன்?”, என்கிறார். “விதி மற்றும் விலக்குகள் ஆகிய எதற்கும் கட்டுப்படாமல், மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும் நான், உனது திருவடிகளை எப்போது அடைவேன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கிற்பன் கில்லெனென்றிலன்) “ஆழ்வீர்! பகவத் விஷயத்தில் வந்தால் இச்சைக்கு மேற்பட ஓராயாஸமின்றிக்கே, பேற்றில் வந்தால் அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷமாயிருக்கும்; அதுக்கு ஈடாக ஒன்றைச் செய்யவல்லீரே” என்றால்; “ஓம்! அப்படிச் செய்கிறேன்” என்றிலன். “இதர விஷய ப்ராவண்யமாகிறது ஆயாஸம் கனத்துப் பேற்றில் ஒன்றின்றிக்கே இருப்பதொன்று; அததைத் தவிர வல்லீரே” என்றால்; “ஓம், தவிருகிறேன்” என்றிலன். “இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமையும், அவிஹிதத்தைச் செய்கையும் என்று தொடங்கி?” என்ன;

விளக்கம் - (கிற்பன் கில்லெனென்றிலன்) - கிற்பன் என்றால் சக்தி உள்ளவன், கில்லேன் என்றால் சக்தி அற்றவன். இதனை “கிற்பன் என்றிலன், கில்லேன் என்றிலன் = வல்லேன் என்று கூறுவதில்லை, மாட்டேன் கூறுவதில்லை” என்று படிக்கவேண்டும். அதாவது செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்ய இயலும் என்று கூறுவதில்லை, செய்யக்கூடாவற்றைச் செய்யமாட்டேன் என்று கூறுவதில்லை. ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஆழ்வாரே! பகவத்

விஷயத்தில் ஈடுபட எண்ணினால், இந்த பகவத் விஷயத்தில் ஏற்படும் இச்சை என்பதைக் காட்டிலும் வேறு எந்த ஒரு முயற்சியும் அவசியம் இல்லை; உயர்ந்த பேற்றை அடையவேண்டும் என்றால், மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாத தன்மை கொண்ட மோசடி மட்டுமே ஆகும். ஆக இவற்றுக்கு ஈடாக, அதாவது இச்சை கொள்ளுதல் அல்லது வெறுக்காமல் இருத்தல் ஆகியவற்றில் ஒன்றையாவது நீவிர் செய்ய வல்லவர் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “ஓம் [ஓம் என்றால் ஆம் என்று பொருள்]! அவ்விதமே செய்கிறேன் என்று நான் கூறவில்லையே!” என்கிறார். ஸர்வேச்வரன் மீண்டும் ஆழ்வாரிடம், “மற்ற விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாடு என்பது மிகுந்த முயற்சிகளுடன் கூடியதாகவும், அடையக்கூடிய பேறு என்பது ஒன்று மட்டுமே ஆகும் என இல்லாமல், பலவிதமான பலன்கள் கொண்டதாக உள்ளது. ஆகவே அதனை நீவிர் செய்யாமல் இருக்கலாமே”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “ஓம்! அவ்விதமே நான் தவிர்க்கிறேன் என்று கூறவில்லை”, என்கிறார். இப்படியாக, விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யாமலும், தவிர்க்கப்பட்டதைச் செய்தபடியும் நான் உள்ளேன். “இது போன்றே எத்தனை காலம் இருந்தீர்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முனநாளால்) காலமெல்லாம் எனக்கு இதுவேயன்றோ யாத்ரை. இப்படி நெடுநாள்பட, நம்மை யொழியப் புறம்பே துவக்கவல்லபடி போக்யபூதமான விஷயங்களும் உண்டாயிற்றோ? என்னில், (அற்பசாரங்கள்) உன்பக்கல் வாராதபடி தகைய வேண்டுவது உண்டு. அது தன்பக்கல் ஒன்றில்லை. முள்ளிப்பூவில் ரஸம்போலே தான் அல்பமாய், அவைதாம் பலவாய், தன்னாவில் பசை கொடுத்து புஜிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற விஷயங்கள்தோறும் கால்தாழ்ந்து, ஸர்வசக்தியான தேவரை “ஓடினேன்” என்கிறபடியே கைகழியப்போனேன். நெடுநாள் இப்படி நம்மைக் கைகழிந்தீராகில், நம்மை இனிச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்?” என்ன; (பற்பல்லாயிரம் உயிர் செய்த பரமா) உயிர் செய்கையாவது - ஸ்திதி கமந சயநாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி சரீரத்தோடே ஸம்பந்திப்பிக்கை. எண்ணிறந்த பதார்த்தங்களை உண்டாக்கின ஸர்வாதிகளே! இல்லாத வஸ்துவை உண்டாக்கின உனக்கு, உள்ள வஸ்துவுக்கு ஒரு குணாதாநம் பண்ணுகை அரிதோ? (நின் இத்யாதி) உன்னுடைய - நன்றாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவடிகளை நான் என்று வந்து கிட்டக் கடவேன்?

விளக்கம் - (முனநாளால்) - என் காலம் முழுவதும் இதுவே அல்லவோ எனது வழக்கமாக உள்ளது? இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “இவ்விதம் நீண்டகாலமாக நம்மை வந்தடையாமல், நாம் அல்லாது மற்றவற்றில் ஈடுபடும்படி இன்பம் அளிக்கும் பொருள்களும் உள்ளனவோ?” என்றான். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அற்ப சாரங்கள்) - உன்னிடம் வராதபடி தடுப்பதற்குப் பல தடைகள் உள்ளன; ஆனால் அவற்றின் பக்கம் செல்லாமல் தடுக்கத் தடைகள் ஏதும் இல்லை. முள்ளிப்பூவில் உள்ள சாறு போன்று அற்பமாய் அவை பல உள்ளன. எலும்பு ஒன்றைக் கடிப்பதால் தனது வாயில் காயம் ஏற்பட்டு அதனால் கசியும் இரத்தமானது, எலும்பிலிருந்து வருகிறது என்று எண்ணி மேலும் சுவைத்தபடி உள்ள நாய் போன்று, சுகங்கள் அல்லாதவற்றைச் சுகம் அளிப்பவை என்று எண்ணி பல விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, அனைத்திற்கும் ஸர்வேச்வரனாகிய உன்னை, பெரியதிருமொழி (1-1-1) - ஓடினேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அண்டாமல் அகன்று சென்றேன். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “இவ்விதம் நீவிர் பல காலமாக நம்மை விட்டு அகன்று சென்றீர். இப்போது நம்மை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்?”, என்றான். (பற்பல்லாயிரம் உயிர் செய்த பரமா) - உயிர்செய்கை என்றால் இருப்பு, நடத்தல், கிடத்தல் போன்ற செயல்களுக்கு ஏற்றபடியாக சரீரத்துடன் ஆத்மாவை இணைத்தல். இவ்விதம் உள்ள எண்ணற்ற பொருள்களை உண்டாக்கிய ஸர்வாதிகளே! முன்பு இல்லாத ஒரு பொருளை ஏற்படுத்தவல்ல உனக்கு, இப்போது உள்ள வஸ்துவுக்கு ஏற்ற குணத்தை அளிப்பது இயலாத செயலோ? (நின் இத்யாதி) - அனைவராலும் விரும்பத்தக்கதும், எல்லையற்ற தேஜஸ் பொருந்தியதும் ஆகிய உன்னுடைய திருவடிகளை நான் எந்த நாளில் வந்து அடைவேன்?

3-2-7 எஞ்ஞான்று நாமிருந் திருந்திரங்கி நெஞ்சே

மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி

எஞ்ஞான்று மெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற

மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே

பொருள் - எனது நெஞ்சமே! (அடையவேண்டிய இலக்காகிய ஸர்வேச்வரன் என்ற இலக்கு கிட்டாமையால்) எப்போதும் வருந்தியபடி, (அந்த இலக்கை அடைவதற்குச் சாதனமான) உண்மை ஞானம் இன்றி, (அந்த இலக்கை அடையவிடாமல் தடுக்கும் விரோதியான) பாவங்கள் காரணமாக ஏற்படும் பல பிறவிகளில் அழுந்தி, இதுவே

நம்முடைய வாழ்க்கை என்றுள்ள நாம், எப்போதும் அனைத்து பொருள்களிலும், அவற்றில் சேராதபடி, ஆனாலும் பரிபூர்ணமாக வ்யாபித்தபடி உள்ளவனும், நித்யஞானம் என்ற தேஜஸ் பொருந்தியவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை எந்தக் காலத்தில் சேருவோம்?

அவதாரிகை - “நின் நற்பொற்சோதித்தாள்” என்று, திருவடிகளின் போக்யதையை அநுஸந்தித்தவாறே, திருவுள்ளம் பதறத் தொடங்கிற்று; “கெடுவாய்! உன்படியாராயாதே நல்லத்தை ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் - நின் நற்பொற்சோதித்தாள் - என்று அவன் திருவடிகளுடைய இன்பம் அளிக்கவல்ல தன்மையை எண்ணியவுடன், அந்தத் திருவடிகள் விஷயத்தில் நெஞ்சுக்கு ஒரு பதற்றம் உண்டானது. இதனை உணர்ந்த ஆழ்வார் தனது நெஞ்சத்திடம், “கெடுவாய்! உனது (தாழ்ந்த) நிலையை ஆராயாமல், நல்ல ஒரு விஷயத்தை அடைய எண்ணினால், அது கிட்டுமோ?” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி) காலமெல்லாம் நாம் இருந்து சிழகிச்சிழகி அழுதால் என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு? (நெஞ்சே) உன்னை நீ அறியாயோ? இதுக்கு முன்பெல்லாம் பந்தஹேதுவாய்ப் போந்தாயல்லையோ? “என்தான்? நமக்குப் பெறுகைக்குக் குறையென். அல்பாநுகூல்யம் அமையும் விஷயத்தைப் பெற?”, என்ன; இதுவன்றோ நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம் - மெய்ஞ்ஞானமில்லை கண்டாயே. “தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ அந்யதுக்தம்”, “வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்” என்று புறம்பே சில ஜ்ஞாநமுண்டத்தனையல்லது, ஸம்யக் ஜ்ஞாநமில்லை கண்டாயே. ஆமாற்றிவிலோமே. மெய்ஞ்ஞானமில்லாதவளவேயோ? பாபங்களிலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜ்நம்ங்களிலே அழுந்திப்போரும்படியாயன்றோ நம் நிலையிருக்கிறது.

விளக்கம் - (எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி) - காலம் முழுவதும் நாம் விம்மி விம்மி அழுதாலும் என்ன பலன் ஏற்படும்? (நெஞ்சே) - உன்னைக் குறித்து நீ அறியமாட்டாயோ? இதற்கு முன்புவரை நம்மைப் பந்தப்படுத்தவல்ல நல்வினை, தீவினை ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக நீ அல்லவோ இருந்தாய்? இதனைக் கேட்ட ஆழ்வாரின் நெஞ்சம் அவரிடம், “சரி! இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்! ஆனாலும் நாம் அந்தத் திருவடிகளை அடைவதற்கு நம்மிடம் என்ன குறை உள்ளது? அதனை அடைய, நம்மிடம் சிறிதளவு அவன் விரும்பும்

தன்மை இருந்தால் போதும் அல்லவோ?”, என்றது. இதற்கு விடை அளிக்கிறார். நம்முடைய கடந்த காலவாழ்க்கை குறித்து நீ அறிவாய். நீ கூறுவதும் போன்று அவன் விரும்பும் தன்மையைப் பெறுவதற்கான மெய்ஞ்ஞானம் நம்மிடம் இல்லை. அதாவது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-87) - தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ அந்யதுக்தம் - பரம்பொருளைக் குறித்த ஞானமே ஞானம் எனப்படும், மற்றவற்றைக் குறித்த ஞானம் அனைத்தும் அறியாமை என்றே கூறப்படும் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-41) - வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - மோசஷத்தை அளிக்கவல்ல வித்யையே வித்யை ஆகும், மற்றவை அனைத்தும் சிற்ப சாஸ்த்ரம் போன்று தொழில் வலிமையைக் காண்பிப்பது மட்டுமே ஆகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து நமக்கு மேலோட்டமாகச் சறிது ஞானம் உள்ளபோதிலும், உண்மையான ஆழ்ந்த ஞானம் இல்லை என்று நீ அறிவாய். எதனை, எவ்விதம், எப்போது, எது கொண்டு இயற்றுவது என்ற அறிவு நமக்கு இல்லை. சரி, உண்மையான ஞானம் இல்லை என்பது மட்டும் நம்மிடம் உள்ல குறையே என்றால், அப்படியும் கூற இயலாது. பாவங்களில் கொண்டு சென்று நம்மை ஆழமாகப் பதிக்கும்படியான பிறவிகளில் அழுந்தியபடி உள்ளதாக அல்லவோ நமது நிலை உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (எஞ்ஞான்றுமெங்கும் ஒழிவற நிறைந்து நின்ற) எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாமே குறைவற வ்யாபித்து நின்ற. (மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை) நம் நிலையறியாதானொருவனாய்க் கிட்டப் பார்க்கிறோமோ? நித்யவஸ்துவாயிருக்கச் செய்தே ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸார்ஹமாகா நின்றதிறே இவ்வஸ்து. அங்ஙனன்றிகே, மெய்யான ஞானச்சோதியையுடைய க்ருஷ்ணனை; “ஏகோ அஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம்” என்னும்படியே.

விளக்கம் - (எஞ்ஞான்றுமெங்கும் ஒழிவற நிறைந்து நின்ற) - நாம் செய்யும் பாவங்கள் அனைத்தையும் அவன் அறிவானா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து பொருள்களிலும், அவை ஒன்றும் தன்னிடமிருந்து தப்பிச் சென்றுவிடாமல், அனைத்திலும் வ்யாபித்து நிற்கின்ற. (மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை) - நம்முடைய நிலை இன்னது என்று அறியாமல் உள்ள ஒருவனையா நாம் அணுக முயல்கிறோம்? இல்லை. இங்கு “மெய்ஞ்ஞான” என்று “மெய்” அடைமொழி ஏன் தரவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஆத்மாவானது நித்யவஸ்து என்றுள்ளபோதிலும், ஞானத்தைப் பொறுத்தவரை மலர்தல் மற்றும் சுருங்குதல் என்ற

தன்மை கொண்டுள்ளது அல்லவோ? ஆனால் இவ்விதம் இல்லாத மெய்ஞானம் கொண்ட கிருஷ்ணன். மஹாபாரதம் - ஏகோ அஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் - நீ, நான் மட்டுமே உள்ளோம் என்று எண்ணும் நீ, மனத்தில் எப்போதும் உள்ள ஸர்வேச்வரனை அறியவில்லை; அனைத்து பாவங்களையும் யார் அறிவானோ, அவன் அருகிலேயே நின்று நீ பாவங்கள் செய்கிறாய் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சே மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே) “ஸுலபன்” என்னா, நமக்கே கிட்டப்போமோ? என்னுதல். நிர்வாஹகனானவனை நம்மால் கிட்டப்போமோ? என்னுதல்; “மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே” - நம்மாலே கிட்டப்போமோ? “நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக் கண்ணனை எஞ்ஞான்று மேவுதும்” என்று அந்வயமாகவுமாம்.

விளக்கம் - (நெஞ்சே மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே) - “கண்ணன்” என்றால் “சுலபமாக அடையத்தக்கவன், அனைத்தையும் நிர்வகிப்பவன்” என்று இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. இப்படிப்பட்ட சுலபனாக அவன் உள்ளான் என்றாலும், நம்முடைய நிலை காரணமாக அவனை அடைய இயலுமோ? அனைத்தையும் நிர்வகிப்பவனுடைய அருகில் நாம் செல்ல இயலுமோ?

3-2-8 மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்துமிலேன்

ஓவுத லின்றி யுன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்

பாவுதொல் சீர்க்கண்ணா வென் பரஞ்சுடரே

கூவுகின்றேன் காண்பா னெங்கெய்தக் கூவுவனே?

பொருள் - பலவிதமான துக்கங்களை ஏற்படுத்தவல்ல பாவங்களை, அவற்றினைப் போக்கவல்லதான தவம், ஞானம் போன்றவற்றால் நான் போக்கிக் கொள்ளவில்லை. நிரந்தரமாக உன்னுடைய திருவடிகளில் வணங்கியபடி நிற்பதும் இல்லை. அனைத்திலும் எப்போதும் பரவி நிற்கும் இயல்பான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணா! எனக்கு மிகவும் விருப்பமான பரஞ்சுடரே! உன்னைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக அழைக்கின்றேன். நீ எங்கே கிட்டுவாய் என்று நான் கூப்பிடுவேன்?

அவதாரிகை - ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணினார் பலம் தாழ்த்துக் கூப்பிடக் கடவ கூப்பீட்டை, பேற்றுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லாத நான் எங்கே வந்து கிட்டக் கூப்பிட்டுகிறேன்? என்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னை அடைவதற்கு உரியதான ஸாதநாநுஷ்டானம் செய்தவர்கள், உன்னைக் காணுதல் என்னும் பலன், காலம் தாழ்ந்த காரணத்தால் உன்னை அழைப்பது போன்றுள்ள அழைப்பினை, அவர்கள் அடையும் பேற்றுக்கு ஈடாக உள்ள கைம்மாறு ஏதும் இல்லாத நான், எங்கே வந்து நீ கிட்டுவாய் என்று கூப்பிடுகிறேனோ”, என்று வியந்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மேவு) “தில தைலவத் தாருவஹ்நிவத்” என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்க வொண்ணாதபடி யிருப்பதாய், துக்கத்தை விளைப்பதாயிருக்கிற பாபங்களை, “தர்மேண பாபமபநுததி” என்கிறபடியே விஹித கர்மாநுஷ்டானத்தாலே போக்கிற்றிலேன். (ஓவுதலின்றி உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்) “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்கிறபடியே அனவரதபாவனை பண்ணி உன்னை ஸாக்ஷாத்தகரிக்க விரகு பார்த்திலேன். “ஓவுதலின்றி- மேவு துன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன்; ஓவுதலின்றி - உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. “கண்ணாலப் பெண்டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமில்லை” என்னுமபோலே, இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டுத் திரிந்தேனித்தனை; எனக்கு ஒன்றும் ஹிதம் பார்த்திலேன்.

விளக்கம் - (மேவு) - “ஆத்மாவுடன் பொருந்தியுள்ள வினை” என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸ்ரீரங்ககத்யம் - தில தைலவத் தாருவஹ்நிவத் - எள்ளில் எண்ணெய் போன்றும், மரத்தில் அக்னி போன்றும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவிடமிருந்து பிரில்ல இயலாதபடி உள்ளதாகவும், துக்கத்தை ஏற்படுத்தவல்லதாகவும் உள்ள பாவங்களை. ஆனால் ஸ்ரீரங்ககத்யத்தில் உள்ள அந்த ப்ரமாண வாக்கியமானது, “ஆத்மாவுடன் ப்ரக்ருதி பொருந்தியுள்ளது” என்பதற்கே ப்ரமாணமாகும்; இங்கு கூறியபடி, “ஆத்மாவுடன் பொருந்தியுள்ள வினை” என்று கர்மத்தை உரைக்கும் இடத்திற்கு இந்த வாக்கியம் எவ்விதம் ப்ரமாணமாகும்? அதாவது ஆத்மாவுடன் ப்ரக்ருதி பொருந்தியிருக்கும் என்று உரைக்கும்போது, ப்ரக்ருதியின் விளைவான கர்மமும் பொருந்தியிருக்கும் என்று கருத்து. துன்பவினை என்றால் துன்பத்தை உண்டாக்குகிற வினை. இப்படிப்பட்ட பாவங்களை,

தைத்திரீய உபநிஷத் - தர்மேண பாபமபநுததி - தர்மம் செய்வதால் பாவங்களை நீக்கிக் கொள்கிறான் - என்றுள்ள ப்ரமாணத்தின்படி, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்து போக்கிக் கொள்ளவில்லை. இங்கு “பாவங்களை” என்பதன் மூலம் காம்யகர்மம் மற்றும் விலக்கப்பட்ட கர்மம் ஆகியவை கூறப்பட்டது. (ஓவுதலின்றி உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்) ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-5) - நிதித்யாஸிதவ்ய: - இடைவிடாமல் செய்யப்படும் த்யானத்தால் அறியத்தக்கவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் த்யானித்து உன்னை நேரடியாகக் காண்பதற்கான வழி ஏதும் ஆராயவில்லை. “ஓவுதலின்றி = ஓய்வு இல்லாமல்” என்ற பதத்தை ஸ்வாமி எம்பார், முதல் வரி மற்றும் இரண்டாம் வரி ஆகிய இரண்டுடன் கூட்டிக் கொண்டு பொருள் உரைப்பார். அதாவது “ஓய்வு இல்லாமல் என்னைச் சூழ்ந்துள்ள பாவங்களை விடுவித்துக் கொள்ள முயலவில்லை, ஓய்வு இல்லாமல் உனது திருவடிகளை வணங்கியபடியும் இருக்கவில்லை” என்று கருத்து. என்னுடைய இந்திரியங்களுக்கு ஏற்ற உணவான உலகவிஷயங்களை அளித்தபடி இருந்தேன் அல்லாமல், ஆத்மாவுக்கு ஏற்ற நன்மை எது என்று ஆராயாமல் இருந்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (பாவு தொல்சீர்க்கண்ணா) இங்ஙனே இருக்க, உன்னை அனுஸந்தித்தவாறே விடமாட்டுகிறிலேன். “விதித:” என்கிறபடியே, உகவாதார் கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமான ஸ்வாபாவிக கல்யாணகுணங்களை உடைய க்ருஷ்ணனே! (என் பரஞ்சுடரே) ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் உண்டான உத்கர்ஷத்தை எனக்கு அறிவித்தவனே! (கண்ணா என் பரஞ்சுடரே) தாழ நின்று இவ்வடிவழகை எனக்கு முற்றுட்டாக்கினவனே என்றுமாம். “பரஞ்சுடருடம்பாய்” என்னக் கடவதிறே. (கூவுகின்றேன் காண்பான்) ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணி, பலம் கைப்புராதார் கூப்பிடுமாபோலே, “காணவேணும்” என்று கூப்பிடா நின்றேன். (எங்கெய்தக் கூவுவனே) “ஒரு கொசு கு கூப்பிட்டது” என்று ப்ரஹ்மாவின் ஓலக்கத்தில் கேட்கப் புகுகிறதோ? எங்ஙனே வந்து கேட்கக் கூப்பிடுகிறேன்?

விளக்கம் - (பாவு தொல்சீர்க்கண்ணா) - இவ்விதம் நான் தகுதி அற்றவனாக உள்ளபோதிலும், உனது திருவடிகளை எண்ணும்போது, அதனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விட இயலவில்லையே! இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதித: - அனைவராலும் அறியப்படுபவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பக்தர்கள் கூட்டத்தில் மட்டும் அல்லாமல், பகைவர்கள் கூட்டத்திலும் ப்ரஸித்தமான இயல்பான திருக்கல்யாண

குணங்கள் நிறைந்த க்ருஷ்ணா! (என் பரஞ்சுடரே) - அனைத்துவிதங்களிலும் உனக்கு மட்டுமே உரித்தான ஏற்றங்கள் அனைத்தையும் எனக்குக் காண்பித்தவனே! (கண்ணா என் பரஞ்சுடரே) - என் அளவு தாழ்ந்து வந்து நின்று, உன்னுடைய வடிவழகை நான் பரிபூர்ணமாக உண்ணும்படி அளித்தவனே. திருவாய்மொழி (6-3-7) - பரஞ்சுடர் உடம்பாய் - என்று கூறப்போகிறார். (கூவுகின்றேன் காண்பான்) - உன்னை அடைவதற்கான அனைத்து உபாயங்களையும் நேர்த்தியாகக் கைக்கொண்டு, அவற்றினை இயற்றியபடி உள்ளபோதிலும் பலன் கிட்டாத காரணத்தால், அப்படிப்பட்டவர்கள் உன்னை அழைப்பது போன்று நானும் “உன்னை காணவேண்டும்” என்று அழைக்கிறேன். (எங்கெய்தக் கூவுவனே) - ஒரு கொசு அழைத்தால் நான்முகனின் அவையில் உள்ளவர்களுக்குக் கேட்குமோ? பின்னர் எந்த ஒரு தகுதியில் நான் உன்னை அழைக்கிறேன்?

3-2-9 கூவிக் கூவிக் கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று

பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத் தலமர்கின்றேன்

மேவியன்றாநிரை காத்தவ னுலகமெல்லாம்

தாவிய வம்மாணை என்கினித் தலைப்பெய்வனே

பொருள் - மிகவும் கொடிய பாவங்களுக்கு பிறப்பிடமாக உள்ளதும், உள்ளே புகுந்தால் வெளியே வர இயலாத புதர் போன்றதும் ஆகிய ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டு நின்று, எல்லையற்ற காலமாக வெளியேற வழி தெரியாமல் மயங்கியபடி, அதற்குள்ளேயே உழன்று வருந்திக் கிடக்கின்றேன். ஆயர்குலத்தில் உள்ளவர்கள் பசு மேய்ப்பதற்காக உனது திருக்கரத்தில் கோல் ஒன்றை அளித்த அன்று, “ஆஹா! இந்த வேலையைச் செய்யவேண்டுமே” என்று எண்ணாமல், மனம் பொருந்தி, பசுக்களைக் காத்தவனும், அது மட்டும் அல்லாமல் அனைத்து லோகங்களையும் காப்பதற்காக உலகத்தை அளந்தவனும் ஆகிய எனது ஸ்வாமியை இனி பலமுறை அழைத்து அழைத்து எங்கே கிட்டப் பெறுவேன்?

அவதாரிகை - வரையாதே எல்லாருக்கும் ஒக்க முகங்கள் கொடுத்த அவதாரங்களுக்குத் தப்பின நான், இனி உன்னைக் கிட்டுகையென்றொரு பொருளுண்டோ? என்று நிராசராகிறார்.

விளக்கம் - இரண்டாம் பாசரம் மற்றும் மூன்றாம் பாசரம் ஆகியவற்றில் கூறிய வாமனாவதாரம் மற்றும் க்ருஷ்ணாவதாரம் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி, அந்த அனுபவம் கிட்டாத காரணத்தால் நிராசையாக நின்று உரைக்கிறார். “வேறுபாடு ஆராயாமல் அனைவருக்கும் ஒரே போன்று உனது திருமுகத்தைக் காண்பித்த அவதாரங்கள் உண்டான காலத்தில் நான் இல்லை. இனி உன்னைக் கிட்டுதல் என்பது நிகழுமோ?”, என்று கூறி தனது ஆசை நிறைவேறாமல் போனதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூவி) ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து கூப்பிடா நிற்பார். (கூவி) ஒருகால் கூப்பிட்டு அநுதபித்து மீளுமதன்றிக்கே மேன்மேலெனக் கூப்பிடாநிற்பார். (கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று) கூப்பீடு கேட்டு இரங்கி எடுப்பதாக ஈச்வரன் கைநீட்டினால், நீட்டின கை வாங்கவொண்ணாத நிலத்திலே யிருந்தாயிற்றுக் கூப்பிடுவது. (பாவியேன்) ஒரு வால்மீகி பரிஸரத்திலே யிருந்துதான் கூப்பிடப் பெற்றேனோ?

விளக்கம் - (கூவி) ஸ்வரூப ஞானத்தை எண்ணியபடி இருக்காமல் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மீண்டும் மீண்டும் அழைத்தபடி. (கூவி) - ஒருமுறை அழைத்தவுடன் ஸ்வரூப ஞானத்தை எண்ணி இருக்காமல், மேன்மேலும் அழைத்தபடி. (கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று) - இந்த அழைப்பு கேட்டு இரக்கம் கொள்ளும் ஸர்வேச்வரன், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மேலே உயர்த்த எண்ணித் தனது திருக்கரத்தை நீட்டினாலும், அதனைப் பிடிப்பதற்கு இயலாதபடியாக ஆழ்ந்த நிலத்திலே நின்று அழைத்து. (பாவியேன்) - ஜனகனுடைய புத்திரியாகிய சீதை, வால்மீகி ஆச்ரமத்தில் நின்று அழைத்தவுடன் அவளுடைய துன்பம் நீங்கியது போன்று, நான் அந்த ஆச்ரமம் அருகில் நின்று அழைக்கும் பேறு பெற்றோனோ என்றால் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (பலகாலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்) காலமெல்லாம் அறிவு கெட்டுத் தருமாறுகிற நான். (மேவி இத்யாதி) ஆபத்துக்கு உதவாதவனாய்த்தான் படுகிறேனோ? “கோகோபீ ஜந ஸங்குலம் அதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே நோவுபட்டவன்று ஒரு பசுவின் மேலே ஓர் இடையன் மேலே ஒரு துளி விழாதபடி தோற்றிற்றோரு மலையை எடுத்து உபகரித்தவனை. (மேவி) நித்யஸூரிகளுக்கு

நிர்வாஹுகளான தன் கையில் கோலைத் தந்து, “பசுமேய்” என்றால், “ரக்ஷுகளான நமக்கு விஹிதமிநே” என்றிருக்கையன்றிக்கே அலப்பலாபமாகப் பொருந்தி. (அன்று) அதுவும் ஒரு காலமே! (வழி திகைத்தலமருகின்றேன் மேவியன்றா நிரை காத்தவன்) காட்டிலே வழி திகைத்தார்க்கு இடையர்போலே காணும் வழிகாட்டுவார். “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று வழி காட்டினவனினே. வேறு வழி காட்டினார் இல்லை. திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வழிகாட்டினான் அவனினே.

விளக்கம் - (பலகாலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்) - “வழி திகைத்து” என்றால் “புறப்பட வழியை அறியாமல் ப்ரமித்து” என்று பொருள், அலமருதல் என்றால் தடுமாறுதல். அதாவது எண்ணற்ற காலம் ஆத்மஞானம் இழந்து தடுமாறியபடி உள்ள நான். (மேவி இத்யாதி) - ஆபத்து காலத்தில் நீ வந்து உதவு செய்வதற்கான தகுதி இல்லாதவனாக உள்ளேனோ? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - கோகோபீ ஜந ஸங்குலம் அதீவார்த்தம் - இந்த்ரன் மழையைப் பொழிந்த அன்று, அனைவரும் துன்பத்தில் நிற்கும்போது, அவர்களை நோக்கி க்ருஷ்ணன் சிந்தித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆயர்ப்பாடியில் உள்ள அனைவரும் துன்பத்தில் நின்றபோது, ஒரு பசு மற்றும் ஒரு இடையன் கூட விடாமல், அவர்கள் மீது ஒரு மழைத்துளி கூட விழாதபடி, தனக்குக் கையில் கிடைத்த ஒரு மலையை எடுத்து உதவி செய்தவனை. (மேவி) - அல்லது வேறுவிதமாகவும் கொள்ளலாம். நித்யஸூரிகள் அனைவருக்கும் தலைவனாகிய தன்னிடம் பசு மேய்க்கும் கோலைக் கொடுத்து, “பசுவை மேய்த்து வா” என்று கூறினால், “காப்பவனாக உள்ள நமக்கு இது ஏற்ற தொழிலே ஆகும்” என்று இருப்பதுடன் மட்டுமே அல்லாமல், அந்த வாய்ப்பானது தான் பெற இயலாத பேறு என்று எண்ணி மகிழ்ந்து. (அன்று) - அப்படிப்பட்டது ஒரு காலம் என்று பெருமூச்சு விடுகிறார். (வழி திகைத்தலமருகின்றேன் மேவியன்றா நிரை காத்தவன்) - காட்டில் வழி தெரியாமல் திகைத்து நிற்பவர்களுக்கு, அங்கே உள்ள இடையர்கள் போன்று வழி காட்டுவான். கீதையில் (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் புகுவாய் - என்று வழி காண்பித்தான் அல்லவோ? வேறு யாரும் இவ்விதம் வழி காண்பிக்கவில்லை. மஹாபாரத யுத்தத்தின்போது திருத்தேரில் நின்று கீதோபதேசம் மூலம் உலகில் உள்ள அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் கரையேறுவதற்கான வழியைக் காண்பித்தவன் அவன் மட்டுமே அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (உலகம் இத்யாதி) ஓரூர்க்கு உதவினவளவன்றிக்கே, ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி எல்லார் தலைகளிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைத்து, “நான் ஸ்வாமி” என்னுமிடத்தை அறிவித்தவனை. (எங்கினித் தலைப்பெய்வனே) எங்ஙனே கிட்டப்போகிறேன்? அந்த தூளிதானத்துக்கும் தப்பின நான் பரீசைஷ சொல்லிப் பெறப்புகுகிறேனோ? இத்தால் - அவன் தானே வந்து உபகரித்தவன்று தப்பின நான், ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணி, எங்கே சென்று கிட்டப் புகுகிறேனோ? என்று நசையறுகிறார்.

விளக்கம் - (உலகம் இத்யாதி) - இவ்விதம் குருசேஷத்ரம் அல்லது ஆயர்ப்பாடி என்று அந்த இடத்தில் இருந்தவர்களுக்கு மட்டுமே உதவாமல், அனைத்து வஸ்துக்களும் ஒன்றும் தப்பித்துவிடாமல், அனைத்தின் மீதும் தனது திருவடியை த்ரிவிக்ரமனாக வந்து வைத்து, “நானே அனைவருக்கும் எஜமானன்” என்று உணர்த்தியவன். இப்படிப்பட்டவனை, (எங்கினித் தலைப்பெய்வனே) - இனி நான் எவ்விதம் அடையப்போகிறேன்? இவ்விதம் அவனுடைய திருவடித்துளியிலிருந்தும் தப்பிய நான், வேதாந்த சாஸ்த்ரம் போன்றவை மூலமோ பெறப்போகிறேன்? ஆக அவன் தானாகவே வலிய வந்து உபகரித்தபோது ஏற்காத நான், இனி பல உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு எங்கு சென்று அடையப் போகிறேன்? இவ்விதம் கூறி ஆசையை விடுகிறார்.

3-2-10 தலைப்பெய் காலம் நமன்றமர் பாசம் விட்டால்

அலைப்பூணுமவ் வல்லவெல்லா மகலக்

கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக் கண்டு கொண்டு

நிலைப்பெற்றென் னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே

பொருள் - யமதூதர்கள் வந்து எனது உயிரைக் கவரும் காலபாசம் என்ற கயிற்றை வீசுவர். அப்போது அவர்களால் அலைக்கப்படுகை என்னும் துன்பம் அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக, பலவகையான சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியத்தக்கவனாகிய எனது க்ருஷ்ணனைக் காணப்பெற்று, சிதிலமான எனது மனம் நிலையாக நின்று, இதனால் அந்தத் துன்பங்கள் விலக, எனது ஆத்மாவும் நித்யத்வத்தை அடைந்தது.

அவதாரிகை - இவர் நசையற்றவாறே “க்ரமப்ராப்தி பற்றாது போலேயிருந்தது” என்று, “நீர் ஒரு பெருவிடாயருண்டு” என்று அறிந்து உமக்காகவன்றோ வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிறது” என்று அந்நிலையைக் காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்து இனியராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் – எங்கினித் தலைப்பெய்வேன் - என்று தனது ஆசை முற்றிலும் விட்டவர் போன்று உரைத்ததைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவர் சரியான நேரம் வரும் வரை நமக்காகக் காத்திருப்பதைப் பொறுக்கமாட்டார் போலும்,” என்று எண்ணினான். உடனே அவன் நம்மாழ்வாரிடம், “நீவிர் நம் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த தாகம் எடுத்தவர் என்று நாம் அறிந்தோம். உமக்காக அல்லவோ நாம் திருவேங்கடத் திருமலையில் நிற்கிறோம்” என்று கூறி, தான் நிற்கும் நிலையை உணர்த்தினான். உடனேயே இவரும் – கண்ணனைக் கண்டு கொண்டு – என்று உரைத்து ப்ரீதி கொண்டவராகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தலைப்பெய்காலம் நமன்தமர்) தலைப்பெய்காலம் - யமபடர் வந்து கிட்டுங்காலம். இவன் ஜீவிக்கும் நாள் “நமக்கெதிருண்டோ” என்று மூலையடியே நின்று வேண்டிற்றுச் செய்து திரியும்; நமன்தமர் நாடோறும் செய்த குற்றங்களுக்குப் பட்டோலை எழுதி, பலானுபவ ஸமயத்திலே வந்து முகங்காட்டுவர்கள். (பாசம் விட்டால்) அவர்கள் தங்கள் கையில் பாசத்தை வீசினால். (அலைப்பூணுண்ணும்) இவனுக்கு இவ்வருகே நசை கிடக்கையாலே அது இங்கே இசிக்க, அவர்கள் அங்கே இசிக்க, படும் க்லேசத்துக்கு ஓர் அவதியில்லையிறே; “அவ்வல்லல்” என்னுமித்தனை; த்ருஷ்டாந்தமில்லை. அதெல்லாம் காணக்காண விட்டுக் கடக்கநிற்க. “அத்தோடு ஸஜாதீயமான அல்லல்” என்று என்பார் அருளிச்செய்வது; அவ்வோபாதி க்லேசம் போருமாயிற்று பகவத் விச்லேஷத்தால் வருமது இவர்க்கு. அன்றிக்கே, “பகவதலாபமாயான பின்பு யமவச்யதையும் வந்ததேயன்றோ” என்று அந்த யமவச்யதை போம்படியாக என்று ஆண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி.

விளக்கம் - (தலைப்பெய்காலம் நமன்தமர்) – “தலைப்பெய்காலம்” என்றால் யமதூதர்கள் வந்து நம்முடைய உயிரைக் கவர்ந்து செல்லும் நேரம். ஒருவன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும், “நம்மைப் போன்று யாரும் உள்ளனரோ” என்று கர்வத்துடன் தான் விரும்பியபடி வாழ்வான்; ஆனால் அந்தக் காலத்தில், அன்றாடம் அவன் செய்த குற்றங்கள் அனைத்தையும் ஓர் ஓலையில் யமதூதர்கள் எழுதியபடி இருப்பர். பின்னர் அவற்றுக்கான

பலன்களை அனுபவிக்கும் காலம் வந்தவுடன் அவன் முன்பாக வந்து நிற்பார். (பாசம் விட்டால்) – அப்போது அவர்கள் தங்கள் கையில் உள்ள பாசக்கயிற்றை வீசுவர். அப்போது, (அலைப்பூணுண்ணும்) – இவனுக்கு இங்கேயே இருக்கவேண்டும் என்னும் ஆசை உள்ளதால் அந்த ஆசை இவனை இப்பக்கம் பிடித்து இழுக்கும், ஆனால் யமதூதர்கள் அவனை அப்பக்கம் இழுப்பார். இவ்விதம் அவன் அனுபவிக்கும் துன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை இல்லாமல் இருக்கும். இதனை “அவ்வல்லல்” என்று கூற மட்டுமே இயலும், இதற்கு உதாரணம் உரைக்க இயலாதபடி உள்ள துன்பமாகும். இவரும் இதனைத் திருவாய்மொழி (8-8-8) – எய்த்தார் - என்று கூற உள்ளார். ஆனால் , ந கலு பாகவதா யம விஷயம் கச்சந்தி - கலிகாலத்தில் பாகவதர்களுக்கு யமனைக் குறித்த பாதிப்புகள் இல்லை - என்ற வாக்கியத்தின்படி, ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனுக்கு யமனின் பிடியில் கிட்டுவது என்பது உண்டாகாது அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஸ்வாமி எம்பார், “ஆழ்வாருக்கு இது போன்று யமனைக் குறித்த பயம் ஏதும் இல்லை, யமனால் அவருக்குத் துன்பமும் வராது. ஆனால் இவருடைய துன்பம் யமனால் பீடிக்கும்படியான துன்பத்திற்கு ஒத்தது ஆகும். ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து இவர் அடைகின்ற துக்கம் என்பது இத்தகைய துன்பம் போன்று இருக்கிறது. அதனையே இவ்விதம் உரைக்கிறார்”, என்றார். இது போன்று ஸ்வாமி முதலியாண்டான், “பகவான் கைவிட்டான் என்றால் யமபயமும், யமனால் பீடிக்கப்படுதலும் வந்து சேரும். அத்தகைய நிலையும் இன்றி அகலும் படியாக”, என்று கூறினார். இதன் கருத்து என்ன? ஸர்வேச்வரன் அனைத்து சுதந்திரமும் உள்ளவன் என்பதால், ஒருவனைக் கைவிடவும் கூடும்; அதனால் இவ்விதம் உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (கலை இத்யாதி) “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே பல கலைகளாலும் அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை யுடையனா யிருந்து வைத்து. நெடுங்கை நீட்டாக ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகாதபடி கண்ணுக்கு விஷயமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனைக் கண்டு கொண்டு. (நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சம்) “சிந்தாமற் செய்யாய்” என்று நெஞ்சம் ஒருபடி தரிக்கப் பெற்றது. (உயிர் நீடு பெற்றது) அச்சேத்யமாய், அதாஹ்யமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவும் அழியப்புக்கது, இப்போதாயிற்று நித்யத்வம் பெற்றது. நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நாசமாவது தாஸ்யாஸித்தி. “சேத்யாதி விஸஜாதீயம்” என்றவித்தனை போக்கி, தன்னில் ஸூஷ்மமாய்ப் புக்கு வ்யாபித்து அழிக்கவல்ல பகவத் குணங்களுக்கு அழியாமையில்லையிறே. சேஷ வஸ்துவுக்கு சேஷத்வம் நிரூபகமானால் நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்ய ஸித்தியில்லையே.

விளக்கம் - (கலை) கீதையில் (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே ஆவேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சாஸ்த்ரங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவன் என்ற ஏற்றத்தைக் கொண்டவன் என்பதால், சிற்றறிவுக்கு எட்டாத தூரத்தில் உள்ள ப்ரமாணங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியப்படக் கூடியவன் என்று இல்லாமல், மாமிசக்கண்களுக்குக்கூட காணலாம்படி க்ருஷ்ணனாக அவதரித்து நின்றவனைக் கண்டு. (நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சம்) - இவ்விதம் கண்ட காரணத்தால், திருவாய்மொழி (3-2-5) - சிந்தாமல் செய்வாய் - எனது நெஞ்சத்தைச் சிதிலமாக்காமல் நீ செல்லப்போவதில்லை - என்று தவித்த நெஞ்சம், இப்போது நிலை பெற்று நிற்கும்படி ஆனது. (உயிர்) - கீதை (2-24) - அச்சேத்ய: அயம் அதாஹ்ய: - இந்த ஆத்மா வெட்டுப்பட இயலாதவன், எரிக்கப்பட இயலாதவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள எனது ஆத்மா, அழியும்படி ஆனது. ஆனால் அந்தத் தன்மை மாறி, இப்போது எனது ஆத்மா நித்யத்தன்மை அடைந்தது. ஆனால் நித்யமானது என்று கூறப்படும் ஆத்மாவுக்கு அழிவு வந்தது என்று ஏன் கூறினார்? ஆத்மாவுக்கு அழிவு வந்தது என்பது பகவத் கைங்கர்யம் கிட்டாமல் உள்ள நிலையே ஆகும். அப்படியும் ஒரு நிலை உண்டாகுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அளவில் மிகவும் நுண்ணியதான ஆத்மாவாகிய தன்னைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள ஒன்று மட்டுமே ஆத்மாவின் உள்ளே புகுந்து அழிக்க இயலும்; இவ்விதம் ஆத்மாவுக்குள்ளும் வ்யாபித்து நின்று அவ்விதம் செய்யவல்லது பகவத் குணங்களே ஆகும்; அதற்கு அழிவு இல்லை. ஆத்மா என்பது “ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை” என்று அடிமைத்தனத்தை மட்டுமே கொண்டு அடையாளம் காணப்படும் வஸ்துவாகும்; அந்த அடிமைத்தனம் இல்லை என்றால், ஆத்மாவை அடையாளம் காண இயலாது; அப்படி என்றால், அது இல்லாத ஒன்று என்றே ஆகிவிடும் அல்லவோ?

3-2-11 உயிர்க் ளெல்லா வுலகமு முடையவனைக்

குயில்கொள் சோலைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்

செயிரில்சொல் லிசைமாலை யாயிரத்து ளிப்பத்தும்

உயிரின்மே லாக்கை யூனிடை யொழிவிக்குமே

பொருள் - அனைத்து உயிர்களையும், அனைத்து லோகங்களையும் தனது உடைமையாகக் கொண்டவனை, குயில்கள் நிறைந்துள்ள சோலைகளைக் கொண்டதான அழகான ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, தோஷங்கள் அற்றதான சொற்களைக் கொண்டதும் இசையுடன் கூடியதும் ஆகிய ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள், ஆத்மாவுக்கு வந்து சேர்ந்த பந்தமாகிய மாமிச சரீரத்தை விலக்குவதாகும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு சரீர ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியானது தன்னைக் கற்றவர்களுடைய சரீரத் தொடர்பை விலக்கிக் கொடுக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி அவன் வந்து முகங்காட்ட, “நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” என்றாரிவர்; அவன் முகத்தைப் பார்த்தவாறே அவனுயிர் நீடுபெற்றதாயிருந்தது. (உயிர்கள் இத்யாதி) இவர் தரித்த பின்பாயிற்று அவன் எல்லா உலகமும், எல்லா உயிருமுடையவனாயிற்று; இங்கு இவரொருவரையுமிறே இழக்கப் புக்கது. அங்கு ஸவிபூதிகளானவனை யாயிற்று இழக்கப் புக்கது. ஏகாங்கம் விகலமானாலும், அங்க வைகல்யமுண்டிறே. இவரைப் பெற்ற பின்பாயிற்று ஈச்வரத்வம் பூர்ணமாயிற்று.

விளக்கம் - நம்மாழ்வாராகிய தன்னுடைய பிரிவுத்துன்பம் அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தான். இதனைக் கண்ட இவர், திருவாய்மொழி (3-2-10) - நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர் - என்றார். ஆனால் அவனுடைய திருமுகத்தை நோக்கும்போது, ஆழ்வாரைக் கண்டதன் காரணமாக அவனுடைய உயிர் நிலைபெற்றது போன்றே தோன்றியது. இதனை உரைக்கிறார். (உயிர்கள்) - நம்மாழ்வார் சமாதானம் ஆன பின்பு தரித்துள்ளதைக் கண்ட பின்னரே அவன் அனைத்து உலகங்களையும், அனைத்து உயிர்களையும் உடையவன் என்று ஆனான்; எப்படி? நம்மாழ்வார் தரிக்கவில்லை என்றால், “அனைத்து உயிர்களையும்” என்பது பொருந்தாமல் போகும் அல்லவோ? அதாவது இவர் ஒருவரை இழந்தாலும்,

அனைத்து விபூதிகளையும் கொண்டவன் என்பது இல்லாமல் போகும் அல்லவோ? உடல் உறுப்புகளில் ஒன்று குறைப்பட்டாலும், உறுப்புக்குறை என்றே கூறுவர். இவரைப் பெற்ற பின்னரே, அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மை என்பது பரிபூர்ணமாக முழுமை அடைந்தது.

வ்யாக்யானம் - (குயில் இத்யாதி) ப்ரகாரியானவன் தரித்து ப்ரகாரபூதரான இவரும் தரித்து, இவர்தம்மளவன்றிக்கே திருநகரியும் தரித்து, அங்குண்டான சோலைகளும் தரித்து, அங்குண்டான திர்யக்குகளுடைய ஹர்ஷஸூசகமான த்வனியும் கேட்கும்படியாயிற்று. “அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா:” என்னும்படியாயிற்று. (செயிரில் சொல் இத்யாதி) குற்றமற்ற இயலையும் இசையையுடைத்தான மாலை. தேஹ ஸம்பந்தத்தோடே பொருத்தமுண்டாயிருக்கச் சொல்லுதல், பகவல்லாபமொழியச் சொல்லும்படியாயிருத்தல் செய்யச் சொன்ன வார்த்தையல்ல. “எங்கினித் தலைப்பெய்வன்” என்கிற உக்திக்கு நினைவு தப்பியிருக்குமாகில் அது குற்றமிறே.

விளக்கம் - (குயில் இத்யாதி) - விசேஷம் பொருந்திய ஸர்வேச்வரனும் பிழைத்து, அத்தகைய விசேஷமாக உள்ள ஆழ்வாரும் பிழைத்து, அத்துடன் நிற்காமல் தனனைச் சார்ந்துள்ள ஆழ்வார்திருநகரியையும் பிழைக்க வைத்து, அங்குள்ள சோலைகளையும் பிழைக்கும்படிச் செய்து, அந்தச் சோலைகளில் உள்ள பறவைகள் மகிழ்வுடன் இருப்பதற்கு அறிகுறியாக அவைகளின் ஒலியையும் கேட்கும்படி நிலைமை ஆனது. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-17) - அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா: - காலம் அல்லாத சூழலிலும் பழங்கள் உண்டான மரங்கள் - என்பது போன்று ஆனது. (செயிரில் சொல் இத்யாதி) - எந்த விதமான தோஷங்களும் இல்லாத இயல் மற்றும் இசை ஆகியவற்றைக் கொண்ட மாலை. செயிர் என்றால் தோஷம் அல்லது குற்றம். இங்கு தோஷம் என்பது என்ன? திருவாய்மொழி (2-2-1) - பொல்லா ஆக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா - என்று சரீரத் தொடர்பை விட இயலவில்லை என இவரே அருளிச்செய்த காரணத்தால், சரீரத்துடன் தொடர்பு கொண்ட காரணத்தால், இவருடைய சொற்களிலும் குற்றங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் இந்தச் சொற்கள் அனைத்து பகவத்லாபம் கிட்டவேண்டும் என்பதை மட்டுமே கூறுவதாக உள்ளன; இந்தப் பாசுரங்களில் இந்த நிலை நீங்கி இருத்தல் வேண்டும் என்று உரைக்கவில்லை; ஆகவே தோஷம் ஏதும் இல்லை என்று கருத்து. மேலும் திருவாய்மொழி (3-2-9) - எங்கினித் தலைப்பெய்வேன் - என்பதில், “இனி நான் எங்கே காணப்போகிறேன்” என்று கைவிட்டார் என்றால், சொல்லும் எண்ணமும்

ஒரே போன்று இல்லை என்ற தோஷம் ஏற்படலாம். ஆனால் அதுவும் இல்லை; அதாவது கைவிடாமல் உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - இப்பத்தும் செய்வதென்? என்னில் (உயிரின் மேல் ஊனிடை ஆக்கை யொழிவிக்குமே) ராஜபுத்ரனையும் வேடனையும் கூடப்பிணைத்தாற்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநந்த லக்ஷணமாய், ஈச்வர சேஷமாயிருக்கிற வஸ்துவையும், பரிணாம த்ரவ்யமான அசித்தையும் தன்னிலே பந்தித்துக் கிடக்கிற அவித்யாதிகளை வாஸனையோடே போக்குவிக்கும். இவர்க்கு இப்போதுண்டாய் போக்குவிக்கும் என்கிறதல்ல; “பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா” என்கிறது பாதிதாநுவ்ருத்தியாலே; “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை” என்றபோதே ஈச்வரன் இவர்க்கு இது போவதாக நினைப்பிட்டான். ஆனாலும், இவர் கூப்பீட்டுக்கும் ஒரு பலம் வேணுமே; இவரோடு ஸம்பந்தமுடையாரானவர்கள் சரீர ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

விளக்கம் - சரி, இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள் செய்வது என்ன? (உயிரின் மேல் ஊனிடை ஆக்கை யொழிவிக்குமே) - முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் வழி தவறிப்போன அரசுகுமாரனையும், காட்டில் வாழும் வேடனையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தது போன்று, நித்யமாகவும் ஆனந்தமாகவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாகவும் உள்ள ஆத்மாவையும், வளர்தல்-குறைதல் போன்றதான மாறுபாடுகளைக் கொண்ட அசித்தான சரீரத்தையும் ஒன்றாகப் பந்தப்படுத்தி தன்னில் பிடித்து வைக்கும் அவித்யை போன்றவைகளை, அதன் வாசனையுடன் விலக்கும். ஆனால் இங்கு கேள்வி எழலாம். ஆழ்வார் இவ்விதம் “அவித்யைகளை வாசனையுடன் விலக்கும்” என்று கூறுகிறாரே; அவ்விதம் கொண்டால் இந்த நிலை ஆழ்வாருக்கு இப்போது இருந்து, அதனை இந்தப் பாசுரங்கள் போக்குமோ என்று கேட்கலாம். அப்படி அல்ல; திருவாய்மொழி (3-2-3) - பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா - என்று ஆழ்வார் உரைப்பது பாதிதாநுவ்ருத்தி காரணமாக ஆகும் [பாதிதாநுவ்ருத்தி என்றால் என்ன? நமக்கு ஒரு விஷயத்தில் ஒரு சந்தேகம் இருந்து, அதனை ஒருவர் நீக்கிய பின்னரும், அதே சந்தேகம் மீண்டும் ஏற்படுகிறது. இதுவே பாதிதாநுவ்ருத்தி என்பதாகும். உதாரணமாக, கயிற்றை நாம் பாம்பு என்று எண்ணுகிறோம்; அப்போது ஒருவன் அது கயிறு என்று நிரூபிக்கிறான்; ஆனாலும் சிறிது நேரம் கழித்து மீண்டும் அது பாம்போ என்ற சந்தேகம் எழலாம்]. சரி, அப்படி என்றால் ஆழ்வாருக்கு அது போன்று முன்பே இந்த நிலை இருந்து, அது இப்போது

விலக்கப்பட்டதோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவிருத்தத்தில் (1) இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை - என்று ஆழ்வார் உரைத்தபோதே, அவருக்கு இந்த நிலை நீங்கவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் கொண்டு, அவ்விதமே செய்தான். ஆனால் இவர் மீண்டும் திருவாய்மொழியில் (3-2-3) - பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா - என்பது ஏன்? நம்மாழ்வார் இவ்விதம் மீண்டும் உரைத்த காரணத்தால், ஸர்வேச்வரன் மீண்டும் ஏதேனும் செய்யவேண்டுமே என்ற கேள்விக்குப் பதில் உரைக்கிறார். இந்தப் பாசுரங்கள், இந்தக் கூப்பிட்டுக்குப் பலனாக, இவருடன் சம்பந்தம் கொண்டவர்களுடைய சரீரத் தொடர்பை அறுத்துக் கொடுக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், நீ தந்த கரணங்களைக் கொண்டு அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்டு நான் உன்னை வந்து கிட்டுகை என்றான்றுண்டோ என்றார். இரண்டாம் பாட்டில், இப்படி சூழ்த்துக் கொண்ட பாபங்களைப் போக்கி தேவரீரை நான் எப்போது வந்து கிட்டக்கடவே னென்றார். மூன்றாம் பாட்டில், இதுக்கு முன்பு உன்னைப் பெறுகைக்குத் தந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு நான் சூழ்ந்துக் கொண்ட பாபங்கள் “நான் போக்கி வர” என்றால் அது செய்யப்போகாது; இனி நான் அறியாததாய், நீ அறிந்திருப்பதொரு உபாயத்தை அருளிச்செய்ய வேணும் என்றார். நாலாம் பாட்டில், உன்னையொழிந்த வ்யதிரித்தங்களிலே என்னுடைய தாழ்ச்சியைத் தவிர்த்து உன் திருவடிகளிலே வாழ்ச்சியேயாம்படி பண்ணவேணும் என்றார். அஞ்சாம் பாட்டில், அப்படி செய்யப் பார்த்திலையாகில் உன் போக்யதையை எனக்கு என்றிய அறிவித்தாய் என்றார். ஆறாம் பாட்டில், இல்லாதவன்று உண்டாக்கின அருமையுண்டோ உண்டாக்கின இதுக்கு ஒரு குணதானம் பண்ண என்றார். ஏழாம் பாட்டில், நம்படி அறியாதே நாம் அவனை வெறுக்கிறதென் என்றார். எட்டாம் பாட்டில், தீரக்கழிய ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணினேனோ நான் இங்ஙனம் கூப்பிடுகைக்கு என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், அந்த த்ரைவிக்ரமப தானத்துக்குத் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப்போகிறேன் என்றார். பத்தாம் பாட்டில், அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டி தரிப்பிக்க தரித்தார். நிகமத்தில், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதற்பாட்டில், “உன்னை அடைவதற்காக நீ அளித்த உடல் உறுப்புகள் கொண்டு நான் எனக்குக் கெடுதல்களையே ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். இதன் பின்னரும் நான் உன்னை வந்து அடைதல் என்பது கூடுமோ?”, என்றார். இரண்டாம் பாட்டில்,

“இவ்விதம் என்னைப் பாவங்கள் சூழ்ந்து கொள்ளும்படியாகச் செய்த நான், இந்தப் இந்தப் பாவங்களை நீக்கி என்று வந்து உன்னை அடைவேன்?”, என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், “நான் உன்னை வந்து அடைவதற்காக நீ தந்த உடல் உறுப்புகள் கொண்டு எனக்கு நானே சேர்த்து கொண்ட பாவங்களை ‘நானே போக்கிக்கொள்வேன்’ என்றால் அது இயலாது. ஆகவே நான் அறியாததாகவும், நீ மட்டுமே அறிந்ததாகவும் உள்ள ஓர் உபாயத்தை நீ எனக்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும்”, என்றார். நான்காம் பாட்டில், “உன்னைத் தவிர்த்த மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் என்னும் தாழ்வான செயல்களைக் கைவிட்டு, உனது திருவடிகளில் சேர்ந்து உயர்தல் என்பதை நீ எனக்கு உண்டாக்க வேண்டும்”, என்றார். ஐந்தாம் பாட்டில், “அவ்விதம் உனக்குச் செய்ய எண்ணம் இல்லை என்றால், உனது இனிமையை எனக்கு நீ ஏன் உணர்த்தினாய்?”, என்றார். ஆறாம் பாட்டில், “ஏதும் இல்லாத ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் அனைத்தையும் உண்டாகினாய். அந்த உயர்ந்த குணத்திற்கு ஈடு உண்டோ? ஆனால் அவ்விதம் உண்டாக்கியவற்றை மீண்டும் உன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்ள உன்னிடம் குணம் இல்லாது போனதே!”, என்றார். ஏழாம் பாட்டில், “நம்முடைய தாழ்வு அறியாமல் அவனை வெறுப்பது எப்படி?”, என்றார். எட்டாம் பாட்டில், “முழு முனைப்புடன் அவனை அடைவதற்கான உபாயம் ஏதேனும் நான் கைக்கொண்டேனோ? இல்லையே, பின்னர் எந்த உரிமையில் இவ்விதம் அவனை நான் அழைக்கிறேன்?”, என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், “அவனாகவே வலிய வந்து, த்ரிவிக்ரமனாக நின்று, தனது திருவடியை அனைவருடைய தலைகளிலும் வைத்தான். அதற்கு வாய்ப்பு கிட்டாத நான் இனி எப்போது கிட்டப் பெறுவேன்?”, என்றார். பத்தாம் பாட்டில், அவன் வந்து தனது திருமுகத்தை காண்பிக்க இவர் பிழைத்தார் என்பதை உணர்த்தினார். இறுதியாகப் பலன் உரைத்து, இந்தத் திருவாய்மொழியை நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி
ஒழிவில் காலம் ப்ரவேசம்

மூலம் - “நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” என்று அவனைக் கிட்டித் தம்முடைய ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே, ஸ்வரூபானுரூபமான அடிமை பெறவேணுமென்று பாரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே வந்த கரண ஸங்கோசத்தை அனுஸந்தித்து, நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப் பெறாமையாலே நொந்து, “அவன் முதலிலே இத்தைத் தவிர்த்து தன்னை அனுபவிக்கைக்குறுப்பாக அனேகம் உபாயங்களைப் பார்த்து வைத்தான். அவற்றைத் தப்பினேன். அவதாரங்களைத் தப்பினேன். அந்தராத்மையைத் தப்பினேன். இப்படி அவன் பார்த்து வைத்த வழிகளடையத் தப்பின நான், இனிக் கிட்டியனுபவிக்கை என்றொரு பொருளுண்டோ? இழந்தேனேயன்றோ” என்று நைராச்யத்தோடே முடியப்புக,

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-2-10) – நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர் – என்று அவனைக் கிட்டப் பெற்று, அவனுக்கு அடிமை என்பதான தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைந்தார். தொடர்ந்து அத்தகைய தன்மைக்கு ஏற்றதான அடிமைத்தனத்தை அடையவேண்டும் என்று இந்தத் திருவாய்மொழியில் விரும்புகிறார். முடிச்சோதி என்ற திருவாய்மொழியில், கள்ளழகருடைய ஸௌந்தர்யம் போன்றவற்றை அனுபவிக்க முயன்று, அந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதால், கடல்நீரை ஒரு சிறிய உழக்கு கொண்டு அளக்கமுடியாதது போன்று, அவற்றை முற்றிலுமாக அனுபவிக்க இயலாத காரணத்தால், இந்த ப்ரக்ருதியுடன் உள்ள ஸம்பந்தத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட உடல் உறுப்புகளின் எல்லையுடன் கூடிய தன்மையே இதற்குக் காரணம் என்று எண்ணினார். இதன் காரணமாக, தான் அவனை விரும்பிய விதங்களில் அனுபவிக்க இயலாமல் போனதை எண்ணி நொந்து கொண்டார். பின்னர் தனது திருவுள்ளத்தில், “ஸர்வேச்வரனாகிய அவன் இந்த எல்லைகளை நீக்கிக் கொண்டு தன்னை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றவிதத்தில் திருவாய்மொழி (3-2-1) – முந்நீர் ஞாலம் - என்பதில் கூறப்பட்டபடி வேதசாஸ்த்ரங்கள், புராணங்கள், இதிகாசம் என்று பலவற்றையும் ஏற்படுத்தி வைத்தான்; நான் அவற்றிலிருந்து தப்பினேன். பின்னர் பல அவதாரங்களை எடுத்து வந்தபோது, அவற்றிலும் தப்பினேன். என்னுடைய

அந்தராத்மாவாக அவன் நின்றபோதிலும் தப்பினேன். இவ்விதம் அவன் பார்த்துப் பார்த்து என்னைக் கிட்டுவதற்காகச் செய்த முயற்சிகளையும், இதன் மூலம் நான் அவனைக் கிட்ட அவன் ஏற்படுத்திய அனைத்து வழிகளையும் நான் இழந்தேன். இனி நான் சென்று அவனைக் கிட்டி அனுபவிக்க வழி ஏதேனும் உள்ளதோ? அவனை இழந்தேன் அல்லவோ?”, என்று தனது ஆசை முழுவதும் நிராசையாகப் போன காரணத்தினால் முடியும் நிலைக்கு ஆனார்.

மூலம் – “வாரீர் ஆழ்வீர்! நாம் உமக்காகவன்றோ திருமலையிலே வந்து நிற்கிறது. உம்மை இவ்வுடம்போடே அனுபவிப்பிக்கைக்காக இங்கே வந்து நின்றோமே. நீர் போய்க் காணக்கடவ காட்சியை நாம் இங்கே வந்து காட்டினோமே. இனித்தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு நம்மோட்டை அனுபவத்துக்கு விரோதியுமன்று காணும். நீர்தாம் கரணஸங்கோசாநுஸந்தாநத்தாலே நோவுபடுகிறீராகில், முதலிலே இதில்லாதாரும் நம்மை அனுபவிக்கும்போது படும்பாடு இது காணும்; அவர்களும் வந்து அனுபவிக்கிற இடங்காணும் இவ்விடம். ஆனபின்பு, நீரும் இவ்வுடம்போடே நினைத்த அடிமைக ளெல்லாம் செய்யும்” என்று, தான் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ண ஸமாஹிதராய்,

விளக்கம் – ஆழ்வாரின் நிலையைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் அவரிடம், “ஆழ்வாரே! நாம் உமக்காக அல்லவோ திருவேங்கடத் திருமலையில் வந்து நிற்கிறோம்! நீவிர் நம்மை உம்முடைய இந்தச் சரீரத்துடன் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி அல்லவோ இங்கு நிற்கிறோம்? நீவிர் பரமபதத்திற்குச் சென்றால் அங்கு நம்மை எப்படிக் காண்பீரோ அது போன்று அல்லவோ இங்கு உமக்கு இந்த இடம் தேடி வந்து நாம் காட்சி அளிக்கிறோம்! இனி உமக்கு உம்முடைய இந்தச் சரீரத்துடன் நம்மை அனுபவிக்கும் அனுபவத்துக்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லை என்று அறிவீராக. உம்முடைய இந்தச் சரீரத்தில் உள்ள இந்தரியங்களுடைய சுருக்கம் காரணமாக அவற்றை எண்ணித் துன்பம் கொள்கிறீர் என்றால், நம்மை அனுவிப்பதற்காக இத்தகைய சுருக்கம் அற்றுள்ள நித்யஸூரிகளும் இது போன்ற நிலையிலேயே உள்ளனர் என்று உணர்வீராக. அவர்களும் இந்த லோகம் தேடி வந்து நம்மை அனுபவிக்கும் திவ்யதேசம் இதுவே ஆகும். ஆகவே நீரும் உம்முடைய இந்தச் சரீரத்துடன் வந்து, நமக்கு நீவிர் செய்ய எண்ணும் கைங்கர்யம் அனைத்தையும் செய்வீராக”, என்று உரைத்து, தான் திருவேங்கடத் திருமலையில் வந்து நிற்கும் நிலையை

உணர்த்தி சமாதானம் செய்தான். இதனால் திருவாய்மொழி (3-2-10) – உயிர் நீடு பெற்றது - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்வார் சமாதானம் ஆனார்.

மூலம் – “தர்மி ஒன்றேயாகையாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமான பின்பு, ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் செய்யக்கடவ அடிமைகளெல்லாம் இந்நிலத்திலே செய்யலாம்படிக்கீடாகக் குறையற்றிருந்ததாகில்; நமக்குத்தான் இவ்வுடம்பு விரோதியாகையு மன்றிக்கே அடிமை செய்கைக்குப் பாங்காயிருந்ததேயாகில்; இனித்தான் அங்குப் போனாலும், ‘ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்’ என்கிறபடியே குணாநுபவமிறே பண்ணுகிறது. அந்த சீலாதி குணங்கள்தான் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது இங்கேயாகில்; இனி அங்குள்ளாரும் வந்து அடிமை செய்கிறது இங்கேயாகில்; நாமும் அங்கே போய்ப்புக்கு அடிமை செய்வோம்” என்று கொண்டு, பசியுண்டாய்க் கையிலே சோறுமுண்டா யிருக்குமவன் நீரும் நிழலும் கண்டால் உண்ணப் பாரிக்குமாபோலே இவரும் அடிமை செய்யப் பாரிக்கிறார். இவ்விஷயத்தில் அடிமை செய்ய ஒருப்படுவார்க்கெல்லாம் உள்ளதொன்றாயிற்று முன்பே பாரித்துக் கொண்டு இழியுமது. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிறே இளையபெருமாள்படி. போஜந பரனாயிருக்குமவன் ஊணத்தாயம் படிக்குமாபோலே இருப்பதென்றாயிற்று இவருடைய கைங்கர்ய மநோரதம்.

விளக்கம் - ஆனால் கைங்கர்யதிற்கு இலக்காகும் ஸர்வேச்வரன் பரிபூர்ணனாகிய பரமபதநாதனாக மட்டுமே அல்லவோ இருக்கமுடியும் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பரமபதநாதனும் திருவேங்கடமுடையானும் ஒன்றே என்பதால், அந்த விஷயம் இங்கும் அதே போன்று பரிபூர்ணமாக உள்ளது; ஆகவே பரமபதத்திற்குச் சென்றால் மட்டுமே செய்யக்கடவதான கைங்கர்யங்கள் அனைத்தையும் இங்கேயே செய்யும்படி எந்தவிதமான குறையும் இன்றி உள்ளதாலும்; நமக்கு இந்தச் சரீரம் எந்தவிதமான தடங்கலையும் ஏற்படுத்தாமல் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதாலும்; இனி நம்மாழ்வாராகிய தான் ப்ரமபதம் சென்றாலும் தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (1-2) – ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் - அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரனுடன் அனுபவிக்கிறான் - என்று அவனுடைய ஆனந்தம் போன்ற குணங்களை மட்டுமே அனுபவிக்க இயலும் அல்லாமல் மற்ற ஸௌந்தர்யம் போன்றவை அனுபவிக்க இயலுமோ, சீலம் போன்ற திருக்கல்யாணகுணங்கள் மிகவும் தெளிவாக வெளிப்படுவது இங்கே என்பதாலும்; இதனால் பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் உள்ளிட்டவர்கள்

கூட இங்கு வந்து கைங்கர்யம் செய்கிறார்கள் என்பதாலும் - நாமும் திருவேங்கடத் திருமலைக்கே சென்று கைங்கர்யம் செய்வோம் என்று தீர்மானித்தார். மிகுந்த பசி கொண்ட ஒருவனுக்குக் கையில் உணவும், அதனை உண்பதற்குத் தேவையான நீரும் நிழலுமாக உள்ள சூழல் கிடைத்தால், உண்பதற்கு விரும்புவது போன்று இவரும் திருவேங்கடமுடையானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புகிறார். இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை, இதற்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு முற்படுபவர்கள் அனைவருக்கும், இத்தகைய விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு முன்பே ஏற்படுதல் என்பது பொதுவாகவே உள்ளதாகும். இராமாயணம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - உனக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் நான் செய்வேன் - என்று லக்ஷ்மணன் உரைத்தான் அல்லவோ? உணவை மட்டுமே முக்கியமான குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழும் ஒருவன், உணவைக் குறித்தே படித்தபடி உள்ளது போன்று, இவருக்குக் கைங்கர்யம் குறித்த எண்ணமே எப்போதும் இருப்பதாயிற்று.

3-3-1 ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி

வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டுநாம்

தெழிகு ரலரு வித்திருவேங்கடத்

தெழில்கொள் சோதியெந்தை தந்தை தந்தைக்கே

பொருள் - மிகுந்த கம்பீரத்துடன் கூடிய ஒலியை எழுப்பியபடி உள்ளதான அருவிகளைக் கொண்டு திருவேங்கடத் திருமலையில் உள்ளதன் காரணமாக ஏற்பட்ட தேஜஸ் நிறைந்தவனும், எங்களுடைய குலதெய்வமும் ஆகிய திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடியார்களாகிய நாம், எல்லையற்ற காலங்கள் அவனுடனேயே சேர்ந்திருந்து, எப்போதும் பிரியாமல் இருந்து, எத்தகைய தோஷமும் இல்லாத கைங்கர்யங்களைச் செய்வோமாக.

அவதாரிகை - திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எல்லாம் அடிமைகளும் செய்யவேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளில் அவன் எழுந்தருளியுள்ள அனைத்து இடத்திலும், அனைத்து காலத்திலும், அனைத்து நிலையிலும், அனைத்து விதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) முடிவில்லாத காலமெல்லாம். அநந்தமான காலமெல்லாம் என்றபடி. “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்று கீழே கழிந்த காலத்தையுங் கூட்டி அடிமை செய்யப் பாரிக்கிறார்” என்று இங்ஙனே அதிப்ரஸங்கம் சொல்லுவாருமுண்டு. அதாகிறது - “கீழ் கழிந்த காலத்தை மீட்கை” என்றொரு பொருளில்லையிறே. “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்கிறபடியே கீழ் கழிந்த காலத்தில் இழவு நெஞ்சிற்படாதபடி மறப்பிக்கையேயிறே உள்ளது. “ந மே துக்கம்” இத்யாதி. ஆகையாலே இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் என்கிறபடி.

விளக்கம் - (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) - முடிவில்லாத காலம் முழுவதும். அதாவது எல்லையற்ற காலம். அல்லது “ஒழிவில் காலம் எல்லாம்” என்பதற்கு மூன்று காலத்திலும் அதாவது கடந்த காலத்தையும் சேர்த்து உரைக்கிறார் என்றும் கூறலாம். அதாவது நிகழ்காலம், எதிர்காலம் மட்டும் அல்லாமல் கழிந்த போன நாட்களிலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தலை விரும்புகிறார் என்றும் சிலர் பொருள் கூறுவர். ஆனால், கழிந்து சென்ற காலத்தை யாராலும் மீட்டு எடுத்து, அதில் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது இயலாத காரியம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கழிந்து சென்ற காலத்தை யாராலும் மீட்க இயலாது என்பது உண்மையே ஆகும். இதனை இராமனும் - ந மே துக்கம் ப்ரியா தூரே ந மே துக்கம் ஹ்ருதேதி ச ஏதேவாநுசோசாமி வயோஸ்ய: ஹி அதிவர்த்ததே: - எனக்கு ப்ரியமான சீதை அதிக தொலைவில் உள்ளாள் என்றோ, என்னிடமிருந்து அவள் அபகரிக்கப்பட்டாள் என்றோ நான் துக்கம் கொள்ளவில்லை; இவற்றுக்குப் பரிகாரம் உண்டு. ஆனால் அவள் வயது கழிகிறதே. கடந்த காலத்தை மீட்க இயலாது அல்லவோ - என்றான். இதற்கு, அனைத்தும் அளிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் செய்கின்ற சமாதானம் என்னவென்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) - நோபஜநம் ஸ்மரந் - இந்த உலகின் நடுவில் உள்ளபோதிலும் இந்தச் சரீரத்தைக் குறித்து எண்ணாமல் சஞ்சரிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “அந்தக் காலங்கள் அனைத்தும் கைங்கர்யம் செய்யாமல் வீணாகக் கழிந்தனவே” என்று நாம் இழந்ததை எண்ணி எண்ணி வருத்தம்

அடையாமல், அதனை மறக்கும்படிச் செய்கிறான். ஆகவே அதனை மறந்து, இனி உள்ள காலங்களில் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உடனாய்) காலமெல்லாம் வேண்டினவோபாதி தேசாநுபந்தமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. இளையபெருமாள் படைவீட்டிலும் அடிமை செய்து, வநவாஸத்திலும் அடிமைசெய்தாற்போலே. (மன்னி) ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியுமாய்த் திரையை வளைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், படிக்கம் குத்துவிளக்குப் போலே அவ்வளவிலும் நின்று அந்தரங்கமான வருத்திகளைப் பண்ணவேணும். இத்தால் - ஸர்வாவஸ்தைகளையும் நினைக்கிறது. “ரமமாணா வநே த்ரய:” என்னக் கடவதிறே; இவருக்கு உண்டான அநுபவத்திலே மூவரைச் சொல்லுகிறதிறே - அவ்விருவருக்கும் பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம் அச்சேர்த்தியைக் கண்டவனுக்கும் பிறக்கையாலே. (ஒழிவில் காலம் இத்யாதி) ஸர்வகாலத்தையும், ஸர்வதேசத்தையும், ஸர்வாவஸ்தையையும் நினைக்கிறது. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் இத்திருவாய்மொழி பாடப்புக்கால், “ஒழிவில் காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல்லாம் காலவெல்லாம்” என்று இங்ஙனே நெடும்போதெல்லாம் பாடி, மேல் போகமாட்டாதே அவ்வளவில் தலைக்கட்டிப்போவாராம்.

விளக்கம் - (உடனாய்) - அனைத்து காலங்களிலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும் என்பதுடன் நிற்காமல், இந்தத் திருவேங்கடமுடையான் உள்ள இடத்தில் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை மட்டும் கூறாமல், அனைத்து இடங்களிலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதே இவருடைய விண்ணப்பமாக உள்ளது. இவ்விதம் அனைத்து இடங்களிலும் கைங்கர்யம் செய்தவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரோ என்றால், லக்ஷ்மணன் இராமனுக்கு அயோத்தியிலும், வனவாசத்திலும் அடிமை செய்ததைக் கூறுகிறார். (மன்னி) - அடுத்து அந்தப்புரத்தில் உள்ளபோது கைங்கர்யம் செய்வதைக் கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் திரையின் மறைவில் அந்தரங்கமாக இருந்தாலும், அங்குள்ள திருமஞ்சன நீரைச் சேமிப்பதான படிக்கம் என்ற பாத்திரம் போன்றோ அல்லது குத்துவிளக்கு போன்றோ மாறி நின்று, அந்த நிலையிலும் அவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும். ஆக இதன் மூலம் அனைத்துவிதமான நிலைகளையும் கூறுகிறார். மேலும் படிக்கம், குத்துவிளக்கு என்பதன் மூலம் அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடியான வெவ்வேறு சரீரத்தை

எடுப்பதையும் கூறுகிறார். இத்தகைய ப்ரார்த்தனை செய்யும் அளவிற்குக் கைங்கர்யம் இன்பம் அளிப்பதாக இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இராமாயணம் – ரமமாணா வநே த்ரய: - கானகத்தில் இராமன், சீதை மற்றும் லக்ஷ்மணன் ஆகிய மூவரும் பர்ணசாலை அமைத்து மகிழ்ந்திருந்தனர் - என்றது காண்க. இராமன் மற்றும் சீதை ஆகிய இருவருக்கும் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை மூவருக்கும் எப்படிக் கூறுகிறார்? இராமனுக்கும் சீதைக்கும் சேர்ந்து இருத்தல் இன்பம் அளித்தது, மூன்றாவதாக இருந்த லக்ஷ்மணனுக்கு அத்தகைய சேர்த்தியால் மகிழ்வு ஏற்பட்டது என்று கருத்து. (ஒழிவில் காலம்) - இதுவரை கூறிய அனைத்து காலம், அனைத்து இடம் மற்றும் அனைத்து நிலைகள் ஆகியவற்றை எண்ணுகிறார். ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர் இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பாடும்போது “ஒழிவில் காலம் எல்லாம், காலம் எல்லாம், காலம் எல்லாம் ...” என்று இப்படியே உரைத்து, அதற்கு மேல் பாட இயலாமல் நிறுத்தி விடுவார் என்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்) அடிமையில் ஒன்றும் ஒருவருக்கும் கூறுகொடுக்கவொண்ணாதாயிற்று; எல்லா அடிமையும் நான் செய்யவேணும். இளையபெருமாள் பிரியாத காட்டிலேயுங் கூடப்போந்து செய்த அடிமைகளும் செய்ய வேணும்; ஸ்ரீபரதாழ்வான் படைவீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் செய்ய வேணும். ஸ்ரீபரதாழ்வானை கைகேயி, “ராஜந்” என்ன, அப்போது அந்த ஸ்வாதந்தர்யம் பொறுக்கமாட்டாமே படுகுலைப்பட்டாற்போலே; “விலலாப” என்று கூப்பிட்டானிறே; பாரதந்தர்ய ரஸமறிவார்க்கு “ஸ்வாதந்தர்யம் அநர்த்தம்” என்று தோற்றுமிறே.

விளக்கம் – (வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்) - ஒன்றும் குறை இல்லாத கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும்; செய்கின்ற கைங்கர்யத்தில் யாருக்கும், எந்தவிதமான பங்கும் அளிக்காதபடி இருக்கின்ற நிலை; அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்ய வேண்டும். இராமனைப் பிரியாமல் அவனுடன் சென்ற லக்ஷ்மணன், கானகத்தில் அவனுக்கு ஏற்ற அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தது போன்று கைங்கர்யங்களை இயற்றவேண்டும். இராமனைப் பிரிந்து பரதன் இருந்தபோதிலும், அந்த நிலையிலும் இராமனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் என எண்ணி அவனுடைய பாதுகைகளுக்குச் செய்தது போன்று செய்யவேண்டும்; அதாவது லக்ஷ்மணன் போன்று பிரியாமல் இருந்தாலும், பரதன் போன்று பிரிந்து இருந்தாலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும். பரதனைக் கைகேயி, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டத்தில் (72-

24) – ராஜந் - என்று அழைத்தவுடன், அடிமையாக உள்ள தனக்கு அந்தச் சொல் மூலம் மனதளவில் ஏற்படவல்லதான சுதந்திரத் தன்மையைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத பரதன், தன்னை யாரோ வெட்டிச் சாய்த்தது போன்று, விலலாப – கதறினான் – என்றது காண்க. ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதன் சுவையை அறிந்தவர்களுக்கு, தாங்கள் சுதந்திரமாக இருத்தல் என்ற நிலையின் தாழ்வு புரியும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – “ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்” தன்னிற் காட்டிலும் கண்குழிவுடையார் இத்தனை பேர் உண்டாயிற்று. தன்னோடொத்த ஆற்றாமையுடையார் அநேகரைக் கூட்டிக்கொண்டு போந்தான். எனக்கன்றோ “இவன் தம்பி” என்று ஸ்வாதந்தர்யம் பண்ணி அவர்க்குக் கண்ணழிக்கலாவது. இவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமே. இவர்கள் தாங்களே கார்யத்தை விசாரித்து அறுதியிட்டு, “நீர் இப்படிச் செய்யும்” என்று அவர்கள் ஏவினால் அப்படிச் செய்யவேண்டி வருமிறே அவர்க்கு.

விளக்கம் – ஆனால், கைங்கர்யம் என்பது ப்ரார்த்தித்து மட்டுமே பெறத்தக்கதாகும். இதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (104-12) – ஏபிச்ச ஸசிவை: ஸார்த்தம் சிரஸா யாசிதோ மயா ப்ராது: சிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹஸி – [பரதன் இராமனிடம்] நான் உன்னுடைய சகோதரன், சிஷ்யன், அடிமை; இங்குள்ள அமைச்சர்களுடன் சேர்ந்து தலைவணங்கி ப்ரார்த்திக்கிறேன்; தயை கூர்ந்து கருணை செய்வேண்டும் [அரசு பதவியை ஏற்று எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும்] என்றான் – என்னும் ச்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது தன்னைக் காட்டிலும் இராமனின் பிரிவால் கலங்கி நிற்கும் பலரையும் கானகத்தில் இராமன் தங்கியிருந்த இடத்திற்குப் பரதன் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றான். தன் போன்றே பிரிவாற்றாமையால் வாடியபடி நின்றவர்களுடன் சென்றான். இதன் காரணம் என்ன? “பரதன் நம்முடைய இளையசகோதரன் தானே” என்று என் மீது கொண்டுள்ள சுதந்திரம் காரணமாக இராமன் என்னிடம் கருணை காண்பிக்காமல் இருந்து விடக்கூடும்; ஆனால் மற்றவர்கள் விஷயத்தில் “அவர்களைக் காப்பேன்” என்று அளித்த வாக்கை அவன் காப்பாற்றியே தீரவேண்டும்; இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து சென்று அவனிடம் முறையிட்டு, “இவ்விதம் நீ செய்தே தீரவேண்டும்” என்று உரைத்தால், அவ்விதம் செய்தே ஆகவேண்டும் என்ற நிலையில் இராமன் இருப்பான் – என்று பலவும் சிந்தித்தபடி சென்றான்.

வ்யாக்யானம் - அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் தனக்கு உண்டான ஆற்றாமையை அறிவிக்கப்போகிறானாகில், தனியே போய் அறிவிக்கவுமாமிறே; இவர்களையெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு போனதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், “நம் ஒருவர் முகத்துக் கண்ணீர் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருப்பார் இத்தனை பேரைக் கண்டால் மீளாரோ” என்னும் கருத்தாலே. பூசலுக்குப் போவாரைப்போலே யானை குதிரையகப்படக் கொண்டு போகிறானிறே, அவற்றுக்கும் அவ்வாற்றாமை உண்டாகையாலே.

விளக்கம் - சரி, பரதன் இராமனைப் பிரிந்து படுகின்ற துன்பத்தை இராமனுக்கு உணர்த்தச் செல்கிறான் என்றால், தனியே சென்று அதனை அறிவிக்கலாம் அல்லவோ? அவர்கள் அனைவரையும் திரட்டிக் கொண்டு போனதன் கருத்து என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பரதன் தனது மனதில், “என் ஒருவனுடைய கண்களில் நீர் வழிந்தாலே பொறுக்க இயலாத இராமன், இத்தனை மனிதர்களின் கண்களில் உள்ள நீரைப் பொறுப்பானோ? இவ்விதம் இவர்களைக் கண்டால், இனியும் இவர்களை வருத்த வேண்டாம் என்று எண்ணி, அயோத்திக்கு மீண்டும் திரும்பி விடுவான்”, என்று எண்ணியே இவ்விதம் செய்தான். சரி, யுத்தத்திற்குச் செல்வது போன்று யானைப்படை, குதிரைப்படை ஆகியவற்றை எதற்காகக் கொண்டு செல்லவேண்டும்? காரணம், அவற்றுக்கும் இராமனைப் பிரிந்த துக்கம் இருந்ததால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “சிரஸா யாசித:” என் பேற்றுக்குத் தாம் அபேக்ஷித்துத் தருமவர், நான் என் தலையாலே இரந்தால் மறுப்பரோ? “மயா” அத்தலை இத்தலையானால் செய்யா தொழிவரோ? “ப்ராது:”, “பஸ்மஸாத் குருதாம் சிகீ” என்னும்படி தம் பின்பிறந்தவல்லேனோ நான்? “என் தம்பிமார்க்கு உதவாத என்னுடைமை அக்நிக்கு விருந்திட்டேன்” என்றாரிறே. “யத்விநா” இத்யாதி. “சிஷ்யஸ்ய” ப்ராதாவாகக் கூறுகொண்டு முடிசூடியிருக்குமவனோ நான்? அசேஷ ரஹஸ்யமும் தம்மோடேயன்றோ அதிகரித்தது. “தாஸ்ய” சிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருந்தேனோ? ஆன பின்பு நான் அபேக்ஷித்த காரியத்தை மறுப்பரோ? இதிறே கைங்கர்யத்தில் சாபலமுடையா ரிருக்கும்படி.

விளக்கம் - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (104-12) - சிரசா யாசித: - தலை வணங்கி நின்று யாசித்தால் - எனது பேற்றுக்காக எதனையும் மிகவும் விருப்பத்துடன் அளிக்கும் இராமன், எனது தலையைத் தாழ்த்தி நின்று நான் யாசித்தால் மறுப்பானோ? மயா - பொதுவாகவே தலைவணங்கி யாசித்தால் எதனையும் செய்யும் அவன், இவ்விதமாக வணங்கி நிற்கும் தலை என்னுடையது என்றால், செய்யாமல் இருப்பானோ? ப்ராது: - அவனுடன் பிறந்தவன் அல்லவோ நான்? இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (97-8) - யத் விநா பரதம் த்வாம் ச சத்ருக்நம் சாபி மாநத பவேந் மம ஸுகம் கிஞ்சித் பஸ்ம தத் குருதாம் சிகீ - [லக்ஷ்மணனிடம் இராமன்] பரதனும், நீயும், சத்ருக்னனும் இன்றி எனக்கு மட்டுமே எத்தனை சுகம் கிட்டினாலும் அவற்றை அக்னி பஸ்மமாக்கட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, “எனது உடன் பிறந்தவர்களுக்கு இல்லாத எனது உடைமைகள் அனைத்தையும் நான் அக்னிக்கு விருந்தாக அளித்தேன்”, என்றான் அல்லவோ? சிஷ்யஸ்ய - சிஷ்யன்; சகோதரனாக எனக்குச் சேரும் பாகத்தை எடுத்துக் கொண்டு நான் முடிசூடிக் கொள்வேனோ? நான் அவனுடைய சகோதரன் மட்டும் அல்லாமல் சிஷ்யனும் அல்லவோ? வித்யைகளில் உள்ள அனைத்துவிதமான இரகசியங்களையும் அறிந்தது அவனிடம் அல்லவோ? தாஸஸ்ய - அடிமை; ஒரு சிஷ்யனாக மட்டுமே இருந்து, பொருள்களை வாங்குவதற்கும் விற்பதற்கும் முழுமையான உரிமை இல்லாதவர்கள் போன்று, அவனுடைய கைங்கர்யத்திற்கான தகுதி இன்றி இருந்தேனா? நான் அவனுடைய அடிமையும் அல்லவோ? இவ்விதம் நான் அடிமை என்று ஆன பின்னர், நான் விரும்பிய கைங்கர்யங்களைச் செய்ய மறுப்பானோ? கைங்கர்யத்தின் மீது ஆழ்ந்த பற்று கொண்டவர்கள் உள்ள நிலை இது அல்லவோ (அதாவது இராமன் முடிசூடி, தான் அவனுக்குச் சேவகம் செய்தல்)?

வ்யாக்யானம் - (வழுவிலாவடிமை) ஓர் அடிமை குறையிலும் உண்டது உருக்காட்டாதாயிற்று இவர்க்கு. (செய்ய) முன்புமுண்டிறே இக்கைங்கர்ய மநோரதம்; இப்போது இவ்வளவால் போராது, அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக வேணும். (அடிமை செய்யவேண்டும்) கைங்கர்ய மநோரதமே பிடித்து உத்தேச்யமா யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. “க்ஷுத்ர விஷயாநுபவம் பண்ணவேணும்” என்று புக்கால், இரண்டு தலைக்கு ஒக்க ரஸமான போகத்துக்கு ஒரு தலையிலே த்ரவ்யத்தை நியமித்து, போககாலம் வருமளவும் லீலையாலே போதுபோக்கி. போககாலம் வந்தவாறே புறப்படத் தள்ளி விடுவர்கள்; இனி “ஸ்வர்க்காநுபவம் பண்ணவேணும்” என்று புக்கால், “ஸ்வர்க்கேபி

பாதபீதஸ்ய சஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:” என்கிறபடியே அருகே சிலர் நரகாநுபாவம் பண்ணக் காண்கையாலே, இருந்து அநுபவிக்கிற இதுதானும் உண்டது உருக்காட்டாதபடியா யிருக்கும்; இனித் தான் அவ்விருப்புக்கு அடியான புண்யமானது சாலிலெடுத்த நீர் போலே சஷயித்தவாரே “த்வம்ஸ” என்று முகம் கீழ்ப்படத் தள்ளுவர்கள்;

விளக்கம் - (வழுவிலா அடிமை) - கைங்கர்யங்களில் சிறிதும் குறை என்பதே இன்றி இருத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கி உள்ளது. (செய்ய) - ஆனால் இத்தகைய எண்ணம் இவருக்கு முன்பே உண்டானது அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அத்தகைய எண்ணம் இருந்தால் மட்டுமே போதாது; அதனை இயற்றியபடி இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். (அடிமை செய்யவேண்டும்) - அதாவது கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதே இவருடைய நிலைப்பாடாக உள்ளது. எதனால் பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து இந்த அளவிற்கு உறுதியாக உள்ளார் என்றால், இவர் அடைய எண்ணும் விஷயத்தின் மேன்மை மற்றும் இதற்கு மாறாக உள்ள விஷயங்களின் சிறுமை ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார். “சிற்றின்பம் அநுபவிக்கவேண்டும்” என்ற எண்ணம் வந்தால், இரண்டு பேருக்கும் ஒத்தபடி இன்பம் அளிக்கவல்ல இன்பத்திற்கு ஏற்றபடியான நிலையில் ஒருவரிடம் இன்பம் அளிக்கவல்ல பொருளை ஏற்படுத்தி, இன்பம் உண்டாகும் காலம் முடிய லீலைகளால் பொழுதைப் போக்கி, இன்பம் அநுபவிக்கும் காலத்தில் தள்ளி விடுவர். இது என்னே கொடுமை என்று கருத்து. அடுத்து சிலர் “ஸ்வர்க்கத்தை அநுபவிக்கவேண்டும்” என்ற எண்ணம் கொள்வர்; அப்படிப்பட்டவர்கள், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் - ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ்ய சஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி: - ஸ்வர்க்கத்தில் உள்ளபோதிலும் கீழே விழுந்துவிடுவோம் என்ற பயத்தினால் சுகம் ஏற்படுவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களுக்கு அருகே சிலர் நரகத்தில் உழல்வதைக் கண்டால், தான் அநுபவித்தபடி உள்ள ஸ்வர்க்கம் என்பது, உணவாக உட்கொண்டது சரீரத்தில் புலப்படாதது போன்று, அநுபவிக்கின்ற அநுபவம் அநுபவமாகத் தோன்றாது. மேலும் அத்தகைய ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்ததற்குக் காரணமாக இருந்த புண்ணிய பாபங்கள் என்பவை, நீர் இறைக்கும் எந்திரத்தில் எடுக்கப்பட்ட நீர் போன்று மெல்லக் குறையும்போது, “த்வம்ஸ” என்று முகம் கீழே செல்லும்படித் தள்ளிவிடுவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாய் அஹங்கார மமகாரங்களடியாக வரும் இவ்வரூபவங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தோடே சேர்ந்ததுமாய், அடிமை கொள்ளுகிறவனும் நித்யனாய், அடிமை செய்கிறவனும் நித்யனாய், காலமும் நித்யமாய், தேசமும் நித்யமாய், ஒரு காலமும் மீளவேண்டாதபடி அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷமாய், சக்ஷுத்ர விஷயாநுபவம் போலே துக்க மிசீரமாயிருக்கை யன்றிக்கே நிரதிசய ஸுகமாயிருப்ப தொன்றிறே இது.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்காத இவ்விதத்தில் உள்ளவையும், அஹங்காரம் மமகாரம் காரணமாக வருபவையும் ஆகிய இந்த அனுபவங்கள் போன்று அல்லாமல்; ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதும், அடிமைத்தனத்தை ஏற்றுக் கொள்பவனும் எப்போதும் உள்ளவனாகவும், அடிமைத்தனம் செய்பவனும் எப்போதும் உள்ளவனாகவும், அடிமைத்தனம் செய்கின்ற காலமும் கழிந்து போகாமல் எப்போதும் உள்ளதாகவும், அடிமைத்தனம் செய்கின்ற இடமும் எப்போதும் உள்ளதாகவும், எந்த ஒரு காலத்திலும் திரும்ப வேண்டாதபடி “அபுநராவ்ருத்தி - திரும்புதல் இல்லாத” என்ற இலக்கணத்தை உடைய மோக்ஷமாக உள்ளதும், தாழ்ந்த இன்பங்களை அளிக்கின்ற விஷயம் போன்று துக்கமும் அல்லது சுகதுக்கம் கலந்தும் இல்லாததும், எல்லையற்ற சுக ரூபமாக மட்டுமே உள்ளதும் இந்த பகவத்விஷயம் மட்டுமே அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (நாம்) தம் திருவுள்ளத்தையுங் கூட்டி “நாம்” என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, கேசவன் தமர்க்குப் பின்பு இவர்தாம் தனியரல்லாமையாலே, திருவுள்ளம்போலே யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு “நாம்” என்கிறாராதல். (தெழிகுரல் இத்யாதி) அடிமை செய்யக் கோலுகிற இவருடைய பாரிப்பேயன்றிக்கே, அடிமை கொள்ளக் கோலுகிறவனுடைய பாரிப்பிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது மேல்; இருந்த விடத்தில் இருந்து மனோரதிக்கிறாரித்தனையிறே இவர்; அவன் தனக்குக் கலவிருக்கையான கலங்காப்பெருநகரத்தை விட்டு இவ்வளவும் வர வந்து, திருமலையிலே நின்று தன் அநுஷ்டாநத்தாலே தெரிவிக்கிறானிறே தன் பாரிப்பை. (தெழிகுரல் இத்யாதி) கம்பீரமான த்வநியையுடைத்தான அருவியையுடைய. திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உபாதேயமா யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத்திலே உள்ளதொன்றாகையாலே. “கைங்கர்ய ருசியுடையார் அடிமை செய்ய வாருங்கோள்” என்றாற்போலே இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு இவ்நி. இவர்க்கு இந்தத் திருவருவியின் த்வநியுங்கூட

உத்தேச்யமாகச் சொல்லவேணுமோ - “சிலைக்கை வேடர் தெழிப்பறாத” என்று அங்குத்தை திருவேடர் பறிக்கிற போதை ஆரவாரமுகப்பட உத்தேச்யமாயிருக்கச் செய்தே? திருவேங்கட யாத்ரை போகிறவர்களைப் பறிக்கிற வேடருடைய ஆரவாரமும் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதிறே அந்நிலத்தில் உள்ளதாகையாலே.

விளக்கம் - (நாம்) தனது ஆத்மாவையும், தனது திருவுள்ளத்தையும் ஒன்றாகக் கூட்டிக் கொண்டு “நாம்” என்றார். அல்லது, திருவாய்மொழி (2-7) – கேசவன் தமர் - என்ற திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்ததன் பின்னர் இவர் தனியாக உள்ளவர் என்பது இல்லாத காரணத்தால், தனது திருவுள்ளம் போன்றே தனக்கு இனிமையாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு “நாம்” என்றார் எனலாம். (தெழிகுரல் இத்யாதி) - கைங்கர்யம் செய்ய விண்ணப்பிக்கும் இவருடைய விருப்பம் மட்டும் அல்லாமல், இவருடைய கைங்கர்யத்தை அடையவேண்டும் என்ற விருப்பம் கொண்டுள்ள திருவேங்கடமுடையானின் விருப்பமானது உள்ள நிலையை இனி அருளிச்செய்கிறார். அது எப்படி? நம்மாழ்வார், தான் அமர்ந்துள்ள இடத்தை விட்டு அகலாமல் அங்கேயே இருந்தபடி தனது விருப்பத்தைக் கூறுகிறார்; ஆனால் இவனோ, தான் எப்போதும் வீற்றுள்ள பரமபதத்தை விட்டு, இங்கு வந்து, திருவேங்கடத் திருமலையில் நின்று, தனது இத்தகைய செயல் மூலமாக அல்லவோ தான் இவருடைய கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதில் விருப்பமாக உள்ளதைக் கூறினான்? (தெழிகுரல் இத்யாதி) - கம்பீரமான ஓசை எழுப்புகின்ற அருவிகளைக் கொண்ட. தனது முக்கியமான எண்ணத்தைக் கூறுவதை விட்டு அகன்று, அருவிகளின் ஓசையை ஏன் வர்ணிக்கவேண்டும்? விடை அளிக்கிறார். அந்தத் திருமலையிலே உள்ள அருவிகளின் ஓசை கூட இவருக்கு ஏற்கத்தக்கதாக உள்ளது; காரணம் அந்த அருவிகள் திருமலையில் உள்ளதால் ஆகும். “திருவேங்கடமுடையானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் கைங்கர்யம் செய்ய வாருங்கள்” என்று அழைப்பது போன்று இந்த ஓசை நம்மாழ்வாருக்கு உள்ளது. ஆனால் திருமலையில் உள்ள அருவிகளின் ஓசையும் இவருக்கு ஏற்புடையதாக, கொண்டாகத்தக்கதாக உள்ளது என்று கூறவேண்டுமோ? இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். பெரியதிருமொழி (1-7-2) – சிலைக்கை வேடர் தெழிப்பறாத – என்று கூறியது போன்று கூறுகிறார்; அதாவது, திருவேங்கடமலைக்கு யாத்திரை செல்பவர்களிடம் வழிப்பறிச் செய்யும் திருடர்களுடைய ஆரவாரம் கூட ஏற்கும்படி கொண்டாடத்தக்கதாக உள்ளது; காரணம் அவர்கள் அந்தத் திருமலையில் உள்ளதால் ஆகும் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திருவேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி) “அடிமை கொள்ளுகைக்குப் பாங்கான நிலம் இது” என்று அவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. இச்சரீரஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் இவன் செய்யக்கடவ அடிமையை, இந்நிலத்தில் இவனுக்குச் செய்யலாம்படி அவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமிறே. (எழில்கொள் சோதி) அஸந்நிஹிதனேயாகிலும் மேல் விழ வேண்டும்படியாயிற்று வடிவழகிருப்பது. (வேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி) வானார் சோதியையும், நீலாழிச் சோதியையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது; வானார்சோதி பகல் விளக்குப்பட்டிருக்கும், நீலாழிச்சோதி கடல் கொண்டு கிடக்கும், வேங்கடத் தெழில்கொள் சோதி குன்றத்திட்ட விளக்காயிருக்கும். வேங்கடமேய விளக்கிறே. அந்நிலமிதியாலே அழகு நிறம் பெற்றபடி. (எந்தை) விருபனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று ப்ராப்தியிருப்பது. ஸௌஸ்யத்தாலும் அழகாலும் தம்மைத் தோற்பித்தபடி என்றுமாம். (தந்தை தந்தைக்கே) பரமசேஷி என்றபடி.

விளக்கம் - (திருவேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி) - “கைங்கர்யத்தினை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு பாங்கான இடம் இதுவே ஆகும்” என்று திருவுள்ளம் கொண்டு அவன் நிலைத்து நிற்கும் இடம் இதுவே ஆகும். இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள தொடர்பு நீங்கிய பின்னர் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று, அவன் உள்ள இடமான பரமபதத்தை அடைந்து செய்யக் கூடிய கைங்கர்யத்தை, இந்தப் பூமியில் உள்ளபோதே திருவேங்கடமுடையானுக்குச் செய்யலாம்படி அவனே இங்கு வந்து நிற்கும் இடம் ஆகும். (எழில்கொள் சோதி) - தூரத்தில் இருந்தாலும் மேலே வந்து விழ வேண்டும்படி அழகான தேஜோமயமாக அல்லவா அவ்வடிவழகு உள்ளது? (வேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி) - திருவாய்மொழி (1-5-5) - வானார்சோதி - என்பதையும், பெரியதிருவந்தாதி (34) - நீலாழிச்சோதி - என்பதையும் இங்கு வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார். அதாவது அவ்விதமாக உள்ள பரமபதநாதனையும், திருப்பாற்கடல் நாதனையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காக இவ்விதம் கூறினார். பரமபதநாதனின் ஒளியானது பகல் விளக்கு போன்று இருக்கும், திருப்பாற்கடல்நாதனின் ஒளியானது கடலில் மட்டுமே இருக்கும்; ஆனால் திருவேங்கடமுடையானின் தேஜஸ் என்பது குன்றில் இடப்பட்ட விளக்காக அனைத்தையும் ப்ரகாசித்தபடி இருக்கும். பெரியதிருமொழி (4-7-5) - வேங்கடமேய - என்றது காண்க. அந்த இடத்தின் தன்மை காரணமாக இத்தகைய அழகானது மேலும்

அழகு பெற்றது. (எந்தை) - அவன் அழகற்றவனாக இருந்தால் கூட அவனை விட இயலாதபடி உள்ளதான உறவுமுறையைக் கூறுகிறார். தனது ஸௌலப்பயம் மற்றும் ஸௌந்தர்யம் ஆகிய இரண்டாலும் தன்னைத் தோற்கடித்ததைக் கூறினார் எனலாம். (தந்தை) அனைவருக்கும் மிகவும் உயர்ந்த எஜமானன்.

வ்யாக்யானம் - இப்பாட்டால், ப்ராப்ய ப்ரதாநமான திருமந்த்ரத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்” என்கிற இத்தால், சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது; “நாம்” என்கிறவிடம் - ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யனான இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. “இது சப்த ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு சொன்னோம்” என்று அருளிச் செய்தருளின வார்த்தை; “தெழிகுரல்” இத்யாதியால் நாராயண சப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்; ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிறே ப்ராப்யமாவது; இனி, ஸௌலப்பயமும் வடிவழகும் ஸ்வாமித்வமெல்லாம் நாராயண சப்தத்துக்கு அர்த்தமிறே.

விளக்கம் - இந்தப் பாசரம் மூலம், “புருஷார்த்தம் என்பது கைங்கர்யமே ஆகும்” என்பதை உறுதிபட உணர்த்துவதான திருமந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை அருளிச்செய்கிறார். “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்” என்பதன் மூலம் “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமையை உணர்த்தி, அதனால் விளைவதான ப்ரார்த்தனையைக் கூறினார். “நாம்” என்பதன் மூலம் ப்ரணவத்தால் கூறப்படுவதான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அடிமைத்தன்மையை உணர்த்தினார். ஆனால் ப்ரணவம் என்பது, “ஓம்: இதி ப்ரஹ்ம:”, “ஓங்காரோ விஷ்ணு வாசக:” போன்றவற்றில் கூறப்பட்டது போன்று, ஸர்வேச்வரனை அல்லவோ கூறுவதாகும்; ஆனால் இங்கு “ஓம்” என்பது சேதநனைக் கூறுவதாகக் கூறியது எப்படி? இதற்கு நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த விளக்கம் கூறுகிறார். “ஓம்” என்பதில் உள்ள “ம, அ” ஆகிய இரண்டையும் கொண்டு விளக்குகிறார். அதாவது “மகாரத்திற்குப் பொருளாக உள்ள நான், அகாரத்திற்குப் பொருளாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கே உரியவன்” என்றும், “அகாரத்தால் கூறப்படும் அவனுக்கே, மகாரத்தால் கூறப்படும் ஆத்மா உரியவன்” என்றும் கூறுவதை அடியொட்டி இங்கு இவ்விதம் கூறினார். “தெழிகுரல் ... தந்தைக்கு” என்பதன் மூலம் “நாராயண” என்பதை உணர்த்தினார். தனக்கு இயல்பான எஜமானனாக உள்ள விஷயத்திற்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் அல்லவோ தகுந்த பலன் ஆகும்? நாராயண

என்ற பதத்திற்கு ஸௌலப்யம், வடிவழகு, ஸ்வாமித்வம் போன்ற பலவும் பொருள் ஆகும்; இவற்றை முறையே “திருவேங்கடத்து”, “எழில் கொள் சோதி”, “எந்தை” என்பவையால் அருளிச்செய்கிறார்.

3-3-2 எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கு

முந்தை வானவர் வானவர் கோனொடுஞ்

சிந்துபூ மகிழுந் திருவேங்கடத்து

அந்தமில் புகழ்க் காரெழி லண்ணலே

பொருள் – நம்முடைய பிறவிக்குக் காரணமாக உள்ள பரம்பரையின் முதல் நாதன் என்ற பந்தத்தை உடைய அவன், பரமபதத்தில் வசிக்கும் நித்யஸூரிகள் அனைவரும் தங்களுடைய நிர்வாஹகரான ஸேனைமுதலியாருடன் சேர்ந்து வந்து தூவிய புஷ்பங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய ஸ்பர்சம் காரணமாக மலர்ந்து நிற்கும்படியான திருமலையில் உள்ளான். அங்கு வசிப்பதன் காரணமாக எல்லையற்ற புகழ் கொண்ட குணங்களுடனும், கார்மேகம் போன்ற வடிவழகுடனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும் நிற்கிறான்.

அவதாரிகை – “பரிபூர்ண கைங்கர்யத்தைப் பெறவேணும் என்று மனோரதியா நின்றீர். அதுபின்னை, இச்சரீர ஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பெறும்தொன்றிறே” என்ன; “அங்குள்ளாரெல்லாரும் வந்து அடிமை செய்கிறது இந்நிலத்திலே யாகையாலே இங்கே பெறக் குறையில்லை” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் பரிபூர்ணமான கைங்கர்யத்தைப் பெறவேண்டும் என்று விரும்புகிறீர். அப்படி உள்ளபோது, அந்த நிலை கிட்டுவதான, இந்தச் சரீரத் தொடர்பு நீங்கி அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று பரமபதத்தை அடையவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் நீவிர் இந்தத் திருமலையில் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புவது ஏன்?”, என்று கேட்க; ஆழ்வார், “அங்கு உள்ளவர்கள் கூட இந்தத் திருமலைக்கு வந்து கைங்கர்யம் செய்கிறார்கள். ஆகவே நான் விருப்பிய கைங்கர்யத்தை இங்கு பெறுவதற்கு எந்தக் குறையும் ஏற்படாது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எந்தை இத்யாதி) “அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்கள்” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்படுக்கால் அத்தலையே பிடித்து இவ்வளவும் வர நிரூபிக்குமாபோலே யாயிற்று. பரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்படுக்காலும் இத்தலையே பிடித்து அவ்வளவும் செல்ல நிரூபிக்கும்படி. “தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - “எந்தை” என்று தானும் தனது தந்தையும் என நிற்காமல், அதற்கு மேல் உள்ள ஏழு தலைமுறைகளைக் கூறுகிறார். திருவாய்மொழி (3-7-10) - அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்கள் - என்று கூறுவதன் மூலம் தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்த்தும்போது தன்னை மிகவும் தாழ்த்திக் கொண்டே வருவது போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய எஜமானத்தன்மையைக் கூறும்போது மேன்மேலும் ஏற்றியபடியே செல்கிறார் என்று கருத்து. இவ்விதம் உரைப்பதற்கு அவன் மிகவும் உயர்ந்த எஜமானனோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் - தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் - அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரன் ஆவான் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வானவர் இத்யாதி) வானவருண்டு - நித்யஸூரிகள், வானவர் கோனுண்டு - ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான். அவனோடேகூட அப்ராக்குருமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு, தங்களுக்கும் அவ்வருகானவன் கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிற ஸௌஸீல்ய குணத்தை அநுஸந்தித்து சிதிலராய், பின்னை க்ரமத்திலே பரிமாறமாட்டாதே அடைவுகெட்டுச் சிந்தா நிற்பர்களாயிற்று. இங்குள்ளார் அங்கே போய் மேன்மையைக் கண்டு அநந்யார்ஹராமா போலேயாயிற்று - அங்குள்ளார் இங்கே வந்து அநநீர்மை கண்டு ஈடுபடும்படி; மேன்மை யநுபவிக் கையாவது அநநிலத்திலே, நீர்மை யநுபவிக் கையாவது இந்நிலத்திலேயிறே.

விளக்கம் - (வானவர் இத்யாதி) - வானவர் என்றால் நித்யஸூரிகள், வானவர்கோன் என்பது ஸேனைமுதலியார். நித்யஸூரிகள் ஸேனைமுதலியாருடன் சேர்ந்து கொண்டு, இந்த உலகில் கிடைக்காத பலவிதமான மலர்களை ஏந்தியபடி, தங்களுக்குக் கூட எளிதில் காண இயலாதபடி அப்பாற்பட்ட அவன், நான்முகன் திருவந்தாதி (47) - கானமும் வானரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப வானரங்கள் போன்ற விலங்குகளுக்கு எளிதாகத் தனது

திருமேனியைக் காண்பித்தபடி நிற்கின்ற ஸௌசீல்ய குணத்தை எண்ணி எண்ணி, உள்ளம் தடுமாறுகின்றனர். அப்போது அவர்களுடைய கைகளில் உள்ள மலர்கள் திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளில் அவர்களாகவே சமர்ப்பணம் செய்தல் என்று இல்லாமல், தாங்களாகவே விழுந்தபடி உள்ளன. இங்கு உள்ளவர்கள் பரமபதத்திற்குச் சென்று அவனுடைய மேன்மையைக் கண்டு, அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று நிற்பது போன்று, அங்கு உள்ளவர்கள் இங்கு வந்து அவனுடைய எளிமையைக் கண்டு அதில் ஈடுபட்டு நிற்கிறார்கள். மேன்மையை அனுபவிப்பது பரமபதத்தில், எளிமையை அனுபவிப்பது திருவேங்கடத்தில் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சிந்துபூ மகிழும்) கொம்பில் நின்றபோதையிற் காட்டிலும், நிலத்திலே விழுந்தபோது செவ்வி பெற்று விகலிதமாகா நிற்குமாயிற்று நிலஸ்வபாவத்தாலே. (அந்தமில் புகழ்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் புகழுக்கு அந்தமுண்டுபோலே. அப்ராக்குதமான விக்ரஹத்தோடே, அவ்வடிவை அநுபவிக்கப்பாங்கான கரங்களையுடையராய்க் கொண்டு கிட்டினார்க்கு அநுபவ யோக்யனாயிருக்கையாலே புகழ் ஸாவதியாயிருக்கும் அங்கு; இங்கு ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமுமானவற்றுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கையாலே, புகழுக்கு அந்தமில்லையிறே. ஆக, “ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ” என்றபடி. (காரெழில்) ச்யாமளமான வடிவழகு. நிர்க்குணனானாலும் விடவொண்ணாததாயிற்று வடிவழகிருப்பது. (அண்ணல்) வடிவழகு இல்லையானாலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று ப்ராப்தியிருப்பது. “வானவர் வானவர்கோனொடும் சிந்துபூ மகிழும் திருவேங்கடத்து அந்தமில் புகழ்க்காரெழில் அண்ணல் எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை; ஆனபின்பு அங்கே வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (சிந்துபூ மகிழும்) - அந்த மலர்கள் அனைத்தும் அவற்றின் செடிகொடிகளில் இருந்தபோது வெளிப்பட்ட அழகான தோற்றத்தைக் காட்டிலும் இங்கு வந்து திருவேங்கடத்தின் நிலத்தில் விழுந்தபோது, அந்த நிலத்தின் தன்மை காரணமாகப் பெரிதாக மலர்ந்து நின்றன. (அந்தமில் புகழ்) - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இவனுடைய புகழுக்கு ஓர் எல்லை உண்டு; எப்படி? ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு இல்லாத திருமேனியுடன் உள்ளதால், அந்தத் திருமேனியின் வடிவழகை அனுபவிக்க ஏற்றதான சரீர உறுப்புக்களுடன் இருந்தால் மட்டும் அங்கு அவனை அனுபவிக்க இயலும் என்ற நிலை

உள்ளது; அதனால் குறிப்பிட்டவர் மட்டுமே அனுபவிக்க இயலும் என்று புகழுக்கு ஓர் எல்லை ஏற்படுகிறது. ஆனால் இங்கு நான்முகன் திருவந்தாதி (47) - ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப யாளி, சிங்கம் போன்ற விலங்குகள் கூட தன்னைக் காணலாம்படி, அவற்றுக்குத் தன்னை அளித்தபடி நிற்பதால், திருவேங்கடமுடையானின் புகழுக்கு ஓர் எல்லை இல்லை. இதற்கு அரும்பத உரையில் பல ப்ரமாணங்கள் கூறுகிறார்; நான்முகன் திருவந்தாதி (46) - வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென்று எப்பொழுதும் கை நீட்டும் யானை, மூன்றாம் திருவந்தாதி (70) - புகுமதத்தால் வாய்பூசிக் கீழ் தாழ்ந்தருவி யுகுமதத்தால் கால்கழுவிக்கையால் மிகு மதத்தேன் விண்டமலர் கொண்டு விறல் வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும் களிறு, இரண்டாம் திருவந்தாதி (75) - பெருகுமத வேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று இருகணிள மூங்கில் வாங்கி அருகிருந்த தேன் கலந்து நீட்டும் திருவேங்கடம் - போன்ற பலவற்றையும் காண்க. ஆகவே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-84) - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ - ஸர்வேச்வரன் அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களையும் இயல்பாகவே கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் என்று கருத்து. (காரெழில்) - கார்மேகம் போன்ற வடிவழகு. கார் என்றால் மேகம். இவனை, நிர்க்குண ப்ரஹ்மம் - குணங்கள் அற்றவன் என்று கூறுபவர்கள் கூட, விட இயலாதபடியான வடிவழகு கொண்டவன். (அண்ணல்) - வடிவழகு இல்லை என்று கூறினாலும் விட இயலாதபடியான உறவுமுறை உள்ளது.

3-3-3 அண்ணல் மாயனணிகொள் செந்தாமரைக்

கண்ணன் செங்கனி வாய்க் கருமாணிக்கம்

தெண்ணி றைச்சுனை நீர்த் திருவேங்கடத்து

எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசனே

பொருள் - தனது வடிவத்தின் மூலமாகவே நமக்கு ஸ்வாமி என்று உள்ளவனும், அதற்கு ஏற்றபடி வியக்கவைக்கும் பல குணங்கள் நிறைந்தவனும், அத்தகைய செல்வங்கள் அனைத்தும் தன்னிடம் உள்ளன என்று அழகை வெளிப்படுத்தும் தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனும், அந்தக் கண்களின் பார்வைக்குத் தோற்று விழுபவர்களைச் சமாதானம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி சிவந்த கனி போன்ற உதடுகள் கொண்டவனும், இத்தகைய அழகில் சிக்கியவர்களை, அந்த அழகை மேலும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும்

நீலரத்னம் போன்று ஒளிர்கின்ற திருமேனி கொண்டவனும், அவனுடைய நிறம் போன்று தெளிந்து ப்ரகாசிக்கும் நிறம் கொண்ட சுனை நீரைக் உடையதான திருவேங்கடத்தில் நிற்பதால் எண்ணற்ற குணங்களை இயல்பாகவே கொண்டவனும் ஆகிய அவன், நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனும் ஆவான்.

அவதாரிகை - “நாம் இங்ஙனே அடிமை செய்ய வேணும் - என்று மநோரதிக்கு மிதுவோயோ வேண்டுவது? அவன்தான் நமக்கு அநுபவ ஸம்ருத்தியைத் தருமோ?” என்ன; “நிரபேஷரானவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவன், ஸாபேஷரான நமக்குத் தரச் சொல்லவேணுமோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் சிலர், “ஆழ்வீர்! நாம் இப்படியாகத் திருமலையில் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று நீவிர் உரைக்கிறீர். ஆனால் அவன் அதனை அளிப்பானோ?”, என்று ஜயத்துடன் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “திருமலையில் அவனுடைய பூர்ணமான அநுபவத்தை அன்றாடம் அநுபவித்தபடி உள்ளதால், அவனிடம் எதனையும் விண்ணப்பிக்காமல் உள்ள விலங்குகள் போன்றவைக்கு அவன் தன்னையே அளித்தபடி உள்ளான்; இப்படி உள்ளபோது, அதனை விண்ணப்பிக்கும் நமக்கு அளிக்காமல் இருப்பானோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அண்ணல்) குறிஞ்சிநிலத்தில் தலைமகன் என்னுதல், ஸர்வஸ்வாமி என்னுதல். (மாயன்) ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதன். அவற்றில் ஒரு அம்மான்பொடி சொல்லிக்காணும் என்ன.

விளக்கம் - (அண்ணல்) - குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைவன். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்படும். இதன் மூலம் திருமலையை இங்கு உணர்த்துகிறார். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று நிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டு, இவற்றுக்கு முறையே கூடல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்பவை தன்மைகளாகக் கூறப்பட்டன. திருமலையானது மலை சார்ந்த இடம் என்பதாலும், இங்கு கைங்கர்யத்துக்காக அனைவரும் கூடும் இடம் என்பதாலும் குறிஞ்சி என்பது பொருத்தமாகிறது. அனைவருக்கும் எஜமானன். (மாயன்) - வடிவழகு, ஸௌசீல்யம் போன்றவை மூலம் வியப்பை ஏற்படுத்தியபடி உள்ளவன். சிறுவர்களான வசப்படுத்துவதற்கு அவர்கள் மீது

“அம்மான்” என்று கூறி ஒருவிதமான பொடியைத் தூவுவர்; அதன் பின்னர் அந்தச் சிறுவர்கள் அப்படித் தூவியர்கள் பின்னே “அம்மான், அம்மான்” என்று கூறியபடி மயங்கிச் செல்வர். இது போன்று இவனும் அம்மான்பொடி இடுகிறான்.

வ்யாக்யானம் - (அணிகொள் செந்தாமரைக்கண்ணன்) “இக்கண்ணழகுடையவனுக்கு வேறொரு ஒப்பனைவேண்டா” என்னும்படி யிருப்பதாய். தனக்குத் தானே ஆபரணமாய், விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றங்களினாலே தாமரையை ஒருவகைக்கு ஒப்பாம்படி சொல்லலாயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவன். முதலுறவு பண்ணும் கண்ணைச் சொல்லுகிறது. (செங்கனிவாய்) அந்நோக்குக்குத் தப்பினார்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடியாயிற்று ஸ்மிதமிருப்பது. முறுவலாலேயாயிற்று இவரை எழுதிக்கொண்டது. (கருமாணிக்கம்) அந்த ஸ்மிதத்திலே அகப்பட்டாரை மீளாதபடி ஆழங்காற்படுத்தும் வடிவழகைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (அணிகொள் செந்தாமரைக்கண்ணன்) - இப்படிப்பட்ட கண்ணழகு என்பது அல்லாமல் வேறு எந்தவிதமான ஒப்பனையும் அவசியம் இல்லை என்று உள்ளதாகவும், தனக்குத்தானே ஆபரணமாக உள்ளதாகவும், மலர்ச்சி - அழகு - குளிர்ச்சி - நறுமணம் ஆகியவை காரணமாகத் தாமரைமலரை ஒருவிதத்தில் ஒப்பாகக் கூறலாம்படியாகவும் உள்ள திருக்கண்கள் கொண்டவன். பல அவயவங்கள் உள்ளபோது முதலில் ஏன் கண்களைக் கூறினார்? ஒருவன் மற்றொருவனுடன் பழகத் தொடங்கும்போது கண்கள் மட்டுமே முதலில் சந்தித்து ஒரு பந்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆக அந்த முதல் உறவை ஏற்படுத்தும் திருக்கண்களைக் கூறினார். (செங்கனி வாய்) - அந்தக் கண்களின் பார்வையில் வசப்படாமல் தப்பிவிட்டாலும், இவனுடைய புன்முறுவல் தப்பவிடாதபடி செய்கிறது. அந்தப் புன்முறுவல் அல்லவோ ஆழ்வாரை “அவனுக்கே” என்று எழுதி வாங்கிக்கொண்டது. (கருமாணிக்கம்) - அந்தப் புன்னகையில் சிக்குண்டவர்கள், அதிலிருந்து தப்ப இயலாதபடி, மேன்மேலும் ஈடுபடுத்தியபடி உள்ள திருமேனியின் வடிவழகைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தெண்ணிறைச் சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து) தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைய சுனையையுடைய திருமலையிலே. வடிவேயன்றிக்கே திருமலையும் ச்ரமஹரமாயிருக்கிறபடி. “அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன்” என்றத்தோடு,

“செங்கனிவாய்” என்றத்தோடு, “கருமாணிக்கம்” என்றத்தோடு, “தெண்ணிரைச் சுனைநீர்” என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. அதுவும் அந்நிலத்திலே உள்ளதொன்றாகையாலே. (எண்ணில் தொல்புகழ்) “யதா ரத்நாநி ஜலதே: அஸங்க்யேயாநி புத்ரக! ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய” என்கிறபடியே அஸங்க்யேயமாய், ஸ்வாபாவிகமான குணங்களையுடைய. (வானவர் ஈசனே) குணங்களை அநுபவிப்பித்து நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவன். கண்ணழிவற்ற ரூசியுடையாரைத் தனனை அநுபவிப்பிக்கும் என்கை.

விளக்கம் - (தெண்ணிரைச் சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து) - தெளிந்து நிறைந்துள்ள நீர் நிறைந்த சுனைகள் பல உள்ள திருவேங்கடத்திருமலையில். இவனுடைய திருமேனி குறித்து உரைத்துக் கொண்டிருந்தவர், சுனைகளை வர்ணிப்பது ஏன்? காரணம், இவனுடைய வடிவழகு மட்டும் அல்லாமல், திருமலையும் தன்னைக் காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்கி இன்பம் அளிப்பதால் ஆகும். அதாவது, “அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன்”, “செங்கனிவாய்”, “கருமாணிக்கம்” என்று பலவற்றுடன் “தெண்ணிரைச் சுனைநீர்” என்பதும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி இவருக்குப் புலப்படுகிறது. இதன் காரணம், அந்தச் சுனைகள் அந்தத் திருமலையில் உள்ளதால் ஆகும். (எண்ணில் தொல்புகழ்) - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - யதா ரத்நாநி ஜலதே: அஸங்க்யேயாநி புத்ரக! ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய - ஸமுத்திரத்தில் உள்ள இரத்தினங்களுக்கு எவ்விதம் எண்ணிக்கையில் அளவில்லையோ அது போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் அளவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணற்ற குணங்களை இயற்கையாகவே கொண்ட. (வானவர் ஈசனே) - அப்படிப்பட்ட திருக்கல்யாண குணங்களை நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும்படிச் செய்து, அதன் மூலம் அவர்களுடைய “இருப்பு” என்பதைப் பாதுகாப்பவன். “வானவர் ஈசன்” என்பதன் மூலம் அவதாரிகையில் இவனுடைய எளிமையை உணர்த்தியவர், இங்கு இவனுடைய மேன்மையை உணர்த்துகிறார் என்று கருத்து.

3-3-4 ஈசன் வானவர்க் கென்ப னென்றாவது

தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு

நீசனேனிறை வொ(யொ)ன்றுமிலே னென்கட்

பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே

பொருள் – “அவன் நித்யஸூரிகளின் தலைவன்” என்று கூறுவேன். இவ்விதம் உரைத்தால் தாழ்ந்த குணங்களால் பூர்ணமாக நிறைந்தவனும், ஸத்வகுணங்களால் ஏற்படும் பூர்த்தி ஏதும் அற்றவனும் ஆகிய என்னிடம், எல்லையற்ற பாசத்தை வைத்துள்ளவனும், எல்லையற்ற தேஜஸ் நிறைந்த திருமேனியுடன் கூடியவனும் ஆகிய திருவேங்கட முடையானுக்கு நான் உரைத்தது பெருமை ஆகுமோ?

அவதாரிகை – நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் என்றார் - கீழ்; அத்யந்த ஹேயனான என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு “நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான்” என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ என்கிறார்.

விளக்கம் – “நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை முழுவதுமாக அளித்தவன்” என்று கடந்த பாசரத்தில் அருளிச்செய்தார். மிகவும் தாழ்ந்தவனாகிய என்னிடம் பாசம் வைத்துள்ள அவனுக்கு “நித்யஸூரிகளின் தலைவன், அவன் அவர்களுக்குத் தன்னையே அளித்தான்” என்று கூறுவது ஏற்றம் அளிக்குமோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்று சொன்னேன். (என்றால்) நான் இப்படி சொன்னால். (அது தேசமோ திருவேங்கடத் தானுக்கு) திருமலையிலே வந்து ஸுலபனாய் நிற்கிறவனுக்கு “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி” என்றிருக்கிற இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ? ஸ்ரீவைகுண்டதானனுக்கிறே அது ஏற்றம், திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லுகிறேனாக ப்ரமித்தேன்; கானமும் வானரமும் வேடுமானார் ஓலக்கங்கொடுக்க நிற்கிறவனுக்கு நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங் கொடுக்க நிற்கிறது ஓர் ஏற்றமோ – பரமபதத்தை விட்டு இங்கே வந்து இந்நிலத்தையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கிறவனுக்கு. முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுமவனுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லும்போது, தட்டியிலிருந்த போதைப் படியையிட்டு ஏற்றஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

விளக்கம் - (ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்) - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்று கூறினேன். (என்றால்) - நான் இவ்விதம் உரைத்தால். (அது) – “அது” என்றால் “ஈசன் வானவர்க்கு என்று உரைத்தால்” என்று பொருள். தேசம் என்றால் ஏற்றம் என்று பொருள். அவ்விதம் உரைப்பது திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் ஆகாது. எப்படி? திருமலையில்

வந்து அனைவரும் எளிதில் அண்டலாம்படி நிற்கும் அவனைத் திருவாய்மொழி (1-1-1) – அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி – என்று கூறினால் ஏற்றம் தருமோ? அவ்விதம் உரைத்தால் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு மட்டுமே ஏற்றம் அளிக்கும். ஆனால் இதன் மூலம் நான் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் கூறுவதாக எண்ணி மயங்கினேன். நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையுமே உடையவன் என்ற நிலையில் பரமபதத்தில் உள்ளதால் மற்ற அனைவரைக் காட்டிலும் அங்கு ஏற்றம் என்றாலும், இங்கு வந்து நிற்கும்போது, இந்த நிலையில் அந்தப் பரமபதநாதனைக் காட்டிலும் எளிமை காரணமாக மேம்பட்டு நிற்கும் திருவேங்கடமுடையானுக்கு அவ்விதம் உரைப்பது ஏற்றம் தருமோ என்று கருத்து. நான்முகன் திருவந்தாதி (47) – கானமும் வானரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய சபையில் உள்ள இவனுக்கு, நித்யஸூரிகளுடைய சபையில் உள்ள நிலை என்பது ஏற்றம் தருமோ? அதாவது பரமபதத்தை விட்டு இங்கு வந்து “இந்தத் திருமலையில் உள்ளவன்” என்று இந்த நிலத்தின் மூலம் அடையாளம் காட்டப் பெறும் இவனுக்கு, அங்குள்ள நிலை ஏற்றமோ? சிறையில் இருந்த ஒருவன் முடி சூடி, அரசனாகி விட்ட பின்னர், அவன் சிறையில் இருந்த நிலையை அதன் பின்னர் உரைத்தால், அவனுக்கு ஏற்றம் தருமோ? இங்கு முடி சூடிய அரசு நிலை என்பது திருவேங்கடம், சிறை என்பது பரமபதம் என்று கருத்து. அதாவது எளிமை என்பதே ஏற்றம் என்று உள்ளவனுக்கு, பரத்வம் கூறுதல் தாழ்வே ஆகும் என்று கருத்து. இதனைத் திருப்பாவையில் (28) – சிறு பேர் அழைத்தனவும் சீறியருளாதே – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லலாவது பின்னை நீர் ஏதாக நினைத்திருந்தீர்? என்ன; (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என் கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி) என்ன வேண்டாவோ? இது கிடக்க அத்தையோ சொல்லுவது? (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்) நீசத்வத்தையும், நிறைவில்லாமையையுங் கூட்டி இங்ஙனே ஆழ்வாராகப் பண்ணிற்று என்கிறாராயிற்று. “அமர்யாத:”, “ந்ருபஸு:” என்னுமாபோலே ஜநநிக்கும் மற்றொன்றுக்கும் வாசிவையாதே பரிமாறும் ஜந்மமிறே. சாஸ்த்ரங்கள் “ஆகாது” என்று நிஷேதித்தவற்றை அநுஷ்டித்து, அவற்றில் நின்று மீளமாட்டாதே போந்தேன். “சுஷுத்ர:” கெடுவாய்! சாஸ்த்ர மர்யாதையைத் தப்பி நிற்கவாகாது காண்” என்று ஒருவன் சொன்னால், அதைக் கைக்கொள்ளுந்தனை நெஞ்சில் அளவில்லாதானொருவன். “சலமதி” அதவா சொல்லுவாரையும் பெற்று, அது நெஞ்சிலே படவும் பெற்றதாகில் அது தன்னை விச்வஸிக்கப்படாது; “நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை

யுடையேன்” என்னுமாபோலே. “அஸூயா ப்ரஸவபூ:” ஹிதஞ் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமாயிற்றுப் பொறாதபடி. “க்ருதக்ந:” உபகரித்த விஷயத்திலே, அத்தை இல்லை செய்து அபகாரங்களைப் பண்ணிப் போந்தேன். “துர்மாநீ” அபகாரங்களைப் பண்ணிப் போருகையன்றிக்கே ஹிதஞ் சொன்னவர்களுக்கும் என்னை மேலாக நினைத்துப் போந்தேன். “ஸ்மரபரவச:” அறிவுடையார்க்கு மேலாக நினைத்திருப்பது, காழகர்க்குக் கீழாக நினைத்திருப்பது. “வஞ்சநபர:” புறம்பே பறித்துக் கொண்டு வந்து ஒரு ஸ்தீர் பக்கலிலே ஒதுக்குமாயிற்று; அங்கே திரண்டவாறே அவ்விடத் தன்னில் நின்றும் அபஹரிக்குமாயிற்று. “ந்ருசம்ஸ:” நம்மை விசுவஸித்த விஷயத்திலே க்ருத்ரிமத்தைப் பண்ணினோம்” என்று இரக்கமுமின்றிக்கே யிருக்கை. “பாபிஷ்ட:” இதுதான் உருவச் சொல்லும்படியாயிற்று மேன்மேலெனக் காரியம் பார்ப்பது. பாபத்திலேயாயிற்று ஊன்ற அடியிட்டிருப்பது. “இது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், நான் என் வாயால் இப்பாசரம் சொல்லமாட்டேன்” என்னுமாம் அநந்தாழ்வான்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “சரி, அப்படியென்றால் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் என்று நீவிர் எதனை, எப்படி உரைப்பிர்?”, என்றனர். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன் என் கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி) - இவ்விதம் உரைப்பதை விடுத்து, முன்பு உரைத்தது போன்று “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்று உரைப்பது சரியோ என்கிறார். (நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்) - தாழ்வாக உள்ள தன்மை, அவன் விஷயத்தில் நிறைவற்ற தன்மை ஆகியவையே தன்னை ஆழ்வாராகச் செய்தது என்கிறார். ஆனால் மயர்வற மதிநலம் அருளிப் பெற்ற இவர் தன்னை “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்” என்று தவறாக உரைக்கலாமோ என்றால், தன்னைப் பகவான் முன்பு தாழ்த்திக் கூறுவதில் தவறில்லை என்று கருத்து. இவ்விதம் உரைப்பதில் தவறில்லை என்பதை ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரத்தின் மூலம் விளக்குகிறார்; இங்கு ஸ்தோத்ரரத்னம் (62) வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. அந்த ச்லோகம் (62) - அமர்யாத: க்ஷுத்ரச் சலமதி: அஸூயா ப்ரஸவபூ: க்ருதக்நோ துர்மாநீ ஸ்மரபரவசோ வஞ்சநபர: ந்ருசம்ஸ: பாபிஷ்ட: கதமஹமிதோ துக்கஜலதே: அபராத் உத்தீர்ணஸ்தவ பரிசரேயம் சரணயோ: - மரியாதை அற்றவனாயும், உபாயங்கள் அற்றவனாயும், ஸஞ்சல மனம் கொண்டவனாயும், பொறாமையின் உற்பத்தி இடமாயும், மற்றவர் செய்த உபகாரத்தை மறந்தவனாயும், தீய அஹங்காரம் கொண்டவனாயும், தர்மத்திற்குப் புறம்பான செயல்களை அனுபவிப்பதில்

உள்ள ஆசையால் மற்றவர் வசப்பட்டவனாயும், வஞ்சிப்பதையே இயல்பாக உடையவனாயும், க்ரூரமான செயல்கள் செய்பவனாயும், பாவங்களைச் செய்பவனாயும் உள்ள நான், கரை காண இயலாத இந்தத் துக்கம் என்ற ஸமுத்திரத்திலிருந்து எவ்விதம் கரையேறி உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்வேன் - என்பதாகும். இதற்கான வ்யாக்யானம் இப்போது செய்யப்படுகிறது. “அமர்யாத:” - பசு போன்ற பலவும் இவ்விதம் மரியாதை அறியாமல் உள்ளபோது அவைகளைக் காட்டிலும் மனிதனுக்கு ஏற்றம் உண்டு என்றாலும், சாஸ்த்ரங்களை அறிந்து அதன் பின்னர் அவை அது போன்று மரியாதை முதலானவை இல்லாமல் நடந்து கொள்ளவில்லையே! ஆனால் தள்ளப்பட வேண்டிய பலவற்றையும் நான் கொண்டுள்ளதால், என்னை நோக்கும்போது அவற்றை “வசிஷ்டர்” என்று புகழலாம்படி அவை உள்ளன; இது போன்று தாய்க்கும் மற்றவற்றுக்கும் உள்ள வேற்றுமை அறியாமல் செயல் செய்கின்ற பிறவி. சாஸ்த்ரங்கள் “இவற்றைச் செய்யக்கூடாது” என்று தடுத்தபோதிலும், அப்படித் தடுக்கப்பட்டவற்றை இயற்றியபடி இருந்து, அவற்றிலிருந்து மீண்டு வர இயலாமல் இருந்தேன். “சுஷுத்ர:” - எனது நிலையைக் காணும் ஒருவன், “இவ்வீதம் நீ செய்யலாகாது. சாஸ்த்ரங்களை மீறி நடத்தல் கூடாது” என்று உபதேசித்தால், அந்த உபதேசங்களை மனதில் ஏற்காமல், “நீ எப்படிப்பட்டவன், அவன் எப்படிப்பட்டவன் என நான் அறிவேன்” என்று உரைத்து அவற்றை ஏற்காமல் உள்ளவன். “சலமதி:” - அல்லது, நான் மரியாதை அறியாதவன், திருமாலை (6) - மறம் சுவர் எடுத்து - என்பதற்கு ஏற்ப என்னைச் சுற்றி ஒரு மதில் எடுத்துக் கொண்டு நிற்பவன் என்பதால் என்னருகில் யாரும் வருவதில்லை; அப்படியே யாரும் வந்து நல்லவற்றை உரைத்தாலும், அதனை நான் புரிந்து கொண்டாலும், அதனை நம்பாமல் உள்ளேன்; அதாவது, பெரியதிருமொழி (1-2-4) - நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். “அஸூயா ப்ரஸவபூ:” - எனக்கு நன்மைகளை ஒருவன் செய்தாலும், அவற்றைத் தள்ளி, அபராதங்களை மட்டுமே செய்தபடி உள்ளேன். “துர்மாநீ” - செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்வதுடன் நிற்காமல், எனக்கு நன்மை உரைப்பவர்களைக் காட்டிலும் நான் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணிக் கொண்டேன். “ஸ்மரபரவச:” - அறிவுள்ளவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகவும், தாழ்ந்தவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனாயும் என்னை நான் எண்ணியபடி உள்ளேன். “வஞ்சநபர:” - மற்றவர்களிடம் பொருள்களை அபகரித்துக் கொண்டு வந்து ஒரு பெண்ணிடம் கொடுப்பதும், அவளிடம் பொருள்கள் அதிகமாகும்போது, அதனையும் பறிப்பது என்று உள்ளேன். “ந்ருசம்ஸ:” - நம்மை நம்பியவர்கள் விஷயத்தில் நாம் வஞ்சனையைச்

செய்தோமே என்று சிறிதும் இரக்கம் கொள்ளாமல் உள்ளேன். “பாபிஷ்ட:” - இவை அனைத்தும் குறைவே என்று கூறும்படியாக மேன்மேலும் பல தகாதவற்றைச் செய்தல். பாபங்கள் செய்வதில் மட்டுமே ஊறிப்போய் உள்ளேன். “இந்த ச்லோகம் ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது என்றாலும், எனது வாயால் இதனை உரைக்கமாட்டேன்”, என்று ஸ்வாமி அநந்தாழ்வான் உரைப்பார்; காரணம் ஆளவந்தாருடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளபோதிலும் அநந்தாழ்வான் தனக்கு இத்தனை குறை உள்ளதாகக் கூறுகிறாரே என்று ஸர்வேச்வரன் வருந்துவான் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்) “அநாத்மகுணமே என்பக்கலிலே யுள்ளது, ஆத்மகுணங்கள் ஒன்றுமில்லை. என் தண்மையும் நிறைவில்லாமையுமிநே நான் இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று என்கிறார்” என்பராம் பிள்ளை திருநறையூரறையர். இவ்வார்த்தையென்றது “ஈசன் வானவர்க்கென்பன்” என்றத்தை. (என்கண் பாசம் வைத்த) என்பக்கலிலே பாசத்தை வைத்த. நித்யஸூரிகளுக்கு ஈசனாயிருந்தான், என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினான், அவர்கள் ஸத்தையுண்டாகைக்காக அவர்களோடே கலந்தான், தன் ஸத்தை பெறுகைக்காக என்னோடே வந்து கலந்தான். ப்ராதம்யத்துக்கும் பழிக்கும் செங்கல் சீரைக்கும் ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி அவர்கள்பக்கல்; நெஞ்சம் உடம்பும் தந்தது எனக்கு என்கிறார். அன்றியே, “எனக்குத் தன்பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாம்படி பண்ணினான் என்கிறார் என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். அதாவது, “என் கண் பாசம் வைத்த” - என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷய பாசத்தை யுண்டாக்கினான் என்றபடி. (பரஞ்சுடர் சோதிக்கே) அஹ்ருதயமா யிருக்கச் செய்தே மனிச்சுக்காகக் கலந்தானா யிருக்கை யன்றிக்கே ஸஹ்ருதயமாகக் கலந்தான் என்னுமிடம் தோற்றாநின்றதாயிற்று வடிவிற் பிறந்த புகர். உஜ்ஜ்வலனாயிரா நின்றான். கலந்த பின்பு முன்பில்லாத புகரெல்லா முண்டாயிராநின்றது வடிவிலே. பிராட்டியோடே கலந்தாற்போலே இராநின்றான்.

விளக்கம் - (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்) - ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்பில்லாத குணங்கள் மட்டுமே என்னிடம் உள்ளன; ஆத்மகுணங்கள் ஏதும் என்னிடம் இல்லை. “எனது தாழ்வு மற்றும் ஆத்மகுணங்கள் நிறைவாக இல்லாமை என்ற காரணத்தால்தான் நான் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் கூற முனைந்து - வானவர்க்கு ஈசன் - என்று கூறிவிட்டேன் என்கிறார்” என்று ஸ்வாமி பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் உரைப்பார்.

(என் கண் பாசம் வைத்த) – நித்யஸூரிகளுக்கு ஈசனாக உள்ளான். என்னிடம் பாசம் வைத்தான். அவர்களுக்கு இருப்பு நிலை ஏற்படுவதற்காக அவர்களுடன் கலந்தான்; ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய இருப்பு நிலை வேண்டி என்னுடன் கலந்தான். இரண்டாவது விவாகம் செய்து கொள்ளும் ஒருவன், முதல் மனைவி தன்னால் விவாகம் செய்து கொள்ளப்பட்டவள் என்பதாலும், “முதல் மனைவி பிழைப்பதற்கான வழியை இவன் அளிக்கவில்லை” என்று ஊரில் உள்ளவர்கள் பழி உரைப்பர் என்பதாலும், காவி ஆடை அணிந்து முதல் மனைவி பிச்சை எடுத்தால் தனக்கு அவமானம் ஏற்படும் என்பதாலும் முதல் மனைவிக்குச் சிறிது பொருள் கொடுப்பது உண்டு; இது போன்று நித்யஸூரிகளிடம் இவன் உள்ளான்; ஆனால் தனது நெஞ்சத்தையும் திருமேனியையும் எனக்கே முழுமையாக அளித்தான் என்கிறார். அல்லது எனக்கு ஸர்வேச்வரனாகிய அவனிடம் மிகுந்த அன்பை உண்டாக்கினான் என்றும் கூறுவதாகச் சிலர் பொருள் உரைப்பர். முதல் பொருள், ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம் அன்பு வைத்ததையும், இரண்டாவது பொருள், ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாருக்குத் தன் மீது அன்பு ஏற்படுத்தியதையும் குறிக்கிறது. அதாவது என்னிடம் அவனைக் குறித்த பாசத்தை ஏற்படுத்தினான். (பரஞ்சடர்ச் சோதிக்கே) - இதயபூர்வமாகக் கலக்காமல் மனதிற்காக மட்டுமே கலந்தான் என்பது அல்லாமல், இதயபூர்வமாகக் கலந்தான் என்பதை வெளிப்படுத்தும்படி அவனுடைய தோற்றத்தில் ஒளி வீசியது. தன்னுடன் கலந்த பின்னர், முன்பு இல்லாதவிதத்தில் திருமேனியில் தேஜஸ் நிறைந்தது என்கிறார். பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்துள்ளபோது எவ்விதம் உள்ளானோ அது போன்று உள்ளான்.

3-3-5 சோதியாகி யெல்லா வுலகுந்தொழும்

ஆதிமூர்த்தி யென்றா லளவாகுமோ

வேதியர் முழு வேதத்தமுதத்தைத்

தீதில் சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே

பொருள் - வைதிகர்களுடைய அனைத்து வேதங்களிலும் மிகவும் இன்பம் மற்றும் ஆனந்தம் கொண்டவன் என்று கொண்டாடப்படுபவனும், எந்தவிதமான தாழ்வும் இல்லாத திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனும், கானகம் - வானரம் - வேடுவர் என்று பலரும் தன்னை அனுபவிக்கும்படியான குணங்கள் கொண்டவனும் ஆகிய திருவேங்கடமுடையானை - தேஜோமயமான திருமேனி கொண்டவன், அனைத்து

உலகில் உள்ளவர்களும் வணங்கும்படி உள்ளவன், அனைத்து லோகங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவன் - என்றெல்லாம் புகழ்ந்தால் அவனுக்குப் பெருமையோ?

அவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கும் தன்னைக் கொடுத்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு என்றார் கீழ். எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்கிற இதுதான் ஓர் ஏற்றமோ, என்னிலும் தாழ் நின்றாரைத் தேடிப்பெறாதேயிருக்கிறவனுக்கு என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - “மிகவும் தாழ்ந்தவனாகிய (ஆழ்வார்) தனக்குக்கூட தன்னை அளித்த திருவேங்கடமுடையானுக்கு - அவன் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை அளித்தான் என்ற கூறுவது பெருமை ஆகுமோ?”, என்று கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச் செய்தார். “என்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் உள்ளனரா என்று தேடிய அவன் யாரும் கிட்டாமல் நின்றான்; இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த எனக்கு அவன் தன்னையே அளித்தான் என்று கூறுவது பெருமையா?, என்று இந்தப் பாசுரத்தில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சோதியாகி) நிரவதிக தேஜோரூபமான திருமேனியையுடையனாய். “நீலதோயத மத்யஸ்தா” என்னாநிற்கச்செய்தே, “பீதாபா” என்கிறது. அதாவது, ச்ரம ஹரமான வடிவைப் புகர் முட்டாக்கிட்டிருக்கும் என்கையும், அந்தப் புகர் தன்னையே ச்ரம ஹரமான வடிவுதான் க்ரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் என்கையும். இத்தால் ஒன்றையொன்று விடாதே இரண்டும் நிரபேசஷம் என்கை. “பீதாபா” என்றது - ஸ்வதேஜஸ்ஸை விக்ரஹந்தான் பாநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் என்றபடி. “தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (சோதியாகி) - தனக்கு மேம்பட்ட ஏதும் இல்லாத தேஜோமயமான திருமேனி கொண்டவன். ஆனால் தேஜஸ் என்றால் சிவந்து காணப்படும்; இவனுடைய திருமேனி ச்யாமள வர்ணம் கொண்டது; இப்படி உள்ள திருமேனியை எவ்விதம் சிவந்த ஜோதியாகக் கூறினார்? அதாவது திருமேனிக்கு ச்யாமள நிறமும் உண்டு, தேஜஸ்ஸும் உண்டு. இந்த இரண்டும் இருந்தாலும், தேஜஸ்ஸே மேலோங்கி நிற்கும் என்பதை ச்ருதி மூலம் உணர்த்துகிறார். தைத்திரீயத்தில் - நீலதோயதமத்யஸ்தா - நீலநிறம் கொண்ட மேகத்தை நடுவில் கொண்ட மின்னல் போன்ற ஒளியுடன் கூடி - என்பதுடன் நிற்காமல், பீதாபா -

பொன்றிறமான - என்றும் கூறியதைக் காணலாம். இந்த ச்ருதி வரியின் பொருள் என்னவென்றால் - காண்பவர் களைப்பை நீக்குகின்ற திருமேனியை, தேஜஸ் தன்னுள் அடக்கியிருக்கும் என்பதும், அந்தத் தேஜஸ்ஸைக் காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கவல்ல திருமேனியானது தன்னுள் தேஜஸ்ஸை அடக்கியிருக்கும் என்பதும் ஆகும். ஆக இந்த இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று விடாமல், ஒன்றை மற்றொன்று சார்ந்திராமல் இருக்கும். ஆனால் "பீதாபா" என்று சிறப்பித்துக் கூறுவதால், தேஜஸ்ஸை திருமேனியானது அதிகமாக வெளிப்படுத்தியபடி இருக்கும் என்று கருத்து. அரும்பத உரையில் வேறு ஒரு பொருளும் கூறப்பட்டுள்ளது. அது என்னவென்றால் - பெரியபிராட்டியுடன் சேர்த்தி, ஆயுதங்களுடைய சேர்த்தி, ஆபரணங்களுடன் சேர்த்தி என்பதால் தேஜஸ் அதிகமாகவே உள்ளது; தனது திருமேனியில் வெளிப்படும் காந்தி மூலம் நீலமேகத்தின் நடுவில் உள்ள ஒளியாகத் தோன்றுகிறது; பீதாபா என்பது பிராட்டியுடனான சேர்த்தியால், அவளுடைய காந்தியை உள்ளடக்கி இருப்பதைக் கூறுகிறது - என்பதாகும். இரண்டு தேஜஸ்ஸை இங்கு கூறுவதன் காரணம் உரைக்கிறார்; தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம் - பேரொளிகளின் கூட்டமாக உள்ளவன் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ) இப்படி சொன்னால்தான் அவனுக்கு ஏற்றமாகப் போருமோ "எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி யென்றால் அளவாகுமோ" என்கைக்கு? "எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி" என்றாரோ பின்னை? என்னில் - "எண்ணில் தொல்புகழ் வானவர் ஈசன்" என்னா, "ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்" என்று அநுபாஷித்தவோபாதி, இங்கும் அப்படி சொன்னாரோ? என்னில் - விழுக்காட்டாலே சொன்னார்; எங்ஙனே சொன்னபடி? என்னில்; கீழே "நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை" என்றாரே தம்மை; தாழ்வுக்குத் தம்மை எல்லாரிலும் அவ்வருகாகச் சொன்னாரே; தான் தொழுதபோதே எல்லா லோகங்களும் விழுக்காட்டாலே தொழுததாயிற்று; "எல்லாவற்றுக்கும் மேல் படி அமிழ்ந்தது" என்றால், "கீழ்ப்படி அமிழ்ந்தது" என்று சொல்லவேண்டாவிதே. (தொழும்) "தொழக் கடவோ மல்லோம்" என்று ஸங்கல்பித்திருந்தவர்களும் தொழுதார்களாயிற்று கண்டவாரே.

விளக்கம் - (எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ) - இவ்விதம் உரைத்தால் மட்டுமே அவனுக்கு ஏற்றமாக இருக்குமோ? "எல்லா உலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி என்றால் அளவாகுமோ?" என்று கூறுவதன் மூலம் இவர் முன்பே, "எல்லா

உலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி” என்று கூறியது போன்று உள்ளதே; ஆனால் இவர் இங்குதான் முதன்முறையாக இவ்விதம் கூறுகிறார் அல்லாமல், இதற்கு முன்பு உள்ள பாசுரங்களில் கூறவில்லையே என்று சந்தேகம் எழலாம். அதாவது - மூன்றாவது பாசுரத்தில் “வானவர் ஈசனே” என்று கூறியதால், நான்காம் பாசுரத்தில் “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்று தொடர்ந்து கூறினார்; ஆனால் இங்கு அவ்விதம் முன்பு உள்ள எதனுடனும் இந்தக் கூற்று சேரவில்லையே என்பதே இங்கு எழும் சந்தேகம் ஆகும். இதற்கு ஸ்வாமி நம்பிள்ளை, “மறைமுகமாக வெளிப்படும் அர்த்தம் மூலம் உரைத்தார்”, என்றார்; இவ்விதம் கூறும் விளக்கத்தை எப்படி ஏற்பது? இது போன்று திருவுள்ளத்தில் கொண்டோ உரைத்தார் என்று மீண்டும் கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தன்னைக் கடந்த பாசுரத்தில் “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்” என்று கூறிக் கொண்டார்; ஆக அனைவரிலும் தாழ்ந்தவனாகத் தன்னை உரைத்துக் கொண்டார். இப்படி உள்ள தான், அவனைத் தொழும்போது, உலகில் உள்ள மற்ற அனைவரும் தொழுதிருப்பது உறுதியே ஆகும் என்கிறார்; அதாவது அற்பனாகிய தானே அவனைத் தொழும்போது, தன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மற்ற அனைவரும் தொழுதிருப்பர் என்று கருத்து. ஒரு குளத்தில் உள்ள மேல்படியானது தண்ணீரில் மூழ்கி உள்ளது என்றால், கீழே உள்ள படியானது மூழ்கி உள்ளது என்று தனியாக உரைக்க வேண்டுமோ? இங்கு “மேல்படி” என்பது உயர்ந்தவர்கள் என்றும், “கீழ்ப்படி” என்பது ஞானத்தால் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் கொண்டு, இப்படிப்பட்ட அனைவரிலும் மேம்பட்டவன் என்கிறார். க்ருஷ்ணனைத் தொழுமாட்டோம் என்று உறுதியாக நின்றவர்கள் கூட, ராஜசூய யாகத்தில் க்ருஷ்ணனைக் கண்டவுடன் தொழுதபடி நின்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதிமூர்த்தி) “ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யம்” என்னா. ஜிஜ்ஞாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் ஏதென்ன, ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் என்றதிறே. காரண வாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டது எங்ஙனையென்னில், “யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம” என்று ஆச்ரயணீய வஸ்து ஏதேன்ன, “காரணம் து த்யேய:”, “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று ஜகத்காரணவஸ்து என்றதிறே. அப்படியே, கீழ் “எல்லாவுலகும் தொழும்” என்று ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லி, “ஆதிமூர்த்தி” என்று ஆச்ரயணீய வஸ்துவைச் சொல்லிற்றிறே.

விளக்கம் - (ஆதிமூர்த்தி) - ஆதிமூர்த்தி என்றால் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன். “அவன் ஆதிமூர்த்தியாக உள்ளதால் - அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதால், அவனை அனைத்து உலகங்களும் தொழும்” என்று உரைத்து, அத்தகைய காரணப் பொருளே உபாஸனை செய்வதற்கு ஏற்றது என்பதற்கு ப்ரஹ்மஸூத்ரம் மற்றும் ச்ருதி வாக்கியங்களை அருளிச்செய்கிறார். முதலில் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தைச் கூறுகிறார். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-1) - ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸ - என்பதன் மூலம், “அறியப்பட வேண்டியதான ப்ரஹ்மமே அறியத்தக்கது” என்று கூறப்பட்டு, தொடர்ந்து, “இத்தகைய அறியப்படவேண்டியதான ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் என்ன” என்பதற்கு, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-2) - ஜந்மாத்யஸ்ய யத: - என்பதன் மூலம், “இந்த ஜகத்தின் காரணமாக இருத்தலே லக்ஷணம்” என்று கூறியது காண்க. இவ்விதம் ச்ருதியிலும் காணலாம். தைத்திரீய ப்ருகுவல்லீ - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - எந்த ஒன்றிலிருந்து இந்த அனைத்தும் உண்டாகின்றனவோ - என்று கூறி, தொடர்ந்து - தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம - அந்தப் பொருளை அறிவாயாக, அதுவே ப்ரஹ்மம் - என்று முடித்தது. அடுத்து இவ்விதம் அடையத்தக்க பொருள் எது என்பதற்கு விடை அளிக்கப்படுகிறது. அதர்வசிகையில் - காரணம் து த்யேய: - காரணமாக உள்ள பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது - என்றும், யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - எந்த ஒருவன் அனைத்தையும் படைப்பதற்கு முன்பாக நான்முகனைப் படைத்தானோ - என்றும், முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே - மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவன் அந்தப் பொருளைச் சரணம் அடைவானாக - என்றும் கூறியது; இதன் மூலம், ஜகத்காரணப்பொருள் குறித்துக் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும், “எல்லா உலகும் தொழும்” என்று அடைகின்ற பொருள்களை முதலில் கூறி, “ஆதிமூர்த்தி” என்று அடையத்தக்க பொருளை அதன் பின் அருளிச் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - அளவாகாதென்று சொல்லும்போது சிறிது இடஞ்சொல்லிப் பின்னை “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்னும் வேதம் வேண்டாவோ? (வேதியர் முழுவேதத்து அமுதத்தை) “ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்” என்கிறபடியே வேத தநரான ப்ராஹ்மணருடைய எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தை யுடையவனை. “ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி”, “ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி”, “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே, எல்லா வேதங்களாலும்

ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆநந்த குணத்தையுடையவனை. “ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம”, “ரஸோ வை ஸ:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - அடுத்து “அவனுக்கு இது போன்று உரைப்பது அளவாகாது” என்று அற்பனாகிய தான் மட்டும் உரைக்கவில்லை, தைத்திரீயத்தில் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அளவிட இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பதற்கு ஏற்ப, வேதமும் உரைத்தது என்கிறார். (வேதியர் முழுவேதத்து அமுதத்தை) - வேதியர் என்றால் வேதங்களை மட்டுமே தங்களுடைய செல்வமாகக் கொண்டவர்கள், யஜுஷி சாகை (அஷ்டகம்-2, ப்ரபாடகம்-7) - ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம் - இந்த வேதமானது பெரியவர்களின் அழிவற்ற செல்வமாக எப்போதும் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களைச் செல்வமாகக் கொண்ட அந்தணர்களுடைய அனைத்து வேதங்களாலும் கூறப்படுகின்ற மிகுதியான இனிமையைக் கொண்டவன்; இது ஸ்வரூபத்தில் உள்ள இனிமையாகும். அடுத்து குணத்தில் உள்ள இனிமையைக் கூறுகிறார். கட உபநிஷத் (1-2-15) - ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி - எந்த ஒரு பரம்பொருளை அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றனவோ - என்றும், தைத்திரீயம் - ஸர்வே வேதா யதரைகம் பவந்தி - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே ஆவேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து வேதங்களாலும் கூறப்படும் ஆனந்த குணம் நிறைந்தவனை; இதனை தைத்திரீயத்தில் - ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயம், ரஸோ வை ஸ: - ப்ரஹ்மம் ரஸமயம் - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே) தீதென்று - குற்றம். இல்லென்று - இல்லாமை. குற்றமற்ற குணங்களை யுடையவனை. விஷயீகரிக்குமிடத்தில் “இன்னாராவார், இன்னராகார்” என்னும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. கீழ் “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ” என்றதிற்காட்டில் ஏற்றமாகச் சொன்ன அர்த்தமென்? என்னில் - “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்றதிற்காட்டில், “என்கண் பாசம் வைத்த” என்னுமிடத்தில் ஏற்றங்கண்டோம்; அவ்வோபாதி “எல்லாவுலகும் தொழும்” என்றதிற்காட்டில், “தீதில்சீர்” என்றவிடத்தில் ஏற்றமென்? என்னில் - என்னை விஷயீகரித்தான் என்ற இது ஓர் ஏற்றமோ என்னில் தாழ்ந்தாரைத் தேடிக்கிடையாமையாலே பட்டினிவிட்டு, “ஆசயா யதி வா ராம:” என்கிறபடியே அவஸர ப்ரதீக்ஷணா யிருக்கிறவனுக்கு? “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லென்” என்ற இவருடைய

குற்றத்தை குணமாகக் கொண்டு ஸ்வீகரித்து, இவருக்கு அவ்வருகு குற்றமுடையாரைத் தேடிக் கிடையாமையாலே நிற்கிறானாயிற்று. ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷய வர்க்கம் பெற்றவளவிலே த்ருப்தி வருமது ரக்ஷகத்தவத்துக்குக் குற்றமாமிறே. “ஸந்துஷ்ட: ஸ்ஷத்ரியஸ் ததா”. சீருக்குத் தீதாவது - ஆச்ரயிப்பார் குணாகுண நிருபணம் பண்ணுகை.

விளக்கம் - (தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே) தீது என்றால் தோஷம் அல்லது குறை. இல் என்றால் இல்லாமை; ஆக குற்றம் இல்லாத குணங்களைக் கொண்டவனை. ஆனால் குணத்திற்கு என்ன குற்றம் ஏற்படலாம் என்றால், ஒருவனை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது “இவன் நமக்கு வேண்டப்பட்டவன், இவன் நமக்கு வேண்டப்படாதவன்” என்று வேறுபடுத்தும் நிலை ஆகும். அத்தகைய தோஷம் இல்லாதவன். அடுத்து “எல்லா உலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி” என்பதைக் காட்டிலும், “தீதில் சீர்” என்பதற்கு உள்ள ஏற்றத்தைக் கூறுகிறார். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம்; “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்பதைக் காட்டிலும், “என்கண் பாசம் வைத்த” என்பதில் ஏற்றம் உண்டு என்று கண்டோம்; இது போன்று “எல்லா உலகும் தொழும்” என்பதைக் காட்டிலும் “தீதில் சீர்” என்பதில் உள்ள ஏற்றம் என்ன என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடையாக, “குற்றம் உள்ளவர்கள் நமக்கு ஆகாதவர் என்று ஒதுக்காமல், குற்றங்கள் நிறைந்த என்னை ஏற்றுக் கொண்டான்” என்பதால் இந்தத் தன்மைக்குதானே ஏற்றம் என்கிறார். ஆனால் இது ஏற்றம் ஆகுமோ என்று சிலர் கேட்க பதில் உரைக்கிறார். நம்மாழ்வாராகிய என்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ என்று தேடியபடி இருந்தான்; உணவு கிட்டாதவர் பட்டினி கிடந்தது போன்று, யாரும் இல்லாமல் நின்றான்; இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (59-3) - ஆசயா யதி வா ராம: - (சுமந்திரர் உரைப்பது) இராமன் என்னை மீண்டும் அழைப்பானோ என்ற ஆசையில் நின்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, காலத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கும் அவனுக்கு; “நீசனேன் நிறவொன்றுமில்லேன்” என்று கூறும் இவருடைய குற்றங்களையும் குணமாகக் கொண்டு ஏற்று, இவரைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர் யாரும் கிடைக்காத காரணத்தால் நிற்கிறான் என்பதைக் கூறுவதால், இவ்விதம் நிற்பதே ஓர் ஏற்றம் ஆகும் என்று கருத்து. பாதுகாக்கும் ஒருவனுக்குத் தன்னால் பாதுகாக்கப்படும் பொருள் கிடைத்தவுடன் மனநிறைவு ஏற்பட்டால், அது பாதுகாக்கும் தன்மைக்கு இழுக்கே ஆகும்; காரணம் அதன் பின்னர் பாதுகாக்கும் தன்மையில் மீண்டும் மனம் ஈடுபடாது அல்லவோ? ஸந்துஷ்ட: ஸ்ஷத்ரியஸ் ததா - கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு ஸ்ஷத்ரியன் மனநிறைவு கொண்டால் நஷ்டமே அடைவான் - என்று கூறப்பட்டது காண்க.

சீர் என்பதற்கு தோஷம் என்னவென்றால், தன்னை அண்டி நிற்பவர்களுடைய குணம், குற்றம் ஆகியவற்றை ஆராய்தல் ஆகும்.

3-3-6 வேங்கடங்கள் மெய்ம் மேல்வினை முற்றவுந்

தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்

வேங்கடத்துறை வார்க்கு நமவென்னல்

ஆங்கடமையது சுமந்தார்கட்கே

பொருள் - திருவேங்கடமலையில் எப்போதும் அனைவரும் வந்து அண்டும்படியாக வாஸம் செய்யும் திருவேங்கடமுடையானுக்கு மட்டுமே வசப்படும்படியாக, “நமக்கு என்று சுதந்திரம் குறித்த எண்ணம் ஏதும் கூடாது, அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவர்கள் நாம் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துதல், மிகவும் சுலபமானது, ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது” போன்றவற்றை உணர்த்தவல்ல “நம:” என்று உச்சரிப்பதான கடமையைத் தங்கள் தலையில் ஏற்பவர்களுக்கு - அனுபவித்து மட்டுமே கழியக்கூடியதான முன்பு செய்யப்பட்ட பாபங்கள், இப்போது இந்தப் பூமியில் வசிப்பதால் ஏற்படக்கூடிய பாபங்கள் ஆகிய அனைத்தும் “தீயினில் தூசாகும்” என்பது போன்று வெந்து அழியும். இது எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதான வேதாந்தங்களில் கூறப்படுவதால், ஸத்யமே ஆகும். இப்படியாகத் தங்களுக்கு விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் அவையாகவே அழிவதால், அவனுடைய அடியார்கள் தங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி, இனிமையை உண்டாக்கவல்ல பகவத் ஸ்வரூப அனுபவத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - கீழ் திருமந்த்ரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார்; அதிலே அருளிச்செய்யாததோர் அர்த்தமுண்டிறே நமச்சப்தார்த்தம்; அதை அருளிச்செய்கிறார். அவன் ரக்ஷய வர்க்கத்திலே பெற்றவளவால் பர்யாப்தனன்றிக்கே யிருந்தாலும், நாம் அபிநிவிஷ்டரானாலும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக அநாதிகாலம் நாம் பண்ணி வைத்த பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக கர்மங்கள் செய்வதென்? என்ன; நாம் இதிலே துணியவே, அவையெல்லாம் தன்னடையே நசிக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஒழிவில் காலம் எல்லாம்” என்ற திருவாய்மொழியில் திருமந்த்ரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார். ஆனால் அங்கு “நம:” என்ற பதத்தைக் கூறவில்லை. ஆகவே

அதனை இந்தப் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள “மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும்” என்ற இடத்திற்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் வெவ்வேறு விதமாகப் பொருள் உரைத்தனர் [அவை அந்த இடத்தில் கூறப்படும்]. இங்கு ஆளவந்தாரின் பொருளை அடியொட்டி அவதாரிகை இடுகிறார். அனைவரையும் காப்பாற்றும் ஸர்வேசுவரன், தன்னால் பாதுகாக்கப்படும் பொருள்களின் (சேதந அசேதநங்கள்) அளவைக் கொண்டு மனநிறைவு அடைவதில்லை; நாம் அனைவரும் அவனை அடைவதில் ஆசையாகவே உள்ளோம்; இப்படி இருவருமே உள்ளபோதிலும் சரீரஸம்பந்தம் காரணமாக எல்லையற்ற காலங்களாக நாம் செய்து வைத்துள்ளதும், பகவானை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளதும் ஆகிய கர்மங்களை என்ன செய்வது? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். நாம் திருவேங்கடமுடையானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய இறங்கும்போது, அந்தக் கர்மங்கள் அனைத்தும் தாமாகவே அழியும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வேங்கடங்கள்) கடமென்று கடன் என்றபடி. கடங்களென்றது கடன்கள் என்றபடி. அவையாவன “தரிபிர் ருணவா ஜாயதே” என்கிறபடியே மூன்று ருணத்தோடே கூடவாயிற்று இவன் வந்து பிறப்பது; “ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்ய: யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய:” என்கிறபடியே, ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும், யாகத்தாலும், ப்ரஜோத்பத்தியாலும் ருஷிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் தனிசு இறுக்கக் கடவன். “ருணாநி தீர்ண்யபாக்ருத்ய” என்னா நின்றதிறே.

விளக்கம் - (வேங்கடங்கள்) “கடம்” என்பது “கடன்” என்பதே ஆகும். நன்னூல் (121) - மனக்கள் உழற வரும் - என்பதற்கு ஏற்ப மகரம் மற்றும் னகரம் சில இடங்களில் மாறி வருவதுண்டு; இதனால் “கடன்” என்றது “கடம்” என்று வந்தது. “கடங்கள்” என்றால் “கடன்கள்” என்று கொள்க. எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் மூன்று கடன்கள் உள்ளன; அதாவது மூன்று கடன்களும் கூடியே பிறக்கிறான். இதனை யஜுஷி ஆறாவது காண்டம் மூன்றாவது ப்ரச்நம் - தரிபிர் ருணவா ஜாயதே - மூன்று கடன்களுடன் பிறக்கிறான் - என்றது காண்க. இவை என்ன? யஜுஷி (6) - ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்ய: யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய: - ப்ரஹ்மசர்யம் மூலம் முனிவர்களின் கடனையும், யாகத்தால் தேவர்கள் கடனையும், புத்திரனைப் பெறுவதால் பித்ருக்கள் கடனையும் தீர்ப்பானாக - என்பதற்கு ஏற்றபடி ப்ரஹ்மசர்யம், யாகம், பிள்ளைப்பேறு ஆகியவற்றால் ருஷிகள், தேவர்கள், பித்ருக்கள் ஆகியவர்களுடைய கடன்களை முறையே தீர்ப்பான்.

ஆனால் இந்தக் கடன்களைத் தீர்த்தே ஆகவேண்டுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு மநு ஸ்ம்ருதி விடை அளிக்கிறது. மநு ஸ்ம்ருதி (6-35) – ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய மநோ மோக்ஷே நிவேசயேத் அநபாக்ருத்ய மோக்ஷம் து ஸேவமாநோ வ்ரஜத்யத: - மூன்று கடன்களையும் தீர்த்த பின்னர் மனத்தை மோக்ஷத்தின் ஊன்றும்படிச் செய்யவேண்டும்; கடன்களைத் தீர்க்காமல் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டால், அதோகதி அடைவான் – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும்) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரக்கடவ பாபங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆக, “கடன்கள் மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும், வேம் - நசிக்கும்” என்று இங்ஙனே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி.

விளக்கம் - (மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும்) - மெய் என்றால் சரீரம். இந்த ப்ரக்ருதியில் சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படக்கூடிய பாபங்களைக் கூறுகிறார் [இவையாவன - செய்யக்கூடாதவையாக உள்ள பகவத் அபசாரம், பாகவத அபசாரம், அஸஹ்ய அபசாரம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் என்று அரும்பத உரையில் உள்ளது]. ஆகவே, “வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம:” என்னும்போது, மூன்று வகையான அபசாரங்களும், சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படும் பாபங்களும் அழியும் என்று கருத்து. இது ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் கருத்தாகும். அவரது கருத்தின்படி “கடங்கள்” என்பது கடன்கள், “மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும்” என்பது பூர்வ உத்தராகங்கள் ஆகும். ஸர்வேவரனைப் பற்றுவதற்கு முன்பாக, அறிந்துகொண்டே செய்யும் பாபங்கள் பூர்வாகங்கள் எனப்படும்; ஸர்வேவரனைப் பற்றிய பின்னர், ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு உள்ளதால், தான் அறியாமலேயே வந்து சேரும் பாபங்கள், உத்தராகங்கள் எனப்படும்.

வ்யாக்யானம் - இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இதுக்கு வேதாந்தத்தில் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொருளாக வமையாதோ?” என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வார். அதாவது, “உத்தர பூர்வாகயோரச்லேஷ விநாஸௌ” என்றும், “ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதாயந்தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “வேம்” என்கையாலே - பூர்வாகத்துக்கு விநாசமும், உத்தராகத்துக்கு அச்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, இவ்விநாசந்தான் - மற்றையதுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ச்லேஷியாமையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - இங்கு எம்பெருமானார் வேறுவிதமாகப் பொருள் கூறினார். எம்பெருமானார் இருவிதமாகப் பொருள் கொண்டார். எம்பெருமானார் இந்தத் திருவாய்மொழியின் விளக்கத்தைக் கேட்டருளி, “இதற்கு வேதாந்தத்தில் உள்ளபடி பொருள் கொண்டால் பொருத்தமாக இருக்கும் அல்லவோ?” என்று உரைத்தார். இவ்விதம் கொண்டால், “கடம்கள்” என்பது கடன் போன்று அவசியமாக அனுபவிக்கவேண்டிய கர்மங்கள், “மேல்வினை முற்றவும்” என்பது உத்தராகங்கள் ஆகும். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் (4-1-13) - உத்தர பூர்வாகயோரச்லேஷ விநாஸௌ - ப்ரஹ்மவித்யை அடைந்தவுடன் இனி வரப்போகும் பாபங்களின் ஒட்டாமை மற்றும் முன்பு செய்த பாபங்களின் அழிவு ஏற்படும் - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-14-3) - தத்யதா இஷீகதூலம் அக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந ப்ரதூயந்தே - ஈர்க்கு என்பதான (துடைப்பத்தில் உள்ள) புல்லின் நுனியில் காணப்படும் பஞ்சு போன்ற பகுதியானது தீயில் இட்டால் எவ்விதம் அழியுமோ அது போன்று உபாஸகனின் பாபங்கள் அழிகின்றன - என்றும் கூறுவது காண்க. ஆகவே “வேம்” என்ற பதம் மூலம் பூர்வாகத்துக்கு [இதுவரை செய்த பாபங்கள்] அழிவு மற்றும் உத்தராகத்துக்கு [இனி வரக்கூடிய பாபங்கள்] ஒட்டுதல் இல்லாமை கூறப்பட்டது. அல்லது பூர்வாகத்துக்கு உரைக்கப்பட்ட அழிவு என்பதை உத்தராகத்துக்கும் சேர்த்துக்கொண்டு, இரண்டுமே ஸம்பந்தம் இன்றிப் போவதைக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - பூர்வாகமாவது - ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பு புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போரும் ப்ராதிகூல்யம். உத்தராகமாகிறது - ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணும் ப்ராதிகூல்யம். பின்பும் விரோதியான தேஹ ஸம்பந்தம் அநுவர்த்திக்கையாலே, பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியா நிற்கும்; அநந்தரம், ஜ்ஞாநம் பிறவா, கடுக மீண்டும் முன்பு செய்ததுக்கு “நாம் என் செய்தோமானோம்!” என்று அநுதபித்துப்படும். கடங்கள் - மேல்வினை முற்றவும் - வேம்; இது மெய் - இது ஸத்யம். “ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே” என்றதிறே. ப்ரத்யக்ஷாதிகள் ப்ரமத்துக்கு மூலமாய், ப்ரம நிவர்த்தகமுமாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றியே, “யதா பூதவாதி ஹி சாஸ்த்ரம்” என்கிறபடியே, சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்று என்றால் அவ்வர்த்தம் மெய்யாயிருக்குமிதே.

விளக்கம் - பூர்வாகம் என்றால் ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பு, புத்தி அறிந்து செய்யப்பட்டதான, பகவானுக்கு விருப்பம் இல்லாத செய்கைகள் ஆகும். உத்தராகம் என்றால், ஞானம் பிறந்த பின்னர் அஜாக்கிரதையால் செய்யப்பட்ட பாபங்கள் ஆகும். ஆனால் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு, உத்தராகம் என்னும் நிலை ஏற்படுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னரும் சரீரத்துடனான ஸம்பந்தம் நீடித்தபடி உள்ளதால் பாபங்களில் ஈடுபடக்கூடும். ஆனால் மீண்டும் ஞானம் பிறந்து, விரைவாகத் தனது மனதில், “நாம் என்ன செயல் செய்தோம்?” என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டு வருந்துவான். எம்பெருமானாருடைய கருத்தின்படி, “கடங்கள் - மேல்வினை முற்றவும் - வேம், இது மெய் - இது ஸத்தியம்” என்பது ஆகும். இதனை ஸத்யம் என்று எவ்விதம் கூறினார் என்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-14-3) – ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே - என்பதால் ஆகும்; அதாவது வேதம் உரைத்தால் ஸத்யமாகத்தானே இருக்கும் என்று கருத்து. ஆனால் மீண்டும் ஒரு கேள்வி எழலாம்; உபநிஷத் கூறினால் உண்மையாகத்தான் இருத்தல் வேண்டுமோ எனலாம். இதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார். ப்ரத்யக்ஷம் [புலன்களால் நேரடியாக உணர்தல்] போன்ற ப்ரமாணங்கள் [சாட்சிகள்] சந்தேகம் எழுவதற்குக் காரணமாக முதலில் இருந்து, பின்பு அவையே அந்தச் சந்தேகங்களை நீக்கவும் காரணமாகின்றன. ஆனால் த்ரமிட பாஷ்யத்தில் - யதா பூதவாதி ஹி சாஸ்த்ரம் - உண்மையை உள்ளது உள்ளபடி கூறுவது சாஸ்த்ரம் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ரம் உரைப்பது உண்மையாக மட்டுமே அல்லவோ இருக்கும்?

வ்யாக்யானம் - முதல் பாட்டிலே சொல்லவேண்டும் ஓர் அர்த்தம் சொல்லாதே போந்ததிறே. அவ்வம்சம் இங்கே சொல்லுகிறார். கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை அவன் நாலடி வரநின்றவாரே, அநந்தரத்தே “உன் விரோதிகளைச் செல்லாய்” என்றானிறே. இவ்விடத்திலே பட்டர் ஒரு இதிஹாஸம் அருளிச்செய்வர். “பண்டு, தலையில் மயிரின்றிக்கே யிருப்பான் ஒருவன் நெற்பரிமாறா நின்றானாய், அங்கே ஒருவன் சென்று “மயிரைப் பேணாதே நீர் தனியே நின்று பரிமாறா நின்றீர்” என்ன, “ஏன்தான் நடந்ததீ!” என்ன; “ஒன்றுமில்லை, கண்டு போக வந்தேன்” என்ன; “ஆகில் ஒரு கோட்டையைக் கொண்டு போகலாகாதோ” என்று எடுத்துவிட; அவன் அததைக் கொண்டு வாராநிற்கச் செய்தே; எதிரே ஒருவன் வந்து, “இது எங்கே பெற்றது?” என்ன; “உன்தன(னை) மெட்டைத்தலையன் தந்தான்” என்றானாய்; அவன் அததைச் சென்று, “அங்கே

இன்னான் உம்மை வைது போகாநின்றானீ!” என்ன; “அடா! என் நெல்லையுங் கொண்டு என்னையும் வைது போவதே!” என்று தொடர்ந்து வந்தானாய்; அவன் புரிந்து பார்த்து “என்தான் குழல்கள் அலையவலைய ஓடிவாரா நின்றதீ!” என்ன; “ஒன்றுமில்லை, இன்னம் ஒரு கோட்டையைக் கொண்டு போகச் சொல்ல வந்தேன்” என்றானாம்; அப்படியே கடலை முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகைக்காகக் காலைப்பிடிப்பது கோலைத் தொடுப்பதாகா நிற்க, அவன் வந்து முகங்காட்டினவாரே, “உனக்கு அம்பு தொடுத்தோம்” என்ன லஜ்ஜித்து, “உன் விரோதிகளைச் சொல்லு நாம் இத்தை விட” என்றாரிறே.

விளக்கம் – அடுத்து, முதல் பாசுரத்தில் கூறாமல் விட்டதான “நம:” என்பதன் பொருளை இங்கு விளக்குகிறார். பல பிறவிகளாக நாம் செய்து வரும் தவறுகள் காரணமாக நம்மை ஸர்வேச்வரன் தண்டிக்க முயற்சி செய்யலாம். அப்போது “நம:” என்று அவனைச் சரணம் புகுவதன் மூலம் நம்முடைய பாபங்கள் அனைத்தையும் அவன் மறந்து விடுகிறான் என்பதை இராமாயணத்தில் உள்ள நிகழ்வு மூலம் அருளிச்செய்கிறார். இராமன் ஸமுத்திரத்தைக் கடப்பதற்காகக் கடலரசனை நோக்கி மூன்றுநாள் தரைகிடந்தான். ஆனால் கடலரசன் வராமல் போக, மிகவும் கோபம் கொண்டு, அவன் மீது அம்பு தொடுத்து நின்றான். அதாவது வில்வின் காலைப் பிடித்தும், அம்பைப் பிடித்தும் இராமன் நின்றபோது, கடலரசரன் ஓடி வந்து நின்றான். அப்போது அவனிடம் இராமன், “உன் மீது எய்துவற்காகவே அம்பு தொடுத்தேன்” என்று கூறுதற்கு வெட்கம் அடைந்து, “உனது விரோதிகள் யாரோனும் இருந்தால் உரைப்பாயாக. அவர்கள் மீது இந்த அம்பை விடுகிறேன்”, என்றான். இதனைக் கூறும்போது ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் ஒரு நிகழ்வைக் கூறினார். தலையில் முடியில்லாத ஒரு மொட்டைத்தலையன் வயற்காட்டில் நெல் அளந்து கொண்டிருந்தான்; அவன் அதன் உரிமையாளன் ஆவான். அப்போது அவ்வழியே சென்ற ஒருவன் அவனிடம் வந்து, “நீ உன்னுடைய தலைமுடியைப் போணாமல் இவ்விதம் செய்கிறாயே. உனது தலைமுடி முழுவதும் தூசியாகின்றதே”, என்றான் (கிண்டலாக). அதனைக் கேட்டு அவன் தன்னை உண்மையாகவே புகழ்ந்தான் என்று எண்ணி மகிழ்ந்த அந்த மொட்டைத்தலையன், “நீ எதற்காக வந்தாய்?”, என்று கேட்க அவன், “உன்னைப் பார்த்துப் போகவே வந்தேன்”, என்றான். உடனே அந்த மொட்டைத்தலையன், “சரி, அப்படியென்றால் ஒரு அளவு நெல்லை எடுத்துக் செல்”, என்று கூறி நெல்லை அவனுக்கு வழங்கினான். அதனை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வழிப்போக்கன் சென்றபோது எதிரே வந்த ஒருவன், “இந்த நெல்லை நீ எங்கே பெற்றாய்?”, என்றான். இதற்கு முதலாமவன்,

“அங்கு ஒரு மொட்டைத்தலையன் அளித்தான்”, என்று கூறினான். அதனைக் கேட்ட இரண்டாமவன் அந்த வயல்வெளிக்குச் சென்று மொட்டைத்தலையனிடம், “அவன் உன்னைத் திட்டிவிட்டுச் சென்றான்”, என்று உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட மொட்டைத்தலையன், “எனது நெல்லையும் பெற்றுக்கொண்டு, என்னை இகழவும் செய்தானா?”, என்று உரைத்துக் கொண்டு கோபத்துடன், தான் அளித்த நெல்லைப் பறித்துக் கொள்ள ஓடி வந்தான். இதனைக் கண்ட நெல்லைப் பெற்றவன், “அட்டா! ஏன் உங்கள் அழகான தலைமுடி கலையும் விதம் ஓடி வருகிறிர்?”, என்று கேட்டான். இதனைக் கேட்டு மயங்கிய மொட்டைத்தலையன், “வேறு ஒன்றும் இல்லை. உனக்கு மேலும் நெல் அளிக்கவே வந்தேன்”, என்று உரைத்தானாம் [மொட்டைத்தலையன் தான் அந்த வழிப்போக்கனைத் தவறாக எண்ணியதாக நினைத்து வெட்கம் காரணமாக மேலும் நெல்லை அளித்தான். இது போன்றே கடலரசனைக் கண்ட இராமன் வெட்கம் அடைந்தான்].

வ்யாக்யானம் - (தாங்கள் இத்யாதி) இதுதான் பலபோக்தாவானவனுக்கு உத்தேச்யத்தோபாதி ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியிருக்குமோ? என்னில்; “அது வேண்டா. தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான கைங்கர்யத்தை பண்ணா நிற்க அமையும்; இவ்விரோதி தன்னடையே போம்” என்கிறார். “தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான ப்ரதிபந்நத்தைச் செய்யவமையும்” என்னவொண்ணதிறே, “வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்கிற அதிகாரியைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே. அதிகாரி வைலக்ஷண்யமும் வருத்தி வைலக்ஷண்யமும் தோன்றும்படி “தாங்கள் தங்கட்டு” என்று இங்ஙனே ஊன்றிச் சொல்லுமாம் அனந்தாழ்வான். (தாங்கள்) இதர விஷயங்களில் விரக்தராய், கைங்கர்ய ருசியுடையராயிருக்குமவர்கள். (தங்கட்டு) இப்படிப்பட்ட ருசியுடையராயிருக்கிற தங்களுக்கு. (நல்லனவே செய்வார்) தங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த கைங்கர்யத்தையே பண்ணுவார்.

விளக்கம் - (தாங்கள் இத்யாதி) - “பலன்களை அனுபவிக்கும் ஒருவன் தனது பலன் கழிவதற்காக விண்ணப்பிப்பது போன்று, அவனையும் கைங்கர்யத்தையும் அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகள் நீங்க விண்ணப்பித்தே ஆகவேண்டுமோ?” என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “அவ்விதம் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. தாங்கள் தங்களுடைய கைங்கர்யங்களைச் செய்தபடி இருந்தாலே

போதுமானது. அந்த விரோதிகள் தாங்களாகவே விலகும்”, என்கிறார். ஆனால் “தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்” என்பதற்கு, “தாங்கள் தங்களுக்கு எது நல்லது என்று தோன்றுகிறதோ அதனையே செய்வார்”, என்று பொருள் உரைக்கலாம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம்; இவ்விதம் பொருள் கூற இயலாது; காரணம், இந்த வரியானது “வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று உரைக்கும் அதிகாரிகளைக் குறித்துக் கூறுவதாகும்; அவர்களுக்கு மேலே கூறிய பொருளில் உள்ள சிந்தனை ஏற்படாது. ஆனால் இங்கு, “தங்கள்” என்று உரைதால் மட்டுமே போதாதோ, “தங்கட்கு” என்று சேர்த்துக் கூறவேண்டுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஸ்வாமி அனந்தாழ்வான், “அதிகாரியின் மேன்மையையும், அவர்களுக்கு வளர்கின்ற கைங்கர்யத்தின் மேன்மையையும் உணர்த்தும் பொருட்டு இவ்விதம் இரண்டுமே கூறப்பட்டது”, என்றார். (தாங்கள்) – மற்ற உலகவிஷயங்களில் பற்று இல்லாமல், கைங்கர்யத்தில் மட்டுமே ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். (தங்கட்கு) - இவ்விதம் ஈடுபடும் ஆசையும் கொண்ட தங்களுக்கு. (நல்லனவே செய்வார்) - தங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்துடன் சேர்வதான கைங்கர்யத்தை மட்டுமே செய்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்” என்கிறது இவர்களை எங்ஙனையாக நினைத்து? என்னில், (வேங்கடத்து இத்யாதி) (வேங்கடத் துறைவார்க்கு) சதுர்த்தியின் அர்த்தஞ்சொல்லுகிறது. (நம) எனக்கன்று, அவனுக்கு என்றபடி. (என்னல்) இதுதான் நெஞ்சிலுண்டாகவும் வேண்டா, உக்திமாத்ரமே அமையும். இதுதான் அல்பமாகிலும் இவன் தனக்கு அருமையாயிருக்குமோ என்னில், (ஆம்) ஸுஸகம். “எளிது” என்னா, ஸ்வரூபத்தோடே சேராததாயிருக்குமோ என்னில், (கடமை) ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – சரி, இப்படிப்பட்டவர்களை “தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்” என்று கூறினார். ஆனால் இவர்கள் எந்த ஸாதனத்தைக் கைக்கொண்ட காரணத்தால், இவர்கள் இத்தகைய அதிகாரிகள் என்று எண்ணி இவ்விதம் உரைத்தார் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (வேங்கடத்து உறைவார்க்கு) - இதன் மூலம் ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதில் ஏறிக்கழிந்ததாகிய அகாரம் மூலம் கூறப்படுவதாகிய “ஸர்வேச்வரனுக்கே நான் அடிமை” என்ற நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளைக் கூறுகிறார். (நம) - நான் எனக்காக அல்லன், அவனுக்காக உள்ளேன் என்று பொருள். (என்னல்) - இந்த எண்ணத்தை உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்ற

அவசியம் இல்லை; சொல் அளவில் இருந்தாலே போதுமானது. ஆனால் இவ்விதம் உள்ள உபாஸனத்தைக் கைக்கொள்வது மிகவும் எளிமையாக அல்லவோ தோன்றுகிறது; இதில் அதிகாரிக்கு மிகவும் கடினம் ஏற்பட வாய்ப்பில்லையே [அதாவது யார் வேண்டுமானாலும் இவ்விதம் “நம” என்று எளிதாகக் கூற இயலும் அல்லவோ என்று வியக்கலாம்]. (ஆம்) – ஆமாம், இது மிகவும் எளிமையான செயலே ஆகும். ஆனால் எளிதான செயல் என்றால் ஆத்மஸ்வரூபத்துடன் சேரக்கூடியதாக இருக்குமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கடமை) - இது செய்யத்தக்கதாக உள்ளது [அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது].

வ்யாக்யானம் - (அது சுமந்தார்கட்கே) பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும், இவனுடைய நேர்த்தியில் அல்பதையையும் பார்த்து, “இப்பேற்றுக்கு இவன் இம்மலைச் சுமவானோ” என்பாரைப்போலே “அது சுமத்தார்கட்கு” என்று தம் கருத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும், பகவத்க்ருபையையும் அறிந்திருக்கிற இவர் கருத்தாலே சொல்லிற்றாதல்; இவன் பக்கலுள்ளத்தைக் கனக்க நினைத்திருக்கும் அவன் கருத்தாலே சொல்லிற்றாதல்; “பூயிஷ்டாம்” என்றிறே அவனிருப்பது.

விளக்கம் - (அது சுமந்தார்கட்கே) - “இது சுகமானது என்றால் ‘சுமந்தார்’ என்று ஏன் கூறவேண்டும்?” என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அடையப்போகும் பேற்றின் கனம், அதனை அடைய இவன் செய்ய உள்ள முயற்சியின் எளிமை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து “இந்தப் பேற்றுக்கு இவன் மலையைச் சுமக்கமாட்டானோ?” என்று கூறுவது போன்று “அது சுமந்தார்கட்கே” என்றார். இதனை இருவிதமாக இவர் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். பெறுகின்ற பேற்றின் கனம் மற்றும் பகவானின் க்ருபை ஆகிய இரண்டைக் குறித்தும் நன்றாக அறிந்துள்ள நம்மாழ்வார், தனது திருவுள்ளத்தில் உள்ளதை வெளிப்படுத்தினார் எனலாம். அல்லது அதிகாரியிடம் உள்ள முயற்சியை, பெரும் செயலாகவே எண்ணி தனது மனதில் அதனைப் பெரும் சுமையாகவே ஸர்வேச்வரன் கொள்கிறான் என்று அவன் திருவுள்ளத்தை வெளிப்படுத்தினார் என்றும் கூறலாம். ஆனால் அவன் இவ்விதம் அவன் எண்ணுவானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். யஜுஷி முதல் காண்டம் நான்காம் ப்ரபாடகம் - பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம - நம: என்ற சொல்லைப் பெரிதாக எண்ணிக் கொள்ளும் பகவானுடைய - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - த்ரௌபதி திருநாமஞ் சொல்ல, “கோவிந்தா” என்றவாறே “நம் பேரைச் சொன்னாள்” என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்குமவனிறே. “க்ருஷ்ணாமாம் தூரவாஸிநம்” அவளைக் கொண்டாடா, தன்னை நிந்தியா வ்யஸநப்பட்டானிறே. அப்போது ஸதஸ்ஸில் பிறந்த பரிபவம் பரிஹ்ருதமாகச் செய்தேயும் “நம் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டவளுக்கு ஆற்றாமையிலே முகங்காட்டப் பெற்றிலோம்” என்று உள்ளதனையும் இழவுபட்டிருந்தானிறே. “நம்பேர் தன் காரியஞ் செய்ததத்தை போக்கி நாம் இவளுக்கொன்றும் செய்திலோமிறே” என்றிருந்தான் - அஸங்கதமாக இரண்டு சப்தத்தைச் சேர்த்துச் சொல்ல, அது விஷஹரணத்துக்கு உடலாகா நின்றதிறே சப்த சக்தியாலே; அவ்வோபாதியும் போராமையில்லையிறே திருநாமம்.

விளக்கம் - அடுத்து, இவ்விதம் அவன் தனது திருவுள்ளத்தில் கனமானபடி எண்ணுவானோ என்பதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். த்ரௌபதி “கோவிந்த புண்டரீகாஷ்ட ரக்ஷமாம் சரணாகதாம்” என்று திருநாமத்தை உரைத்தபோது, “இவள் நம்முடைய திருநாமத்தை உரைத்தாளே [அவள் இவ்விதம் நம்மை அழைக்கும்வரை நாம் வராமல் இருந்தோமே]” என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு நின்றான். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (58-22) - க்ருஷ்ணாமாம் தூரவாஸிநம் - தூரத்தில் வசிக்கின்ற என்னை - என்பதற்கு ஏற்ப த்ரௌபதியின் செயலைக் கொண்டாடி, “நான் உடனே வரவில்லையே” என்று தன்னை நிந்தித்துக் கொண்டான். அப்போது சபையில் த்ரௌபதிக்கு உண்டான அவமானம் தன்னால் நீங்கியபோதிலும் “நம் பெயரைக் குறித்து இவள் அழைக்கும்வரை நாம் முகம் காண்பிக்காமல் இருந்தோமே” என்று இதயத்தின் ஆழ்பகுதி முடிய வேதனையில் நின்றான். “நம்முடைய திருநாமம் இவளுக்கு உதவிற்று அல்லாமல், நாம் இவளுக்கு உதவவில்லையே”, என்றிருந்தான். ஆனால் க்ருஷ்ணன் அல்லாமல் அவனுடைய திருநாமமே அத்தகைய செயலைச் செய்யவல்லதோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பொருத்தம் இல்லாத இரண்டு சொற்களைச் சேர்த்து உச்சரிக்கும்போது அது விஷத்தை நீக்குவதற்குக் காரணமாக நின்றது; இது அந்தச் சொற்களின் சக்தியால் ஏற்பட்டது [இந்த இரண்டு எழுத்துக்கள் “ஹ” மற்றும் “ரி” எனலாம் - அதாவது “ஹரி”]. இது போன்று திருநாமமும் சக்தி கொண்டது அல்லவோ?

3-3-7 சுமந்து மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்

டமர்ந்து வானவர் வானவர் கோனொடும்

நமன்றெழுந் திருவேங்கட(ம்) நங்கட்குச்

சமன்கொள் வீடு தருந்தடங் குன்றமே

பொருள் - நன்றாக மலர்ந்துள்ள பெரியமலர்கள், தெளிந்த தீர்த்தம், மேன்மையான தீபம், தூபம் போன்ற அனைத்தையும் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு, எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள நித்யஸூரிகள், தங்கள் தலைவரான ஸேனைமுதலியாருடன் கூடி வந்து, தடையில்லாத அடிமைத்தனத்தை வெளிப்படுத்துவதான “நம:” என்பதை உச்சரித்து, அவர்கள் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை விளக்கச் செய்துகொள்ளும் இடம் - திருவேங்கடம் என்னும் திருநாமம் கொண்டதாய், பரந்து விரிந்துள்ளதாய் இருப்பதாகும். அப்படிப்பட்ட அந்தத் திருமலையானது, அவனை அடையவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட நமக்கு, அவனை அடைதல் என்ற ரூபத்தில் உள்ளதான மோஷும் நல்கும்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலை தானே தருமென்கிறார். ப்ராப்திபலமாய் வருமதிறே கைங்கர்யம்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் விண்ணப்பித்த கைங்கர்யம் அனைத்தையும் திருவேங்கட திருமலை தானாகவே அளிக்கும் [இதனைத் திருவேங்கடமுடையான் அளிக்கவேண்டும் என்பதில்லை] என்கிறார். ஆனால் இந்தப் பாசுரத்தின் இறுதியில் “சமன் கொள் வீடு தரும்” என்று மோஷுத்தை அல்லவோ கூறினார்? பின்னர் இங்கு கைங்கர்யம் தரும் என்று கூறுவதாக எவ்விதம் பொருள் உரைக்கலாம்? இதற்குச் சமாதானம் அருளிச் செய்கிறார். கைங்கர்யம் என்பது பகவானை அடைவதற்குப் பலனாக வருவதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (சுமந்து இத்யாதி) மாமலர், நீர், சுடர், தூபம் இவற்றைச் சுமந்து கொண்டு என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, “மாமலர் சுமந்து, நீர் சுடர் தூபங்கொண்டு” என்னவுமாம். ஒரு கருமுகை மாலையேயாகிலும், “இத்தைக் கண்டருளக் கடவனே, சாத்தியருளக் கடவனே, நம்மை விசேஷ கடாஷும் பண்ணக் கடவனே” என்றிருக்கிற இவர்கள் ஆதராதிசயத்தாலே கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம்; அன்றிக்கே அனுகூலனிடத்தாகையாலே ஸர்வேச்வரன் தனக்கு கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம்.

ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக் கொண்டு சாத்தினபடியை நினைப்பது. அதாவது - ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்துவர், சில ராஜபுத்ரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத்தேடி முன்பே பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரு பூவிருந்தது கடையிலே; அப்பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் தர்வ்யத்தைப் போர ஏற்றி, இவர்களில் ஒருவன் நினைக்கவொண்ணாதபடி தர்வ்யத்தைப் போர இட்டுக் கொண்டு வந்து சாத்தினான்; அன்றிரா அவன் ஸ்வப்நங் காண்கிறான்; “நீயிட்ட பூ எனக்கு கனத்துச் சுமக்கவொண்கிறதில்லை” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (சுமந்து இத்யாதி) - மலர்ந்த மலர்கள், நீர், தீபம், தூபம் ஆகியவற்றைச் சுமந்து கொண்டு. ஆனால், “கொண்டு” என்று உரைத்தாலே போதுமானதாயிருக்க “சுமந்து” என்றும் கூறவேண்டுமா? இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - “மாமலர் சுமந்து, நீர் சுடர்தூபம் கொண்டு” என்று படிக்கவேண்டும். ஒரு கருமுகை மலரால் கட்டப்பட்ட மாலை என்றபோதிலும், “இதனைச் சாற்றிக்கொள்வாயாக, இதனால் நமக்குச் சிறப்பான கடாசஷம் செய்வான்” என்று இவர்கள் உரைத்து நிற்கின்ற அன்பின் மிகுதி காரணமாக “சுமந்து” என்று கனத்தை உணர்த்துகிறார். அல்லது தனக்கு வேண்டியவன் இட்ட மாலை என்பதால், ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்த மாலை கனமாக இருக்கும் என்று கருத்து. இங்கு ஸ்ரீபுருஷோத்தம சேஷத்ரம் என்னும் பூரி ஜகந்நாதனுக்கு ராஜபுத்ரன் ஒருவன் செண்பக மாலையைக் கொண்டு வந்ததை எண்ணவேண்டும். இந்த நிகழ்வை அடுத்து கூறுகிறார். பூரியில் உள்ள ஸ்ரீஜகந்நாதன் செண்பகமலர்களை மிகவும் மகிழ்வுடன் சாற்றிக் கொள்வது வழக்கம்; அவனுக்கு அது மிகவும் பிடித்தமானதாகும்; ஒரு த்வாதசி நாளில், ஒரு ராஜபுத்ரனும் ஒரு செட்டிப்பிள்ளையும் அந்திப்பொழுதில் ஜகந்நாதனுக்குச் செண்பக மலர்களைக் கொண்டு வருவதற்காகக் கடைக்குச் சென்றனர். அப்போது அனைத்து கடைகளிலும் அந்த மலர்கள் விற்றுத் தீர்ந்திருந்தன. ஒரு கடையில் மட்டும், ஒரே ஒரு மலர் மட்டும் இருந்தது. அந்த இருவரும் செல்வச்செருக்கு உள்ளவர்கள் என்பதால், ஒவ்வொருவரும் அந்த மலரைப் பெறுவதற்காக அதன் விலையை அதிகமாக்கிக் கொண்டே சென்றனர். அப்போது ராஜபுத்ரன் மட்டுமே யாராலும் அளிக்க இயலாத விலையைக் கொடுத்து அந்த மலரை வாங்கி வந்து ஜகந்நாதனுக்குச் சாற்றினான். அன்று இரவு அவனுடைய கனவில் ஜகந்நாதன் தோன்றி, “நீ இட்ட மலரானது எனக்கு மிகவும் கனத்துச் சுமக்க இயலாதபடி இருந்தது” என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (அமர்ந்து இத்யாதி) நித்யஸூரிகளையும் ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வானையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். தேவர்களையும் ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். அமர்ந்து - பொருந்தி. ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்றானபோது அவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தர பரரேயாகிலும், அவர்களையும் அநந்யப்ரயோஜநாக்குமாயிற்று இது தன்னின் ஸ்வபாவம். இப்படி ஸமாராதநோபகரணங்களைக் கொண்டு, நமன்றெழுவர்களாயிற்று - வணங்கிக் கொண்டு எழுவர்களாயிற்று. “துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்கிற தம் வாஸனை அவர்களுக்குமுண்டு என்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - (அமர்ந்து இத்யாதி) - நித்யஸூரிகள் மற்றும் ஸேனைமுதலியாரைக் கூறினார் என்று கொள்ளலாம். அல்லது தேவர்களையும் நான்முகனையும் கூறினார் என்றும் கொள்ளலாம். அமர்ந்து என்றால் பொருந்தி; அதாவது பயன் எதனையும் எதிர்பாராமல். அவர்கள், பயன் எதனையும் எதிர்பார்க்காதபடிச் செய்தது இந்தத் திருமலையின் தன்மையே ஆகும் என்று கருத்து. இப்படியாக ஆராதனை செய்தவதற்கான பலவிதமான பொருள்களைக் கொண்டு அவனை வணங்கி எழுகின்றபடி உள்ள திருவேங்கடம். மற்ற பலன்களை விரும்புகின்ற தேவர்களை இவ்விதம் கூறுவது சரியா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (1-1-1) - துயரறு சுடரடி தொழுதெழு - என்று தனக்கு ஏற்பட்ட நிலையே இவர்களுக்கும் கிட்டும் என்று எண்ணியே “எழும்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (நங்கட்கு) கைங்கர்ய ருசியையுடைய நமக்கு. (சமன்கொள் வீடுதரும்) “ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி” என்றும், “நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்யமுபைதி”, “மம ஸாதர்ம்யமாகதா:”, “தம்மையெயொக்க அருள் செய்வர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவனோடு ஸாம்யாபத்திரூபமான மோக்ஷத்தைத் தரும் என்னுதல்; அன்றிக்கே, “ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே” என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுதல்; அங்ஙனும்ன்றிக்கே, திருமலைதானே தன்னொடொத்த பேற்றைப் பண்ணித் தரும் என்னுதல்; திருவேங்கடமுடையானைத் திருமுடியிலே எழுந்தருளுவித்துக் கொண்டிறே திருமலையாழ்வார்தாம் இருப்பது. இப்படியே “நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்து” என்று இவர் ப்ரார்த்தித்த பேற்றை. (தடங்குன்றமே - தரும்) திருமலையாழ்வார் தாமே தந்தருளுவர். (தடங்குன்றம்) திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி இடமுடைத்தாயிருக்கை. “ஸுபக:” வீறுடைத்தாயிருக்கை. “கிரிராஜோபம:” திருமலையோடொத்திருக்கை. “யஸ்மிந் வஸதி”

அதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. “காகுத்ஸ்த:” போகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலந்தேடி அநுபவிக்கும் குடியிலே பிறந்தவர் விடாதே விரும்பி வர்த்தித்தார் என்பது யாதொன்றுண்டு. “குபேர இவ நந்தநே” துஷ்ட ஸத்வ ப்ரசுரமான தேசத்திலே செருக்கனான வைச்ரவணன் போதுபோக்குகைக்காகத் தன் உத்யாந்தத்தில் உலாவுமா போலே ஸஞ்சரித்தார்.

விளக்கம் - (நங்கட்கு) - கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை உள்ள நமக்கு. (சமன்கொள் வீடுதரும்) - இதற்கு மூன்றுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். முதல் பொருளை இப்போது கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரனை ஒத்த நிலையான மோக்ஷத்தை அளிக்கும். இதனை, முண்டக உபநிஷத் (3-2) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மவை பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மம் போன்று ஆகிறான் - என்றும், முண்டக உபநிஷத் (3-1) - நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்யமுபைதி - ப்ரஹ்மவித்யையால் தோஷம் அனைத்தும் நீங்கப் பெறுகிறான் - என்றும், கீதை (14-2) - மம ஸாதர்ம்யமாகதா: - எனக்குச் சமமான ஸ்வரூபம் பெற்றவர்கள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (11-3-5) - தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர் - என்றும் உள்ள வரிகளில் காணலாம். அடுத்து இரண்டாவது பொருள் கூறுகிறார்; சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-12) - ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - ஆத்மா சரீரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு ஒளி ரூபமான ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து தனது உருவத்துடன் சேர்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மாவின் இயல்புக்கு ஏற்றபடியான மோக்ஷத்தை அளிக்கும். அடுத்து மூன்றாவது பொருளைக் கூறுகிறார்; திருமலை எவ்விதம் திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமையாக நின்று அனைத்து கைங்கர்யங்களும் செய்தபடி உள்ளதோ, அது போன்றே நாமும் செய்யலாம்படி உள்ள நிலையை அளிக்கும். திருவேங்கடமுடையானை அந்தத் திருமலை எப்போதும் தனது திருமுடியில் எழுந்தருளிக் கொண்டே அல்லவோ உள்ள நிலை? அது போன்று, திருவாய்மொழி (2-9-1) - நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்து - என்று நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்த பேற்றினை, (தடங்குன்றம்) - அந்தத் திருமலையாழ்வார் தானே அளிப்பார். (தடங்குன்றம்) - தடம் என்றால் “பெரிய” என்று பொருள். திருவேங்கடமுடையான், தான் எண்ணியபடி ஸஞ்சாரம் செய்வதற்கு ஏற்ற இடம் கொண்டிருத்தல். இங்கு இராமாயண ச்லோகம் ஒன்றை ஒப்புமை காண்பிக்கிறார். அந்த ச்லோகம் இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (98-12) - ஸுபகச் சித்ரகூடே அஸௌ கிரிராஜோபம: யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே - குபேரன் தனது அரண்மையை விட்டு கொடிய மிருகங்கள் உலவும்

நந்தவனத்தில் உலவியது போன்று இராமன் அயோத்தியை விட்டு சித்ரகூடத்தில் ஸஞ்சரித்தான் - என்பதாகும். இங்கு உள்ள பல பதங்களை மேலும் விளக்குகிறார். (ஸுபக:) - மிகுந்த வீறு கொண்டதாக உள்ளது. (கிரிராஜோபம:) - சித்ரகூட மலையானது திருமலைக்கு ஒத்ததாக உள்ளது. (யஸ்மிந்வஸதி) அந்த மலை, அந்த அளவிற்கு மேன்மையைப் பெறுவதற்கான காரணம் கூறுகிறார். (காகுத்ஸ்த:) - இன்பம் கிட்டுவதற்குத் தனிமையான இடம் எது என்று தேடித் சென்று அனுபவிக்கவல்ல இஷ்டவாகு குலத்தில் வந்த இராமன், விரும்பி வசித்து வந்த இடம் என்பதால் மேன்மை. (குபேர இவ நந்தநே) - கொடிய விலங்குகள் உலவுகின்ற இடத்தில் குபேரன், பொழுது போக்குவதற்காகத் தனது நந்தவனத்தில் ஸஞ்சரித்தது போன்று இராமனும் ஸஞ்சரித்தான்.

3-3-8 குன்ற மேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்

அன்று ஞால மளந்த பிரான்பரன்

சென்று சேர் திருவேங்கட மாமலை

ஒன்றுமே தொழ நம்வினை யோயுமே

பொருள் - கல்மழை காரணமாக ஆயர்குலமானது தவித்தபோது, தனது திருக்கரத்தில் அகப்பட்ட ஒரு மலையை எடுத்து நின்று அவர்களைக் காத்தவன்; மஹாபலியால் இந்த உலகம் அபகரிக்கப்பட்டபோது, இந்தப் பூமியை அளந்து தன்னுடையது என்று ஆக்கி உபகாரம் செய்தவன்; இப்படிப்பட்டவன் வந்து சேர்ந்த திருவேங்கடம் என்ற மிகப் பெரிய திருமலையை மட்டும் வணங்கினால் போதுமானது, நம்முடைய வினைகள் அனைத்தும் விலகும்.

அவதாரிகை - “வேங்கடங்கள்” என்கிற பாட்டிற் சொன்ன விரோதி நிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வார்தாமே பண்ணித்தருவர் என்கிறார். ஒரு புருஷார்த்தத்தைத் தர வேணுமோ, திருமலைதானே நமக்கு உத்தேச்யம்; சேஷிக்கு உத்தேச்யமானது சேஷபூதனுக்கு உத்தேச்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறராகவுமாம்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-3-6) - வேங்கடங்கள் - என்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான விரோதி நீக்கம் என்பதையும், திருமலையாழ்வாரே அளிப்பார் என்றார். இது போன்று ஒரு பலனை அளித்தால் மட்டுமே திருமலையை நாடவேண்டுமோ? எந்தப் பலனையும் திருமலை அளிக்கவில்லை என்ற நிலை வந்தால் கூட, அதுவே நாம் அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ளது என்கிறார். ஏன்? நம்முடைய எஜமானனாகிய திருவேங்கடமுடையானுக்கே அந்தத் திருமலை அடையப்படும் இலக்காக உள்ளபோது, அவன் அடிமையான நமக்கும் அதுவே இலக்கு என்று தனியாகக் கூறவேண்டுமோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்) என்றும் துக்கநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் மலையேயாயிற்று. “கோகோபீ ஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே, பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலையப்புக, கண்ணுக்குத் தோற்றிற்றொரு மலையைப் பிடுங்கி ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட தரித்துக் கொண்டு நின்று அவற்றை ரக்ஷித்தவன். (அன்று இத்யாதி) ஒரு ஊருக்காக உதவினபடி சொல்லிற்றாயிற்று கீழ்; ஒரு நாட்டுக்காக உதவினபடி சொல்லுகிறது மேல். விரோதியான மஹாபலியாலே பூமி அபஹ்ருதையானவன்று எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்ட உபகாரகன்.

விளக்கம் - (குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்) - எந்தக் காலத்திலும் துக்கம் தீர்வதற்கு உள்ள சாதனம் மலையே ஆகும் [அப்போது கோவர்த்தனம், இப்போது திருமலை] ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-11-13) - கோகோபீ ஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம் - பசுக்களும் கோபர்களும் துக்கத்தில் நின்றபோது க்ருஷ்ணன் சிந்தித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப பசுக்களும் இடையர்களும் அந்த மலையில் மூழ்கி அழியும்படியான நிலை ஏற்பட்டது. அப்போது கண்களில் தென்பட்ட ஒரு மலையை எளிதாகத் திருக்கரத்தில் எடுத்து, ஏழு நாட்கள் அதனை ஒரே போன்று பிடித்து நின்று அவர்களை ரக்ஷித்தான். (அன்று) - ஒரு ஊருக்காக உதவிய நிகழ்வை இப்போது கூறினார், இனி ஒரு நாட்டிற்காக உதவிய நிகழ்வைக் கூறுகிறார். விரோதியான மஹாபலியால் இந்தப் பூமி அபகரிக்கப்பட்ட அந்த நாளில், நடந்து சென்று அதனை மீட்டுக் கொண்டு உபகாரகன்.

வ்யாக்யானம் – ஸர்வஸ்மாத்த்பரன். (சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை) அவன் “தனக்கு உத்தேச்யம்” என்று வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். (ஒன்றுமே தொழ) உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறவன் தானும் வேண்டா; திருமலையாழ்வார்தானே அமையும். (நம் வினை ஓயுமே) “ப்ராப்யத்தைப் பெற்றிலோம்” என்கிற வினை என்னுதல். “வேங்கடங்கள்” என்கிற பாட்டிற் சொன்ன ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கும் என்னுதல்.

விளக்கம் – ஆக அனைவரையும் ஒரு சேரக் காத்தவன், தன்னை அண்டிய இந்த்ரனைக் காத்தவன் என்று இரண்டு விதமாகக் கூறினார். (பரன்) அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உயர்ந்த பரமாத்மா. (சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை) - தனக்கான இடம் இதுவே என்று தீர்மானித்து அவன் வந்து நிற்கும் திருமலை. (ஒன்றுமே தொழ) - அந்தத் திருமலையில் நிற்கின்ற திருவேங்கடமுடையான்தான் நமக்கு அளிக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை; அந்தத் திருமலையே அனைத்தையும் அளித்துவிடும். (நம் வினை ஓயுமே) - “பெற வேண்டிய பேற்றினை அடையவில்லையே” என்று துக்கத்தை நீக்கிவிடும். “வேங்கடங்கள்” என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான, அவனை அடையத் தடையாக உள்ள நம்முடைய விரோதிகளை அழித்துவிடும்.

3-3-9 ஓயு மூப்புப் பிறப்பிறப்புப் பிணி

வீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்

தாயன் நாண் மலராமடித் தாமரை

வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே

பொருள் – அன்றலர்ந்த மென்மையான திருவடித்தாமரைகளைக் கொண்டவனும் திருவேங்கடத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை எப்போதும் வாக்கிலும், மனத்திலும் வைப்பவர்களுக்கு பலத்தைக் குறைக்கவல்லதான வயோதிகம், அந்தச் சரீரம் தோன்றுவதற்குக் காரணமான பிறப்பு, சரீரத்தின் அழிவான மரணம், வயோதிகத்துடன் இணைந்தபடி வருகின்ற பிணிகள் போன்ற அனைத்தையும் நீக்கும் வழியை அவனே செய்வான்.

அவதாரிகை - நம் விரோதியையும் போக்கி ப்ராப்யத்தையும் திருமலையாழ்வார்தாமே தருவர் என்றார் கீழிரண்டு பாட்டாலே; இப்படி விரோதி பாபங்களைப் போக்கி

ப்ராப்யத்தையும் தருகைக்குத் திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேண்டுமோ, திருமலையாழ்வாரில் ஏகதேசமமையாதோ என்கிறார் இதில். ஏகதேசம் என்கிறது அப்பனை; “வடமாமலையுச்சி” என்னக்கடவதிறே திருவேங்கடமுடையானை.

விளக்கம் - கடந்த இரண்டு பாசுரத்தில் நம்முடைய விரோதிகளை நீக்கி, நாம் அடையவேண்டிய இலக்கையும் திருமலையே அளிக்கவல்லது என்றார். ஆனால் இவ்விதம் விரோதிகளை நீக்குவதற்கும், நம்முடைய பேற்றினை நாம் அடைவதற்கும் திருமலையாழ்வாரே வேண்டுமோ, திருமலையில் உள்ள ஏதேனும் ஒரு பகுதி மட்டும் இதனைச் செய்யாதோ என்று இங்கு கேட்கிறார். இங்கு “ஒரு பகுதி” என்று கூறுவது திருவேங்கடமுடையானையே ஆகும்; இதன் காரணம், பெரியதிருமொழி (7-10-3) - வடமாமலையுச்சி - என்று திருவேங்கடமுடையானை உரைத்தது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ஓயுமூப்புப் பிறப்பு இறப்பு) ஜந்ம ஜரா மரணாதிகள் ஓயும். இப்போது “ஓயும்” என்கையாலே, முன்பு அநாதிகாலம் உச்சிவீடும் விடாதே போந்தது என்னுமிடம் தோன்றுகிறது. “பிணி வீயுமாறு செய்வான் - திருவேங்கடமுடைத்தாயன்” என்று அவனோடே அந்வயம். பிணி வீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறவன், “இவர்கள் பிணியும் இங்ஙனே சென்றிடுவதாக” என்றிருந்தானாகில் கலங்காப் பெருநகரத்திலே யிரானோ? இங்கு, பிணி என்கிறது - சரீர ஸம்பந்த நிபந்தனமாக வருமவை எல்லாவற்றையும் நினைத்து. கீழே, “ஓயுமூப்புப் பிறப்பு இறப்பு” என்றதாகில், இனி “பிணி வீயுமாறு செய்வான்” என்றதுக்குக் கருத்தென் என்னில், இவனுடைய இங்குத்தை துக்கநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கக்காக என்கை. ஆக, துக்கத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவன் என்கை. அவனே வந்து போக்கானாகில் இவ்வெலியெலும்பனுக்குப் போக்கிக் கொள்ளப் போகாதிறே.

விளக்கம் - (ஓயுமூப்புப் பிறப்பு இறப்பு) - பிறப்பு, வயோதிகம், இறப்பு போன்றவை விலகும். “ஓயும்” என்று கூறுவதால், எல்லையற்ற காலமாக இடைவிடாமல் தொடர்ந்தபடி உள்ளது என்பதை உணர்த்துகிறார். “பிணி வீயுமாறு செய்வான் - திருவேங்கடமுடைத்தாயன்” என்று வரிசைப்படுத்தவேண்டும்; அதாவது பிணிகளை விலக்குவதற்காகத் திருமலையில் வந்து நிற்பவன். “இங்கு உள்ளவர்களுடைய பிணிகள் இவ்விதமே இருக்கட்டும்” என்று எண்ணுபவனாக இருந்தால், அவன் பரமபதத்திலேயே

இருந்திருப்பான் அல்லவோ? இங்கு பிணி என்பதால் சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படும் ஆறுவிதமான மாற்றங்கள் கூறப்பட்டன. முதலில் “ஓயும் மூப்பு பிறப்பு இறப்பு” என்று கூறிய பின்னர் தொடர்ந்து, “பிணி வீயுமாறு செய்வான்” என்று ஏன் கூறினார்? அதாவது “பிணிகள் வீழும்படிச் செய்வதற்காகத் திருவேங்கடமுடையானை அண்டினால், பிணிகள் வீழும்” என்று கூறுவதை விடுத்து, “மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு ஓயும்” என்று ஏன் கூறினார்? அதாவது இங்குள்ளவர்கள், இங்கு அனுபவிக்கும் அனைத்துவிதமான துக்கத்தைப் போக்குவதற்காக என்று கருத்து. துக்கத்தைப் போக்குவதையே இயல்பாகக் கொண்டவன் திருவேங்கடமுடையான் என்று பொருள். அவன் பரமபதத்தில் இருந்து இங்கு வந்து துக்கத்தைப் போக்கவில்லை என்றால், இங்கு அற்பசக்தி கொண்ட நம்மால் இயலுமோ?

வ்யாக்யானம் - (நாண்மலராம் இத்யாதி) அவன் கால்காண, “மூப்பு பிறப்பு இறப்பு பிணி” என்கிற இவையெல்லாம் நசிக்கும். இவ்வேப்பங்குடி நீராயிற்றுக் குடிக்கச் சொல்லுகிறது விரோதி போகைக்கு. செவ்விப்பூவைத் தலையிலே வைப்பாரைப்போலே இருப்ப தொன்றிறே. (வாயுள்ளும் இத்யாதி) இவையிரண்டும் - காயிகத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய், திருவடிகளை மனோவாக்காயங்களாலே அநுஸந்திப்பார்க்கு. வாயுள் வைக்கையாவது - “ஓவாதுரைக்கும் உரை” என்கிறபடியே உரைக்கை. மனத்துள் வைக்கையாவது - மறவாதிருக்கை. இப்படி கரணங்களுக்கு அடைத்த காரியங்களைக் கொள்ளவே ஸ்வரூப விரோதியாய் வந்தேறியானவை தன்னடையே போம். “பிணி வீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்து ஆயனுடைய நாண்மலராமடித் தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்க்கு மூப்புப்பிறப்பு இறப்பு ஓயும்”.

விளக்கம் - (நாண்மலராம் இத்யாதி) - அவனுடைய திருவடிகளைக் காணும்போது “மூப்பு, பிறப்பு, இறப்பு, பிணி” ஆகிய அனைத்தும் அழியும். பிணிகள் என்னும் விரோதிகள் நீங்க வேப்பங்குடி நீரை உபயோகிப்பது போன்று, இவன் நம்முடைய துன்பங்களுக்கு உள்ளான். தாமரையின் மலர்ந்த புஷ்பம் என்று கூறலாம்படி மென்மையான எல்லையற்ற இன்பம் தரும் திருவடிகள். வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றுக்கு அத்தனை இன்பமாகவோ இவை இருக்கும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; தாமரைமலரைத் தலையில் வைப்பது போன்று உள்ளது. (வாயுள்ளும் இத்யாதி) - இங்கு வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகிய இரண்டை மட்டுமே கூறினார்; இதன் மூலம் சரீரத்தையும் கூறியதாகக்

கொள்ளவேண்டும். அதாவது திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடித்தாமரைகளை மனம், வாக்கு, சரீரம் கொண்டு எண்ணியபடி உள்ளவர்களுக்கு. வாக்கில் எப்போதும் வைத்தல் என்றால், முதல்திருவந்தாதி (95) – ஓவாதுரைக்கும் உரை - என்பதற்கு ஏற்ப திருநாமத்தை உரைத்தபடி இருத்தல், மனதில் எப்போதும் வைத்தல் என்றால் திருநாமத்தை மறக்காமல் இருத்தல், இவ்விதம் உறுப்புகளும் ஏற்ற செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளதால், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதிகளாக வந்து சேர்ந்த தன்மைகள் அனைத்தும் தாங்களாகவே போய்விடும்.

3-3-10 வைத்த நாள் வரை யெல்லை குறுகிச் சென்

றெய்த்தி னைப்பதன் முன்ன மடைமினோ

பைத்த பாம்பணையான் றிருவேங்கடம்

மொய்த்த சோலைமொய் பூந்தடந் தாழ்வரே

பொருள் - விரிந்த பணங்கள் கொண்டவனாகிய ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனாகிய திருவேங்கடமுடையான் எழுந்தருளியுள்ள திருவேங்கட திருமலையில் உள்ளதான அடர்ந்த சோலைகளையும் அழகான மலர்கள் நிறைந்த தடாகங்களையும் கொண்ட தாழ்வரையை நீங்கள் அடைவீர்களாக; அதாவது, உங்களுடைய இறுதிநாள் என்பதற்கு முன்பாக உங்களை வந்தடையும் எல்லை காலமான வயோதிகம் முதலானவை, உங்களை அண்டி வந்து, உங்களுக்குப் பலம் குறையத் தொடங்குவதற்கு முன்பாக அங்கு செல்வீர்களாக.

அவதாரிகை - ஆக, திருமலையாழ்வார் எல்லார்க்கும் ஒக்க உத்தேச்யமான பின்பு எல்லாரும் ஒக்கத் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயிங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-3-7) - வானவர் வானவர்கோனொடும் நமன்றெழும் திருவேங்கடம் - என்பதால் நித்யஸூரிகளுக்கும், திருவாய்மொழி (3-3-8) - பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடம் - என்பதால் ஸர்வேச்வரனுக்கும் என்று அனைவரும் சென்றடைய ஏதுவாகத் திருமலை உள்ளதால், நீங்கள் அனைவரும் அங்கு சென்று திருமலையாழ்வாரை அண்டி நிற்பீர்களாக என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (வைத்த நாள் வரை எல்லை குறுகி) ஸர்வேச்வரன் இச்சேதனுக்கு சரீர ஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது – நரகாவஹமான விஷயங்களிருந்தவிடம் தேடிப் போகைக்கல்ல, திருமலைக்குப் போகைக்கு என்றாயிற்று; “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதீதும்” என்னக் கடவதிறே. “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய” – “ஐயர் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பெருமாள் காடேற எழுந்தருளா நின்றார், நானும் கூட ஸேவித்துப் போவேன்” என்ன; அவர் காட்டிலே எழுந்தருளா நிற்கப் படைவீட்டிலே யிருக்கைக்கோ நாம் உம்மைப் பெற்றது? நீர் இப்படி செய்தீராகில் நான் உம்மைப் பெற்ற ப்ரயோஜனம் பெற்றேனாகிறேன். அவர்க்கு யாதொரு துணை வேண்டிற்று, அப்போது நீர் துணையாகைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது”. “ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே” – “நீர் ஸுஹ்ருஜ் ஜநத்தின் பக்கல் ஸ்வநுரக்தரல்லீரோ? ஆகையாலே எல்லார்க்கும் வேர்ப்பற்றான பெருமானை நோக்கித் தாரீர்”. அன்றிக்கே “ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே” என்றாய், “பெருமாள் பக்கல் பண்டே ஸ்நேஹித்தன்றோ நீரிருப்பது. இப்போது ‘போம்’ என்று நான் உமக்குச் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ? “ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ:” “இப்படியிருக்கிற உம்மை நியமிக்க வேண்டுவதொன்றுண்டு – ப்ரமாதத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளும்”. “என்தான்? ப்ரமாதமென்?” என்னில், “புத்ர ப்ராதரி கச்சதி” – “உங்கள் தமையனார் நடப்பர் கிடர், அவர் நடையிலே நடைகொள்வர், அவர் நடையழகிலே கண்வைத்துக் காவற் சோர்வுபட விடாதே கொள்ளும்”. அப்படியே, இச்சேதனனையும் இங்கு வைத்தது திருமலைக்குப் போகைக்காகவாயிற்று.

விளக்கம் - (வைத்த நாள் வரை எல்லை குறுகி) – “வைத்த” என்றால் “ஸங்கல்பித்து வைத்த” அல்லது “ஸ்ருஷ்டித்து வைத்த” என்று பொருள். அதாவது ஸர்வேச்வரன் இந்தச் சேதனுக்குச் சரீர ஸம்பந்தத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொடுத்தது எதற்காக என்றால், நரகத்திற்குக் கொண்டு செல்லவல்லதான தாழ்ந்த விஷயங்களின் பின்னே செல்வதற்காக அல்ல; உயர்ந்த திருமலைக்குச் செல்லவே ஆகும் என்று கருத்து. ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதீதும் - இந்த விசித்ரமான சரீரம் முன்பு உண்டாக்கப்பட்டது எதற்காக என்றால், மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை வணங்கவே ஆகும் – என்றது காண்க. இங்கு சரீரம் பெற்றதன் பயன், ஸர்வேச்வரனுக்காகவே இருத்தலாகும் என்பதை இராமாயணத்தின் மூலம் உணர்த்துகிறார். இராமனுடன் கானகம் செல்வதற்காகப் புறப்பட்ட லக்ஷ்மணன் தனது தாயான சுமித்ரையின் திருவடிகளில் பணிந்தான். அவன் சுமித்திரையிடம், “தசரதன் கூறியபடி செய்யவேண்டும் என்பதால்

இராமன் கானகம் புறப்படத் தயாராகிறான். நானும் இராமனுடன் செல்கிறேன்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட சுமித்திரை, “இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (40-5) - ஸ்ருஷ்டஸ்தவம் வநவாஸாய - அவன் கானகத்திற்குச் சென்ற பின்னர் நீ இந்த அரண்மையில் இருப்பதற்காகவோ நான் உன்னைப் பெற்றேன்? நீயும் இராமனுடன் சென்றால் மட்டுமே உன்னைப் பெற்ற பயனை நான் அடைந்தவள் ஆவேன். அவனுக்கு எப்போதெல்லாம் உதவி அவசியமாகிறதோ, அப்போது துணை நிற்க அல்லவோ நான் உன்னைப் பெற்றேன்? அயோத்யாகாண்டம் (40-5) - ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே - நீ உனது நண்பர்களிடம் பேரன்பு கொண்டவன் ஆவாய். ஆகவே அனைவருக்கும் மிகவும் பரியமான இராமனை நீ நன்றாக நோக்கிக் கொள்வாயாக”, என்றான். அல்லது சுமித்திரை உரைப்பதை வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (40-5) - ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே - என்று பிரித்துப் படிக்கலாம்; இவ்விதம் கொண்டால், “இராமனுடன் நீ பிறந்தது முதலாகவே அவனிடம் நீ அன்புடன் உள்ளாய். இவ்விதம் நீ உள்ளபோது அவனுடன் நீ செல்வாயாக நான் உனக்குக் கூறவேண்டுமோ? ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ: - இப்படி உள்ள உனக்கு நான் ஒரு கட்டளை இடுகிறேன்; அஜாக்ரதையாக இருந்துவிடாதே”, என்றான்; இங்கு அஜாக்ரதை என்பது எப்படி நிகழும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறான். சுமத்திரை லக்ஷ்மிமணனிடம், “அயோத்யா காண்டம் (40-5) - புத்ர ப்ரோதரி கச்சதி - உனது தமையன் கானகத்தில் அங்கும் இங்கும் நடந்தபடி இருப்பான். அவனுடைய நடை அழகு மூலமாக, பெரியதிருவந்தாதி (34) - காலாழும் நெஞ்சழியும் - என்பதற்கு ஏற்ப உன்னை மயக்குவான். அந்த நடையின் அழகைக் கண்டு அதில் மயங்கிப் போய் உனது கால்கள் மெய் மறந்து நின்று விடாதபடி பார்த்துக்கொள்”, என்றான். இது போன்று சேதனை இங்கு படைத்தது என்பது திருமலைக்குச் செல்வதற்காகவே ஆகும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (வைத்த நாள் வரை எல்லை குறுகிச் சென்று) ஈச்வரன் நியமித்து வைத்த ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான எல்லையைச் சென்று கிட்டி. (எய்த்தினைப்பதன் முன்னமடைமினோ) “திருமலைக்குப் போக வேணும்” என்னும் ச்ரத்தையும் அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தே “பாவியேன் கரண பாடவ தசையுண்டாகப் பெற்றிலேன்” என்னும் தசை வருவதற்கு முன்னே போகுகோள். (பைத்த இத்யாதி) தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விரித்த பணங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன், அப்படுக்கையிற் காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம். அன்றியே,

திருமலையாழ்வார் தம்மைத் திருவனந்தாழ்வானாகவும் சொல்லக் கடவதிறே. (மொய்த்த இத்யாதி) செறிந்த சோலையையும், பரப்பு மாறப் பூத்த தடாகங்களையுமுடைத்தான திருத்தாழ்வரையை எய்த்திளைப்பதன் முன்னம் சென்று அடைமினோ. எய்த்திளைக்கையாவது - ஒன்று நெஞ்சிளைப்பு, ஒன்று சரீரத்தின் இளைப்பு.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (வைத்த நாள் வரை எல்லை குறுகிச் சென்று) - ஸர்வேச்வரன் நம்முடைய ஆயுள் இந்த நாளில் முடியும் என்று நியமித்த வைத்த இறுதி நாளின் அருகே செல்லச் செல்ல. (எய்த்து இளைப்பதன் முன்னம் அடைமினோ) - “திருமலைக்குச் செல்லவேண்டும்” என்ற ஆசை மனதில் தொடர்ந்து உள்ள்போதிலும், “பாவிடாகிய நான் செல்ல இயலாமல் எனது சரீரத்தில் சக்தி குறைந்தபடி உள்ளதே” என்று நொந்து கொள்ளும்படியான நிலை ஏற்படுவதற்கு முன்பாகச் செல்வீர்களாக. நான்முகன் திருவந்தாதி (44) - போங்குமரன் நிற்கும் பொழில் வேங்கடமலைக்கே போங்கும் அமரர் உள்ளீர் புரிந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (2-10-1) - கிளரொளி இளமை கெடுவதன் முன்னம் - என்றும் கூறுவது காண்க. (பைத்த இத்யாதி) - இங்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். திருவேங்கடமுடையானாகிய தனது தொடுதல் காரணமாகப் பரந்து விரிந்த பணங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்ட திருவேங்கடமுடையான், அந்தப் படுக்கையான ஆதிசேஷனைக் காட்டிலும் விரும்பி வசிக்கும் இடம்; இது முதல் பொருள். அல்லது, ஆதிசேஷனே திருமலையாழ்வாராக நிற்கும்படியாக உள்ள இடம்; இது இரண்டாவது பொருள். (மொய்த்த இத்யாதி) - செறிந்த அழகான சோலைகளும், நீர்ப்பரப்பு தெரியாதபடி மலர்களால் நிறைந்த தடாகங்களும் நிறைந்த தாழ்வரையை, மனமும் சரீரமும் இளைப்பதற்கு முன்பாகச் சென்று அடையுங்கள்.

3-3-11 தாள் பரப்பி மண்டாவிய வீசனை

நீள்பொழிற் குருகூர்ச் சடகோபன் சொற்

கேழிலாயிரத் திப்பத்தும் வல்லவர்

வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே

பொருள் - அளப்பதற்காகத் தனது திருவடிகலைப் பரப்பி இந்தப் பூமியை அளந்து கொண்ட ஸர்வேச்வரனை, உயர்ந்த சோலைகள் நிறைந்த ஆழ்வார்திருநகரியின்

நிர்வாஹகராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஒப்பற்ற ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை இவற்றின் பொருளுடன் உணர்ந்து கற்கவல்லவர்கள், நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்று, இந்த உலகம் முழுவதும் கொண்டாடும்படியாக வாழ்வார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார், ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்கவல்லவர்கள், நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருவேங்கடமுடையானின் திருவடிகளில் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்யும்படியான நிலையை அடைவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தாள் பரப்பி மண் தாவிய ஈசனை) கடிந ஸ்தலத்திலே பூவைப் பரப்பினாற்போலே, ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக் கொண்டு காடும் மலையுமான பூமியை அநாயாஸேந அளந்து கொண்ட ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று, திருவேங்கடமுடையானையன்றோ கவிபாடிற்று? என்னில்; “கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடமேய அண்டா” என்றும், “மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள்” என்றும், “உலகமளந்த பொன்னடியே அடைந்துய்ந்து” என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்யா நிற்பர்கள்; எல்லாரையும் க்ரமத்திலே திருவடிகளின் கீழே இட்டுக் கொள்ளுகைக்காக நிற்கிற நிலையாலும், வரையாதே கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறபடியாலும் திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீவாமநனாகச் சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (தாள் பரப்பி மண் தாவிய ஈசனை) – “தாவிய” என்ற பதம், “எந்தவிதமான பெருமுயற்சியும் இன்றி மிகவும் சுலபமாக” என்பதை உணர்த்துவதாகும். மிகவும் கரடுமுரடான இடத்தில் மலர்களைப் பரப்பியது போன்று, மிகுந்த மென்மையான திருவடிகள் மூலம் காடும் மலையும் நிறைந்துள்ள இந்தப் பூமியை, மிகவும் எளிதாக அளந்து கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்தோ பாசுரம் இயற்றினார்; அல்லவே, திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்து அல்லவோ உரைத்தார் என்று கேட்கலாம். இதற்கு

விடை அருளிச்செய்கிறார். பெரியதிருமொழி (1-10-4) - கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடமேய அண்டா - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-6) - மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-8-9) - உலகமளந்த பொன்னடியே அடைந்துய்ந்து - என்றும் ஆழ்வார்கள் திருவேங்கடமுடையானைக் கூறுவது எப்படி? அனைவரையும் தனது திருவடிகளின் கீழே வைப்பதாக உள்ள நிலையாலும், நான்காம் திருவந்தாதி (47) - கானமும் வானரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் முகம் காண்பித்து நிற்கும் நிலையாலும், திருவேங்கடமுடையானை வாமனனாக உரைத்தது பொருத்தமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நீள் பொழில் இத்யாதி) திருவுளகளந்தருளின திருவடிகளுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலே நிழல் செய்யும்படி வளர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (கேழிலாயிரம்) கேழென்று - ஒப்பாய். ஒப்பில்லாத இப்பத்தையும் அப்பஸிக்கவல்லார்கள். இப்பத்துக்கு ஒப்பில்லாமையாவது - ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தை மனோரதித்த பத்தாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாமை. (வாழ்வர் வாழ்வெய்தி) கைங்கர்யத்தை மனோரதித்து விடுகையன்றிக்கே, இவருடைய மனோரதமே மனோரதமாக கைங்கர்யமாகிற ஸம்பத்தை ப்ராபித்து அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள். (ஞாலம் புகழவே வாழ்வர்) “இளையபெருமாளே ஒருவரே! அவர் பெற்ற பேறென்!” என்று இங்ஙனே படைவீடாகக் கொண்டாடினாற் போலே. அன்றிக்கே, (வாழ்வெய்தி - ஞாலம் புகழ - வாழ்வர்) என்னவுமாம்; க்ரூரராயிருக்கும் ப்ரபுக்களை, அவர்கள் க்ரௌர்யம் நெஞ்சிலே கிடக்கச்செய்தே ஏத்தா நிற்பர்களிறே ஜீவிக்கவேண்டுகையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, “இவனை ஏத்தப் பெற்றோமே! இற்றை விடிவுமொரு விடிவே!” என்று ப்ரீதியோடே ஏத்துவர்கள். (ஞாலம் புகழவே) விசேஷஜ்ஞரானார் ஏத்துகையன்றிக்கே, அது தன்னிலும் சிலர் நெஞ்சிலே த்வேஷமும் கிடக்கையன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் ப்ரீதியோடே புகழ்வர்கள்.

விளக்கம் - (நீள் பொழில் இத்யாதி) - அனைத்து உலகங்களையும் அளந்த திருவடிகளுக்குக் குடை பிடிப்பது போன்று நிழலாக வளர்ந்துள்ள சோலைகள் நிறைந்த ஆழ்வார்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. (கேழில் ஆயிரம்) - கேழ் என்றால் ஒப்பு; கேழில் என்றால் ஒப்பற்ற; ஒப்பற்ற இந்தப் பாசுரங்களைப் பொருள் உணர்ந்து கற்கவல்லவர்கள். எந்தக் காரணத்தால் இவற்றுக்கு ஒப்பற்ற தன்மை வந்தது?

ஆத்மாவுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற செயலாகிய கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்த காரணத்தால் வந்த ஒப்பற்ற தன்மை. (வாழ்வர் வாழ்வெய்தி) - அனைவரும் புகழும்படியாகக் கைங்கர்யத்தை விரும்புதல் மட்டும் அல்லாமல், நம்மாழ்வாருடைய விருப்பம் என்பதே இவருக்கும் விருப்பமான கைங்கர்யத்தை ஏற்படுத்தியது போன்று, கைங்கர்யச் செல்வத்தைப் பெற்று அனுபவித்தபடி இருப்பார். (ஞாலம் புகழவே) - ஆனால் கைங்கர்யம் செய்வதன் மூலம் உலகம் முழுவதும் புகழும்படியான நிலையை அடைந்தவர்கள் உள்ளனரோ? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு “ஞாலம் புகழவே வாழ்வு எய்தி வாழ்வார்” என்று கூட்டிப் படிக்கவேண்டும். பரதன் இராமாயணத்தில் - ஸித்தார்த்த: - என்பதற்கு ஏற்ப, “லக்ஷ்மணன் ஒருவனே ஆவான், அவன் அடைந்த பேறுதான் எத்தகையது”, என்று கொண்டாடியது காண்க. அடுத்து, “வாழ்வு எய்தி ஞாலம் புகழ வாழ்வார்” என்றும் பிரித்துப் படிக்கலாம்; இதன் கருத்து - மிகவும் கொடியவர்களாக உள்ள செல்வந்தர்களை, அவர்கள் செய்யும் கொடுமைகள் அனைத்தையும் உணர்ந்துள்ளபோதிலும், பிழைப்பதற்காக அவர்களைச் சிலர் புகழ்ந்தபடி இருப்பார்; இவ்விதம் அல்லாமல், “இவ்விதம் கைங்கர்யம் செய்பவனைப் புகழும் வாய்ப்பைப் பெற்றோமே! இப்படிப்பட்ட நம்முடைய வாழ்வே வாழ்வு ஆகும்” என்று மகிழ்வுடன் மற்றவர்கள் வாழ்த்தும்படி இருப்பார். (ஞாலம் புகழவே) - மேன்மையான ஞானம் கொண்டவர்கள் புகழ்வது மட்டும் அல்லாமல், அப்படிப்பட்டவர்களிலும் சிலருடைய மனதில் பொறாமை காரணமாக வெறுப்பு இருந்தாலும் அவர்களும் புகழ்வது மட்டும் அல்லாமல், தாங்கள் அனைவரும் ஒரே குலம் என்று எண்ணி அனைவரும் அன்புடன் புகழ்வார்கள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணும் என்று மனோரதித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில் - “அது ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பெறுமதன்றோ” என்ன; “அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமை செய்கிற தேசமன்றோ. நமக்கு இங்கே பெறத் தட்டில்லை” என்றார். மூன்றாம் பாட்டில் - “நிறைவாளர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் குறைவாளர்க்குத் தன்னைத் தரச் சொல்லவேணுமோ?” என்றார். நாலாம் பாட்டில் - “அவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, எனக்குங் கூடத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு?” என்றார். அஞ்சாம் பாட்டில் - “எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, என்னிலும் தன்னியாரைத் தேடிக்க

கிடையாமே நிற்கிறவனுக்கு?” என்றார். ஆறாம் பாட்டில் - “இவ்வடிமையிலே யிழிய, விரோதிகளும் தன்னடையே போம்” என்றார். ஏழாம் பாட்டில் - “இக்கைங்கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வார்தாமே நமக்குத் தருவர்” என்றார். எட்டாம் பாட்டில் “அத்திருமலையாழ்வார்தாமே நம் விரோதிகளைப் போக்கித் தம்மையும் தருவர்” என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில் - “திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ நமக்கு ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்கு? அவரோட்டை ஸம்பந்தமுடையார் அமையும்” என்றார். பத்தாம் பாட்டில் “சேஷிக்கு உத்தேச்யமாகையாலே சேஷபூதரானார் எல்லாரும் திருமலையாழ்வாரை ஆசிரயியுங்கோள்” என்றார். நிகமத்தில் பலஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், திருவேங்கடமுடையானின் திருவடிகளில் அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் - “அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் என்பது பரமபதம் சென்றால் மட்டுமே கிட்டவல்லது அல்லவோ?”, என்று சிலர் கேட்க; இவர், “பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் கூட இந்தத் திருவேங்கடத்தில் வந்து கைங்கர்யம் செய்கின்ற இடம் அல்லவா? ஆக அந்தக் கைங்கர்யங்கள் அனைத்தும் நமக்கு இங்கேயே பெற எந்தக் குறையும் இல்லை”, என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் - “பரிபூர்ணமான குணங்கள் அனைத்தும் நிறைந்தவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுப்பவன், தாழ்ந்தவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுப்பான் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?”, என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில் - “என் போன்ற தாழ்ந்தவர்களுக்குக் கூடத் தன்னை அளிக்கும் அவனை, நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை கொடுத்தான் என்று புகழ்வது ஏற்றமோ?”, என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் - “என்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் உள்ளனரா என்று தேடிப் பார்த்து கிட்டாமல் நின்ற அவன், எனக்கு தன்னையே அளித்தான் என்று கூறுவது ஏற்றமாகுமோ?”, என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில் - “இத்தகைய கைங்கர்யங்களில் ஈடுபடும்போது, அனைத்து விரோதிகளும் தானாகவே அகலும்”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் - “இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்தை திருமலையாழ்வாரே தருவார்”, என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில் - “திருமலையாழ்வாரே நம்முடைய விரோதிகள் அனைத்தையும் விலக்கி, தன்னையும் நமக்கு அளிப்பார்”, என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் - “நாம் விரும்பும் இலக்கை அடையத் திருமலையாழ்வார் கூட அவசியம் இல்லை, அந்தத் திருமலையுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட எந்த ஒரு வஸ்துவும் போதுமானது”, என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில் - “நம்முடைய எஜமானனாகிய

திருவேங்கடமுடையானுக்கே அந்தத் திருமலை உகந்த இடம் என்பதால், அவனுடைய அடிமைகளாகிய நாமும் அங்கு சென்று அண்ட வாருங்கள்”, என்றார். இறுதியாக பலன் கூறி நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி

புகழும் ப்ரவேசம்

மூலம் – கீழே “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று – அடிமை செய்யப் பாரித்தார்; இவர் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி ஈச்வரனும் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான். இருவரும் இலையகலப்படுக்குமித்தனைபோக்கி அவனும் அடிமை கொள்ளமாட்டான்; இவரும் அடிமைசெய்யமாட்டார். “ந சேச்சதி ஜநார்த்தந:” என்கிறபடியே ஸ்வாராதனாய் இத்தலையில் பெற்றது கொண்டு த்ருப்தனாமவனேயவன்; இவரதுதானே ஆராத காதலிறே. இவருடைய பாரிப்புக்கீடாக அவன் ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தவிடத்தில் அடிமை செய்கையன்றிக்கே, அவனுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்து சிதிலாந்த:கரணராய், “காலமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்னும் ஸ்வபாவரே இவர். “புனையும் கண்ணியெனதுடைய வாசகஞ் செய்மாலையே வான் பட்டாடையுமஃதே” என்று இவருடைய உக்திமாத்தரத்தை எல்லாமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனிறே அவனும்;

விளக்கம் – கடந்த திருவாய்மொழியில், “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று கூறி, கைங்கர்யம் செய்வதில் உள்ள மிகுந்த ஈடுபாட்டினை உணர்த்தினார். இவருடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியே ஸர்வேச்வரனும், தன்னுடைய “அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல்” என்ற தன்மையை உணர்த்தினான் [அதாவது இவனுடைய இந்தத் தன்மையை எண்ணியபடியே வாக்கு மூலம் செய்கின்ற கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுகிறார் என்று கருத்து]. ஆனால், “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று கூறியவர், இங்கு சொற்கள் கொண்டு மட்டும் கைங்கர்யம் செய்ய முனைவது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

இருவருமே [ஸர்வேச்வரனும் நம்மாழ்வாரும்], மிகுந்த ஈடுபாடு ஏற்படுகின்ற நிலை என்பதை மட்டுமே எண்ணுவர் என்பது அல்லாமல், அவனும் கைங்கர்யத்தை ஏற்கமாட்டான், இவரும் கைங்கர்யம் செய்யமாட்டார். அவன் கைங்கர்யம் ஏற்காமல் இருப்பதற்கான காரணம், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (87-13) – ந சேச்சதி ஜநார்த்தந: – ஜநார்த்தனன் எதனையும் விரும்புவது இல்லை - என்பதற்கு ஏற்றபடி மிகவும் எளிமையான விதத்தில் ஆராதிக்கத்தக்கவனாக, இவர் செய்வதைக் குறித்து எண்ணி மட்டுமே மனநிறைவு கொள்பவனாக உள்ளதால் ஆகும். இவருடைய காதல் என்பது திருவாய்மொழி (2-1-11) - ஆராத காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளது ஆகும். சரி, இவ்விதம் இவருக்கு ஈடுபாடு உள்ளது என்றாலும், கைங்கர்யம் செய்யாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவருடைய ஈடுபாட்டிற்கு ஈடாக அவன் தன்னுடைய “அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல்” என்னும் தன்மையை உணர்த்தியபோதிலும், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யாமல், “நான் மிகவும் தாழ்ந்தவன். இப்படிப்பட்ட நான் அவன் விஷயத்தில் ஈடுபட்டதைக் கண்டு மகழ்ந்த அவன், அனைத்து விருப்பங்களையும் அடையப்பெற்றவன் என்றபோதிலும், எனது ஈடுபாட்டிற்கு ஏற்றபடி, தனது அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள தன்மையை எனக்கு உணர்த்துகிறானே! என்னே இவனுடைய குணம்!” என்று எண்ணியபடியே மனம் நிலைகுலைந்து நிற்கிறார். பெரிய திருவந்தாதி (34) – காலமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள தன்மையைக் கொண்டவர் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (2-3-2) - புனையும் கண்ணியெனதுடைய வாசகஞ் செய்மாலையே வான் பட்டாடையுமஃதே - என்பதற்கு ஏற்ப இவர் தனது வாக்கு கொண்டு செய்யும் கைங்கர்யத்தையே, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களாகக் கொள்ளுகிற தன்மை கொண்டவன் அவன் ஆவான். அதாவது, இவர் பக்தியின் காரணமாக நிலைகுலைந்து அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யாமல் இருப்பதாலும், இவர் சொற்கள் கொண்டு செய்யும் கைங்கர்யத்தையே அனைத்துமாக அவன் கொண்டபடி உள்ளதாலும், இவர் ஈடுபாடு கொண்டபடியே அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்து நினைவுபடுத்துகிறார்.

மூலம் - அவன் ஸ்வரூபத்தோடு குணத்தோடு விபூதியோடு சேஷ்டிதங்களோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்குமிறே இவர்க்கு; அவை தன்னைக் கண்ட கண்டவிடங்களிலே அநுபவிக் கையன்றிக்கே, மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும்

முத்தையும் ஓர் ஆரத்திலே சேர்த்து அநுபவிப்பாரைப்போலே, அவற்றையடைய அவன் பக்கலிலே சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு விபூதியோடு வாசியின்றிக்கேயிறே இருப்பது. குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாதாப்போலே, விபூதிக்கும் அவனையொழிய ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாதபடியும். இன்னமும் முத்தனுக்கு லீலாவிபூதியும் அநுபாவ்யமாகா நின்றதிறே ததீயத்வாகாரத்தாலே; “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்கிறவிடத்தில் - கர்மநிபந்தநமான ஆகாரத்தை ஸ்மரியான் என்கிறவித்தனையிறே. கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் ஸ்ம்ருதி விஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறந்தால், ததீயமாயே தோற்றி எல்லாமொக்க அநுபாவ்யமாக இருக்குமிறே.

விளக்கம் - அவனுடைய ஸ்வரூபம், குணங்கள், விபூதிகள், லீலைகள் போன்ற அனைத்திற்கும் இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, அனைத்தும் இவருக்கு ஒரே போன்று ஏற்கும்படி உள்ளது. இவை அனைத்தையும் பார்த்த இடங்கள் தோறும் அநுபவித்து நிற்காமல், மாணிக்கம் - வைரம் - முத்து ஆகியவற்றை ஒரே மாலையில் கோர்த்து அநுபவிப்பவர்கள் போன்று, அவை அனைத்தையும் அவனிடம் சேர்த்து வைத்து அநுபவிக்கிறார். முத்து, வைரம் போன்றவை ஒரே தன்மை கொண்டவை என்பதால், அவற்றை ஒரே மாலையில் கட்டி வைத்து அநுபவித்தல் என்பது பொருத்தமாகும்; ஆனால் அவனுடைய நித்யவிபூதியை, தாழ்ந்த பலவும் நிறைந்ததாகிய லீலாவிபூதி போன்றவற்றுடன் சேர்த்து நோக்குவது சரியோ? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். அவனுடைய குணங்களுக்கு அவனை விட்டுப் பிரித்து நிலை நிற்பது, தோன்றுவது போன்றவை இயலாது என்பது போன்றே, விபூதிகளுக்கும் அவன் இன்றி நிலை பெறுதல், தோன்றுதல் என்பவை கிடையாது; ஆகவே சேர்த்து அநுபவிக்கிறார் என்று கருத்து. அல்லது, முத்தனாக உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனுக்கு அடங்கிய பொருள் என்பதால் லீலாவிபூதியும் அநுபவிக்கப்பட வேண்டியதே ஆகும் என்ற காரணத்தால் அநுபவிக்கிறார் எனலாம். என்றாலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-13) - நோபஜநம் ஸ்மரந் - சரீரத்தைக் குறித்து எண்ணாமல் ஸஞ்சரிக்கிறான் - என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது எனலாம்; அதாவது அந்த இடத்தில், கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் சரீரம் குறித்து எண்ணமாட்டான் என்று மட்டுமே கூறப்பட்டது. ஆகவே கர்மம் மூலமாக ஏற்பட்ட சரீரம் என்பது நினைவிற்கு வராதபடியான நிலை உள்ளபோது, அனைத்தும்

ஸர்வேச்வரனுடையது என்னும் எண்ணம் தோன்றி, அனைத்தும் ஒரே போன்று அனுபவிக்கத்தக்க பொருள் என்ற நிலை ஏற்படும் என்று கருத்து.

மூலம் - இவ்வியூதி தன்னிலே, “எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே” என்று சிலரைச் சொல்லி, “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” என்று சிலரை ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியாகவும் சொல்லா நின்றதினே; ஜ்ஞானம் பிறந்த தசையிலே இருக்கும்படியாயிற்று இது. ப்ராப்தி ஸமயத்தில் வந்தால் இவ்வாசியின்றிக்கே எல்லாமொக்க அநுபாவ்யமாகா நின்றதினே. ஈச்வரவியூதியா யிருக்கச்செய்தேயினே சிலரை “பொல்லாத தேவரை தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத தேவரைத் தேறேன்மின்” என்கிறது; நின்ற நின்ற நிலைகளிலே ஹேயோபாதேய விபாகம் பண்ணி அநுஸந்திக்க வேண்டிவருமினே சாஸ்த்ரங்கள் எங்குமொக்கச் சேரக் கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது. இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு வியூதியோடு வாசியற அநுபாவ்யமாம்படியினே, மயர்வற மதிநலம் அருளிற்று. கர்மநிபந்தநமான ஸ்ம்ருதி பின்னாடாதபடியினே இவர்க்கு ஈச்வரன் வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது.

விளக்கம் - சரி; இந்த உலகத்தில், பெரியதிருமொழி (11-6-7) - எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே - என்று ஒரு சிலரைக் குறித்து உரைத்தார் என்றாலும், பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே - என்று சிலரை மறக்க இயலாதபடி உள்ளதாகவும் கூறுவது எப்படி? அதாவது முதலில், திருக்கண்ணமங்கையில் நிற்பவனைத் தங்கள் இதயத்தில் எண்ணாமல் உள்ள மனிதர்களை எண்ணவில்லை என்றால் இனிமையாக உள்ளது” என்றார்; இதன் கருத்து - பகவத்ஞானமும் வேண்டாம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸம்பந்தமும் வேண்டாம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அல்லாதவரை எண்ணாதபோது இனிமையாக உள்ளது - என்பதாகும். ஆனால் அடுத்து, “ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கின்ற, மிகுந்த ப்ரபாவம் உள்ளவரை ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிரிவதற்கு நான் பொறுக்கமாட்டேன்”, என்றார். இது எப்படி என்றால், முமுக்ஷு நிலையில் ஞானம் வந்தவுடன் உள்ள தன்மையாகும்; சிலரைக் கூட்டிக் கொண்டு, சிலரைக் கழிக்கையாகும். அதாவது முக்தனுக்கு ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ள நிலை

ஏற்படும்போது, இது போன்று வேறுபாடுகள் இன்றி அனைத்தும் ஒரே போன்ற அனுபவமாக உள்ள நிலையாகும். அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய உரிமையாக உள்ளபோதிலும் ஒரு சிலரை, நான்முகன் திருவந்தாதி (53) – பொல்லாத தேவரை தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் - கட்டின சடையும், பூசின சாம்பலும், நெற்றிக்கண்ணும் என்பதான தீய வடிவு கொண்டவராகவும், “ஸ்ரீ” ஸம்பந்தம் முதலானவை இல்லாதவராகவும் உள்ள ருத்ரன் போன்ற தாழ்ந்த தேவதைகளை, நீங்கள் அண்டவேண்டிய தேவதைகள் என்று நம்பவேண்டாம் - என்று கூறுவது காணலாம்; இது போன்று அந்தந்த நிலைகள் காரணமாக விஷயங்களை வேறுபடுத்திக் காணவில்லை என்றால், எல்லாம் ஒரே போன்று உள்ளதாக நோக்கும்போது, அந்தந்த நிலைகளில் சாஸ்த்ரங்கள் “இவை கொள்ளத்தக்கவை, இவை தள்ளத்தக்கவை” என்று தள்ளுகின்றன என்றாகிவிடும்; இதனால் சாஸ்த்ரங்கள் பேதங்களை உண்டாக்குகின்றன என்னும் தோஷம் உண்டாகும் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள், விபூதிகள் போன்றவற்றுக்கு இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் ஆராயாமல், அனைத்தையும் ஒரே போன்று அனுபவிக்கும்படு அல்லவோ இவருடைய “மயர்வற மதிநலம்” உள்ளது! கர்மங்கள் காரணமாக ஏற்படக்கூடிய வாசனைகள் எதுவும் இவரை அண்டாதபடி, இவருக்கு ஸர்வேச்வரன் மேன்மையை ஏற்படுத்தினான். மேலும் ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் ஆகிய அனைத்தையும் இவருக்குக் காண்பித்துக்கொடுத்தான். இதனால் இவர் செய்தது என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார். இவர் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை, (3-4-10) – உணர்வின் மூர்த்தி; (3-4-5) - நலங்கடல் அமுதம் – என்று தொடங்கி, (3-4-6) – நுடங்கு கேள்வி இசை என்கோ - என்று முடித்தல்; (3-4-5) - அமலன் என்கோ, (3-4-9) – அனந்தனை - போன்றவற்றால் கூறினார். அவனுடைய ரூபத்தை, (3-4-3) – பங்கயக்கண்ணன் என்கோ - போன்றவற்றால் கூறினார். அவனுடைய குணங்களை, (3-4-1) – புகழும் - போன்றவற்றால் உரைத்தார்.

மூலம் - இவர்க்குத் தன் ஸ்வரூப ரூப குணாதிகள் அடையக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு; விபூதி காரணமான பூதங்கள், பௌதிகங்கள், அவற்றில் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள், ரஸ்யமான பதார்த்தங்கள், செவிக்கினிய காநாதிகள், மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள், இஜ்ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகள், இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள், இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய்; இதினுள்ளே அந்தராத்தமதயா அநுப்ரவேசித்து இவற்றோடே கலசி நிற்கச்செய்தேயும் தக்கத

தோஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், “அந்சந்நந்ய:” என்கிற ப்ரமாண பலத்தாலே இச்சேதநனுக்கு வரக்கடவதான ஸுகித்வ துக்கித்வாதிகள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கையேயன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனுமாய்; விபூதியில் அவ்வோ பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான சப்தங்கள் அசித்தையும் அசித்துக்கு அபிமாநியான ஜீவனையும் காட்டுகிற கணக்கிலே ததந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையும் காட்டி இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகங்களாய் அவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்திருக்கையாலே, அஸாதாரணமான நாராயணாதி சப்தங்களோடு விபூதி வாசகமான சப்தங்களோடு வாசியற ஸர்வசப்தங்களும் அவனையே சொல்லுகிறனவா யிருக்கிறபடியையும், இவ்விபூதிதான் புறம்பாய் விஞ்சிக் காட்டுகை யன்றிக்கே தோளில் தோள் மாலையோபாதி தகுதியாய், அநுபாவ்யத்திலே அந்தர்பூதமா யிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து க்ருதார்த்தராய்; பாரித்தபடியே எல்லா அடிமையும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவன்தான் கோவை வாயாளிற்படியே ஒன்றையே எல்லா அடிமையுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனாகையாலும், வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராய்; மஹாவாதத்தில் பலோபாதாநம் பண்ணுவாரைப்போலே, “அத்தைச் சொல்லுவேனோ? இத்தைச் சொல்லுவேனோ?” என்று இங்ஙனே அலமருகிறார். ஆக இத்தால் – “வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” என்று, தாம் பாரித்தபடியே அடிமை செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் – தொடர்ந்து, விபூதி காரணமாக உள்ள பூதங்கள், பௌதிகங்கள், அவற்றில் ப்ரகாசிக்கின்ற மாணிக்கங்கள், சுவையான பொருள்கள், செவிக்கு இன்பம் அளிக்கவல்ல பாடல்கள், மோஷும் போன்ற புருஷார்த்தங்கள், இந்த உலகில் உள்ள சேதநர்களில் முதன்மையான நான்முகன் போன்றவர்கள், இவை அனைத்திற்கும் காரணமான ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷர்கள் முதலான அனைத்தையும் தனது விபூதியாகக் கொண்டவனாகவும்; இவற்றின் உள்ளே அந்தராத்மாவாக உட்புகுந்து, இவற்றுடன் ஒன்றாகக் கலந்து நின்றுள்ளபோதிலும் அவற்றின் தோஷங்கள் கொண்டு தீண்டப்படாதவனாகவும்; ருக்வேதத்தில் - அந்சந்நந்ய: - ஸர்வேச்வரன் கர்மபலத்தை உண்ணாமல் உள்ளான் - என்ற ப்ரமாணம் மூலமாக சேதநனுக்கு ஏற்படவல்ல சுகம் துக்கம் போன்ற ஏதும் தன்னிடம் வந்து சேராதபடி நிற்பதுடன் மட்டும் அல்லாமல், அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளதால் ஏற்பட்ட புகர் நிறைந்தவனாகவும்; விபூதியில் அந்தந்த பொருள்களை உணர்த்தக்கூடிய பெயர்ச்சொற்கள் அனைத்தும் - அசித் மற்றும் அந்த அசித்

வஸ்துக்களைத் தன்னுடையது என்று கொண்டாடும் ஜீவனையும் காண்பிக்கின்ற அதே ந்யாயத்தால் - அவற்றின் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மாவையும் உணர்த்தி, இந்தக் கூட்டத்திற்குப் பெயர்களாக அவன் பக்கம் வரை சென்று முடிவு பெற்றுள்ளதால் நாராயணன் போன்ற சப்தங்களுடன் உரைக்கும்படி உள்ளதையும்; இப்படியாக உள்ள பலவற்றையும், இவனுடைய விபூதியானது இவனுடைய தகுதிக்கு அதிகமாக இவனை உணர்த்துகிறதோ என்ற எண்ணம் அவசியம் இன்றி, தோளில் கிடக்கின்ற தோள்மாலை தோள்களுக்குள் அடங்கிக் கிடப்பது போன்று, இவனுக்குத் தகுதியாக உள்ளவற்றையே உணர்த்தி, அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள் அனைத்திலும் அவனுடைய தகுதிகளும் விபூதிகளும், அடங்கி உள்ளதையும் கண்டு - மிகுந்த பேறு பேற்றவராக நின்றார். ஆனால், தான் விரும்பியபடியே அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்கு வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை என்பதாலும், அந்த ஸர்வேச்வரன் திருவாய்மொழி (4-3) - கோவை வாயாள் - என்பதில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஏதோ ஒரு கைங்கர்யம் செய்தாலும் அதனையே அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களாகவும் கொள்பவன் என்ற தன்மை கொண்டவன் என்பதாலும், சொற்கள் மட்டுமே கொண்டு கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையில் ஈடுபடுகிறார். பெரிய காற்று வீசும்போது அதில் விழுகின்ற பழங்களைச் சேகரிப்பவர்கள், “இந்தப் பழத்தை எடுப்பதா, அதனை எடுப்பதா” என்று தடுமாறுவது போன்று, “இந்தக் குணத்தைக் கூறுவேனோ, அதனைக் கூறுவேனோ” என்று இவரும் தடுமாறுகிறார். ஆகவே இதன் மூலம், “வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று, தான் எண்ணியபடியே கைங்கர்யம் செய்து நிறைவு செய்கிறார்.

3-4-1 புகழநல் லொருவ னென்கோ பொருவில் சீர்ப்பூமி யென்கோ

திகழுந்தண் பரவை யென்கோ தீயென்கோ வாயுவென்கோ

நிகழு மாகாச மென்கோ நீள்சுட ரிரண்டு மென்கோ

இகழ்விலிவ் வனைத்து மென்கோ கண்ணனைக் கூவுமாறே

பொருள் - அனைத்து ஆத்மாக்களின் உள்ளிலும் ப்ரகாசித்தபடி உள்ள க்ருஷ்ணனைக் குறித்து உரைக்கும் விதமானது - வேதங்கள் மற்றும் வைதிக புருஷர்கள் ஆகியவர்களால் போற்றப்பட்ட மேன்மையான குணங்கள், திருமேனி, விபூதி ஆகியவை பொருந்திய, தனக்கு ஒத்தாரும் மேம்பட்டவரும் இல்லாதவன் என்று கூறுவேனா? ஒப்பற்ற குணங்கள் கொண்டதான இந்தப் பூமி என்று கூறுவேனா? மிகுந்த ப்ரகாசம் பொருந்தியதும் குளிர்ச்சி

கொண்டதும் ஆகிய நீர் என்று கூறுவேனா? தீயவற்றை எரிக்கின்ற அக்னி என்று கூறுவேனா? உயிர்களுக்கு ப்ராணன் போன்றவற்றை அளிக்கின்ற வாயு என்று கூறுவேனா? எங்கும் காணப்படுகின்ற ஆகாசம் என்று கூறுவேனா? தங்களுடைய கிரணங்கள் மூலம் எங்கும் ஒளிர்கின்ற சந்த்ரசூர்யர்கள் என்று கூறுவேனா? அல்லது இந்த அனைத்தும் என்று கூறுவேனா?

அவதாரிகை - அவனுடைய குணங்களையும் விபூதிகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சேரப்பிடித்து, இத்திருவாய்மொழியிலே மேல் பரக்கச் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இங்கு விபூதியோகத்தை விரிவாக உரைக்கிறார். அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் மற்றும் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்கள் ஆகியவற்றை ஒன்றாகக் கூறி, இந்தத் திருவாய்மொழியில் விரிவாக உரைக்கப்பட உள்ள விஷயத்தையும் ஆழ்பொருளையும் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புகழுநல்லொருவன் என்கோ) “உயர்வற உயர்நலம்” தொடங்கி இவ்வளவும் வரத் தாம் அநுபவித்த குணங்களையுடைய ஒரு சொல்லாலே திரள அருளிச் செய்கிறார். ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதிக ளெல்லாம் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றுள்ள வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனான அத்வீதீய புருஷனென்பேனோ? “என்கோ” என்றது - என்று சொல்லுகேனோ என்றபடி. குணயோகத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி, மேல் விபூதியைச் சொல்லுகிறது. (புகழுநல் இத்யாதி) ஸர்வைஸ் ஸம்ஸ்தாயமான னென்பேனோ? (நல்) ஆநந்தாதி குணங்களை உடையனென்பேனோ? (ஒருவன்) ஸமாப்யதிக தரித்ரனென்பேனோ?

விளக்கம் - “புகழுநல் ஒருவன் என்கோ” என்பதற்கு மூன்று விதமாகப் பொருள் உரைக்கிறார். “உயர்வற உயர்நலம்” என்று தொடங்கி இதுவரை தாம் அநுபவித்த அனைத்து குணங்களையும் ஒன்றாகத் திரட்டி இவ்விதம் கூறுகிறார் என்பது முதல் பொருள் ஆகும். “ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிகாசம் போன்ற பலவும் தங்களுடைய கையெடுத்து அழைத்தபடி உள்ள மேன்மை பொருந்திய தனக்கு ஒப்பானவரும் மேம்பட்டவரும் இல்லாதவன் என்று கூறுவேனா?” என்பது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். “என்கோ”

என்றால் “என்று கூறுவேனோ” என்று பொருள். குணங்களின் காரணமாக வந்த மேன்மையைக் கூறி அடுத்து விபூதியைக் கூறுகிறார் என்பது மூன்றாவது பொருள் ஆகும். மூன்றாவது பொருளை மேலும் விளக்குகிறார். (புகழுநல்) - அனைவராலும் சூழ்ந்து நின்று புகழப்படுபவன் என்பேனா? (நல்) - ஆனந்தம் போன்ற குணங்கள் கொண்டவன் என்பேனா? (ஒருவன்) - தனக்கு நிகரானவர்களும், மேம்பட்டவர்களும் இல்லாதவன் என்று கூறுவேனா?

வ்யாக்யானம் - (பொருவில் இத்யாதி) “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்று திருமுகத்தின் அழகையும் திருவபிஷேகத்தின் அழகையும் சேர்த்து அநுபவித்தாற்போலே, குணங்களுக்கும் விபூதிகளுக்குமுண்டான சேர்த்தியாலே குணங்களோடொக்க விபூதியையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். பொருவென்று - ஒப்பு, இல்லென்று - இல்லாமை. ஒப்பில்லாத கூடிமதி குணங்களையுடைய பூமியென்பேனோ? அடியிலே பிறந்துதுடையதொன்றிறே. ஆகையாலே ஒப்பில்லாத பூமியென்கிறார். “பத்ப்யாம் பூமி:” இறே. (திகழும் இத்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன பூமிதான் கடினையாயிறே யிருப்பது. அததைக் கொண்டு காரியங் கொள்ளும்போது காடிநயத்தை நெகிழ்த்துக் கொள்ள வேணுமிறே. அததை நெகிழ்த்துத் தரும் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறது. காரணத்வ ப்ரயுக்தமான புகரையுடைத்தாய், ச்ரமஹரமான ஜலமென்பேனோ?

விளக்கம் - (பொருவில் இத்யாதி) - திருவாய்மொழி (3-1-1) - முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ - என்று திருமுகத்தின் அழகுடன், திருமுடியின் அழகையும் சேர்த்து அநுபவித்தது போன்று, இங்கு இவனுடைய குணங்களுக்கு விபூதியுடன் சேர்த்தி உள்ளதால், குணங்களுடன் சேர்த்து விபூதிகளையும் அநுபவிக்கிறார். “பொரு” என்றால் “ஒப்பு” என்று பொருள்; “பொருவில்” என்றால் “ஒப்புமை இல்லாத” என்று பொருள். இது பூமிக்குக் கூறப்பட்டது. அதாவது ஒப்பற்ற பொறுமை போன்ற குணங்கள் கொண்ட பூமி என்று கூறுவேனா? பத்ப்யாம் பூமி: - திருவடியில் பூமி பிறந்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவனுடைய திருவடிகளின் கீழ் உண்டான காரணத்தால் “ஒப்பற்ற பூமி” என்றார். பூமியைக் குறித்துக் கூறியவுடன் நீரை ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். (திகழும் இத்யாதி) - மேலே கூறப்பட்ட பூமியானது கடினமான பகுதிகளும் நிறைந்ததாகும். அதனைக் கொண்டு செயலாற்ற வேண்டும் என்றால், அந்தக் கடினப் பகுதிகளை நெகிழ வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் அல்லவோ? ஆக அதனை நெகிழ்த்துத்

தரவல்ல நீரைக் கூறுகிறார். இப்படி ஒரு பலன் அளிப்பதால் உண்டான புகரைக் கொண்டதாகவும் , களைப்பைப் போக்கவல்லதாகவும் உள்ள நீர் என்பேனா?

வ்யாக்யானம் - (தீயென்கோ) அந்நெகிழ்ச்சி கார்யங்கொள்ளவொண்ணாத வளவானால் அதை வலிக்கப் பண்ணித் தரும் தேஜ பதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊர்த்வ ஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நியென்பேனோ? (வாயுவென்கோ) அது உறைத்தால் அதை ஆற்றிக் காரியங் கொள்ளவேணுமிறே. அதை ஆற்றக் கடவதான காற்றென்பேனோ? (நிகழும்) எல்லார்க்கும் மூச்சுவிடுகைக்கு அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணவேணுமே. நிகழுகையாவது - வர்த்திக்கை. இவ்வருகில் பூதசதுஷ்டயமும் அழிந்து தன்பக்கலிலே வருமளவும் வர்த்திக்கும் என்றாதல்; அன்றிக்கே, பதார்த்தங்கள் எல்லாம் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும் என்றாதல். ஆக, காரணமான பூதபஞ்சகத்தையும் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (தீ என்கோ) - நீரால் ஏற்பட்ட நெகிழ்ச்சி என்பது மிகவும் அதிகமாகி, அதனால் பயன்படுத்த இயலாமல் போனால், அந்த நெகிழ்ச்சியைச் சற்றே கடினமாக்கித் தருகின்ற அக்னியைக் கூறுகிறார். மேல் நோக்கி எழுவதைத் தன்மையாகக் கொண்ட அக்னி என்பேனா? (வாயு என்கோ) - அந்த அக்னியின் உஷ்ணம் மிகவும் அதிகமானால், அதனைச் சற்றே குறைத்து நமது செயலுக்கு ஏற்றபடி மாற்றிக்கொள்வதற்குக் காற்று வேண்டும்; ஆக காற்று என்பேனா? (நிகழும்) - நிகழும் என்றால் மூச்சு விடுதல். அனைவருக்கும் மூச்சு விடுவதற்கு ஏற்ற இடம் வேண்டும் அல்லவோ? நிகழ்தல் என்றால் இருத்தல் என்று பொருள். மற்ற நான்கு பூதங்களும் அழிந்து தன்னிடம் வரும் வரை இருத்தல் அல்லது அனைத்து பொருள்களும் தன்னிடம் இருக்கும்படியாக இடம் அளித்தல் என்று பொருள். இப்படிப்பட்ட ஆகாசம் என்பேனா? ஆக இதன் மூலம் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்களைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - (நீள் சுடரிரண்டும்மென்கோ) கார்யவர்க்கத்துக்கு அடைய உபலக்ஷணமாக சந்த்ரஸஸூர்யர்களைச் சொல்லுகிறது - இவற்றின் நீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கும் தாபத்தை ஆற்றுகைக்கும். (இகழ்வில்) - ஒன்றொழியாமே எல்லாம் என்பேனோ? “மயா விநா யத்ஸ்யாத் ந ததஸ்தி” என்றானிறே. அன்றிக்கே, இவைதான் சில பதார்த்த மாத்ரமாய்த் தோன்றுகையன்றிக்கே, அவனுக்கு விபூதியாய்த்

தோற்றுகையாலே, அநுபாதேயமொன்றுமன்றிகே உபாதேயதமமான எல்லாம் என்பேனோ? (கண்ணனைக் கூவுமாறே) அர்ஜுனன் “ஹே க்ருஷ்ண” என்றத்தோடு, தான் “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்றத்தோடு ஒரு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. கண்ணனைக் கூவுமாறு – புகழுநல்லொருவன் இத்யாதி.

விளக்கம் - (நீள் சுடர் இரண்டும் என்கோ) - இந்தப் பூதங்களின் மூலம் வெளிப்பட்ட பொருள்களை உதாரணம் காண்பிக்க சந்த்ரன், சூரியன் ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார். நீர் மூலம் ஏற்படும் பசையை நீக்குவதற்கு ஏற்பட்ட சூரியன், அக்னியால் ஏற்படும் துன்பத்தை நீக்க ஏற்பட்ட சந்த்ரன். (இகழ்வில்) - இவற்றில் ஒன்றையும் விடாமல், அனைத்தும் என்பேனா? கீதையில் (10-39) - மயா விநா யத்ஸ்யாத் ந ததஸ்தி - நான் இல்லாமல் இவை எதுவும் இல்லை - என்றது காண்க. அல்லது “இகழ்வில்” என்பதற்கு “இகழ்ந்து தள்ள இயலாதபடி” என்று பொருள் கொள்ளலாம். இதனை விளக்குகிறார். இவை அனைத்தும் சாதாரண பொருள்கள் என்று கொள்ளாமல், அவனுடைய செல்வங்கள் என்று கொள்ளப்படும்போது, எதனையும் விடத்தக்கது அல்ல என்றாகிவிடும், அதாவது அனைத்துமே ஏற்கத்தக்கன என்றாகிவிடும்; இதனை விளக்கவே “இவை அனைத்தும் என்பேனோ?” என்று கூறுகிறார். (கண்ணனைக் கூவுமாறே) - அவனை உரைப்பதற்குப் பல திருநாமங்கள் உள்ளபோது, “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது அர்ஜுனன் கீதையில் (11-4) - ஹே க்ருஷ்ண - என்று கூறுவதற்கும், “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்று இவர் கூறுவதற்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் இவருக்கு உள்ளது என்று கருத்து.

3-4-2 கூவுமா றறிய மாட்டேன் குன்றங்க ளனைத்து மென்கோ

மேவுசீர் மாரி யென்கோ விளங்கு தாரகைக ளென்கோ
நாவியற் கலைக ளென்கோ ஞானநல் லாவி யென்கோ
பாவுசீர்க் கண்ணனெம்மான் பங்கயக் கண்ணனையே

பொருள் - பூமியின் கார்யமாக வெளிப்பட்ட அனைத்து மலைகள், அனைத்து உயிர்களும் வாழவேண்டும் என்ற உயர்ந்த குணம் கொண்டதான நீர் வடிவமான மழை, தேஜஸ்ஸின் கார்யமான நசுஷ்ரங்கள், வாயு கார்யமான நாக்கில் இருந்து வெளிப்படுவதான ஓசை முதலான கலைகள், ஞானத்திற்கு காரணமாக உள்ள ஒலி ஆகியவற்றில் எவை என்று

கூறுவேன்? எங்கும் பரவி நிற்கும் குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் கொண்டவனும், எனக்கு மிகவும் சுலபமாக அடையத்தக்கவனும், தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்டு என்னை வசப்படுத்தியவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனைக் கூறும் விதத்தை நான் அறியமாட்டேன்.

அவதாரிகை - கீழ்சொன்ன பூதபஞ்சகங்களுடைய கார்யங்களை க்ரமத்திலே பேசுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட பஞ்சபூதங்களுடைய செயல்பாட்டினால் வெளிப்படுவதை, இந்தப் பாசுரத்தில் வரிசையாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூவுமாறு) பாசுரமிட்டழைக்கும்படி அறிகிறிலேன். கூவுதலாவது அழைக்கை; “கூவக்கூவ நீ போதியேல்” என்னக்கடவதிறே. பகவத் ப்ரஸாதத்தால் வந்த வெளிச்சிறப்பாலே அர்த்தமடைய ஜ்ஞாதமாயிராநின்றது. பக்தி பாரவச்யத்தாலே பேசமாட்டுகிறிலே னென்னுதல்; இயத்தாராஹித்யத்தாலே பேசமாட்டே னென்னுதல்.

விளக்கம் - (கூவுமாறு) - ஒரு பாசுரம் மூலம் அழைக்கும் விதம் நான் அறியமாட்டேன். கூவுதல் என்றால் அழைத்தல் என்று பொருள்; பெரியாழ்வர் திருமொழி (1-4-5) - கூவக்கூவ நீ போதியேல் - என்பது காண்க. மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற இவர், கூவுமாறு அறியமாட்டேன் என்று கூறுவது ஏன்? பகவானைக் குறித்து முற்றிலும் அறியவில்லை, ஏதோ ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் அவனைக் குறித்து மேலும் அறிய வேண்டியுள்ளது என்பது காரணமாக அழைக்க இயலவில்லையா? அப்படி அல்ல, அவனுடைய கருணை காரணமாக இவருக்கு அறியவேண்டிய அனைத்து ஆழ்பொருள்களும் நன்கு புலப்பட்டன. பின்னர் ஏன் இவ்விதம் கூறுகிறார்? பக்தியினால் பரவசம் அடைந்து இவ்விதம் உரைக்கிறார் என்று கருத்து. அல்லது அவனைக் குறித்து உரைக்க முயன்றால், “அது இந்த அளவு” என்று உரைக்கும்படியான அளவுகளைக் கடந்துள்ளதால், கூற இயலவில்லை என்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (குன்றங்கள்) “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்றதினுடைய கார்யம். பூமியினுடைய காடிநயம் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலேயாய், பூமிக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற பர்வதங்களென்பேனோ? (மேவுசீர்) “தண்பரவை” என்றதினுடைய கார்யம்.

கண்டார் மேவுப்படியான வடிவழகையும், குளிர்ந்தியையுமுடைய மேகமென்பேனோ? இவர் தமக்கு இரண்டொரு கார்யமிறே இது; திருமேனியில் அழகுக்குப் போலியாயிருக்கையாலேயும் விடமாட்டார். (விளங்கு) “தீயென்கோ” என்று தேஜ: கார்யமான விளக்கத்தையுடைய நசுஷத்ராதிகளென்பேனோ? இவை எல்லாத் தேஜ: கார்யங்களுக்கு உபலக்ஷணம். (நாவியல்) “வாயுவென்கோ” என்ற வாயு கார்யம். நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள்; சப்தங்களினுடைய அபிவ்யக்தி வாயு கார்யமிறே; ப்ரயத்நாபி வ்யங்க்யமா யிருக்கையாலே. ப்ரயத்நந்தான் வாயுவைத் தோற்றியிறேயிருப்பது.

விளக்கம் – (குன்றங்கள்) - கடந்த பாசுரத்தில் “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்று கூறப்பட்ட பூமியின் செய்கை. பூமியின் வன்மை அனைத்தும் ஓர் இடத்தில் திரண்டு நிற்பது போன்றதாகவும், பூமிக்கு ஆதாரமாகவும் இருக்கின்ற மலைகள் என்று கூறுவேனா? (மேவுசீர்) – கடந்த பாசுரத்தில் “தண்பரவை” என்று கூறப்பட்ட நீரின் செய்கை. காண்பவர்கள் வியக்கும்படியான வடிவழகு மற்றும் குளிர்ச்சி ஆகியவை பொருந்திய மேகம் என்று கூறுவேனோ? அவனுக்கு அடங்கி நடத்தல் மற்றும் அவனுடைய திருமேனி போன்ற நிறம் கொண்டிருத்தல் என்ற இரண்டு காரணத்தாலும் இவர் மேகத்தைக் கூறாமல் விடமாட்டார். (விளங்கு) - கடந்த பாசுரத்தில் “தீயென்கோ” என்று கூறப்பட்ட அக்னியின் கார்யம். நன்கு ப்ரகாசிக்கின்ற நசுஷத்திரங்கள் என்று கூறுவேனோ? நசுஷத்திரங்கள் என்பது ஒளிர்கின்ற அனைத்து பொருள்களுக்கும் ஓர் உதாரணம் ஆகும். (நாவியல்) - கடந்த பாசுரத்தில் “வாயு என்கோ” என்று கூறப்பட்ட வாயுவின் கார்யம். நாக்கு கொண்டு இயற்றப்பட்ட அறுபத்து நான்கு கலைகள். ஆனால் சப்தம் என்பது ஆகாசத்தின் தன்மையாக உள்ளபோது, அதனை வாயு கார்யம் என்று எப்படிக் கூற இயலும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒலியானது வெளிப்படுவது காற்று காரணமாக அல்லவோ? எப்படி என்றால், ஒலி என்பது முயற்சியால் உண்டாக்கப்படுவதால் ஆகும். அந்த முயற்சி என்பது காற்றை அண்டியே உள்ளது [அதாவது நாபிக்கமலத்தில் எழும் காற்று காரணமாக ஒலி உண்டாகிறது. இந்த ஒலியானது காற்றால் தள்ளப்பட்டு, செவிக்கு வந்து சேர்கிறது]

வ்யாக்யானம் - (ஞானநல்லாவியென்கோ) “ஆகாசமென்கோ” என்ற ஆகாச குணமிறே சப்தம். த்ரவ்யத்தினுடைய காரண குணமேயிறே தத் கத குணத்துக்கும் காரணம், தந்துகதமான செளகல்யமேயிறே படகதமான செளகல்யத்துக்கும் காரணம்; பாரிசேஷ்யாத் ப்ரயத்நத்தாலே ஆகாச குணத்தையே சொல்லிற்றாமத்தனையிறே இதில்; “ஆவி” என்று கொண்டு லக்ஷணையாலே சரீரத்தைச் சொல்லுகிறது; ஜ்ஞாநத்தைப் பொதிந்து கொண்டிறே சப்தமிருப்பது. இந்த்ரியாதிகளைப் போலன்றிக்கே சப்தத்துக்கு ஸ்வதோ தோஷமில்லாமையாலே – “நல்லாவி” என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஞானநல்லாவியென்கோ) - கடந்த பாசுரத்தில் “ஆகாசம் என்கோ” என்று கூறப்பட்டபடி ஆகாசத்தின் தன்மையே சப்தம் ஆகும். ஒரு பொருளின் காரணகுணம் என்பதே அந்தப் பொருளால் உண்டாக்கப்பட்ட பொருளின், அதாவது காரியத்தின் குணமாகவும் இருக்கும் அல்லவோ? உதாரணமாக, நூலின் வெண்மை நிறம் அல்லவோ, அந்த நூலின் மூலம் உண்டாக்கப்பட்ட துணியின் வெண்மை நிறத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும்? இவ்விதம் உள்ளபோது, இங்கு “ஞானம், நல் ஆவி” போன்று கூறப்பட்டவை, ஆகாசத்தின் தன்மை என்று எவ்விதம் கூற இயலும் என்றால், இதுவரை கூறாமல் விடப்பட்ட பூதங்களின் மிகுதியாக உள்ள ஆகாசத்தையே இங்கு கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இங்கு “ஆவி” என்பது ப்ராணனைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, அந்த ப்ராணனையே அண்டி நிற்கும் சரீரத்தை உணர்த்துகிறது என்று கருத்து. ஆனாலும், “ஆவி” என்ற பதம் எவ்விதம் சப்தத்தைக் கூறுகிறது என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஞானத்தை நிறைத்துக் கொண்டு அல்லவோ சப்தம் உள்ளது? ஆக அர்த்த ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள சரீரமாகக் கூறப்படும்போது இங்கு சப்தமாக அல்லவோ இருக்கவேண்டும்? இதன் காரணமாக “ஆவி” என்பது சப்தத்தை உணர்த்துகிறது என்று கருத்து. இந்த்ரியங்கள் போன்று அல்லாமல் சப்தத்திற்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத காரணத்தால் “நல் ஆவி” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (பாவுசீர்க்கண்ணன்) “விதித:” என்கிறபடியே எங்குமொக்கப் பரம்பின கல்யாணகுணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். (எம்மான் இத்யாதி) கண்ணழகாலேயாயிற்று இவரை ஒடியெறிந்தது. “பங்கயக்கண்ணன்” என்றத்தோடு, “குன்றங்களனைத்தும்” என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. “பெரும்புறக்கடல்” என்கிற திருமொழி நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே, “குன்றங்களனைத்தும்” என்றது “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி”

என்னுமாபோலே வடிவுக்குப் போலியாய், “மேவுசீர் மாரி” என்று மேகத்தைச் சொன்னவிடம் திருநிறத்துக்குப் போலியாயிருக்கிறது என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு.

விளக்கம் - (பாவுசீர்க்கண்ணன்) - இராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதித: - இராமன் அனைவராலும் அறியப்பட்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று பரவிய திருக்கல்யானகுணங்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன். (எம்மான் இத்யாதி) - தனது கண்களின் அழகு கொண்டு அல்லவோ இவருடைய கால்களைக் கட்டினான்? ஆனால் “பங்கயக்கண்ணன்” என்பதுடன் “குன்றங்கள் அனைத்தும் என்கோ” என்று ஏன் சேர்த்துக் கூறினார்? அதன் காரணம், “பங்கயக்கண்ணன்” என்பதற்கும், “குன்றங்கள் அனைத்தும்” என்பதற்கும் இவருக்கு எந்தவிதமான வேறுபாடும் தோன்றவில்லை. அல்லது பெரியதிருமொழி (7-10-1) - பெரும்புறக்கடல் - என்ற பாசுரத்தில் “கடல் போன்று உள்ளவன்” என்று பொருள் கொள்வது போன்று, “குன்றங்கள் அனைத்தும்” என்று கூறுவது, திருவாய்மொழி (4-4-4) - நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி - என்பது போன்று திருமேனிக்கு ஒப்பாகவும், “மேவுசீர் மாரி” என்று மேகத்தைக் கூறிய இடத்தில் இவனுடைய திருமேனி நிறத்திற்கு ஒப்பாக உள்ளது என்று கூறியதாகவும் சிலர் பொருள் கொள்வர்.

3-4-3 பங்கயக் கண்ண னென்கோ பவளச்செவ்வாய னென்கோ

அங்கதிரடிய னென்கோ வஞ்சன வண்ண னென்கோ

செங்கதிர் முடிய னென்கோ திருமறுமார்ப னென்கோ

சங்குசக்கரத்த னென்கோ சாதிமாணிக்கத்தையே

பொருள் - மிகவும் உயர்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த மாணிக்கம் போன்று ஒளிர்கின்ற திருமேனி கொண்டவனை - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன், பவளம் போன்ற சிவந்த வாயைக் கொண்டவன், காண்பதற்கு இனிமையான ஒளி வீசும் திருவடிகளை உடையவன், அஞ்சனம் போன்ற திருமேனி நிறம் கொண்டவன், சிவந்த ஒளி வீசும் திருமுடி கொண்டவன், மஹாலக்ஷ்மியும் ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவும் பொருந்திய திருமார்பு உடையவன், சங்கு சக்கரத்தைக் கொண்டவன் - என்று எதனைக் கூறுவேனோ?

அவதாரிகை - ஜகச்சரீரனாய் நின்றத்தோடு அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தனாய் நின்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கையாலே, ஜகதாசாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள நிலை மற்றும் நம்மாழ்வாராகிய தனக்காக மட்டுமே ஒரு திருமேனியைக் கொண்டு நிற்கும் நிலை ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே நம்மாழ்வாருக்கு எந்தவிதமான வேறுபாடும் தோன்றவில்லை. ஆகவே உலகங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள நிலையுடன், தனக்கே உரிய திருமேனியுடன் நிற்கும் நிலையையும் சேர்ந்து அநுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பங்கயக்கண்ணென்கோ) சேதநரோடு கலப்பது கண்வழியேயிறே. தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின கண்ணழகைச் சொல்லுகிறார். (பவளச்செவ்வாயென்கோ) அந்நோக்குக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாத முறுவலைச் சொல்லுகிறது. (அங்கதிரடியென்கோ) நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றார் விழும் நிலத்தைச் சொல்லுகிறது. அழகிய புகரையுடைய திருவடிகளை யுடையவ னென்பேனோ? (அஞ்சனம்) அத்திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுபாவ்யமான வடிவைச் சொல்லுகிறது. (செங்கதிர் முடியென்கோ) இது ப்ராப்த விஷயத்தில் அநுபவமென்னுமிடத்தைக் காட்டித் தருவது சேஷித்வ ப்ரகாஸகமான திருவபிஷேகமிறே.

விளக்கம் - (பங்கயக்கண்ணன் என்கோ) சேதநர்களுடன் இவன் கலந்து நிற்பது தனது திருக்கண்களுடைய அழகு மூலம் அல்லவோ? ஆகவே தன்னுடன் முதன்முதலில் உறவை ஏற்படுத்திய திருக்கண்களின் அழகைக் கூறுகிறார். சேதநர்களில் முதன்மையான நான்முகன் ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்தில் - ஜிதந்தே புண்டரீகாசஷ - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனுக்கு வெற்றி - என்று கூறியது காண்க. (பவளச் செவ்வாயன் என்கோ) - அந்தப் பார்வைக்குத் தப்பிவிட்டாலும், தப்பிக்க இயலாத அழகான புன்னகையைக் கூறுகிறார். (அங்கதிர் அடியன் என்கோ) - பார்வைக்கும், புன்முறுவலுக்கும் தோற்று இவனிடம் விழுந்தவர்கள் விழுவதான திருவடியைக் கூறுகிறார். அழகான புகர் கொண்ட திருவடிகளை உடையவன் என்று கூறுவேனா? (அஞ்சனம்) - அந்தத் திருவடிகளில் விழுந்தவர்கள் அநுபவிக்கக்கூடிய திருமேனியை உரைக்கிறார். (செங்கதிர் முடியன் என்கோ) - சிவந்த ஒளி வீசும் திருமுடியைக் கொண்டவன். அடையத்தகுந்த விஷயத்தில்

அனுபவத்தை உணர்த்தவல்லதும், எஜமானத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதும் திருமுடி அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (திருமறுமார்பனென்கோ) திருவபிஷேகத்தைக் கண்டால் ஸ்வாதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து இறாய்க்குமத்தைத் தவிர்த்துத் தருவது லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமிறே. திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடையவ னென்பேனோ? (சங்கு இத்யாதி) “இச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ” என்று அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணும் ப்ரேமாந்தருடைய வயிற்றொரித்தலைத் தவிர்ப்பது திவ்யாயுதங்களிறே; “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்னா, “சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்னா நின்றார்களிறே. (சாதி இத்யாதி) போலியன்றிக்கே ஆகரத்திலே பிறந்து நன்றான மாணிக்கம்போலே நிர்த்தோஷமாய், ஸ்வதஸ்ஸித்தமான வடிவழகையுடையவனை.

விளக்கம் - (திருமறு மார்பன் என்கோ) - அவனுடைய திருமுடியைக் காணும்போது, “இவன் மிகவும் உயர்ந்தவன், சுதந்திரமானவன், நாம் இவனை எப்படி அணுக இயலும்?”, என்று எண்ணி பின்வாங்கும்போது, அந்த எண்ணத்தினை விலக்கும்படிச் செய்வது லக்ஷ்மியின் ஸம்பந்தம் அல்லவோ? ஆகவே மஹாலக்ஷ்மியையும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவையும் கொண்ட திருமார்பு உள்ளவன் என்பேனா? (சங்கு இத்யாதி) - “ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியுமாக நிற்கின்ற இந்தச் சேர்த்திக்கு என்ன ஆபத்து ஏற்படுமோ” என்று வரக்கூடாத இடத்தில், பயத்தின் காரணமாகச் சந்தேகம் கொள்வது இவன் மீது அதிகமான அன்பு கொண்டவர்களுடைய இயல்பாகும். அந்தப் பயத்தின் விளைவாக ஏற்படும் வயிற்று எரிச்சலை நீக்குவது திவ்ய ஆயுதங்கள் ஆகும்; அதாவது அந்த ஆயுதங்கள் உள்ளதைக் கண்டு இவர்கள் சமாதானம் கொள்வர். இதனால்தான் திருப்பல்லாண்டு (2) - வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு - என்றும், சுடராழியும் பல்லாண்டு - என்றும் கூறினார். (சாதி இத்யாதி) - போலியான மாணிக்கக்கல் போன்று அல்லாமல், நல்ல ஜாதியான மாணிக்கம் போன்று எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி, இயல்பாகவே அமையப் பெற்ற வடிவழகு கொண்டவன்.

3-4-4 சாதிமாணிக்க மென்கோ சவிகொள்பொன் முத்த மென்கோ

சாதிநல் வயிர மென்கோ தவிவில்சீர் விளக்க மென்கோ

ஆதியஞ்சோதி யென்கோ வாதியம் புருட னென்கோ

ஆதுமில் காலத் தெந்தை யச்சுத னமலனையே

பொருள் - எனக்கு எந்தவிதமான துணையும் இல்லாதபோது, தனக்கும் எனக்கும் இயல்பாகவே உள்ள உறவுமுறை காரணமாக எனது தந்தை என்று நின்றவன், என்னை எப்போதும் கைவிடாதவன், அனைத்து சரீரங்களிலும் அவற்றின் ஆத்மாவாக நின்றபோதிலும் அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன் என்றுள்ள ஸர்வேச்வரனை - மேன்மையான மாணிக்கம், சிறந்த ஒளி வீசும் பொருள், நல்ல முத்து, உயர்ந்த வைரம், அழிவற்ற நல்ல விளக்கு, அனைத்திலும் முதன்மையாக உள்ளதாகவும் அழகான தேஜோமயமாய் உள்ளதாகவும் காணப்படும் திருமேனி கொண்டவன், ஆனந்தம் போன்ற உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட பரமபுருஷன் - என்று எதனைக் கூறுவேனோ?

அவதாரிகை - நம் முதலிகளிலே ஒருவரை ஒருவன் “எனக்கு எம்பெருமானை நினைக்க விரகு சொல்லவேணும்” என்ன; “நான் உனக்கு அது சொல்லுகிறேன், நீர் எனக்கு அவனை மறக்க ஒரு விரகு சொல்லவல்லையே” என்றாராம். அதுக்குக் கருத்து - பகவத் வ்யதிரித்த ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் அவனையொழிய வஸ்துத்வ நாம பாக்தவங்களில்லாமையாலே, ஏதேனுமொரு பதார்த்தம் தோற்றும்போதும் அவனை முன்னிட்டுக் கொண்டாயிற்று தோற்றுவது. ஜாதி குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாதாப்போலே த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் அவனை யொழியப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லையாம்படி யிருக்கிறதிறே ப்ரமாண பலத்தாலே. அல்லாதார்க்கு விசேஷணாம்சம் தோற்றுகிறவோபாதி விசேஷ்யம் தோற்றும்படியா யிருக்கிறதிறே இவர்களுக்கு. விசேஷணாம்சத்திலே தாத்பர்யமின்றிக்கே யிருக்குமதுவுமன்றிக்கே, விசிஷ்டத்திலும் விசேஷ்யமே தோற்றுகிறதாயிற்று விசேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே? இதிறே வேதாந்த ச்ரவணமுடையாருக்கு இருக்கும்படி. “வேதாந்த ச்ரவணேந ஹி வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே” என்னாநின்றதிறே. இத்தால் - ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இது தன்னிலும் - “யத் யத் விபூதிமத் ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா தத்தத் ஏவாவகச்ச த்வம் மம தேஜாம்ச ஸம்பவம்” என்கிறபடியே - எல்லாம் தனக்கு விபூதியாயிருக்கச் செய்தேயும்

உத்க்ருஷ்டமான பதார்த்தங்கள் விசேஷித்து என்னுடைய விபூதி என்றானிறே. அப்படியே இவரும் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிறபடியே அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - பாகவதர்களில் ஒருவன் மற்றொருவனிடம், “நான் எப்போதும் ஸர்வேச்வரனை நினைத்தபடி இருப்பதற்கான வழியை நீ கூறுவாயாக”, என்றான். இதற்கு அந்த மற்றொருவன், “நான் உனக்கு அந்த வழியைக் கூறுகிறேன். ஆனால் அவனை மறப்பதற்கான வழியை உன்னால் கூறமுடியுமோ?”, என்றான். இவ்விதம் கூறுவதற்கான காரணம் என்னவென்றால் - ஸர்வேச்வரன் தவிர உள்ள மற்ற பொருள்கள் அனைத்தும் அவன் இல்லாமல் “இது ஒரு பொருள், இதற்கு இன்ன பெயர்” என்று கூறப்படக்கூடிய நிலையை அடைய இயலாததால், எந்த ஒரு பொருள் தோன்றுகிறது என்றாலும், அவனை முன்னிட்டுக் கொண்டே தோன்றுகிறது - என்று கருத்து. ஒரு பொருளை இன்ன பிரிவு என்று பிரிப்பது என்பது, அதன் தன்மைகளை அடியொட்டியே ஆகும். தன்மைகளை கருத்தில் கொள்ளாமல் அந்தப் பொருளின் பிரிவு இத்தகையது, அது இவ்விதம் தோன்றுகிறது என்று கூற இயலாது. இதே போன்று, எந்தப் பொருளாக இருந்தாலும் அவன் இன்றி “இருத்தல், தோன்றுதல்” போன்றவற்றை அவை அடைய இயலாது. இது, யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் - யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ, யாருக்கு இந்த உலகம் சரீரமோ - போன்ற ப்ரமாண வாக்கியங்களால் தெளிவாகிறது. இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். “சாதாரண மக்களுக்கு ஸர்வேச்வரனுக்குச் சரீரமாக உள்ள உலகத்துப் பொருள்களை உணர முடிகிறது அல்லாமல், அதனைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரனை உணர இயலவில்லையே! அதாவது அவை அவனுடைய சரீரம் என்பதை உணர்ந்தாலும், அவற்றில் உள்ள ஈச்வரனின் அம்சத்தை அறியவில்லையே”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மற்றவர்களுக்கு இது போன்று அந்தப் பொருளின் தன்மையை உணர இயல்வது போன்று ஆழ்வார்கள் முதலானவர்களுக்கு அந்தத் தன்மையாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை அறிய இயல்கிறது. அப்படி என்றால், ஸர்வேச்வரனைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள எந்த ஒரு பொருளிலும் இவர்களுக்கு ஈடுபாடு இல்லையோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அனைத்தும் மாயை என்று கூறி, அனைத்து பொருள்களையும் ஒதுக்கும் மாயாவாதிகள் போன்று இவனைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள பொருள்களின் மீது ஈடுபாடு கொள்ளாமல் இருத்தல் என்பது அல்லாமல், அந்தப் பொருள்கள் மற்றும் அதன்

தன்மையாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இரண்டிலுமே இவர்களுக்கு ஈடுபாடு உள்ளபோதிலும், அவற்றின் தன்மையாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் குறித்தே முதன்மையான ஈடுபாட்டுடன் இருப்பவர்கள் என்று கருத்து. வேதாந்த ஞானம் உள்ளவர்களுடைய நிலை இப்படியாக அல்லவோ இருக்கும்? வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் - வேதாந்த ச்ரவணேந ஹி வ்யுத்தபத்தி: பூர்யதே - வேதாந்தத்தைக் கேட்பதால் மட்டுமே ஞானம் முழுமை அடைகிறது - என்றது காண்க. இதன் மூலம் அனைத்து வஸ்துக்களும் அவனுடைய சரீரமாகவும், இவன் அவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளதையும் கூறுகிறார். இதுவரை இந்த திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளை சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார். இனி இந்தப் பாசுரத்திற்கான அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். கீதை (10-41) - யத் யத் விபூதிமத் ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா தத்தத் ஏவாவகச்ச த்வம் மம தேஜாம்ச ஸம்பவம் - எந்த ஒரு ஜீவராஸி நிறைந்த ஐச்வர்யம், தேஜஸ் மற்றும் புகழ், மங்களம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளதோ, அந்த ஜீவராஸி எனது நியமிக்கும் தேஜஸ்ஸின் அம்சத்தைக் கொண்டு உற்பத்தியானது என்று அறிவாயாக - என்றது காண்க; இதன் மூலம், இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தும் தனது உடைமையாக உள்ளபோதிலும், சிறப்பான சில பொருள்கள் என்று உரைத்து, “அவை எனது விபூதி” என்றான். இது போன்றே நம்மாழ்வாரும், மிகுந்த ஒளி கொண்டதான மாணிக்கம் போன்ற பொருள்கள் அவனுக்கு விபூதியாக உள்ளதை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சாதிமாணிக்கமென்கோ) நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்கமென்பேனோ? (சவிகொள்) சவியென்று - பொன்னிலே வந்தால் புகராகக் கடவது; முத்திலே வந்தால், நீர்மையாகக் கடவது. புகரையுடைத்தான பொன்னென்பேனோ, நீர்மையையுடைத்தான முத்தென்பேனோ? (சாதி) நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வைரமென்பேனோ? (தவிவில்சீர் விளக்கமென்கோ) தவிவென்று - விச்சேதம். விச்சேதமில்லாத அழகையுடைய விளக்கமென்பேனோ? ப்ரகாசவத் த்ரவ்யத்தைச் சொல்லுதல், ப்ரகாசாம்சத்தைச் சொல்லுதல். அதாவது - ஆதித்யாதிகளைச் சொல்லுதல், ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுதல். (ஆதியஞ்சோதியென்கோ) “கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம்” என்கிறபடியே, இவ்வருகுண்டான கார்யங்களுக்கெல்லாம் தான் காரணமாய், இவற்றினுடைய உற்பத்திக்கு முன்னேயுண்டாய், தான் ஏகரூபமாய், “அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம்” என்கிறபடியே நிரவதி தேஜோ ரூபமாயிருந்துள்ள பரமபதத்தை விபூதியாகவுடையவெனென்பேனோ?

“கார்யாணாம் காரணம்” என்கிற க்ரந்தத்துக்கு நித்யவிபூதி விஷயமாகவும் யோஜனையுண்டு. கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வ சூஷணவர்த்தியானதுக்கிறே காரணத்வமுள்ளது. அன்றிக்கே, ஆதியென்கிறது - அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தின்படியே சொல்லிற்றாகவுமாம். ஸ்ரீவத்ஸரூபத்தாலே ப்ரக்ருத்யம்சத்தை தரிக்குமென்றும், ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்குமென்றும் சொல்லாநின்றதிறே. அந்தத் திருமேனிதானும், அந்த விபூத்யந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமிறே. (ஆதியஞ்சோதியென்கோ) என்றதும், “சாதிமாணிக்கமென்கோ” என்றதுபோலே இருக்கிறது.

விளக்கம் - (சாதி மாணிக்கம் என்கோ) - சிறந்த குணத்துடன் தோன்றிய மாணிக்கம் என்று கூறுவேனா? (சவிகொள்) - சவி என்றால் காந்தி என்று பொருள். இது பொன்னிற்கு அடைமொழி என்றால், புகரைக் குறிக்கும்; முத்திற்கு அடைமொழி என்றால், நீர்மை அதாவது அழகு மற்றும் குளிர்ச்சி என்பதைக் குறிக்கும். அதாவது, புகர் கொண்ட பொன் என்று கூறுவேனா அல்லது நீர்மை கொண்ட முத்து என்று கூறுவேனா? (சாதி) - நல்ல இடத்தில் தோன்றிய நல்ல வைரம் என்று கூறுவேனா? (தவிவில்சீர் விளக்கம் என்கோ) - தவிவு என்றால் பிளவு. இப்படிப்பட்ட பிளவு இல்லாமல் சீராக உள்ள அழகான விளக்கு என்று கூறுவேனா? அதாவது ஒளியுடன் கூடிய பொருளை முதலில் உரைத்தார்; தொடர்ந்து அந்த ஒளியை மட்டுமே கூறினார். சூரியன் முதலானவர்களைக் கூறுதல், தொடர்ந்து சூரியன் முதலானவர்களிடம் உள்ள ஒளியை மட்டுமே கூறுதல் என்பது போன்று ஆகும். (ஆதி அம் சோதி என்கோ) - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (7) - கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் - கார்யங்களாக உள்ள அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் ஆதி காரணமாகவும் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த லோகங்களில் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களும் உண்டாவதற்கான காரணமாகவும், இவை அனைத்தின் உற்பத்திக்கு முன்பாகவே தான் இருப்பதாகவும், தான் ஒரே தன்மையாக உள்ளதாகவும், மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் (163-19) - அத்யர்க்க அநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம் - சூரியன், சந்த்ரன், அக்னி ஆகிய அனைத்தின் ஒளியைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஒளி உள்ள உனது இடமான பரமபதம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற ஒளி பொருந்தியபடி உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற பரமபதத்தைச் [ஆக இதுவரை கூறப்பட்டவை அனைத்தும் பரமபதத்திற்கான விளக்கங்கள்] செல்வமாக உடையவன் என்று கூறுவேனா? ஆனால் அனைத்திற்கும் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோது, பரமபதத்தைக் காரணமாக எப்படிக் கூற முடியும்? இதற்கு அரும்பத உரையில் விடை அளிக்கப்படுகிறது. லீலாவிபூதியான இந்த

லோகங்கள், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் அனைத்து பொருள்கள் ஆகியவற்றுக்கு இருப்பிடமாக இருந்து அவனுக்கு உதவுகிறது. அனைத்திற்கும் காரண த்ரவ்யமாக இருந்தபடி நித்யவிபூதி உதவுகிறது. மேலும் கார்யத்திற்கு வரிசைப்படி முந்தையதாக உண்டான ஒரு பொருள் மட்டுமே அதன் காரணமாக இருத்தல் வேண்டும்; இந்த விதிப்படி பரமபதம் கூறப்பட்டது. மேலும் விளக்குகிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ள அஸ்த்ரபூஷண அத்யாயத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய ரூபத்தை விவரிக்கும்போது ஸ்ரீவத்ஸம் மூலம் ப்ரக்ருதி அம்சத்தைத் தரித்துள்ளான் என்றும், ஸ்ரீகௌஸ்துபம் மூலம் அனைத்து ஜீவாத்ம அம்சத்தைத் தரித்துள்ளான் என்றும் கூறப்படுகிறது; இப்படியாக உள்ள அவனுடைய திருமேனி இருப்பது பரமபதத்தில் என்பதால், அதனைக் காரணம் என்றார். ஆனால் லீலாவிபூதியான இந்த லோகத்தைக் குறித்து உரைக்கும்போது, நித்யவிபூதியை ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; நித்யவிபூதியும், லீலாவிபூதி போன்று இவருக்கு நேரடியாகப் புலப்படுவதால், “சாதிமாணிக்கம் என்கோ” என்று இந்த உலகில் உள்ளதைக் கூறியதைத் தொடர்ந்து, அதே போன்று புலப்பட்ட பரமபதம் குறித்து “ஆதி அம் சோதி என்கோ” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதியம் புருடனென்கோ) விபூதிமாணைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வகாரண பூதனாய், உபயவிபூதி யுக்தனாய், புருஷசப்தத்தாலும், புருஷோத்தம சப்தத்தாலும் சொல்லப்படா நின்றுள்ள ஸர்வேச்வர னென்பேனோ? (ஆதுமில் இத்யாதி) ஆதுமில் காலத்திலே ஸம்ஸாரகாலத்திலே. எனக்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு முதலொன்றுமில்லாத காலத்திலே, தான் எந்தையான முறையை எனக்கு அறிவித்து, பின்பொரு காலமும் நழுவவிடாதே ரக்ஷித்து. இதுதான் என்பக்கலிலே ஒரு ப்ரயோஜநங் கொண்டன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகத் தன் பேறாக ரக்ஷித்தவனை; அதவா, ஆதுமில் காலமுண்டு - ப்ரளயகாலம். கார்யாகாரமான இதடங்கலும் அழிந்து ஸதவஸ்தமாய்க் கிடக்கிறவன்று. தான் ஸ்வாமியான ப்ராப்தியைக் கொண்டு நாமரூபங்களை இழந்த இவற்றை ஸத்தையிழந்து போகாமே தன்பக்கலிலே ஏறிட்டுக் கொண்டு இவற்றை தரித்து, “தான்” என்று சொல்லலாம்படி இவை தன்பக்கலிலே கலந்தவன்றும் இவற்றில் தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கிறவனை. “நாமரூபங்களை யுடையனவாய் வஸ்துவாகச் சொல்லலாம்படி பிரிய நின்றபோதும். இவற்றோடே கலந்து இவற்றின் தோஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும், இவை ‘தான்’ என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி கலந்து

நின்றபோதும், தத் கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது” என்று அருளிச்செய்வார். அதுக்கடி ப்ரவேச ஹேது விசேஷம்.

விளக்கம் – (ஆதி அம் புருடன் என்கோ) - “ஆதி” என்றால் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவன், “அம்” என்றால் இரண்டு விபூதிகளும் கூடியவன் என்று பொருள். புருஷன் மற்றும் புருஷோத்தமன் என்று கூறப்படும் ஸர்வேச்வரன் என்று உரைப்பேனா? “புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்” என்றும், “ப்ரதித: புருஷோத்தம:” என்றும் உள்ள வேத வாக்கியங்களை முன்னிட்டு உரைத்தார். (ஆதுமில் இத்யாதி) - ஸம்ஸார நிலையில் நான் உள்ளபோது, என்னால் அவனை அடைவதற்கான அல்லது நான் அவனைப் பெறுவதற்கான வழிகள் ஏதும் அறியாதபோது, தான் எனக்குத் தந்தை என்ற உறவுமுறையை எனக்கு உணர்த்தி, அதன் பின்னர் எப்போதும் என்னை நமுவவிடாமல் காப்பாற்றி, இவை அனைத்தையும் என்னிடமிருந்து ஏதோ பலனை எதிர்பார்த்து அல்லாமல், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, என்னை இவ்விதம் காப்பாற்றுவது தனது பேறு என்று கருதி காப்பாற்றுவதை. அல்லது “ஆதுமில் காலம்” என்றால் ப்ரளய காலம் எனலாம். அப்போது கார்யங்களான லோகங்களில் உள்ள அனைத்தும் அழிந்து, அனைத்தும் “ஸத்” என்ற ப்ரஹ்மத்தில் நிலைநின்று கிடந்தபோது, “இவற்றின் எஜமானன் நானே” என்றுள்ள உறவுமுறையைச் சிந்தித்து, பெயர் மற்றும் ரூபங்கள் இன்றிக் கிடந்த இவை, தங்களுடைய இருப்பு என்பதையும் அழிந்துவிடாமல் தன்னிடம் லயித்துக்கொண்டு, அவற்றைத் தாங்கி நின்று, சாந்தோக்யத்தில் – ஸத் ஏவ - ஸத் என்ற ப்ரஹ்மம் மட்டுமே காணப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் ஒரு பொருளான தன்னிடம் கலந்து, “அவை அனைத்தும் இவனே” என்று கூறலாம்படி ஒரே பொருளாக நின்று, இவ்விதம் அனைத்தும் தன்னிடம் கலந்தாலும் அவற்றின் தோஷங்களை ஏதும் தன்னை வந்தடையாமல் நிற்பவனை. ஆனால் “அமலன்” என்று இங்கு கூறும்போது “தோஷங்கள் ஏதும் அற்றவன்” என்று கூறும் கருத்தானது, பின்னர் கூற உள்ள பாசரத்தில் திருவாய்மொழி (3-4-10) உள்ள “தோய்விலன்” என்ற பதத்துடன் “கூறியது கூறல்” என்ற புநருக்தி குற்றத்தை ஏற்படுத்தாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “அமலன்” என்பது அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள நிலையில் உள்ளபோது தோஷம் ஏற்படாது என்பதையும், “தோய்விலன்” என்பது கார்யமாக அந்தர்யாமியாக உள்ளபோது தோஷங்கள் ஏற்படாது என்பதையும் கூறுகிறது. அதாவது இவை அனைத்தும் தனித்தனியாக பெயர் மற்றும் உருவத்துடன் கூடியவைகளாக, ஒவ்வொன்றும்

தனித்தனியான பொருள்கள் என்று கூறலாம்படி பிரிந்து நிற்கும்போது, அவற்றுடன் கலந்து நின்று அவற்றின் தோஷம் தன்னிடம் கலவாமல் நிற்கும் நிலை என்பதே “தோய்விலன்” என்பதாகும். இவை அனைத்தும் ஒரே பொருளாக, தன்னில் லயித்து நிற்கும்போது, அவற்றின் தோஷம் ஏதும் தன்னிடம் ஒட்டாதபடி உள்ள நிலை என்பதே “அமலன்” என்பதாகும். தோஷங்கள் ஏதும் இவனை அண்டாதபடி உள்ளதற்கான காரணம், இவன் அவற்றின் உள்ளே புகுவது எந்தக் காரணத்தால் என்பதாலே அமைகிறது. ஜீவாத்மா கர்மத்தாலும், ஸர்வேச்வரன் தனது இச்சையாலும் அநுகரஹத்தாலும் சரீரத்தின் உள்ளே புகுகிறார்கள். ஆகவே ஸர்வேச்வரனுக்குத் தோஷம் ஏற்படாது என்று கருத்து.

3-4-5 அச்சுத னமல னென்கோ வடியவர் வினைகெடுக்கும்

நச்சுமா மருந்த மென்கோ நலங்கட லமுத மென்கோ

அச்சுவைக் கட்டி யென்கோ வறுசுவை யடிசி லென்கோ

நெய்ச்சுவைத் தேற லென்கோ கனியென்கோ பாலென் கேனோ

பொருள் - தன்னை அனுபவிப்பவர்களை எப்போதும் நழுவவிடாதபடி இனிமையை உடையவன், அவர்கள் தன்னை அனுபவிப்பதைத் தனது பேறாகக் கருதுபவன், தோஷம் அற்றவன், இன்பதுன்பங்கள் மூலம் ஏற்படவல்ல ஸம்ஸாரத் துக்கங்களைப் போக்க வல்லதும் அதன் காரணமாக இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய சிறந்த மருந்து போன்றவன், அவனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாகக் காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள ஸமுத்திரத்தில் அவனே கடைந்து எடுத்த அமிர்தம் போன்றவன், அந்த அமிர்தத்தின் சுவை பொருந்திய கருப்புக்கட்டி, ஆறுவிதமான சுவைகள் கொண்ட உணவு, நெய் போன்ற சுவை நிரம்பிய தேன், சிறந்த பழம், இயல்பாகவே சுவை நிறைந்த பால் - என்று எவ்விதம் கூறுவேன்?

அவதாரிகை - ரஸவத் பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - பலவிதமான சுவைகள் பொருந்திய பொருள்களைத் தனது செல்வமாகக் கொண்ட தன்மையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அச்சுதன் அமலனென்கோ) நித்யவியூதியோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாதபடியிருப்பானாய், ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கல்யாணைகதாநனாயுள்ளவ நென்பேனோ? (அடியவர் இத்யாதி) இப்படி “தூரஸ்தன்” என்று ஆசிரிதர்க்கு இடர்பட வேண்டாதபடி, ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே விழும் ஸ்வபாவன். (அடியவர் வினைகெடுக்கும்) தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானாருடைய ஸகல துரிதங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்கும்வன். (நச்சுமாமருந்தம்) இடர்பட்ட போதாகப்போய் மலை புகவேண்டாதே, “அவன் தூரஸ்தனானானேயாகிலும் நாம் ஆபன்னரான ஸமயத்திலே வந்து ரக்ஷிக்கும்” என்று விச்வஸிக்கலாம்படி யிருப்பானொருவன். (நச்சுமாமருந்தம்) ஆசைப்படும் ஒரு ஓளஷதம். (மாமருந்தம்) மஹேளஷதம். வ்யாதியின் அளவல்லாத பேஷஜம். அதாவது, மேல்காற்றிலே காட்ட நோய்தீருமாயிருக்கை. ஏக மூலிகையாய் ஸக்ருத் ஸேவ்யமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, அபத்யஸஹமான ஓளஷதமென்னுதல். அதாவது, இவன் ப்ராமாதிமாகப் பண்ணும் பாபங்களையும் காணாக்கண்ணிட வல்லனாயிருக்கை. புத்தியூர்வகமாகப் பண்ணுமன்று, பிறந்த ஜ்ஞானத்தோடு விரோதிக்குமிநே, தன்னை அறிந்த பின்பு முதலிலே இவற்றில் மூளான்; ஆனபின்பும் விரோதியான தேஹம் அநுவர்த்திக்கையாலே நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியாநிற்கை தவிரான்; அநந்தரம் ஜ்ஞாநம் பிறவா அநுதபித்துக் கைவாங்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, புத்தியூர்வம் ப்ரவர்த்தித்தானாகில் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததிலையே யாமித்தனை.

விளக்கம் - (அச்சுதன் அமலன் என்கோ) - நித்யவியூதியுடன் எப்போதும் கூடியுள்ள தன்மைக்கு ஒருநாளும் அழிவு ஏற்படாமலும், அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே பொருந்தியுள்ள தன்மையும் கொண்டவன் என்பேனா? (அடியவர் இத்யாதி) - இவ்விதம் இருந்தால் நம்மால் எட்ட இயலாதபடி இருப்பானோ என்று அடியார்கள் சந்தேகம் அடையவேண்டாதபடி, யானை ஒன்று துன்பம் அடைந்தபோது அந்த மடுவின் கரைக்கு ஓடி வந்து நிற்கின்ற தன்மை மூலம் அந்தச் சந்தேகத்தைப் போக்கவல்லவன். (அடியவர் வினைகெடுக்கும்) - தன்னிடத்தில் தங்களுடைய அனைத்து பாபங்களையும் ஒப்படைத்தவர்களுடைய அனைத்துவிதமான துக்கங்களையும் தீர்த்து அவர்களைப் பாதுகாப்பவன். (நச்சு மாமருந்தம்) - நச்சு என்றால் விச்வாஸம் அல்லது ஆசை; அதாவது இந்த மருந்து நம்மைக் குணப்படுத்தும் என்னும் விச்வாஸம் அல்லது விருப்பத்துடன்

உட்கொள்ளப்படும் மருந்து. நம்மைக் குணப்படுத்தும் மருந்து. துன்பம் அடையும் நேரத்தில் ஓடிச் சென்று ஒரு மலையில் ஏறிப் பாதுகாப்பைத் தேடவேண்டாதபடி, “அவன் நம்மை விட்டு மிகுந்த தூரத்தில் உள்ளான் என்று நாம் எண்ணினாலும், நமக்கு ஆபத்து ஏற்படும்போது தகுந்த நேரத்தில் வந்து காப்பான்” என்று மஹாவிச்வாஸத்துடன் இருக்கும்படியாக உள்ளவன். (நச்சு மாமருந்தம்) - விரும்பப்படும் மருந்து. (மாமருந்தம்) - இங்கு உள்ள “மா” என்பதற்கு மூன்றுவிதமான பொருள் கூறுகிறார். நோயின் அளவு இருக்கவேண்டியது அல்லாமல் [குறைவாக இருந்தாலும் நோயைத் தீர்க்கவல்லபடி] உள்ள மருந்து; அதாவது அந்த மருந்தின் காற்று நம் மீது படும்போதே நம்முடைய நோயைத் தீர்க்கவல்ல தன்மை கொண்டது; திருமாலையில் (12) - நமனும் முற்கலனும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்தப் பொருளைக் குறித்த உரையாடல் கேட்டாலே நமக்கு மோகஷம் அளிக்கவல்லது - இது முதல் பொருளாகும். அடுத்து இரண்டாவது பொருள் - ஒரே மூலிகையாக இருந்து அனைத்துவிதமான நோய்களையும் தீர்க்கும்படி உள்ள தன்மை. அடுத்து மூன்றாவது பொருள் - இந்த மருந்தை உட்கொள்ளும்போது, இன்ன ஆகாரம் தவிர்க்கப்படவேண்டும் என்பது போன்ற பத்தியங்கள் ஏதும் தேவையற்ற மருந்து; அதாவது தன்னை அண்டியவன் அறியாமல் செய்யும் பாபங்களையும் காணாமல் நிற்கும் தன்மை. ஒருவன் தான் செய்வது தவறு என்று உணர்ந்தால் அதனைச் செய்யமாட்டான், காரணம் தொடர்ந்து செய்தால் அது ஏற்பட்ட ஞானத்துடன் முரண்படும். ஒருவன் தன்னை அறிந்த பின்னர் பாபம் ஏற்படுகின்ற செயல்களில் ஈடுபடமாட்டான்; ஆனால் இத்தகைய ஞானத்திற்கு விரோதம் ஏற்படுத்தவல்ல சரீரத் தொடர்பு உள்ளதன் காரணமாகத் தனது மனம் தடுமாறி, தவறான செயல்களில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்க இயலாமல் நிற்கக்கூடும்; அதன் பின்னர் ஞானம் ஏற்பட்டு, அவற்றில் ஈடுபடாமல் இருந்துவிடுவான்; தனது புத்திக்கு எட்டிய பின்னரும் தவறுகள் செய்தால், ஞானம் பெறவில்லை என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (நலங்கடலமுதமென்கோ) கடலிலே கடையாதே வந்த அம்ருதமென்பேனோ? (அச்சுவைக்கட்டியென்கோ) அம்ருதநந்தரம் சொல்லுகிற கட்டியாகையாலே, கருப்புக்கட்டியாமித்தனை. ப்ரஸ்துதமான அம்ருதத்தோடொத்த ரஸத்தையுடைத்தான கருப்புக்கட்டியென்பேனோ? (அறுசுவை) அவையாவன - கைப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, தித்திப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு. இப்படி ஆறுபடிப்பட்ட ரஸத்தையுடைத்தான அடிசிலென்பேனோ? (நெய்ச்சுவைத்தேறலென்கோ) நெய் - மிகுதி; மிக்க சுவையையுடைய தேன். சுவையையுடைத்தான நெய்யென்பேனோ,

சுவையையுடைத்தான மதுவென்பேனோ? (கனி இத்யாதி) ஒரு காலத்திலே இனியதாம் பழமென்பேனோ, இனியதான பாலென்பேனோ?

விளக்கம் - (நலங்கடல் அமுதம் என்கோ) - ஸமுத்திரத்தினைக் கடைந்து எடுக்காமல், எளிதாகக் கிட்டிய அமிர்தம் என்பேனோ? (அச்சுவைக் கட்டி என்கோ) - அமிர்தம் என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து கூறுவதால், “கட்டி” என்பது கருப்புக்கட்டியைக் குறிக்கும். அதாவது, இப்போது கூறப்பட்ட அமிர்தத்தின் சுவையுடன் ஒத்த சுவை நிறைந்த கருப்புக்கட்டி என்று கூறுவேனோ? (அறுசுவை) - ஆறுவிதமான சுவைகள். அவையாவன - கைப்பு, புளிப்பு, காரம், தித்திப்பு, துவர்ப்பு மற்றும் உவர்ப்பு - என்பதாகும். இப்படியாக ஆறுவிதமான சுவைகள் நிறைந்த உணவு என்பேனோ? (நெய் சுவை தேறல் என்கோ) - நெய் என்பது மிகுதியைக் குறிக்கும்; அதாவது, மிகுந்த சுவை உள்ள தேன். அல்லது சுவை உள்ள நெய் என்பேனா, சுவை உள்ள தேன் என்பேனா? (கனி இத்யாதி) - ஒரு நேரத்தில் மட்டுமே இனிமையாக உள்ள பழம் என்பேனா அல்லது எப்போதும் இனிமையாக உள்ள பால் என்பேனோ?

3-4-6 பாலென்கோ நான்கு வேதப் பயனென்கோ சமய நீதி

நூலென்கோ நுடங்கு கேள்வி இசையென்கோ இவற்றுள் நல்ல

மேலென்கோ வினையின் மிக்க பயனென்கோ கண்ணன் என்கோ

மாலென்கோ மாயன் என்கோ வானவர் ஆதியையே

பொருள் - அனைத்து தேவர்களுடைய இருப்பு என்பதற்குக் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை - நான்கு வேதங்களுடைய சுவையை பின்னுக்குத் தள்ளுகின்ற பால் என்பேனா? வேதங்களுடைய பயன் என்று கூறுவேனா? வைதிக மார்க்கத்தை உணர்த்தியபடி உள்ள இதிஹாஸ புராண சாஸ்த்ரங்கள் என்பேனா? கேட்பவர்களை ஈர்க்கின்ற, செவி மூலம் கேட்கப்படுகின்ற நல்ல இசை என்று கூறுவேனா? இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தைக் காட்டிலும் பலமடங்கு அதிகமான பலன் என்பேனா? பலனை அளிக்கின்ற ஆனந்தரூபனான க்ருஷ்ணன் என்பேனா? தன்னை வணங்குபவர்களிடம் மயக்கத்துடன் உள்ளவன் என்பேனா? வியக்கவைக்கும் செயல்கள் பொருந்தியவன் என்பேனா?

அவதாரிகை - வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான சப்தராஸியை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - வேதத்தை மூலகாரணமாகக் கொண்டதான இயல் மற்றும் இசை என்பதுடன் கூடிய சப்தத்தைத் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பாலென்கோ) கீழில் ரஸ்யதை பின்னாடினபடி. (நான்கு வேதப் பயனென்கோ) நாலுவகைப்பட்ட ப்ரமாண ஜாதத்தில் ஸாரபூதமான வேதமாகிற ப்ரயோஜநமென்பேனோ? வேதத்திலே வேறேயும் ஓர்மசம் ஒருவனை ஸ்துதிக்கிலிறே - நான்கு வேதத்தில் பயனென்கோ என்ன வேண்டுவது. அங்ஙனன்றியே, வேதந்தான் - ஆராதந ஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமும் ஆராத்ய ஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமுமாய்க் கட்டடங்க அவனையே சொல்லுகையாலே, வேதத்தில் நாலுமூலைக்குமுள்ள ப்ரயோஜநமில்லாத இடமில்லை. “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்றானிறே.

விளக்கம் - (பால் என்கோ) - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் “பால்” என்று கூறிய பின்னர் மீண்டும் இங்கு “பால்” என்று உரைப்பதால், கூறியது கூறல் என்ற புநருக்தி குற்றம் தோன்றாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். வேதங்களின் சுவையை பின்னே தள்ளவல்ல சுவை என்கிறார். (நான்கு வேதப்பயன் என்கோ) - நான்கு என்பது நான்குவிதமான ப்ரமாணங்களாக உள்ள ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களைக் குறிக்கும் என்று கொள்ளலாம். இந்த நான்கில், வேதம் என்னும் பயனாக உள்ளவன். வேதங்களில் இவனை அல்லாமல் வேறு யாரையேனும் துதித்தால் மட்டுமே “நான்கு வேதங்களில் பயன்” என்று கூற இயலும்; ஆனால் அது இன்றி இவனை மட்டுமே அவை துதிப்பதால், “நான்கு வேதப்பயன்” என்கிறார். வேதமானது முழுவதும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதனத்தின் தன்மையையும், இவ்விதம் ஆரதிக்கப்படும் தன்மையையும் மட்டுமே கூறுவதால், வேதங்களில் வேறு ஏதும் கூறப்படாமல், இவனை மட்டுமே கூறுவதால், அவற்றின் நான்கு மூலைகளிலும் பயன் அளிக்காத இடம் என்று ஏதும் இல்லை. கீதையில் (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியத்தக்கவன் - என்று கூறினான்.

வ்யாக்யானம் - (சமயம்) வைதிக ஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான இதிஹாஸ புராணங்களென்பேனோ? வேதார்த்தத்தை விசதீகரிக்குமவையிறே இவை. “இதிஹாஸ புராணாய்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்”. (நுடங்கு) கேட்டாரை நஞ்சண்டாற்போலே நுடங்கப் பண்ணக்கடவ ச்ரவணத்தையுடைத்தான இசையென்பேனோ? (இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ) எல்லாம் சொல்லவேணும்; எல்லாம் சொல்லமாட்டார். கீழ்ச்சொன்னவற்றி லெல்லாம் விலக்ஷணமாய் அவ்வருகாயிருப்பதொன்று என்பேனோ? (வினையில் மிக்க) அல்ப யத்நத்தாலே அநேக பலத்தைப் பலிப்பதொன்று என்பேனோ? கலநெல்லை வித்தி நூறாயிரக்கலமாக விளைத்துக் கொள்வாரைப்போலே; இத்தலையிலுள்ளது மித்ர பாவமாய், அதுக்கு “ந த்யஜேயம்” என்னும்படியிருக்கை. (கண்ணென்கோ) “உனக்கு நானிருந்தேனே” என்று “மா சச:” என்னும் க்ருஷ்ணன் என்பேனோ? “நாம் தருமத்தை நீ விலக்காதே ஸ்வீகரிக்குமித்தனையே வேண்டுவது. உனக்கு நானிருந்தேன்” என்னுமவனிறே. (மாலென்கோ) “ஆச்ரித விஷயத்தில் வ்யாமுத்தனென்பேனோ”. இப்பாசுரத்தைச் சொல்லா, “இதம் தே நாதபஸ்காய” என்னும் வ்யாமுத்தனென்பேனோ? “இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி” என்றவோபாதி, “இதம் தே நாதபஸ்காய” என்றதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே அடுப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, முந்துறச் சொல்லி, பின்னை “இதம் தே நாதபஸ்காய” என்றானிறே, “இது தனக்கு அடியென்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க; “த்ரௌபதி குழலை விரித்துக் கிடக்கையாலே, அது முடிக்கைக்காக, செய்வது அறியாமையாலே, மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தேயிட்டான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை அநுஸந்தியா, ‘ஆரதிகாரிகளாகச் சொன்னோம்? கைப்பட்ட மாணிக்கத்தை கடலிலேயிட்டோம்’ என்று, ‘பதண்பதண்’ என்றான்காணும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (சமயம்) - வைதிக சமயத்தை நிலை நாட்டுகின்ற இதிஹாஸம் மற்றும் புராணம் என்று கூறுவேனோ? இவை, வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஆழ்பொருளை விரிவாக உரைப்பவையாகும். பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதியில் - இதிஹாஸ புராணாய்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத் - இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களால் விவரிக்கப்பட வேண்டியது வேதம் - என்றது காண்க. (நுடங்கு) - நுடங்கு என்றால் மயங்க என்று பொருள்; அதாவது ஈடுபடும்படிச் செய்தல், கேட்டவர்களை மயக்கமருந்து உட்கொண்டவர்கள் போன்று மயங்கி ஈடுபடுத்தவல்ல இசை என்பேனோ? (இவற்றுள் நல்ல மேல் என்கோ) - அனைத்தையும் கூறவேண்டும் என்று தொடங்கிய நம்மாழ்வார்,

பக்திப் பரவசம் காரணமாக அனைத்தும் கூறாமல், “இவற்றைக் காட்டிலும் மேலான” என்றார். மேலே கூறப்பட்ட அனைத்திலும் மேன்மையாக உள்ள வஸ்து என்பேனோ? (வினையில் மிக்க) - மிகவும் சிறிய முயற்சி செய்தாலே பெரும்பயனை அளிப்பவன் என்பேனோ? அதாவது கல் ஒன்றை விதைத்துவிட்டு நூறாயிரம் கலன்கள் நெல்லை அறுவடை செய்பவர்கள் போன்று நமக்குச் செயலாற்றப்பவன் என்பேனோ? நம்மிடம் உள்ளது ஸ்நேஹத்தன்மை ஆகும் என்று தனது திருவுள்ளத்தில் கொண்டு, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந த்யஜேயம் - எப்போதும் கைவிடமாட்டேன் - என்று கூறுகிறான். (கண்ணன் என்கோ) - “உனக்காகவே நான் உள்ளேன்” என்று கூறி, கீதையில் (18-66) - மாசுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே - என்று உரைக்கும் க்ருஷ்ணன் என்பேனோ? “நான் அளிப்பதை நீ மறுக்காமல் ஏற்கவேண்டும் என்பதை மட்டுமே நான் விரும்புகிறேன். உனக்காகவே நான் உள்ளேன்”, என்று கூறுபவன் அல்லவோ? (மால் என்கோ) - அடியார்களிடம் மயக்கத்துடன் உள்ளவன் என்று கூறுவேனோ? ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் சரமஸ்லோகத்தை உபதேசித்த பின்னர், “ஆஹா! மிகவும் உயர்ந்த இரகசியத்தை வெளியிட்டோமே” என்று எண்ணியபடி அர்ஜுனனிடம், கீதை (18-67) - இதம் தே நாதபஸ்காய - இதனை பக்தி அற்றவனிடம் வெளியிடலாகாது - என்று கூறிய மயக்கம் கொண்டவன் என்பேனோ? ஸ்வமி நஞ்ஜீயர் ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரிடம், “கீதையில் (9-1) - இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவச்யயாமி - மிகவும் இரகசியமான ஒன்றை உனக்குக் கூற உள்ளேன் - என்று சரமஸ்லோகத்தை உரைப்பதற்கு முன்பே கூறியதைத் தொடர்ந்து, கீதை (18-67) - இதம் தே நாதபஸ்காய - இதனைத் தகுதி இல்லாதவரிடம் வெளியிடலாகாது - என்று கூறியிருக்கவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் அவ்விதம் செய்யாமல் சரமஸ்லோகத்தை உபதேசித்த பின்னர், கீதை (18-67) - இதம் தே நாதபஸ்காய - இதனைத் தகுதி இல்லாதவரிடம் வெளியிடலாகாது - என்று கூறினான். இதன் காரணம் என்ன?”, என்று வினவினார். இதற்கு பட்டர், “த்ரௌபதியில் கூந்தல் அவிழ்ந்து கிடந்தது. அதனை அவள் மீண்டும் விரைவாக முடிந்து கொள்ளும்படிச் செய்வதற்கு என்ன வழி என்று செய்வது அறியாமல் திகைத்து நின்றான். அதனால், யாருக்கும் அறியாத இரகசியத்தைத் தானும் அறியாமல் வெளியிட்டான். பின்னர், தான் வெளியிட்ட ஆழ்பொருள் மேன்மையை எண்ணி, ‘இதற்குத் தகுதியானவர்கள் யார் என்று உரைக்கவில்லையே! கையில் கிட்டிய மாணிக்கத்தைக் கடலில் எரிந்துவிட்டோமே’, என்று மனதில் பரிதவித்து நின்றான்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (மாயனென்கோ) ஆச்ரிதர்க்கு தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணும் ஆச்சர்ய பூதனென்பேனோ? “க்ருதார்த்தா புஞ்ஜதே தூதா:”. (வானவராதியையே) ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகள் தன்னதீநமாம்படி யிருக்கிறவன், என்னதீநமான ஸத்தாதிகளை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பை நான் எத்தையென்று சொல்லுவது?

விளக்கம் - (மாயன் என்கோ) - நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டையும் தனது உடைமையாகக் கொண்டுள்ளபோதிலும், அடியார்களுக்காகத் தூது செல்லுதல், தேர் ஓட்டுதல் போன்றவற்றைச் செய்கின்ற வியப்பானவன் என்பேனா? தூதிற்காகக் க்ருஷ்ணன் வந்தபோது அவனிடம் தூரியோதனன், “எனது வீட்டிற்கு வந்து உணவு உண்ணவேண்டும்”, என்று அழைத்தான். அப்போது க்ருஷ்ணன், “க்ருதார்த்தா புஞ்ஜதே தூதா: - தூதுவனாக வந்த ஒருவன் தனது செயல் இனிதே முடிந்த பின்னரே, தூது வந்த வீட்டில் உண்பான்”, என்றான். (வானவர் ஆதியையே) - நான்முகன் முதலானவர்களுடைய இருப்பு என்பது கூடத் தனக்கு வசப்பட்டதாக உள்ளவன். அவர்களுடைய தலைவனாக உள்ளபோதிலும், என் போன்றவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக இருந்து நியமிப்பதை நான் என்னவென்று உரைப்பேன்?

3-4-7 வானவராதி யென்கோ வானவர் தெய்வமென்கோ

வானவர் போகமென்கோ வானவர் முற்றுமென்கோ

ஊனமில் செல்வமென்கோ லூனமில் சுவர்க்கமென்கோ

ஊனமில் மோக்கமென்கோ வொளிமணி வண்ணனையே

பொருள் - மிகுந்த ஒளியுடன் கூடிய மாணிக்கம் போன்ற திருமேனியைக் கொண்டவனை - நித்யஸூரிகளுக்குக் காரணமாக உள்ளவன், அவர்களால் ஆராதிக்கப்படுபவன், அந்த ஆராதனையின் பலனாக அவர்களுக்குக் கிட்டும் இன்பமான பொருள், அவர்களுக்கு அனைத்துவிதமான ரக்ஷணம், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத செல்வம், அழிவில்லாத ஸ்வர்க்கம், மேன்மை பொருந்திய மோக்ஷ ஆனந்தம் - என்று எவ்விதமாகக் கூறுவேன்?

அவதாரிகை - ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களெல்லாம் தனக்கு விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - ஐச்வரியம் முதலான பல புருஷார்த்தங்களை, தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்று இந்தப் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வானவராதியென்கோ) கீழ், “வானவராதி” என்றவிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணபூதனென்னுமிடம் சொல்லிற்று; இங்கு - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், அவர்கள் ஸத்தா ஹேதுவா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இரண்டிடத்திலும் ஸப்தமொத்திருக்க இவ்விபாகம் பண்ணித் தருவாராரென்னில் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்கள் உத்பத்தியிலே உபகரித்துவிடுமித்தனை; அவ்வளவன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுக்கு “எல்லாம் கண்ணன்” என்கிறபடியே எல்லாம் தானேயாயிருக்கும். அவர்கள் தாங்களும், “வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்” என்கிறபடியே, எல்லாம் தானேயாக நினைத்திருப்பார்கள். (வானவராதியென்கோ) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனென்பேனோ? ஸத்தாஹேதுவாகையாவதென்? அது பின்னை நித்யையாயன்றோ இருப்பது என்னில்; நித்யையாகவுமாம், அநித்யையாகவுமாம்; அவனுடைய நித்யேச்சையாலே யிருக்கும் இதினுடைய நித்யத்வம்; அந்த இச்சை நெகிழில் இதினுடைய நித்யத்வமும் மாறும்படியாயிருக்கும். “எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போதொழியும்” என்கிறபடியே. அவன் நெகிழ்ந்தவன்று பின்னை இல்லையிறே.

விளக்கம் - (வானவர் ஆதி என்கோ) - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியின் உள்ள “வானவர் ஆதி” என்பதன் மூலம், நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்குக் காரணமாக உள்ளவன் என்று கூறப்பட்டது. இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள “வானவர் ஆதி” என்பதன் மூலம், நித்யஸூரிகளுடைய எஜமானன், அவர்களுடைய இருப்பு முதலானவற்றுக் காரணமானவன் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் இரண்டு இடங்களிலும் உள்ள “வானவர் ஆதி” என்று சொற்கள் ஒன்றாக உள்ளபோது, இவ்விதம் அதன் பொருளில் வேறுபாடு கூறுவார்களோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நான்முகன் போன்றவர்களுக்கு, அவர்களை உற்பத்தி செய்வதுடன் தனது உதவிகளை நிறுத்துகிறான்; ஆனால் நித்யஸூரிகள் விஷயத்தில், திருவாய்மொழி (6-7-1) - எல்லாம் கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய இருப்பு, இன்பம் போன்ற அனைத்தும் தானாகவே இருப்பான். நித்யஸூரிகளும் - வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் - அனைத்தும் வாஸுதேவனே ஆவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் இவனே என்று இருப்பார்கள். (வானவர் ஆதி என்கோ) -

நித்யஸூரிகளுடைய இருப்புக்குக் காரணம் என்பேனோ? நித்யஸூரிகளுக்கு இருப்பு என்பதன் பொருள் என்ன? அவர்கள் எப்போதும் உள்ளவர்கள் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவர்கள் நித்யர்கள், அநித்யர்கள் என்று இருவிதத்திலும் கூற இயலும், எப்படி? இவர்கள் நித்யமாக இருக்கவேண்டும் என்று அவன் எப்போதும் விரும்பினால் இவர்கள் எப்போதும் இருப்பர்; அந்த விருப்பத்தில் அவனுக்கு மாறுபாடு ஏற்பட்டால், இவர்களுடைய இந்த இருப்புக்கும் மாற்றம் ஏற்படும். நான்முகன் திருவந்தாதி (38) - எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போதொழியும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் மாறினால் இவர்கள் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (வானவர் தெய்வமென்கோ) அவர்களுக்கு ஆச்ரயணீயமென்பேனோ? (வானவர் போகமென்கோ) அவர்களுக்கு உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாமானவன் என்பேனோ? (வானவர் முற்றுமென்கோ) அவர்களுக்கு அநுக்தமான எல்லாமென்பேனோ? (ஊனமில் செல்வமென்கோ) சிலநாள் நின்று வற்றுமதன்றிக்கே, ஒருநாளும் அழியாத ஸம்பத்தென்பேனோ? (ஊனமில் சுவர்க்க மென்கோ) சிலநாள் இருந்து பின்னை “தவம்ஸ” என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே ஒழிவில்லாத ஸ்வர்க்க மென்பேனோ? இவைதானும் அவனுக்கு விபூதியன்றோ; இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில், “ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா” என்று விசேஷித்துச் சொல்லா நின்றதிறே. (ஊனமில் மோக்கமென்கோ) ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவ மாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவுஞ் செல்ல அநுஸந்திக்கையாலே, பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷம் என்பேனோ? (ஒளிமணி வண்ணனையே) இவ்வஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி யிருக்கிறதாயிற்று கீழ்ச்சொன்னவையுமெல்லாம்.

விளக்கம் - “வானவர் ஆதி என்கோ, வானவர் தெய்வம் என்கோ, வானவர் போகம் என்கோ” என்ற மூன்றின் பதங்கள் மூலம், திருமந்திரத்தில் வெளிப்படுவதான “சேஷிதவம் - அடிமைத்தனம், சரண்யத்வம் - அண்டத்தக்கவனாக இருத்தல், ப்ராப்யத்வம் - அடைய வேண்டிய இலக்காக இருந்தல்” ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன என்பர். (வானவர் தெய்வம் என்கோ) - நித்யஸூரிகளுக்கு அண்டிக்கூடியவன் என்பேனோ? (வானவர் போகம் என்கோ) - நித்யஸூரிகளுக்கு, திருவாய் (6-7-1) - உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலை - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துமாக உள்ளவன் என்பேனோ? (வானவர் முற்றும் என்கோ) - அவர்களுக்கு அனைத்துவிதமான உறவினன் என்பேனோ? (ஊனமில்

செல்வம் என்கோ) – ஒரு சில காலம் இருந்த பின்னர் அழிந்துவிடும் செல்வம் போன்று அல்லாமல், எப்போதும் நிலைத்து நிற்கின்ற செல்வம் என்பேனா? (ஊனமில் சுவர்க்கம் என்கோ) – ஒரு சில காலம் அனுபவித்த பின்னர், “த்வம்ஸ – செல்” என்று கூறி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து தள்ளிவிடுவார்கள்; இவ்விதம் அல்லாமல் உள்ள ஸ்வர்க்கம் என்பேனா? “ஆனால் இவை அனைத்தும் அவனுக்குச் செல்வம் அல்லவோ, இப்படி உள்ளபோது, தனித்தனியே உரைக்கவேண்டுமோ?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கீதையில் (10-41) – ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா – எவை எவை சிறப்புள்ளதோ அவை எனது ஒளியின் ஒரு பகுதி என்று அறிவாயாக - என்பது போன்று, இவர் இங்கு உரைக்கிறார். (ஊனமில் மோக்கம் என்கோ) - இங்கு ஊனம் என்பது தோஷம்; அதாவது கைவல்யம் என்ற ஆத்ம அனுபவம் என்பதனான தோஷம் இல்லாத மோஷும். அதாவது கைவல்ய இன்பத்திலிருந்தும் வேறுபட்டதான, சரீரத்தின் உள்ளே இருக்கின்ற ஆத்மாவைத் தனது சரீரமாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே அனுபவிக்கும்படியான மோஷும். இதனால் உயர்ந்த புருஷார்த்த இலக்கணம் பொருந்திய மோஷும் என்கிறார். (ஒளி மணி வண்ணனையே) - இங்கு விபூதிகளைக் குறித்துக் கூறும்போது “ஒளிமணி வண்ணன்” என்று ஏன் கூறுகிறார்? அதாவது அவனுடைய மேன்மையான திருமேனி போன்று அந்த விபூதிகளும் மேன்மையாக உள்ளன என்று கருத்து.

3-4-8 ஒளிமணி வண்ணனென்கோ ஒருவனென்றேத்த நின்ற

நளிர்மதிச் சடையனென்கோ நான்முகக் கடவுளென்கோ

அளமகிழ்ந்துலக மெல்லாம் படைத்தவை யேத்த நின்ற

களிமர்த் துளவனெம்மான் கண்ணனை மாயனையே

பொருள் - அனைத்தையும் காப்பாற்றுதல் என்று காரணத்தால் மிகவும் மகிழ்ந்தவனாக நின்ற, அனைத்து லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அந்த உதவி காரணமாக லோகங்கள் அனைத்தாலும் போற்றும்படி நிற்பவன்; தேன் பெருகுகின்ற மலர்ந்த புஷ்பத்தைக் கொண்ட துளசிமாலையின் அழகு மூலம் என்னை மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக்காமல், தனக்கு மட்டுமே அடிமையாக்கிக் கொண்ட வியப்பான க்ருஷ்ணன்; திருவாய்மொழி (1-7-3) – ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை என் மாணிக்கச் சோதியை - என்பதற்கு ஏற்ப ஆயர்கள் அவனைக் கட்டி வைத்து அடித்தபடி இருக்க,

சாணைக் கல்லில் தீட்டப்பட்ட மாணிக்கம் போன்று ப்ரகாசமான வர்ணம் கொண்டவன்; இவனை அண்டியவர்கள் “இவன் ஒருவன்” என்று போற்றும்படி நிற்பவன்; குளிர்ந்த சந்த்ரனைக் கொண்டுள்ள ருத்ரன், அனைத்து தேவர்களும் துதிக்கும் நான்முகன் – என்று இவற்றில் என்ன கூறிப் புகழ்வேன்?

அவதாரிகை - ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளை விபூதியாக வுடையனானபடியைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைவரைக் காட்டிலும் மேன்மையான நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்களையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒளிமணி வண்ணனென்கோ) கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகு பின்னாடினபடி. (ஒருவன் இத்யாதி) இவன் ஜகத்துக்கு ப்ரதாநனென்று அவிவேகிகள் ஏத்தும்படியாய், குளிர்ந்த மதியையும் சடையையுமுடைய ருத்ரனென்பேனா? (நளிர்மதிச் சடையனென்கோ) தலையான மதியையுடையவன் என்பேனோ? அவர்கள் ப்ரமம் போக்கித் தன்பக்கல் ஒன்றுமில்லை. அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முகனாகிற தைவமென்பேனோ? (அளிமகிழ்ந்து) ரசஷணத்தையே ஆதரித்து லோகங்களையடைய ஸ்ருஷ்டித்து அவை ஏத்த நின்ற. யாதொரு ப்ரயோஜநத்தை நினைத்து ஸ்ருஷ்டித்தான், அந்த ப்ரயோஜநம் பெற்று நின்ற. (களிமலர் இத்யாதி) களியென்று - தேன், மலரென்று - பூ. மதுவையும் மலரையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய், அம்மாலையாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொண்டவனுமாய், எனக்கு ஸுலபனுமாய், ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனுமானவனை.

விளக்கம் - (ஒளி மணி வண்ணன் என்கோ) - கடந்த பாசுரத்தில் உரைத்த வடிவழகில் மேன்மேலும் ஈடுபட்ட காரணத்தால் இங்கு மீண்டும் “ஒளி மணி வண்ணன்” என்றார். (ஒருவன் இத்யாதி) - “இவனே உலகிற்கு முதன்மையானவன்” என்று அறிவற்றவர்கள் புகழும்படியாக, தலையில் குளிர்ந்த சந்த்ரனையும் ஜடையையும் கொண்ட ருத்ரன் என்று கூறுவேனா? (நளிர்மதிச் சடையன் என்கோ) - இங்கு “தலையான மதி” என்பது சிலேடையாக வந்துள்ளது; சந்த்ரனைத் தலையில் கொண்டவன், சிறந்த ஞானம் கொண்டவன்; இப்படிப்பட்ட ருத்ரன் என்பேனோ? இவ்விதம் ருத்ரனைப் புகழ்தல்

என்பது எவ்விதம் புகழ்கின்ற பலருடைய மயக்கம் காரணமாக அல்லாமல், அவனிடம் ஏதும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட ருத்ரனையும் ஸ்ருஷ்டித்த நான்முகன் என்று கூறுவேனா? (அளி மகிழ்ந்து) - பாதுகாத்தல் என்பதையே முதன்மையாகக் கொண்டு, இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அவற்றால் புகழும்படி நின்ற. எந்த ஒரு பயனை எதிர்பார்த்துப் படைத்தானோ, அந்தப் பயனைப் பெற்றவனாக நின்றான். (களிமலர் இத்யாதி) - களி என்றால் தேன். தேன் மற்றும் மலர்கள் ஆகியவை நிறைந்த துளசிமாலை அணிந்தவன். அந்த மாலையின் அழகு மூலமாக என்னை, “நான் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்று எழுதிக் கொடுக்கும்படியாகச் செய்தவன். என்னால் எளிதாக அடையலாம்படி உள்ளவன். மிகவும் வியப்பான பல செயல்களைச் செய்யவல்ல குணங்கள் கொண்டவன்.

3-4-9 கண்ணனை மாயன்றன்னைக் கடல் கடைந்தமுதங் கொண்ட

**அண்ணலை அச்சுதனை அனந்தனை அனந்தன்றன்மேல்
நண்ணி நன்குறைகின்றானை ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலை
எண்ணுமாறறிய மாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே**

பொருள் - அனைத்துவிதமான அசேதநங்கள் மற்றும் சேதநங்கள் ஆகிய அனைத்தும் தானே என்று உள்ளவன்; இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் அடைவதற்கு மிகவும் சுலபமானவன்; வியக்கவைக்கும் குணங்கள் மூலம் அடையாளம் காண்பிக்கும்படியாக உள்ளவன்; கடலைக் கடைந்து அமிர்த்ததை அளித்த எஜமானன்; அடியார்களை ஒருகாலத்திலும் நழுவவிடாதவன்; எல்லையற்ற ஸ்வரூப வைபவத்தை உடையவன்; அனைத்தும் தனக்குள்ளே அடக்கும்படியான ஆதிசேஷன் மீது நன்கு பொருந்தி கண்வளர்பவன்; தன்னால் காப்பாற்றப்படும் பொருள்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால் அவற்றைத் தனது வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றுதல், ஆபத்து நீக்கிய பின்னர் அவற்றை வெளிப்படுத்துதல் என்பதான வாத்ஸல்யத்தைக் கொண்டவன் - இப்படியாக உள்ள பலவற்றில் எவ்விதம் புகழ்வது என்று நான் அறியமாட்டேன்.

அவதாரிகை - அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாது, கார்யகாரண ரூபமான சேதநாசேதநங்கள் அவனுக்கு விபூதியென்று ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லலாமித்தனை என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய செல்வங்கள் எங்கும் எதிலும் பரவி நிற்பதால், அவற்றைக் குறித்துத் தனித்தனியாக உரைக்க இயலாது. காரிய காரண வடிவத்தில் உள்ள அனைத்து சேதந அசேதநங்களே அவனுடைய செல்வங்கள் என்று சுருக்கமாக உரைக்கலாம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணனை மாயன்றன்னை) “எத்திறம்” என்னவேண்டும்படியான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே. (கடல் இத்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தர பரரானவர்களுக்கும், உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து அவர்கள் அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணும் ஸ்வாமியை. (அச்சுதனை) தன்னை ஆச்ரயித்தாரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனை. (அநந்தனை) ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் அபரிச்சிந்ந னானவனை. (அநந்தன் இத்யாதி) சேஷித்வ காஷ்டையிலே நிற்கையாலே சேஷியானவனையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்லனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கிட்டி பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலும் நெருக்கி எழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (ஞாலமுண்டு உமிழ்ந்த மாலை) ஆபந்தருண்டானால் அப்படுக்கையிலும் பொருந்தாதவனை. (எண்ணுமாறறிய மாட்டேன்) அவனும் விபூதி விஷயமாகப் பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு போரா, “நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே” என்றானிறே; அப்படியே இருவரும் கீழே சிலவற்றைச் சொல்லா, இவனைச் சொல்லும் ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன் என்கிறார். ஆனாலும் ப்ரயோஜகத்தில் சொன்னாலோ? என்னில், (யாவையும் யவரும் தானே) சேதநாசேதநங்களடைய ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்குமித்தனை.

விளக்கம் - (கண்ணனை மாயன் தன்னை) - திருவாய்மொழி (1-3-1) - எத்திறம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வியந்து உரைக்கலாம்படியான குணங்கள் கொண்டவனை. (கடல் இத்யாதி) - இவனை விரும்பாமல் மற்ற பலனை எதிர்பார்த்தவர்களுக்கும் கூடத் தனது திருமேனி நோகும்படியாகத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து, அவர்கள் விரும்பிய அனைத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் ஸர்வேச்வரனை. (அச்சுதனை) - தன்னையே அண்டியபடி உள்ளவர்களை ஒருநாளும் கைவிடாதபடி காப்பாற்றும் தன்மை கொண்டவனை. (அநந்தனை) - ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், செல்வம் ஆகிய அனைத்தாலும் அளவிட இயலாதபடி உள்ளவனை. எல்லையற்ற அடிமைத்தன்மைகளைக்

கொண்டுள்ளதன் காரணமாகத் தனது எஜமானனைத் தன் மீது மயக்கம் கொள்ளும்படியாகச் செய்யும் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்து; பிராட்டிமார்கள் தங்களுடைய ஸ்தனங்கள் கொண்டு நெருக்கினாலும் எழுப்ப இயலாதபடி கண்வளர்பவனை. (ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த மாலை) - இவ்விதம் அவர்கள் முயன்றாலும் எழுப்ப இயலாதபடி உள்ள அவன், ஆபத்துக்கு உள்ளானவர்கள் யாரும் தென்பட்டால், அந்தப் படுக்கையில் ஒரு நொடி கூடப் பொருந்தாமல் உள்ளவன். (எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன்) - கீதையில் அவன் தனது செல்வங்களைக் குறித்து விரிவாக உரைத்தபடி இருந்தான்; ஒரு கட்டத்தில் அவன், (10-19) - நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே - எனது செல்வத்தின் விரிவுக்கு ஒரு எல்லை இல்லை - என்று கூறிவிட்டான். இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் இவனுடைய பல செல்வங்களை இதுவரை உரைத்து வந்த பின்னர், “இவனைக் குறித்து மேலும் உரைக்கும் வழி அறியமாட்டேன்” என்றார். “ஆனாலும் சுருக்கமாக உரைக்கலாம் அல்லவோ?” என்று சிலர் கேட்க, (யாவையும் யவரும் தானே) - அனைத்து சேதநங்கள், அசேதநங்கள் ஆகியவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, தான் அவற்றின் ஆத்மாவாக உள்ளவன் என்கிறார்.

3-4-10 யாவையும் யவருந் தானா யவரவர் சமயந் தோறுந்

தோய்விலன் புலனைந்துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி

ஆவிசேருயிரி னுள்ளா லாதுமோர் பற்றிலாத

பாவனை யதனைக்கூடி லவனையுங்கூடலாமே

பொருள் - அனைத்து அசேதநங்களும், அனைத்து சேதநங்களும் தானேயாகியும் (அந்தர்யாமியாகி உள்ளபோதிலும்) அந்தந்த வஸ்துக்களின் நிலைமைகளின் மூலம் தனக்கு எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாதவன்; ஐந்து இந்திரியங்களாலும் அறியப்பட இயலாதவன்; தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தியபடி இருப்பவன்; சரீரத்துடன் உள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு, அந்தச் சரீரத்திற்கு ஏற்படக்கூடிய மாறுதல்கள் எதிலும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை என்ற எண்ணம் அந்த ஆத்மாவுக்கு ஏற்புடையது என்று கொள்ளும்போது, அதே எண்ணமானது ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் ஏற்புடையதே ஆகும்.

அவதாரிகை - சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து நின்றால் தக்கததோஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டன் என்கிறார்.

விளக்கம் – அனைத்து சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் ஆகியவற்றின் அந்தராத்மாவாக வ்யாபித்து நிற்கும்போதிலும், அவற்றுடைய எந்தவிதமான தோஷங்களாலும் தீண்டப்படாதவன் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (யாவையும் யாவருந்தானாய்) சேதநாசேதநங்களடைய “தான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய். (அவரவர் இத்யாதி) அவரவர் என்கிறது சேதநருடைய பன்மையைப் பற்ற. கீழே “யாவையும் யவரும்” என்று ஒக்க எடுக்கையாலே, அநுபாஷிக்கிற இடத்திலும், அவையவையென்று அசித்தும் தன்னடையே வரும்; அவை தன்னை எடாதொழிவானென்? என்னில், அப்ராதாந்யத்தாலும் ப்ரகரண பலத்தாலும் தன்னடையே வரும் என்னுமிடங் கொண்டும். சமயமென்கிறது வ்யவஸ்தைகளை. அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளையும் சேதநத்தினுடைய ஸுகித்வ துக்கித்வங்களையும் நினைக்கிறது. (தோய்விலன்) சேதநா சேதநங்கள் “தான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவற்றோடே கலந்து நிற்கச் செய்தே, அவற்றினுடைய தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும். சேதநர்க்கு அசித்தமான பரிணாமாதிகளில்லையெயாகிலும், அந்த அசித் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸுகித்வ துக்கித்வங்கள் உண்டாகாநின்றதே; அப்படியே இச்சேதநாசேதநங்கள் எங்கும் புக்கு வ்யாபித்து நின்றால், தக்கத தோஷம் இவனை ஸ்பர்சியாதோ? என்றால், அவற்றால் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும். எல்லாம் செய்தாலும் இவற்றுக்கு ஸுகித்வ துக்கித்வங்களின்றியிலேயிருக்க, இவ்விசித்தோட்டைச் சேர்த்தியாலேயன்றோ உண்டாகிறது; அப்படி இவனுக்கும் கூடாதோ? என்னில், கூடாது. அதுக்கடி ப்ரவேச ஹேது விசேஷத்தாலே. இவனைப்போலே கர்மமடியாகவன்றிக்கே அநுக்ரஹமடியாகவிறே அவனுக்கு இவற்றோட்டை ப்ரவேசமிருப்பது. சிறைக்கூடத்திலே சிறையனும் கிடந்தான், ராஜகுமாரனுமிருந்தான். சிறையன் கர்மமடியாக ப்ரவேசிக்கையாலே துக்க ஹேதுவாயிற்று, ராஜகுமாரன் இச்சையாலே ப்ரவேசிக்கையாலே போகருபமாயிருந்தது. “ஸமாநம் வருஷம் பரிஷஸ்வஜாதே அநச்நந்ய:” என்னாநின்றதிறே.

விளக்கம் - (யாவையும் யாவரும் தானாய்) - சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் ஆகிய அனைத்தும் “தான்” என்ற சொல்லுக்குள் அடங்கும்விதமாகத் தனது சரீரமாகவும், தான் அவற்றின் ஆத்மாவாகவும் உள்ள நிலை. (அவரவர் இத்யாதி) - பல சேதநர்கள் உள்ளதன் காரணமாகப் பன்மையில் உரைக்கிறார். ஆனால் கடந்த பாசுரத்தின் முடிவில் “யாவையும் எவரும்” என்று சேர்த்துக் கூறுவதால், அதனைத் தொடர்ந்து வரும் இந்தப் பாசுரத்தில் “அவைஅவை அவரவர்” என்று அசித் பொருள்கள் தானாகவே வந்து சேர்ந்திருக்க வேண்டும்; ஆனால் அவ்வாறு அவற்றைக் கூறாமல் “அவரவர்” என்று மட்டும் கூறியது ஏன்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதன் காரணம், அவற்றின் முக்கியத்வம் ஏதும் இல்லாமையாலும், இங்கு கூறப்படும் விஷயம் காரணமாக அவை தானாகவே அதில் சேர்ந்துவிடும் என்பதாலும் ஆகும். வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “கொண்டும்” என்பதில் உள்ள உம்மைத்தொகைக்கு எந்தப் பொருளும் இல்லை. சமயம் என்பதன் மூலம் முடிவுகளைக் கூறுகிறார். அதாவது சரீரத்தின் வளர்தல் போன்ற மாறுபாடுகள் மற்றும் ஆத்மாவுடைய சுகம் துக்கம் போன்றவற்றை எண்ணுகிறார். (தோய்விலன்) - சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகிய அனைத்தும் “தான்” என்று சொல்லுக்குள் அடங்கி இருக்கும்படியாக அவற்றுடன் கலந்து நின்றுள்ளபோதிலும், அவற்றின் தோஷங்கள் ஏதும் தன்னிடம் வந்து சேராதபடி நிற்பவன். சரீரத்திற்கு ஏற்படுவது போன்ற மாற்றங்கள் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றாலும், அந்தச் சரீரத்துடன் சேர்வதால் ஆத்மாவுக்கு இன்பதுன்பங்கள் உண்டாகின்றன அல்லவோ? இதே போன்று ஸர்வேச்வரன் சேதந அசேதநங்களில் கலந்து நின்றால், அவற்றின் தோஷங்கள் அவனைப் பீடிக்காதோ என்று கேட்கலாம். அல்ல, அவற்றால் தீண்டப்படாதபடியே இருப்பான். ஆத்மாவுக்கு இயல்பாகவே இன்பதுன்பங்கள் இல்லாதபோதிலும், சரீரத்துடன் சேர்வதால் அவை உண்டாகின்றன; அது போன்று இவனுக்கும் உண்டாகாதோ? அப்படி நடக்காது; காரணம், எந்தக் காரணத்தால் சரீரத்தில் புகுந்த நிலை ஏற்படுகிறது என்பதால் ஆகும். ஜீவாத்மா போன்று கர்மம் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் சரீரத்தில் புகுவதில்லை, அனுக்ரஹம் காரணமாகவே புகுகிறான். ஒரு சிறையில் தண்டனை பெற்றவனும் உள்ளான், அரசுகுமாரனும் உள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம்; தண்டனை பெற்றவன் தனது கர்மம் காரணமாக அங்கு வந்ததால் வருத்தம் ஏற்படக் காரணம் உள்ளது; அரசுகுமாரன் தனது விருப்பம் காரணமாக வந்ததால் இன்பமே காணப்படும். ரிக்வேதத்தில் - ஸமாநம் வருஷம் பரிஷஸ்வஜாதே அந்சநந்ய: - ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒரே சரீரத்தில் உள்ளபோதிலும் ஆத்மா கர்மபலனை அனுபவிக்கிறான், பரமாத்மா அனுபவிப்பதில்லை - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (புலனைத்துக்கும் சொல்லப்படான்) ச்ரோத்ராதிகள் ஐந்துக்கும் விஷயதயா சொல்லப்படான் என்னுதல்; அன்றிக்கே நினைத்திறே சொல்லுவது. அச்சொல்லுக்கும் முன்பில் நினைவை லக்ஷித்து, அவற்றால் ஸ்மரிக்கப்படான் என்னுதல். பின்னை அவன்தான் இருக்கும்படியென்? என்னில், (உணர்வின் மூர்த்தி) ப்ரகாசத்தையே வடிவாக வுடையனாயிருக்கும். எல்லாம் செய்தாலும் இவற்றோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கம் மெய்யாயிருக்க இவற்றினுடைய தோஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கும் என்னும் இது கூடுமோ? என்னில், (ஆவிசேர் இத்யாதி) ஆவியுண்டு - ப்ராணாச்ரயமான சரீரம். அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள உயிருண்டு - ஆத்மா. அதின்பக்கல் அந்த சரீரகதமான பால்ய யௌவநாதிகளொன்றாலும் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லையாம்படியாக அநுஸந்திக்கிற அநுஸந்தாநமானது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு, அப்பொருள் அவனையும் கூடத் தட்டில்லை.

விளக்கம் - (புலன் ஐந்துக்கும் சொல்லப்படான்) - கேட்பது போன்ற ஐந்து புலன்களுக்கும் அவன் விஷயமாக மாட்டான். அதாவது ஐந்து புலன்களால் உணரப்படும் பொருள்கள் விஷயத்தில் நினைவு ஏற்படும்; அப்படிப்பட்ட நினைவுக்கும் விஷயமாகாதபடி உள்ளவன். பின், அவன் எவ்விதம் உள்ளான் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (உணர்வின் மூர்த்தி) - தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தவல்ல ப்ரகாசத்தையே வடிவமாகக் கொண்டவன்; அதாவது ஞானத்தையே வடிவமாகக் கொண்டுள்ளவன். எவ்விதம் கூறினாலும், அவனுக்கு இந்தப் பொருள்களுடன் உண்டாகியுள்ள சேர்க்கை என்பது உண்மையாக உள்ளபோது, அவற்றின் தோஷம் அவனிடம் சேராமல் இருத்தல் என்பது பொருந்துமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஆவிசேர் இத்யாதி) - ஆவி என்பது ப்ராணனை அண்டியுள்ள சரீரம். அந்தச் சரீரத்துடன் சேர்ந்துள்ளதான உயிர் என்பது ஆத்மா. ஆத்மாவிடம் அந்தச் சரீரத்திற்கு ஏற்படுவதான பால்யம், இளமை போணன்ற மாற்றங்களுடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லை; இது போன்ற எண்ணம் ஆத்மாவைப் பொறுத்தவரை எழாமல் உள்ளபோது, அவனைக் குறித்து எழுவதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை; அதாவது ஆத்மாவிடம் அவை சேராது என்று கூறும் அதே கருத்து, அவனைக் குறித்தும் கூறுவதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் – இங்ஙனன்றிக்கே, “இதுக்கு வேறேயும் இரண்டு பொருள் சொல்லுவர்கள்” என்று அருளிச்செய்வார் - அவன் பக்கலிலே பக்தியுண்டாகில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும், புறம்புண்டான உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பற்றடையவிட்டு அவனையே பற்றில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும்; அன்றியே, அந்திம ப்ரத்யய முண்டாமாகில், அவனைக் கூடலாம் என்றுமாம். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “கீழ் வ்யாப்தியைச் சொல்லி நின்ற பின்பு, இனி வ்யாப்ய வஸ்துகதமான தோஷங்கள் வ்யாபகனானவனுக்குத் தட்டாதென்னுமிடம் அவச்யம் சொல்லவேணும். ஆனபின்பு இத்தையே சொல்லிற்றாக அமையும்” என்று அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் – இவ்விதம் அல்லாமல் இறுதி இரண்டு வரிகளுக்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைப்பார்கள்; மூன்றுவிதமாகப் பொருள் உரைப்பார்கள். (1) “பாவனை அதனை” என்பதை “பக்தி ரூப பாவனை” என்று கொண்டால், மற்ற எதிலும் பற்றில்லாதபடி அவன் விஷயத்தில் மட்டும் பக்தி கொண்டால், அவனைக் கூடலாம். (2) “ஆவிசேர் உயிரினுள்” என்பதற்கு “ப்ரக்ருதியிலும் ஜீவாத்மாவிலும்” என்று கொண்டு, அவற்றில் உள்ள மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாமல், அவனை மட்டுமே உபாயம் என்று பற்றினால், அவனைக் கிட்டலாம். (3) ஜீவாத்மா உடலை விட்டுப் பிரியும் அந்திம நேரத்தில் அவனைக் குறித்த நினைவு ஏற்பட்டால், அவனைக் கிட்டலாம். “பாவனை” என்ற சொல் முதல் பொருளில் த்யானம் என்றும், இரண்டாவது பொருளில் உபாயம் என்றும், மூன்றாம் பொருளில் நினைவு என்றும் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த மூன்று பொருள்களையும் எம்பெருமானார் கேட்டருளிய பின்னர், “முதலிரண்டு அடிகளில் அவன் எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பதை உரைத்தார். அவ்விதம் அவன் வ்யாபித்து நிற்பதைக் கூறிய பின்னர், அதனால் அவனுக்கு எந்தவிதமான தோஷங்களும் அவற்றின் மூலம் ஏற்படாது என்பதையே அடுத்து கூறவேண்டும். எனவே முதலில் கூறிய சரீரத்தின் தோஷங்கள் ஆத்மாவைச் சேராமல் உள்ளது போன்று, ஆத்மா மற்றும் சரீரம் ஆகிய இரண்டின் தோஷங்களும் இவ்விதம் சேராது என்பதே பொருளாக இருத்தல் வேண்டும்”, என்றார்.

3-4-11 கூடிவண்டறையுந் தண்டார் கொண்டல் போல் வண்ணன்றன்னை

மாடலர் பொழிற்குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன

பாடலோராயிரத்து ளிவையுமொரு பத்தும் வல்லார்

வீடில் போகமெய்தி விரும்புவ ரமரர் மொய்த்தே

பொருள் - வண்டுகள் கூட்டமாகக் கூடித் தேனைப் பருகிய மகிழ்ச்சி காரணமாக ஓசை எழுப்பியபடி உள்ள குளிர்ந்த மாலையை அணிந்தவனும், மழை மேகம் போன்ற திருமேனி நிறம் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து - அனைத்து இடங்களிலும் அலர்ந்த சோலைகள் நிரம்பியதான ஆழ்வார் திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த இசையுடன் கூடியதான, இது போன்று மற்றொன்று இல்லாததான ஆயிரம் பாசுரங்களில், ஈடில்லாத இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்கவல்லவர்கள், பகவத் அனுபவத்தை எப்போதும் அடைந்து, நித்யஸூரிகளால் சூழப்பட்டு விரும்பப்படுவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெற்று அயர்வறும் அமரர்களாலே விரும்பப்படுவார்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - நிறைவாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பொருளுடன் கற்பவர்கள், நித்யமான கைங்கர்யத்தை அடைந்தவர்களாக, நித்யஸூரிகளாலும் விரும்பப்படுவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூடிவண்டறையும் இத்யாதி) கீழ் - பரக்கச் சொன்ன விபூதியடைய, தோளில் தோள்மாலையோபாதி அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கிண்ணகத்திலே இழிவாரைப்போலே வண்டுகளானவை திரண்டு மதுபாநம் பண்ணி த்வநியா நின்றுள்ள ச்ரமஹரமான மாலையையும், ச்ரமஹரமான மேகம் போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரனையாயிற்று கவி பாடிற்று. (மாடலர் இத்யாதி) பர்யந்தங்களிலே அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (பாடலோராயிரம்) புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடு கூடின ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். (வீடில போகமெய்தி) ஒருநாளும் விச்சேத சங்கையில்லாத மோக்ஷ ஸுகத்தை ப்ராபித்து. (விரும்புவரமர் மொய்த்தே) அமரராலே மொய்த்து விரும்பப்படுவர். லீலாவிபூதியை ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுஸந்திப்பார் நித்யஸூரிகளாகையாலே, “தாங்கள் அநுபவிக்கக்கடவ அநுபவத்தை ஸம்ஸாரத்தே யிருந்து வைத்து இப்படியிருப்பதொரு ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்து அநுஸந்திப்பதே” என்று ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரமாதிசயத்தாலே. அவருடைய ப்ரபந்தங்களை

அப்யஸித்தவர்களை, ஸர்வேச்வரனை விட்டு இவர்களை நெருங்கி ஆதரியாநிற்பர்கள் நித்யஸூரிகள்.

விளக்கம் – (கூடிவண்டறையும் இத்யாதி) - இதுவரை கூறப்பட்ட அவனுடைய விபூதிகள் அனைத்தும், அவனுடைய திருத்தோள்களுக்கு அவன் அணிந்துள்ள மாலைகள் எவ்விதம் பொருத்தமாக உள்ளனவோ, அது போன்று அவனுக்குப் பொருத்தமாக உள்ளன. பெரும் வெள்ளத்தில் இறங்குபவர்கள் தள்ளாடுவது போன்று, வண்டுகள் பலவும் ஒன்றாகத் திரண்டு, தேன் வெள்ளத்தில் இறங்கி, அதனைப் பருகி, அந்த மயக்கத்தால் தடுமாறி ஓசை எழுப்பியபடி உள்ளன. இப்படியாக வண்டுகள் நிறைந்த மாலையையும், காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்குவதான மழைமேகம் போன்ற திருமேனி நிறத்தையும் குணத்தையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை அல்லவோ இவர் பாடினார். (மாடலர் இத்யாதி) - அனைத்து பக்கங்களிலும் அலர்ந்த சோலைகள் உள்ளதான ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவரும், தாராள குணம் கொண்டவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. (பாடல் ஓராயிரம்) – மலர்கள் பரிமளத்துடன் சேர்ந்தே மலர்வது போன்று, இசையுடன் சேர்ந்தே உள்ளதான ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்கவல்லவர்கள். (வீடில போகம் எய்தி) - “இதிலிருந்து பிரிவு ஏற்படுமோ” என்ற சந்தேகம் இல்லாதபடியான மோகஷ இன்பத்தை அடைந்து. (விரும்புவர் அமரர் மொய்த்தே) – நித்யஸூரிகளால் மொய்க்கப்பட்டு விரும்பப்படுவர். என்ன காரணத்தால் அவர்களால் விரும்பப்படுவர் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்த உலகத்தை அவனுடைய செல்வம் என்று கொண்டாடியபடி உள்ளவர்கள் நித்யஸூரிகள் ஆவர்; இதனால் அவர்கள், “நாம் இங்கு இருந்து அவனை அனுபவித்தபடி உள்ளோம். ஆனால் நம்முடைய இந்த அனுபவத்தை, ஸம்ஸார உலகத்தில் உள்ளபோதிலும், இந்த அளவிற்கு ஞானத்தை அடைந்து அனுபவிக்கிறார்கள்”, என்று எண்ணி நம்மாழ்வாருடைய பக்கம் அதிகமாக ப்ரேமை கொள்கிறார்கள். இதனால் அவருடைய ப்ரபந்தங்களை அறிந்தவர்களை, ஸர்வேச்வரனையும் விட்டு விலகி வந்து, அவர்களை நெருங்கி நின்று நித்யஸூரிகள் கொண்டாடுவார்கள்.

வ்யாக்யானம் – முதற்பாட்டில் இத்திருவாய்மொழியில் பரக்க அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார். இரண்டாம் பாட்டில் கீழ்சொன்ன பூதங்களினுடைய கார்யத்தை க்ரமத்திலே பேசினார். மூன்றாம் பாட்டில் ஜகதாकारனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சேர்த்து அநுபவித்தார். நாலாம் பாட்டில் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்தார். ஆறாம் பாட்டில் வேதம் தொடக்கமான இயலுமிசையுமான சப்தராசியை விபூதியாகவுடையன் என்றார். ஏழாம் பாட்டில் ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையன் என்றார். எட்டாம் பாட்டில் ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையன் என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில் அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேச முடியாமையாலே, சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையனென்று ப்ரயோஜகத்திலே அருளிச்செய்தார். பத்தாம் பாட்டில் இவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாய் வ்யாபித்து நின்றால், தக்கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட னென்கிறார். நிகமத்தில் இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் – முதல் பாசுரத்தில் இந்தத் திருவாய்மொழியில் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்ட பொருளைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் - முதல் பாசுரத்தில் கூறிய பஞ்சபூதங்களின் செயல்பாட்டை வரிசையாக உரைத்தார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், இந்த உலகத்தையே தனது உருவமாகக் கொண்டு நின்ற நிலையுடன், திருமேனியையும் சேர்த்து அநுபவித்தார். நான்காம் பாசுரத்தில், ஒளி வீசும் மாணிக்கம் போன்ற பலவற்றையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், சுவை நிறைந்த அனைத்தையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்றார். ஆறாம் பாட்டில், வேதம் தொடக்கமாக உள்ளதான இயல் இசை என்னும் ஒலிகளின் சேர்க்கை அனைத்தையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்றார். ஏழாம் பாட்டில், ஐச்வர்யம் போன்ற பல புருஷார்த்தங்களைக் கொண்டவன் என்றார். எட்டாம் பாட்டில், இந்த உலகில் உள்ள அனைவரிலும் முதன்மையாக உள்ள நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்களைத் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், அவனுடைய செல்வத்தின் விரிவை முழுமையாக உரைக்க இயலாமல், அனைத்து சேதந அசேதநங்களைத் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்று சுருக்கமாக உரைத்தார். பத்தாம் பாட்டில், இவை அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக நின்றுள்ளபோதிலும்,

அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன் என்றார். இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்குக் கிட்டும் பலனை உரைத்து நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

மொய்ம்மா ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - புகழுநல்லொருவனிலே பகவதநுபவத்தைப் பண்ணி, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதில்லாதாரை நிந்தித்து, உடையாரைக் கொண்டாடிச் சொல்லுகிறது - மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்; இவர்க்கு முந்நீர்ஞாலத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்தும், இதர விஷய ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்தும் சோகித்த சோகம் சிலர்க்கு நிலமாகிலாயிற்று - இத்திருவாய்மொழியில் பகவதநுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ஹர்ஷம் சிலர்க்கு நிலமாவது? இவரும் பகவதநுபவம் பண்ணுகிறாராகில் நாமும் அவ்விஷயத்திலே கைவைத்தோமாகில், இவர்க்கு இங்ஙனிருப்பானென்? நமக்கு இங்ஙனிராதொழிவானென்? என்னில் நாமாகிறோம் கண்டார்க்கு ஒளிக்கவேண்டுமவையாய், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருமுகம் செய்து நிஷேதிக்கிறவையாய், முதல் தன்னிலே கிடையாதவையாய், கிடைத்தாலும் நிலை நிலலாதவையாய், அநந்தரம் நரகத்திலே மூட்டி அநர்த்தத்தை விளைக்கக்கடவதான லாபாலாபங்களில் பிறக்கும் சோகஹர்ஷங்களேயாயிற்று அறிவது. வீதராகராய் ஸாத்விகாக்ரேஸரரா யிருக்கிற இவர்க்கு சாஸ்த்ரங்கள் “ஆகாது” என்று நிஷேதித்த சோகஹர்ஷங்கள் கூடினபடி எங்ஙனெயென்னில்; இவரது, சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதித்த சோகர்ஷங்களன்று; ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதியாயிற்று இவர்க்கு ஹர்ஷமாகிறது. “இப்படி வகுத்த விஷயத்தை அநாதிகாலம் இழந்து, இதர விஷய ப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுவோமே!” என்னுமதாயிற்று சோகம். “காமம் ஆகாது” என்று நிஷேதியா நிற்கச்செய்தேயும், “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று கொண்டு பகவத் காமத்தை சாஸ்த்ரங்கள் விதியாநின்றதிறே; இனி முக்தரும் பகவதநுபவத்தாலே “அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்” என்று களியா நிற்பர்களிறே; “ஸர்வ ஸம்சய நிர்முக்தோ நாரதஸ் ஸர்வதர்மவித்” என்று சொல்லப்படுகிற நாரதாதிகளும்

பகவத்ஸந்நிதியில் வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகா நிற்பர்களிறே; விரக்தரில் தலையான திருவடியும் பிராட்டியைக் கண்டு வந்த ஹர்ஷத்தாலே முதலிகளைப் பார்த்து “நீங்கள் மது வந்ததை யழித்து புஜியுங்கோள்; ‘அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தி ந:’ என்று காத்திருந்த ததிமுகாதிகளை நான் தொட்டுத் தருகிறேன்” என்றானிறே.

விளக்கம் – “புகழும் நல் ஒருவன்” என்னும் கடந்த திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் போன்ற பலவற்றையும் அனுபவித்து, அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட மகிழ்வால் களித்து நின்று, அத்தகைய அனுபவம் இல்லாதவர்களை நிந்தித்து, அந்த அனுபவங்கள் உள்ளவர்களைக் கொண்டாடுவதைத் இந்த திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி (3-2) – முந்நீர் ஞாலம் – என்பதில், சரீரத்துடன் தனக்கு ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை எண்ணி வருத்தம் கொண்டதையும், மற்ற விஷயங்களில் ஏற்படும் ஈடுபாடு குறித்து எண்ணி சோகம் கொண்டதையும் மற்றவர்கள் உணர்ந்தால் அல்லவோ, இந்தத் திருவாய்மொழியில் பகவத் அனுபவம் காரணமாக ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி அடைந்த இவருடைய மகிழ்வானது மற்றவர்களால் உணரப்படும்? ஆனால் இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். இவரும் பகவானை அனுபவித்தபடி உள்ளார், நாமும் அதே போன்று அனுபவிக்க முயல்கிறோம், ஆனால் இவருக்கு மட்டும் இந்த அளவு அனுபவங்கள் ஏற்படும்போது நமக்கு ஏற்படாமல் உள்ளது ஏன்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நாம் செய்வது என்னவென்றால் யாரேனும் பார்த்துவிடாமல் இருக்கும்படியானதும் அல்லது யாரும் அறியாதவிதத்தில் செய்யப்படுபவவையாகவும், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களாலும் ஒரே போன்று விலக்கப்படுவதும், உயர்ந்த பலன் கிட்டாமல் உள்ளதும், கிட்டிய பலன்களும் நிலையற்றதாய் உள்ளதும், அதன் பின்னர் நரகத்தில் கொண்டு தள்ளி துன்பத்தினை ஏற்படுத்துவல்லதும் ஆகிய உலகவிஷயங்கள் கிட்டுதல் மற்றும் கிட்டாமல் போதல் என்பதன் மூலம் ஏற்படுகின்ற மகிழ்வு மற்றும் சோகம் என்பதை அறிதலே ஆகும். ஆனால், எந்தவிதமான ஆசையும் அற்றவராகவும், ஸ்தவ குணங்கள் மேலோங்கி நிற்பவர்களுடைய தலைவராகவும் உள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, சாஸ்த்ரங்களால் “ஏற்கக்கூடாது” என்று விலக்கப்பட்டதான சோகமும் மகிழ்வும் எவ்விதம் கூடியுள்ளது? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவருடைய மகிழ்வு என்பதும், சோகம் என்பதும் சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்பட்ட மகிழ்ச்சியும் சோகமும் அல்ல. அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாணகுணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை நன்றாக அனுபவித்து, அத்தகைய அனுபவம் காரணமாகப் பிறந்த ப்ரீதி என்பதே இவருடைய மகிழ்ச்சியாக

உள்ளது; “இவ்விதம் நமக்கு இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை எல்லையற்ற காலமாக இழந்து மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு கேட்டினை அடைந்துவிடுவோமோ”, என்ற எண்ணமே சோகமாக உள்ளது. “பொருள்களில் ஆசை கூடாது” என்று சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கியுள்ளபோதிலும், ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - நிதித்யாஸிதவ்ய: - இடைவிடாமல் த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்று ஸர்வேச்வரன் குறித்துள்ள ஆசையானது விதிக்கப்பட்டது அல்லவோ? முக்தர்கள் கூட இந்த பகவத் அனுபவம் காரணமாக, தைத்திரீய ப்ருகுவல்லியில் - அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நான் பரமாத்மாவுக்கு இனியவன், நான் இனியவன், நான் இனியவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப களித்தபடி உள்ளனர். மஹாபாரதம் ராஜஸூயத்தில் - ஸர்வ ஸம்சய நிர்முக்தோ நாரதஸ் ஸர்வதர்மவித் - எதிலும் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாதவரும் அனைத்தையும் அறிந்தவரும் ஆகிய நாரதர் - என்று கூறப்படும் நாரதர் போன்றவர்கள் கூட, ஸர்வேச்வரனுடைய அருகில் வந்தவுடன், ஆடுவதும் பாடுவதும் செய்தபடி உள்ளனர் அல்லவோ? உலகவிஷயங்கள் அனைத்திலும் ஒதுங்கியுள்ளவர்களில் முதன்மையாக உள்ள அனுமன் கூட, சீதையைக் கண்டு வந்த மகிழ்வு காரணமாக மற்ற வானரவீரர்களிடம், “நீங்களும் மது வனத்தை அழித்து உண்பீர்களாக”, என்று கூறியபடி, ஸுந்தரகாண்டம் (62-2) - அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தி ந: - உங்களுடைய விரோதிகளை நான் தடுத்து நிற்கிறேன் - என்று கூறினான் அல்லவோ? இவர்களுடைய விரோதிகள் ததிமுகன் போன்றவர்கள் ஆவர்.

வ்யாக்யானம் - மஹாராஜர்க்கு “உம்முடைய காவற்காடு அழிந்தது” என்று அறிவிக்க, “நம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயமுந் தப்பி நாம்தாம் ‘தீசுஷணதண்டர்’ என்று அறியச்செய்தேயும், இவர்கள் காவற்காட்டை அழிக்கும்போது ‘நைஷாம் அக்ருதக்ருத்யாநாம் ஈத்ருச: ஸ்யாத் உபக்ரம:’ என்று ஸர்வதா பிராட்டியைத் திருவடி தொழுதார்களாக வேணுமென்று, அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம் இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமே வாலானது ருச்யமுக பர்வதத்தின் கொடுமுடியிலே சென்று அறைந்ததாயிற்று; நடுவே “காவற்காடு” என்றொன்று உண்டாயிற்று ராஜபுத்ரர்களுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டமாயிற்று. அன்றாகில் முதலிகளுடைய ஹர்ஷம் ராஜபுத்ரர்கள் முதுகோடே போமாயிற்று. அல்பம் வெற்றிலைச்சாறு மிடற்றுக்குக் கீழேயிழிந்தவன் தன்னைத் தானறிகிறிலன்; உள்கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதமாய், அமுதிலுமாற்ற வினியனாய், “எனக்கே

தன்னைத் தந்த கற்பகமென்னமுதம்” என்று தாமே முற்றாட்டாக இவ்வம்ருதத்தை புஜித்த இவர்க்கு, ஹர்ஷமுண்டாகச் சொல்லவேண்டாவிறே.

விளக்கம் – இங்கு ஸுந்தரகாண்டத்தின் ஸர்க்கம் 63 மற்றும் 64 ஆகியவற்றில் உள்ள சில நிகழ்வுகளைக் கூறுகிறார். சீதையைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் திளைத்த அனுமன் அங்கிருந்த மதுவனத்திற்குச் சென்று, வேண்டிய அனைத்தையும் உண்ணும்படி வானரவீரர்களிடம் கூறினான் [ஸுந்தரகாண்டம் 62-1, 2]. இதனால் மகிழ்ந்த அவர்களும் அவ்விதமே சென்று அங்கு இருந்த அனைத்தையும் அழித்து விளையாடி மகிழ்ந்தனர். இதனைக் கண்டு அதிர்ந்த அந்த வனத்தின் காவலனாகிய ததிமுகன் சுகீவனிடம் ஓடிச்சென்று, “ஸுந்தரகாண்டம் (63-4) உம்முடைய மதுவனம் அழிக்கப்பட்டது”, என்று கூறினான். இதனைக் கேட்ட சுகீவன், “அந்த வனத்தை நாம் ஆள்கிறோம் என்று அறிந்திருந்தும் இவ்விதம் செய்கிறார்கள் என்றால், ஸுந்தரகாண்டம் (63-15) - நைஷாம் அக்ருதக்ருத்யாநாம் ஈத்ருச: ஸ்யாத் உபக்ரம: - தேடுதலுக்குச் சென்றிருந்த செயல் நிறைவேறாமல் இவ்விதம் செய்திருக்கமாட்டார்கள்” என்று உணர்ந்து, “அவர்கள் நிச்சயம் சீதையின் திருவடிகளைத் தொழுதவர்களாக இருக்கவேண்டும்”, என்று மகிழ்ந்தான். அந்த மகிழ்ச்சியால் ஸுந்தரகாண்டம் (65-36) - தனது வாலைச் சுகீவன் சுழற்றினான். அந்த வாலானது, ருச்யமுக பர்வதத்தின் உச்சிக்குச் சென்று நின்றது. இங்கு ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் அருளிச்செய்வது - அந்த வானரவீரர்கள் தங்களுடைய மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள மதுவனம் என்ற காரு இருந்ததால் மட்டுமே இராம லக்ஷ்மணர்களின் உயிர் பிழைத்தது. அந்தக் காடு இல்லை என்றால், வானரர்களுடைய மகிழ்ச்சி காரணமாக அவர்கள் அனைவரும் வந்து இவர்கள் முதுகில் குதித்திருந்தால் முதுகு ஓடிந்து போயிருக்கும் - என்பதாகும். இந்த அளவிற்கு மகிழ்ச்சி என்பது சாஸ்த்ரங்களில் ஏற்புடையதா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அற்பமான வெற்றிலைச்சாறு ஒரு சிறிதளவு உண்டாலே தன்னை மறக்கும்படி அது செய்ய, உட்கொண்டவனும் மயங்கி நிற்கிறான். இப்படி உள்ளபோது திருவாய்மொழி (1-6-5) – உள்கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதமாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அமிர்தம் போன்றவனும், திருவாய்மொழி (1-6-6) – அமுதிலும் ஆற்ற இனிய - என்பதற்கு ஏற்ப இனிமையானவனும், திருவாய்மொழி (2-7-11) - எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் என்னமுதம் – என்பதற்கு ஏற்ப, தான் முழுமையாக அனுபவித்த இந்த அமிர்தத்தை உண்ட இவருக்கு இந்த அளவு மகிழ்வு ஏற்படக் குறையில்லை.

வ்யாக்யானம் – இப்படிப்பட்ட பகவதநுபவத்தால் வந்து ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே, (1) முதலிலே இதில் அறிவில்லாதாரையும், (2) அறிவுண்டாய்ப் புறம்பே அந்யபரராயிருப்பாரையும், (3) சிஷ்டாபிமாநங் கொண்டாடி “அநுஷ்டாந காலங்களில் திருநாள் ஸேவிக்கலாகாது” என்று இருப்பாரையும், (4) அறிவுண்டாய் புறம்பே பரபரக்கற்று “அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியென்?” என்று ஸமாநபுத்தி பண்ணியிருப்பாரையும், (5) தங்களை ஆஸ்திகராக புத்தி பண்ணி அவ்வாஸ்திக்யத்துக்குப் புறம்பே விநியோகம் என்றிருப்பாரையும், (6) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களுக்கு அநுரூபமான க்ஷுத்ர பலங்களைக் கொண்டு போவாரையும், (7) ததர்த்தமாகத் தாமஸ தேவதைகளை ஆச்ரயிப்பாரையும் எடுத்து, “அவர்களுக்குப் புறம்பே எல்லா நன்மைகளுமுண்டேயாகிலும், பகவத் குணங்களை அநுஸந்தித்தால் அவிக்ருதராகில் அவர்கள் அவஸ்துக்கள்” என்று அவர்களை நிந்தித்து, “ஒரு ஜந்ம வருத்த ஜ்ஞாநங்கள் இன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் பகவத் குணாநுபவம் பண்ணி விக்ருதராமதுண்டாகில் அவர்களுக்கு நான் அடிமை” என்று அவர்களைக் கொண்டாடி ப்ரீதராகிறார்.

விளக்கம் – அடுத்து இந்தத் திருவாய்மொழியின் மூலம் கூறப்படுவதை ஏழுவிதமாகப் பிரித்துக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இப்படிப்பட்ட அநுபவம் காரணமாக உண்டான ப்ரீதியின் மிகுதியால் :

- இந்த விஷயத்தைக் குறித்து அறிவு அற்றவர்களையும்
- பகவத் விஷயத்தில் அறிவு உள்ளபோதிலும், மற்ற விஷயங்களின் பின்னே சென்று அவற்றுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்பவர்களையும்
- தங்களுடைய அன்றாட கர்மங்களையே முக்கியமாகக் கருதியபடி (ஸந்த்யாவந்தனம் போன்ற கர்மங்கள்), அந்த நேரங்களில் பகவானுக்குத் திருநாள் நடைபெற்றாலும் சென்று ஸேவித்தல் ஆகாது என்று உள்ளவர்களையும்

- ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் சிறந்த ஞானம் உள்ளபோதிலும், மற்ற விஷயங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்து, “அவற்றுக்கும் இதற்கும் என்ன வேறுபாடு?” என்று இரண்டையும் ஒன்றாகக் கருதி கேள்வி கேட்பவர்களையும்
- தங்களை ஆஸ்திகர்கள் என்று கொண்டாடி, அந்த ஆஸ்திகத்தின் காரணமாக மற்றதையும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்று உள்ளவரையும்
- ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடி உள்ள தாழ்ந்த பலன்களை அடைவதற்காக தாமஸதேவதைகளின் பின்னே சென்று அவர்களை அண்டி நிற்பவர்களையும்

ஆகிய பலரையும் எடுத்துக்கொண்டவராக, “அவர்களுக்கு மற்ற விஷயங்கள் மூலம் நன்மைகள் ஏற்பட்டாலும், பகவத் குணங்களை எண்ணும்போது அத்தகைய சிந்தனை காரணமாகத் தங்களையும் மறந்து சரீரத்தில் வேறுபாட்டினை அறியாதவர்களாக இருந்தால், அவர்கள் ஒரு பொருளாகவே மதிக்கத்தக்கவர்கள் அல்லர்”, என்று நிந்திக்கிறார். மேலும், “ஒரு சிலருக்குத் தங்களுடைய பிறப்பு, தொழில், ஞானம் போன்றவற்றில் எந்தவிதமான மேன்மையும் இல்லை என்றாலும், அவர்கள் பகவானை அனுபவித்து, அதன் மூலம் சரீர வேறுபாட்டினை அறிந்தவர்கள் என்றால், அவர்களுக்கு நான் அடிமை”, என்று அவர்களைக் கொண்டாடி நின்று மகிழ்கிறார்.

3-5-1 மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்ற

கைம்மாவுக்கருள் செய்த கார்முகில் போல் வண்ணன் கண்ணன்
எம்மாணைச் சொல்லிப் பாடி யெழுந்தும் பறந்துந் துள்ளாதார்
தம்மாற் கருமமென் சொல்லீர் தண்கடல் வட்டத்துள்ளீரே

பொருள் - நெருக்கமாக உயர்ந்த மலர்ந்த சோலைகள் கொண்ட தடாகத்தில், முதலையால் பிடிக்கப்பட்டு கரையேற இயலாமல் வருத்தத்துடன் நின்ற கஜேந்தரனுக்கு, அதன் துதிக்கையில் இருந்த மலருக்கு எந்தவிதமான அழகும் குலையாமல் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்ற க்ருபையைச் செய்தருளியவனும், கஜேந்தரன் தனது துன்பம் நீங்கி மகிழும்படியாக அதன் களைப்பை நீக்கும் விதத்தில் மழைமேகம் போன்ற நிறமும் குணமும்

கொண்டவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை – வாயால் பேசியபடியும், மகிழ்ந்து பாடியபடியும், இருந்த இடத்தில் நிற்காமல் தரையில் கால்படாதபடி பறந்தும் களித்துக் கூத்தாடாமல் உள்ளவர்களால் என்ன பயன் உள்ளது? குளிர்ந்த கடலால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியில் உள்ளவர்களே, கூறுங்கள்.

அவதாரிகை – முதற்பாட்டில், ஆச்ரிதன் இடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே, கலங்காப் பெருநகரில் நின்றும் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுந்த நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் – தனது அடியவனாகிய கஜேந்தரன் துன்பத்தில் ஆழ்ந்த தடாகத்தில் கரையில், மூன்றாம் திருவந்தாது (57) - கலங்காப் பெருநகர் - என்பதான பரமபதத்திலிருந்து, அணிந்த ஆடை நழுவுவதும் அழகான தலைமுடி கலைவதும் கூட அறியாமல் ஓடி வந்து நின்ற நீர்மையை எண்ணும்போது, எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாமல் உள்ளவர்கள் பொருளே அல்லர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட பொழில். மா - வண்டு. மொய்யென்று – நெருக்கமாய், சோலைச் செறிவு. அச்செறிவுதான் மனோஹரமாயிருக்குமிறே. (மா - பொழில்) மாவாலுண்டான பொழிலென்னுதல். பரந்த பொழிலென்னுதல். (பூம்பொழில்) பூத்த பொழிலென்னுதல்; கீழ், செறிவு மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு மனோஹரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. (பொய்கை இத்யாதி) பூவார்கழல்களிலே பணிமாறப் பூத்தேடிக் கிடையாமையாலே இடர்ப்பட்டு வருகிறவன், தூரத்திலே குளிர்ந்த சோலையும் பூத்த பொய்கையுமாய்த் தோற்றக் கண்டு மேல்விழுந்து வந்து பறித்தானாயிற்று “உள்ளே துஷ்டஸத்வம் கிடந்தது” என்றறியாதே; அச்சோலையோடு பொய்கையோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று அப்போது அவனுக்கு உத்தேச்யமானாற்போலே; தயரதன் பெற்ற மரதக் மணித்தடத்துக்குப் போலியாயிருக்குமிறே இப்பொய்கையும். “தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாய்” என்று உபமாந முகத்தாலும் மனோஹரமாயிருக்குமிறே. பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்றதாயிற்று. தன்னிலமல்லாததிலே விஸஜாதீயமான அதின் கையிலே அகப்பட்டது. வெளிநிலமாகில்

ஆனையே வெல்லுமிறே; ஆனைக்கு ஆனையன்று; ஆனைக்கு ஸிம்ஹமன்று; க்ஷுத்ரமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவின் கையிலே அகப்பட்டது.

விளக்கம் – (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) - வண்டுகள் மொய்த்தபடி உள்ள சோலை. மா என்பது வண்டு, மொய் என்றால் நெருக்கமாக அல்லது அடர்த்தியாக. இப்படியாக உள்ள சோலைகள். அந்தச் சோலைதான் காண்பதற்கு அழகாக உள்ள தன்மை. ஆனால் “மா” என்பது வண்டைக் குறிக்குமோ என்பதற்கு அரும்பத உரையில், “மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும் மேவிய நாற்காலுடையவும் வண்டும் பூவுறை திருவென ஆறையும் பொருந்தும்” என்று தமிழ் நிகண்டுவில் உள்ளதைக் கூறியது காண்க. (மா பொழில்) – “மா” என்பது மாமரம் என்று கொண்டு, அத்தகைய மரங்கள் நிறைந்த சோலை. அல்லது “மா” என்பது பரந்த என்று கொண்டு, மொய் என்பது அழகு, பூ என்பது பூத்துள்ள என்று கொண்டு, பரந்த பூத்த சோலை எனலாம். (பூம்பொழில்) - பூத்த சோலைகள் என்று பொருள். ஆனால் கீழே அடத்தியைக் கூறினார் என்றால், இங்கு அழகைக் கூறுகிறார் என்று கொள்ளவேண்டும். (பொய்கை இத்யாதி) - திருவாய்மொழி (6-10-4) - பூவார் கழல் - மலர் போன்ற மென்மையான திருவடிகளில் சேர்ப்பதற்கு ஏற்ற மலர்கள் கிட்டாத காரணத்தால் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து அந்த தடாகத்திற்கு வந்தான். அந்தச் சோலை குளிர்ந்தும், மலர்கள் நிறைந்த தடாகமும் என்று உள்ளதைக் கண்டு, அதன் உள்ளே மறைந்துள்ள தீமையை அறியாமல் ஓடி வந்து மலரைப் பறித்தான். ஆனால் அடைய வேண்டிய இலக்காக உள்ள ஸர்வேசுவனை விடுத்து, அந்தச் சோலையையும் தடாகத்தையும் விவரிப்பது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதனை மூன்றுவிதமாக உரைக்கிறார். கஜேந்திரனுக்கு அந்தச் சோலையும் பொய்கையும் எவ்விதம் அந்த நேரத்தில் அடையவேண்டிய இலக்காக இருந்ததோ அதே போன்று இவருக்கும் இருந்ததால் வர்ணித்தார்; இது முதல் வகையாகும். திருவாய்மொழி (10-1-8) - தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்தப் பொய்கையானது பசுமையாக இராமனைப் போன்று காணப்பட்டதால் அதனை வர்ணித்தார்; இது இரண்டாவது வகையாகும். திருவாசிரியம் (5) - தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, உபமானம் மூலமும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ளதால் வர்ணித்தார்; இது மூன்றாம் வகையாகும். (பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்று) “சிறைப்பட்டு நின்று” என்று கூறினாலே போதுமானதாயிருக்க, “பொய்கை, முதலை” என்று ஏன் கூறினார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். யானையானது

தனக்கு ஏற்றதான இடமாக இல்லாத காரணத்தால் வேறு ஜாதியைச் சேர்ந்த விலங்கின் பிடியில் சிக்குண்டது. தாழ்ந்த ஒரு விலங்கிடம் அகப்பட்டோம் என்ற துக்கம் உணர்த்தப்படுகிறது. நீரின் கரையில் யானையே வெல்லும் அல்லவோ? கஜேந்தரன் சிக்குண்டது மற்றொரு யானையிடம் அல்ல, சிங்கத்திடம் அல்ல, அற்பமான ஒரு நீர்ப்புழுவிடம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (சிறைப்பட்டு நின்ற) “திவ்யம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரகம்” என்கிறபடியே அநேகமாயிரமாண்டு முதலை நீருக்கிழுக்க, ஆனை கரைக்கிழுக்க, இரண்டினுடையவும் வ்யாபாரமாய்ப் போந்தது, “கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே” என்கிறபடியே. பின்பு அது தவிர்ந்து, முதலையின் வ்யாபாரமேயாய் ஆனையின் வ்யாபாரம் ஓவி நின்ற நிலை. ஆனைக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலே பல சூயம் பிறக்கும்; முதலைக்குத் தன்னிலமாகையாலும் அபிமத ஸித்தியாலும் பலம் இரட்டித்திருக்குமிறே. “முழுவலி முதலை” என்னக்கடவதிறே. “தன் அபிமத ஸித்திக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே” என்று ஹ்ருதய க்லேசத்தோடே கிடக்கையாலே பல சூயம் பிறந்திருக்கும். இப்போது அது பெறுகையாலே முழுவலியாமிறே. தன் அபிமத ஸித்திக்கு இதுதான் கால்வாசியறிந்திறே பற்றிற்று. முன்பு ஒன்றைப் பிடித்ததில்லையே. நெடுங்காலமெல்லாம் “நம் சாபமோசுத்துக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே” என்று கிடக்கிறது அது பெற்றால் விடாதிறே. கறையடியென்று - ஆனைக்குப்பேர்.

விளக்கம் - (சிறைப்பட்டு நின்ற) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (8-60) - திவ்யம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரகம் - ஆயிரம் தேவருடங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் முதலை கஜேந்தரனை நீரினுள் இழுக்க, கஜேந்தரன் முதலையைக் கரைக்கு இழுக்க, இப்படியாக இருவரும் நின்றனர்; இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (8-60) - கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே - யானை கரைக்கும், முதலை நீருக்கும் இழுத்தது - என்றது காண்க. இறுதியாக இந்தச் செயல்கள் அனைத்தும் நின்று, முதலையின் செயலே வெற்றி பெற்று, யானையின் செயல் ஓய்ந்து நின்றது. யானைக்கு நீர் என்பது தனது இடம் அல்லாத காரணத்தால், அதன் பலம் குறைவாகவே இருக்கும்; முதலைக்குத் தனது இடமாக உள்ளதாலும், விரும்பியதை அடைந்த மகிழ்வாலும் [அதாவது தனக்கு சாபவிமோசனம் கிட்டும் வாய்ப்பு] அதன் பலம் இரண்டு மடங்காக இருக்கும். பெரியதிருமொழி (5-8-3) - முழுவலி முதலை - என்றது காண்க. தான் விரும்பியதான சாபவிமோசனம் கிடைப்பதற்கு

ஏற்ற உரல் போன்ற கால்கள் கொண்ட ஒருவன் கிடைக்காமல் இதயத்தில் துன்பத்துடன் முதலை இருந்த காரணத்தால் அதன் பலம் குறைவாகவே இருந்திருக்கலாம்; ஆனால் இப்போது அது கிடைத்த காரணத்தால் முழுவலிமையையும் பெற்றது. தனது விருப்பம் நிறைவேற இதுதான் ஏற்ற கால் என்று பிடித்தது. அல்லது இதற்கு முன்பு எதனையும் பிடித்தது இல்லை; நீண்டகாலமாக “நம்முடைய சாபவிமோசனத்திற்கு ஏற்ற ஒரு யானையின் கால் கிடைக்கவில்லையே” என்று ஏங்கியபடி இருந்த முதலை, இப்போது கிட்டினால் விடாது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கைம்மாவுக்கு) “ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் நம்மைக் கைம்மிஞ்சி வாராது” என்று கைகண்டிருக்கிற இது நோவுபட்டதென்கையும், துதிக்கை முழுத்திறனென்கையும். இடர்ப்படும்போது தன் கனத்திலேயிறே படுவது. “ஆனையிந் துயரம்” என்னக்கடவதிறே. (அருள் செய்த) துதிக்கை முழுத்தச் செய்தேயும் பூவுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி எடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றதாயிற்று; அதிற் செவ்வி மாறாதபடி திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு நின்ற நிலை. முதலையின் வாயிலே அகப்பட ஆனையின் காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்துக் குளிரக் கடாசுடித்து நின்ற நிலை. ஆனைக்கு நெடுங்கை நீட்டாகவொண்ணாதென்று தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்திறே பூ இடுவித்துக்கொண்டது. (அருள் செய்த) ஆனையின் காலில் விலங்கையிறே வெட்டி விட்டது; கொடியவாய் விலங்கிறே. முதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட ஆனையின் காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து, அதினுடைய க்ராஹத்தைப் போக்கி நின்ற நிலை. “க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:” இறே.

விளக்கம் - (கைம்மாவுக்கு) - கையை உடைய யானை, “ஏதேனும் ஆபத்து வந்தாலும் நம்முடைய துதிக்கைக்கு மீறி வராது” என்று துதிக்கையுடன் இருந்த யானைக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் என்பதால் “கைம்மா” என்றார். அல்லது அந்த துதிக்கை முழுவதுமாக முதலையின் வாயில் அகப்பட்டதால் “கைம்மா” என்றார் எனலாம். ஒருவனுக்குத் துன்பம் ஏற்படுவது என்பது அவனுடைய பெருமைக்கு ஏற்றபடியே இருக்கும். பெரியதிருமொழி (2-3-9) - ஆனையின் துயரம் - என்றது காண்க. (அருள் செய்த) - தனது துதிக்கை முழுவதும் முதலையின் வாயில் சிக்குண்டபோதிலும், அதில் வைத்திருந்து மலருக்கு எந்தவிதமான சேதமும் இன்றி அதனை மேலே உயர்த்திப் பிடித்து நின்ற நிலை. அதன் அழகு குறையாதபடி தனது திருவடிகளில் சேர்த்தபடி நின்ற நிலை. முதலையில் வாயில்

அகப்பட்டிருந்த யானையின் கால்களைத் தனது திருக்கரங்கள் கொண்டு தொட்டு எடுத்து, அதனைத் தனது தாமரை போன்ற திருக்கண்களால் நோக்கியபடி நின்ற நிலை. இந்த லீலாவியூதியில் துன்பத்தில் ஆழ்ந்த யானையால் தனது துதிக்கையை நித்யவியூதி முடிய நீட்ட இயலாது என்பதால், பெரியதிருமொழி (6-8-3) – தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்து - என்பதற்கு ஏற்ப கருடனில் ஓடி வந்து அல்லவோ அந்த மலரைத் தானே தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டான். (அருள் செய்த) – இதுவரை கூறப்பட்ட பொருளில், “சிறை” என்ற சொல்லானது, “தான் பறித்த தாமரை மலரை அவனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்க இயலவில்லை என்ற துக்கம்” என்ற பொருளில் வந்தது. இதனை நீக்கினான் என்பது முதல் பொருள். இனி அடுத்த பொருளில் வ்யாக்யானம் செய்கிறார். இங்கு “சிறை” என்பது, விலங்கு என்ற பொருளில் உள்ளது; விலங்கு என்பது முதலையாகும். யானையில் காலைத் தனது திருக்கரத்தால் தொட்டு, அதன் விரோதியான முதலையை விலக்கினான். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் – க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ: - சக்கரத்தால் மாதவன் விரோதியை வீழ்த்தினான் – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (காலைக் கதுவுகின்ற) ஸ்ரீகோபிமார் கரையிலே திருப்பரிவட்டங்களை யிட்டு வைத்துப் பொய்கையிலிழிந்தவாறே, பரிவட்டங்களை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு ஒரு குருந்தின் மேலே ஏறி நிற்க, தங்களாலான வளவெல்லாம் அநுநயித்துப் பார்த்தவிடத்திலும் அவன் பின்னையுங் கொடாதேயொழிய, அவர்களிலே ஈச்வர மர்மஜ்ஞை யாயிருப்பாளொருத்தி சொல்லுகிற வார்தையாயிற்று; கயலோடே கூட வானையானது காலைக் கதுவாநின்றது. தன்னை ஆச்ரயித்ததொரு யானையை ஒரு நீர்ப்புழு நலிய, அது பொறுக்கமாட்டாமே த்வரித்துக் கொண்டு வந்து விழக்கடவ அவன், அந்தரங்கரான நாம் நோவுபடாநின்றால் வாராதிரா னென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறாள். யானையை ஒரு நீர்ப்புழுவாயிற்று அங்கு நலிகிறது; அபலைகளான எங்களை இரண்டு நீர்ப்புழு கிடாய் நலிகிறது என்கிறாள். இத்தைக் கேட்டபோதே பரிவட்டங்களையுங் கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுமென்றிருக்கிறாள். வைஷ்ணவ ஸந்தானத்திலே பிறந்தார்க்கு ஈச்வர மர்மங்கள் தெரியுமிறே; “இன்னதுக்கு வருவர் இரங்குவர்” என்றறிவர்களிறே.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-5-2) - திண்கழற் கால் அசுரர்க்குத் தீங்கு இழைக்கும் திருமாலை - என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-3) - மலையை எடுத்துக் கன்மாரி காத்து - என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-4) - மால்விடை ஏழும் அடர்த்த - என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-5) - கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதி உருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த வேதமுதல்வனை - என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-6) - தடங்கடல் சேர்ந்த பிராணை - என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-7) - நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய ஐவர்க்கு அருள்செய்து நின்று பார்மல்கு சேனை அவித்த பரஞ்சுடரை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய லீலைகள் பல உள்ளபோது, கஜேந்த்ரனைக் காப்பாற்றி விடுதலை அளித்ததை முதலில் கூறுவதன் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு, ஸர்வேச்வரனை ஈர்ப்பதற்கு இதுவே சிறந்த உபாயம் என்று பதில் கூற எண்ணியவராக, இதற்கு நாச்சியார் திருமொழி (3-5) - காலைக் கதுவிடுகின்ற - என்று பாசுரத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். கோபிகைகள் நீராடும்போது யமுனையின் கரையில் வைத்திருந்த வஸ்த்ரங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் வாரி எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்த ஒரு குருந்த மரத்தின் மீது க்ருஷ்ணன் சென்று அமர்ந்தான். அப்போது அவர்கள் தங்களால் இயன்றவரையில் அவனுடன் விண்ணப்பித்து, வருந்தி நின்ற போதிலும், அவன் அவற்றைத் தரவில்லை. அப்போது அந்தக் கோபிகைகளில் ஒருத்தி, அவனுடைய ஈச்வரத்தன்மையையும், “இவன் எதற்கு இரக்கம் கொள்வான்” என்பதையும் அறிந்தவனாக - கயலோடே - என்ற இந்தப் பாசுரத்தை உரைத்தாள். கயல் என்பது பெண் மீன், வாளை என்பது ஆண் மீன்; அதாவது கயல்மீனுடன் சேர்ந்து வாளைமீனும் எங்களுடைய கால்களைக் கடித்துபடி உள்ளன. தன்னை அண்டியபடி உள்ள யானையை நீரில் உள்ள விலங்கு ஒன்று துன்புறுத்தும்போது, அதனைக் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் மிகவும் வேகமாக ஓடி வந்து நின்ற அவன், தனக்கு மிகவும் நெருக்கமாக உள்ள நாம் துன்பத்தில் நிற்கும்போது வராமல் உள்ளானே என்று உரைக்கிறாள். “அந்த யானையை ஒரு நீர்விலங்கு மட்டும் துன்புறுத்தியது. ஆனால் எங்களை இரண்டு நீர்விலங்குகள் துன்புறுத்துகின்றன”, என்கிறாள். இதனைக் கேட்டவுடன் அவன் தங்களுடைய ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டு, அரைகுலைய தலைகுலைய ஓடி வருவான் என்று எண்ணுகிறாள். ஆனால் இடைச்சிகள், ஈச்வரன் எதில் மயங்குவான் என்று அறிவார்களோ என்றால், இடைச்சியாகத் தன்னை எண்ணிக்கொள்பவள் பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாக உள்ளதால், இவள் அறிவாள்; அதாவது

ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தில் நிற்பவர்களுக்கு “இதற்கு இவன் இரங்கம் கொள்வான்” என்ற இரகசியத்தை அறிவார்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கார்முகில் இத்யாதி) ஆணையினிடரைப் போக்கினபோது வடிவிற்பிறந்த துடிப்பும், குணத்திற் பிறந்த துடிப்பும். வடிவழகை அனுபவிப்பித்து ஆனைக்குக் கையாளாய் நின்ற நிலை; “க்ருஷ்ணன்” என்றால், தன்னை அனுபவிப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிறே. ஆணையின் இடரைப் போக்கின விசல்யகரணியும் ஸந்தானகரணியுமிருக்கிறபடி. தன்னை யனுபவிப்பித்துத் தாழநின்றா னாயிற்று போக்கிற்று.

விளக்கம் - (கார்முகில் இத்யாதி) - யானையின் துன்பத்தை நீக்கியபோது வடிவத்தில் உண்டான அதிசயம், குணத்தில் காணப்படும் அதிசயம். தனது வடிவழகை அந்த யானைக்குக் காண்பித்து, அதனை அது தன்னை அனுபவிக்கும்படியாக, யானைக்குக் கையாளாக நின்ற நிலை. “க்ருஷ்ணன்” என்றால் தன்னை அனுபவிப்பவர்களுக்குத் தான் தாழநின்று அவர்கள் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்பவன் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே ஆகும். யானையின் துன்பத்தை நீக்கியபோது, அம்புகள் பாய்ந்த புண்ணைக் குணப்படுத்தும் மருந்தாகவும், அறுந்து போன உறுப்புகளை சேர்க்கும் மருந்தாகவும் தானே நின்றான். தன்னை கஜேந்த்ரன் அனுபவிக்கும்படியாக, தான் தனது திருக்கரத்தால் அதன் காலைத் தொட்டு நின்றான். யானையின் துன்பத்தைப் போக்குவதற்காக வந்ததை “கார்முகில் போல் வண்ணன்” என்று விசல்யகரணி என்றார்; தாழநின்று தனது திருக்கரத்தால் தொட்டு அதன் காலில் இருந்த புண்ணைக் குணப்படுத்தியதை “கண்ணன்” என்று ஸந்தானகரணி என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (எம்மானை) ஆனைக்கு உதவின அத்தாலே அதின் சிறை விட்டது. அந்நீர்மையிலே தாம் சிறைப்பட்டார். ஒரு ஜன்மமாதல், ஒரு ஜ்ஞானமாதல், ஒரு விருத்தமாதல் ஒன்றுமின்றிக்கே ருசிமாத்ரமேயான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினபடியை அனுஸந்தித்து, “இதென்ன நீர்மை” என்று அதிலேயாயிற்று இவர் அநந்யார்ஹராயிற்று. பட்டர் இவ்விடத்தை அருளிச்செய்யா நிற்கச்செய்தே மேலேயும் இயலைச் சொல்லப் பண்ணி “அவன் நூறாயிரம் செய்தாலும் விக்குதராகாதிருக்கும்போதும் நாமே வேணும்; நமக்கொரு ஆபத்துண்டானால்

இருந்தவிடத்திலே யிருக்கமாட்டாதே விக்குதனாம்போதும் அவனே வேணும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (எம்மாணை) - யானைக்கு இவன் உதவியதன் மூலம் அதற்கு விடுதலை கிட்டியது, ஆனால் அந்த நீர்மை குணத்தில் ஆழ்வார் அகப்பட்டுக்கொண்டார். சிறந்த பிறவி, சிறந்த ஞானம், சிறந்த செய்கைகள் போன்ற எதுவும் இன்றி பக்தி ருசி மட்டுமே உருவமாக நின்ற ஸ்ரீகஜேந்திரனுக்கு அவன் ஓடி வந்து உதவிய விதத்தை நோக்கி, “அது எத்தகைய நீர்மை” என்று வியந்து, மற்ற எதிலும் சிக்காமல், அந்தக் குணத்தில் மட்டுமே அல்லவோ இவர் அகப்பட்டார்? ஸ்வாமி பராசரபட்டர் இந்த இடத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்யும்போது, தொடர்ந்து வருகின்ற “எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்” என்பதையும் கூறிய பின்னர் உரைப்பது என்னவென்றால் - “அவன் நமக்காக நூறாயிரம் உதவிகள் செய்தாலும், அதன் காரணமாக அவன் விஷயத்தில் எந்தவிதமான மாறுதல்களும் இன்றி [அவன் இத்தனை செய்துள்ளானே என்று உள்ளமும் உடலும் உருகாமல்] இருப்பதற்கு நம்மால்தான் முடியும். நமக்கு ஓர் ஆபத்து ஏற்படும்போது தன்னால் தான் உள்ள இடத்தில் அமர இயலாமல் படபடப்புடன் ஓடி வந்து நிற்பது என்பது அவனால்தான் முடியும்”, என்பார்.

வ்யாக்யானம் - (சொல்லி இத்யாதி) ஆனைக்குதவின நீர்மையை வாயாலே சொல்லி, ப்ரீதி ப்ரேரிதாய்ப் பாடி, பின்னை உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே எழுந்தும், தரையில் கால் பாவாதே பறந்தும், இப்படி ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணாதார். (தம்மாற் கருமமென்) தன்னுடைய உத்பத்தியால் ப்ரயோஜனம் கொள்வான் தானிறே, இவன் தன் ஸ்ருஷ்டியால் கொண்ட ப்ரயோஜனமென்? தான் சரீர பரிக்கரஹம் பண்ணின இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனங் கொண்டானானான்? (தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர் சொல்லீர்) எங்களை போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே இருந்திகோளாகிலும், சரீர பரிக்கரஹத்தைப் பண்ணி பகவத் பஜனம் பண்ணாதே இதர விஷய ப்ரவணராயிருக்கிறவர்களோடு ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற நீங்கள்தான் சொல்லிக் காணுங்கோள். கடலுக்கு உட்பட்ட பூமியிலுள்ளாரடைய விசேஷஜ்ஞராயிரார்களிறே; விசேஷஜ்ஞரோடு அல்லாதாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமென்று இருக்கிறார்.

விளக்கம் - (சொல்லி இத்யாதி) - யானைக்கு அவன் இவ்விதம் உதவிய அவனுடைய நீர்மையை வாயால் உரைத்தபடி, மிகுந்த ப்ரீதி காரணமாக அவனைக் குறித்துப் பாடி, பின்பு உடலானது இருந்த இடத்தில் இருக்க முடியாமல் எழுந்து நின்றும், தரையில் கால் நிற்காதபடி துள்ளியபடியும், மிகுந்த உற்சாகத்துடன் நடனம் செய்தபடியும் - இவ்விதம் ஏதும் செய்யாதவர்கள். (தம்மால் கருமம் என்) - ஒருவன், தான் இந்தப் பூமியில் பிறந்த காரணத்தால் ஏற்படும் பலனை அவனே அனுபவிப்பான் அல்லவோ? ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களுடைய பிறவியால் அடைந்த பயன் என்ன? தான் இந்தச் சரீரம் எடுத்ததால் என்ன பயனை அடைந்தான்? (தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர் சொல்லீர்) - நாங்கள் அவனுடைய குணங்களைக் கண்டு மாறுபாடு அடைவது போன்று, நீங்கள் அவனுடைய குணங்கள் கண்டு எந்தவிதமான மாறுபாடும் அடையாமல் உள்ளீர்கள் என்றாலும், மனித சரீரம் எடுத்த பின்னரும் பகவானைப் பஜிக்காமல் மற்ற உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களுடன் ஒரே ஜாதியில் பிறந்த நீங்கள் கூறுங்கள். ஆனால் மேன்னையான ஞானம் உள்ளவர்களைக் கேட்காமல், “தண்கடல் வட்டத்து உள்ளீர்” என்று அனைவர்களிடமும் கேட்பது ஏன்? காரணம், இந்தப் பூமியில் உள்ள அனைவரும் சிறப்பான ஞானம் உள்ளவர்கள் அல்லவர் என்பதால் ஆகும். சரி, மற்ற விஷயங்களின் பின்னே செல்பவர்களால் இதற்கு விடை அளிக்க இயலுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும், மற்ற விஷயங்களில் என்ன உள்ளது என்று கூறுவதற்கு, அவற்றின் பின்னே செல்பவர்களால் மட்டுமே உரைக்க இயலும். ஆக அனைவருக்குமே இதன் விடை தெரியும் என்பதால் இவ்விதம் கூறினார்.

3-5-2 தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத் தடிந்துண்ணும்

தீண்கழற்கா லசுரார்க்குத் தீங்கிழைக்குந் திருமாலை

பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடிப்பறந்துங் குனித்துழலாதார்

மண்கொ ளுலகிற் பிறப்பார் வல்வினை மோத மலைந்தே

பொருள் - குளிர்ச்சியைக் குணமாகக் கொண்டதான கடலால் சூழப்பட்ட பூமியில் உள்ளவர்களைக் கொண்டு, அவர்களுடைய சரீரமே தங்களுக்கு உணவு என்று கொண்டு வாழ்பவர்களும், இத்தகைய பாதகத்துக்கு இடப்பட்ட வலிமையான வீரக்கழலைக் காலில் கொண்டவர்களும் ஆகிய அஸுரர்களுக்குத் தீமையைச் செய்து, அதன் காரணமாகவே

பெரியபிராட்டியாரை மகிழவைக்கும் அவளுடைய நாதனை - இசை மிகும்படியாகப் பாடியும், உயரமாகக் குதித்து ஆடியும், அந்த மயக்கத்தால் எங்கும் திரிந்தபடியும் செய்யாதவர்கள், இந்தப் பூமியில் உள்ள மஹாபாபங்களால் எப்போதும் பீடிக்கப்பட்டு, பிறந்தபடி இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வனுக்கு உதவினது ஸூரிகளுக்கு உதவிற்று என்னலாம்படியன்றோ. “தங்களுக்கு இடருண்டு” என்று அறியாத ஸம்ஸாரிகள் விரோதியைப் போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் அவிக்குதராயிருப்பார், மஹாபாப அபிபவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இவன் எவ்விதம் உதவிகள் செய்தபடி உள்ளானோ அதே போன்று கஜேந்த்ரனுக்குச் செய்தான். கஜேந்த்ரன் போன்றே தங்களுக்கும் எப்போதும் ஸம்ஸாரம் என்ற முதலை காரணமாகத் துன்பம் உண்டு என்று அறியாதவர்கள், அவனுடைய “விரோதியைப் போக்கும் நீர்மை குணம்” என்ற குணத்தை எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அதனை எண்ணினாலும் எந்தவிதமான மாற்றங்களும் அடையாமல் இருப்பவர்கள், மஹாபாபங்களை அனுபவிப்பதற்காகவே பிறப்பவர்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தண்கடல் இத்யாதி) அஸூரர்கள் ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்து ஜீவிப்பர்களாயிற்று. இவர்களை ஹிம்ஸிக்கைக்கு இவர்கள் பண்ணின அபகார மென்னென்னில், (தண்கடல் வட்டத்துள்ளார்) ஏகதேச வாஸித்வத்தால் வந்த பாந்தவமே ஹேதுவாகவாயிற்று நலிவது. ஸர்வேச்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது யாதொன்று, அதுவேயாயிற்று இவர்களுக்கு ஹிம்ஸ ஹேதுவும். “தே வயம் பவதா ரக்ஷயா:” ஆர்த்தரான நாங்கள் ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே அதிகரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷயர். “உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்க வேண்டுகிறதென்? பண்ணின உபாஸநங் கொண்டு வளைக்கிறீர்களோ?” என்ன; “அது சொல்லில் தேவர்க்குக் கண்ணழிவு சொல்லிவிடலாம். ‘பவத் விஷயவாஸிந:’ தேவருடைய விஷயத்திலே நாங்கள் கிடக்கிறமையுண்டே, இதில் சொல்லலாம் கண்ணழிவில்லையிறே”. “நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்புகாண்” என்று சொல்லலாமாகிற் சொல்லிக்காணும். “இவற்றின் புறத்தாள் என்றெண்ணோ?” என்னக் கடவதிறே. இவர்கள் தங்கள் கண்வட்டத்திலே

உண்டுடுத்துத் திரிகிற இதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பர்களாயிற்று. (தமக்கிரையா) தங்களுடைய சரீர போஷணத்துக்காகவாயிற்று. (தடிந்துண்ணும்) ஹிம்ஸித்து ஜீவிக்கிற. (திண்கழற்காலசுரர்க்கு) திண்ணிய வீரக்கழலைக் காலிலேயுடைய அஸுரவர்க்கத்துக்கு. அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்று தீக்ஷித்திருக்குமா போலேயாயிற்று இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கு தீக்ஷித்து வீரக்கழலிட்டிருக்கும்படி. அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கீடான க்ருபையைத் தவிர்க்கிலும், இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கிட்ட வீரக்கழலைத் தவிர்க்கவொண்ணாது.

விளக்கம் – (தண்கடல் இத்யாதி) - அஸுரர்கள் மற்ற உயிர்களைத் துன்புறுத்தி, கொன்று அவற்றின் மூலம் வாழ்பவர்கள் ஆவர். ஆனால் அஸுரர்கள் இவர்களை இவ்விதம் செய்வதற்கான காரணம் என்ன, இவர்கள் செய்த தவறு என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (தண்கடல் வட்டத்துள்ளார் தண்கடல் வட்டத்துள்ளார்) - ஒரே இடத்தில் அனைவரும் ஸம்பந்தப்பட்டு இருத்தல் என்பதே அஸுரர்களால் பொறுத்துக்கொள்ள இயலவில்லை; ஆக இவ்விதம் இவர்கள் உள்ளதே, இவர்களை அஸுரர்கள் துன்புறுத்தக் காரணமாக உள்ளது. இவர்களை ஸர்வேஸ்வரன் காப்பாற்றுவதற்கு எது காரணமாக உள்ளதோ, அதுவே இவர்களை அஸுரர்கள் துன்புறுத்தவும் காரணமாக உள்ளது. இங்கு இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (1-19) - தே வயம் பவதா ரக்ஷயா: பவத் விஷய வாஸிந: நகரஸ்தோ வநஸ்தோ வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேச்வர: - நாங்கள் உங்களால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்கள், நீங்கள் எங்களுடைய தலைவர் ஆவீர்; காட்டிலிருந்தாலும் நாட்டில் இருந்தாலும் நீங்களே எங்கள் அரசர் - என்ற ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். துன்பத்தில் உள்ள நாங்கள், துன்பத்தில் உள்ளவர்களைக் காப்பதில் ஈடுபாடு கொண்ட உம்மால் காக்கப்படவேண்டியவர்கள் ஆவோம். இதனைக் கேட்ட இராமன், “அந்த உபாஸனை காரணமாகவே என்னை இவ்விதம் செய்யும்படி உரைக்கிறீர்களோ?”, என்றான். இதற்கு அவர்கள், “அப்படி நாங்கள் செய்ததற்காக நீ எங்களைக் காக்கவேண்டும் என்று ப்ரதி உபகாரமாகக் கேட்டால், நீ தடை கூற இயலும். ஆனால் பவத் விஷய வாஸிந: - உனது நாட்டில் வசிப்பவர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப நாங்கள் உன்னுடைய நாட்டில் வசிப்பதால், நீ எங்களைக் காப்பாற்ற எந்தத் தடையும் இல்லை. ஆனால் இதற்கு நீ - நான் காப்பாற்றுகின்ற நாட்டின் எல்லைக்கு அப்பால் உள்ள கானகத்தில் வசிப்பவர்கள் அல்லவோ நீங்கள் - என்று வேண்டுமானால் கூறிக்கொள்வாயாக. திருவிருத்தம் (33) - இவற்றின் புறத்தாள் என்றெண்ணோ - நமது

ஆட்சி போன்றவற்றுக்கு வெளியே இவள் உள்ளாள் - என்பது காண்க. “இந்த அஸுரர்கள் தங்களுடைய இடத்தில் நாங்கள் உண்டு, உடுத்தி, வசிப்பதன் காரணமாகவே இவர்கள் எங்களைத் துன்புறுத்துகின்றனர்”, என்றனர். (தமக்கு இரையா) - இவ்விதம் இவர்கள் செய்வது தங்களுடைய சரீரத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக ஆகும். (தடிந்துண்ணும்) - துன்புறுத்தி, மற்றவர்களைக் கொன்று வாழ்கின்ற. (திண் கழல் கால் அசுரார்க்கு) - உறுதியான வீரக்கழலைத் தங்களுடைய கால்களில் அணிந்துள்ள அஸுரகுலத்திற்கு. ஸர்வேச்வரன் அனைவரையும் காப்பாற்றுவதற்காக, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஏதத் வரதம் மம - இது என்னுடைய விரதமாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப உறுதியுடன் நிற்பது போன்று, இந்த அஸுரர்கள் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதற்காக உறுதி பூண்டு, கால்களில் இப்படிப்பட்ட கழல்கள் அணிந்துள்ளனர். ஸர்வேச்வரன் தான் காப்பாற்றுவதற்குத் துணையாகக் கைக்கொள்ளும் க்ருபையைத் தவிர்த்து நின்றாலும், இவர்கள் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதற்காக அணிந்துள்ள இந்த வீரக்கழலை நீக்கமாட்டார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (தீங்கிழைக்கும் திருமாலை) “இவர்களும் நம்மாலே ஸ்ருஷ்டரன்றோ” என்று குடல் துடக்கைப் பார்த்திருப்போமாகில் நம் விபூதி அழியும்; இவர்கள் அழியச்செய்தாகிலும் விபூதியை நோக்கும் விரகேதோ என்று, “மித்ர பாவேந” என்னும் தானும், “பவேயம் சரணம் ஹி வ:” என்னும் அவளுங்கூடவிருந்து மனோரதிப்பர்க ளாயிற்று. “களை பிடுங்கி ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்தோமாம் விரகேதோ?” என்று இருவருங்கூட விசாரியாநிற்பர்கள். (பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி) “ஸ்ரீய:பதியைப் பாடாநின்றார்கள்” என்று, பண்கள்தான் “என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்” என்று வந்து தலைகாட்ட. அதாவது, பண் சுமக்கப்பாடி என்றபடி. அன்றிக்கே, பண்கள் தலைமை பெறும்படி பாடி. தலையான பண்ணிலே பாடி. அன்றிக்கே, ப்ரீதியாலே அடைவுகெட்டு, ஒரு பண்ணிலே எல்லாப் பண்ணும் வந்து மெய்க்காட்டிடும்படி என்னவுமாம். (பறந்தும் இத்யாதி) கால் தரையில் பாவாதே கூத்தாடி. அதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். பறந்து கொண்டு குனித்து இதுவே யாத்ரையாகாதார். (மண்கொள் இத்யாதி) வல்வினை - மலைந்து - மோத மண்கொள் உலகில் பிறப்பார். பகவத் குணாநுபவம் பண்ணும் அத்தனை போதுமிறே அவர்கள் “நாம் அவிக்குதராயிருக்கவேணும்” என்று குறிக்கொண்டு இறுக்குவாதம் பற்றினாற்போலேயிருப்பது; சாதுர்த்திகம் வந்து எடுத்தெற்றப்புக்கால்

இவனாற் செய்யலாவதில்லையே. “பிறப்பு” என்கிற இது, அல்லாத துக்கங்களுக்கு மெல்லாம் உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் – (தீங்கிழைக்கும் திருமாலை) - ஆனால் ஸர்வேச்வரன் தனது மனதில், “இந்த அஸுரர்களும் நம்மால் படைக்கப்பட்டவர்கள் ஆயிற்றே! இப்படியாக உயிர் - உடல் ஸம்பந்தத்தை நாம் ஆராய்ந்தால் நம்முடைய விபூதி அழியும். இவர்களை இவ்விதம் அழித்தாலும், அழிக்காமல் விட்டாலும் நம்முடைய விபூதியைக் காப்பாற்ற வேறு ஏதும் வழி உண்டா?”, என்று ஆராய்வான். அதாவது களையை எடுத்து தங்கள் அடியார்களைக் காப்பாற்ற என்ன வழி என்று ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியாரும் கலந்து ஆலோசிப்பார்கள் என்கிறார். இதற்கு ப்ரமாணம், யுத்தகாண்டம் (18-3) – மித்ர பாவேந - நண்பன் என்று கூறி வருபவனை நான் கைவிடமாட்டேன் - என்று அவனும், ஸுந்தரகாண்டம் (58-44) - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - அபயம் அளித்து உங்களைக் காப்பேன் - என்று அவளும் கூடவே இருந்து காப்பாற்ற எண்ணுவார்கள் என்பதாகும். (பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி) – “பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி” என்பதற்கு நான்கு விதமாகப் பொருள் உரைக்கிறார். பெரியபிராட்டியின் நாயகன் குறித்து இவர்கள் பாடப்போகிறார்கள் என்று அறிந்த பண்கள், “தாம் இவர்களுக்கு உதவி செய்து நம்முடைய இருப்பு என்பதை அடையவேண்டும்”, என முடிவு செய்து ஓடிவந்தன என்பது முதல் பொருள். அல்லது ப்ரீதி காரணமாக முறை தவறி ஒரே பண்ணிலே அனைத்து பண்களும் வந்து நின்றன என்பது இரண்டாவது பொருள். இந்த இரண்டுவிதங்களிலும் அந்தப் பண்கல், “என்னை வைத்துப் பாடவேண்டும், என்னை வைத்துப் பாடவேண்டும்” என்று வந்ததாக உரைக்கிறார். அல்லது, “பண்கள் உயர்ந்த நிலையை அடையும்படியாகப் பாடி” என்பது மூன்றாம் பொருள். அல்லது “உயர்ந்த ஒரு பண்ணில் பாடி” என்பது நான்காம் பொருள். (பறந்தும் இத்யாதி) - கால்கள் தரையில் பதியாதபடி துளளிக் குதித்து கூத்தாடி, அதுவே தங்களுடைய வாழ்க்கை என்று இல்லாதவர்கள். உயரக் குதித்தபடி ஆடுவதே வாழ்க்கை என்று இல்லாதவர்கள். (மண்கொள் இத்யாதி) - வலிய வினைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மேலிட, அவைகள் காரணமாக மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுப்பார்கள். ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கும்போது “நாம் எந்தவிதமான மாற்றங்களும் அடையாமல் இருக்கவேண்டும்” என்று உறுதியாகத் தீர்மானித்து, வளைத்துக் கொள்ளும் வாதம் பிடித்தது போன்று உள்ளவர்கள், சாதுர்த்திகம் என்னும் ஒருவிதமான நோய் பீடித்தது போன்று, மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுத்தாலும், செய்வது ஏதும் இல்லாமல் உள்ளனர்.

“பிறப்பு” என்பது மற்ற அனைத்து துன்பங்களையும் கூறாமல், உதாரணமாக ஒன்று என்னும்விதமாகக் கூறப்பட்டது.

3-5-3 மலையை யெடுத்துக் கன்மாரி காத்துப் பசுநிரை தன்னைத்

தொலைவு தவிர்த்த பிரானைச் சொல்லிச்சொல்லி நின்றெப்போதும்

தலையினோடாதனந் தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்

அலகொணரகத் தழுந்திக் கிடந்துழைக்கின்ற வம்பரே

பொருள் - தனது ஆராதனைக்கு உண்டான இடையூறு காரணமாக இந்த்ரன் உண்டாக்கிய கல்மழையிலிருந்து, “காப்பாற்றவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்கக்கூட அறியாத பசுக்கூட்டத்தை, கோவர்த்தன மலையை எடுத்து, அழிவு ஏதும் அண்டாதபடி காப்பாற்றி, அவற்றின் ஆபத்தை நீக்கி உதவி செய்தவனை - பலமுறை உரைத்து, எப்போதும் ஓயாமல் நின்று, தலையானது தரையில் படும்படியாக கீழும் மேலுமாகப் பறந்து ஆடாதவர்கல், பல துன்பங்கள் சூழ்ந்துள்ளதான நரகங்களில் கரை ஏற இயலாதபடி அழுந்திக் கிடந்து துன்பத்தில் வருந்தும் புதியவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை - உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயர்க்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்குதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - “இவன் நமக்கு உதவி செய்தான்” என்பதைக் கூட அறிய இயலாத பசுக்களுக்கும், அந்தப் பசுக்கள் போன்றே தன்மை கொண்ட இடையர்களுக்கும் உண்டான ஆபத்தினை நீக்கிய உயர்ந்த குணத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி நின்று, தங்களுடைய உடலும் மனமும் மாறாமல் உள்ளவர்கள், எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடியே இருப்பார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மலையை இத்யாதி) இந்த்ரனுக்கு ஆட்டைக்கொரு போஜனமாயிற்று இடையிரிடுவது; அவனுக்கு விருந்திடுக்கைக்கு இவர்கள் பாரிக்கிறபடியைக் கண்டு, “நீங்கள் செய்கிறவிது என்னென்பது?” என்று கேட்க; “வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சோறிடுகையாயிருக்கும்” என்ன; “நான் பிறந்து வளருகிற ஊரில் ஒரு த்ரவ்யத்தை ஒரு

தேவதாந்தரங் கொள்ளுகையாகிறவிது மஹிஷீ ஸ்வேதம் பிறரதானவோபாதி” என்று பார்த்து, “அவ்வாகாச வாயனுக்கோ இடுவது? நமக்கும் மலைக்கும் காற்றுக்கும் இடந் தந்து, பசுக்களுக்கும் புகலாய், புல்லுந்தண்ணீருமுண்டாயிருக்கிற இம்மலைக்கன்றோ இடுவது” என்றருளிச்செய்ய; இடையராகையாலே “அப்படியே செய்வோம்” என்று அவர்களுமிசைந்து, “துன்னு சகடத்தாற் புக்க பெருஞ்சோற்றை” அம்மலையோடொக்கக் குவித்தார்கள்; அதையடைய அப்படியே யிருப்பதொரு வடிவைக் கொண்டு, “கோவர்த்தநோஸ்மி” என்று அமுது செய்துவிட்டான்; உண்ணவிருந்தவன் உண்ணப் பெறாமையாலும், பசிக்கோவத்தாலுமாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க.

விளக்கம் – (மலையை இத்யாதி) - இந்த்ரனுக்கு வருடத்திற்கு ஒருமுறை இடையர்கள் உணவு அளிப்பர். அவனுக்கு விருந்தளிப்பதால் இவர்களுக்கு ஏற்படும் மகிழ்வைக் கண்ட க்ருஷ்ணன் அவர்களிடம், “நீங்கள் செய்யும் இந்தச் செயல் என்ன?” என்றான். இதற்கு அவர்கள், “மழை பெய்வதற்காக இந்த்ரனுக்கு உணவு அளிக்கும் செயலாகும்”, என்றார்கள். “அவர்களை இந்த்ரனுக்கு உணவிட்டால், அளித்து விட்டுப் போகட்டும்” என்று விடாமால், அதனை ஏன் தடுத்தான் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனாகிய தான் பிறந்த வளர்கின்ற ஊரில், ஒரு பொருளை வேறு ஒரு தேவதை எடுத்துக் கொள்ளுதல் என்பது, மனைவிக்கு மற்றவர் மூலம் பணி செய்வது போன்றது என்று கொண்டதால் ஆகும். இதனால் அவர்களிடம் க்ருஷ்ணன், “ஆகாயத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்ட இந்த்ரனுக்கா உணவு அளிப்பது? நமக்கும், மழைக்கும், காற்றுக்கும் இருப்பிடத்தை அளிப்பதும், பசுக்களுக்கு இளைப்பாறும் இடமாக உள்ளதும், புல்லும் தண்ணீரும் நிறைந்ததும் ஆகிய இந்தக் கோவர்த்தன மலைக்கு அல்லவோ உணவிட வேண்டும்?” என்றான். இதனைக் கேட்ட அவர்கள், “அப்படியே செய்து விடுகிறோம்” என்று ஏற்றுக்கொண்டு, பெரியதிருமடல் (140) - துன்னு சகடத்தாற் புக்க பெருஞ்சோற்றை – என்பதற்கு ஏற்ப அந்த கோவர்த்தன மலையின் அளவிற்கு அங்கு உணவைக் குவித்தனர். அதனை ஏற்பதற்காக, அந்த கோவர்த்தனம் போன்ற ரூபத்தை க்ருஷ்ணன் எடுத்தவனாக, கோவர்த்தன அஸ்மி - நானே கோவர்த்தனன் ஆவேன் - என்று உண்டான். அப்போது, “அந்த உணவினைத் தான் பெறுவோம்” என்று எண்ணி நின்ற இந்த்ரன், உணவு கிடைக்காத காரணத்தாலும், பசியும் கோபத்தாலும் கல் போன்ற மழையைப் பொழியும்படிச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (மலையை யெடுத்துக் கல்மாரி காத்து) “ரசஷகம்” என்று சொன்ன மலைதன்னை யெடுத்து ரக்ஷித்தான். வினைமுடுகினால் எதிரியுடைய ஆயுதந் தன்னைக் கொண்டு அவரை வெல்லுவர்களிறே வீரராயிருப்பார். அப்படியே முன்னே நின்ற கல்லை எடுத்துக் கல்மாரியைக் காத்தான். அவன் பண்ணின அபகாரத்துக்குத் தோளைக் கழிக்க வேண்டியிருக்க, “பாவி பசிக் கோவத்தாலே செய்தானாகில் செய்வதென்? ஆஸூர ப்ரக்ருதிகள் பக்கல் செய்யுமத்தை இவனோடு செய்யவொண்ணாது; தானே கையோய்ந்து போகிறான்” என்று அவனால் வந்த நலிவைக் கணக்கிட்டு ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை யெடுத்துக் கொண்டு நின்றானாயிற்று. (கல்மாரி காத்து) நீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலையெடுத்துக் காக்குமித்தனை காணும்! (பசுநிரை தன்னை) ஆனையையும் ஸம்ஸாரிகளையும் ரக்ஷித்ததுதான் நித்யஸூரிகளை ரக்ஷித்தவோபாதி யாம்படியிறே இடையருடையவும் பசுக்களுடையவும் நிலை. “பசு நிரை தன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த” என்பானென்? என்னில், ரக்ஷித்தவர்களில் ப்ரதாநரைச் சொல்ல வேணுமே; பண்ணின உபகாரத்தை அறிந்திருப்பாரைச் சொல்லவேணுமே; இடையர் இளிம்பு கண்டால் சிரிப்பன பசுக்களிறே. “க்ருதாநுகாராநிவ கோபிராஜவே” என்கிறபடியே. (தொலைவு தவிர்த்த) பசுக்களும், இடையரும் மாளாதபடி ரக்ஷித்த. (பிரானை) அன்று அம்மழையிலும் காற்றிலும் அடியுண்டாரும் தாமாய், உதவிற்றும் தமக்காக என்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - (மலையை எடுத்துக் கல்மாரி காத்து) - தனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே அவர்களைக் காப்பாற்றாமல், மலையை எடுத்து ஏன் காப்பாற்ற வேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். “இந்த கோவர்த்தன மலையே நமக்கு பாதுகாப்பு” என்று முன்பு தன்னால் கூறப்பட்ட மலையை எடுத்தே காப்பாற்றினான்; இது முதல் பொருள். ஒரு யுத்தம் வரும்போது எதிரியிடம் உள்ள ஆயுதத்தைக் கொண்டே அவர்களை வீரர்கள் வெற்றி கொள்வார்கள்; இதே போன்று இந்த்ரன் பெய்வித்த கல்மழையைத் தனக்கு முன்பாக இருந்த கல்லால் ஆன கோவர்த்தன மலையை எடுத்துத் தடுத்தான். இந்த்ரன் செய்த தவறுக்கு அவனுடைய தோளை வீழ்த்த வேண்டியதை விடுத்து ஏதும் செய்யாமல் இருந்தது ஏன்? “இந்த்ரன் தனது பாவங்கள் காரணமாகப் பசிக்கு உணவில்லாமல் போனான். அந்தப் பசிகோபத்தில் இவ்விதம் செய்கிறான். அஸூரர்களுக்கு அளிப்பது போன்ற தண்டனையை இவனுக்கும் செய்தல் கூடாது. தானே தனது கை நொந்து நிறுத்தி விடுவான்” என்று எண்ணினான்; ஆகவே இந்த்ரனால் ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கணக்கிட்டு,

எழுநாட்கள் அந்த மலையை எடுத்து, ஒரே போன்று நின்றான். (கல்மாரி காத்து) – ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர், “இந்தரன் நீர் மழையைப் பொழியும்படிச் செய்திருந்தால், கடலைத் தனது திருக்கரத்தில் எடுத்துக் காப்பாற்றி இருப்பான்”, என்பார். (பசுநிரை தன்னை) - பசுக்கூட்டம் என்பது இடையர்களுக்கும் உதாரணம். யானையையும் ஸம்ஸாரிகளையும் காப்பாற்றியது என்பது நித்யஸூரிகளைக் காப்பது போன்றே அல்லவோ? இது போன்றே அல்லவோ இடையர்களுடைய நிலையும் பசுக்களுடைய நிலையும் காணப்பட்டது? இடையர்கள் உள்ளபோது, பசுக்களை காப்பாற்றியதைக் குறிக்கும் விதமாக “பசுநிரை தன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த” என்று ஏன் கூறினார்? காரணம், தான் காப்பாற்றியவர்களில் முதன்மையாக உள்ளவர்களை உரைக்கவேண்டும் என்பதால் ஆகும். அதாவது இடையர்கள் என்னும்போது, பசுக்கள் இன்றி அவர்கள் இல்லை என்பதால் இவ்விதம் கூறினார். இங்கு பசுக்களையும் இடையர்களையும் நோக்கினால், “பசுக்கள் சேதநர்கள் போன்றும், இடையர்கள் அசேதனம் போன்றும்” காணப்படுவதால் பசுக்கள் கூறப்பட்டன. இது எப்படிப் பொருந்தும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தன்னால் செய்யப்பட்ட உபகாரத்தை அறிபவர்களை அல்லவோ முதலில் கூறவேண்டும்? ஆகவே பசுக்களைக் கூறினார். பசுக்களுக்கு “க்ருஷ்ணன் தங்களுக்கு உதவி செய்தான்” என்று அறியும் ஞானம் உள்ளதோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பசுக்களால் பரிகாசம் செய்யும்படியாக ஆயர்கள் பயந்து நின்றனர்; இப்படிப்பட்ட நிலையைக் கண்டால் பசுக்கள் சிரிக்கும் அல்லவோ? இதற்கு ப்ரமாணம், கிராதார்ஜுநீயம் நான்காம் ஸர்க்கம் க்ருதாநுகாராநிவ கோபிர் ஆர்ஜவே - பசுக்களால் பரிகாசம் பண்ணும்படி நின்ற இடையர் - என்பதாகும். (தொலைவு தவிர்த்த) – தொலைவு என்றால் அழிவு. பசுக்களும் இடையர்களும் அழிந்துவிடாமல் காப்பாற்றிய. (பிரானார்) - அன்று பெய்த அந்த மழையிலும் காற்றிலும் தவித்தபடி நின்ற அவர்களும் நம்மாழ்வாராகிய தானும். அதாவது தனக்காக வந்து உதவினான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சொல்லிச்சொல்லி) ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகச் சொல்லிலிறே ஸக்ருதுச்சாரணம் அமைவது. (நின்று) ஒருகால் சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே, ஒரு காலத்திலே பலகால் சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே. (எப்போதும்) ஆள்கண்ட போதாகவன்றிக்கே ஸர்வகாலமும். (தலையினோடாதனந்தட்ட) தலை தரையிலே தட்டும்படி. (தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்) தடுகுட்டமாவது - குணாலை. அதாவது - அடைவுகெடப் பண்ணும் விகாரம். கால் தரையில் பாவாதபடி ஆடாதார். (அலைகொள்

இத்யாதி) துக்கோர்மி பரம்பரைகளையுடைத்தான நரகத்திலே தலைகாண வொண்ணாதபடியாக அழுந்தி க்லேசப்படுகிற. (வம்பர்) என்றுமொக்க யமபடர்க்குப் புதியராவர். வம்பு - புதுமை. முனநாள் நலிந்தால், பிறறை நாள் வந்து தோற்றினால், “முனநாள் நாம் நலிந்தவன்” என்று க்ருபை பண்ணாதே, மோம்பழம் பெற்றாற்போலே, “வாரீரோ! உம்மையன்றோ தேடித் திரிகிறது” என்னும்படியாவர்.

விளக்கம் - (சொல்லிச்சொல்லி) - ஒரு பலனுக்காக உரைத்தால் ஒருமுறை கூறிய பின்னர் விட்டுவிடுவர். இது போன்று அல்லாமல், (நின்று) ஒருமுறைகூறி விடுவது அல்லாமல், ஒரு காலகட்டத்தில் பலமுறை கூறி விடுவதும் அல்லாமல், (எப்போதும்) அவனைக் காணும்போது மட்டும் உரைக்காமல், எப்போதும் உரைத்தபடி. (தலையினோடு ஆதனம் தட்ட) - தலையானது தரையில் வந்து இடிக்கும்படி. (தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்) - குட்டிக்கரணம் இட்டு. அதாவது முறை தவறிச் செய்யும்படியாக உள்ள மாற்றம். கால் தரையில் படாதபடி ஆடாமல் உள்ளவர்கள். (அலைகொள் இத்யாதி) - துக்கங்கள் என்னும் அலைகள் கொண்ட நரகத்தில் தரை காண இயலாதபடி அழுந்தி துன்புற்று, (வம்பர்) - யமதூதர்களுக்கு எப்போதும் புதியவராக இருப்பர். அதாவது முதல் நாள் யம தூதர்கள் துன்புறுத்திய பின்னர், அடுத்த நாள் வந்து அவர்கள் முன்பாக மீண்டும் நின்றவுடன், “நேற்றுதான் இவன் நம்மால் துன்புறுத்தப்பட்டான்” என்று எண்ணி கருணை காட்டாமல், நறுமணம் மிகுந்த பழம் கிடைத்தது போன்று, “வாரும். உம்மை அல்லவோ நாங்கள் தேடியபடி இருந்தோம்”, என்று மகிழும்படியாக நிற்பர்.

வ்யாக்யானம் - புநரபி, (மலையையெடுத்துக் கன்மாரி காத்து) ஆச்ரிதார்த்தமான ப்ரவ்ருத்தியாமித்தனையே வேண்டுவது. அரியன செய்தாலும் எளியதாய்த் தோற்றும். (பசுநிரை தன்னை) அரியன செய்து ரசஷிக்கைக்கு, பண்ணும் ரசஷணத்தை விலக்காதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; இத்தலையில் தரமில்லை என்கிறது. (பிரானை) நிலவு, தென்றல், சந்தனம், தண்ணீர் போலே பரார்த்தமாயாயிற்று வஸ்துவிருப்பது. (சொல்லி இத்யாதி) “அவாக்யநாதர:” என்றிருக்கக் கடவ, தத்வம் “அலவலை வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்” என்னும்படி அலவலையாய்த் தன்னைத் தங்களுக்காக ஓக்கி வைத்தால், தங்கள் வாய்கொண்டு மானிடம் பாடாதே, “என் தஞ்சனே - நஞ்சனே - வஞ்சனே என்னும் எப்போதுமென் வாசகம்” என்கிறபடியே “வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்” என்றேத்தாதார். (அலைகொள் இத்யாதி) இந்நரகத்திலே

போய்ப்புகுவர்கள் என்கிறார். தடுகுட்டமாய்ப் பறவாமைதானே நரகம் என்கிறார். “யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா” ஸ்வர்க்க நரகங்கள்தான் வ்யக்திகள் தோறும் வ்யவஸ்திதமாயிறேயிருப்பது. தமக்கிருந்தபடியாலே சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் – இந்தச் சூழலில் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கு வர, அவர் பொருட்டு முன்பு அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம் அன்றி, வேறு ஒரு விசேஷ கருத்தைக் கூறத் தொடங்குகிறார். (மலையை எடுத்துக் கன்மாரி காத்து) - அடியார்களுக்காக ஏதேனும் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதையே எண்ணியபடி இருப்பவன். மிகவும் கடினமான செயல்களைச் செய்தபோதிலும், நாம் ஏதும் செய்யவில்லையே என்று இருப்பவன். (பசுநிரை தன்னை) - அவன் மிகவும் உயர்ந்த செயல்கள் செய்து நம்மைக் காப்பாற்றுவதற்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்றால், அவன் செய்யும் ரக்ஷிக்கும் செயலைத் தடுக்காமல் இருந்தாலே போதுமானது. பசுக்கள் விஷயத்தில் அவற்றிடம் ஏதும் பெரிதான கைம்மாறு இல்லை என்றாலும், அவனை அவை விலக்காமல் இருந்தன. (பிராணை) – சந்த்ரன், தென்றல், சந்தனம், நீர் ஆகியவை மற்றவர்களுக்காக உள்ளது போன்று இவனும் மற்றவர்களுக்காகவே உள்ளான். (சொல்லி இத்யாதி) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-4) - அவாக்யநாதர: - ஏதும் பேசாமல் உள்ளவன் - என்னும்படியாக இருக்கக்கூடிய அந்த பரப்ரஹ்மம், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-1-2) - அலவலை வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுதியாகப் பேசியபடி, தங்களுக்காக இங்கு வந்து பிறந்ததால், திருவாய்மொழி (3-9-9) - வாய் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுடைய வாய் மூலமாக, மனிதர்களைத் துதிக்காமல், திருவாய்மொழி (3-8-2) - என் தஞ்சனே - நஞ்சனே - வஞ்சனே என்னும் எப்போதுமென் வாசகம் - என்பதற்கு ஏற்ப “வாய் என்னும் உறுப்பைப் பெற்றதன் பலனை அடைந்தோமே” என்று எண்ணியபடி அவனைப் புகழ்ந்து நிற்காதவர்கள். (அலைகொள் இத்யாதி) - நரகத்தில் சென்று விழுவார்கள் என்கிறார். கீழும் மேலுமாகக் குதித்து ஆடாதபடி இந்தப் பூமியில் இருப்பதே நரகம் என்கிறார். ஆனால் இப்படி இருப்பது நரகமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (30-18) - யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா - (லக்ஷ்மணன் கூறுவது) இராமா! உன்னுடன் சேர்ந்து உள்ளதே ஸ்வர்க்கம், பிரிந்து உள்ளதே நரகம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வர்க்கமும் நரகமும் அவரவர்களுடைய நிலைக்கு ஏற்ப அல்லவோ உள்ளது? தனக்கு அவனைக் குறித்து ஆடாமலும் பாடாமலும் இருப்பதே நரகம் என்கிறார்.

3-5-4 வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா மால்விடை யேழுமடர்த்த

செம்பவளத்திரள் வாயன் சிரீதரன் றொல்புகழ் பாடிக்
கும்பிடு நட்டமிட் டாடிக் கோகுகட்டுண் டுழலாதார்
தம் பிறப்பாற் பயனென்னே சாது சனங்களிடையே

பொருள் - அழகுள்ளதாக மலர்ந்த மாலையைச் சூடியுள்ள நப்பின்னைப் பிராட்டியை அடைவதாகிற பயனைக் காரணமாக வைத்துக் கொண்டு, மிகவும் பெரியதான ஏழு எருதுகளை அடக்கியவனும், சிவந்த பவளம் போன்ற திரண்ட அதரங்களைக் கொண்டவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய இயல்பான திருக்கல்யாண குணங்களை வாயாரப் பாடி, தலைகீழாகக் கூத்தாடி, மிகுந்த ஆரவாரம் செய்து திரியாமல் உள்ளவர்கள், சாதுக்களின் நடுவில் பிறப்பதால் என்ன பயன் உள்ளது?

அவதாரிகை - நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவனோடே ஸம்சுலேஷித்த ப்ரணயித்வ குணத்தை அநுலந்தித்து ஈடுபடாதவர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

விளக்கம் - நப்பின்னைப் பிராட்டியின் பொருட்டு ஏழு எருதுகளை அடக்கி, அவளுடன் க்ருஷ்ணன் கலந்து நின்ற காதல் குணத்தை எண்ணியபடி, அதில் ஈடுபடாமல் நிற்பவர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய நடுவில் என்ன பயனுக்காகப் பிறந்தனர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா) வம்பென்று பரிமளம். அவிழ்கையாவது அது ப்ரவஹிக்கையாய். கோதையென்று மாலையாய். அதையிட்டு மயிர்முடியை லக்ஷிக்கிறது. நறுநாற்றம் கமழா நின்றுள்ள மாலையையுடையள் என்றபடி. நப்பின்னைப் பிராட்டியை ஒப்பித்து நிறுத்தினார்களாயிற்று, “இந்த ரிஷபங்களை வென்றார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக்கடவோம்” என்று; ஒப்பனையழகையும் மயிர்முடியையுங் கண்டவாறே, தன்னைப் பேணாதே “தவாஸ்மி” என்று அவளுக்காகத் தன்னை ஒக்கினான். (மால்விடை) பெரிய ரிஷபங்கள். வடிவில் பெருமை தன்னைக் கண்டபோதே பிற்காலிக்கும்படியா யிற்றிருப்பது. (ஏழும்) “ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி” என்று

சொல்லுகிறபடியே ஒன்றிரண்டு அன்றிக்கே, ஏழு விரோதிகளிறே. (அடர்த்த) அந்தந்தம் அணையப் புகுகிறது அவள் தோளாகையாலே, க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமே, ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்தானாயிற்று.

விளக்கம் – (வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா) - வம்பு என்றால் பரிமளம், அவிழ்கை என்றால் அது எங்கும் நிரம்புதல், கோதை என்றால் மாலை. அந்த மாலையைக் கூறி, அதனைக் கொண்டு தலைமுடியை உரைக்கிறார். மிகுந்த நறுமணம் பொருந்திய மாலையை உடையவள் என்று கருத்து. “இந்த எருதுகளை வெல்பவருக்கு இவளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்போம்” என்று கூறி நப்பின்னைப் பிராட்டியை நிறுத்தினார்கள். அவளுடைய அழகையும் தலைமுடியையும் கண்டவுடன், தன்னைத் குறித்துக் கவலைப்படாமல், தவாஸ்மி - நான் உனக்காகவே உள்ளேன் - என்று அவளுக்காகத் தன்னை ஆக்கினான் என்று கருத்து. (மால்விடை) - மால் என்பது பெருமை என்ற பொருளில் வந்தது. பெருமையுள்ள எருதுகள் அல்லது பெரிய எருதுகள். அவற்றின் தோற்றத்தில் உள்ள பெருமையைக் காணும்போது “நம்மால் அடக்க இயலுமா” என்று பின்வாங்கச் செய்வது போன்றுள்ள எருதுகள். (ஏழும) - ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்கநாநி - உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டவர்கள் செய்யும் நற்செயல்களுக்குக் கூட பல தடைகள் ஏற்படுகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒன்று அல்லது இரண்டு எருதுகள் என்றில்லாமல் ஏழு தடைகள் அல்லவோ இங்கு நப்பின்னைப் பிராட்டியை அடைவதற்கு முன்பாக உள்ளது? (அடர்த்த) - இந்த எருதுகளை வென்றால், அதன் பின்னர் அவளுடைய தோள்களை அணைக்கலாம் என்பதால், முறைப்படி வெல்வோம் என்று இல்லாமல், தனது ஒரு காலில் அவற்றின் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்தான்.

வ்யாக்யானம் – (செம்பவளத்திரள் வாயன்) அபிமத விரோதி போகையாலே, ஸ்மிதம் பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, அவை திருத்தோளுக்கிரை போராமையாலே ஸ்மிதம் பண்ணி நின்றபடி என்றுமாம். (சிரீதரன்) இவ்விடை ஏழையும் வென்று வீரலக்ஷ்மியோடே நின்ற நிலை. “பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே” என்று அவள் அணைக்கும்படியாக நின்ற நிலை. “தம் த்ருஷ்ட்வா” ப்ரணயதாரையில் ரஸிகத்வமேயாயிற்று முன்பு கண்டு போந்தது. “அந்த போகத்துக்கு விரோதிகளானவற்றைப் போக்கவல்லர்” என்று கண்டது இன்றாயிற்று. வேட்டைக்குப் போனால், “இன்ன துஷ்ட ம்ருகத்தைக் கொன்றார். இன்ன ராக்ஷஸனைக் கொன்றார்” என்று கூடப்போனவர்கள் சொல்லக் கேட்குமத்தனை முன்பு:

அவ்வளவன்றிக்கே, கண்ணாலே கண்டது இன்றாயிற்று. “சத்ருஹந்தாரம்” தன் திருமேனியில் ஒரு வாட்டம் வாராமே எதிரிகளே நோவுபடும்படியாக, அம்போடே வெட்டோடே போகாமே எதிரிகளை முதலற மாய்த்து வந்தவரை. “மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்” பார்யைபக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜையை எடுத்துக்கொண்டு போவாரைப்போலே, ரிஷிகளுக்கு விரோதிகளான ராசுஷஸரைக் கொண்டு, பிராட்டியை அணைக்கைக்கு அது பச்சையாக வந்தார். “பபூவ” ராசுஷஸருடைய க்ரௌர்யத்தையும், பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, “என் புகருகிறதோ” என்று “ஸத்தையில்லை” என்னும்படியிருந்தவள் வெற்றியோடே கண்டு உள்ளானாள். “ஹ்ருஷ்டா” தர்மியுண்டானால் தர்மங்களுமுண்டாமிறே. “வைதேஹி” வீரவாசி அறியுங்குடியிலே பிறந்தவளென்னுதல்; அன்றிக்கே “ஒரு வில்லை முறிக்க என்னைக் கொடுத்த எங்களையர், தனியே நின்று பதினாலாயிரம் ராசுஷஸரைக் கொன்ற வீரவாசியைக் கண்டாராகில் என்படுவரோ” என்று அவரை நினைத்தாளாகவுமாம். “பர்த்தாரம்”, “தாரா: பித்ருக்ருதா:” போலே, “ஐயர் நீர் வார்த்துக் கொடுத்தவர்” என்று விரும்பிப்போந்தாள் முன்பு; இப்போதாயிற்று “ஆண்பிள்ளை” என்று அணைத்தது; “ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம்” என்றவளிறே. “பரிஷஸ்வஜே” யுத்த வடுவுள்ளவிடமெங்கும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேறு கொண்டாள். அப்படியே அவளணைக்க நின்றபடி.

விளக்கம் – (செம்பவளத்திரள் வாயன்) – சிவந்த பவளம் திரண்டது போன்றுள்ள திருஅதரம் கொண்டவன். தனக்கு விருப்பமான பொருளை அடைவதற்கு இருந்த தடைகள் நீங்கியதால் புன்முறுவல் செய்தான். அல்லது தனது திரண்ட திருத்தோள்களுடைய வலிமைக்கு ஏற்றபடி எருதுகள் இல்லை என்று எண்ணிப் புன்முறுவல் செய்தான். (சீரிதரன்) - இதற்கு இரண்டு பொருள் கூறுகிறார். அந்த ஏழு எருதுகளையும் வீழ்த்திய பின்னர் வீரலக்ஷ்மியுடன் நின்ற நிலை. அல்லது இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் – பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே – சீதை தனது கணவனை அணைத்துக் கொண்டாள் - என்பதற்கு ஏற்ப நப்பின்னைப் பிராட்டி வந்து தன்னை அணைத்துக் கொள்ளும்படியாக நின்ற நிலை. இங்கு இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகம் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது; (30-38) – தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ரு ஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹி பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே - சத்ருக்களை அழித்து முனிவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படுத்திய இராமனைப் பார்த்த சீதை ஆனந்தம் அடைந்து, தனது கணவனான இராமனை அணைத்துக்கொண்டாள் -

என்பதாகும். [தம்த்ருஷ்ட்வா] - தன்னுடன் இராமன் இன்பமாக இருக்கும் நேரத்தில் அவன் தனக்கு மிகுந்த காதலை அளித்ததைச் சீதை கண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அந்த இன்பத்திற்குத் தடையாக உள்ளவற்றைப் போக்கவல்லவன் என்பதை இன்று அல்லவோ கண்டாள்? வேட்டைக்கு இராமன் சென்றால், “இன்று இந்தக் கொடிய விலங்குகளைக் கொன்றான், இந்த அஸுரர்களை வீழ்த்தினான்”, என்று அவனுடன் சென்று வந்தவர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறாள்; இன்று அல்லவோ நேரில் கண்டாள். [சத்ரு ஹந்தாரம்] - தனது திருமேனிக்கு எந்தவிதமான துன்பமும் ஏற்படாமல், எதிரிகள் மட்டுமே துன்பம் அடையும்படியாக, அந்த எதிரிகள் தங்கள் மீது பாய்ந்து நிற்கும் அம்புகளுடைய வெட்டுக்காயங்களுடன் ஓடிவிடாமல் அவர்களை முற்றிலுமாக அழிந்துவிட்டு வந்தவனை. [மஹர்ஷீணாம்] - தனது மனைவியின் அன்பைப் பெறுவதற்காகக் குழந்தையை எடுத்தபடி நிற்பவர்கள் போன்று முனிவர்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ள ராசுஷஸர்களை அழித்து, சீதையை அணைத்துக்கொள்ள அதுவே வழி என்று வந்தான். [பபூவ] - அந்த ராசுஷஸர்களுடைய கொடுமான தன்மையையும், இராமனுடைய மென்மையான தன்மையையும் நன்கு அறிந்தவளாகிய சீதை “என்ன நடக்கப் போகிறதோ?”, என்று அச்சம் கொண்டு, இனி தனக்கு இருப்பு உண்டோ என்று கலங்கி நின்றவள், அவன் வெற்றியோடு திரும்பியதைக் கண்டு, தான் இருக்கிறோம் என்ற சிந்தனைக்கு மீண்டும் திரும்பினாள். [ஹ்ருஷ்டா] - தர்மங்களை உடையவர்கள் இருந்தால் தர்மங்களும் நிலைநிற்கும் அல்லவோ? [வைதேஹீ] - வீரத்தின் மேன்மையை நன்கு அறிந்த வம்சத்தில் பிறந்தவள். அல்லது சீதை தனது மனதில், “இந்த இராமன் ஒரு வில்லை முறித்தவுடன், அந்த வலிமையைக் கண்டு என்னையே எனது தந்தை இராமனுக்கு அளித்தார். இங்கு இராமன் தனியாக நின்று பதினாலாயிரம் ராசுஷஸர்களைக் கொன்றதைக் கண்டால் என்ன செய்வாரோ?” என்று தசரதரைச் சிந்தித்தாள். [பர்த்தாரம்] - “எனது தந்தையால் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கப்பட்டவர்” என்று இராமனை மிகவும் விரும்பினாள். ஆனால் இன்று “இவன் ஆண்மகன்” என்று அணைத்துக்கொண்டாள். ஆனால் இவள் முன்பு இராமன் தனனைக் கானகத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல மறுத்தபோது, அயோத்யாகாண்டம் (30-3) - ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம் -எனது தந்தை ஆண்மகன் வடிவில் உள்ள பெண்ணையா நான் மருமகனாக அடைந்துள்ளேன் என்று எண்ணியிருப்பாரா - என்று கேட்டவள், இன்று இப்படியாகக் கொண்டாடுகிறாள். [பரிஷஸ்வஜே] - யுத்தத்தில் உண்டான காயம் ஏற்பட்ட இடங்கள்

அனைத்திலும் தனது ஸ்தனங்கள் கொண்டு மென்மையாகக் காய்ச்சி ஒத்தடம் அளித்தாள். இது போன்றே நப்பின்னைப் பிராட்டியால் அணைக்கப்பட்டபடி நின்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (தொல்புகழ்) ஸ்வரூபாநுபந்தியான ப்ரணயித்வ குணத்தைப் பாடி. அந்த:புர பரிசுரத்தில் உள்ளாரைப்போலே; “மங்கையும் பல்லாண்டு” என்பர்களிறே. (கும்பிடு இத்யாதி) வணங்குவது ஆடுவது. அஞ்ஜலியுடன் ஆடவுமாம். (கோகுகட்டு) அடைவுகேடு தலைமண்டையிட்டு. (உண்டு) அதுவே ஜீவநமாய். (உழலாதார்) இதுவே யாத்ரையாக நடத்தாதார். (தம்பிறப்பால் இத்யாதி) கும்பிடு நட்மமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுமூலுகிறவர்கள் நடுவே இவர்கள் பிறந்த இத்தால் தாங்கள் கொண்ட ப்ரயோஜநமென்? வைஷ்ணவர்கள் நடுவே இவர்கள் சரீரபரிசுரஹம் பண்ணிற்று என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக? “திருப்புன்னைக் கீழே ஒருவர் இருக்குமிடத்திலே நம்முதலிகள் பத்துப்பேர் கூட நெருக்கிக் கொண்டிருக்கச்செய்தே க்ராமணிகள், மயிரெழுந்த பிசல்களும் பெரிய வடிவுகளும் மேல்சுற்றின இரட்டைகளுமாய் இடையிலே புகுந்து நெருக்கமாபோலே காண்” என்று பிள்ளைப்பிள்ளை.

விளக்கம் - (தொல் புகழ்) - அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்கள் போன்று ஸ்வரூபத்துடன் இயல்பாகவே உள்ள காதல் தன்மையைக் குறித்துப் பாடி. அவர்கள் திருப்பல்லாண்டு (2) - மங்கையும் பல்லாண்டு - என்று பாடுபவர்கள் அல்லவோ? (கும்பிடு இத்யாதி) - வணங்குதலும் ஆடுதலும். அதாவது அஞ்ஜலி முத்திரையுடன் ஆடுதல். (கோகு உகட்டு) - முறைதவறி தலைகீழாக. (உண்டு) - அவ்விதம் ஆடியபடி உள்ளதே தங்கள் வாழ்க்கை என்று கொண்டாடி. (உழவாதார்) - இதுவே தங்கள் வாழ்க்கை என்று இல்லாதவர்கள். (தம்பிறப்பால் இத்யாதி) - இவ்விதம் வணங்கியபடி, தலைகீழாக ஆடியபடி உள்ளவர்களுடைய நடுவில், இவ்விதம் செய்யாத இவர்கள் பிறந்த பிறப்பால் என்ன பயன் கண்டனர்? ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவில் இவர்கள் மனித சரீரம் எடுத்துப் பிறந்தது என்ன பயனுக்காக? இங்கு ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானுடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவராகிய ஸ்வாமி பிள்ளைப்பிள்ளை அருளிச்செய்ததைக் கூறுகிறார் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் உள்ள திருப்புன்னை மரத்தின் அடியில் அமர்ந்தபடி சாஸ்த்ரங்களைக் குறித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆராய்ந்தபடி இருப்பார்கள். அவற்றைக் கண்டு, கேட்டு ஆனந்தம் அடையவேண்டும் என்ற ஆசையால், மிகவும் சிறிய இடமான அந்த இடத்தில் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் மோதியபடி நெருக்கிக் கொண்டு நின்று

கேட்பார்கள். ஆனால் அந்தக் கூட்டத்தைக் கண்டு சாதாரண மக்கள், அங்கு நமக்கு ஏதோ பொருள் கிடைக்கும் என்று எண்ணி, முடி நிறைந்த தோள்களும் தலைப்பாகையுமாக அங்கு வந்து நெருக்குவர்; அவர்களால் அங்கு என்ன பயன் உள்ளது - என்பாராம்.

3-5-5 சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு

ஆதியஞ் சோதி யுருவை யங்குவைத் திங்குப் பிறந்த

வேதமுதல்வனைப் பாடி வீதிகள் தோறுந் துள்ளாதார்

ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னாவென் சவிப்பார் மனிசரே

பொருள் - ஸாத்விகர்களாகிய தேவகீ, வஸுதேவர் போன்றவர்களைத் துன்புறுத்தும் கம்ஸனைத் தண்டிப்பதற்காக, முதன்மையாகவும் இந்த உலகில் காணப்படாததாகவும் உள்ள திவ்யமான தேஜஸ் நிறைந்த திருமேனியைப் பரமபதத்தில் உள்ளது போன்றே அமைத்துக்கொண்டு இந்த உலகில் அவதரித்தவனும், வேதங்களால் மட்டும் அறியத்தக்கவனும் ஆகிய அந்த ஸர்வேச்வரனை - இப்படியாக உள்ள அவனுடைய மேன்மைகளைக் குறித்துப் பாடியும், அனைத்து வீதிகளிலும் ஆடியும் செய்யாதவர்கள், சிறந்த சாஸ்த்ரங்களை எப்போதும் ஓதியபடி நன்றாக அமையப் பெற்ற ஞானிகள் என்றுள்ளபோதிலும் என்ன ஜபம் செய்வார்கள்?

அவதாரிகை - ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸனார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்யரூப விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதற்காக அசாதாரண திவ்யமங்கள ரூபத்துடன் கூடியவனாக திருஅவதாரம் செய்தருளிய குணத்தை எண்ணியவுடன் எந்தவிதமான மாறுதல்களும் அடையாதவர்கள், “இவர்கள் ஒரு பொருள்” என்று கூட கூறப்பட இயலாதவர்கள் ஆவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சாதுசனத்தை நலியும்) ஸாதுஜனமென்றது ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும். “பிதரம் ரோசயாமாஸ” என்று தான் அவதரிக்க நினைத்த விஷயத்தையிறே அவன் நலிந்து நெடுநாள் சிறையிட்டு வைத்தது. “பரித்ராணாய ஸாதூநாம்” இத்யாதி. கம்ஸனை ஸாதிக்கைக்காக. (ஆதியஞ் சோதியுருவை) இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லாம் மூத்தாய், ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய், “குண ஸமுதாயமே விக்ரஹம்” என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியிறே திருமேனிதான் இருப்பது. (அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த) அங்கிருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்த பிறந்த. “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய”. நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கிறபடியே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரும் அநுபவிக்கும்படியாகவிறே அவதரித்தது. படியென்று திருமேனிக்குப் பேர். “படி கண்டறிதியே” என்றும், “செவ்விப்படிக்கோலம்” என்றும் அருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே. “பல படிகளாலும் இவர்களை நாம் ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று அவன் அவதரித்தால், ஒரு படியாலும் திருந்தாதபடியிறே இவர்கள் படியிருப்பது. “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே”, “ந பூதஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந:”, “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:”, “கல்பே கல்பே ஜாயமான: ஸ்வமூர்த்யா”, “முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் முழுதும் நிலை நின்ற, பின்னை வண்ணம் கொண்டல் வண்ணம்” என்றும், “பாலினீர்மை செம் பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத் தடத்து வண்டு விண்டலாம் நீல நீர்மை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பல படிக்களாலேயிறே திருவவதரிப்பது. பல விக்ரஹங்களாலே என்றபடி. இப்படி பிறவாநின்றாலும், “நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாம் அவஸத் ப்ரபு:” என்கிறபடியே கர்ப்பத்தில் அந்வயமில்லை. இதுதான் கூடுமோ என்னவொண்ணாதிறே; இசுஷ்வாகு வம்சத்திலே யுவநாச்வன் என்பானொருவன் மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பானம் பண்ண, அவன் வயிற்றிலே கர்ப்பமுண்டாயிற்றிறே ஒரு சக்தி விசேஷத்தாலே; மிதுனமாய் ஸம்ஸர்க்கித்துப் பிறந்தமையில்லையிறே அங்கு, அப்படியே இங்கும் ஸர்வசக்தி யோகத்தாலே இவ்வர்த்தம் உபபன்னமாகத் தட்டில்லையிறே. இதில் ப்ரமாணம் “அஜாயமான:” என்ற ச்ருதியிறே; அததைச் சொல்லுகிறார் - “வேதமுதல்வனை” என்று. வேதைகஸ மதிகம்யனைப் பாடி. வேதங்களாலே முதல்வனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனைப் பாடி. பிறந்தவாறு எத்திறம் என்னா, வளர்ந்தவாற்றில் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது. எத்திறம் என்றால், பின்னையும் எத்திறம் என்னுமித்தனை; “தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்” என்கிறபடியே, அததைச் சுற்றும் சுற்றும் வாரா நிற்குமத்தனை.

விளக்கம் – (சாதுசனத்தை நலியும்) – “ஸாது ஜனம்” என்பதன் மூலம் தேவகியையும், வஸுதேவரையும் கூறினார். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (77-26) - பிதரம் ரோசயாமாஸ – தந்தையாகப் பெறவேண்டும் என்று தீர்மானித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் யார் மூலமாக இந்த உலகில் அவதரிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தானோ அவர்களை அல்லவோ கம்ஸன் பல ஆண்டுகள் சிறையில் வைத்து துன்புறுத்தினான்? கீதை (4-8) – பரித்ராணாய ஸாதூநாம் – சாதுக்களைக் கரை ஏற்றுவதற்காக - என்றது காண்க. கம்ஸனை அழிப்பதற்காக. (ஆதியஞ் சோதியுருவை) - இந்த உலகில் உண்டாகியுள்ள அனைத்து கார்யப் பொருள்களுக்கும் ஊற்றாகவும், ஞானம் முதலான பல குணங்களுக்கும் ப்ரகாசமாகவும், “அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களும் சேர்ந்து இவன் திருமேனி ஆனதோ” என்று காண்பவர்கள் வியக்கும்படியாகவும் இவனுடைய திருமேனி காணப்படுகிறது. (அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த) - பரமபதத்தில் எவ்விதம் காணப்படுகிறானோ அதே போன்று இங்கு வந்து அவதரித்தான். கீதை (4-6) – ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய - எனது ப்ரக்ருதியை வசப்படுத்தியபடி - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகள் தன்னை எவ்விதமாக அனுபவிக்கிறார்களோ அதே போன்று இந்த உலகில் உள்ளவர்களும் தன்னை அனுபவிக்கும்படியாக அல்லவோ அவதரித்தான்? “படி” என்று திருமேனிக்கு இன்னொரு பெயர் உண்டு. முதல்திருவந்தாதி (85) – படி கண்டறிதியே – என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (82) – செவ்விப் படிக்கோலம் - என்றும் கூறியது காண்க. “பல திருமேனிகள் எடுத்து இவர்களை நாம் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று அவன் அவதரித்தாலும், “எந்த ஒரு திருமேனி மூலமும் திருந்தமாட்டோம்” என்று அல்லவோ இவர்கள் தன்மை உள்ளது? கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் கூறப்பட்டது போன்று, பல திருமேனிகளில் அல்லவோ இவனுடைய அவதாரங்கள் உள்ளன:

- யஜூர் வேதம் - அஜாயமானோ பஹுதா விஜயதே – தனது இச்சையால் பலவாகப் பிறக்கிறான்
- மஹாபாரதம் – ந பூதஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந: - பரமாத்மாவின் திருமேனி பஞ்சபூதங்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டானது – அல்ல
- மஹாபாரம் – ந தஸ்ய ப்ரக்ருதா மூர்த்தி: - அவனது திருமேனி உலகியல் பொருள்களால் ஆனது அல்ல.

- மஹாபாரதம் - கல்பே கல்பே ஜாயமாந: ஸ்வமூர்த்யா - ஒவ்வொரு கல்பந்தோறும் உன்னுடைய திருமேனியுடன் அவதரிக்கும் நீ
- பெரியதிருமொழி (4-9-8) - முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் முழுதும் நிலை நின்ற, பின்னை வண்ணம் கொண்டல் வண்ணம்
- திருச்சந்தவிருத்தம் (44) - பாலினீர்மை செம் பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத் தடத்து வண்டு விண்டுலாம் நீல நீர்மை

அதாவது பல திருமேனிகள் என்று கருத்து. இவ்விதம் பலவாக அவதரித்தபோதிலும், மஹாபாரதம் - நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாம் அவஸத் ப்ரபு: - க்ருஷ்ணன் கர்ப்பத்திலும் வசிக்கவில்லை, யோனியிலும் பிறக்கவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப கர்ப்பத்துடன் ஸம்பந்தம் இல்லை; ஆனால் இது சாத்தியமா? இவ்விதம் நினைத்தல் அவசியம் அற்றது. இசுஷ்வாகு வம்சத்தில் வந்த யுவநாச்வன் என்பவன் மந்த்ரம் கொண்டு தூய்மைப்படுத்தப்பட்ட நீரைப் பருக, ஆணாக உள்ளபோதிலும் அவன் வயிற்றில் கர்ப்பம் ஏற்பட்டது; இது ஒரு சக்தியால் அல்லவோ? ஆணும் பெண்ணும் கலந்து ஏற்பட்ட கர்ப்பம் அங்கு இல்லையே. இது போன்று இங்கு அனைத்துவிதமான சக்திகளும் ஒன்றாகத் திரண்டு நிற்பதால், இவ்விதம் கூறுவதில் தோஷம் இல்லை. இதற்கான ப்ரமாணம் யஜுர்வேதம் - அஜாயமாந: - என்பது அல்லவோ? இதனை மேலும் கூறுகிறார். (வேத முதல்வனை) - வேதங்களைக் காரணமாக உடையவன். வேதங்களால் மட்டுமே அறியவல்லவனைக் குறித்துப் பாடி. வேதங்களால் “இவனே முதன்மையானவன்” என்று முழங்கப்பட்டவனைப் பாடி. பிறந்த வேதமுதல்வனை மட்டும் பாடுவது ஏன், வளர்ந்த விதங்களையும் பாடலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (5-10-1) - பிறந்தவாறு - என்பதற்கு ஏற்ப, பிறந்தவுடன் இவன் செய்த லீலைகளை நோக்கும்போது, வளர்ந்த விதங்களில் சிந்தனை செல்வதில்லை. திருவாய்மொழி (3-1-1) - “எத்திறம்” என்றால், மீண்டும் மீண்டும் “எத்திறம்” என்று கூறியபடி இருப்பர். புருஷஸூக்தம் - தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் - உபாஸகர்கள் அவனுடைய அவதாரத்தையே அண்டி நிற்பர் - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றையே சுற்றிச்சுற்றி வருவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வீதிகள்தோறுந் துள்ளாதார்) மிளகாழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது. மனிசருள்ள பெருந்தெருவேயன்றிக்கே, குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். இப்படி ஆடாதாருமாய், அறிவுகேடருமாயிருப்பாரையோ நீர் நிந்திப்பது என்னில்; (ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா) கற்றுக் கேட்டு ஸர்வஜ்ஞாராயிருக்கிறவர்கள் முன்னாக; “விதுஷோ அதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வம்” இறே. (என் சவிப்பார்) அவர்களிருந்து செவிப்பாறை பறைந்து ஜபிக்கிறது என்னென்பது என்னுதல்; (என் சவிப்பார்) அவர் சாபாநுக்ரஹ ஸமர்த்தரோ என்னுதல். (மனிசரே) அவர்கள் சாஸ்த்ர வச்யராய், மநுஷ்ய ஜன்மத்திலே பிறந்தமையுண்டாகமாட்டாது என்னுமதிலும் நிச்சங்கை பண்ணுகிறார். [மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே] மநுஷ்ய ஜன்மத்துக்குப் பலம் பகவத் ஸமாச்ரயணாமாயிருக்க, அதில்லாதார் மநுஷ்யரேயல்லர் என்கிறார். [என் மனத்தே வைத்தேனே] இனி ஈச்வரன் க்ருபையாலும் செய்யலாவதில்லை; “செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டிற்று” என்னுமாபோலே, ஈச்வரன் கைவிட்டாலும் விடாத என்னெஞ்சிலும் அவர்களை உபேக்ஷித்தேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (வீதிகள்தோறும் துள்ளாதார்) - இங்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். ஒரு அரசன் கிராமங்களைப் பரிசாக அளிக்கிறான் என்பதை அறிந்து மிளகாழ்வான் அங்கே சென்று, “எனக்கும் ஒரு பங்கு தரவேண்டும்”, என்று கேட்டார். இதற்கு அந்த அரசன், “உமக்கு அளிக்க முடியாது”, என்றான். இதற்கு அவர், “நான் வேதசாஸ்த்ரங்கள் குறித்து ஏதும் அறியமாட்டேன் என்று எண்ணி தர மறுக்கிறீர்களோ? நீங்கள் வேண்டுமானால் என்னைச் சோதித்துப் பாருங்கள்”, என்றார். இதற்கு அரசன், “உம்மிடம் எந்தக் குறையும் இல்லை. ஆனால் நீவிர் வைஷ்ணவர் என்பதால் உமக்கு இல்லை”, என்றான். இதனைக் கேட்ட மிளகாழ்வான், “நம்முடைய மனதளவில் நம்மிடம் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தன்மை உள்ளதோ என்று அறியேன். ஆனால் மற்றவர்கள் நம்மை அவ்விதம் காண்பதே நமக்கு மகிழ்ச்சி” என்று கூத்தாடினார். மனிதர்கள் நிறைந்துள்ள இடத்தில் மட்டும் அல்லாமல் சிறியவிதிகள், பெரியவீதிகள் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல், அனைத்து இடங்களிலும் ஆடாதபடி உள்ளவர்கள். “சரி, இவ்விதம் ஆடாதவர்களையும், அறிவு இல்லாமல் உள்ளவர்களையுமா நீங்கள் நிந்திக்கிறீர்கள்?” என்று சிலர் கேட்க, விடை அருளிச் செய்கிறார். (ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா) - இங்கு “ஓதி உணர்ந்தவர்கள்” என்பதன் மூலமாக, அறிவுள்ளவர்களுடைய மேன்மையைக் கூறவில்லை; மாறாக அவர்களுடைய தாழ்ந்த செயலை உரைக்கிறார். வேதங்களை அவற்றின் ஆழ்பொருளுடன் நன்றாகக்

கற்று உணர்ந்து தெளிந்தவர்கள் தொடக்கமாக. விதுஷோ அதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வம் - அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் சாஸ்த்ரங்களை மீறி நடந்தால் தண்டனை அதிகம் - என்று கூறுவர். (என் சவிப்பார்) - இப்படிப்பட்டவர்கள் உயிருடன் இருந்து வேதங்களைத் தனியாகத் தங்கள் செவிகளில் மட்டும் கேட்கும்படி ஜபிப்பது எதற்காகவோ? (என் சவிப்பார்) - இவர்கள் சாபத்தைப் போக்கும் வழியை உரைக்கவல்லவர்களோ என்றால், அல்லர். அவர்கள் உரைப்பது அனைத்தும் பயனற்றதாகவே உள்ளன. (மனிசரே) - அவர்கள் மனிதர்களே அல்லர் என்று கருத்து. இப்படிப்பட்டவர்கள் சாஸ்த்ரங்களுக்கு வசப்பட்டவர்களாக, மனிதப்பிறவி எடுத்தார்கள் என்று கூற இயலாது என்பதில் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லை என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். பெரியதிருமொழி (11-7-9) - மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே - என்பது காண்க. அதாவது மனிதப்பிறவி எடுத்ததன் பயன் என்பது பகவானை அண்டி இருப்பதே ஆகும் என்னும்போது, அவ்விதம் செய்யாதவர்கள் மனிதரே அல்லர் என்கிறார். இனி அவர்களை ஸர்வேச்வரன் க்ருபையாலும் ஏதும் செய்ய இயலாது; தாமிரத்திலும், கல்லிலும் எழுதி வைத்தது போன்று “ஸர்வேச்வரன் கைவிட்டாலும் கைவிடாத எனது மனதில் கூட அவர்களை நான் வெறுக்கிறேன்” என்று எழுதி வைத்ததாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே ததீயத்வாகாரத்தாலே இவ்விபூதியாக உத்தேச்யமென்று அநுபவித்தார்; இத்திருவாய்மொழியிலே இவ்விபூதிதன்னிலே, “எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே” என்றும், “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிலரைக் கழித்துச் சிலரைக் கூட்டிக் கொள்ளாநின்றார்; இங்குச் செய்ததாகிறதென் என்னில்; இவ்வாகாரமும் கிடக்கச்செய்தே, கீழ் உபாதேயமென்று அநுஸந்தித்தார், ததீயத்வாகாரமே தோற்றி, ஆகாராந்தரம் தோற்றாதபடியான பாகம் பிறந்தவாறே. “இவர்தாம் எல்லார்படிகளும் உடையராயிறேயிருப்பது. முக்தர்படியை உடைய ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று கீழ்த் திருவாய்மொழியாலே; முமுக்ஷுக்கள்படியை உடைய ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று இத்திருவாய்மொழியாலே” என்று அருளிச்செய்வர்.

விளக்கம் - ஆனால் இதுவரை ஸர்வேச்வரனுடைய விபூதி முழுவதிலும் உள்ள அனைத்துமே தனக்கு ஏற்புடையதாகக் கூறி அநுபவித்தவர், இப்போது ஒரு சிலரை எற்பதாகவும், ஒரு சிலரை ஒதுக்குவதாகவும் கூறுவது ஏன்? அந்தத் திருவாய்மொழிகளில்,

இவை அனைத்தும் அவனுடைய உடைமைகள் என்பதால், இந்த விபூதி முழுவதும் தன்னால் விரும்பப்படுவதாக அனுபவித்தார். ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியில், இந்த உலகில் உள்ளவர்களில், பெரியதிருமொழி (11-6-7) - எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒரு சிலரை விலக்கியும் ஒரு சிலரை ஏற்கவும் செய்கிறார். ஆனால் இது இவருடைய இயல்புக்குச் சேருவது எப்படி? இந்த மனநிலை இவருக்கு முன்பே இருந்தது என்றாலும், முக்தர்களுடைய தன்மை காரணமாக இவர், அனைத்தும் அவன் உடைமைகள் என்ற எண்ணம் மேலாங்க, மற்ற எந்தச் சிந்தனையும் இன்றி அனைத்தையும் ஏற்றார். ஆனால் இவருக்கு இவ்விதம் பலவிதமான எண்ணங்கள் ஏற்படுவது எப்படி? இவருக்கு முமுசுஷுக்களின் தன்மையும், முக்தர்களுடைய தன்மையும் உள்ளதால் ஆகும். கடந்த திருவாய்மொழியில் இவருக்கு முக்தர்களுடைய தன்மை காணப்பட்டது, இந்தத் திருவாய்மொழியில் முமுசுஷுவின் தன்மை காணப்படுகிறது என்று கூறுவர்.

3-5-6 மனிசரு மற்று முற்றுமாய் மாயப் பிறவி பிறந்த

தனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கடற் சேர்ந்த பிராணை

கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை

முனிவின்றி யேத்திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையினரே

பொருள் - மனிதப்பிறவி, தேவப்பிறவி, விலங்குகள் என்று பலவிதமான வியக்கவைக்கும் பிறவிகளை எடுத்து அவதாரம் செய்து, அப்படிப்பட்ட கூட்டங்களில் இருந்தபோதிலும் தன்னைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்னலாம்படி நின்று, கர்மம் காரணமாகப் பிறப்பு ஏற்படாமல் உள்ளவனாய், பரந்த விரிந்துள்ள திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்பவனாக, கண்டவுடன் உண்ணவேண்டும் என்னும் கனி போன்றவனாய், இனிமையான கருப்பஞ்சாறு போன்றவனாய், கற்கண்டுகட்டி போன்றவனாய், தேனாக உள்ளவனாய், அனைவருக்கும் அமிர்தம் போன்றவனாய் உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் எந்தவிதமான வெறுப்பும் பாராட்டாமல் துதித்து, ஆடியபடி உள்ளவர்கள் “அனைத்தையும் அறிந்தவர்கள்” என்று கொண்டாடத்தக்கவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - ஈச்வர போக்யதையை அனுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் எல்லா அறிவின் பலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய இனிமையை எண்ணும்போது தங்களுடைய உடலும் மனமும் பலவிதமான மாறுபாடுகள் அடையும்படியாக உள்ளவர்கள் என்றால், அவர்கள் அனைத்துவிதமான அறிவின் பலனையும் பெற்றவர்கள் ஆவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்) மனுஷ்யர், தேவர்கள், அனுத்தமான திர்யக்ஸ்தாவரங்களெல்லாம். “ஸூர நர திரச்சாமவதரந்” (மாயப்பிறவி பிறந்த) ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்கவல்லவன். அகர்மவச்யனாயிருந்து, கர்மவச்யரும் பிறக்கமாட்டாத ஜன்மத்திலே வந்து பிறக்கை. ஆச்சர்யமான அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுமவன். (தனியன்) இப்படி அவதரித்தால், போமன்று உடுத்தவொலியலோடே யாயிற்றுப் போவது. இவ்வவதார பரம்பரைகளில் ராமாவதாரமொன்றிலும் “நாலிரண்டுபேர் கூடப் போனார்கள்” என்று கேட்டோ மித்தனையிறே. “இவன் நமக்காகப் பிறந்தான்” என்று நினைக்கக்கேக்கும் ஒருவருமில்லா திருக்கிறதிறே, “பிறந்தான்” என்றது தன்னையே குற்றமாக உபபாதிப்பாரேயிறே உள்ளது.

விளக்கம் - - (மனிசரும்) மனிதர்கள், தேவர்கள், மேலும் கூறப்படாத விலங்குகள், தாவரங்கள் என்று பலவையுமாக, வரதராஜஸ்தவம் (18) - ஸூர நர திரச்சாமவதரந் - தேவர்கள், மனிதர்கள் போன்றவர்களுக்கு இடையே வந்து அவதரித்தவன் - என்றது காண்க. (மாயப்பிறவி) - எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி, இவனை அருகில் கொள்வதற்குக் காரணம் உள்ளவர்களுடைய அருகில் அவதரிப்பவன். எந்தவிதமான கர்மங்களுக்கும் உட்படாதவன் என்றபோதிலும், கர்மவசப்பட்டவர்கள் கூடப் பிறக்காத பிறவிகளை எடுத்து அவதரிப்பவன். வியக்கவைக்கும் பல அவதாரங்களை எடுத்தபடி உள்ளவன். (தனியன்) - இவ்விதம் பலவாக அவதரித்தபோதிலும், இங்கிருந்து மீண்டும் செல்லும்போது உடுத்திய வஸ்தரத்தை மட்டுமே தன்னுடன் கொண்டு செல்கிறான். வேறு யாரும் இவனுடன் இதுவரை சென்றதில்லையோ என்றால், இராமவதாரத்தில் மட்டும் அவனுடன் சிலர் சென்றனர் என்பதைக் கேள்விப்படுகிறோம். சரி, போகும்போது யாரும் உடன் செல்வதில்லை, இவன் இங்கு உள்ளபோதாவது யாரும் அவனுக்குக்காகப்

பரிந்தபடி உள்ளார்களா என்றால், “இவன் நமக்காக அல்லவோ வந்து பிறந்தான்?”, என்று எண்ணுவதற்கு யாரும் இல்லை; இவன் பிறந்ததையே “ஏதோ காலம் காரணமாகப் பிறந்தான்” என்று குற்றமாக அல்லவோ காண்கிறார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (பிறப்பிலி தன்னை) இப்படி பரார்த்தமாக அவதரியாநின்றால், அது பலபர்யந்தமன்றிக்கே யொழிந்தாலும், “நாம் வருந்தச் செய்தேயும் இது பலித்ததில்லையே” என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, “இவர்களுக்கு ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று பிறந்திலனாய், பிறக்கைக்கு ஒருப்பட்டானாயிருக்கும். (தடங்கடற் சேர்ந்த பிராணை) இன்னமும் பிறக்கைக்குத் தபச்சர்யை பண்ணுகிறபடி. திருப்பாற்கடலிலே அநிருத்த ரூபியாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதாரகந்தமிறே. “வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்” திறே. இவர்கள் பிறவியென்னும் பெருங்கடலைப் போக்குகைக்கிறே அவன் கடலிலே வந்து கிடக்கிறது.

விளக்கம் - (பிறப்பிலி தன்னை) - இவ்விதம் மற்றவர்களுக்காக அவதாரம் எடுத்தபோதிலும் அந்த அவதாரம் காரணமாகத் தனக்கு முழுமையான பயன் கிட்டவில்லை என்றாலும், “நாம் இத்தனை வருந்தி அவதரித்தும் எந்தப் பயனும் கிடைக்கவில்லையே [அதாவது இவர்கள் திருந்தவில்லையே]” என்று பின்வாங்காமல், “இவர்களுக்கு நாம் ஒன்றும் செய்யவில்லையே” என்று எண்ணி சிந்தித்து மீண்டும் பிறப்பதற்குத் தயாராகிறான். (தடங்கடற் சேர்ந்த பிராணை) - மீண்டும் பிறப்பதற்கான தவம் இயற்றியபடி உள்ள நிலையானது, திருப்பாற்கடலில் அநிருத்த ரூபமாகக் கிடந்து கண்வளர்ந்தபடி உள்ள இடம் அல்லவோ? அதுதானே அவதாரங்களுக்கு மூலமாக உள்ளது? இதனைத் திருப்பாவையில் (6) - வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை - என்று கூறியது காண்க. ஆனால் தவம் இயற்றுபவர்கள் ஏதேனும் பலன் கிடைப்பதற்காக அல்லவோ தவம் இயற்றுவார்கள்; இவன் எதிர்பார்க்கும் பலன் என்ன? இவர்களுடைய பிறவி என்ற ஸமுத்திரத்தை நீக்குவதற்காகவே அவன் தவம் செய்தபடி கடலில் கிடக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (கனியை) கடல் பழுத்தபடி. பாலிலே பழுத்தபடி. அங்குச் சாய்ந்து கிடக்கிறபோதை வடிவழகால் வந்த போக்யதை; “ஸர்வரஸ:” என்று ஒரு சொல்லாலே சொல்லமாட்டார். எல்லாம் சொல்லப்புக்கால் சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டார்;

பலிதாம்சத்திலே சிலவற்றைச் சொல்லுமித்தனை. ஆகையால் (கனியை) என்கிறார். கண்டபோதே நுகரலாம்படியாய், அதுதான் கோதுகழிந்த ரஸாம்சமாய், அது தன்னைத் திரட்டினதாய், அதுதான் பருகலாம்படியாய், போக்யதையேயன்றிக்கே சாவாமல் காக்குமதாயிருக்கை. கீழில் திருவாய்மொழியில் “நலங்கடலமுத மென்கோ” என்று தொடங்கி அனுபவித்த போக்யதை பின்னாடினபடி. கண்டபோதே நுகரவேண்டும் கனியும், கோதற்ற இனிய கருப்பஞ்சாறும், ஸர்வதோமுகமான ரஸத்தையுடைத்தான கட்டியும், ஸர்வரஸ ஸமவாயமான தேனும், போக்தாவை நித்யனாக்கும் அம்ருதமும் போலே போக்யனானவனை. (முனிவின்றி ஏத்திக் குனிப்பார்) முனிவின்றி – பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் அஸூயை பண்ணாதே ஏத்துமவர்கள், தன்னோட்டையான ஒருவனுக்கு ஒரு உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே, ஈச்வரனுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் சொன்னால் அது பொறாதேயிறே இருப்பது. இம்மஹாகுணத்தில் ஒரு பொறாமை கொண்டாடாதே, குணங்கண்டவிடத்தே தோஷாவிஷ்கரணம் பண்ணுமவர்கள் அநேகாரிறே. “இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே” - “நம்முடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சொன்னவிடத்தில் சிவீலென்றிருந்திலை, உன்தனை அதிகாரிகளைக் கண்டிலோம், இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாதவையும் சொல்லும்படி கிட்டவாராய்” என்றானிறே.

விளக்கம் - (கனியை) அந்தத் திருப்பாற்கடலே பழுத்து ஒரு கனியானது என்பது முதல் அர்த்தம்; அல்லது அந்தத் திருப்பாற்கடலில், பாலில் பழுத்த கனி என்பது இரண்டாவது அர்த்தம். இங்கு சயனித்தபடி உள்ள வடிவமுகு காரணமாக ஏற்படும் இனிமை என்பதை “ஸர்வரஸ: - அனைத்துவிதமான சுவைகளும் பொருந்தியவன்” என்று ஒரு சொல்லால் கூறி முடிக்கவில்லை, அப்படி உரைக்க மனமில்லை. அனைத்தையும் கூறி முடிக்க இயன்றாலும் செய்யமாட்டார். ஆகவே ஒவ்வொன்றாக தான் அனுபவித்தபடி உரைக்கிறார். முதலில் “கனியை” என்றார். பார்த்தவுடன் உண்ணவேண்டும் என்று எண்ணும்படியாக உள்ள கனியைப் போன்றவனும், எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி இனிமையாக உள்ள கருப்பஞ்சாறு போன்றவனும், தனது ரூபம் முழுவதும் ஒரே போன்று இனிமையைக் கொண்ட கற்கண்டு போன்றவனும், அனைத்துவிதமான ரசமும் ஒன்றாக இணைந்துள்ள தேன் போன்றவனும், எப்போதும் அவன் அருகில் உள்ளது போன்ற நிலையை ஏற்படுத்தும்விதத்தில் காப்பவனும் ஆகிய அவனை. திருவாய்மொழி (3-4-5) – நலங்கடலமுதம் என்கோ – என்று தொடங்கி அனுபவித்த இனிமையானது மேலும்

தொடர்ந்தபடி அல்லது அந்த இனிமையைக் காட்டிலும் மேலும் இனிமை. (முனிவின்றி ஏத்திக் குனிப்பார்) - பகவானின் குணங்களைக் கேட்டவுடன் எந்தவிதமான பொறாமையும் இன்றி புகழ்ந்தவடி உள்ளவர்கள். ஆனால் பகவானிடத்தில் யாரேனும் பொறாமை கொள்ளுவார்களோ? தன்னைப் போன்ற உள்ள மற்றொருவனுக்கு ஓர் உயர்வு சொல்லுகை அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுக்கே உரைக்கும்போதும் அதனைப் பொறுக்க இயலாமல் சிலர் உள்ளனர் அல்லவோ? உயர்ந்த குணங்கள் உள்ள இடத்திலும் பலர் குற்றங்களையே காண்பர் அல்லவோ? பகவத் விஷயத்தில் பொறாமை இன்றி இருப்பவர்கள் மிகவும் குறைவே ஆகும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். கீதையில் (9-1) - இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவசஷ்யாம்யநஸூயவே - பொறாமை அற்றவனாகிய உனக்கு இந்த உயர்ந்த இரகசியத்தைக் கூறுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனிடம், “நம்முடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் ஆகியவற்றைக் கண்டு நீ சிறிதளவும் பொறாமை கொள்ளாமல் இருந்தாய். உன்னைப் போன்ற ஒருவனை நான் கண்டதில்லை. ஆக இதுவரை உனக்கு நான் கூறாமல் விட்டதையும் கூறக்கேட்பாயாக”, என்றான். ஆனால் பகவானிடம் இப்படியாகப் பொறாமை கொள்வார்களோ என்ற கேள்விக்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சங்கநிதி பத்மநிதிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, கடலைச் செறுத்துப் படைவீடு செய்து, தங்கள் எதிரிகளோடே புறப்பட்டு மாரிலே அம்பேற்று, இப்படி ரக்ஷியாநின்றால், சோறு சுட்டவாறே “இதொரு க்ருஷ்ணனும், நடுவில் பெருங்குடியாட்டமும் என்னென்பதுதான்” என்னாநிற்பர்கள். “தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந” - “ரக்ஷகத்வம்” என்னொரு வ்யபதேச மாத்ரமாய் இவர்களுக்கே தாழ்வு செய்து திரிந்தேன்; நல்லது கண்டால் “எனக்கு” என்றிராதே பகுத்திட்டு ஜீவித்துப் போந்தேன். இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தே இவர்கள் பண்ணும் பருஷபாஷணங்களை யெல்லாம் பொறுத்துப் போந்தேன் என்றானிறே. ஒரு மணி கெட்டு ஆரேனுங் கொண்டு போகக் க்ருஷ்ணன் தலையிலே ஏறிட்டு, நம்பிமுத்தபிரானும் இது சுட்டித் தீர்த்த யாத்ரை போகவேண்டும்படியாயிற்றிறே.

விளக்கம் - சங்கநிதி மற்றும் பத்மநிதி ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாலும், கடலை அடைத்து துவாரகை என்ற நகரத்தை உண்டாகிக் கொடுத்தாலும், தங்களுடைய எதிரிகளுடன் போர் புரிந்து திருமார்பில் அம்புகளை ஏற்று நின்றாலும், இப்படிப்

பலவிதமான காப்பாற்றும் செயல்களைச் செய்தபடி அவன் உள்ளபோதிலும், ஏதேனும் ஒரு அற்பமான காரணத்திற்காக, “என்ன, க்ருஷ்ணன் வந்து இவ்விதம் நாட்டாமை செய்கிறான்”, என்று வெறுப்பர். இந்த அளவு உதவிகள் செய்தாலும் பொறாமை கொள்வார்களோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். “இவர்களைக் காப்பாற்றுதல்” என்பதை ஒரு சொல் அளவு மட்டுமே வைத்துக் கொண்டவனாக, இவர்கள் விஷயத்தில் பலவிதமான சேவைகளை நான் செய்துள்ளேன்; நல்லவற்றைக் கண்டால் “அவை எனக்கு” என்று கொள்ளாமல் அவற்றையும் இவர்கள் அனைவருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தேன்; இவ்விதம் உள்ளபொதிலும் இவர்கள் கூறும் கடுமையான சொற்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டேன் என்று மஹாபாரதத்தில் க்ருஷ்ணன் கூறியது காணலாம். ச்யமந்தகமணி என்ற ஒரு இரத்தினக்கல்லை வேறு யாரோ எடுத்துப்போக, அந்தப் பழி க்ருஷ்ணன் தலையில் விழுந்தது; இதனைக் காரணம் காண்பித்து க்ருஷ்ணன் மீது கோபம் கொண்ட பலராமன் தீர்த்தயாத்ரைக்குச் சென்றான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “முனிவாகிறது - முனித்வமாய், அதின்றிகே யொழிகையாவது - கலங்குகையாய், அடைவுகெட்டு ஏத்திக்குனிப்பார் என்னவுமாய்” என்று அருளிச்செய்வார். (முழுதுணர் நீர்மையினாரே) “ஏக விஜ்ஞானேந ஸர்வவிஜ்ஞானம்” என்றபடி அவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தார்களாகிறார். அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞான்களாகிறார். ஜ்ஞான பலமான இது உண்டானபோதே அவர்களுக்கு ஜ்ஞானநாம்சத்தில் இல்லாததில்லையிறே. அவர்கள் சரீரத்தில் பிறந்த விகாரத்தைக் கொண்டே அவர்களுடைய ஜ்ஞானாதிக்யம் அறியலாம். முழுதையுமுணர்ந்த ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களாகிறார்கள்.

விளக்கம் - அல்லது “முனிவு இன்றி ஏத்திக்குனிப்பார்” என்பதில் “முனி” என்பது வெறுக்கின்ற தன்மையாகப் பொருள் கொண்டு, அந்தத் தன்மை இல்லை = கலங்கியபடி செய்வது புரியாமல் தலைகீழாகக் குதிப்பார்கள் - என்றும் கொள்ளலாம். (முழுதுணர் நீர்மையினாரே) - அப்படிப்பட்டவர்கள், ஏக விஜ்ஞானேந ஸர்வவிஜ்ஞானம் - ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் அறிந்தவர்கள் ஆகிறார்கள். அவர்கள் முழுவதையும் உணர்ந்தவர் ஆவார்கள். ஞானபலம் என்பதான இது ஏற்பட்டவுடன், அவர்களுடைய ஞானம் என்ற பகுதியில் அறியாதது என்று ஏதும் இல்லை என்றாகிறது. அவர்களுடைய சரீரத்தில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள்

மூலமே, அவர்கள் பெற்ற ஞானத்தின் முழுமையை அறியமுடியும். அவர்கள் அனைத்தையும் அறிந்த இயல்பு கொண்டவர்கள் ஆகிறார்கள்.

**3-5-7 நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய ஐவர்க்கருள் செய்து நின்று
பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுடரை நினைந்தாடி
நீர்மல்கு கண்ணினராகி நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே
ஊன்மல்கி மோடு பருப்பா ருத்தமர் கட்கென் செய்வாரே**

பொருள் – சிறந்த குணங்கள் ஏதும் இல்லாத கௌரவர்கள் நூறு பேரும் மடியும்படியாக பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு எல்லையற்ற க்ருபை செய்தவனும், இந்தப் பூமிக்குப் பாரமாக இருந்த ஸேனையை முற்றிலுமாக அழித்தவனும், எல்லையற்ற தேஜஸ் நிரம்பிய வடிவழகு கொண்டவனும் ஆகிய அவனை எண்ணியபடி, ஆடி, ஆனந்தக்கண்ணீர் நிறைந்த கண்களைக் கொண்டபடி, அவனை நினைத்து நெஞ்சம் உருகாமல், உடல் மெலியாமல், மேன்மேலும் உணவு உண்டு வயிறு பெருத்திருப்பவர்கள் (அல்லது பிடரி பருத்திருப்பவர்கள்), பாகவதர்களில் சிறந்தவர்களுக்கு என்ன செய்வார்கள்?

அவதாரிகை – ஆச்சரித பக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே சரீர போஷண பரராய்த் திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்குறுப்பாகப் பிறந்தார்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் – அவன் தனது அடியார்களிடம் பக்ஷபாதமாக நிற்கின்ற உயர்ந்த குணங்களில் ஈடுபடாமல், தங்களுடைய சரீரத்தை மட்டுமே வளர்ப்பதற்காகத் திரிந்தபடி உள்ளவர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்ன செய்வதற்காகப் பிறந்தார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (நீர்மை இத்யாதி) முற்பட ஸஞ்சயனைப் போகவிட்டு அநந்தரமாக தான் போய் “இவர்களையும் அவர்களையும் சேரவிடலாமோ” என்று பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஒருபடியாலும் இசையாதே, “எங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில், நாங்கள் ஜீவிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு குடியிருப்பு கொடோம். நாங்கள் பலராகையாலே பூமிப்பரப்படங்க எங்களுக்கே இடம்போருமத்தனை. அவர்களுக்கு க்ருஷ்ணனும் தர்மமுண்டு. அதுக்குப் பலமாக ஸ்வர்க்கத்தை அநுபவிக்கக் கடவர்கள். நாங்கள் பூமியையாளுவோம்” என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்ல, அவர்கள் நெற்றியைக் கீறிப் பார்த்தவிடத்தில் ரக்தம்

புசியாமையாலே “அவர்களை அழியச்செய்வோம்” என்று பார்த்தான். பாண்டவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது, “நாங்கள் பந்துக்களையொழிய ஜீவிப்பதில்லை” என்றது. “யேஷாம் அர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநி ச” - “நாட்டார் அர்த்தந் தேடுகிறதும், ராஜ்யங்கள் ஸம்பாதிக்கிறதுமெல்லாம் பந்துக்களும் தாங்களும் கூட ஜீவிக்கைக்கன்றோ. ஆனபின்பு, நாங்கள் பந்து வதம் பண்ணி ஜீவிக்கப் பார்க்கிலோம்” என்னும் நீர்மையாலேயாயிற்று. அவர்கள் இங்ஙனன்றிக்கே, “இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை. அவர்கள் ஜீவிக்கில், நாங்கள் ஜீவியோம்” என்ன; “இவர்கள் ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளாயிருந்தார்கள். இவர்களை அழியச்செய்யாவிடில் விபூதியு மழியும்” என்று பார்த்து, அதுக்கீடாக ஒருப்பட்டான். ஒருபடியாலும் ஒரு நீர்மையில்லாத துர்யோதநாதிகள் முடிந்து போம்படிக்கீடாக. (ஐவர்க்கு அருளிச்செய்து நின்று) தானல்லாது தஞ்சமில்லாத பாண்டவர்களுக்கு. “க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:” என்றிருக்குமவர்கள். (நின்று) “யஸ்ய மந்தீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருத் ச ஏவ ஜநார்த்தந:” என்று இவர்களிழந்த பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்று.

விளக்கம் - (நீர்மை இத்யாதி) - க்ருஷ்ணன் முதலில் ஸஞ்ஜயனை அனுப்பிய பின்னர், தொடர்ந்து தான் நேரில் சென்று பாண்டவர்களையும் கௌரவர்களையும் சேர்க்க இயலுமோ என்று நோக்கினான். ஆனால் கௌரவர்கள் எந்தவிதத்திலும் அதற்கு இசைந்து கொடுக்காமல், “எங்களுடைய உறவினரும் வாழ்ந்து, நாங்களும் வாழ்வது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு சிறிய இடம் கூட அளிக்கமாட்டோம். நாங்கள் பலர் உள்ளதால், இந்த இடம் முழுவதும் எங்களுக்கே போதுமானதாக உள்ளது. பாண்டவர்கள் பக்கம், க்ருஷ்ணனும் தர்மமும் உள்ளதால், அதன் பலனாக அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவிப்பார்கள் [இதன் கருத்து - தங்களிடம் உள்ள தர்மத்தையும், க்ருஷ்ணனையும் நம்பி நம் மீது பாண்டவர்கள் படையெடுத்து வருவார்கள். அப்போது நாம் அவர்களை எளிதாக அழித்துவிடலாம். அப்போது தர்மபலன் காரணமாக அவர்கள் ஸ்வர்க்கம் அடைவார்கள் - என்பதாகும்]. நாங்கள் இந்தப் பூமியை அனுபவிப்போம்” என்று க்ரூரமான சொற்களைக் கூறினார்கள். அவர்களுடைய நெற்றியைக் கீறிப் பார்த்தபோதும் அங்கு இரத்தம் வராமல் இருந்தது கண்டு [அதாவது அத்தனை கடுமையானவர்கள் என்று கருத்து], “இவர்களை அழியும்படிச் செய்வோம்”, என்று முடிவு செய்தான். ஆனால் பாண்டவர்களைக் காக்க முயன்றது ஏன் என்றால் அவர்கள், “நாங்கள் உறவினர்கள் இன்றி வாழமாட்டோம்” என்று கூறியதால் ஆகும். கீதையில் (1-33) -

யேஷாம் அர்த்தே காங்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநி ச - நம்மால் அரசாங்கமும் போகங்களும் சுகங்களும் யாருக்காக விரும்பும்படியாக உள்ளனவோ - என்பதற்கு ஏற்ப, உலகில் உள்ளவர்கள் பொதுவாக பொருள் ஈட்டுவதும், நிலபுலன்கள் சேர்ப்பதும் எதற்கு என்றால் உறவினர்களும் தங்களும் ஒன்றாக வாழ்வதற்காக அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது பாண்டவர்கள், “நாங்கள் உறவினர்களை கொண்டு பிழைப்பதற்கு எண்ணவில்லை”, என்றனர்; இது உயர்ந்த குணத்தால் ஆகும். ஆனால் கௌரவர்கள் இது போன்று அல்லாமல், “இவர்களுக்கு அம்புகோல் கொண்டு குத்தும் அளவு நிலம் கூட நாங்கள் அளிக்கமாட்டோம். அவர்கள் வாழ்ந்தால் நாங்கள் வாழமாட்டோம்”, என்று கூறினார்கள். ஆகவே க்ருஷ்ணன், “இப்படிப்பட்ட அஸூர பிறவிகள் அழியவில்லை என்றால், நம்முடைய இந்த உலகம் முழுவதும் அழிந்துவிடும்”, என்று எண்ணியவனாக, அதற்கு ஏற்ப ஒரு முடிவு எடுத்தான். என்ன முடிவு எடுத்தான் என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். எந்தவிதத்திலும் நீர்மை என்பது சிறிதும் இல்லாத துரியோதனன் முதலானோர் முற்றிலும் முடிந்து போவதற்கு ஏற்றபடியாக. (ஐவர்க்கு அருள்செய்து நின்று) - க்ருஷ்ணனாகிய தன்னை விடுத்து வேறு புகலிடம் இல்லை என்று நின்ற பாண்டவர்களுக்கு. மஹாபாரதம் த்ரோணபர்வம் - க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: - பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனையே அண்டி நிற்பவர்கள், அவனையே தங்கள் பலம் என்று கொண்டவர்கள், அவனையே தலைவனாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள். (நின்று) - மஹாபாரதம் - யஸ்ய மந்தரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருத் ச ஏவ ஜநார்த்தந: - [ஸஞ்சயன் கூறுவது] ஜநார்த்தநனாகிய க்ருஷ்ணன் நண்பனாகவும் மந்திரியாகவும் ரக்ஷகனாகவும் உள்ளபோது வெற்றி கொள்ள இயலாதபடி என்ன உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப பாண்டவர்கள் இழந்து நிற்கும் அனைத்தும், தான் ஒருவனாக நின்று ஈடுகட்டுபவனாக.

வ்யாக்யானம் - (பார்மல்கு சேனையவித்த) பூமி நெளியும்படிக்கீடாக மிகைத்து வந்த ஆஸூர வர்க்கத்தை விளக்கவித்தாற்போலே பிணங்காணவொண்ணாதபடி முடித்துப் பொகட்ட. (பரஞ்சுடரை) “ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது” என்றார்களே; அதுக்காக ஸேநா தூளியும், முட்கோலும், சிறுவாய்க்கயிறும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளும், சிறு சதங்கையுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. (நினைந்தாடி) அவனுடைய ஆசிரித பாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தானம் இருந்தவிடத்தே

இருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி. (நீர்மல்கு கண்ணினராகி) “ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:” என்கிறபடி, கண்ணநீரையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படியான கண்ணையுடையராய்.

விளக்கம் - (பார்மல்கு சேனை அவித்த) - இந்தப் பூமி முழுவதும் நிரம்பும்படியாக, இந்தப் பூமியானது பாரம் தாங்காமல் அசைவதற்கு ஏற்றபடியாக, அதிகமாக வந்த அஸுரப் பிறவிகளை, விளக்கு கொண்டு எரித்து பிணத்தைக் கூட காண இயலாமல் செய்வது போன்று, அழிப்பதற்காக வந்த. (பரஞ்சுடரை) - இயல்பாகவே தேஜஸ் நிறைந்த க்ருஷ்ணனுக்கு, தேர் ஓட்டும் சாரதியாக வந்ததால், மேலும் மகிழ்ச்சி காரணமாக அதிகமான தேஜஸ் உண்டானது. தன்னை “ஆயுதம் எடுக்கக்கூடாது” என்று கூறியதைச் சிந்தித்தான்; இரண்டு படைகளின் காரணமாக எழுந்த புழுதியால் பூசப்பட்டு, சாட்டையைக் கையில் பிடித்தபடி, மற்றொரு கையில் கடிவாளத்தைப் பிடித்தபடி, தேர்த்தட்டின் கீழே நீட்டப்பட்ட திருவடிகளும், அவற்றில் உள்ள அழகான சிறிய சதங்கைகளும் என்பதற்கு ஏற்ப ஏற்றுக்கொண்ட தேர்ப்பாகனாக நின்ற நிலையைக் கூறுகிறார். (நினைந்தாடி) - அவனுடைய “அடியார்களுக்கு வசப்பட்ட நிலை” என்பதை எண்ணி, அத்தகைய எண்ணம் காரணமாக ஒரு இடத்தில் இருக்கமுடியாமல் குதித்து ஆடி. (நீர்மல்கு கண்ணினராகி) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதவத்தில் - ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு: - பகவத் அனுபவம் காரணமாகப் பெருகும் ஆனந்தக்கண்ணீரால் குளிர்ந்த கண்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய ஆனந்தக்கண்ணீர் நிரம்பியதால், இதுவே கண்களாக இருக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்யலாம்படி உள்ள கண்கள் கொண்டவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சம் குழைந்து) சரீர சைதில்யமேயன்றிக்கே ஹ்ருதய சைதில்யமுமுடையராய் நைந்து போகாதே. (ஊன்மல்கி மோடு பருப்பார்) மாம்ஸளமாம்படி சரீரத்தைப் பருக்கப்பண்ணி, கனத்த பிசல்களும் நெடிய வலிய சரீரங்களுமாயிருக்கும்வர்கள். (உத்தமர்கட்கென் செய்வாரே) பகவத் குணாநுஸந்தாந்தாலே மெலிகின சரீரத்தையுடையராயிருந்துள்ள மஹாபுருஷர்களுக்கு “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையாவார்களோ? ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வைஷ்ணவர்களுக் குறுப்பாமதுவே என்கிறார்.

விளக்கம் – (நெஞ்சம் குழைந்து) - சரீரம் சிதைவது மட்டுமே அல்லாமல், அவனை எண்ணி இதயமும் உடைந்து போகும்படி இளைக்காமல். (ஊன்மல்கி மோடு பருப்பார்) - மிகுந்த சதை பெருகும்படியாக, தங்களுடைய சரீரத்தைப் பருத்துப் போகும்படியாகச் செய்து, கனமான உடல் பாகங்கள் கொண்டபடி, நெடிய வலிமையான சரீரத்துடன் கூடியபடி உள்ளார்கள். (உத்தமர்கட்கு என் செய்வாரே) - எப்போதும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எண்ணியபடி உள்ளதால் மென்மையான சரீரம் கொண்டவர்களாக உள்ள உயர்ந்தவர்களுக்கு, ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்து, ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதற்கு ஏற்றபடி இருப்பார்களோ? ஜன்மம் எடுத்ததன் பயன் என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஏற்றபடி வாழ்வதே ஆகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஈச்வரன், தன்னையும் தன் விபூதியையும் ததீய சேஷமாக்கியிறே வைப்பது. ஆயிரந்தளியிலே ராஜா இருக்கச்செய்தே பெரியநம்பியையும் ஆழ்வானையும் நலிந்தானாய், ஆழ்வான் மடியிலே சாய்ந்து கிடக்கச்செய்தே பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். அவ்வளவிலே “ஒருவருமில்லாதாரை ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவோம்” என்று திரிகிறார் சிலர் அங்கே வந்து ஆழ்வானைக் கண்டு, “ஒருவனுண்டிறே” என்று போகப்புக, ஒருவரையும் ஒருகுறை சொல்லியறியாதவன், “வாரிகோள் மாணிகாள்! வைஷ்ணவனுமாய், ஒருவனுமில்லாதானொருவனைத் தேடி ப்ரதிபத்தி பண்ணவிருக்கிறிகளோ நீங்கள்? ஈச்வரனும் ஈச்வரவிபூதியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கவிருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் அறவையுமாயிருப்பானொருவனை நீங்கள் எங்கே தேடுவிகோள்?” என்றானாம்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய விபூதிகளையும், தன்னையும் தனது அடியார்களுக்கே உடைமை என்று அல்லவோ எழுதி வைத்துள்ளான்? இதற்கு ஒரு நிகழ்வை ப்ரமாணமாகக் கூறுகிறார். க்ருமிகண்டசோழன் என்பவன் அரசனாக இருந்த நந்திபுரவிண்ணகரம் என்ற இடத்தில், அவன் பெரியநம்பி மற்றும் கூரத்தாழ்வானுக்கு மிகுந்த இன்னல்களை உண்டாக்கினான். இதன் காரணமாக கூரத்தாழ்வான் மடியிலேயே சாய்ந்து கிடந்தபடி பெரியநம்பி பரமபதித்தார். அப்போது, “யாரும் உதவுவதற்கு இன்றி தனியே மரணம் அடைந்து கிடப்பவர்களுக்கு நாம் ஈமச்செயல்கள் செய்வோம்” என்று கூறியபடி உள்ள சிலர் அங்கு வந்தனர். அங்கு வந்த அவர்கள் கூரத்தாழ்வான் இருந்ததைக் கண்டு, “இந்தப் பெரியவருக்கு ஆதரவாக இவர் உள்ளார் [அதாவது

பெரியநம்பிக்கு ஈமகார்யம் செய்ய இவர் உள்ளார்]], என்று கூறியபடி அங்கிருந்து செல்ல முயன்றனர். அப்போது யாரிடமும் எந்தக் குறையும் ஆராயாதபடி வாழ்ந்த கூரத்தாழ்வான் அவர்களிடம், “ப்ரம்மச்சாரிகளே! யாரும் ஆதரிக்க இன்றி தனியாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவனைத் தேடி, அவர்களுக்கு ஈமகார்யம் செய்ய நீங்கள் சென்றபடி உள்ளீர்கள். ஆனால் ஸர்வேச்வரனும், அவனுடைய விபூதிகளும் எப்போதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சொத்தாக உள்ளபோது, ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகவும் உதவிக்கு யாரும் இல்லாமல் உள்ளவனாகவும் இருப்பவன் என்று யாரை நீங்கள் இங்கு தேடுவீர்கள்?”, என்றார்.

3-5-8 வார்புன லந்தண் ணருவி வடதிருவேங்கடத் தெந்தை

**பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றிப் பித்தரென்றே பிறர் கூற
ஊர் பல புக்கும் புகாது முலோகர் சிரிக்க நின்றாடி
ஆர்வம் பெருகிக் குனிப்பாரமரர் தொழுப்பட்டுவாரே**

பொருள் - சிறப்பான தீர்த்தங்கள் கொண்டதும், அழகானதும், குளிர்ந்ததும் ஆகிய அருவிகள் நிறைந்ததான வடதிருவேங்கடமலையில் நிற்கின்ற திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸ்வரூப, ரூப, குண, விபூதிகளை உணர்த்துவதான பல திருநாமங்களையும் கூறியபடி பிதற்றி, இதன் காரணமாக பகவத் ப்ரேமை இல்லாத மற்றவர்கள் இவர்களை “பித்தர்கள்” என்று கூறும்படியாக உள்ள பல ஊர்களில் புகுந்தும், உலகில் உள்ளர்கள் சிரிக்கும்படியாகவும் ஆடியபடி, ஸர்வேச்வரன் மீது உள்ள ஆசை அதிகமாக உள்ளவர்கள் நித்யஸூரிகளாலும் வணங்கப்படுவார்கள்.

அவதாரிகை - திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுவாரைக் கொண்டாடுகைக்கு நாமார்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்குணத்தில் ஈடுபட்டு, அவனைக் குறித்தே எண்ணியபடி உள்ளவர்களைக் கொண்டாடுவதற்கு மனிதர்களாகிய நமக்கு என்ன தகுதி உள்ளது? நித்யஸூரிகள் அல்லவோ அவர்களைக் கொண்டாடியபடி இருப்பார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வார்புனல் இத்யாதி) ஒழுகாநின்றுள்ள புனலையுடைத்தாய், தர்சநீயமாய் ச்ரமஹாரமாயிருந்துள்ள அருவிகளையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே வந்து நின்றான் என் ஸ்வாமி. (பேர் இத்யாதி) அவனுடைய திருநாமம் பலவற்றையும் அக்ரமமாகச் சொல்லி. தாம் ஒழிவில் காலத்திலும், புகழு நல்லொருவனிலுமாகச் செய்தவற்றைச் சொல்லுகிறார். (பல சொல்லி) ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு வாசகமாயும், விபூதிக்கு வாசகமாயுமுள்ளவற்றையடையப் பேசி. (பித்தரென்றே பிறர் கூற) பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்குதாயிருக்குமவர்கள் “ ‘பொருவில் சீர்ப்பூமியென்கோ’ என்னா, ‘கண்ணனைக் கூவுமாறே’ என்பது; ‘குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ’ என்னா, ‘பங்கயக் கண்ணனையே’ என்பது; ‘ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலையெண்ணுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவருந்தானே’ என்பதாகா நின்றார்; இவர் ப்ராந்தரோ?” என்று தம்மைப் பிறர் சொல்லுமாபோலே இவர்கள் ப்ராந்தரோவென்று சொல்லும்படி. “அத்தா அரியே என்றுன்னை அழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை” என்றும், “பேயரே எனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே யவர்க்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவர்கள் செயல் இவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோன்றுமாபோலே, இவர்கள் செயலும் அவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமிறே. (பிறர் கூற) வைஷ்ணவர்கள் அங்கீகாரம் பெறுமதிலும், அவைஷ்ணவர்கள் “இவன் நமக்குடலல்லன்” என்று கைவிடுகைதான் உத்தேச்யமாயிருக்குமிறே; ராவணன் “த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்” என்றதுதன்னை உத்தேச்யமாக நினைத்திருந்தானிறே விபீஷணாழ்வான். மிளகாழ்வான் வார்த்தை - ராஜா அகரம் வைக்கிறானாய் அங்கே செல்ல, “உமக்குப் பங்கில்லை” என்ன; “அதுவென்? வேதபரீகைஷ வேணுமாகில் அத்தைச் செய்வது. சாஸ்த்ரபரீகைஷ வேணுமாகில் அத்தைப் பரீகைஷிப்பது” என்ன; “உமக்கு அவையெல்லாம் போதும். அதுக்கு உம்மைச் சொல்லவொண்ணாது” என்ன; “ஆனால் எனக்குக் குறையென்?” என்ன; “நீர் வைஷ்ணவரன்றோ. ஆகையாலே காண்” என்ன; புடைவையை முடிந்தேறிட்டுக் கூத்தாடினானாயிற்று தன்னை அவர்கள் கைவிட்டதுக்கு; ப்ராதிசூல்யஸ்ய வர்ஜநமேயிறே வேண்டுவது.

விளக்கம் - (வார்புனல்) - பொங்கிப் பாய்கின்ற நீரைக் கொண்டதாகவும், காண்பதற்கு அழகானதாகவும், காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்குவதாகவும் உள்ள அருவிகள் நிறைந்த வடக்குத் திருவேங்கடத்திருமலையில் எனது ஸ்வாமி வந்து நின்றான் என்று

உரைத்தபடி. (பேர் இத்யாதி) - அவனுடைய பல திருநாமங்களையும் எந்தவிதமான வரிசையும் இன்றி உரைத்து. தான் திருவாய்மொழி (3-3) - ஒழிவில் காலம் - என்பதிலும், (3-4) - புகழும் நல் ஒருவன் - என்பதிலும் செய்தவற்றை இங்கு கூறுகிறார். (பல சொல்லி) - அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் ஆகியவற்றை முற்றிலுமாக உணர்த்தும்படி. (பித்தரென்றே பிறர் கூற) - ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள் குறித்து மற்றவர்கள் கூறக் கேட்டால் எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாதவர்கள் இவரைக் குறித்து கூறுவது என்னவென்றால், “திருவாய்மொழி (3-4-1) - பொருவில் சீர்ப்பூமியென்கோ - என்றால், கண்ணனைக் கூவுமாறே - என்கிறார். திருவாய்மொழி (3-4-2) - குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ - என்றால், பங்கயக் கண்ணனையே - என்கிறார். திருவாய்மொழி (3-4-9) - ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலையெண்ணுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவருந்தானே - என்கிறார். இவர் மனநிலை சரியில்லாதவரோ?” என்பதாகும். ஆனால் இவர் அவர்களைப் பித்தர்கள் என்கிறார். அதாவது அவர்கள் இவரைப் பித்தர் என்று கூறுவது போன்று இவர் அவர்களை உரைக்கிறார். அதாவது இவ்விதம் தான் பிதற்றியபடி உள்ளதைக் கண்டும் இவர்கள் மாற்றம் அடையாமல் உள்ளனரே, இவர்கள் பித்தர்களோ என்கிறார். பெரியதிருமொழி (7-1-8) - அத்தா அரியே என்றுன்னை அழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (3-8) - பேயரே எனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே யவர்க்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்களுடைய செயல்கள் இவர்களுக்கு முறை தவறி உள்ளதைப் போன்று, இவர்கள் செயலும் அவர்களுக்கு இருக்கும் அல்லவோ? (பிறர் கூற) - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம்மை ஏற்றுக்கொள்ளாதல் என்பதைக் காட்டிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அல்லாதவர்கள் “இவன் நமக்கு ஏற்புடையவன் அல்லன்” என்று தள்ளுதலே விரும்பத்தக்கது என்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-15) - த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம் - இராவணன் விபீஷணனிடம், “அஸுரகுலத்தால் தள்ளப்பட்ட உன்னை” என்று கூறியதை விபீஷணன் தனக்கு ஏற்புடையதாக எண்ணினான். ஒரு அரசன் கிராமங்களைப் பரிசாக அளிக்கிறான் என்பதை அறிந்து மிளகாழ்வான் அங்கே சென்று, “எனக்கும் ஒரு பங்கு தரவேண்டும்”, என்று கேட்டார். இதற்கு அந்த அரசன், “உமக்கு அளிக்க முடியாது”, என்றான். இதற்கு அவர், “நான் வேதசாஸ்திரங்கள் குறித்து ஏதும் அறியமாட்டேன் என்று எண்ணி தர மறுக்கிறீர்களோ? நீங்கள் வேண்டுமானால் என்னைச் சோதித்துப் பாருங்கள்”, என்றார். இதற்கு அரசன், “உம்மிடம் எந்தக் குறையும் இல்லை. ஆனால் நீவிர் வைஷ்ணவர் என்பதால் உமக்கு இல்லை”, என்றான். இதனைக் கேட்ட மிளகாழ்வான், “நம்முடைய

மனதளவில் நம்மிடம் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தன்மை உள்ளதோ என்று அறியேன். ஆனால் மற்றவர்கள் நம்மை அவ்விதம் காண்பதே நமக்கு மகிழ்ச்சி” என்று கூத்தாடினார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அல்லாதவரால், “இவன் நமக்கு வேண்டப்படாதவன்”, என்று தள்ளுவதே சிறந்தது.

வ்யாக்யானம் - (ஊர்பல இத்யாதி) மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இல்லாதவிடத்தோடு வாசியற எங்கும் புக்கு, இவ்வாசி அறியாத லௌகிகர் “இவன் செய்யும்படியென்?” என்று சிரிக்க, அதுவே தாளமாக நின்று ஆடி, அபிநிவேசமானது மேன்மேலெனக் கரை புரண்டு குனிக்குமவர்கள். (அமரர் தொழப்படுவாரே) நித்யஸூரிகளாலே கொண்டாடப்படுவார். பகவதஸந்நிதியிலேயிருந்து “அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம்” என்கிறபடியிலே களித்தாடுவது பாடுவதான நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஊர்பல இத்யாதி) - மனிதர்கல் நிறைந்த இடங்கள், மனிதர்கள் இல்லாத இடங்கள் என்று வேறுபாடு காணாமல் அனைத்து இடங்களிலும் புகுந்து இவர் இவ்விதம் செய்ய, இந்த வேறுபாடு அறியாத உலகத்தினர், “இவர் செய்யும் செயல்தான் என்னே?” என்று சிரித்தனர். அதனையே தனக்குத் தாளமாகக் கொண்டு ஆடி, அன்பு மேன்மேலும் கரைபுரண்டு குதிப்பவர்கள். (அமரர் தொழப்படுவாரே) - இப்படிப்பட்டவர்கள் நித்யஸூரிகளால் கொண்டாடப்படுவார்கள். பகவான் முன்பு தைத்திரீயம் - அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நான் பகவானுக்கு இனியவன், அவனால் அனுபவிக்கப்படுபவன் நானே - என்பதற்கு ஏற்ப களித்துப் பாடும் நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள் என்கிறார்.

3-5-9 அமரர் தொழப்படுவானை யனைத்துலகுக்கும் பிராணை

அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்றோடொன்றாக

அமரர் துணியவல்லார்க ளொழிய வல்லாதவரெல்லாம்

அமர நினைந்தெழுந்தாடி யலற்றுவதே கருமமே

பொருள் - நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் வணங்கப்படுபவனும், அனைத்து லோகங்களுக்கும் எஜமானனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், நெஞ்சத்தில் நிலைத்து

நிற்கும்படியாக யோகாப்யாஸம் செய்து, முக்தி அடைந்த நிலையில் இந்த ஜீவாத்மா அவனுக்கு ஸமம் என்று கருதுகின்ற கைவல்ய நிஷ்டர்கள் அல்லாமல் மற்ற அனைவரும், வேறு எந்தவிதமான பயனையும் கருதாமல், அவனை நெஞ்சத்தில் நிலையாக எண்ணியபடி எங்கும் ஆடிப் புலம்புவதே செய்யக்கூடிய செயலாகும்.

அவதாரிகை – கைவல்ய புருஷார்த்தரை எடுத்து “சீலாதி குண விசிஷ்டமான வஸ்துவைப் பற்றாதே, மின்மினிபோலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலே நிற்பதே!” என்று அவர்களை நிந்தித்து, அவர்களையொழிந்தாரை யெல்லாம், “பகவத் வ்யதிரிக்த லாபங்களை ‘புருஷார்த்தம்’ என்றிராதே, பகவத் குணங்களை அநுஸந்தித்து விக்ருதராய் ஆடுவது பாடுவதாகுங்கோள். இதுவே கர்த்தவ்யம்” என்கிறார்.

விளக்கம் – கைவல்ய நிஷ்டர்களை எடுத்தவராக, “சீலம் முதலான உயர்ந்த குணங்களுடன் கூடியுள்ள சிறந்த வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றாமல், மின்மினி போன்று மாயத்தோற்றம் கொண்டதான ஆத்ம அநுபவத்தில் மட்டுமே இவர்கள் நிலைக்கிறார்களே!”, என்று அவர்களை நிந்திக்கிறார். தொடர்ந்து, அவர்கள் அல்லாமல் மற்றவர்கள் அனைவரையும், “ஸர்வேச்வரன் தவிர்த்துள்ள மற்ற வஸ்துக்கள் கிட்டுவதே புருஷார்த்தம் என்று இருக்காமல், பகவத் குணங்களை எண்ணியபடி, சொல்லும் செயலும் மாறுபாட்டை அடைந்தவர்களாக, ஆடுவதும் பாடுவதும் என்று இருப்பீர்களாக. இதுவே நீங்கள் செய்யத் தகுந்த செயலாகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அமரர் தொழப்படுவானை) ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் அவ்வருகான நித்யஸூரிகளாலே தொழப்படுகிறவனை. (அனைத்துலகுக்கும் பிரானை) ஸர்வ லோகேச்வரனை. (அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து) நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும்படி யோகாப்யாஸத்தைக் கனக்கப் பண்ணி. (அவன் தன்னோடொன்றாக அமரத் துணியவல்லார்க ளொழிய) சரம தசையிலே வந்தவாரே, அவனோடே இவ்வாத்மவஸ்து ஸமானமென்று புத்தி பண்ணவல்ல ஹேயரையொழிய. “ஒன்றாக” என்னுங்காட்டில் – ஸமானமாக என்னும் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், “ஸர்வ பூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வ மாஸ்தித:” என்று ஏகத்வத்தைச் சொல்லி, அது தன்னை அநுபாஷிக்கிறவிடத்திலே, “யோயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந”

என்று ஸாம்யத்தைச் சொல்லிற்றிறே. சரமதசையில் இவ்வஸ்து அவனோடொத்த சுத்தியையுடைத்தாக அத்வவஸிக்கவல்ல ஸாஹஸிகரையொழிய.

விளக்கம் – (அமரர் தொழப்படுவானை) - நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்களையும் விட மேலான நித்யஸூரிகளால் தொழப்படும் ஸர்வேச்வரனை. (அனைத்துலகுக்கும் பிரானை) - அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனை. (அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து) – நெஞ்சத்தில் எப்போதும் நிலையாக அவன் நிற்கும்படியாகச் செய்யவல்லதான யோகாப்யாஸத்தை முறையாகச் செய்து. (அவன் தன்னோடொன்றாக அமரத் துணியவல்லார்களொழிய) – முத்தி பெறும் கட்டத்தில், அவனுடன் இந்த ஆத்மவஸ்து சமமானது என்று எண்ணுகின்ற தாழ்ந்தவர்கள் நீங்கலாக. ஆனால் “ஒன்றாக” என்றால் “ஒன்றானது” என்ற பொருளை அளிக்கும் அல்லாமல், “சமம்” என்ற பொருளை அளிக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கீதையில் (6-31) - ஸர்வ பூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வ மாஸ்தித: - அனைத்து உயிர்களிலும் ஆத்மாவாக உள்ள என்னை யார் பூஜிக்கிறானோ - என்பதன் மூலம் “ஒன்றாக” உள்ள தன்மையைக் கூறிய பின்னர், கீதை (6-33) - யோயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந - எந்த யோகம் சமமாக உள்ள தன்மை கொண்டது என்று உன்னால் கூறப்பட்டதோ - என்று சமமாக உள்ள தன்மையும் கூறப்பட்டது. அதாவது முக்தி நிலையில் இந்த ஆத்மவஸ்து அவனைப் போன்றே பாபங்கள் இன்றி இருத்தல் முதலான தன்மைகளைக் கொண்டதாக உள்ளது என்று எண்ணவல்ல துணிவு கொண்டவர்கள் அல்லாமல் மற்றவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - இவ்விடத்தில் விலக்ஷணாதிகாரிகளைச் சொல்லிற்றாக்கி, “அல்லாதவர் எல்லாம்” என்கிறவிடம் “யாத்ருச தாத்ருச ரானவர்களெல்லாம் அவனை அநுஸந்தித்துப் பாடுவதாடுவ தாகுங்கோள்” என்றுதானானாலோ? என்னில்; அது செய்யவொண்ணாது; கீழே “ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா” என்று பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்குதராயிருப்பார்களாகில், அவர்கள் ஜந்ம வருத்தாதிகளாலே எத்தனையேனும் நன்மையுடையராகிலும் அவர்கள் அவஸ்துக்கள் என்றும் சொல்லி, ஜந்ம வருத்தாதிகளால் தண்ணியரேயாகிலும் பகவத் குணாநுஸந்தானம் பண்ணி விக்குதராம் ஸ்வபாவராகில் அவர்கள் “முழுதுணர் நீர்மையினார்” என்றும் சொல்லி, இவர்களைக் கொண்டாடியும், அவர்களை “என் சவிப்பார் மனிசரே” என்று நிந்தித்தும் வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே,

இங்கு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து ஸுத்ர ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு அகலப்போகிறவர்கள் அவஸ்துக்களென்றதேயாக வேணும். (அல்லாதவர் எல்லாம்) கேவலாத்மாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணி, சீலாதி குணவிசிஷ்டமான வஸ்துவிலே நெஞ்சு போகாதபடி நெஞ்சையிறுகப் பிடிக்கவல்ல ஹேயரையொழிய நீக்கியுள்ளாரெல்லாம். (அமர நினைந்து எழுந்தாடி) அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு, அவனை நெஞ்சிலே பொருந்த அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தானத்தாலே வந்த ஹர்ஷம் கொண்டு கிளர, அக்கிளர்த்தியோடே ஆடி அக்ரமமாக ஏத்துமிதுவே கர்த்தவ்யம்.

விளக்கம் – அல்லது இங்கு உபாஸகர்கள் கூறப்பட்டு, “அல்லாதவர் எல்லாம்” என்பதன் மூலம் ப்ரபத்தி செய்யும் தகுதி இன்றி உள்ள அனைவரும் அவனை எண்ணியபடி பாடியும் ஆடியும் செய்வீர்களாக”, என்று கூறுவதாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்று சிலர் கேட்கலாம். இது போன்று பொருள் கொள்ள இயலாது. ஏன்? திருவாய்மொழி (3-5-5) - ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா - என்பதில், “பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் எந்தவிதமான மாறுபாடும் அடையாமல் உள்ளவர்கள், பிறவி மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றால் எத்தனை உயர்ந்தவர்கள் என்றாலும் அவர்கள் ஒரு பொருளே அல்லர்” என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-6) - முழுதுணர் நீர்மையினார் - என்பதில், “பிறவி மற்றும் செயல்கள் ஆகியவை காரணமாக மற்றவர்களால் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கூறப்பட்டாலும், பகவத் குணத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி, உள்ளமும் உடலும் மாறுபாடு அடைபவர்கள், அனைத்தையும் அறிந்தவர்கள்”, என்றும் கூறினார். ஆகவே இவ்விதம் இவர்களைக் கொண்டாடியும், முன்பு கூறப்பட்டவர்களை திருவாய்மொழி (3-5-5) – என் சவிப்பார் மனிசரே - என்று நிந்தித்தும் செய்கிறார். இப்படிப்பட்ட ப்ரகரணமாக இந்தத் திருவாய்மொழி உள்ளதால், ஸர்வேச்வரனை அண்டி நின்று, தாழ்ந்த பலன்களை மட்டுமே அவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, அவனை விட்டு அகன்று செல்பவர்கள் “ஒரு பொருளே அல்லர்” என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். (அல்லாதார் எல்லாம்) - ஆத்மாவை மட்டுமே எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, சீலம் முதலான குணங்களால் மேன்மையாக உள்ளதான ஸர்வேச்வர வஸ்துவிடம் நெஞ்சத்தைப் போகவிடாமல், தங்களுடைய நெஞ்சத்தை இறுக்கி பிடித்து நிறுத்தவல்ல தாழ்ந்தவர்கள் அல்லாமல் உள்ள மற்ற அனைவரும். (அமர நினைந்து எழுந்தாடி) – மற்ற எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல், அவனை மட்டுமே நெஞ்சத்தில் நிலை நிறுத்தி எண்ணியபடி, அந்த

எண்ணம் காரணமாக வந்த மகிழ்ச்சியால் கிளர, அந்தக் கிளர்ச்சியுடன் ஆடியும் செய்து, இவ்விதம் முறை ஏதும் இன்றித் துதிப்பதே செய்யக்கூடிய செயலாகும்.

3-5-10 கருமமுங் கரும பலனுமாகிய காரணன் தன்னைத்

திருமணிவண்ணனைச் செங்கண்மாலினைத் தேவபிரானை

ஒருமை மனத்தினுள் வைத்துள்ளங் குழைந்தெழுந்தாடி

பெருமையு நாணுந் தவிர்ந்து பிதற்றுமின் பேதைமை தீர்ந்தே

பொருள் - அவனை அடையவைக்கும் ஸாதன ரூபங்களாக உள்ள கர்மங்கள் மற்றும் அவற்றின் மூலம் கிட்டவல்ல பலன்கள் ஆகியவை தன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை என்று கூறலாம்படி அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவனை, தன்னையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றி நிற்பவர்களுக்கு இன்பத்தை அளிக்கவல்ல மாணிக்கம் போன்ற நிறம் கொண்டவனை, அவர்களுக்குப் பரிபூர்ணமாகக் கடாசும் செய்கின்ற சிவந்த திருக்கண்கள் கொண்டவனை, தேவர்களுக்கு உபகாரகனை - ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட நெஞ்சத்தில் நிலைநிறுத்தி, அதன் காரணமாக நெகிழ்ந்த நெஞ்சம் கொண்டவராக நின்று, கிளர்ந்து ஆடியபடி, உங்களுடைய பெருமை மற்றும் நாணம் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு, அறிவின்மை நீங்கப்பெற்று, அவனுடைய திருக்கல்யாணக் குணங்களைப் பிதற்றியபடி இருப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - கீழே, கேவலரை நிந்தித்தார். இதில் “அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு அவன் குணங்களை அநுஸந்தித்து விக்ருதராகுங்கோள். உங்களுக்கு இதுவே புருஷார்த்தம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஆத்ம அனுபவம் என்பதை மட்டுமே எண்ணியுள்ளவர்களை நிந்தித்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “மற்ற எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல், அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை மட்டுமே எண்ணியபடி இருந்து, அதனால் உள்ளம் நெகிழும் மாறுபாட்டை அடைந்து நிற்பீர்களாக. இதுவே உங்களுக்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கருமமும் இத்யாதி) புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்ம பலங்களுக்கும் நியாமகனாய். கர்மங்களுண்டானாலும் கர்மாநுஷ்டாதாவா யிருப்பான் ஒருவன் வேணுமே; கர்மாநுஷ்டாதாவுமாய். அநுஷ்டாத்ருத்வாரா கர்மநிர்வாஹகன் என்றபடி. (கரும பலனுமாகிய) கர்மங்களை அநுஷ்டித்தாலும், அவற்றுக்கு ஒருவன் பலப்ரதாநம் பண்ணாதபோது அவை பழுதையோபாதியாய்க் கிடக்குமித்தனையிறே, அவை அசேதந க்ரியையாகையாலே; அவற்றுக்குப் பலப்ரதாதாவுமாய். (காரணன் தன்னை) புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும், பாபங்களைப் போக்கவும், அவற்றுக்கு பலங்கொடுக்கவும் ஒரு கர்த்தா வேணுமே; அவற்றுக்குக் காரணபூதனாயுமுள்ளவனை.

விளக்கம் - (கருமமும் இத்யாதி) - புண்ணியம் மற்றும் பாப வடிவில் உள்ள கர்மங்களுக்கும், அவற்றின் கர்மபலன்களுக்கும் அவற்றை ஆள்பவனாக அல்லது அவற்றை நியமிப்பவனாக. “கர்மங்களுக்கு நியாமகன்” என்றால் அந்தக் கர்ம பலன்களை அளிப்பவன் என்று அல்லவோ பொருள்? ஆனால் இவ்விதம் கொண்டால், அடுத்துள்ளதான “கர்ம பலங்களுக்கும்” என்பது கூறியது கூறல் என்பதாகும். ஆக “கர்மங்களுக்கு நியாமகன்” என்றால் கர்மங்களைச் செய்பவனாகிய சேதநனுக்கு அந்தக் கர்மங்களில் ருசியை ஏற்படுத்துகிறான்; அவன் அதில் ஈடுபட்டால், அந்தச் செயலுக்குத் தடை வராதபடி அவனை மேலும் ஈடுபடுத்தியபடி உள்ளான் என்று கருத்து. கர்மங்கள் ஏற்பட்டாலும், அந்த கர்மங்களைச் செய்பவன் ஒருவன் வேண்டும் அல்லவோ; ஆகவே கர்மங்களைச் செய்பவனாகவும் உள்ளான்; அதாவது கர்மங்களைச் செய்பவன் மூலமாக அந்தக் கர்மங்கள் நியமிக்கிறான் என்று கருத்து. (கரும பலனுமாகிய) - கர்மங்கள் இயற்றினாலும் அவற்றுக்கு ஒரு பலன் ஏற்படவில்லை என்றால் அவை கயிறு போன்று கிடக்கும்; காரணம் அவை அசேதனம் என்பதால் தங்களுக்கான பலனைத் தாங்களே உண்டாக்கிக் கொள்ள இயலாது என்பதால் ஆகும். அந்தக் கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பலன் அளிப்பவனாகவும் உள்ளான். (காரணன் தன்னை) - புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்யும்படித் தூண்டவும், பாபங்களில் ஈடுபடாமல் தடுக்கவும், அந்தந்த பலன்களை அளிக்கவும் ஒருவன் வேண்டும். இத்தகைய அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (திருமணிவண்ணனை) உபாஸகனுக்கு விக்ரஹத்தை சுபாச்ரயமாகச் சொல்லாநின்றதிறே, இவனுக்கு த்யேயமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை. திருவென்று - காந்தி. காந்தி மிக்கிருந்துள்ள நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமான

வடிவையுடையவனை. (செங்கண்மாலினை) அகவாயில் வாத்தஸல்யத்துக்கு ப்ரகாசகமான திருக்கண்களையுடையவனை. காரணவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகப் புண்டரீகாஷ்டத்வத்தை விதியாநின்றதிறே. (தேவபிரானை) அவ்வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்குமாபோலே என்னை அநுபவிப்பித்து, எனக்கு உபகாரகனானவனை. (ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து) ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவன்றிக்கே, நெஞ்சிலேயிருக்கைதானே ப்ரயோஜனமாக நெஞ்சிலே வைத்து. இத்தால், கீழிற்பாட்டிலே ப்ரயோஜனாந்தர பரரை நிந்தித்தார் என்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே. இப்படி அநந்யப்ரயோஜனராய்க் கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்தவாறே, அகவாய் சிதிலமாய் அந்த சைதில்யத்தோடே இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடி, “பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் விக்குதராகை நமக்குப் போருமோ?” என்கிற அபிமான கார்யமான மேன்மையையும், “நாம் பிறர் அறிய விக்குதராம்படி எங்ஙனே?” என்றிருக்கிற லஜ்ஜையையும், “எல்லாவளவிலும் நம் அகவாய் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி திரஸ்கரித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாவோ?” என்றிருக்கிற அறிவுகேட்டையும், இவற்றையடையப் பொகட்டு அடைவுகெட ஏத்துங்கோள். இதுவே உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

விளக்கம் - (திருமணிவண்ணனை) - உபாஸகன் ஒருவனுக்கு விக்ரஹத்தை, அண்டி நிற்கும் ஒரு பிடிமானமாக உரைக்கிறார். இப்படிப்பட்ட உபாஸகன் பற்றுவதற்கு ஏற்றபடியான திருமேனியைக் கொண்டவனை. திரு என்பது காந்தியைக் குறிக்கும். அதிகமான காந்தியுள்ள நீல இரத்தினம் போன்று, காண்பவர்களுடைய களைப்பைப் போக்கவல்லதான வடிவழகு கொண்டவன். (செங்கண்மாலினை) - அவனுடைய உள்ளே இருப்பதான வாத்தஸல்யத்தை வெளிப்படுத்துவதான அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனை. காரணப்பொருளான ஸர்வேச்வரனுக்கு லக்ஷணமாக “தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன்” என்பதை வேதம் கூறுகிறது அல்லவோ; சாந்தோக்ய உபநிஷத் - தஸ்ய யதா கப்யாசம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ - அன்றலர்ந்த தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் - என்ற வாக்கியத்தை இங்கு கூறுகிறார். (தேவபிரானை) - இப்படிப்பட்ட வடிவழகு மற்றும் கண்ணழகு ஆகியவற்றை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அநுபவிக்கும்படிச் செய்கிறான்; அதே போன்று என்னையும் அநுபவிக்கும்படிச் செய்கின்ற எனக்கு உபகாரகன். (ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து) - வேறு எந்த ஒரு பலனையும் நெஞ்சத்தில் வைக்காமல், அவன் ஒருவனை மட்டுமே நெஞ்சத்தில் வைத்து, அவன் நெஞ்சத்தில் இருப்பதே பயன் என்று கொண்டு. இதன்

மூலம், கடந்த பாசுரத்தில் மற்ற பயன்களை எதிர்பார்ப்பவர்களை நிந்தித்தார் என்பது வெளிப்படுகிறது. இவ்விதம் மற்ற எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் நெஞ்சத்தில் அவனை வைத்தபடியே, உள்ளம் தகர்ந்து, அந்த நெகிழ்வு காரணமாக இருந்த இடத்தில் நிற்க இயலாமல் ஆடி. “பகவத் குணங்களைக் கேட்கும்போது எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாமல் இருத்தல் நம்மிடம் ஏற்படுமோ?” என்று தன்னைக் குறித்த செருக்கினால் வரும் மேன்மை; “நாம் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவராக உள்ளோமே” என்று ஏற்படுகின்ற நாணம்; “அனைத்தையும் நமது உள்ளமானது யாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்தபடி இருக்கவேண்டுமோ? இவ்விதம் அனைவரும் அறியும்படி பாடி, ஆடுகிறோமே” என்று சிந்திக்கும் அறிவுக்கேடு - இவை அனைத்தையும் அடியுடன் நீக்கி, அவனைத் துதிப்பீர்களாக. இதுவே உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

3-5-11 தீர்த்த வடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல

ஆர்ந்த புகழ்ச்சுதனை யமரர் பிராணை யெம்மாணை

வாய்ந்த வளவயல் சூழ் தண்வளங்குருகூர்ச் சடகோபன்

சேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத் தருவினை நீறு செய்யுமே

பொருள் - ஸர்வேச்வரனே உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்று தீர்மானமாக உள்ள அடியார்களை, அவர்கள் தன்னை அடையத்தடையாக உள்ள அனைத்தையும் முதலில் நீக்கி பரபக்தி பரஜ்ஞானம் அறியவற்றை அளித்து நல்வழிப்படுத்தி, அவர்கள் மூலமாகத் தனக்கு நித்யமான கைங்கர்யத்தை கொள்ளவல்லவனும், பரிபூர்ணமான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனும், அடியார்களை ஒருக்காலும் நழுவவிடாதபடி உள்ளவனும், அவர்களை நித்யஸூரிகளுக்கு நிகராகத் தன்னுடைய அடிமையாகக் கொள்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை - சிறந்த வளப்பம் நிறைந்த வயல்களால் சூழப்பெற்றதும், காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கவல்லதும், பரிபூர்ணமாக ஸம்பத்து வளர்ந்தபடி உள்ளதும் ஆகிய ஆழ்வார்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததான ஈடில்லாத ஆயிரம் திருப்பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும், பகவத் குணத்தில் ஈடுபடாதபடி செய்வதான மஹாபாபங்களைச் சாம்பலாக்க வல்லதாகும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத் குணாநுஸந்தாநம் பண்ணினால் அவிக்குதராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபத்தை இதுதானே நிச்சேஷமாகப் போக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியில், இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் பகவத் குணத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்தாலும் மாற்றம் ஏதும் அடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணமான மஹாபாபங்களை இந்தப் பாசுரங்களே அடியுடன் விலக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தீர்ந்த அடியவர் தம்மை) “ப்ராப்ய ப்ராபகங்களவனே” என்று இருக்குமவர்களாயிற்று தீர்ந்த அடியவராகிறார். அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகை யாகிறது, அவர்களுக்கு ப்ராப்ய ப்ராபக விரோதிகளைப் போக்கி அடிமை கொள்கை. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிருந்தாலும், “க்ரியதாமிதி மாம் வத” என்று அடிமை கொள்ளவேணும். (ஆர்ந்த புகழ் அச்சுதனை) குறைவற்ற கல்யாணகுணங்களையுடையனாய், “தன்னை ஆச்ரயித்தாரை நமுவவிட்டான்” என்னும் வார்த்தையை ஒருநாளும் கேட்டறியாதவனை. (அமரர் பிராணை எம்மாணை) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமையைத் தன்பக்கல் ஆசாலேசமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக் கொண்டவனை. அச்யுததத்வம் கேட்டார் வாய்க்கேட்டன்றிக்கே, தம் பக்கலிலே அநுஷ்டான பர்யந்தமாகக் கண்டு சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - (தீர்ந்த அடியவர் தம்மை) - “அடையப்படவேண்டிய பொருளும், அதனை அடைவதற்கான வழியும் அவனே” என்று உள்ளவர்களையே “தீர்ந்த அடியார்” என்கிறார்; அதாவது அவனுக்காகவே தங்களை அளித்தவர்கள் என்று கருத்து. அப்படிப்பட்டவர்களைத் திருத்தித் தனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளுதல் என்கிறார். அவர்கள் தன்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்து விரோதிகளையும் நீக்கி, அவர்களை அடிமை கொள்ளுதல் ஆகும். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - (லக்ஷ்மணன் கூறுவது) - நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்று நாம் இருந்தாலும், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - க்ரியதாம் இதி மாம் வத - இதனைச் செய் - என்று அவன் நம்மைக் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்தி ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். (ஆர்ந்த புகழ் அச்சுதனை) - எவ்விதமான குறையும் இன்றி பரிபூர்ணமான திருக்கல்யாண குணங்கள்

கொண்டவனாய். “தன்னை அடைந்தவனை அவன் கைவிட்டான்” என்று யாரும் கூறக் கேட்க இயலாதபடி உள்ளவன். (அமரர் பிராணை எம்மாணை) - ஸம்ஸாரத்தின் வாசனை ஏதும் அற்றவர்களாகிய நித்யஸூரிகளை எவ்விதம் அடிமையாக செய்கிறானோ அதே போன்று தன்னிடம் எந்தவிதமான ஆழ்ந்த பிடிப்பும் இல்லாத என்னையும் ஏற்றுக்கொண்டான். அதாவது அவனுடைய அடியார்களை நழுவவிடாத தன்மையை மற்றவர்கள் கூறும்படிக் கேட்டாலும், அது மட்டும் அல்லாமல், தனது விஷயத்திலே அந்தச் செயல் நடைபெறுவதைக் கண்டு உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாய்ந்த) பகவத் குணங்களை அநுஸந்திக்கையும் அவ்வநுஸந்தானத்தை யொழியச் செல்லாமையுமாகிற இவ்வளவன்றிக்கே, பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்குதராயிருப்பாரை நிந்தித்தும், விக்குதராயிருப்பாரைக் கொண்டாடியும் போரும்படி அவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்துச் சொன்ன. வாய்கை - கிட்டுகை. (வளவயல் இத்யாதி) வயலுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையும், நகரங்களுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. தண் - குளிர்ந்தி. நேர்ந்த - சொன்ன என்றபடி. பகவத் குணாநுஸந்தானத்தாலே விக்குதராய்க் கொண்டு சொன்ன ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இப்பத்து. (அருவினை நீறுசெய்யும்) பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் விக்குதராகதே திண்ணியராயிருக்கக்கடியான மஹாபாபங்களை பஸ்மஸாத்தாக்கும்.

விளக்கம் - (வாய்ந்த) - பகவத் குணத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல், அந்தச் சிந்தனையைத் தவிர வேறு எதிலும் மனம் செல்லாதபடி இருத்தல் என்பது மட்டும் அல்லாமல், பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் அடையாமல் உள்ளவர்களை நிந்தித்தல், மாற்றம் அடைபவர்களைக் கொண்டாடியபடி இருத்தல் என்று பலவாக உரைத்த. (வளவயல் இத்யாதி) - வயல்களுக்கே உரிய சிறப்பையும், நகரங்களுக்கே உரிய சிறப்பையும் கொண்டதான ஆழ்வார்திருநகரியின் தலைவராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டு, அதன் காரணமாகச் சொல்லும் செயலும் வேறுபட்டு நின்றபடி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும். (அருவினை நீறுசெய்யும்) - பகவத் குணங்களைக் கேட்டாலும் எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் அடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள மஹாபாபங்களை எரித்துச் சாம்பல் ஆக்கும்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி
செய்யதாமரை ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியுடையார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கக் கடவனுமாய், அவ்வடிமைதான் அவன் தனக்கு இனியதாயிருக்கக் கடவதுமாய், அவ்வழியாலே இச்சேதனுக்கு உத்தேச்யமாகக் கடவதுமாயிருக்க, அதையிழக்கையாலே சிலரை நிந்திக்கவேண்டும்படியிறே கீழில் திருவாய்மொழியில் நின்றது; இவ்வடிமையில் அன்வயித்தாரைக் கூட்டிக் கொண்டு அதில்லாதாரை உபேக்ஷித்தாராய் நின்றார்; இனி, தாமே விழுவாரைத் தடி கொண்டடிக்குமோபாதி யென்று பார்த்து, “இவர்கள் பண்டே அறிவுகேட்டாலே வழி தப்பிப்போய் அனர்த்தப்படா நின்றார்கள்; நாம் இவர்களைக் கைவிடவொண்ணாது; ஹிதத்தைச் சொல்லுவோம்” என்று பார்த்து ஹிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - நம்மாழ்வார் தான் உபதேசிக்கும் அதிகாரிகளுக்குத் தன்னைப் போன்றே கைங்கர்யத்தில் தகுதியும், அடையும் தன்மையும் உள்ளது என்று உணர்த்துவதற்காக “ஒழிவில் காலம் எல்லாம்” என்று தொடங்கி கூறிய விவரங்களை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன், தனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று கைங்கர்யத்தின் சுவையை அறிந்தவர்களுக்கு அதனை அளிக்கிறான்; அத்தகைய அடிமையாக உள்ள ஒருவன், ஸர்வேச்வரனுக்கு மிகவும் இனிமையான ஒரு பொருளாக உள்ளான்; இப்படியாக ஸர்வேச்வரனே இந்தச் சேதனுக்கு ஏற்ற ஒரு வஸ்துவாக உள்ளபோது, அந்த நிலைமையைச் சிலர் அறியாமல், அதனை இழந்தபடி உள்ளனர். இவர்களைக் கடந்த திருவாய்மொழியில் நிந்தித்தார். இத்தகைய அடிமைத்தனத்தில் ஈடுபட்டபடி நின்றவர்களைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டும், அல்லாதவர்களை ஒதுக்கியும் செய்தார். ஆனால் தனது திருவுள்ளத்தில் இவ்விதம் ஈடுபாடு அற்றவர்கள் தங்களாகவே தாழ்ந்து விழப்போவதாக உள்ளபோது, அவர்களை ஒரு தடி கொண்டு அடிக்கவும் வேண்டுமோ என்று சிந்தித்தவராக, “இவர்கள்

முன்பே தங்களுடைய அறிவுகேடு காரணமாக வழி தவறிச் சென்று, இவ்விதம் கேட்டினை அடைகிறார்கள். இவ்விதம் உள்ளபோது, நாமும் இவர்களைக் கைவிடுவது சரியல்ல. இவர்களுக்கான நன்மையை எடுத்துரைபோம்” என்று எண்ணியபடி அவர்களுக்கான நன்மையை உபதேசிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ராவணன் பிராட்டிபக்கல் “ஐநநி” என்னும் ப்ரதிபத்தியின்றிக்கே திருமுன்பே சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாரே, “ஐயோ! இவன் நினைவிருந்தபடியென்? இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுவாரின்றிக்கே யொழிவதே!” என்று வெறுத்து, அவன் தனக்கே “மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும்” என்று பிராட்டி ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே, “த்வம் நீசசுவத்” என்று வைத்துப் பின்னையும் அவன் தனக்கே ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே இருப்பதொன்றிறே இவரும் கீழ்த் திருவாய்மொழியில் அவர்களை நிந்தித்து வைத்து இங்கு ஹிதம் சொல்லுகிறவிடமும். “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம:” – “பெருமாளை நீ சரணம் புக்கு” என்றால், அப்பையல் அது தனக்கு எளிவரவாக நினைத்திருக்குமே; அதுக்காக “தோழமை கொள்” என்கிறாள். தங்களை சரணம் புக்காரைத் தங்களிற் காட்டில் குறைய நினைத்திருப்பதில்லையே இவர்கள். “மித்ர பாவேந” என்றும், “மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும்” என்றுமிறே இருவர்படியும். “ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா” வழியடிப்பார்க்கும் தரையிலே கால்பாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே; உனக்கோர் இருப்பிடம் வேண்டியிருந்ததாகிலும் அவரைப் பற்ற வேணுங்காண்; “எளிமையாக எதிரி காலிலே குனிந்து இவ்விருப்பிருப்பதில் பட்டுப்போக அமையும்” என்று இருந்தாயோ? “வதஞ்சாநிச்சதா கோரம்” அப்படி உன்னை நற்கொலைப்பட விடுவாரோ? உன்னை வைத்து உன் முன்னே உன் ஸந்தானஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பின்னை உன்னைச் சித்ரவதம் பண்ணுகையாகிற இவ்வதத்தை இச்சித்திலையேயாகிலும் அவரைப் பற்ற வேணுங்காண். “த்வயா” உன் நிலையிருந்தபடியால் விசேஷித்து உனக்கு அவரைப் பற்ற வேணும். “அஸௌ” உருவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலையாயிருக்குமிறே இவளுக்கு; அவனுக்குந்தானே மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போகிறபோது கண்ட காட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் முன்னிலையாயிருப்பரிறே. “புருஷர்ஷப:” நான் பண்ணின அபச்சாரத்துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்ளுவரோ? என்றிருக்கவேண்டா. இவற்றை ஒன்றாக நினைத்திரார் காண். அவர் புருஷோத்தமர்காண்! “அஸௌ புருஷர்ஷப: ராம: த்வயா மித்ரம் கர்த்தும் ஓளபயிகம்”.

விளக்கம் – இராவணன் சீதையைத் தனது பெற்ற தாயாக எண்ணாமல் அவள் முன்பாக பலவற்றையும் பிதற்றியபடி நின்றான். இதனைக் கண்ட சீதை, “ஐயோ! இவனுடைய எண்ணங்கள் இவ்விதம் தாழ்ந்தவையாக ஏன் உள்ளதன்? இவனைத் திருத்தி இவனுக்கு நல்ல சொற்களைச் கூறுவதற்கு யாரும் இன்றி ஆனதே”, என்று மனம் வெறுத்து, அவனிடம் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) – மித்ரம் ஒளபயிகம் கர்த்தும் - நீ இராமனிடம் நட்பு பாராட்டுவாயாக - என்று நன்மை அளிக்கவல்ல உபதேசத்தை அருளிச்செய்தாள். மேலும் ஸுந்தரகாண்டம் (22-16) - த்வம் நீசசுவத் - நீ முயல் போன்று உள்ளாய் - என்று உபதேசித்தாள். இது போன்றே இவரும் திருவாய்மொழியில் அவர்களை முதலில் நிந்தித்து, பின்னர் நன்மையை அருளிச்செய்தார். இங்கு இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) - மித்ரம் ஒளபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப: - இலங்கையைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்றும், உனக்குக் கோரமான முடிவு வரவேண்டாம் என்றும் நீ விரும்பினால் புருஷர்களில் உயர்ந்த இராமனுடன் நீ நட்பு கொள்வாயாக - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (மித்ரம் ஒளபயிகம் கர்த்தும் ராம:) - “இராமனை நீ சரணம் அடைவாய்” என்று கூறினால் அதனை இந்த அற்பனாகிய இராவணன் மிகவும் எளிதாக எண்ணிக்கொள்வான் என்று சிந்தித்து, “தோழமை கொள்வாயாக” என்றாள். தன்னிடம் சரணம் புக வரும் ஒருவனை, தன்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனாக இராமனும் எண்ணுவதில்லை, சீதையும் எண்ணுவதில்லை. இராமன் – மித்ர பாவேந - நண்பனாக வந்தாலும் - என்றும், சீதை – மித்ரம் ஒளபயிகம் கர்த்தும் – தோழமை கொள் - என்றும் கூறுவதாக அல்லவோ இவர்கள் இருவருடைய குணங்களும் உள்ளன? (ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா) - வழிப்பறி அல்லது கொள்ளை அடிப்பவர்களுக்குக்கூட அவர்கள் நின்று வழிப்பறி செய்வதற்கு ஒரு இடம் வேண்டும் அல்லவோ? அதே போன்று நீ தவறுகள் செய்வதற்கும் ஒரு இடம் வேண்டும் அல்லவோ? இதற்காகவாவது இராமனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுவாயாக. தாழ்ந்து நின்று எதிரியின் கால்களில் விழுந்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் இறப்பதே மேலானது என்று நீ இருக்கிறாயா? (வதஞ்சாநிச்சதா கோரம்) - அப்படியே நீ எண்ணினாலும், உனக்கு வீரமரணம் கிட்ட இராமன் விடுவாரோ? உன்னை உயிருடன் நிறுத்தி, உனது கண்கள் முன்பாக உனது வம்சம் அனைத்தையும் அழித்து, பின்னர் உன்னையும் சித்ரவதை செய்து முடித்தல் என்பதான இத்தகைய வதத்தை நீ விரும்பவில்லையென்றால், அவரைப் பற்றுவாயாக. (அஸௌ) – ஆனால் அருகில் இல்லாத இராமனை, “இதோ உள்ள இராமனைப் பற்றுவாயாக” என்று கூறுவது

சரியா? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சீதைக்கு தனது ஞானத்தின் மேன்மை காரணமாக எப்போதும் அவனுடைய கண்களிலிருந்து மறையாதபடியே இராமன் உள்ளான்; இராமனுக்கும் மாயமாக வந்த மானின் பின்னே சென்றபோதும் அதன் பின்னர் நிகழ்ந்தவற்றை எண்ணும்போதும் ஏற்படும் பயத்தால் சீதை எப்போதும் தனது கண்களின் முன்னே இருப்பவளாகவே உள்ளான். (புருஷர்ஷப:) - “நான் இராமன் விஷயத்தில் பல தவறுகளைச் செய்துள்ளேன். அந்தத் தவறுகளையும் மறந்து என்னை இராமன் ஏற்பானா?”, என்று நீ எண்ணவேண்டாம். அவற்றை ஒரு பொட்டுட்டாகவே மதிக்காதவன் இராமன் ஆவார். அவர் புருஷர்களில் உத்தமர் என்று அறிவாயாக.

வ்யாக்யானம் - இப்படி பிராட்டி ராவணனுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே இவரும் இவர்களுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்கிறார். “இவர்கள்தான் வழி தப்பிப்போய் அநர்த்தப்படுகிற முகமேதோ ப்ராப்தியொத்திருக்க?” என்று பார்த்தார். பகவத்குண ஜ்ஞானமில்லாமையும், அவனுடைய ஸௌலப்ய ஜ்ஞானமில்லாமையுமாயிருந்தது. “ஈச்வரனாகிறான் பெரியானொருவனன்றோ, அவன் விசைக்கொம்பு, நமக்கு அவனை எட்டப்போகாதொன்றா யிருந்தது” என்று ஸம்ஸாரிகள் கைவாங்க, “அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை உபாதிப்போம்” என்று பார்த்து, “நீங்கள் ‘அவன் அரியவன்’ என்று கைவாங்கவேண்டா. அவன் ஆச்ரித ஸுலபன். அவனை ஆச்ரயியுங்கோள்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் சீதாப்பிராட்டி இராவணனுக்கு நன்மையை உபதேசித்தது போன்று நம்மாழ்வாரும் இவர்களுக்கு நன்மையை உபதேசம் செய்கிறார். தன்னுடைய திருவுள்ளத்தில், “நம்மைப் போன்றே இவர்களும் அவனை அடைவதற்கான தகுதி பெற்றிருந்தும், அதனைப் பின்பற்றாமல், வழி தவறிச் சென்று தங்களுக்குக் கேட்டினை ஏற்படுத்திக் கொள்ள என்ன காரணம் உள்ளதோ?”, என்று வியந்தார். இவர்களுக்கு பகவான் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்னும் ஞானமும் இல்லை, அவனுடைய ஸௌலப்யம் குறித்த ஞானமும் இல்லை. அதாவது ஸம்ஸாரிகள், “ஸர்வேச்வரன் என்பவன் மிகவும் பெரியவன் ஆவான். அவன், விசைக்கொம்பானது நான்கு பேராக நின்று வளைத்து இழுத்துவிட்ட பின்னர் மேலே செல்வது போன்ற உயரத்தில் உள்ளான். நம்மால் அவனை எட்டிப் பிடிக்க இயலாது”, என்று ஒதுங்கினார்கள். அப்போது நம்மாழ்வார், “நாம் இவர்களுக்கு அவனுடைய ஸௌலப்யம் குறித்து விரிவாக உரைப்போம்”, என்று திருவுள்ளம் கொண்டவராக அவர்களிடம், “அவன் உங்களால் அடைவதற்கு அரிதானவன்

என்று எண்ணி நீங்கள் பின்வாங்கவேண்டாம். அவன் அடியார்களுக்கு மிகவும் சுலபமாக அடையத்தக்கவன் ஆவான். அவனை நீங்கள் அண்டுவீர்களாக”, என்று இங்கு உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – கீழ் “பத்துடையடியவர்” தொடங்கி ஸௌலப்யமேயன்றோ சொல்லிக் கொண்டு போந்தது, இப்போதாக ஸௌலப்யம் சொல்லவேண்டுகிறதென்? என்னில், அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்யந்தான் “பரத்வம்” என்னும்படி, அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்ய காஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார். “அர்ச்சய” ஸம்ஸாரிகளுக்கு அர்ச்சிக்கலாம்படி அர்ச்சனாயிருக்கும்; ஸம்ஸாரிகளாகில் அர்ச்சிக்கிறார் - அவர்கள் அபராதமேயன்றோ பண்ணுவது? என்னில், “ஸர்வஸஹிஷ்ண:” அவற்றையடையப் பொறுத்துக் கொண்டு நிற்கும்; ஆனாலும் நினைவு இரண்டாயிராநின்றதீ என்னில், “அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி:” - “நமக்கொரு நினைவும் அவர்களுக்கொரு நினைவு மாகிலன்றோ சேராச்சேர்த்தியாவது” என்று அவர்களுக்கீடாகத் தன்னை அமைத்து நிற்கும். “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே” இத்யாதி. “யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே” யாவர் சிலரதிகாரிகள் யாதொருபடி ஆகவேணுமென்று நம்மை பஜிக்கிறார்கள், அவர்களைக் குறித்து அப்படி கிட்டலாம்படிக்கீடாக நம்மை அமைத்துக் கொண்டு நிற்போம்; “மம வர்த்தமாநுவர்த்தந்தே” இத்யாதி. இப்படி அவர்கள் நினைவே நினைவாம்படியிருக்கையாலே அவர்களெல்லாம் நம்வழி போனாராவர்களிறே. “ஸம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்” பரமபதத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடும் குணங்களோடு மிருக்கும்; விபவங்களில் வந்தால் அது தன்னை இதர ஸஜாதீயமாக்கிற்றாயிக்கும். இங்ஙனன்றேக்கே ஆச்ரிதன் தானுகப்பது ஏதேனும் ஒரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கோலினால், அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அஸாதாரண விக்ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அபிமானத்தைப் பண்ணி, இவ்வழியாலே முகங்கொடுக்கும் படியாயிறே இந்திலையிருப்பது.

விளக்கம் – ஆனால் திருவாய்மொழி (1-3) – பத்துடை அடியவர் – என்பது தொடக்கமாக ஸர்வேச்வரனுசுடைய ஸௌலப்யத்தை அல்லவோ கூறிவந்தார்? இங்கு புதிதாக ஸௌலப்யம் குறித்து உரைக்கத் தொடங்கவில்லை அல்லவோ என்று கேட்கலாம்,. இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அங்கு அருளிச்செய்த ஸௌலப்யம் என்பது “பரத்வ” ஸௌலப்யம் ஆகும்; இங்கு அருளிச்செய்வது அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் ஆகும். ஆனால்

திருவாய்மொழி (2-10) - கிளரொளி இளமை, திருவாய்மொழி (3-1) - ஒழிவில் காலம் - போன்றவற்றில், அர்ச்சாவதாரம் முடிய உள்ள ஸௌலப்பயமும் கூறப்பட்டதே என்றால், அவை தானாகவே வெளிப்பட்ட அர்ச்சாவதார மூர்த்திகளைக் கூறுவதாகும்; இங்கு அவரவர்கள் வீட்டில் அர்ச்சனை கண்டருளும் மூர்த்திகள் முடிய உள்ள அர்ச்சா மூர்த்திகள் கூறப்படுகின்றன என்று கருத்து. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலிருந்து ப்ரமாணம் கூறுகிறார். (அர்ச்ச:) - ஸம்ஸாரிகளும் தன்னை அர்ச்சிக்கலாம்படியாக வணங்குத்தக்கவனாக உள்ள தன்மை. ஆனால் ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் அல்லவோ பண்ணியபடி உள்ளனர் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஸர்வஸஹிஷ்ணு:) - அவை அனைத்தையும் பொறுத்தபடி நிற்பான். ஆனால் இவன் எப்படி இவ்விதம் வேறு சிந்தனை இன்றி நிற்கிறான் என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அர்ச்சகபராதிநாகிலாதம் ஸ்திதி:) - “ஸர்வேச்வரனாகிய நம்முடைய சிந்தனையும் செயலும் ஒருவிதமாகவும், இந்த ஸம்ஸாரிகளின் சிந்தனையும் செயலும் வேறுவிதமாகவும் இருந்தால் அல்லவோ நாமும் இவர்களும் சேருவது அரிதாக உள்ளது” என்று எண்ணி, அவர்களுக்கு ஈடாகத் தன்னைத் தாழ்த்தியபடி நிற்கிறான். முதல்திருவந்தாதி (44) - தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே - என்பது காண்க. கீதையிலும் (4-11) - யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே - எந்த பக்தர்கள் என்னை எவ்விதம் ஆராதிக்கிறார்களோ - என்பதற்கு ஏற்ப, “எந்த அதிகாரிகள் எந்தவிதமாக ஆகவேண்டும் என்று எண்ணி நம்மை வணங்குகிறார்களோ, அவர்களைக் குறித்து, அவர்கள் அது போன்றே நம்மை அடைவதற்கு ஏற்றபடி நாம் நம்மை மாற்றிக்கொண்டு நிற்போமாக” என்றும், கீதை (4-11) - மம வர்த்தமாநுவர்த்தந்தே - அவர்களுடைய சிந்தனையே நம்முடைய சிந்தனையாக இருப்பதால் அவர்களும் நம்முடைய மார்க்கத்தில் நிலை நின்றார்கள் - என்றும் கூறுவது காண்க. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (5-7) - ஸம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் - ஸங்கல்பத்திற்குத் தகுதியாக எண்ணப்படுகின்ற விஷ்ணு - என்றது காண்க. ஆனால் இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணக் கருத்தானது பரமபதநாதனையோ அல்லது இராமக்ருஷ்ண அவதாரங்களையோ அல்லவா கூறுகிறது? இதனை அர்ச்சாவதாரத்திற்குக் கூறியதாகக் கொள்வது எப்படிப் பொருந்தும் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பரமபதத்தில் இவன் உள்ளபோது எங்கும் காண இயலாத திருமேனியுடனும் திருக்கல்யாண குணங்களுடனும் உள்ளான். விபவ அவதாரங்களில் நிற்கும்போது தன்னை மற்ற ஜாதிகளுக்கு ஏற்றபடி மாற்றி அமைத்து நிற்கிறான். ஆனால் அர்ச்சாவதாரத்தில், தனது அடியார் ஒருவன், அவன் விரும்பும் எந்த ஒரு பொருளையும் “இதுவே ஸர்வேச்வரன்” என்று எண்ணினால்,

இவனும் அதனை ஏற்று, அதனையே தனது திருமேனியாகக் கொண்டு, அதில் தான் தன்னுடைய பரமபதத்தில் உள்ள திருமேனி மீது கொள்ளும் அதே அபிமானத்தை இந்தத் திருமேனியிலும் கொண்டு, அதன் மூலமாகத் தனது திருமுகத்தை வெளிக்காட்டுகிறான் என்பதால் அதிக மேன்மை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளடைய ஸ்வாதீனமாம்படியிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதியாதிகள் ஆச்ரிதாதீநமாம்படியாய், அவர்களுக்கு க்ருஹ சேஷத்ராதிகளோபாதி கூறுகொள்ளலாம்படி நின்ற நிலையிறே. இவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது மற்றொரு இடத்திலே போகவேண்டாதே இங்கே அநுபவிக்கலாம்படி நிற்கிற நிலையாய், இச்சரீர ஸம்பந்தமற்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் அதுக்கீடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்றுச் செய்யக் கடவதான அடிமைகளை இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்குறுப்பான இவ்வுடம்போடே செய்யலாம்படியாய், இவன் அந்யபரனானவன்றும் இவன் கையை யே பார்த்திருக்கக்கடவனாய், இவன்தான் பசித்தபோது புஜிக்கும் த்ரவ்யத்தை “அமுது செய்யவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தால் அப்போதே அமுது செய்யக்கடவனாய், ஆஸந சயன பூஷணாதிகளெல்லாம் இவனிட்ட வழக்காக்கி, ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனானவன் ஆச்ரித பராதீனனாய், அவன் ஏதேனும் ஒரு த்ரவ்யத்தையிட்டால் அதைத் திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணையோபாதி விரும்பக்கடவனாய், இப்படி தன்னை அமைத்துக்கொண்டு நிற்கிறவிடமிறே அர்ச்சாவதாரமாவது.

விளக்கம் - மேலும், தன்னை காட்டிலும் வேறுபட்டதான அனைத்து பொருள்களுடைய ஸ்வரூபம், இருப்பு, அவை செய்கைகள் செய்தல், செய்கைகள் செய்யாமல் இருத்தல் போன்ற அனைத்துமே தனக்கு அடங்கியுள்ளதாக இவன் உள்ளான்; ஆனால் தன்னுடைய ஸ்வரூபம், இருப்பு போன்றவை தனது அடியார்களுக்கு அடங்கியுள்ளதாக அவர்களுடைய வீடு, நிலம் முதலானவற்றை நரஸிம்ஹன், வராகம் என்று பல அவதாரங்கள் எடுத்துப் பங்கு போட்டுக் கொள்வதாக உள்ளான். இந்தச் சேதநனுக்கு ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஏற்படும்போது வேறு ஒரு இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டாதபடி இங்கேயே தன்னை அநுபவிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தும்; இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள தொடர்பு நீங்கியவுடன், பரமபதத்திற்குச் சென்று அங்கு இருப்பதற்கு ஏற்றபடியான ஒரு சரீரத்தை அடைந்து, அவனுக்குச் செய்வதான

கைங்கர்யங்களை, மற்ற விஷயங்களிலும் ஈடுபடக்கூடியதான இந்த மாமிச சரீரத்துடன் இங்கேயே செய்யலாம்படியாக ஏற்படுத்திக் கொடுத்தும்; இந்தச் சேதநன் வேறு ஏதேனும் விஷயத்தில் எண்ணினாலும், இவனுடைய எண்ணத்தையும் செயலையுமே பார்த்தபடி இருந்தும்; இந்தச் சேதநன் தனக்குப் பசி எடுக்கும்போது உண்கின்ற உணவை “இதோ, இதனை ஏற்பாயாக” என்று அளித்தால் அப்போதே அதனை உண்பவனாக இருந்தும்; தனது இருக்கை, படுக்கை, ஆபரணங்கள் போன்றவை தனது அடியார்கள் தனக்கு எதனை அளித்தாலும் அதனை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டும்; மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகவும்; தான் விரும்பியவை அனைத்தும் தனக்குக் கிட்டப்பெற்றவன் என்றாலும் அடியாருக்கு அடிமையாக நின்றபடியும்; ஏதேனும் ஒரு அற்பமான பொருளை அளித்தால் கூட, திருவாய்ப்பாடியில் யசோதை உள்ளிட்ட ஆய்ச்சிமார்கள் தனக்கு அளித்த வெண்ணெய்க்கு நிகராக அதனை விரும்பியபடியும் - இப்படியாகத் தன்னை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு நிற்பது அல்லவோ அர்ச்சாவதாரமாக உள்ளது!

வ்யாக்யானம் - பரத்வமே தொடங்கி அவதாரங்களிலே வர அவன் குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போந்து அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்ய காஷ்டையை உபதேசிக்கிறார். இப்போது ஸௌலப்யமாகில் உபதேசிக்கப் புகுகிறது - பரத்வமே தொடங்கி உபதேசிக்கவேண்டுவானென்? என்னில், “மேன்மையையுடையவன் தாழ் நின்றான்” என்றாலிறே குணமாவது, தாழ்வு ப்ரக்ருதியானவன் தாழ் நின்றால் ஸ்வரூபமாமித்தனையிறே; இப்படி தாழ் நிற்கிறவன் மேன்மையையுடையவன் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே, ஸௌலப்யங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். ஜனனிக்கும் ஸ்த்ரீ ஸாமான்யம் ஒத்திருக்கச்செய்தே, பண்ணுகிற உபகாரங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கையாலும், சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலுமிறே கௌரவிக்கிறது; அப்படியே ப்ராமாணிகனானவனுக்கு ஆச்ரயணீய ஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரம் போக்கி இல்லையென்று இவ்வளவான ஸௌலப்ய காஷ்டையை உபதேசிக்கிறார்.

விளக்கம் - (இனி முதல் பாசுரத்தில் கூறப்படுவதை உரைக்கிறார்) பரத்வம் தொடக்கமாக அவதாரங்கள் முடிய அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை உரைத்தபடியே, அர்ச்சாவதாரத்தில் வந்து முடிக்கும்போது, அந்தக் குணங்களுடைய எல்லையாக உள்ள ஸௌலப்யத்தை உபதேசம் செய்கிறார். ஆனால் இப்போது ஸௌலப்யம் குறித்து

உபதேசிக்க உள்ளார் என்றால், பரத்வம் தொடங்கி ஏன் உபதேசிக்க வேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - மிகவும் மேன்மை நிறைந்தான் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு நின்றால் அல்லவோ அவன் குணம் வெளிப்படும்? தாழ்வான ஒருவன் தாழ்ந்து நின்றால் அது அவனுடைய இயல்பு அன்றி, சிறப்பான ஒரு குணம் ஆகாது. ஆக இவ்விதம் தாழ்ந்து நிற்பவன் மிகுந்த மேன்மை பொருந்தியவன் ஆவான் என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். அவனைக் கைக்கொள்ளும் உபாயங்களில் ப்ரபத்தி எவ்விதம் உயர்ந்ததோ அது போன்று, ஸௌலப்ய குணம் பலவிதங்களில் வெளிப்பட்டாலும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யமே சிறந்தது ஆகும். தாயும், மற்ற பெண்கள் போன்று பெண்தன்மை கொண்டவள் என்றாலும், அவள் செய்கின்ற உபகாரங்களைக் காண்பதாலும், சாஸ்த்ரங்கள் கொண்டாடுவதாலும் அல்லவோ அவளுக்கு மேன்மை ஏற்படுகிறது? இது போன்றே ப்ரமாணத்தை நம்பும் ஒருவன் அடையத்தக்க இடமானது அர்ச்சாவதாரம் அல்லாமல் வேறு இல்லை என்று ஸௌலப்யத்தின் எல்லையைக் கூறுகிறார்.

3-6-1 செய்ய தாமரைக் கண்ணனா யுலகேழுமுண்ட வவன் கண்டீர்
வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்ச்
செய்ய சூழ்சுடர் ஞானமாய் வெளிப்பட்டிவை படைத்தான் பின்னும்
மொய்கொள் சோதியோடாயி னானொரு மூவராகிய மூர்த்தியே

பொருள் - தாமரைமலர் போன்று சிவந்த திருக்கண்களைக் கொண்டவனாகவும், ப்ரளய காலத்தில் அனைத்து லோகங்களையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாப்பவனாகவும், பூமி - விண்ணுலகம் - மனிதர்கள் - தேவர்கள் - மற்ற விலங்குகள் - மற்ற தாவரங்கள் - மற்ற பஞ்சபூதங்கள் - மேலும் உள்ள அனைத்தும் என்று அனைத்தையும் தன்னுள்ளே அடங்கப் பெற்றவனாகவும், அனைத்தையும் சூழ்ந்தும் வ்யாபித்தும் நிற்பதான ஒளி வீசும்படியான ஞானம் கொண்டவனாகவும் வெளிப்பட்டு இவை அனைத்தைப் படைத்தான். மேலும் நன்றாகப் படர்ந்துள்ள தேஜஸ்மயமான பரமபதத்துடன் கூடி நின்றான். நான்முகன், விஷ்ணு, சிவன் என்று மூன்று மூர்த்திகளின் வடிவமாக இவனே நின்று அனைத்தையும் செய்வதைக் காண்பீர்களாக.

அவதாரிகை - “ஐகத்காரணத்வ புண்டரீகாஷுத்வாதி குணங்களையுடையவன் ஆச்ரயணீயன்; அவனை ஆச்ரயியுங்கோள்” என்கிறார். ஐகத்காரண வஸ்துவை உத்தேசித்து, அவ்வஸ்துவுக்கே புண்டரீகாஷுத்வாதிகளை விதிக்கிறார்.

விளக்கம் - “இந்த ஐகத்திற்குக் காரணமாக உள்ள தன்மை, தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாக உள்ள தன்மை முதலானவற்றைக் கொண்ட இவனே அண்டத்தக்கவன் ஆவான். ஆகவே இவனை வந்து அண்டுவீர்களாக”, என்கிறார். ஐகத்காரணப்பொருள் இன்னதென்று உரைத்து, அந்த வஸ்துவிற்கே தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட தன்மை முதலானவை உள்ளது என்று உறுதிபட உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (செய்யதாமரை கண்ணாய்) “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்றும், “யஜ்ஞேசோ யஜ்ஞ புருஷ: புண்டரீகாஷு ஸம்ஜ்ஞித:” என்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளில் சொல்லப்படாநின்றுள்ள, அப்போது அலர்ந்த செவ்வித்தாமரைபோலே இருந்துள்ள திருக்கண்களை யுடையனாய். (உலகேழும் இத்யாதி) வடிவழகில் புண்டரீகாஷுத்வம்போலே குணங்களில் ப்ரளயாபத் ஸகத்வமும். (வையம் இத்யாதி) வையமென்கிறது - பூமியை. வானமென்கிறது - உபரிதந லோகங்களை. மனிசரென்கிறது - வையத்திலுள்ளாரை. தெய்வமென்கிறது - வானத்திலுள்ளாரை. மற்றுமென்கிறது - திர்யக் ஸ்தாவரங்களை. திரிய, மற்றும் என்கிறது - அவற்றுக்கு ஆரம்பகமான பூதபஞ்சகங்களை. அவை தனக்கும் காரணமான மஹதாதிகளை. மற்றுமென்கிறது - கீழ்ச் சொன்னவை எல்லாவற்றையும். “முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை செய்ய சூழ் சுடர்ஞானமாய் படைத்தான்” என்னுதல்; அன்றிக்கே, “தனிமாப்புக்கழே எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த் தான்தோன்றி” என்றும், “பஹு ஸ்யாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முற்றவுமுண்டாகைக்காக இவையாய்க் கொண்டு தான்தோன்றி இவற்றைப் படைத்தான் என்னுதல். அப்போது, வெளிப்பட்டு என்கிறது - ஸ்ருஷ்ட்யந்முகனாய்த் தோற்றி என்றபடி.

விளக்கம் - (செய்யதாமரை கண்ணாய்) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6) - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ - சூரியனால் மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - யஜ்ஞேசோ யஜ்ஞ புருஷ: புண்டரீகாஷு ஸம்ஜ்ஞித: - யாகங்களின் ஈச்வரனும், யஞ்ஜங்களுக்குப் புருஷனும், தாமரை போன்ற

திருக்கண்கள் கொண்டவனும் - என்றும் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அப்போது மலர்ந்த அழகாகச் சிவந்த தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன். (உலகேழும் இத்யாதி) - அவனுடைய வடிவழகில் தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் எவ்விதம் உள்ளனவோ அது போன்று, ப்ரளய காலத்தில் உண்டாகும் ஆபத்தில் துணை நிற்கும் தன்மையும் உள்ளது. (வையம் இத்யாதி) - வையம் என்பது பூமி. வானம் என்பது மற்ற அனைத்து லோகங்கள். மனிசர் - பூமியில் உள்ளவர்கள், தெய்வம் - வானத்தில் உள்ளவர்கள். மற்றும் - விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள். மீண்டும் ஒருமுறை “மற்றும்” - இவைகள் உண்டாகக் காரணமான பஞ்சபூதங்கள். மீண்டும் ஒருமுறை “மற்றும்” - அந்தப் பஞ்சபூதங்களுக்கும் காரணமாக உள்ள மஹத் போன்ற தத்வங்கள், முற்றும் - இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தையும். அதாவது - முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை செய்ய சூழ் சுடர்ஞானமாய் படைத்தான் - என்று கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; திருவாய்மொழி (8-10-7) - தனிமாப்புக்கழே எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த் தான்தோன்றி - என்றும், தைத்திரீயம் - பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகத்தில் அனைத்தும் உற்பத்தி ஆவதற்காக, இவை மூலமாக தான் வெளிப்பட்டு, இவற்றைப் படைத்தான் என்று கூறலாம்; இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது “வெளிப்பட்டு” என்பதற்கு “இவற்றைப் படைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாகத் தோன்றினான்” என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (செய்ய இத்யாதி) ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது - வருத்தமற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, செவ்வையாவது “யதா பூர்வம் கல்பயத்” என்கிறபடியே தத் தத் கர்மாநுரூபமாகப் படைத்த செவ்வையாதல். (சூழ்) கார்ய ஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கை. (சுடர்) மழுங்காத ஞானமாய் விசத்தமமாயிருக்கை. (ஞானமாய்) இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய். வெளிப்பட்டு இவை என்றது - ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமான இவை என்றபடி. ஆக, இதுக்குக் கீழ் ஜகத்காரணத்வஞ் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (செய்ய இத்யாதி) - ஞானத்திற்குச் செவ்வை என்பது வருத்தம் இன்றி இருத்தல். அல்லது செவ்வை என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; தைத்திரீயம் - யதா பூர்வம் கல்பயத் - முன்பு இருந்தது போன்றே படைத்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவரவர்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப படைத்த காரணத்தால் வந்த

செவ்வை என்று கருத்து. (சூழ்) - தன்னால் உண்டாக்கப்பட்ட அனைத்து கார்யப்பொருள்களையும் வ்யாபித்திருத்தல். (சுடர்) - திருவாய்மொழி (3-1-9) – மழுங்காத ஞானம் - என்பதற்கு ஏற்ப, சுருக்கம் இன்றி எப்போதும் மலர்ந்துள்ள ஞானம். (ஞானமாய்) - இவ்விதம் தன்னுடைய சிந்தனை ரூபமான ஞானத்தைக் கொண்டவன். “வெளிப்பட்டு இவை” என்பதன் மூலம், “தகுந்த ப்ரமாணங்களால் அறியப்படவல்ல இவை அனைத்தையும்” என்றார். இதுவரை இவன் இந்த ஜகத்திற்கான காரணப்பொருள் என்பதைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் – மேல், நித்யவியூதி யுக்தனாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (மின்னும் இத்யாதி) லீலாவியூதி யுக்தனானதுக்கு மேல், “அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம்” என்கிறபடியே செறிந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைத்தான நித்யவியூதி யுக்தனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. (மொய்கொள் சோதி) தேஜ: ப்ரப்ருதி கல்யாணகுணங்களுடையன் என்னவுமாம். தேஜஸ்ஸு குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். இப்போது குணஞ் சொல்லுகிறதென்? என்றால், குணாதிக வஸ்துவிறே ஆச்ரயணீயமாவது. (ஒரு மூவராகிய மூர்த்தியே) ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தனக்கு சரீரமாகக் கொண்டு அவற்றில் அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணியும், ஸ்வேந ரூபேண நின்று பாலந கர்மத்தைப் பண்ணியும் போருகிற ஸர்வேச்வரன். மூர்த்தி சப்தம் – பரத்வ வாசி. அன்றிக்கே, ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களோடே இந்த்ரனையுங் கூட்டி மூவரென்று சொல்லவுமாம். “மொய்கொள் சோதியோடாயினான் ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி – பின்னும் - வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் வெளிப்பட்டு இவற்றை செய்யசூழ் சுடர்ஞானமாய் – படைத்தான் – செய்யதாமரைக் கண்ணனாய் உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டீர்; ஆனபின்பு அவனைப் பரவுங்கோள்”.

விளக்கம் – இனி நித்யவியூதிக்கும் சொந்தக்காரனாக உள்ளதைக் கூறுகிறார். (மின்னும் இத்யாதி) - லீலாவியூதியை உடையவன் என்பதற்கு அடுத்ததாக, மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் - அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம் – சூரியன், சந்த்ரன், அக்னி ஆகிய ஒளிகளைக் காட்டிலும் அதிகமான ஒளி வீசுகின்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எங்கும் நிறைந்துள்ள தேஜஸ் நிறைந்த நித்யவியூதியைக் கொண்டவனாக உள்ள நிலையைக் கூறுகிறார். (மொய்கொள் சோதி) - ஒளிர்ந்தபடி உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள்

கொண்டவன். தேஜஸ் என்பது மற்ற அனைத்து குணங்களுக்கும் ஒரு உதாரணம் மட்டுமே ஆகும். ஆனால் இப்போது திடீரென குணங்களை ஏன் கூறினார்? இதன் காரணம், குணங்கள் நிறைந்த பொருள் மட்டுமே அனைவராலும் அண்டும்படியாக இருக்கும் அல்லவோ? (ஒரு மூவராகிய மூர்த்தியே) - நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களுடைய சரீரம் மற்றும் அவர்களுடைய ஆத்மா ஆகியவற்றைத் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டு, அவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று, ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றைச் செய்கிறான்; தனது இயல்பான ரூபத்தில் நின்று காப்பாற்றும் கர்மத்தையும் செய்தபடி உள்ளான். மூர்த்தி என்ற சொல் உயர்ந்த தத்வத்தைக் குறிப்பதாகும். அல்லது “மூவராகிய மூர்த்தி” என்பதன் மூலம் நான்முகன், ருத்ரன், இந்த்ரன் ஆகியவரைக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம்.

3-6-2 மூவராகிய மூர்த்தியை முதன் மூவர்க்கும்) முதல்வன்றன்னைச்

சாவ(ப)முள்ளன நீக்குவானைத் தடங்கடற் கிடந்தான்றன்னைத்

தேவதேவனைத் தென்னிலங்கை யெரியெழுச் செற்ற வில்லியைப்

பாவநாசனைப் பங்கயத்தடங் கண்ணனைப் பரவுமினோ

பொருள் - நான்முகன், ருத்ரன், இந்த்ரன் ஆகியவர்களும் தானே என்று இருக்கும்படியாக அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனும், லோகத்தில் முதல்மையானவராகிய அவர்கள் மூவருக்கும் காரணப்பொருளாக உள்ளவனும், அவர்களுக்கு ஏற்படும் சாபம் போன்ற துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்குபவனும், ஆபத்தில் உள்ளவர்கள் அழைத்தால் அந்தக் கூக்குரல் கேட்கும்படியான இடமாக உள்ள திருப்பாற்கடலில் சயனித்தபடி உள்ளவனும், தேவர்கள் அனைவருக்கும் தலைவனும், தெற்கில் உள்ள இலங்கையில் பெரும் அக்னியானது மேலே எழும்படியாக விரோதியை அழிக்கும் வில்லை உடையவனும், பாபங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கவல்லவனும் ஆகிய தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட அவனைத் துதிப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாஷ்டத்வாதிகளைச் சொல்லி, “ஆச்ரயியுங்கோள்” என்னா நின்றீர்; அவை பரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லக்ஷணங்களாயிற்று; ஆனபின்பு எங்களாலே அவனை ஆஸ்ச்ரயிக்கப்போமோ? என்ன; “அப்படிப்பட்டவன் தானே

உங்களோடு ஸஜாதீயனாய், சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய் வந்து அவதரித்தான். அங்கே ஆச்ரயியுங்கோள்” என்கிறார்.

விளக்கம் – நம்மாழ்வாரிடம் சிலர், “இந்த ஜகத்தின் காரணமாக அவன் உள்ளான், தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாக உள்ளான் என்பது போன்ற குணங்களைக் கூறினீர்கள். இப்படிப்பட்ட அவனைப் பற்றுங்கள் என்று உபதேசித்தீர்கள். ஆனால் அவை மிகவும் உயர்ந்த தத்வத்திற்கான இலக்கணங்களாக உள்ளன. இவ்விதம் உள்ளபோது அவனை எங்களால் அடையமுடியுமோ?”, என்று கேட்டார்கள். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்படிப்பட்டவன் அல்லவோ உங்களுடன் சம குலத்தவனாக, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக வந்து அவதரித்தான். அங்கு பற்றலாம் அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மூவராகிய மூர்த்தியை) ப்ரஸ்துமான ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் சொல்லுகைக்காக அநுபாஷிக்கிறது. (முதல் இத்யாதி) இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸ்வரூபேண அன்று, கார்யகாரண பாவ நிபந்தநம் என்கிறது. ஜகத்துக்குக் காரணபூதனாயிருந்துள்ள தன்னோடு கூடின மூவர்க்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதனாகிறான், தனக்குக் காரணபூதனாகையாவதென்? என்னில்; தான் இவர்களுக்குக் காரணபூதனானவோபாதி, தனக்கு அவ்வருகு காரணாந்தரமின்றிக்கேயிருக்கும் என்றபடி; “ஆத்மேச்வரம்” என்கிறபடியே. அன்றிக்கே இந்த்ரணையங்கூட்டி ஜகத்துக்கு ப்ரதானராயிருந்துள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்க்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை என்றுமாம்.

விளக்கம் – (மூவராகிய மூர்த்தியை) - கடந்த பாசுரத்தில் உள்ள “மூவராகிய மூர்த்தி” என்ற ஸாமாநாதிகரணத்திற்குக் காரணம் கூறுவதற்காக, இந்தப் பாசுரத்திலும் “மூவராகிய மூர்த்தி” என்று தொடர்ந்து கூறிகிறார். [பல பொருள்கள் கொண்ட பல சொற்கள் மூலம், ஒரே வஸ்து கூறப்படுவது ஸாமாநாதிகரணம் ஆகிறது. இங்கு நான்முகன், சிவன் ஆகியவை தனித்தனியான பொருள் கொண்டதாக இருந்தாலும், அவை அந்தர்யாமியாக உள்ள ஒரே வஸ்துவைக் குறிப்பதால் அவை ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் உள்ளன என்றாகிறது]. (முதல் இத்யாதி) - இந்த ஸாமாநாதிகரணம் என்பது, இந்த மூவரும் ஒரே ஸ்வரூபம் கொண்டவர்கள் என்ற கருத்தில் கூறப்பட்டது அல்ல; இவர்கள் மூவரும் கார்யப்பொருளாகவும், ஸர்வேச்வரன் இவர்களுக்குப் பொதுவான

காரணப்பொருளாகவும் உள்ள காரணத்தால் ஏற்பட்டதாகும். அதாவது ஜகத்தின் காரணப்பொருளாக உள்ள தன்னுடன் சேர்ந்த இவர்கள் மூவருக்கும் காரணப்பொருள்; தன்னுடன் சேர்ந்த என்பதன் மூலம் அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன் என்றாகிறது. ஆனால் நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களுக்குக் காரணப்பொருளாக உள்ளவன், விஷ்ணுவாகிய தனக்கும் காரணப்பொருளாக இருப்பது எப்படி என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் - தான் அவர்களுக்கு எவ்விதம் காரணமாக உள்ளானோ அது போன்று தனக்கும் வேறு ஒரு காரணப்பொருள் இல்லாதவன் என்பதைக் கூறுவதாக உள்ளது. நாராயண அநுவாகத்தில் - ஆத்மேச்வரம் - தானே தனக்குத் தலைவன் - என்றது காண்க. அல்லது நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களுடன் இந்திரனைச் சேர்த்துக்கொண்டு, இந்த ஜகத்தில் முதன்மையாக உள்ள நான்முகன், ருத்ரன் மற்றும் இந்திரன் ஆகியோருக்குக் காரணப்பொருளாக உள்ளவனை என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (சாவமுள்ளன நீக்குவானை) “வேதாபஹார குருபாதக தைத்ய பீடா” என்றாற்போலே சொல்லுகிறவற்றைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாயுள்ளவனை. (உள்ளன) போக்குகிற அவன் பாரிப்புக்கு இவை அல்பமாயிருக்கிறபடி. (தடங்கள் இத்யாதி) “இன்னம் இவற்றுக்கு ஆபத்து வந்தபோது நம்மைத் தேடித்திரியவொண்ணாது” என்று ஏற்கவே கடலில் இடங்கொண்டவனை. (தேவதேவனை) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாய்க் கொண்டாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. (தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை) அவர்கள் கூப்பீடு கேட்டு எழுந்திருந்து செய்யும் தொழில் சொல்லுகிறது. அக்நியானது ராவண பயத்தால் மாட்டாத ஊரிலே, தான் நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கப் பண்ணவல்ல வில்வலியையுடையவனை. (தேவதேவனை தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை) என்று மநுஷ்யத்வே பரத்வஞ் சொல்லிற்றாகவுமாம். நித்யஸூரிகள் ஏத்துகிறவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்றுமாம். (பாவநாசனை) கையும் வில்லுமா யிருக்கிறபடியைக்காண, ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம். “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந” என்கிறபடியே அந்நிலையிலே சேதநருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனை. (பங்கயத் தடங்கண்ணனை) பாப வர்த்தகனானாலும் விடவொண்ணாதபடியான கண்ணழகையுடையவனை. (பரவுமினோ) அக்கண்ணழகிலே தோற்று, “ஜிதந்தே புண்டரீகாஷ்டி” என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள்.

விளக்கம் - (சாவமுள்ளன நீக்குவானை) - அதாவது நான்முகன், ருத்ரன், இந்த்ரன் ஆகியோருக்கு ஏற்படும் துக்கங்களைப் போக்குபவன். சாபம் என்பது துக்கம், ஏனென்றால் சாபம் போன்று அனுபவித்துக் கழிக்க வேண்டியவை துக்கங்கள் ஆகும். இவர்களுடைய துக்கங்கள் என்னவென்றால் - வேதாபஹார குருபாதக தைத்ய பீடா - வேதங்களைப் பறி கொடுத்த துன்பம் நான்முகனுக்கும், தனது தந்தையாகிய நான்முகனின் தலையை வீழ்த்திய ப்ரஹ்மஹத்தி பாபம் சிவனுக்கும், அஸுரர்களால் நேரும் துன்பம் இந்த்ரனுக்கும் உள்ளன - என்று கருத்து. “சாவம் நீக்குவானை” என்று கூறினாலே போதுமானதாக உள்ளபோது, “சாவம் உள்ளன நீக்குவானை” என்று ஏன் கூறினார்? சாபம் இருந்ததால் விலக்கினான், இல்லையென்றால் என்ன செய்வான் என்ற சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பதற்காக இவ்விதம் உரைத்தார். (உள்ளன) - இவற்றைப் போக்கவேண்டும் என்பதான அவனுடைய தவிப்பிற்கு முன்பாக இந்தப் பாபங்கள் சிறியதாக உள்ளன. (தடங்கள் இத்யாதி) - “மேலும் இவர்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால் நம்மைத் தேடி அங்கும் இங்கும் அலையக்கூடாது” என்று எண்ணியவனாகத் திருப்பாற்கடலில் கிடப்பவனை. (தேவதேவனை) - நான்முகன் முதலானவர்கள் வந்து அண்டுவதற்கு ஏற்றபடியாக இங்கு கண்வளர்கிறான். (தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை) - அவர்களுடைய கூக்குரல் கேட்டு சக்ரவர்த்தித்திருமகனாக வந்து செய்த செயல்களைக் கூறுகிறார். இராவணன் உள்ள அந்த இடத்திற்கு அக்னியும் செல்வதற்கு அச்சம் கொள்கிறது. இப்படிப்பட்ட அந்த இலங்கையில், அக்னியானது தான் எண்ணியவிதத்தில் பரவும்படிச் செய்யவல்ல வில்வலிமை கொண்டவனை. (தேவதேவனை தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை) - இதன் மூலம் மனிதத் தன்மையுடன் நிற்கும் உயர்ந்த தத்துவத்தைக் கூறுகிறார். அல்லது நித்யஸூரிகளால் புகழும்படி உள்ளவனை அண்டுங்கள் என்றும் கூறலாம். (பாவநாசனை) - இராமன் தனது திருக்கரங்களில் வில்லுடன் நிற்கும் காட்சியைக் கண்டால் அனைத்து பாபங்களும் விலகும். இதற்கான ப்ரமாணம் உத்தரகாண்டம் (82-9) - பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந - (அகஸ்த்யர் கூறுவது) - ரகுலத்தில் வந்தவனே! அனைத்து லோகங்களையும் தூய்மையாக்க வல்லவன் நீயே ஆவாய் - என்பதாகும். அதாவது அந்த நிலையில் உள்ளபோது சேதநர்களுடைய அனைத்து பாபங்களையும் நீக்கும் இயல்பு கொண்டவனை. (பங்கயத் தடங்கண்ணனை) - பாபங்களை விலக்காமல் அவற்றை மேன்மேலும் வளர்ப்பவன் என்றிருந்தாலும், விட இயலாத கண்ணழகு கொண்டவன், (பரவுமினோ) - அந்தக் கண்ணழகில் தோற்று, ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1) - ஜிதந்தே

புண்டரீகாஷ்ட - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனே! உனக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும் - என்று முறை தவறிப் புகழ்வீர்களாக.

3-6-3 பரவி வானவ ரேத்த நின்ற பரமனைப் பரஞ்சோதியைக்

குரவை கோத்த குழகனை மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை

அரவுமேறி யலைகடல் அமரும் துயில் கொண்ட வண்ணலை

இரவு நன்பகலும் விடாதென்று மேத்துதல் மனம் வைம்மினோ

பொருள் - திருக்கல்யாணகுணங்களை விரிவாக உரைத்து தேவர்கள் துதிக்கும்படி அவர்கள் அருகில் நிற்கின்ற உயர்ந்தவனை, எல்லையற்ற தேஜஸ் நிரம்பியவனை, கோபிகைகளுடன் ராஸலீலை செய்த இனிமையானவனை, மாணிக்கம் போன்ற நிறம் கொண்டவனை, குடக்கூத்து ஆடியவனை, ஆதிசேஷன் மீது ஏறி அலைவீசும் திருப்பாற்கடலில் யோகநித்திரை கொண்ட ஸ்வாமியை - சிறந்த இரவும் பகலும் என்று வேறுபாடு ஆராயாமல் இடைவிடாது துதிப்பதில் உங்கள் மனதைச் செலுத்துவீர்களாக.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட இராமாவதாரம் உயர்ந்த நிலை என்ற கூறும்படியாக, அதனைக் காட்டிலும் எளியவனாக வந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு நிற்பீர்களாக என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரவி வானவர் ஏத்த நின்ற பரமனை) அக்ரமமாக நித்யஸூரிகள் ஏத்த, அத்தாலே ஸமாதிகதரித்ரனாய் நின்றவனை. நித்யஸூரிகள் ஏத்தினாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதே அவ்வருகாய் நின்றவனை என்றுமாம். (பரஞ்சோதியை) அவர்கள் ஏத்த அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனா யிருக்கிறவனை. “விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே” என்று அவர்கள் ஏத்துமது தன் பேறாக நினைத்து, அது தன் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறபடி. “பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய” சேஷிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வருபமிறே. (குரவை கோத்த குழகனை) நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை இடைப்பெண்களோடு பரிமாறுமிடத்தில்,

வாசியறக் கலக்கவல்லவனை. குழகன் - பவ்யன். (மணிவண்ணனை) அவர்களை வசீகரிக்கைக்கு மருந்திடும் பரிகரத்தையுடையவனை. நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தை யுடையவனை.

விளக்கம் - (பரவி வானவர் ஏத்த நின்ற பரமனை) - எந்தவிதமான வரிசை முறைகளையும் பின்பற்றாமல் நித்யஸூரிகள் புகழ்ந்தபடி உள்ளபோது, அதன் மூலமாகத் தனக்கு ஒத்தவர்களும் மேம்பட்டவர்களும் இல்லை என்னும்படியாக நின்றவனை. அதாவது நித்யஸூரிகள் எத்தனை புகழ்ந்தாலும், அவர்களாலும் அளவிட இயலாதபடி நின்றவனை. (பரஞ்சோதியை) - அவர்கள் கொண்டாட, அதன் விளைவாக மேன்மேலும் ஒளி வீசும்படியாக உள்ளவனை. ருக்வேதம் - விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே - பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் புகழ்ந்தபடியே உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்களால் புகழ்ப்படுவதைத் தனது பேறாக எண்ணி, அந்த மகிழ்ச்சி தனது திருமேனியில் புலப்படும்படியாக உள்ள நிலை. சாந்தோக்ய உபநிஷத் - பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய - அவனை அடைந்து ஜீவாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, எஜமானனுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்துவதே அடிமைக்கு இயல்பாகும் அல்லவோ? (குரவை கோத்த குழகனை) - நித்யஸூரிகளுடன் எவ்விதமாகக் கலந்து நிற்கிறானோ அது போன்றே ஆய்ச்சிமார்களுடனும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி கலந்து நிற்பவனை. குழகனை - ஒரே போன்று ரஸனை உள்ளவனை. (மணிவண்ணனை) - ஆயர்பாடிப் பெண்களை வசீகரிக்கும் மருந்தை அளிப்பது போன்ற திருமேனி மற்றும் செயல்கள் கொண்டவன். நீலமணி போன்று காண்பவர்களுக்கு இன்பத்தை உண்டாக்கி, அவர்களுடைய களைப்பைப் போக்கும் திருமேனி கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (குடக்கூத்தனை) திருக்குரவையில் அந்வயியாதார்க்கும் இழக்கவொண்ணாதபடி மன்றிலே தன்னுடைய வடிவழகை முற்றுட்டாக அநுபவிப்பிக்குமவனை. (அரவமேறி) குடக்கூத்தாடின ச்ரமம் ஆறும்படிக் கீடாகப்போய்த் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளின்படி. (அலைகடல்) ஸ்வஸந்நிதானத்தாலே கிளர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. (அமருந்துயில்) நாய்ச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணாதிருக்கை. (அண்ணலை) அநந்தசாயித்வத்தால் வந்த ஈச்வரத்வ வுறைப்பை யுடையவனை. (இரவும் பகலும்) காலம் நடையாடாத தேசத்தில் அநுபவத்தையன்றோ காலம் நடையாடும்

தேசத்திலே நான் உங்களை அநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது. ஏத்துகைக்கீடான காலமாகையாலே “நள்ளிரவும் நன்பகலும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (குடக்கூத்தனை) - தன்னுடன் ராஸலீலையில் கலந்து கொள்ள இயலாத ஆயர்குலப் பெண்கள் தனது நடனத்தை இழந்துவிடாமல் உள்ள விதத்தில், நாற்சந்தியில் தனது திருமேனி அழகைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்கும்படியாகச் செய்தவனை. (அரவம் ஏறி) - குடக்கூத்தை ஆடிய பின்னர் ஏற்பட்ட களைப்பு நீங்கும்படியாகத் திருப்பாற்கடலில் சென்று கிடந்தவனை. (அலைகடல்) - தனது அருகாமை காரணமாக எப்போதும் மிகுந்த கிளர்ச்சியுடன் உள்ள திருப்பாற்கடல். (அமரும் துயில்) - அவனுடைய பிராட்டிமார்களால் கூட, பக்தர்கள் அல்லாமல் வேறு யாராலும் விழிக்க வைக்க இயலாதபடி கண்வளரும் நிலை. (அண்ணலை) - ஆதிசேஷன் மீது சயனித்து காரணத்தால் “இவனே ஸர்வேச்வரன்” என்று கொண்டாடும்படியாக ஏற்பட்ட உறுதியைக் கொண்டவனை. (இரவும் பகலும்) - காலம் என்பது தனது இருப்பைக் காட்ட இயலாதபடி உள்ள பரமபதத்தில் அநுபவிக்கத்தக்க அநுபவத்தை அல்லவோ, காலம் தனது செயல்களை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளதான இந்தப் பூமியில் உங்களை நான் அநுபவிக்கும்படிக்கூறுகிறேன். துதிப்பதற்கு ஏற்றபடியான காலம் என்பதால் “நல் இரவு, நன் பகல்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (என்றும் ஏத்துதல்) “விபந்யவ:” என்கிறபடியே. (மனம் வைம்மினோ) நீங்கள் அங்கே நெஞ்சை வைக்குமித்தனையே வேண்டுவது; விஷயம் தன்னடையே கொண்டு முழுகும். நீங்கள் எத்த என்று ஒருப்படுமித்தனையே வேண்டுவது; பின்னை உங்களுக்கு உபதேசிப்பார் வேண்டா. நித்யஸூரிகள் எத்தும் விஷயத்தையன்றோ நான் உங்களை எத்தச் சொல்லுகிறது; ஸர்வாதிகனையன்றோ நான் உங்களை எத்தச் சொல்லுகிறது; நீங்கள் எத்துகிறவிது தன் பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்றவிருக்கிறவனையன்றோ நான் உங்களை எத்தச் சொல்லுகிறது; உங்களுடைய விலக்காமையே பற்றாசாக வந்து கலக்குமவனையன்றோ நான் உங்களை எத்தச் சொல்லுகிறது; யாதானும் நேர்ந்து அணுகவேண்டும் வடிவழகையுடையவனையன்றோ எத்தச் சொல்லுகிறது; உங்களோட்டைக் கலவியாலே செருக்கியிருக்கிறவனையன்றோ எத்தச் சொல்லுகிறது; அநந்தசாயியையன்றோ எத்தச் சொல்லுகிறது; ஸர்வ ஸ்வாமியையன்றோ எத்தச் சொல்லுகிறது. ஒரு கால நியதியுண்டாய் இருக்கிறீர்களோ,

ஏத்துகைக்குப் பரிகர சூந்யராய் இருக்கிறீர்களோ, அதில் அருமையுண்டாய்த்தான் இருக்கிறீர்களோ? ஆயிட்டு (மனம் வைம்மினோ) விஷயங்களிலே ஓடித் திரிந்த மநஸ்ஸை மீட்டு இவ்விஷயத்திலே வைக்கப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் – (என்றும் ஏத்துதல்) - ருக் வேதம் – விபந்யவ: - எப்போதும் – என்பதற்கு ஏற்ப. (மனம் வைம்மினோ) - நீங்கள் அவனிடம் மனம் வைத்தால் போதுமானது, அந்த விஷயம் தானாகவே உங்களிடம் வந்து உங்களை முழுக்கும். நீங்கள் “அவனைத் தொழவேண்டும்” என்று எண்ணினாலே போதுமானது; அதன் பின்னர் உங்களுக்கு அவன் விஷயத்தில் உபதேசிப்பவர்கள் யாரும் அவசியம் இல்லை. நித்யஸூரிகள் கொண்டாடிப் போற்றும் விஷயத்தை அல்லவோ “நீங்களும் புகழுங்கள்” என்று நான் உங்களிடம் கூறுகிறேன்? அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? நீங்கள் அவனைப் புகழ்வதைத் தன்னுடைய போறாகக் கருதுகிறான் என்பதைத் தனது திருமேனியில் வெளிப்படுத்துபவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? நீங்கள் அவனை விலக்காமல் இருத்தல் என்பதையே நீங்கள் அவனுக்குச் செய்யும் செய்ந்நன்றி என்று ஏற்றுக்கொண்டு உங்களுடன் வந்து கலந்து நிற்பவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்தாவது அணுகவேண்டும்படியான திருமேனி அழகு கொண்டவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? உங்களுடன் சேர்ந்ததால் கர்வத்துடன் உள்ளவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? ஆதிசேஷனில் சயனித்தபடி உள்ளவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? அனைவருக்கும் எஜமானனாக உள்ளவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? அவனைப் புகழ்வதற்கான கால நியதியை ஆராய்ந்தபடி உள்ளீர்களா? அவனைப் புகழ்வதற்கான ஸாதனம் ஏதும் அற்றவர்களாக உள்ளீர்களா? அந்த ஸாதனம் கிட்டுவதற்கு அரிது என்று உள்ளீர்களா? ஆகவே, (மனம் வைம்மினோ) – மற்ற விஷயங்களில் அலைந்தபடி உள்ள உங்களுடைய மனதை இந்த விஷயத்தில் நிலைப்பதற்குச் = முயற்சி செய்யுங்கள்.

3-6-4 வைம்மின் நும்மனத்தென்று யானுரைக்கின்ற மாயவன் சீர்மையை

எம்மனோர்க ளுரைப்ப தென்னது நிற்க நாடொறும் வானவர்

தம்மையாளு மவனு நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும்

செம்மை யாலவன் பாத் பங்கயஞ் சிந்தித் தேத்தித் திரிவரே

பொருள் - “உங்களுடைய மனதில் வைப்பீர்களாக” என்று நான் கூறுகின்ற வியக்கவைக்கும் செயல்கள் கொண்டவனுடைய சில குணத்தைக் குறித்து என்னைப் போன்றவர்கள் உரைப்பது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். அனைத்து தேவர்களையும் ஆள்பவனாகிய இந்த்ரன், நான்முகன், ஜடாமுடியுடன் கூடியதால் ஏற்பட்ட தவ மஹாத்மயம் காரணமாக லோகத்திற்கு ஈச்வரனாக உள்ள ருத்ரன் முதலனாவர்கள், முறை தவறாமல் தங்கள் எஜமானனாகிய அவனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அன்றாடம் சிந்தித்து, துதித்து இதுவே தங்கள் செய்கை என்று இருப்பர்.

அவதாரிகை - அபிமான ப்ரசுரரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆச்ரயிக்கலாயிருக்கிற சீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - மிகுந்த செருக்கு நிறைந்தவர்களாக உள்ள நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்கள் கூட எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி சென்று அடைவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள அவனுடைய சீலகுணத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வைம்மின் இத்யாதி) “உந்தம் ஹ்ருதயத்திலே வையுங்கோள்” என்று நான் சொல்லுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதி குண சேஷ்டிதங்களை யுடையனானவனுடைய சீலவத்தையை. அன்றிக்கே, “அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன் பெருமை” என்று, ஆச்ரயணத்துக்குறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (எம்மனோர்கள் உரைப்பதென்) எம்போல்வார் சொல்லவேண்டுகிறதென்? நாங்கள் சொன்னவாறே பக்தி பாரவச்யத்தாலே சொன்னோம் என்பர்கள்.

விளக்கம் - (வைம்மின் இத்யாதி) - உங்களுடைய மனத்தில் வைப்பீர்களாக” என்று நான் கூறுகின்ற, வியக்கவைக்கும் ஸௌந்தர்யம் போன்ற குணங்கள் மற்றும் செய்கைகள்

கொண்டவனுடைய எளிமையை. அல்லது, “மிகவும் உயர்ந்த ஜீவாத்மாக்களாகிய நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்கள் கூட வந்து அண்டி நிற்கும்படியாக உள்ள அவனுடைய மேன்மை” என்று அவர்கள் வந்து அண்டுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அவனுடைய உயர்ந்த தன்மை. ஆக பரத்வம் மற்றும் ஸௌலப்பம் ஆகிய இரண்டையும் கூறினார். (எம்மனோர்கள் உரைப்பதென்) – என்னைப் போன்றவர்கள் கூற முயல்வது என்ன? நாங்கள் கூறுவது போன்றே, “பக்திக்கு வசப்பட்டவர்களாக வந்து நின்றோம், இவ்விதம் உரைத்தோம்”, என்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (அது நிற்க) அது கிடக்க. (நாடொறும் இத்யாதி) அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளெல்லாம் அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவனுடைய சீலவத்தை. அன்றிக்கே, “அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன் பெருமை” என்று ஆச்ரயணத்துக்குறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. “நாடொறும் – சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவரே” என்று மேலே அந்வயம். கீழே அந்வயம், (வானவர் தம்மையாளுமவனும்) தேவர்களைச் சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொண்டு அவர்கள் மிகுதி குறைகள் ஆராய்ந்து போருகிற இந்த்ரனும், சதுர்தச புவந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகனும். (சடைமுடியண்ணலும்) ஸாதகவேஷம் கிடக்கச்செய்தே ஈச்வராபிமானியான ருத்ரனும். (செம்மையால் இத்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தர பரதையும் நெஞ்சிலே கிடக்கச்செய்தே அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆச்ரயியா நிற்பர்கள். பாவதோஷமும் கிடக்கச்செய்தே தன்னையே பற்றினாரைப்போலேயிருக்க, புகுவது புறப்படுவதாய்த் திரியும்படியன்றோ அவன்படி யிருக்கிறது என்கிறார். செம்மை - செவ்வை. அதாவது, அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே அவன் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து, “அவ்வநுஸந்தாநம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்” என்று தெரியும்படி ஏந்தி, அத்தாலே தரித்து கால்நடை தந்தாராய் ஸஞ்சரியா நிற்பர்கள், “பாடித் திரிவனே” என்னுமாபோலே. “வானவர் தம்மையாளுவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன் பாத பங்கயம் நாடொறும் சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (அது நிற்க) - இவ்விதம் நாங்களும், எங்களைப் போன்றவர்களும் கூறுவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். (நாடொறும் இத்யாதி) - உயர்ந்த அதிகாரிகளாக உள்ள நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்கள் எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் வந்து

அண்டி நிற்கும்படியாக அவனுடைய எளிமை உள்ளது. அல்லது அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளாகிய நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்களும் வந்து அண்டும்படியாக அவனுடைய மேன்மை உள்ளது என்று அவர்கள் அண்டுவதற்குக் காரணமாக உள்ள பரத்வத்தைக் கூறுகிறார் எனலாம். இதுவரை, “நாடோறும் – சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவரே” என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் கூறினார். இனி, “வானவர் தம்மையாளுவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன் பாத பங்கயம் நாடொறும் சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர்” என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் கூறுகிறார். (வானவர் தம்மையாளுமவனும்) – தேவர்களை ஒவ்வொரு சனிக்கிழமை மற்றும் புதன்கிழமை என்று நாட்களைக் கணக்கிட்டு, அவர்களுடைய குறை நிறைகளை ஆராய்ந்தபடி உள்ள இந்ந்ரனும், பதினான்கு லோகங்களையும் படைக்கின்ற நான்முகனும். (சடைமுடியண்ணலும்) - தவம் புரிவதற்கு ஏற்றதான கோலத்துடன் உள்ளபோதிலும் ஈச்வரன் என்ற செருக்கு கொண்ட சிவனும், (செம்மையால் இத்யாதி) - மற்ற பலன்களில் நாட்டம் என்பது மனதில் உள்ளபோதிலும், அதனை வெளிக்காட்டாமல், எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராதவர்கள் போன்று வந்து அண்டி நிற்பவர்கள். இப்படியாக மற்ற பயனை எதிர்பார்த்தல் என்பது அவர்கள் மனதில் இருந்தபோதிலும், எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் வந்து தன்னைப் பற்றினார்கள் என்பது வெளித்தோற்றமாக உள்ளபோதிலும், அவர்களுக்காக அங்கும் இங்கும் சென்று உதவுவதாக அவன் தன்மை உள்ளது. அதாவது மற்ற பயன்களை எதிர்பாராமல் உள்ளவர்கள் போன்று அவன் திருவடிகளை எண்ணியபடி நின்று, “அத்தகைய எண்ணம் மேன்மேலும் பெருகி வெளிப்பட்ட சொல்” என்று புலப்படும்படியாக உள்ள சொற்களைக் கொண்டு புகழ்ந்து, அதன் மூலம் தங்கள் வாழ்வை நிலைநிறுத்தி எங்கும் ஸஞ்சரித்தபடி இருப்பார்கள்; அதாவது கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (2) – பாடித்திரிவனே – என்பதற்கு ஏற்ப இருப்பார்.

3-6-5 திரியுங் காற்றோடகல் விசும்பு திணிந்த மண்கிடந்த கடல்

எரியுந் தீயோடிரு சுடர் தெய்வ மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்க்

கரியமேனியன் செய்யதாமரைக்கண்ணன் கண்ணன் விண்ணோரிறை

சுரியும் பல்கருங்குஞ்சி யெங்கள் சுடர்முடியண்ணற் றோற்றமே

பொருள் – ச்யாமளமான வடிவத்தைக் கொண்டவனும், அதற்குச் சேரும்விதத்தில் சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனும்,

சுருண்டு கருத்த அழகிய கேசம் கொண்டவனும், ஒளி பொருந்திய திருமுடி கொண்டவனும், எங்களுடைய ஸ்வாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருஅவதாரத் தோற்றம் என்பது - எப்போதும் அலைந்தபடி உள்ள காற்று, பரந்து விரிந்துள்ள ஆகாயம், கடினமான பூமி, கரையைக் கடக்காமல் உள்ள ஸமுத்திரம், ஜ்வலிக்கின்ற அக்னி, சூர்யசந்த்ரர்கள், அனைத்து தேவதைகள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் என்று அனைத்துவிதமான ரூபமாகவே இருக்கும்.

அவதாரிகை - வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதியோடே கூடி, மயில்தோகை விரித்தாற்போலே ஸவிபூதிகளாய்க் கொண்டு அவனுடைய தோற்றரவிருப்பது என்னுதல். “பூதாநாம் ஈச்வரோபி ஸந்” என்னும்படியாலே ஐச்வர்யாதிகளோடே வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

விளக்கம் - வாத்ஸல்யம் காரணமாகத் தனது விபூதிகளை விட்டு அகலாமல் அவற்றுடன் எப்போதும் கூடியபடி இருந்து; அதாவது மயில்தோகை விரித்தது போன்று அனைத்து விபூதிகளையும் தனது சரீரத்தில் எப்போதும் கொண்டபடி அவனுடைய திருமேனி உள்ளது. அல்லது கீதை (4-6) - பூதாநாம் ஈச்வரோபி ஸந் - அனைத்து பூதங்களுக்கும் ஈச்வரனாக உள்ளபோதிலும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் என்பதால் அனைத்து செல்வங்களுடனும் சேர்ந்து அவதரிப்பான் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (திரியும் இத்யாதி) ஸததகதியான வாயு, ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும் ஆகாசம், கடிந ஸ்வபாவையான பூமி, பகவதாஜ்ஞையாலே கரையேறமாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்வ ஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நி ப்ரகாசகரான சந்த்ரஸூர்யர்கள். (தெய்வம் இத்யாதி) தங்களையொழிந்தார்க்கெல்லாம் தங்களை ஆச்ரயித்து அபிமதம் பெற வேண்டியிருக்கிற தேவஜாதி. அவர்களை ஆச்ரயிக்கிற மநுஷ்யர்கள், திர்யக் ஸ்தாவரங்கள். (முற்றுமாய்) இப்படி சொல்லலாம்படியாயிற்று அவனுடைய தோற்றம் இருப்பது. (ஆய்) தச்சரீரியாய். இத்தால் ஜகதாசாரத்வம் சொல்லுகிறது. மேல், அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தனாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லுகிறது. (கரிய மேனியன்) கண்டார்க்குத் தாபத்ரயங்கள் ஆறும்படி ச்ரமஹரமான திருமேனியையுடையவன். (செய்யதாமரைக்கண்ணன்) அகவாயில் வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகமான திருக்கண்களையுடையவன். (கண்ணன்) ஆச்ரிதர்க்குக்

கையாளா யுள்ளவன். (விண்ணோரிறை) அந்நிலை தன்னிலே நித்யஸூரிகளுக்கு வந்து ஏத்தவேண்டும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன். (சூரியும் இத்யாதி) சுருண்டிருப்பதாய், அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாய், கண்டார் கண்களுக்கு அஞ்சநமிட்டாற் போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள மயிர்முடியையுடையனாய். (எங்கள் சுடர்முடியண்ணல் தோற்றமே) அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு அநுபாவ்யமாய் ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான ஒளியையுடையதான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய தோற்றம் - ப்ரகாசமென்னுதல், அவதார மென்னுதல்.

விளக்கம் - (திரியும் இத்யாதி) - எப்போதும் அலைந்தபடி உள்ள வாயு, தன்னைத் தவிர்த்து உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இடம் அளிக்கின்ற ஆகாயம், கடினமான இயல்பு கொண்ட பூமி, ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணை காரணமாக கரையைக் கடக்காமல் உள்ள ஸமுத்திரம், மேல் நோக்கி மட்டுமே எரியும் இயல்புடைய அக்னி, ஒளி வீசியபடி உள்ள சந்திர சூரியன்கள். (தெய்வம் இத்யாதி) - தங்களைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைவரும் தங்களிடம் வந்து நின்று விரும்பியதைப் பெறும்படியாக உள்ள தேவகுலம், அவர்களை அண்டி உள்ள மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள். (முற்றுமாய்) - இவ்விதம் கூறலாம்படி அவனுடைய அவதாரம் உள்ளது. "ஆய்" என்பதன் மூலம் இவை அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டும், தான் அவற்றின் அந்தராத்மாகவும் உள்ள நிலை கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் ஜகத்திற்கு இவனே காரணமாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது. (கரியமேனியன்) - காண்பவர்களுடைய மூன்றுவிதமான துன்பங்களும் தீரும்படியாகக் களைப்பைப் போக்கவல்ல திருமேனி அழகு உள்ளவன். (செய்யதாமரைக்கண்ணன்) - தனது உள்ளத்தில் கொண்டுள்ள வாத்ஸல்யமானது வெளிப்படும்படியான திருக்கண்களைக் கொண்டவன். (கண்ணன்) - தனது அடியார்கள் தன்னை விருப்பம் போன்று பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவன். (விண்ணோர் இறை) - க்ருஷ்ணனாக இவன் அவதரித்தபோது உள்ள நிலையில் நித்யஸூரிகள் இவன் உள்ள இடம் தேடி வந்து போற்றும்படியாக மனிதனாக அவதாரம் எடுத்தபோதிலும், பரத்வத்தைக் கொண்டவன். (சூரியும் இத்யாதி) - சுருண்டும், அலகு அலகுகளாக எண்ணிக்கொள்ளலாம்படியும், காண்பவர்கள் கண்களுக்குக் கண் மை தீட்டுவது போன்று குளிர்ந்தும் உள்ள கேசம் கொண்டவன். (எங்கள் சுடர்முடியண்ணல் தோற்றமே) - மற்ற எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களுக்கு அனுபவிக்கத்ததாகவும், பரம்பதத்தினை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துகின்ற ஒளியைக்

கொண்டதான திருமுடியுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய தோற்றம். தோற்றம் என்றால் ப்ரகாசம் அல்லது அவதாரம் என்று பொருள்.

3-6-6 தோற்றக் கேடவை யில்ல வனுடை யான் அவனொரு மூர்த்தியாய்ச்

சீற்றத் தோடருள் பெற்றவனடிக் கீழ்ப் புக நின்ற செங்கண்மால்

நாற்றத் தோற்றச் சுவையொ லியுற லாகி நின்ற எம்வானவ

ரேற்றையேயன்றி மற்றொருவரை யானி லேன் எழுமைக்குமே

பொருள் - மற்றவற்றுக்கு உள்ளதான பிறப்பு, இறப்பு போன்ற எதுவும் இல்லாதவனாகவும், அனைத்தையும் தனக்கு உடைமையாகக் கொண்டவனும், ப்ரமாணம் மூலம் மட்டுமே அறியப்படக்கூடியவனும், தன்னைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்று கூறலாம்படியான நரஸிம்ஹமூர்த்தியானவனும், அந்தச் சீற்றத்துடன் அவன் இருந்தபோதிலும் அவனுடைய கருணையைப் பெற்ற ப்ரஹ்லாதன் தனது திருவடிகளில் அண்டி நிற்கும்படியாகச் சிவந்த திருகண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் மணம், ரூபம், சுவை, சப்தம், ஸ்பர்சம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட வஸ்துக்களை நியமிப்பவனாக நின்று, எங்களுக்கு நித்யஸூரிகளுக்கு ஒப்பான அனுபவத்தை அளிக்கின்ற அவனை அல்லாமல் நான் எப்போதும் வேறு யாரையும் எனக்கு “ஏற்றபடி உள்ளவன்” என்று உடையவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - “இவர்களைப் போலே கேட்க இராதே, உபதேச நிரபேசடிமாக நித்யஸூரிகளைப் போலே, நிரதிசய போக்யனான நரஸிம்ஹத்தையொழிய வேறொருவரை தாரகாதிகளாக உடையேனல்லேன், காலதத்தவமுள்ளதனையும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் போன்று உபதேசம் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத நித்யஸூரிகள், தனக்கு மேல் இனிமையான பொருள் ஏதும் இல்லை என்பதாக உள்ள நரஸிம்ஹனை அல்லாமல் வேறு யாரையும் தங்களுடைய இருப்புக்கு அவசியமாகக் கொள்வதில்லை. இவர்கள் போன்றே நானும், காலம் என்ற தத்துவம் உள்ளவரை வேறு யாரையும் நாடாமல் இருப்பேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தோற்றக்கேடவையில்லவன்) உத்பத்தி விநாசங்களில்லாதவன். இதுதான் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (உடையான்) தோற்றக் கேடுள்ள பதார்த்தங்களடையத் தனக்கு சேஷமாகவுடையான்; நிருபாதிக சேஷி. (அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்) கர்மமடியான ஜந்மமில்லாதவன் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஒரு விக்ரஹத்தையுடையனாய். (ஒரு மூர்த்தி) அத்விதீயமாய் அத்யந்த விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய். அழகியான் தானே அரியிருவன் தானேயிறே. (சீற்றத்தோடு அருள் பெற்றவன்) ஒரு விக்ரஹத்தையுடையனான அதுக்கு மேலேயும் ஒன்றிறே சீற்றத்தையும் அருளையும் ஏககாலத்திலேயுடையனானதுவும். (சீற்றம் இத்யாதி) ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற்கச் செய்தே, அருளுக்குப் பாத்ரபூதனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குத் திருவடிகளின் கீழே வந்து புகுரலாம்படி நின்ற. சீற்றத்தோடே அருள் பெற்றவன் என்கிறதாயிற்று ஹிரண்யன் த்வேஷத்துக்கு விஷயமானாற் போலேயாயிற்று, இவன் அருளுக்கு விஷயமானபடி. அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்ச் சீற்றத்தோடு என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (தோற்றக்கேடவையில்லவன்) - உத்பத்தி மற்றும் அழிவு இல்லாதவன். இது ஆறுவிதமான மாற்றங்களுக்கும் உதாரணம் ஆகும். (உடையான்) - தோன்றுதல், அழிதலுடன் கூடிய அனைத்துப் பொருள்களையும் தனக்கு அடிமையாகக் கொண்டவன். எந்த ஒரு காரணமும் இல்லாமல், இயல்பாகவே எஜமானன். (அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்) - கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட பிறப்பு என்பது இன்றி, அடியார்களுக்காக ஒரு ஒப்பற்ற திருமேனி கொண்டவன். (ஒரு மூர்த்தி) - இதனைப் போன்று இரண்டாவது இல்லை என்னும்படியான ஒப்பற்ற அழகு கொண்டவன். மேன்மையான நரஸிம்ஹமாக நான்முகன் திருவந்தாதி (22) - அழகியான் தானே அரியிருவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். (சீற்றத்தோடு அருள் பெற்றவன்) - இப்படியாக ஒப்பற்ற திருமேனி என்பது மட்டுமே அல்லாமல், இதனைப் போன்ற சீற்றம் வேறு எங்கும் இல்லை என்றும், இதனைப் போன்ற கருணையும் வேறு எங்கும் இலை என்றும் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் கொண்டவனாக. (சீற்றம் இத்யாதி) - இரணியனிடம் சீற்றம் சென்றது. தனது க்ருபைக்குப் பாத்ரமான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் தனது திருவடிகளில் வந்து அண்டலாம்படி நின்ற. இரணியன் இவனுடைய சீற்றத்துக்கு இலக்கானது போன்று, ப்ரஹ்லாதன் இவனுடைய கருணைக்கு இலக்கானான். சீற்றம் என்பதே ஒரு வடிவம் எடுத்ததோ என்று கூறும்படியாக நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (அடிக் கீழ்ப் புக நின்ற செங்கண்மால்) “ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றமும் செல்லா நிற்க, ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே?” என்று எம்பெருமானாரைச் சிலர் கேட்க; “ஸிம்ஹம் ஆனை மேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம்படியிருக்குமிறே” என்று அருளிச்செய்தார். “ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றமானால் பின்னை அவர்களுக்கு அணையவொண்ணாதபடியிருக்குமோ?” என்று அருளிச்செய்தார். (செங்கண்மால்) இரண்டினுடையவும் கார்யம். ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றத்தாலும் சிவந்திருக்கும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்குமிறே. (மால்) “மஹாவிஷ்ணும்” என்கிறபடியே, ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி பெரியனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுதல்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாம்படி வ்யாமோஹத்தை யுடையனா யிருக்கு மென்னுதல். (நாற்றம் இத்யாதி) நாற்றம் - கந்தம், தோற்றம் - ரூபம், சுவை - ரஸம், ஒலி - சப்தம், உறல் - ஸ்பர்சம். (ஆகி நின்ற) சப்தாதிகளெல்லாம் எனக்குத் தானேயாய் நின்ற. ஆருக்குப்போலே யென்னில், (எம்வானவர் இத்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவித போக்யமும் தானேயாய் நிற்குமாபோலே. (மற்று இத்யாதி) வேறொருவரை உத்தேச்யமாக உடையேனல்லேன். “இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்?” என்னில், (எழுமைக்குமே) காலதத்வமுள்ளதனையும். அவன் நித்யஸூரிகள் பக்கலிலே இருக்கக்கடவ இருப்பை என்பக்கலில் இருக்க, நான் வேறொன்றை போக்யமாக நினைத்திருப்பேனோ? அவர்கள் அவனையொழிய வேறொன்றை போக்யமாக நினைக்கின்றோ நான் வேறொன்றை போக்யமாக நினைப்பது?

விளக்கம் - (அடிக் கீழ்ப் புக நின்ற செங்கண்மால்) - இங்கு ஒரு சிலர் எம்பெருமானாரிடம், “மிகுந்த சீற்றத்துடன் இரணியனை வதைக்கும் உக்கிரத்துடன் அவன் நின்றான். அப்போது ப்ரஹ்லாதன் அருகில் செல்லும்படியாக இருந்த நிலை எப்படி உண்டாகும்?”, என்று கேட்டனர். இதற்கு எம்பெருமானார், “சிங்கம் ஒன்று யானை மீது கோபம் கொண்டு பாய்ந்தாலும், தனது குட்டிக்குத் தாய்ப்பால் கொடுக்கலாம்படி அல்லவோ உள்ளது? அடியார்கள் மீது கொண்ட வாத்ஸல்யம் காரணமாக அவர்களுடைய விரோதிகள் மீது கொண்ட கோபம் காரணமாக அடியார்களாலும் அண்ட இயலாதபடி இருப்பானோ?”, என்றார். (செங்கண்மால்) - சீற்றம் மற்றும் கருணை ஆகிய இரண்டையும் வெளிப்படுத்தும் இடமாகக் கண்கள் உள்ளன. இரணியனிடம் உள்ள சீற்றம்

காரணமாகவும் சிவந்திருக்கும், ப்ரஹ்லாதன் மீது கொண்டுள்ள வாத்ஸல்யம் காரணமாகவும் சிவந்திருக்கும். (மால்) - மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ரம் - மஹாவிஷ்ணும் - என்பதற்கு ஏற்ப இரணியனால் அண்ட இயலாதபடி மிகவும் பெரியவனாக நின்ற இருப்பைக் கூறுகிறார், ப்ரஹ்லாதனால் எளிதில் அடையலாம்படி அவனிடம் மயக்கம் கொண்ட நிலையைக் கூறுகிறார். நாற்றம் - மணம், தோற்றம் - ரூபம், சுவை - ரஸம், ஒலி - சப்தம், உறல் - ஸ்பர்சம். (ஆகி நின்ற) - இப்படிப்பட்ட ஒலி போன்ற அனைத்தும் எனக்காகவே உள்ளது போன்று நின்றான். வேறு யாருக்கு எவ்விதம் நின்றது போன்று இங்கு நிற்கிறான் என்றால், (வானவர் இத்யாதி) - நித்யஸூரிகளுக்கு அனைத்துவிதமான இனிமையான பொருள்களும் தானேயாக நிற்பது போன்று எனக்கும் மாறி நிற்கிறான். (மற்று இத்யாதி) - நான் வேறு யாரையும் எனக்கு ஏற்றவராகக் கொள்ளமாட்டேன். ஆனால் இது எத்தனை நாளுக்கு நிற்கும் என்று கேட்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எழுமைக்குமே) - காலம் என்ற தத்துவம் உள்ளவரை. அவன் நித்யஸூரிகளிடம் எவ்விதம் உள்ளானோ அதே போன்று என்னிடமும் உள்ளபோது நான் வேறு ஒன்றை இன்பம் அளிப்பதாக எண்ணுவேனா? அவர்கள் அவனைத் தவிர வேறு ஒன்றை இனிமையானதாக எண்ணினால் அல்லவோ நானும் வேறு ஒன்றை இனிமையாக எண்ணுவேன்?

3-6-7 எழுமைக்கும் எனதாவிக் கின்னமுதத்தினை எனதாருயிர்

கெழுமிய கதிர்ச் சோதியை மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை

விழுமிய அமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனியினைத்

தொழுமின் தூயமனத்தராய் இறையும் நில்லா துயரங்களே

பொருள் - அனைத்து நிலைகளிலும் எனது ஆத்மாவிற்கு எல்லையற்ற இனிமை அளிப்பவனாகவும், எனது ஸ்வரூபத்துடன் கலந்து நின்று அதனால் ப்ரகாசமான ஜ்யோதியைக் கொண்டவனாகவும், என்னுடன் கலப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள வடிவழகு மற்றும் லீலைகளைக் கொண்டவனாகவும், சீரியராக உள்ள நித்யஸூரிகளும் முனிவர்களும் அனுபவிக்கின்ற கன்னல்கனி போன்ற எல்லையற்ற இனிமை கொண்டவனாகவும் உள்ள அவனை எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் அண்டி நிற்பீர்களாக. இதன் விளைவாக அவனை அனுபவிப்பதற்குத் தடையாக உள்ள பாபங்கள் அனைத்தும் உங்களிடம் நிற்காது போகும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸுலபனானவன் பக்கல் துர்லபத்வ சங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆச்ரயிங்கோள் உங்களுடைய ஸர்வதுக்கங்களும் போம்படி என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக மிகவும் சுலபமாக அண்டும்படியாக உள்ள அவனிடம், நீங்கள் அவனைப் பெற இயலுமா என்னும் சந்தேகத்தைத் தள்ளி, அவனை அண்டுவீர்களாக. இதனால் உங்களுடைய அனைத்து துக்கங்களும் அழிந்துபோகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எழுமைக்கும் எனதாவிக்கும் இன் அமுதத்தினை) காலதத்வமுள்ளதனையும் தன் சுவடறியாதே இதர விஷய ப்ரவணமான என் நெஞ்சுக்குப் பரமபோக்யனானவனை. பெரியவற்றை ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே; காலமெல்லாம் என்றபடி. (எனது ஆருயிர் இத்யாதி) அநாதியாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனை. தாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு நிறக்கேடு என்றிருந்தார் இவர்; அது மற்றைப்படியாய்த் தம்மைச் செறியச் செறிய தீப்தனாயிருந்தான். (மணிவண்ணனை இத்யாதி) இத்தலையில் இசைவு பாராதே அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுக்கள் இருக்கிறபடி. வடிவழகையும் மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுமுடையவனை. வண்ணம் - நிறம். நீலமணிபோலே முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்கிறவன் என்றுமாம். ஆக்கரான தேவர்களன்றிக்கே சீரியரான வைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் கன்னல் போலவும் கனி போலவும் நிரதிசய போக்யனானவனை. “ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:” என்னக்கடவதிறே. (கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்) “மாங்கனி” என்னுமாபோலே, கன்னல் பழுத்த பழங்காணும் இது. இதுவன்றோ நான் உங்களுக்கு இடுகிற வேப்பங்குடிநீர்; பால் குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனன்றோ? (தூய மனத்தராய்) “கிட்ட அரியனோ? எளியனோ? அறியவரியனோ? எளியனோ? இவனைப் பற்றுவோமோ? அன்றிக்கே, ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவோமோ?” என்று இங்ஙனே ஸம்சயாக்ரந்தராய்ப் போகாதே இவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாக ஆச்ரயியுங்கோள். (இறையும் நில்லா துயரங்களே) இப்படி ஸம்சயிக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்கள் வாஸனையோடே பறிந்துபோம். ஸாம்ஸாரிகமான துக்கங்கள் நிச்சேஷமாகப் போம் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (எழுமைக்கும் எனதாவிக்கும் இன் அமுதத்தினை) - காலதத்வம் உள்ளவரையில், தனக்கு ஏற்றதான இனிமை எது என்று அறியாமல் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும் எனது நெஞ்சத்திற்கு மிகவும் இனிமையாக உள்ளனை. ஆனால் “எழுமை” என்பது “காலதத்வம் உள்ளவரை” என்ற பொருளை அளிக்குமோ என்றால், உயர்ந்தவையாயும் நீண்டவையாயும் உள்ளவற்றை ஏழு ஏழாக உரைப்பது வழக்கம் என்பதால் ஆகும். அதாவது காலம் முழுவதும் என்று கருத்து. (எனது ஆருயிர் இத்யாதி) எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள எனது ஆத்மாவுடன் கலந்து நின்று, அதன் காரணமாக ஒளி வீசும்படியாக உள்ளவனை. தான் அவன் அருகில் செல்வது அவனுடைய ப்ரகாசத்திற்குத் தாழ்வு ஏற்படுத்தும் என்று ஆழ்வார் ஒதுங்கி இருந்தார்; ஆனால் அது வேறுவிதமாக, அவன் இவரை நெருங்க நெருங்க மேன்மேலும் இவன் ஒளிர்ந்தபடி இருந்தான். (மணிவண்ணனை இத்யாதி) - இவருடைய சம்மதம் என்பதை இவர் அளிக்கவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படாமல், இவர் இவரை அறியாமலேயே அவனிடம் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் காரணங்கள் பலவும் கொண்டவன். அவை யாவை என்றால் வடிவழகு, ஸௌலப்யம் வெளிப்படுதல். இவனால் உண்டாக்கப்பட்ட தேவர்கள் போன்று அல்லாமல், உயர்ந்த தேவர்களுக்கு மட்டும் அல்லாமல், திருவாய்மொழி (10-9-9) - வைகுந்தத்து அமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும், முனிவர்களுக்கும் கன்னல் போன்றும், கனி போன்றும் எல்லையற்ற இனிமையானவனை. சாந்தோக்யத்தில் - ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: - அனைத்து மணமும், அனைத்து சுவையும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். (கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்) - மாம்பழம் என்று கூறுவது போன்று கன்னல் பழுத்து, பழம் என்றானது. அது போன்று உள்ளவன். இவை அல்லவோ நான் உங்களுக்கு அளிக்கின்ற வேப்பங்குடிநீர் என்று எண்ணுகிறீர்கள்? பாலைக் குடிக்கவேண்டும் என்று யாரேனும் காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சுவார்களோ? (தூய மனத்தராய்) “இவன் கிட்டுவதற்கு மிகவும் அரியவனா? அல்லது எளிமையானவனா? அறிவதற்கு அரியவனா அல்லது எளியவனா? இவனை நாம் பற்றலாமா அல்லது மற்றவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு அகன்றுவிடலாமா?” என்ற சந்தேகங்களால் நிலைகுலைந்து போகாமல், அவனையே பலனாக எண்ணி அண்டுவீர்களாக. (இறையும் நில்லா துயரங்களே) - இவ்விதம் நீங்கள் சந்தேகம் கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள உங்களுடைய மஹாபாபங்கள் அனைத்தும் வாசனையுடன் உங்களை விட்டு அகலும். ஸம்ஸாரம் காரணமாக ஏற்படும் துக்கங்களை அனைத்தும் மீதம் ஏதும் இன்றி அகலும் என்கிறார்.

3-6-8 துயரமே தரு துன்பவின்ப வினைகளாய் அவையல்லனாய்

உயர நின்றதோர் சோதியாய் உலகேழு முண்டுமிழ்ந்தான் தன்னை
அயர வாங்கும் நமன்தமர்க்கு அரு நஞ்சினை அச்சுதன் தன்னைத்
தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே

பொருள் - பரிதாபத்தை அளிக்கவல்லதான துக்கத்திற்கும், இன்பத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதான பாபரூபமாகவும் புண்ணியரூபமாகவும் உள்ள கர்மங்களை நியமிப்பவனாகவும், அவற்றுக்கு வசப்படாதவனாகவும், உயர்ந்ததும் நித்யமானதும் இதனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் அற்றதும் தேஜஸ் நிறைந்ததும் ஆகிய திருமேனி கொண்டவனாகவும், அனைத்து லோகங்களுக்கும் ப்ரளயத்தால் ஆபத்து நேரிடும்போது அவற்றை உண்டு பின்னர் உமிழ்பவனாகவும், மயங்கி விழும்விதமாக ப்ராணனை எடுத்துச் செல்லும் யமதூதர்களாலும் விலக்குவதற்கு அரிய விஷயமாக உள்ளவனாகவும், தன்னை அடைந்தவர்களை நழுவவிடாதவனாகவும் உள்ள சக்ரவர்த்தித்திருமகன் அல்லாமல் வேறு யாரையும் நான் சரணமாகக் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ருசிபிறக்கைக்காக, “நான் சக்ரவர்த்தித் திருமகனையல்லது ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்” என்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகளுக்கு இவன் விஷயத்தில் ருசி ஏற்படுவதற்காக, “நான் சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய இராமனையே ஆபத்துக் காலத்தில் பற்றுக்கோலாகப் பற்றுவேன் அல்லாமல் மற்றவர்களை அல்ல”, என்று தனது ஸித்தாந்தத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (துயரம் இத்யாதி) துக்கத்தையே தரக்கடவதான புண்ணியபாப ரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். துன்பவினையோடு இன்பவினையோடு வாசியற இரண்டும் துக்கத்தையே பண்ணித் தருமென்றாயிற்று இருக்கிறார் இவர்; பகவச் சேஷத்வ விரோதியாய்க் கொண்டு பந்தகமாகை இரண்டுக்கும் ஒக்குமிறே; “புண்யபாபே விதூய” என்னக்கடவதிறே. (அவையல்லனாய்) அகர்மவச்சயனாய். “அநச்சந்தந்ய:” என்கிறபடியே, தான் இவற்றால் வச்சயனல்லாமையன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையனாயிருக்கை. (உயர இத்யாதி) “சுஷ்யந்தமஸ்ய ரஜஸ: பாராகே” என்றும், “தமஸ:

பரஸ்தாத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இங்குள்ளாராற் சென்று கிட்டவொண்ணாதா யிருக்கிற தமஸ: பரஸ்தாத் வர்த்தமாந தேசத்திலே நிரவதிக தேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. “விச்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு” என்கிற உயர்த்தியையுடைத்தாய், நித்யமாய், அத்விதீயமான தேஜோமய திவ்யதேசத்தையுடையவனாய் என்றுமாம்.

விளக்கம் – (துயரம் இத்யாதி) – துக்கத்தை மட்டுமே அளிக்கவல்லதாக உள்ள புண்ணிய பாபரூபமாக இருக்கின்ற கர்மங்களை நியமிப்பவனாக. துன்பம் அளிக்கவல்ல வினை, இன்பம் அளிக்கவல்ல வினை ஆகிய இரண்டுமே துக்கத்தை மட்டுமே அளிக்கவல்லவை என்கிறார். பகவானுக்கு அடிமையாக இருக்கவிடாமல் தடுப்பதாலும், ஸம்ஸாரபந்தத்தில் ஈடுபடுத்துவதாலும் இரண்டும் ஒன்றே என்கிறார். முண்டக உபநிஷத்தில் (3-1-3) - புண்ணிய பாபே விதூய - புண்ணியபாபங்கள் இரண்டையும் உதறியவனாக – என்றது காண்க. (அவை அல்லனாய்) - கர்மங்களுக்கு வசப்படாதவனாக. ருக்வேதத்தில் - அந்சந்தந்ய: - வேறாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் கர்மங்களை அனுபவிக்காமல் உள்ளான் – என்றது காண்க. ஸர்வேச்வரன் கர்மவசப்படாதவன் என்பதால் மட்டுமே அல்லாமல், அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்பதாலும் அதிகமான ப்ரகாசத்துடன் கூடியவனாக உள்ளான். (உயர இத்யாதி) - யஜுர்வேதம் - சூயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பாராகே - ரஜோ மயமாக உள்ள இந்த ஜகத்திற்கு மேலே உள்ள பரமபதத்தில் – என்றும், சாந்தோக்யம் - தமஸ: பரஸ்தாத் - தமஸ்ஸுக்கும் அப்பால் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இங்கு உள்ளவர்களால் சென்று அடைய இயலாதபடி ப்ரக்ருதிக்கும் மேலே உள்ளதான பரமபதத்தில், எல்லையற்ற ஒளி பொருந்திய திவ்யமான திருமேனியுடன் உள்ளதைக் கூறுகிறார். விச்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு – இங்கு உள்ள அனைத்தையும் விட உயர்ந்ததாகவும், அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவும் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான உயர்த்தியைக் கொண்டதாகவும், எப்போதும் நிலையாக உள்ளதாகவும், இதனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்று கூறும்படியான தேஜஸ் நிறைந்ததாகவும் உள்ள பரமபதத்தைக் கொண்டவன் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (உலகு இத்யாதி) இப்படி புஷ்கலனாயிருந்தானேயாகிலும், விபூத்யேகதேசமான ஸம்ஸாரத்தை ப்ரளயங் கொண்டதென்றால் இங்கே வந்து வயிற்றிலே எடுத்து வைத்து நோக்கி, “இத்தனைபோது காணப்பெறாமையாலே இவை

என்படுகிறனவோ?” என்று உமிழ்ந்து பார்க்குமவனை; வழிபறிக்கும் நிலத்திற்போவார் சீரிய தநங்களை விழுங்கி, பின்னை அமர்த்த நிலத்திலே புக்கால் புறப்படவிட்டுப் பார்க்குமாபோலே. (அயர) தன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தாரை அறிவுகலங்கும்படிக்கு ஈடாக ப்ராண வியோகத்தைப் பண்ணக் கடவராயிருந்துள்ள யமபடர்க்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சாயுள்ளவனை. (அச்சுதன் தன்னை) தன்னை ஆச்ரயித்தாரை யமவச்யராக விட்டுக்கொடாதவனை. உயிர் கொண்டு உடலொழிய ஓடும்போது ஓடி அயர்வென்ற தீர்க்குமவனிறே. எங்ஙனே கண்டோம்? என்ன, (தயரதற்கு மகன் தன்னை) தான் ராஜ்யம் பண்ணாநிற்கச் செய்தே ஒரு ப்ராஹ்மண குமாரனுக்கு அகால ம்ருதியுண்டாக, அவனை வாளாலே மீட்டும்; ராவணவதம் பண்ணிப் படைக்குறி காணா நிற்கிறவளவிலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணதொழிய, இந்த்ரனை அழைத்துப் போகவிட்டு வரங்கேட்கிற வ்யாஜத்தாலே அவனையிடுவித்து அவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போன சக்ரவர்த்தித்திருமகனை; ஒரு ருஷிபுத்ரனுக்கு அகால ம்ருதி வர, அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்தும் செய்தவை. தயரதன் மகன் என்னாதே, “தயரதற்கு மகன் தன்னை” என்கிறது - ஒருகால் வெற்றிலைச் செருக்கிலே “ராஜ்யத்தைத் தந்தேன்” என்னா, புரிந்து ஸ்த்ரீ பரதந்த்ரனாய் “நான் தந்திலேன், நீ காடேறப் போ” என்னா, இப்படி சொல்லலாம்படி அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனான புத்ரனை.

விளக்கம் - (உலகு இத்யாதி) - இவ்விதம் அனைத்தும் நிறைந்தவனாக உள்ளபோதிலும், தனது விபூதியில் ஒரு சிறுபகுதியான இந்த உலகத்தை ப்ரளயம் கைக்கொண்டது என்றால், இங்கே வந்து அதனைத் தனது வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு, தனது திருவுள்ளத்தில், “இத்தனை காலம் நம்மைக் காண இயலாமல் இவை அனைத்தும் எவ்விதம் துடித்தபடி உள்ளனவோ?”, என்று எண்ணி அவற்றை உமிழ்பவனை. கொள்ளைக்கூட்டம் நிறைந்த இடத்தில் பயணம் செய்பவர்கள் மிகவும் உயர்ந்த பொருட்களை உள்ளே விழுங்கிவிட்டு, பின்னர் ஆபத்து நீங்கியதும் அவற்றை வெளியில் எடுத்துப் பார்ப்பது போன்று ஆகும். (அயர) - தனது திருவடிகளை அண்டியபடி உள்ளவர்களுடைய அறிவு கலங்கும்விதமாக அவர்களுடைய ப்ராணனைப் பறிக்கவல்லவர்களான யமதூதர்களுக்கு நீக்கமுடியாத விஷம் போன்று உள்ளவனை. (அச்சுதனை தன்னை) - தன்னை அண்டியவர்கள் யமனின் வசப்படாமல் செய்பவனை. நான்முகன் (88) - உயிர் கொண்டு உடலொழிய ஓடும்போது ஓடி அயர்வென்ற தீர்ப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். இதனை எங்காவது காண இயலுமோ என்பதற்கு விடை

அருளிச்செய்கிறார். (தயரதற்கு மகன் தன்னை) - இராமன் அரசாண்ட காலத்தில் ஒரு அந்தணனுடைய புத்திரனுக்கு அகாலமரணம் ஏற்பட்டபோது, சம்பூகன் என்பவனை வாளால் வீழ்த்தி அந்தப் புத்திரனைக் காப்பாற்றினான். இராவணவதத்திற்குப் பின்னர் தனது வானரசேனையில் உள்ள அனைவரும் பத்திரமாக உள்ளனரா என்று எண்ணிப் பார்க்கும்போது, ஒரு சில வானரர்களைக் காணவில்லை என்று அறிந்தவுடன், இந்த்ரனை அழைத்து அவன் மூலமாக அந்த வானரர்களை வரவழைத்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன். ஸாந்தீபநி முனிவருடைய புத்திரனுக்கு அகாலமரணம் ஏற்பட்டபோது, க்ருஷ்ணனாக நின்று மீட்டுக் கொடுத்தான். இங்கு “தயரதன் மகன்” என்று கூறாமல் “தயரதற்கு மகன்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? தசரதன் ஒருநாள் இராமனை அழைத்து “உனக்கு நான் அரசபதவியை அளிக்கிறேன்” என்றான். பின்னர் கைகேயிக்கு வசப்பட்டு, “நான் நாட்டை அளிக்கவில்லை. நீ கானகம் செல்வாயாக” என்றான். ஆக தசரதன் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப கட்டளை இடுவதற்குத் தகுந்த புத்திரனாக இராமன் இருந்தான் என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) இவ்விடத்தை பட்டர் அருளிச்செய்யா நிற்க, சீயர் “இவர் புக்கவிடமெங்கும் இப்படியே சொல்லுவர்; இவர்க்கு இது பணியிறே” என்ன, “இவர் மற்றோரிடத்தில் தலைநீட்டுவது பாவநத்வத்தைப் பற்றி; இவர் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது சக்ரவர்த்தித்திருமகனையே” என்று அருளிச்செய்தார்; “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ” என்கிறதில்லையோ இவரையும்? என்னில், “அவனும் இவரோடொத்தான் ஒருத்தனிறே; இவர் ‘போக்யவஸ்து வேறில்லை’ என்றிருக்குமோபாதி, அவன் ‘பாவநத்வத்துக்கும் இவரொழிய வேறில்லை’ என்றிருப்பா னொருவனாயிற்று”. பட்டர் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காக சிறியாத்தான், “பெருமாளுக்கு எல்லா ஏற்றங்களும் அருளிச்செய்ததே யாகிலும், பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணனுடைய நீர்மையில்லையே சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு” என்ன; “அதுவோ! பெருமாள் தூது போகாமையன்றுகாண்; இக்ஷ்வாகு வம்ச்யரைத் தூது போக விடுவாரில்லாமைகாண்” என்று அருளிச்செய்தார். “அவ்வதாரத்தில் இழவு தீருகைக்காகவிறே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்துத் தூது போயிற்று; அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னார் தூதுனென நின்றானிறே; பாரதந்தர்ய ரஸம் அநுபவிக்கைக்காகப் போந்தபின் இதில் ஒன்று குறைந்ததாகிறது என்று இருக்குமே”.

விளக்கம் - (அன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) - இப்படியாக ஸ்வாமி பராசரபட்டர் இந்த இடத்திற்கான விளக்கத்தை அளித்தபடி இருந்தபோது நஞ்ஜீயர், “நம்மாழ்வார் யாரைக் குறித்து உரைப்பதானாலும் இவ்விதமாக உயர்த்தியே கூறுவார். இவருடைய பணியே இதுதான் அல்லவோ?”, என்றார். இதற்கு பட்டர், “மற்ற மூர்த்திகள் அனைவருமே பரிசுத்தமாக்கும் தன்மையைக் கொண்டவர்கள் என்றாலும், நம்மாழ்வார் தஞ்சமாகக் கொண்டது சக்ரவர்த்தித்திருமகனான இராமனையே ஆகும்”, என்றார். இதற்கு நஞ்ஜீயர், “இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (82-9) - பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ - அனைத்து லோகங்களையும் தூய்மையாக்குபவன் நீயே ஆவாய் - என்று இராமனையும் பரிசுத்தமாக்குபவனாகவே அகஸ்தியர் கூறினார் அல்லவோ?”, என்று கேட்டார். இதற்கு பட்டர், “அவரும் நம்மாழ்வாரைப் போன்றவரே ஆவார். நம்மாழ்வார் - இவனைக் காட்டிலும் இனிய வஸ்து வேறு ஏதும் இல்லை - என்றிருப்பார். அகஸ்தியர் - இராமனைக் காட்டிலும் தூய்மையாக்கவல்ல வஸ்து வேறு ஏதும் இல்லை - என்றிருந்தார்”, என்று பதில் கூறுகிறார். அடுத்து பட்டர் எப்போதும் இராமனிடத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காக சிறியாத்தான் என்பவர் பட்டரிடம், “இராமனுக்கு அனைத்துவிதமான பெருமைகளும் இருந்ததை நீவிர் கூறினீர். ஆனால் பாண்டவர்களுக்காகத் தூது செல்லுதல் என்பது போன்று க்ருஷ்ணனிடம் காணப்பட்ட எளிமை ஏதும் இராமனிடம் காணப்படவில்லையே”, என்றார். இதற்கு பட்டர், “இராமன் தூது செல்லக்கூடாது என்பதற்காக இவ்விதம் இருக்கவில்லை. இஷ்வாகு குலத்தில் வந்தவர்களிடம் இது போன்று தூது செல்லும்படியாக யாரும் கூறுவதில்லை. இந்தக் குறை தீர்வதற்காகவே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து தூது சென்றான். பெரியதிருமொழி (2-2-3) - அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னார் தூதுனென நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப இருந்தான் அல்லவோ?”, என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - எம்பெருமானார் திருவாராதநம் பண்ணிப் போருவது ஒரு பிள்ளையிறே; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்தித்திருமகனை எழுந்தருளிப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய், அவரைப் பார்த்து “இந்த “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ:” என்று தேவையிடாதார் எழுந்தருளினார்” என்றாராய். ஆபிமுக்யத்தாலே பெறலாமென்றால் அவ்வாபிமுக்யந்தானும் பரமபக்தியோபாதி

அரியதாயிருக்குமிறே இச்சேதனைப் பார்த்தால். “இத்தலையில் ஆபிமுக்யத்துக்கு மேற்பட வேண்டா” என்று சொல்லுகிறவையெல்லாம் சரண்யனுடைய நீர்மையைப் பற்றச் சொல்லுகிறது; இவனுக்கு வேண்டுவது சொல்லப்படுக்கால் “மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம்” என்ன வேண்டும்படியாயிருக்குமிறே. “ஒரு சிறாயை விச்வஸித்து ஆறு மாஸத்துக்கு வேண்டும் சோறும் தண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியாநின்றான்; அவ்வோபாதி விச்வாஸமாகிலும் வேண்டாவோ பகவத்விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு?” என்று அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - எம்பெருமானார் திருவாராதனம் செய்தபடி இருப்பது க்ருஷ்ணனையே ஆகும். இப்படி உள்ளபோது ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கு சக்ரவர்த்தித் திருமகனை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து எம்பெருமானாரிடம் திருவாராதனம் செய்வதற்காக அளித்தார். அப்போது எம்பெருமானார், கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என் ஒருவனையே சரணம் புகுவாய் - என்று விதிக்காதவன் வந்தான்”, என்றார். அவனுக்கு எதிர்மறையாக உள்ள தன்மையைக் கொண்டு அவனை அடையலாம் என்றால், அத்தகைய தன்மையானது பரமபக்தியைக் காட்டிலும் மிகவும் அரிதானது ஆகும். இதனைப் போன்ற தன்மையில் ஈடுபடவேண்டாம் என்று கூறுதல், சரணம் புகத்தக்க அவனுடைய எளிமையை உரைப்பதற்காகவே ஆகும். இவர்களுக்கு அவசியமானதைக் கூறவேண்டும் என்றால் - மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு - என்று உரைப்பதே ஆகும். ஒரு மரக்கட்டையை எடுத்துக்கொண்டு அதனைப் படகு என்று உண்டாக்கி, அதில் உணவையும் தண்ணீரையும் வைத்தபடி, அந்த மரக்கட்டையை நம்பி ஆறு மாதம் கடலில் செல்கிறார்கள். அதனைப் போன்ற விச்வாசமாவது ஸர்வேச்வரனிடம் வந்து நிற்பவர்களுக்கு இருத்தல் வேண்டாமா?

3-6-9 தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய் அவையல்லனாய்

எஞ்சலிலமரர்க் குலமுதல் மூவர் தம்முள்ளு மாதியை

அஞ்சி நீருலகத்துள் ளீர்கள் அவனிவனென்று கூழேன்மின்

நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல்வண்ணனே

பொருள் - ஒரு நிலையில் விட்டுப் போகின்ற தாயும் தந்தையும் போன்று அல்லாமல் நாம் விடும்வரை தான் விடாதபடியான தஞ்சமாக உள்ளவன், நன்மை மற்றும் ப்ரியம்

ஆகியவற்றை அளித்தபடி உள்ளதால் தந்தையும் தாயுமாக உள்ளவன், இவர்கள் அனைவருமாக உள்ளவன், அது மட்டும் அல்லாமல் அனைத்துவிதமான உறவினனாக உள்ளவன், அவனை அனுபவிப்பதில் எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லாதபடி உள்ள நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்திற்கு இருப்பின் காரணமாக உள்ளவன், மூன்று மூர்த்திகளிலும் முதன்மையாக உள்ளவன் - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த இவனைப் பற்றும் பொருட்டு இந்த உலகத்தில் உள்ள நீங்கள், அவன் மேன்மையைக் கண்டு கலங்கி, “எல்லையில்லாத மகிமை கொண்டுள்ள அவன் வேறு, நாம் நினைக்கும் அர்ச்சாவதாரத்தில் உள்ள இவன் வேறு” என்று எண்ணவேண்டாம். அதாவது இவனை நம்மால் அண்ட இயலுமோ என்று சந்தேகம் கொள்ளாமல், மனதால் நினைத்து நிற்பதன் மூலமே மகிழும்படிச் செய்யப்பட்டவன் யார் என்றால், அவன் கடல் போன்ற அளவில்லாத ஸ்வபாவம் கொண்டு ஸர்வேச்வரனே ஆவான்.

அவதாரிகை - “பரத்வமே தொடங்கி அவதார ஸௌலப்யத்தளவும் வர உபதேசித்து, ‘ஆச்ரயியுங்கோள்’ என்னாநின்றீர்; பரத்வம் அவாங்கநஸகோசரம்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானோம்; நாங்கள் எங்கே யாரை ஆச்ரயிப்பது?” என்ன; “நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண, அத்திருமேனியையே அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆச்ரயியுங்கோள்” என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநம் இப்பாட்டு.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் சிலர், “பரத்வம் தொடக்கமாக அவதாரத்தின் எளிமை முடிய உபதேசம் செய்து, இப்படிப்பட்டவனைப் பற்றுவிர்களாக என்று கூறினீர்கள். பரத்வம் என்பது வாக்கு, மனம் ஆகியவற்றுக்கு எட்டாமல் உள்ளதாகும். அவதாரங்கள் அனைத்தும் எடுத்த காலத்திற்குப் பின் நாங்கள் பிறந்துள்ளோம். இப்படி உள்ளபோது நாங்கள் யாரை எங்கு அண்டுவது?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நீங்கள் விரும்புகின்ற விக்ரஹத்தையே அவனும் மகிழ்ந்து ஏற்கும்படியாக ப்ரார்த்தனை செய்து, அதில் நிலைநிறுத்திவிர்களாக. அந்தத் திருமேனியை இந்த உலகுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாத திவ்யமான திருமேனி போன்றே அவன் விரும்புவான். அப்படிப்பட்ட அர்ச்சாவதாரத்தை நீங்கள் அண்டுவீர்களாக”, என்றார். இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு உயிர் இந்தப் பாசரம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய்) புறம்புள்ளார், “தாய் தம்ப்பன்” என்று ஒரு பேராய், இவனுக்கு ஓர் இடர் வந்தவாறே பொகட்டுப் போவர்கள்; இவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு இடர் வந்தாலும் அப்போது முகங்காட்டி ரக்ஷிப்பான் இவனொருவனுமே யாயிற்று. மாதாபிதாக்கள் “இவன் பிறந்த முஹூர்த்தம் பொல்லாதது” என்று நாற்சந்தியிலே வைத்துப் போவாரும், ஆபத்காலத்திலே அறவிட்டு ஜீவிப்பாருமாயிருக்கும்; அவர்களைப் போலன்றிக்கே, தங்களை அழிய மாறியும் நோக்கும் தாயும் தந்தையுமாய்; இவர்களோடு உண்டான பந்தந்தான் கர்மமடியாக வந்ததாகையாலே அக்கர்மம் ஶ்ஷயிக்க ஶ்ஷயிக்கும்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, “பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா”, “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:” என்கிறபடியே ஸத்தாயோகி லகல பதார்த்தங்களுக்கும் பிதாவாயிருக்கும்; அது தன்னிலும், இழவுக்குக் கண்ணநீர் பாய வேண்டாத பிதாவாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய்) - “தந்தை தாய்” என்று கூறாமல் “தஞ்சமாகிய தந்தை தாய்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? தாய் தந்தையர் தங்களுடைய நலத்தை எண்ணுபவர்கள் என்பதால் தஞ்சம் ஆகமாட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் நம்முடைய கர்மம் காரணமாக உண்டான ஸம்பந்தம் கொண்டவர்கள் என்பதால் அழியக்கூடியவர்கள் என்பதால் தஞ்சம் அல்லர். இவற்றில் “தங்கள் நலனை எண்ணுபவர்கள்” என்பதை முதலில் கூறுகிறார். இவனுடைய ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாக, “தாய் தந்தை” என்று ஒரு பெயரளவில் இருந்து, நமக்கு ஒரு துன்பம் ஏற்பட்ட நிலையில் காகாசுரன் போன்று விட்டுச்செல்வர். நமக்கு ஒரு துன்பம் ஏற்பட்ட நிலையில் காகாசுரனை போன்று விட்டுச்செல்வர். நமக்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் ஓடிவந்து முகம் காண்பித்து நம்மைக் காப்பது அவன் மட்டுமே ஆவான். சில நேரங்களில் “இவன் பிறந்த நேரம் சரியில்லை” என்று ஜராஸந்தன் போன்று நாற்சந்தியில் விட்டுச்சென்று விடுவார்கள். ஆபத்து காலத்தில் விச்வாமித்ரன் மருமகன் சுநச்சேபன் விஷயம் போன்று விலைக்கு விற்ப்பும் செல்லக்கூடும். அவர்கள் போன்று அல்லாமல், தாங்கல் அழிந்தாலும் உருமாறினாலும் பாதுகாக்கும் தாயும் தந்தையுமாக இவன் உள்ளான். தாய் தந்தையுடன் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தம் என்பது கர்மம் காரணமாக வந்தது என்பதால், அந்தக் காரணம் அழிந்தவுடன், ஸம்பந்தமும் அழிந்துவிடும். ஆனால் ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் அப்படி அல்ல. மஹாபாரதம் - பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா - அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் அழியாத தந்தையாக உள்ளான் - என்றும், மஹாபாரதம் - ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா

ச மாதவ: - உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் மாதவனே தந்தையும் தாயுமாக உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “இருக்கின்றவை” என்றும் கூறப்படும் அனைத்திற்கும் தந்தையாக உள்ளான். ஒரு காலத்தில் மறைதல் என்ற காரணத்தால் அப்போது கண்ணீர் சிந்த வேண்டாதபடி எப்போதும் உள்ள தந்தையாக இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (தானுமாய்) தந்தையானவன் தாயாகமாட்டான்; தாயானவள் தந்தையாக மாட்டாள்; இவர்களிருவரும் இவன்தானாக மாட்டார்கள்; இவன்தான் இவர்களிருவருமாக மாட்டான். இவையெல்லாமாய். (தானுமாய்) மாதாபிதாக்கள் பொகட்டுப் போனவன்றும் “நான் ஜீவிக்கவேணும். எனக்கு நன்மை உண்டாக வேண்டும்” என்றிறே தான் இருப்பது! இப்படி தனக்கு நன்மை பார்க்கும் தானுமாய். தஞ்சமாகிய தந்தை, தஞ்சமாகிய தாய், தஞ்சமாகிய தான் என்று எல்லாவிடத்திலும் “தஞ்சம்” வரக்கடவது. தாயும் தமப்பனும் வேணுமாகில் தஞ்சமன்றிக்கே யொழிகிறார்கள்; தான் தனக்குத் தஞ்சமன்றோவென்னில், அன்று “விசித்ரா தேஹு ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குக் கரசரணாத் யவயவங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், “அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழி யுழல்வேன்” என்கிறபடியே அபதே ப்ரவ்ருத்தனாமவனிறே. ஆகையால், தனக்குத் தான் தஞ்சனுமல்லன். (அவையல்லனாய்) தந்தை, தாய், தான் என்னும் இவ்வளவன்றிக்கே, “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத்தகதிர் நாராயணா:” என்றும், “பித்ரு மாத்ரு ஸுத ப்ராத்ரு தார மித்ராத யோபி வா ஏகைக பலலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோபகாரகனும் ஸவவித பந்துவும் அவனேயிறே.

விளக்கம் - (தானுமாய்) - தந்தை தாயாக இருக்கமுடியாது, தாய் தந்தையாக இருக்கமுடியாது, இவர்கள் இருவரும் தானாக [அதாவது நாமாக] இருக்கமுடியாது, தானும் இவர்கள் இருவருமாக மாட்டான். ஆக இவை அனைத்தும் ஸர்வேச்வரன் தானாகவே உள்ளான். தாய் தந்தையர் நம்மை விட்டு அகன்றாலும், “நான் பிழைத்திருக்க வேண்டும். எனக்கு நன்மை ஏற்படவேண்டும்”, என்று அல்லவோ ஒருவன் உள்ளான்? இப்படியாகத் தனக்கு ஏற்ற நன்மையை விரும்பும் அந்த ஜீவனுமாகவும். தஞ்சமாகிய தந்தை, தஞ்சமாகிய தாய், தஞ்சமாகிய தான் என்று அனைத்து இடங்களிலும் “தஞ்சம்” எனபதைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். தாயும், தந்தையும் ஒருவனுக்குத் தஞ்சம் அல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் ஒருவன் தானே தனக்குத் தஞ்சம் ஆவான் அல்லவோ

என்று கேட்கலாம். உலகவிஷயங்களில் ஈடுபடுவதன் மூலம் ஒருவன் தானே தனக்கு அழிவை ஏற்படுத்தி கொள்வதன் காரணமாக தானே தனக்குத் தஞ்சம் அல்லன்; அந்த விஷயங்களில் ஈடுபடாதபடி தன்னை ஈச்வரன் பார்த்துக் கொள்வதால் அவனே தஞ்சம் என்பதை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் - ஸர்வேச்வரனை ஆராதிப்பதற்காகவே விசித்ரமான இந்தச் சரீரம் முன்பு உண்டாக்கப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுக்குக் கைகால் போன்ற உறுப்புகளை அளித்த பின்னர், திருவாய்மொழி (3-2-1) - அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழி யுழல்வேன் - எனப்பதற்கு ஏற்ப தகாத வழியில் அல்லவா நிற்பான்? ஆகவே ஒருவன் தானும் தனக்கு தஞ்சம் அல்லன். (அவையல்லனாய்) - தந்தை, தாய், ஒருவன் தனக்குத்தானே என்பது போன்றவை மட்டும் அல்லாமல், ஸுபால உபநிஷத் - மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத்தகதிர் நாராயணா: - தாய், தந்தை, சகோதரன், பாதுகாப்பவன், நண்பன் போன்ற அனைவரும் நாராயணனே ஆவான் - என்றும், பித்ரு மாத்ரு ஸுத ப்ராத்ரு தார மித்ராத யோபி வா ஏகைக பலலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ: - தந்தை, தாய், புத்திரன், சகோதரன், மனைவி போன்ற பலரும் ஒவ்வொரு பலனின் பொருட்டே உள்ளனர்; ஆனால் கேசவன் மட்டுமே அனைத்து லாபத்திற்காகவும் உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதங்களிலும் உதவுபவனாகவும், அனைத்துவிதமான உறவினனாகவும் அவனே உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (எஞ்சலில் அமரர் இத்யாதி) இப்படியிருக்கிறவன் ஆர்? என்னில்; நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவந ஹேதுவானவன் என்கிறார். எஞ்சல் - சுருங்கல். இல் - இல்லாமை. பகவதநுபவத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள் குலமுண்டு - திரள். அதுக்கு நிர்வாஹகனை. (மூவர் தம்முள்ளும் ஆதியை) மூவர்தாம் உள்ளுகிற ஆதியை - த்யேய வஸ்துவை. “காரணம் து த்யேயய:” இறே. ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவனை என்றுமாம்; மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநனானவனை என்றுமாம். அப்போது இந்த்ரனை யொழியக்கடவது. மூவரென்கிற இது - கணநையாய், மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு காரணபூதன் என்றபடி. (அஞ்சி) கீழ்ச் சொன்னவையெல்லாம் நம்மாலே கிட்டப்போமோ? நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தா ஹேதுவா யிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனா யிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று இங்ஙனே அஞ்சி. (நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்) லௌகிரான நீங்கள். (அவனிவனென்று கூழேன்மின்) அவனாகிறான்

- தேச கால வஸ்துக்களால் அபரிச்சிந்நனாய் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனாய்க் கொண்டிருக்கிறானொருவன்; இவனாகிறான் - தேச கால வஸ்துக்களால் பிற்பட்டு, நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு இவ்வழியாலே நம் புத்த்யதீநனாயிருப்பா னொருவன். ஆன பின்பு, அவன் அபரிச்சிந்நன்; இவன் பரிச்சிந்நனென்று இங்ஙனே ஸம்சயாக்ராதராகாதே கொள்ளுங்கோள்; (நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்) மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாக் கோலினிகோள். (அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே) அபரிச்சேத்ய மஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாகக் கொண்டு விரும்பும். “ப்ரதிமாஸ்வ ப்ரபுத்தாநாம்” என்று ருஷிகளைப்போலே தம் வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே “அவனிவன்” என்கிறார். “அங்குத்ததைக்கு உகந்தருளின இடத்தை விபூதியாக நினையாதே, இங்குத்ததைக்கு அவ்விடத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள்” என்று பணிக்கும் ஆண்டான்; “யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே” என்றும், “மநஸாபி க்லுப்த:” என்றும், “ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்” என்றும், “ஸுவர்ண ரஜதாதிபி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே. அஸாதாரண விக்ரஹத்தை நாம் ஆதரிக்கிறதும் “அவன் பரிக்ரஹித்தது” என்றிறே. அவ்வோபாதி இதுவும் அவன் பரிக்ரஹித்தானானால் ஆதரிக்கத் தட்டில்லையிறே. முதல்தன்னிலே அவன் திருமேனியைப் பரிக்ரஹித்ததும், “பக்தாநாம்” என்கிறபடியே ஆச்ரிதார்த்தமாகவிறே, அது கார்யகரமாமிடத்திலேயிறே மிகவும் உறைக்க இருப்பது; ஆகையாலே, நீள் கடல்வண்ணன் அவனாகும்.

விளக்கம் - (எஞ்சலில் அமரர் இத்யாதி) - இப்படி உள்ளவன் யார் என்றால் நித்யஸூரிகள் பிழைத்திருக்கக் காரணமாக உள்ளவன் என்கிறார். எஞ்சல் என்றால் சுருக்கம், எஞ்சலில் என்றால் சுருக்கம் இல்லாமை. அதாவது சுருக்கம் இல்லாத பகவத் அனுபவத்தை எப்போதும் அடைந்துள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன். (மூவர் தம்முள்ளும் ஆதியை) - மூன்று மூர்த்திகளும் த்யானிக்கின்ற காரணப்பொருளாக உள்ளவன். காரணம் - காரணமாக உள்ளவன், த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்பது காண்க. அல்லது நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று அவர்களை நிர்வாகம் செய்பவன். அல்லது இந்த மூவரிலும் முதன்மையாக உள்ளவன்; இவ்விதம் கொண்டால் நான்முகன், இந்த்ரன் மற்றும் சிவன் என்று கொள்ளவேண்டும். மூவர் என்பது எண்ணிக்கை என்று கொண்டு, காரணமாக உள்ளவன் என்று கொள்ளலாம். (அஞ்சி) - இதுவரை கூறப்பட்டவை அனைத்தும் அச்சத்திற்குக் காரணமாக இருப்பவை ஆகும். என்ன அச்சம்?

இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைத்திற்கும் அனைத்துவிதமான உறவினனாக உள்ளவனை நம்மால் அண்ட இயலுமா? நித்யஸூரிகளின் இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ளவனை நம்மால் அண்ட இயலுமா? நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களை நிர்வகிப்பவனை நம்மால் அண்ட இயலுமா? - என்று இப்படியாக உள்ள அச்சம். (நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்) - இவ்விதம் அச்சம் கொண்டு உலகத்தில் உள்ள நீங்கள். (அவன் இவன் என்று கூழேன்மின்) - “அவன்” என்பவன் இடம், காலம் போன்றவற்றால் அளவுபடாதவனும், அவனுக்கே உரிய திருமேனி கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளால் அனுபவிக்கப்படுபவனும் ஆவான். “இவன்” என்பவன் காலம் மற்றும் இடத்தால் பின்னர் வந்து, நாம் விரும்பும் ஒரு பொருளையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு, இப்படியாக நம்முடைய புத்தியை தன்வசப்படுத்துபவனாக உள்ளவன் ஆவான். இவ்விதம் அவன் உள்ளபோது, “அவன் அளவுபடாதவன், இவன் அளவுபடுத்தப்பட்டவன்” என்று சந்தேகம் கொள்ளாதபடி இருப்பீராக. (நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்) - உங்களுடைய மனதால் நீங்கள் எந்த ஒன்றை அவனுடைய திருமேனியாகக் கொள்ளுகிறீர்களோ, (அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே) - அளவிட இயலாத மேன்மை கொண்ட ஸர்வேச்வரன் அதனையே தனக்கு மட்டுமே உரிய திருமேனியாகக் கொண்டு விரும்பி நிற்கிறான். ப்ரதிமாஸ்வ ப்ரபுத்தாநாம் - அறிவற்றவர்கள் அவனை விக்ரஹத்தில் மட்டுமே காண்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப ரிஷிகள் போன்று தனது வாயால் கூற இயலாதபடியால் “அவன், இவன்” என்கிறார். ஸ்வாமி ஆண்டான், “பரமபதநாதன் மகிழ்வுடன் உறைகின்ற அர்ச்சாவதாரத்தை விபூதியாக எண்ணாமல், அர்ச்சாவதாரத்திற்கு பரமபதத்தை விபூதியாக எண்ணுவீர்களாக”, என்றார். கீதை (4-11) - யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே - என்னை எவ்விதம் வழிபடுகிறார்களோ - என்றும், தைத்திரீயம் - மநஸாபி க்லுப்த: - சலனம் இல்லாத மனதால் ஆராதிக்கத்தகவன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் - ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள விஷ்ணு - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸுவர்ண ரஜதாதிபி: - பொன்னாலும், வெள்ளியாலும் ஆன திருமேனி - என்றும் கூறுவற்கு ஏற்ப உள்ளவன். அவனுக்கே உரித்தான திருமேனியாக மற்றவற்றை நாம் கொண்டாடுவதும், அவன் அதனை ஏற்றதால்தான் அல்லவோ; இது போன்றே அர்ச்சாவதாரத்தையும் அவன் ஏற்கும்போது கொண்டாடுவதில் தடையில்லை. ஆனால் அவன் அர்ச்சா விக்ரஹத்தை இவ்விதம் தனது திருமேனியை விரும்பி ஏற்பானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன் திருமேனியை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - பக்தநாம் - அடியார்களுக்காகவே உள்ளது - என்பதற்கு

ஏற்ப அடியார்களுக்காகவே ஆகும்; ஆகவே அது காரியமாக பயன் அளிக்கும் இடத்தில் மிகவும் நிலைத்து நிற்கிறான். எனவே நீள்கடல்வண்ணன் என்பது அவன் ஆவான்.

3-6-10 கடல்வண்ணன் விண்ணவர் கருமாணிக்கம் எனதாருயிர்

படவரவி னணைக் கிடந்த பரஞ்சடர் பண்டு நூற்றுவர்

அடவரும் படை மங்க ஐவர்கட்காகி வெஞ்சமத்து அன்று தேர்

கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்களே

பொருள் - பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நீல இரத்தினம் போன்று இனிமையாகவும், தனது ஸ்பர்சம் காரணமாக விரிந்த படங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தபடி உள்ள உயர்ந்த ஜ்யோதியாகவும், எல்லையற்ற மாஹாத்மயம் கொண்டுள்ளதால் கடல் போன்று எல்லையற்ற குணங்கள் கொண்டவனாகவும், காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கவல்ல வடிவம் கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணன் எனது அருமையான உயிராக உள்ளான். முன்பு ஒரு காலத்தில் கௌரவர்கள் நூறு பேர் சேர்ந்து தன்னை அழிப்பதற்காக எடுத்து வருகின்ற படையானது அழியும்படியாக, பாண்டவர்கள் ஐந்து பேரையும் அனைத்துவிதத்திலும் காப்பாற்றியபடி நின்ற யுத்தபூமியில், தேரில் அதன் சாரதியாக நின்று வழி நடத்திய ஸர்வேச்வரனுடைய வீரக்கழல்கள் ஒலிக்கின்ற திருவடிகளை நான் என்று காண்பேன்?

அவதாரிகை - தாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக அருளிச்செய்தார். அநந்தரம், தன் துறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போய், “நான் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவது என்றோ?” என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். அருமையும் எளிமையும் பாரார்களிறே, ஓரோ விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருப்பார். பரத்வத்துக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய் போவாரும் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் “பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்றானிறே திருவடி; அப்படி, க்ருஷ்ணவதாரத்திற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்துக்கு நீர்மை மிக்கிருந்ததேயாகிலும் இவர் “எத்திறம்!” என்று ஆழங்காற்பட்டது க்ருஷ்ணவதாரத்திலேயாயிற்று. “தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன்” என்றது செய்வதென்? என்னில், இவ்வருகில் நீர்மை காணுமளவுமிறே இது சொல்லுகிறது. ஆனால், அதில் நீர்மை மிக்கவிடமன்றோ அர்ச்சாவதாரம்? என்னில் - அதுக்கு முன்பே பரிஹாரம் சொல்லிற்றிறே.

விளக்கம் – தான் உபதேசிக்கத் தொடங்கிய ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சாவதாரம் முடிய அருளிச்செய்தார். அடுத்து தான் எப்போதும், “எனது கண்களால் கண்டு நான் அனுபவிக்கப் பெறுவது எந்த நாளிலோ?”, என்றுள்ள மனக்குறைவுடன் இந்தப் பகுதியை நிறைவு செய்கிறார். மிகவும் எளிதாக உள்ள அர்ச்சாவதாரத்தை விடுத்து, காலத்தால் முன்பு உள்ளதான க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஏன் ஈடுபடவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்கள், அந்த விஷயத்தின் அருமை மற்றும் எளிமை ஆகியவற்றை ஆராயமாட்டார்கள் அல்லவோ என்கிறார். பரத்வத்திற்கு மிகவும் உயர்ந்த நிலை என்பது உள்ளபோதிலும், அதன் காரணமாக அந்த நிலையை நாடிச்செல்பவர்கள் பலர் உள்ளபோதிலும் உத்தரகாண்டம் (40-16) – பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - உம்மைவிட்டு எனது மனம் வேறு இடம் செல்வதில்லை - என்று அனுமன் கூறினான் அல்லவோ? இது போன்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக் காட்டிலும் அர்ச்சாவதாரத்தில் எளிமை அதிகமாக உள்ளபோதிலும் , நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி (1-3-1) – எத்திறம் - என்று உரைத்து தளர்ந்து நின்றது க்ருஷ்ணாவதாரத்திலேயே ஆகும். ஆனால் திருவாய்மொழி (3-6-8) - தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் – என்று உரைத்தவர் இப்போது இவ்விதம் செய்வது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் காணப்பட்ட எளிமை என்பதே இவரை இவரை இவ்விதம் உரைக்கும்படிச் செய்கிறது. ஆனால் இந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக் காட்டிலும் சுலபமானது அர்ச்சாவதாரம் அல்லவோ – என்ற கேள்விக்கு முன்பே சமாதானம் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (கடல்வண்ணன் இத்யாதி - விண்ணவர் கருமாணிக்கம்) நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன். (படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர்) அங்குநின்றும் பேர்ந்து, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே அணித்தாக வந்து கண்வளர்ந்தருளினவன். (கடல்வண்ணன் கண்ணன்) அங்குநின்றும் பேர்ந்து எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனானவன். கலங்காப் பெருநகரத்தை விட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்காக ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதபணான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கூடிராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, அவனோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே மிக்க அழகையுடையனாய்,

“ஸர்வாதிகன்” என்று தோற்றும்படியாய் ச்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய், அபரிச்சேத்யமஹிமனான க்ருஷ்ணன். (எனது ஆருயிர்) எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானேயானவன். (படவரவு இத்யாதி) தன்னோட்டை ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாயிருக்கும் இவன்; இவனோட்டை ஸ்பர்சம் தனக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. “அரவு” என்கையாலே நாற்றக் குளிர்ந்தி மென்மைகள் ப்ரக்ருதியா யிருக்குமிறே ஸர்ப்ப ஜாதிக்காக. (பரஞ்சுடர்) இவன் மேலே சாய்ந்தாலாயிற்று இவன் ஸர்வாதிகனென்று தோற்றுவது.

விளக்கம் – (கடல்வண்ணன் இத்யாதி - விண்ணவர் கருமாணிக்கம்) - நித்யஸூரிகளுக்கு அனுபவிக்க ஏற்றபடியான இனிய திருமேனி கொண்டவன். (படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர்) - பரமபதத்திலிருந்து புறப்பட்டு நான்முகன் முதலானவர்கள் தன்னை அழைக்கின்ற கூக்குரலைக் கேட்கும்விதமாக திருப்பாற்கடலில், அவர்களுக்கு மிகவும் அருகாமையில் வந்து கண்வளர்பவன். (கடல்வண்ணன் கண்ணன்) - திருப்பாற்கடலிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து அனைவரும் அனுபவிக்கும்படியாக க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தான். நித்யஸூரிகளுக்கு மிகவும் இனிமையானவன். மூன்றாம் திருவந்தாதி (51) – கலங்காப்பெருநகர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பரமபதத்தை விட்டு, நான்முகன் போன்றவர்களுக்கு அண்டும்படியாக உள்ளான் என்று கூறத்தக்கபடி, தனது ஸ்பர்சம் காரணமாக மலர்ந்த படங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷனுடைய ஸ்பர்சம் காரணமாக, பொன்தகட்டில் பதிக்கப்பட்ட மாணிக்கம் போன்று மிகுந்த அழகு கொண்டு விளங்குகிறான். இதன் காரணமாக, தானே அனைவருக்கும் எஜமானன் என்பதை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளான். தனது திருமேனியின் அழகு மூலமாகக் காண்பவர் களைப்பை நீக்குபவனாகவும், அளவிட இயலாத மகிமை கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணன். (எனது ஆருயிர்) - நான் உயிர் தரிக்கத் தேவையாக உள்ள அனைத்தும் அவனே ஆவான். (படவரவு இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்பர்சம் காரணமாக ஏற்பட்ட சுகத்தால் மலர்ந்த படங்கள் கொண்டவனாக ஆதிசேஷன் உள்ளான். ஆதிசேஷனுடைய ஸ்பர்சம் என்பது ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை ஈர்க்கும்படியாக உள்ளது. “அரவு” என்பதன் மூலம் மணம், குளிர்ந்தி, மென்மை ஆகியவற்றினைத் தனது இயல்பாகக் கொண்ட ஆதிசேஷன் என்றார். (பரஞ்சுடர்) - ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள காரணத்தால் அல்லவோ இவனே அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்பது வெளிப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (பண்டு) முன்பு ஒருநாளிலே. (நூற்றுவர் இத்யாதி) துர்வர்க்கமடையக் குடிகொண்டதிறே துயோதநாதிகளோடே. (அடவரும் படைமங்க) “ஸாரதீ! ஸாரதீ!” என்று வாய்பாறிக் கொண்டிறே பையல்கள் வருவது. கொல்ல வருகிற படை நசிக்கும்படியாக. “அஸ்மாந் ஹந்தும்” என்கிறபடியே தம்மை முடிக்க வந்தாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று அங்கே நலிய வருகிற இது. (ஐவர்கட்காகி) “க்ருஷ்ணாச்ரயா:” என்கிறபடியாலே தானல்லது தஞ்சமில்லாத ஐவர்கட்காகி. (வெஞ்சமத்து) யுத்தத்திலே “நம்முடைய ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தை லோகமாகக் காணவேணும்” என்று பார்த்து “பார்த்தம் ரதிநமாத்மாநம் ச ஸாரதிம் ஸர்வலோக ஸாசுஷிகம் சகார” என்கிறபடியே எல்லார் கண்ணுக்கும் இலக்காக்கினான். (அன்று) உகவாதாரும் கண்டு வாழ்ந்த நாளிலே இழந்த நான் இனிப்பெறுகை என்று ஒன்றுண்டோ? என்று வெறுக்கிறார் இழவுக்கு. (தேர் இத்யாதி) ஸேநாதாளியும் உளவுகோலும் சிறுவாய்க் கயிறும் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளும் அதிலே சாத்தின சிறுச்சதங்கையுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்றபோதைத் திருவடிகளில் ஆபரண த்வநி செவிப்படவும் அவ்வடிவைக் காணவுங் காணும் ஆசை. (கணைகழல்) செறிந்த என்னுதல், த்வநிக்கிற என்னுதல். (காண்பது இத்யாதி) இக்கண்கள் அடிப்படுவது எப்போதோ? இவை முடியப் பட்டினிவிட்டே போந்தவை இப்பட்டினி விடக்கடவது என்றோ? அவ்வடிவைக் காணவேணும் என்று விடாய்த்த கண்கள் காணப்பெறுவது என்றோ?

விளக்கம் - (பண்டு) - முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில். (நூற்றுவர் இத்யாதி) - தீயவர்கள் முழுவதுமாக ஒன்றாகத் திரண்டபடி நின்றது துரியோதனன் அருகில் ஆகும். (அடவரும் படைமங்க) - “ஸாரதீ, ஸாரதீ” என்று அலற்றியபடியே வரும் விரோதிப் படைகள். இப்படியாகத் தன்னைக் கொல்வதற்காக வரும் படைகள் அழியும்படியாக. யுத்தகாண்டம் (17-5) - அஸ்மாந் ஹந்தும் - விபீஷணன் நம்மைக் கொல்லவருகிறான் - என்று கூறுவது போன்று, க்ருஷ்ணனாகிய தன்னை அழிக்கவந்தது போன்று விளங்கிய படை. (ஐவர்கட்காகி) - மஹாபாரதம் த்ரோணபர்வம் (183-24) - க்ருஷ்ணாச்ரயா: - க்ருஷ்ணனை மட்டுமே அண்டி நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனாகிய தான் அல்லாமல் வேறு யாரையும் தஞ்சம் இல்லாதபடி நின்ற பஞ்சபாண்டவர்களுக்காகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டான். (வெஞ்சமத்து) - யுத்தத்திலே. “நாம் இவ்விதம் நம்முடைய அடியார்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்பதை இந்த உலகம் முழுவதும் காணவேண்டும்” என்று திருவுள்ளம்

கொண்டான். இதன் காரணமாக எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்தில் - பார்த்தம் ரதிநமாத்மாநம் ச ஸாரதிம் ஸர்வலோக ஸாஷ்டிகம் சகார - அர்ச்சனைத் தேரில் அமர்த்தியும், தான் தேர்ப்பாகனாக நின்றும் இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் தன்னைக் காணும்படிச் செய்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரும் தன்னைக் காணலாம்படி நின்றவன். (அன்று) - அவனை விரும்பாதவர்கள் கூட மிகவும் எளிதாக அவனைக் கண்டு, தங்கள் வாழ்வு பெற்றனர்; இப்படி உள்ளபோது அவனை இழந்துவிட்டு நிற்கும் நான் இனிப் பெற இயலுமோ என்கிறார். (தேர் இத்யாதி) - படைகளிலிருந்து எழுந்த தூசியானது தனது திருமேனி முழுவதும் படிந்து நிற்கும்படியும், சாட்டைக்குச்சியும், குதிரைகளில் கட்டப்பட்ட கயிற்றின் மறுபாகமும், தேர்த்தட்டின் கீழே தொங்க விட்டபடி உள்ள திருவடிகளும், அந்தத் திருவடிகளில் கட்டப்பட்ட சலங்கைகளும் என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான சாரதி வேஷம். இப்படி நின்றபோது அந்தத் திருவடிகளில் உள்ள ஆபரணங்களின் ஒலியானது காதுகளில் விழும்போது அந்தத் திருமேனியின் அழகைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை. (கனைகழல்) - சப்தம் எழுப்பியபடி. (காண்பது இத்யாதி) - இந்தக் கண்களில் அந்தக் காட்சி விழுவது எப்போதோ? “அந்தத் திருமேனி அழகைக் காணவேண்டும்” என்ற தாகத்தில் உள்ள எனது கண்களுடைய தாகம் தீருவது எந்த நாளிலோ?

3-6-11 கண்கள் காண்டற் கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்

மண்கொள் ஞாலத்துயிர்க்கெல்லாம் அருள்செய்யும் வானவரீசனைப்

பண்கொள் சோலை வழிநாடன் குருகைக்கோன் சடகோபன் சொல்

பண்கொளாயிரத்திப் பத்தால் பத்தாராகக் கூடும் பயின்மினே

பொருள் - கண்களால் காண்பதற்கு மிகவும் அரியவனாகவும், மனதால் நினைப்பதற்கு மிகவும் எளியவனாகவும், இந்த பூமிப்பகுதி அதிகமாக உள்ளதால் லோகத்தில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் கருணை காண்பித்தபடி உள்ளவனும், நித்யஸூரிகளின் தலைவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து - வண்டுகள் எழுப்புகின்ற பண்கள் நிறைந்த சோலைகளால் சூழ்ந்துள்ள திருவழுதி நாட்டின் எஜமானரும், திருக்குருகரின் தலைவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த பண்ணுடன் சேர்ந்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் படிப்பீராக. இதன் மூலம் நீங்கள் நிறைந்த பக்தியுள்ளவர் ஆவீர்கள்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவே பகவத் ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோள்” என்கிறார்.

விளக்கம் – இறுதியாக “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பதன் மூலம் பகவானைக் குறித்த ப்ரேமை ஏற்படும். ஆகவே இதனைக் கற்பீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்) காணப்பெறாத இன்னாப்போடே சொல்லுகிறார். கண்ணாற்காண அரியனாய், “காணவொண்ணாது” என்று மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுக்கு முன்னிலையாய் மிகவும். இவர்க்கு விச்லேஷமாவது பாஹ்ய ஸம்சலேஷாபேசையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வரும் கலக்கம். ஸம்சலேஷமாவது ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாந ஸாஷாத்தாரம். (மண்கொள் இத்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனானாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் என்று வாசி வையாதே அர்ச்சாவதார முகத்தாலே வந்து ஸுலபனானவனை. (பண்கொள் சோலை) வண்டுகளின் மிடற்றோசையாலே பண்மிக்கிருந்துள்ள சோலை. முக்கோட்டைபோலே காணும் சோலையிருப்பது. (வழுதிநாடன்) திருவழுதிநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (பண்கொளாயிரம்) வண்டுகளின் நினைவின்றிக்கே அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணானாற்போலே, பகவத் குணாநுபவம் வழிந்த பேச்சுக்கள் விழுக்காட்டாலே பண்ணானபடி. (பத்தராகக் கூடும் பயில்மினே) எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாததாயிற்று, சேதநர்க்கு பகவத் பக்தி; அதுவும் கிடைக்கும் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க. பரத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு அடியான ஸுக்ருதமாதல், சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமாதல், ஸதாசார்யோபதேசமாதல், நிர்ஹேதுக பகவத் கடாசக்ஷமாதல், இவையனைத்தும் இல்லாதார்க்கும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கவே பகவத் பக்தியுண்டாக்கூடும்; அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தாலே இவனுக்கந்ததொன்றைத் திருமேனியாக விரும்பி, இவன் அமுது செய்வித்ததை அமுது செய்து அகங்கள்தோறும் புக்கு விடமாட்டாதே இருந்தால், இவன் நம்மை விடமாட்டாதேயிருந்த பின்பு நாமும் இவனுக்கும் ஸ்நேஹித்தாலாகாதோ? என்னக் கூடுமிறே. “நிதி இங்கே உண்டு” என்று சொல்லக் கல்லுவர்களிறே; அப்படியே பக்தியுண்டு என்ன, அப்யஸிப்பர்கள் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – (கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளரியனாய்) - அவனைக் கண்களால் காண இயலாத காரணத்தால் மிகுந்த ஏக்கத்துடனும் துக்கத்துடனும் கூறுகிறார். கண்களால் காண்பதற்கு மிகவும் அரியவனாக, அதாவது “இவனைக் காண இயலாது” என்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு மறந்து நிற்க இயலாதபடி மனதிற்கு மிகவும் அருகில் உள்ளவனாக உள்ள நிலை. நம்மாழ்வாருக்குப் பிரிவு என்பது தனது கண்களால் காணவேண்டும் என்ற அளவற்ற ஆசை காரணமாக மனதின் அனுபவத்தால் ஏற்படும் கலக்கம் ஆகும். சேர்க்கை என்பது நேரடியாக அவனைக் காண்பது போன்று ஞானம் மூலம் அவனைக் காண்பதாகும். (மண்கொள் இத்யாதி) - நித்யஸூரிகளுக்கு அவன் எவ்விதம் அனுபவிக்கத்தக்கவனாக உள்ளானோ அது போன்று ஸம்ஸாரிகள் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் அர்ச்சாவதாரம் மூலமாக வந்து எளிதில் அடையலாம்படி உள்ளவன். (பண்கொள் சோலை) - வண்டுகளுடைய ஓசை காரணமாக மலர்கள் நிறைந்து காணப்படும் சோலை. மூகாம்பிகை, துர்க்கை, விநாயகர் ஆலயம் போன்று உள்ளது; அதாவது இவற்றை எண்ணுபவர்களுக்கும் பார்த்தவர்களுக்கும் கவித்தன்மை ஏற்படும் என்பர். (வழுதிநாடன்) - திருவழுதிநாடு மற்றும் ஆழ்வார்திருநகரி ஆகியவற்றின் எஜமானராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. (பண்கொளாயிரம்) - வண்டுகளுடைய நினைவு மட்டும் அல்லாமல் அவற்றின் மிடற்று ஒலி என்பதே பண் என்று ஆசை போன்று, பகவத் குணங்களுடைய அனுபவம் என்பதை உள்ளடக்கிய பேச்சுடன் பண்ணாயின. (பத்தராகக் கூடும் பயில்மினே) - அனைத்தும் கிடைத்தாலும் ஒருவனுக்கு எளிதில் கிட்டாமல் உள்ளது பகவத் பக்தி ஆகும். இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றால் அதுவும் கிட்டும். பகவத் ஞானம் கிட்டுவதற்குக் காரணமாக உள்ள புண்ணியம், சாஸ்த்ர ஞானம், ஆசார்ய உபதேசம், காரணம் இன்றிக் கிட்டிய பகவத் கடாசஷம் ஆகிய எதுவும் ஒருவருக்கு இல்லையென்றாலும் அர்ச்சாவதாரத்தின் எளிமையை எண்ணியவுடனேயே பகவத் பக்தி ஏற்படும். தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்றதால் எந்த ஒன்றிலும் நாட்டம் இன்றி உள்ள ஸர்வேச்வரன், தனது அடியார்களிடம் கொண்டுள்ள வாத்ஸல்யம் காரணமாக, அந்த அடியார்களால் விரும்பப்படும் ஒரு விக்ரஹத்தையே தனது திருமேனியாகக் கொண்டு விரும்பி நிற்கிறான்; அடியார்கள் எதனை அவனுக்கு உண்பதற்காக அளிக்கிறார்களோ அதனை விரும்பத்துடன் உண்கிறான்; ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் புகுந்து அவற்றை விடாமல் உள்ளான். “இப்படியாக இவன் நம்மிடம் உள்ளபோது நாமும் இவனிடம் அன்பு காண்பித்தால் ஆகாதோ?”, என்று எண்ணும்படிச்

செய்துவிடுகிறான். “இங்கு புதையல் உள்ளது” என்று கூறினால் அங்கு தோண்டியபடி இருப்பார்கள்; இது போன்று “பக்தி உண்டு” என்று கூறினால் இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பார்கள் என்கிறார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி

பயிலும் சுடரொளி ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - ஏழாம் திருவாய்மொழியில், அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே விஷய ப்ரவணராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தார்; “தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்” என்ற இவர்க்கு, நிழலும் அடிதாறுமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்க, உபதேச நிரபேக்ஷமாகவே பகவத் விஷயமென்றால் நெஞ்சு பள்ளமடையாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டார்; அவர்கள் பக்கலிலே தம் திருவுள்ளம் சென்று “இவர்களும் சிலரே” என்று அவர்களைக் கொண்டாடி, “நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை அன்று; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை; அதுதன்னிலும் நேர்கொடுநேர் இவர்களுக்கு அடிமையாக வேணுமோ? இவர்களோடு ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் அமையாதோ?” என்று இங்ஙனே பாகவத சேஷத்வம் உத்தேச்யமாய் அவர்களை ஆதரிக்கிறார். “எம்மாவீட்”டிலே, ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார் - “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்று; இங்கே பாகவத சேஷத்வம் உத்தேச்யம் என்னா நின்றார்; ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ பின்னை? என்னில் - அன்று; “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது இதுவும்; பகவச்சேஷத்வத்தின் எல்லையாகிறது பாகவத சேஷத்வத்தளவும் வருகையிறே. நமக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களில் திருமந்தரத்தில் சொல்லாததொன்றில்லையிறே; அத்தையறியும் திருமங்கையாழ்வாரும் இத்தை அதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்தாரிறே; “நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் - உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்றாரிறே. திருமந்தரத்துக்கு அர்த்தம் - இவனுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் சொல்லுகையிறே; அதாவது ததீயர்க்கு கார்யவிக்ரயார்ஹமாம்படி யாகையிறே; “தத் பக்தி நிக்நமநஸாம் க்ரய

விக்ரயார்ஹ:", "எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே". பிதாவுக்கு ஒரு சேஷத்ரம் ஸ்வம்மானால் அது புத்ரனுக்கும் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாயிருக்கும்; அப்படியிராதவன்று பிதாவினுடைய ஸ்வத்திலே கொத்தையாமிறே. "தத் பக்தைர்வா ஸமாகம:" என்கிறவிடத்தில், "வா" என்றத்தை அவதாரணத்திலையாக்கி "உத்தேச்யந்தானே இங்கே ஸித்திக்குங்காண்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்த வார்த்தை. ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி - பகவச்சேஷத்தளவிலே நிற்கை; சரமாவதி பாகவத சேஷத்வத்தளவிலே வருகை.

விளக்கம் - அர்ச்சாவதாரத்தில் எளிமையை அருளிச்செய்தபோதிலும் தங்களுடைய உள்ளத்தில் எந்தவிதமான நெகிழ்ச்சியும் ஏற்படாமல் தொடர்ந்து உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய தன்மையை எண்ணியபடி இருந்தார். திருவாய்மொழி (3-6-10) - தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள் - என்றுள்ள நம்மாழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய திருவடி நிழலும் பாதுகையும் போன்றுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தான். வேறு யாருடைய உபதேசமும் அவசியம் இன்றி, பகவத் விஷயம் என்றாலே உள்ளம் தடுமாறி நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, ஆழ்வார் கண்டார். உடனே அவர்களிடம் தனது திருவுள்ளத்தை வைத்தவராக, "இவர்களும் சிலரே" என்று வியந்து அவர்களைக் கொண்டாடி, "இனி நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை அல்லன். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே அடிமை ஆவேன். அதிலும் இவர்களுக்கு நேரடியாக அடிமையாக வேண்டுமோ? அல்ல, அவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டாலே போதுமானது", என்று பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலே ஏற்புடையதாக அவர்களை இந்தத் திருவாய்மொழியில் கொண்டாடுகிறார். ஆனால் திருவாய்மொழி (2-9) - எம்மாவீடு - என்பதில் உள்ளதான திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே - என்பதன் மூலம் தன்னுடைய பேறு இன்னது என்று உறுதியாக உரைத்தார். ஆனால் இங்கு பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலே தனது குறிக்கொள் என்கிறார். ஆக இவருக்கு பேறு என்பது இரண்டாக உள்ளதோ என்று கேட்கலாம். அப்படி அல்ல. திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே - என்பதன் உட்பொருளாகவே இந்த நிலையும் உள்ளது. எப்படியென்றால் - பகவானுக்கு அடிமையாக இருப்பதன் எல்லை என்பது பாகவத அடிமைத்தன்மை முடிய செல்வதாக உள்ளது. நாம் அறியவேண்டிய பொருள்கள் அனைத்தைக் குறித்தும் திருமந்தர்

கூறுகிறது, அதில் விடுபட்டது என்று ஏதும் இல்லை. இதனை நன்றாக அறிந்த திருமங்கையாழ்வார் பாகவத அடிமைத்தனத்தை, திருமந்திரத்தின் பொருளாகவே அருளிச்செய்தார். அதாவது பெரியதிருமொழி (8-10-3) – நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை - என்று அருளிச்செய்தார். திருமந்திரத்தின் பொருளாவது நாம் “பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருத்தல்” என்பதைக் கூறுவதாகும். இவ்விதம் “பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருத்தல்” என்றால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் வாங்குவதற்கு விற்பதற்கும் உரிமையுள்ள ஒரு பொருள் போன்று இருத்தல் ஆகும். இதற்கு ப்ரமாணம் - தத் பக்தி நிக்நமநஸாம் க்ரய விக்ரயார்ஹ - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-10) – எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே - என்றும் உள்ளவை ஆகும். தந்தைக்கு ஒரு இடம் சொந்தம் என்றால், அந்த இடமானது புத்திரனால் விற்பதற்கு வாங்குவதற்கும் உரிமை உள்ளதேஆகும்; இவ்விதம் இல்லையென்றால் அந்த நிலையானது தந்தையின் சொத்திற்கு தோஷமே ஆகும். ஸம்ஸார விஷ வ்ருசஷஸ்ய த்வே பவே ஹி அம்ருதோபமே கதாசித் கேசவே பக்திஸ் தத் பக்தைர்வா ஸமாகம: - ஸம்ஸாரம் என்ற விஷச்செடியில் இரண்டு அமிர்தம் நிறைந்த பழங்கள் உள்ளன; ஒன்று கேசவனிடம் உள்ள பக்தி, மற்றொன்று அவனுடைய அடியார்களிடம் உள்ள பக்தி - என்ற ச்லோகத்தில் காணப்படுகின்ற “தத் பக்தைர்வா - அவனுடைய அடியார்களிடமே” என்பதில் உள்ள “வா - அவர்களிடமே” என்பதை ஏவகாரமாக உரைத்து, “இந்த இடத்தில் குறிக்கோள் அல்லவோ வெளிப்படுகிறது” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். நம்மால் அடையத்தக்க பேற்றின் முதல் நிலையானது பகவானுக்கு அடிமையாக இருத்தல், இறுதி நிலையானது பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (கச்சதா) இதுக்கு எம்பெருமானார், “பயிலும் கூடரொளியிலும், நெடுமாற்கடிமையிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான்” என்று அருளிச்செய்தார்; இவ்வர்த்தத்திற்கு அடி திருமந்திரமாயிற்றே; அது மூலமாக அநுஷ்டிக்கவே இதிற் சொன்னத்தைச் செய்ததாயிற்றே. ஆசார ப்ரதாநமான அவதாரமாய், அதில் பெருமாள், “பிதா சொல்லிற்றுப் புத்ரன் செய்யக்கடவன்” என்கிற மர்யாதை குலையாதே அத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காகப் பித்ரு வசந பரிபாலநாதி ரூபமான ஸாமாந்ய தர்மத்தை அநுஷ்டித்தார்; “இதுதான் ப்ராப்த விஷயத்திலே செய்யக்கடவது” என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்துக் காட்டினார் இளையபெருமாள்; “அது செய்யுமிடத்தில் அவனுகந்த அடிமை செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான்

அநுஷ்டித்துக் காட்டினான். அதுதான் பாகவத் சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும் என்னுமிடத்தை ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான். பெருமாள், “பிதா சொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவது” என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தார். அதுதன்னிலும் நேரே பிதாவை அநுவர்த்திக்கக் கடவது என்னுமிடத்தை இளையபெருமாள் அநுஷ்டித்தார். அது தன்னிலும் “குருஷ்வ” என்று நிர்ப்பந்திக்கக் கடவரல்லர்; “ராஜ்யத்திலேயிரும்” என்னில், அது இன்னாதாகிலும் அதிலிருந்து அடிமை செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; அதினெல்லையை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்; அவன்படி சொல்லுகிறது இச்சலோகம். “மாதுலகுலம் கச்சதா பரதேந நீத:” மாதுலகுலம் உத்தேச்யமாய்ப் போனான் அவன்; அவன்தான் உத்தேச்யமாய்ப் போனான் இவன்; யுதாஜித்து அழைத்தது ஸ்ரீபரதாழ்வானையிறே.

விளக்கம் – இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-1) – கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந மஹாத்மநா சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத: – பரதன் தனது மாமன் வீட்டிற்குச் செல்லும்போது, எப்போதும் உடனுள்ள சத்ருக்களாகிய ஐந்து புலன்களை அடக்கிய சத்ருக்நனும் அவனால் ஆசையுடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான் - என்பதற்கு வ்யாக்யானம் செய்கிறார். இதனைக் கூறும்போது எம்பெருமானார், “பயிலும் கூடரொளி மற்றும் நெடுமாற்கடிமை ஆகிய திருவாய்மொழிகளில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளையே சத்ருக்நன் கடைபிடித்துக் காண்பித்தான்”, என்றார். இந்த ஆழ்பொருளுக்கான மூலமானது திருமந்த்ரமே ஆகும். அதாவது சத்ருக்நன் கடைபிடித்தற்குக் காரணம் திருமந்திரம் என்பதால், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததும் திருமந்த்ரத்தின் பொருள் என்பதால், இவ்விதம் கூறுவதில் தோஷம் இல்லை. ஆனால் பரதன் பின்னே சத்ருக்நன் சென்றான் என்பதற்கு “அவன் பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையைக் காண்பித்தான்” என்று பொருளாகுமோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சிறந்த ஒழுக்கத்தையே முக்கியமான தர்மமாகக் கொண்டு அவதரித்த இராமன், “தந்தை உரைத்ததை புத்திரன் செய்யக் கடமைப்பட்டவன்” என்ற நீதி தவறாமல், அதனை நிலைநாட்டும்விதமாக, தந்தை கூறியதை நிறைவேற்றுதல் போன்ற வடிவில் உள்ள தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தான். “இது நமக்குத் தந்தை போன்றுள்ள இராமன் விஷயத்தில் செய்யத்தக்கது” என்பதை லக்ஷ்மணன் கடைப்பிடித்தான். தந்தையாக எண்ணிய இராமன் கூறுவதைச் செய்யவேண்டும் என்னும்போது, இராமன் விரும்பியதான “பரதன் நாட்டிலேயே இருக்கவேண்டும்” என்பதையே இராமனுக்குச்

செய்யும் கைங்கர்யமாக பரதன் கடைப்பிடித்தான். கைங்கர்யம் என்பது பாகவத கைங்கர்யமே ஆகும் என்பதைச் சத்ருக்நன் கடைப்பிடித்தான். அதாவது “தந்தை கூறுவதைச் செய்யவேண்டும்” என்பதை இராமன் செய்தான். “தந்தையை நேரடியாகப் பின்பற்றவேண்டும்” என்பதை லக்ஷ்மணன் செய்தான். இராமன் பரதனிடம், “நீ நாட்டிலேயே இருப்பாயாக” என்று கூறியபோது, அது பரதனாகிய தனக்கு விருப்பமானது அல்ல என்றபோதிலும், அதுவே இராமனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்று பரதன் கடைப்பிடித்தான். இதனுடைய எல்லையை சத்ருக்நன் பின்பற்றினான். ஆக சத்ருக்நனுடைய நிலையை இந்த இராமாயண ச்லோகம் கூறுகிறது. மாமன் வீட்டைத் தனக்கு ஏற்புடையதாகப் பரதன் சென்றான், பரதனுடன் செல்வதே குறிக்கோள் என்று சத்ருக்நன் சென்றான். ஆனால் சத்ருக்நனும் மாமன் வீட்டை விரும்பியே சென்றான் என்று கூறலாமே என்றால், அவர்களுடைய மாமனாகிய யுதாஜித் அழைத்தது பரதனையே ஆகும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கச்சதா) இவ்வர்த்தமாந நிர்ந்தேசத்தால், பூர்வக்ஷணத்திலும் தன்னெஞ்சிலும் இல்லை; பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தமையும் இல்லை; சக்ரவர்த்தியைக் கேள்வி கொண்டமையும் இல்லை என்கை. (பரதேந) பெருமானும் பொகட்டுப்போய், இளையபெருமானும் அவரை அநுவர்த்தித்துப்போய், சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானும் தன்னையல்லது அறியாதேயிருக்க, பெருமாள்தான ராஜ்யத்தை பரித்துக் கொண்டிருக்கையாலே பரதனென்கிறது; “பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்”. (ததா) தானும் ராஜபுத்ரனாய் நாளும் வேறுபட்டிருந்தால், பிரித்துத் தனக்குப் பொருந்தும் முஹூர்த்தத்திலே போக ப்ராப்தமிறே. அது செய்யாதே அவன் புறப்பட்டதே தனக்கு முஹூர்த்தமாகப் போனான். (அநக:) அபாப:; அப்படை வீட்டில், அல்லாதாரதெல்லாம் பாபமிசர் ஜீவநம் போலே காணும். அதாவது - ராமபக்தி கலந்திருக்குமே, அத்தைப் பாபமென்னலாமோ? என்னில்; பாபத்திற் காட்டிலும் புண்யம் உத்தேச்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், இரண்டும் த்யாஜ்யமாகா நின்றதிறே; மோக்ஷ விரோதித்வாத்; இங்கும் உத்தேச்ய விரோதியாகையாலே சொல்லலாமிறே. இது பின்னை உத்தேச்ய விரோதியோ? என்னில்; ப்ரதமாவதியில் நிலை விரோதியிறே சரமாவதியைப் பற்ற. (சத்ருக்ந:) பிறந்தபோதே “எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படி வளரும்” என்று தோற்றியிருக்கையாலே இப்படி திருநாமஞ் சாற்றினான் வஸிஷ்டன். (நித்ய சத்ருக்ந) பாஹ்ய ஸத்ருக்களை வெல்லுகையன்றிகே, ஆந்தர ஸத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை

வென்றிருக்கும். அதாவது “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிற விஷயத்தில் கண் வையாமை; அங்கும் “இவனுக்கு இனிது” என்று இவ்வழியாலே புகுமித்தனை. “அநக:” என்கிற இதுக்கும், “நித்யசத்ருக்ந:” என்கிற இதுக்கும் வாசியென்? என்னில்; பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது “அநக:” என்கிற இத்தால்; “நித்யசத்ருக்ந:” என்கிற இத்தால் போக்யதைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது. (நீத:) ஒரு குற்றுடைவாள் சாகையுள்ளிட்டவையோபாதியாய்ப் போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தர ஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமாயிறே இருப்பது; த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜாத குணங்களோபாதி பரதந்த்ரனாய்ப் போனான். (ப்ரீதி புரஸ்க்ருத) “தமையன் பின்னே தம்பி போகக்கடவன்” என்னும் முறையாலே தேவை போலேயிருக்குமோ? என்னில் அங்ஙனன்று; படைவீட்டிலே இருந்தால் ஒருவன் சோற்றைப் பகுந்து உண்ணுமாபோலே படைவீடாகப் பெருமாளுக்கு அடிமை செய்வர்கள், ஏகாந்த ஸ்தலத்திலே “நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்” என்று “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று இளையபெருமாள் காடேறப்போனாற்போலே, இவனும் “நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்” என்கிற ப்ரீதி பிடரி தள்ளப்போனான். எம்பெருமானார் இச்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தமாக, “ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லானான்படி - பெருமாள் காற்கடைக்கொண்டு, பெருமாளுக்கு நல்லான ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது அறியாதபடியானான்” என்று அருளிச்செய்தார். அது ப்ரயோஜகமான பின்பு சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; அல்லது ஒரு சேதநனுக்கு ஒரு சேதநன் உத்தேச்யனாகையாவது ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமிறே; (அநந்யா:) என்கிற நிலை இவர்களுக்கு உண்டானால், இவர்கள் அநுவர்த்திக்குமது அவனை அநுவர்த்தித்ததாமிறே. ப்ராஹ்மண ஜாதி ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே, குல சரண கோத்ராதிகளாலே பிரித்து ஸம்பத்திக்குமாபோலே வைஷ்ணவர்களுக்கு நிரூபகம் அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிறே; அவ்வழியாலே, அவனுடைய வடிவழகிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், குணங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள் என்று இவ்வழியாலே அவர்களைப் பிரித்து, அவர்களெல்லாரொடும் தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு அவர்களெல்லாரும் எனக்கு ஸ்வாமி என்கிறார்.

விளக்கம் - இனி மேலே கூறப்பட்ட இராமாயண ச்லோகம் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. “கச்சதா - செல்கிற” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறிய காரணத்தால் சத்ருக்நன் பரதனுடன் செல்வது குறித்து தனது மனதில் முன்பே எண்ணவும் இல்லை, இராமனிடம் கேட்கவும் இல்லை, தசரதனிடம் கேட்கவும் இல்லை என்று கருத்து. “பரதேந - பரதனால்” - இராமன் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான், தசரதனும் இறந்துவிட்டான், சத்ருக்நன் தன்னையும் அறியாமல் இருந்தான்; இராமனின் நாட்டைக் காப்பாற்றியபடி இருந்ததால் பரதன் என்று கூறப்பட்டது. பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத் - பரத என்ற பெயர் கொண்ட இந்த நாட்டைத் தாங்குவதன் காரணமாக - என்று பொருள். “ததா - அப்படியே” - சத்ருக்நனும் அரசகுமாரனே ஆவான்; ஆகவே அவன் தனது நசஷத்ரத்திற்கு ஏற்றபடியான நல்லநேரம் பார்த்த பின்னரே புறப்படவேண்டும்; ஆனால் அவ்விதம் செய்யாமல் பரதனுக்கு ஏற்ற நல்லநேரமே தனக்கும் நல்லநேரம் என்று புறப்பட்டான். “அநக: - பாபம் அற்றவன்” - அயோத்தியில் இல்லாமல் உள்ள அனைவருடைய வாழ்விலும் பாபங்கள் கலந்தே காணப்படும்; அவர்களுக்கு இராமபக்தி கலந்து இராமனுடன் காணகத்தில் இருந்துகொண்டு, அயோத்தி செல்ல மறுத்தால் பாபமே கலந்து காணப்படும்; ஆனால் இராமபக்தியைப் பாபம் என்று கூறலாமோ என்றால் - இராமன் உரைத்தபடி அயோத்திக்குத் திரும்புவதே அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம்; மேலும் பாபத்தைக் காட்டிலும் ஏற்புடையது புண்ணியம் என்றாலும், மோக்ஷ உலகிற்கு விரோதி என்னும்போது இரண்டுமே கைவிடத்தக்கது; எனவே இங்கு புண்ணியத்தைக் குறிக்கோளின் விரோதி எனலாம். ஆனால் புண்ணியமாக உள்ள இராமபக்தி விரோதியோ என்றால், பேற்றின் இறுதி நிலையான பாகவத கைங்கர்யம் என்பதைத் தடுக்கின்ற பகவத கைங்கர்யம் என்ற முதல் நிலை விரோதியே ஆகிறது அல்லவோ? “சத்ருக்ந:” - இவன் அவதரித்தபோதே எதிரிகள் அனைவரும் மண்ணால் இழுக்கும்படியாகத் தோல்வி அடைவார்கள் என்று இருப்பதற்கு ஏற்ப இவன் வளர்வான் என்பது வெளிப்பட்டதால் இத்தகைய திருநாமத்தை வஸிஷ்டன் சூட்டினான். “நித்ய சத்ருக்ந:” - வெளியில் உள்ள விரோதிகளை அழிப்பது மட்டும் அல்லாமல், உள்ளேயே இருக்கின்ற விரோதிகளான இந்த்ரியங்களை எப்போதும் வெல்பவன். பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் - இராமன் ஆண்களுடைய கண்களையும் வசீகரிக்க வல்லவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள விஷயத்தில் கூட ஈடுபடாமல், பரதனை அல்லவோ தொடர்ந்தான்? “அநக:” - மற்றும் “நித்யசத்ருக்ந:” என்ற இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன? “அநக:” என்பதன் மூலம், தூய்மையாக்கும் தன்மையில்

பரதாழ்வானுக்கு இராமனும் ஒப்பமாட்டான் என்றார். “நித்யசத்ருக்ந:” என்பதன் மூலம் இனிமையில் பரதாழ்வானுக்கு இராமன் ஒப்பமாட்டான் என்றார். “நீத: - அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்” - ஒரு சிறிய கத்தி, நிழல் ஆகியவை பரதனை எவ்விதம் தொடர்ந்தனவோ அது போன்று சத்ருக்நன் சென்றான். தான் வேறு ஒருவனாக உள்ளபோதிலும் பரதனுடைய ஜாதி, தன்மைகள் அவனுடன் செல்வது போன்று இவனும் சென்றான். “ப்ரீதி புரஸ்க்ருத” - “அண்ணன் முன்னே செல்லும்போது தம்பியும் அவன் பின்னே செல்லக்கடவன்” என்ற விதி காரணமாகச் சென்றானோ என்றால், அப்படி அல்ல. “அரண்மனையில் இருந்தால் பலரும் சேர்ந்து இராமனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வார்கள். தனியான இடத்தில் நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் தனித்துச் செய்ய இயலும்” என்று எண்ணி, “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன்” - என்பதற்கு ஏற்ப லக்ஷ்மணன் இராமன் பின்னே சென்றான். அதே போன்று “நான் பரதனுக்கு அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன்” என்றுள்ள ப்ரீதியானது இவனைத் தள்ளிக்கொண்டு செல்ல, அவன் பின்னே இவன் சென்றான். எம்பெருமானார் இவ்விதமாகக் கூறினார் - சத்ருக்நன் இராமனை மிகவும் விரும்பிய காரணத்தால்தான் இராமனால் மிகவும் விரும்பப்பட்ட பரதனைப் பின்தொடர்ந்தான் - என்றார். ஆனால் இவ்விதமாக மேன்மேலும் ஏற்றத்தை அடுக்கிக் கொண்டே போகவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு சேதநன் வேறு ஒரு சேதநனைத் தனது இலக்காகக் கொள்ளுதல் என்பது ஒட்டையாக உள்ள ஓடம் ஒன்று, ஒழுகுகின்ற ஓடத்துடன் சேர்வது போன்றே ஆகும். ஆனால் “அநந்யா: = பகவானைத் தவிர வேறு எதனையும் ஏற்காத” என்று நிலை ஒருவரிடம் ஏற்பட்டால், அவரைப் பின்தொடர்தல் என்பது பகவானையே பின் தொடர்ந்தது போன்றதாகும். அந்தணன் என்ற ஜாதி ஒன்றாகவே உள்ளபோதிலும், அதில் குலம், ஆசார்யன், கோத்ரம் போன்ற பலவும் பிரிந்துள்ள காரணத்தால் ஸம்பந்தம் ஏற்படுவது போன்று ஏற்படுவது போன்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடையாளம் என்பது அவனுடைய குணங்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஆகும். அதாவது அவனுடைய வடிவழகில் மயங்கியவர்கள், குணங்களில் மயங்கியவர்கள், செயல்களில் மயங்கியவர்கள் என்று பிரித்து, அவர்கள் அனைவரோடும் நம்மாழ்வாராகிய தனக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை விரும்பியபடி “அவர்கள் அனைவரும் என் எஜமானர்கள்” என்கிறார்.

3-7-1 பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப்

பயிலவினிய நம் பாற்கடற் சேர்ந்த பரமனைப்

பயிலும் திருவுடை யார் எவரேலும் அவர் கண்டீர்

பயிலும் பிறப்பிடை தோறு எம்மையாளும் பரமரே

பொருள் - செறிந்த ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம் முதலான சுடரைக் கொண்டதான தேஜோமயமான திவ்ய திருமனியை கொண்டவனாகவும், அனைத்திற்கும் பரம்பொருளாக உள்ளான் என்பதை உணர்த்துவதான தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாகவும், இத்தகைய வடிவழகில் மயங்கி நிற்பவர்களுக்கு எல்லையற்ற இனிமையானவனாகவும், தனது அடியார்களுக்காகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தபடி உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருத்தல் என்ற செல்வம் நிறைந்தவர்கள் தங்களுடைய பிறவி, செயல்கள் போன்ற போன்றவற்றில் குறைவுடன் இருந்தாலும், அவர்களே மேன்மேலும் ஏற்படவல்ல அனைத்து பிறவிகளிலும் எங்களை அடிமையாகக் கொள்ளவல்லவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய வடிவழகு மற்றும் திருக்கல்யாண குணங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டபடி நிற்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் யாராக இருந்தாலும், அவர்களே எனக்கு எஜமானர்கள் என்று இந்தத் திருவாய்மொழியின் பொருளை சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பயிலும்) பயிலுகை - செறிகை; அதில் வர்த்தமாந்தாலே - இதர விஷயங்களில் ஒளி கர்மநிபந்தநமாக வளருகையாலே, வளருமாபோலே குறைந்து வருமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்கப் புகர் விஞ்சி வாராநிற்கும் என்கை. (சுடரொளி மூர்த்தியை) நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸையே வடிவாகவுடையவனை. (பயிலும் சுடர்) அன்றிக்கே, நித்யத்வமாவது - ஸர்வகாலவர்த்தித்வமாகையாலே, நித்யத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (சுடரொளி மூர்த்தியை) சுடரென்றும், ஒளியென்றும் -

தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸு என்கை. அன்றியே, ஒளியென்று அழகுக்குப் பேராயிற்று. சுத்தஸத்வமயமாய் ஸ்வரூப ப்ரகாசகமான விக்ரஹத்தையுடையன் என்கை. நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாய், “தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம்” என்றும், “தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்” என்றும், “திவி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரவதிக தேஜோரூபமாய், “ஷாட்குண்ய விக்ரஹம்” என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியாய், ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான விக்ரஹமிறே.

விளக்கம் - (பயிலும்) - பயிலுகை என்றால் செறிகை. இது நிகழ்கால வினையாகக் கூறப்பட்டது; மற்றவர் விஷயங்களில் ஒளியானது கர்மம் காரணமாக வளர்வதால், வளரும் அதே வேகத்தில் குறையவும் வாய்ப்புள்ளது; ஆனால் அவனுடைய ஒளியானது அது போன்று அல்லாமல், எப்போதும் ஒரே போன்று நிலைத்து நிற்கும் என்று கூறுகிறார். (சுடரொளி மூர்த்தியை) - எல்லையில்லாத தேஜஸ்ஸையே தனது வடிவமாகக் கொண்டவனை. (பயிலும் சுடர்) - அல்லது “பயிலும்” என்பதை “மூர்த்தி” என்ற சொல்லுக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு பொருள் உரைக்கிறார்; அது எப்போதும் உள்ளது என்கிறார். அனைத்து காலத்திலும் இருப்பதால் இவ்விதம் உரைக்கிறார். (சுடரொளி மூர்த்தியை) - சுடர் என்றும், ஒளி என்றும் தேஜஸ் நிறைந்ததாக; அதாவது மிகுந்த தேஜஸ். அல்லது ஒளி என்பதை அழகு என்றும் கொள்ளலாம். சுத்த ஸத்வமயமாகவும், தானாகவே வெளிப்படுவதாகவும் உள்ள திருமேனியைக் கொண்டவன் என்று பொருள். உறுதியாகக் கூறப்படத்தக்க ஸத்வமாகவும். கீதை (14-6) - தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம் - மூன்று குணங்களில் ஸத்வமே தூய்மையானதாக உள்ளதால் மிகுந்த ஒளியை அளிக்கவல்லது - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-63) - தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம் - ஓங்கி வெளிப்படுகின்ற ஒளிக்கூட்டமாக உள்ள விஷ்ணு - என்றும், கீதை (11-12) - திவி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய - ஆயிரக்கணக்கான சூரியன் போன்று ப்ரகாசமாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற தேஜஸ் நிறைந்த ரூபமாகவும், “ஆறு குணங்கள் வெளிப்படும்படியான திருமேனி” என்று மயங்குபவர்கள் மயங்கும்படியாக, ஞானம் போன்ற குணங்களும் ஸ்வரூபமும் வெளிப்படும்படியான உள்ள திருமேனி.

வ்யாக்யானம் - (பங்கயக்கண்ணனை) வடிவழகெல்லாம் பாதியும், கண்ணழகு பாதியுமாயிருக்கும். “ராம கமலபத்ராஷ்டி” என்னுமாபோலே. வடிவிலே துவக்குண்பாரை வளைத்துக் கொள்வது கண்ணழகாயிற்று. ஒரு சுடர்க்கடல் போலேயாயிற்று வடிவு. அது

பரப்பு மாறத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுக் கண்ணழகு. வடிவுதானே ஆகர்ஷிக்கவற்று; அதுக்குமேலே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமாயிருக்குமிறே கண். (பயிலும் இத்யாதி) நித்யமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையும், அதிலும் ஆகர்ஷகமான கண்ணழகையுமுடையவனை. (பயில இனிய) இப்படி வடிவழகும் கண்ணழகும் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே இனியதாயிருக்குமிறே. இதர விஷயங்கள் கிட்டுந்தனையும் ஒன்றுபோலேயாய், கிட்டினவாறே அகல வழிதேடும்படியாயிருக்கும்; அவற்றினுடைய ஹேயதை அறிகைக்கும் அங்கே செறிய அமையும்; பகவத் விஷயத்தினுடைய நித்யப்ராப்யதை அறிகைக்கும் அங்கே நெருங்க அமையும். ஆகையாலேயிறே, இவ்வஸ்து நித்ய ப்ராப்யமாகிறது. இவ்விஷயத்தில் அநுபூதமான அழகைப் பற்ற அநுபாவ்யமான அழகு, “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்று முக்தன் ஸம்ஸார யாத்ரையை மறக்குமாபோலே, அநுபூதாம்சத்தை நினைக்கவொண்ணாத படியிறே இருப்பது. “பண்டு இவரை” இத்யாதி - முதல்நாள் கண்டால், ஸ்வாபாவிக சேஷித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, காணாது கண்டவனுக்கு “பண்டு கண்டுவிட்ட முகமோ?” என்று தோற்றியிருக்கும். சிலநாள் பரிசீலித்தால், “பண்டு இவரை நாம் கண்டறியோம்!” என்று தோற்றியிருக்கும். இரண்டுக்கும் சப்தம் ஒத்திருக்க “இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே?” என்று நான் கேட்டேன்; “பயில்கின்றாளால்” என்று ப்ரதம தசையோடு சரம தசையோடு வாசியற வார்த்தை இதுவேயாயிருந்தது கண்டிரே” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – (பங்கயக்கண்ணனை) - வடிவழகு மொத்தமாகப் பாதியும், கண்ணழகு பாதியும் என்றிருக்கும்; அதாவது இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (53-3) – ராம கமலபத்ராஷு: – தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட இராமன் – என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். வடிவழகில் மயங்கி நிற்பவர்களை மேலும் வளைத்துக்கொள்வது கண் அழகு என்றானது. தேஜஸ் என்பது கடலாக நிற்பது போன்று திருமேனி உள்ளது, அந்தக் கடலின் மேற்பரப்பு முழுவதையும் மறைத்துக் கொண்டு நிற்கும் தாமரை போன்று கண்ணழகு உள்ளது. அந்தத் திருக்கண்களின் அழகானது தானாகவே கவர்ந்திழுக்க வல்லதாகும்; இத்துடன் அவனுடைய வாத்ஸல்யம் போன்ற குணங்களையும் சேர்த்து வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள திருக்கண்கள். (பயிலும் இத்யாதி) - இவ்விதம் அவனுடைய வடிவழகும், கண்ணழகும் கண்ணழிவு இன்றி உள்ளதால் எப்போதும் இனிமையாக இருக்கும் அல்லவோ? (பயில இனிய) - மற்ற உலக விஷயங்கள் அனைத்தும் கிட்டுவதற்கு மிகவும் எளிதாகவும்,

ஒன்றாகவே உள்ளது போன்று தோன்றினாலும், அவற்றை அடைந்த பின்னர் அவற்றை விட்டு வெளியேறுவதற்கான வழியைத் தேட வேண்டும்படியாக இருக்கின்றன. அவற்றின் தாழ்வுகள் குறித்து உணர்த்துவதற்கு ஏதுவாகவும் பலவும் காணப்படும். பகவத் விஷயமானது எப்போதும் அடையத்தக்கது என்பதை உணர்த்தவும் பலவும் உள்ளன. இந்தக் காரணத்தால் அல்லவோ பகவத் வஸ்து என்பது எப்போதும் அடையப்பட வேண்டியதாக உள்ளது? பகவத்விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில் அனுபவித்த அழகை மேன்மேலும் அனுபவிக்கும்படியாக உள்ள அழகானது, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) – நோபஜநம் ஸ்மரந் – இந்தச் சரீரத்தை நினைவில் கொள்வதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப முக்தி அடைந்தவன் தனது பழைய ஸம்ஸார நிலையை மறப்பது போன்று, அனுபவித்ததை மீண்டும் எண்ண இயலாமல் புதிதாகக் காண்பது போன்று உள்ளது. பெரியதிருமொழி (8-1-9) – பண்டு இவரை - என்ற பாசுரத்தை அடியொட்டி பொருள் கூறுகிறார். முதல்நாள் இவனைக் கண்டால் அவனுடைய இயல்பான எஜமானத்தன்மை மற்றும் குளிர்ச்சி ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, இதுவரை காணாமல் இருந்தவர்கள் கூட “முன்பு இவனை எங்கோ கண்டுள்ளோமே” என்று எண்ணும்படி இருப்பார்கள். ஆனால் சிலநாள் பழகும்போது, ஒவ்வொரு நாளும் அவன் புதிது புதிதாகத் தோன்றுவதால், “இவனை இதற்கு முன்பு நாம் பார்த்ததில்லை” என்ற எண்ணமே தோன்றும்; இப்படியாக இதற்கு ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் பொருள் உரைத்தார். அப்போது நம்பிள்ளை அவரிடம், “இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள ‘கண்டறிவோம், கண்டறியோம்’ என்று இரண்டு சொற்களுக்கும் ‘எவ்வூரில்’ என்ற சொல் ஒன்றாகவே உள்ளபோது, இது போன்று இரண்டு பொருள்களைக் கூறுமோ?”, என்று கேட்டார். இதற்கு நஞ்ஜீயர், “பயில்கின்றாளால் என்ற சொல்லைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆக இக்கருத்தை மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தபடி உள்ளாள் என்றாகிறது. முதல்முறை முதல் பொருளிலும், இரண்டாவது முறை இரண்டாவது பொருளிலும் என்று கொள்ளவேண்டும்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (நம் இத்யாதி) வடிவழகு குறையற்று குணத்திற்கொத்தையாலே கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில்; கலங்காப்பெருநகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையவன் திருப்பாற்கடலிலே வந்து ஆசிரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு ஒருப்பட்டிருக்கும். (நம்) ஆசிரிதார்த்தமாக என்கிறபடி. அல்லாதார் வடிவு படைத்தால் “வடிவில் வீறுடையோம்” என்று அணைய நசை பண்ணினால் அருமைப்படுத்திப் புறப்படத் தள்ளுவர்கள்; இப்படி அழகுடையவன்தானே ஆசிரிதரை

அநுபவிப்பிக்கைக்காக அணித்தாக வந்து சாய்ந்தபடி. (பரமனை) வடிவழகாலும் குணங்களாலும் அல்லாதாரைக் கழித்து இங்கே ஓரேற்றம் சொன்னீர்; மேன்மைக்கு அவனுக்கு அவ்வருகேதான் ஒரு விஷயமுண்டோ? என்னில்; மேன்மைக்கு இவனுக்கு அவ்வருகு ஒரு விஷயமில்லை. (பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார்) “நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது” என்று முகங்காட்டுவித்துக்கொண்டு ப்ரயோஜனத்துக்கு மடியேற்கையன்றிக்கே, அவன் தன்னையே ப்ரயோஜனமாகப் பற்றி நெருங்கும் ஸம்பத்துடையார். ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்குப் பற்றினவர்கள் அது பெற்றவாறே அவனை விட்டுப் போவர்களிறே; அவன் தன்னையே பற்றினவர்கள் பின்னை அங்கே நெருங்குமத்தனையிறே. (திரு) அவன் சேஷிதவத்துக்கு எல்லையாய் முடிகவித்தாற்போலே இவர்கள் சேஷிதவத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்திருப்பார்கள்; “அந்தரிஷுகதஸ் ஸ்ரீமாந்”, “ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமாந்”, “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” இத்யாதிகளிற்படியே; “அந்தரிஷுகத: ஸ்ரீமாந்” லங்கையை விட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளே வரவென்று ஓரடியிட்டபோதே, ராவண ஸம்பந்தத்தாலே வந்த அஸ்ரீ போய் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்ரீ குடிபுகுந்ததிறே. “ஸது நாகவரச் ஸ்ரீமாந்” ஸர்வேச்வரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழவேண்டும்படியான ஆர்த்தி தன்னை ஒரு ஸம்பத்தாகச் சொல்லிற்றிறே ஸ்ரீகஜேந்தராழ்வானுக்கு. “ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாந:” என்று இளையபெருமாளை “நீர் யௌவராஜ்யத்திலே முடிகூடாவிடில் நாம் முடிகூடோம்” என்று பெருமாள் அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் முடி வைக்க இசையாத இளையபெருமாளையிறே “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” என்றது.

விளக்கம் – (நம் இத்யாதி) - வடிவழகு மிகவும் சிறப்பாக இருந்தாலும் குணத்தில் தாழ்வு இருந்தால் அண்டும்படியாக இருப்பார்களோ? இவன் விஷயத்தில் அப்படி இல்லை. மூன்றாம் திருவந்தாதி (51) – கலங்காப் பெருநகர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பரமபதத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்ட அவன், தனது அடியார்களுக்காகத் திருப்பாற்கடலில் வந்து சயனித்துள்ளான். (நம்) - தனது அடியவர்களுக்காக என்று கருத்து. மற்றவர்கள் இது போன்று வடிவழகுடன் இருந்தால் “நான் அழகானவன்” என்று இறுமாப்பு கொண்டு, அவனை ஆசையுடன் அண்ட எண்ணுபவர்களைத் தள்ளுவார்கள். ஆனால் இங்கு இவ்விதம் வடிவழகு கொண்டவன், தானாகவே வலிய வந்து தனது அடியார்கள் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, அதற்கு ஏற்ப அருகில் வந்து சயனித்துள்ளான். (பரமனை) - வடிவழகு மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றைப்

பொறுத்தவரை மற்றவர்கள் அனைவரையும் தள்ளி, இவனுக்கு மட்டுமே ஏற்றம் உள்ளது என்று உரைத்தார்; அடுத்து, மேன்மைக்கு இவனைப் போன்று வேறு யாரும் உள்ளனரா என்றால், அதற்கு இவன் மட்டுமே உள்ளான் என்கிறார். (பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார்) - “இவன் இத்தனை அருகாமையில் உள்ளான், இது நமக்கு நன்மையே” என்று எண்ணியபடி மற்ற விஷயங்களுக்காக அவனிடம் யாசித்து நிற்காமல், அவனையே பயனாக அடையவேண்டும் என்று எண்ணி அருகில் நெருங்குபவர்கள்; இவர்கள் உயர்ந்த ஸம்பத் கொண்டவர்கள். ஒரு பயனுக்காக ஒருவனை அண்டினால், அந்தப் பயன் கிடைத்தவுடன் அகன்று சென்று விடுவார்கள்; மாறாக அவனையே பயனாக எண்ணுபவர்கள் அகன்று செல்ல வாய்ப்பில்லை அல்லவோ? (திரு) - அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மையின் எல்லையை உணர்த்துவது திருமுடியே ஆகும்; இவர்களும் அடிமைத்தனத்தின் எல்லையை உணர்த்தும்விதமாக அவனுடைய திருவடிகளையும் கைங்கர்யத்தையும் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் இதனை “திரு” என்று கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-17) - அந்தரிசஷ்கதஸ் ஸ்ரீமாந் - ஆகாயத்தில் நின்றிருந்த கைங்கர்யம் என்ற செல்வம் கொண்ட விபீஷணன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (68) - ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமாந் - கஜேந்த்ரன் கைங்கர்யச் செல்வம் கொண்டவனாக இருந்தான் - என்றும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-29) - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்த: - கைங்கர்யச் செல்வத்தினைக் கொண்ட லக்ஷ்மணன் - என்றும் கூறியது காண்க. இதனை மேலும் விளக்குகிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-17) - அந்தரிசஷ்கதஸ் ஸ்ரீமாந் - ஆகாயத்தில் நின்றிருந்த கைங்கர்யம் என்ற செல்வம் கொண்ட விபீஷணன் - அதாவது இலங்கையை விட்டு அகன்று விபீஷணன், இராமனுடைய திருவடிகளே சேர்த்தக்க இடம் என்று ஒரு அடி எடுத்து வைத்தபோதே, இராவணனுடைய ஸம்பந்தத்தால் இருந்த வந்த மூதேவி அகன்றுபோய், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற ஸ்ரீதேவி குடிபுகுந்தாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (68) - ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமாந் - கஜேந்த்ரன் கைங்கர்யச் செல்வம் கொண்டவனாக இருந்தான் - அதாவது, ஸர்வேச்வரன் தனது ஆடைகள் குலைய கேசங்கள் கலைய ஓடிவந்து விழும்படியாக இருந்த துன்பத்தையே கஜேந்த்ரனுக்குச் செல்வமாகக் கூறினார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (131-91) - ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாந: - முடி சூடிக் கொள்ள மறுத்த லக்ஷ்மணன் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனால் “நீ இளவரசனாக முடிசூடிக் கொள்ளவிடில் நானும் முடிசூடிக் கொள்ள போவதில்லை” என்று உரைக்கப்பட்ட போதிலும் மறுத்த லக்ஷ்மணனை அல்லவோ இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-29) -

லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்த: - கைங்கர்யச் செல்வத்தினைக் கொண்ட லக்ஷ்மணன் - என்றார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீபரதாழ்வானை “பிள்ளாய்! உன் உள்வெதுப்பு ஆறுவது எப்போதோ?” என்று கேட்க; “யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ! சிரஸா தாரயிஷ்யாமி” என்று, “பெருமானும் தமக்கு வகுத்த முடி சூடி, நானும் எனக்கு வகுந்த முடிசூடின அன்று ஆறும்” என்றானிறே; “அரசமர்ந்தானடி சூடிமரசு” இறே. அடியிலே தலையாக வாழ அடியிடுகிறாரிறே. (உடையார்) “வைச்சரவணன்” என்னுமாபோலே, பாரதந்தர்யமாகிற ஸம்பத்தையுடையவர்கள், இஸ்ஸம்பத்தையுடையாராகிறார்கள்; மற்று என்ன ஏற்றமுண்டாகவேணும் இவர்களை ஆதரிக்கைக்கு? என்னில், (யவரேலும்) ஐநம் வருத்த ஜ்ஞாநங்கள் ஏதேனுமாகவுமாம்; இது உண்டாமத்தனையே வேண்டுவது. (அவர்கண்டர்) ஐநம் வருத்த ஜ்ஞாநங்களால் வரும் அபிமாநம் பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியாகையாலே அதில்லாதார் உத்தேச்யர் என்கிறார். “ததீயர்” என்றே தங்களை நிரூபிக்க வேண்டும்படியாய், வைஷ்ணவத்வ விரோதியான ஐந்மாதிகளால் வரும் அபிமாநமில்லாதார் நமக்குத் தேட்டம் என்கிறார். அவர்கள் எத்தனை நாளைக்கு உத்தேச்யரென்ன, (பயிலும் பிறப்பிடைதோறு) மேன்மேலென நெருங்கி வருகிற ஐந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும், “நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற்படிகின்ற யான்” என்று த்யாஜ்யமாகச் சொன்ன ஐந்மந்தன்னையே விரும்புகிறாரிறே இப்போது, பாகவத சேஷத்வத்துக்கு உறுப்பாகையாலே. மேன்மேலென ஐந்மங்களுண்டாகவும் அமையும், ஒரு பாகவதன் ஸ்ரீபாதத்திலே வர்த்திக்கப் பெறில் என்கிறார். (எம்மையாரும் பரமர்) என்னை அடிமை கொள்ளக் கடவ ஸ்வாமிகள். “முன்பு அவனை ‘பரமன்’ என்றீர்; இங்கே இவர்களை ‘பரமர்’ என்னாநின்றீர்; இது இருக்கும்படியென்?” என்னில் - அநுபாவ்ய குணாதிக்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; தத் ஸம்பந்தமொழியச் சொல்லில் பகவத் ஸம்பந்தம் அற்றதாம்.

விளக்கம் - பரதனிடம், “உன்னுடைய மனக்குமுறல் எப்போது உன்னை விட்டு விலகி ஆறும்” என்று கேட்டபோது, அவன் இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (98-9) - யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ! சிரஸா தாரயிஷ்யாமி - எனது தமையனான இராமனுடைய திருவடிகளை எனது தலையில் ஏற்கும்வரை உண்டாகாது - என்று, “இராமன் தனக்கு ஏற்ற அரச பதவி என்ற க்ரீடத்தை தலையில் தாங்குதல், நான்

எனக்கு ஏற்ற இராமனின் திருவடியைத் தலையில் தாங்குதல் ஆலியவை நடந்த அன்று தீரும்”, என்றான். பெருமாள் திருமொழி (10-7) – அரசமர்ந்தான் அடி சூடும் அரசு - திருச்சித்ரகூடத்தில் உள்ளவன் திருவடிகளைத் தலையில் சூடும்படியான ராஜ்யம் கொண்ட பரதன் - என்பது காண்க. திருவடிகளைத் தலையில் வைத்தபடி வாழ எண்ணுபவன். (உடையார்) - குபேரன் போன்று, அவனுக்கு வசப்பட்டவர்கள் என்ற செல்வம் உடையவர்கள். இவர்களைக் கொண்டாடுவதற்கு வேறு என்ன ஏற்றம் ஏற்படவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (யவரேலும்) - பிறவி, ஒழுக்கம், ஞானம் என்று ஏதேனும் இருக்கவேண்டும். (அவர்) - பிறவி, ஒழுக்கம், ஞானம் போன்றவை மூலம் ஏற்படும் அபிமானம் என்பது பகவானுக்கு அடிமையாக இருத்தலுக்கு விரோதியாக உள்ளதால், அவை இல்லாதவர்களே ஏற்புடையவர்கள் என்கிறார். “அடியார்கள்” என்பதன் மூலமே தங்களை அடையாளம் காண்பித்துக் கொள்பவர்களாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவத் தன்மைக்கு விரோதியாக உள்ளதான உயர்பிறவி போன்ற எண்ணங்கள் இல்லாதவருமே நமக்கு ஏற்றவர்கள் என்கிறார். அவர்கள் எத்தனை காலம் ஏற்புடையவர்கள் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (பயிலும் பிறப்பிடைதோறு) - இனி வருகின்ற அனைத்து பிறவிகளிலும் ஒவ்வொரு நொடியிலும். திருவாய்மொழி (3-2-2) – நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற்படிகின்ற யான் - என்று கைவிடத்தக்கதாக உரைத்த பிறவிகளை, பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்ற காரணத்தால் இங்கு விரும்புகிறார். ஒரு பாகவதனுடைய திருவடிகளில் வசிக்கும்படியான நிலை ஏற்படும் என்றால், எத்தனை பிறவிகள் வந்தாலும் ஏற்புடையதே ஆகும் என்றார். (எம்மை) - என்னைத் தங்களுடைய அடிமையாக ஏற்கின்ற எனது எஜமானர்களாகிய பாகவதர்கள். முன்பு ஸர்வேச்வரனை “பரமன் – உயர்ந்தவன்” என்றீர்கள், இப்போது பாகவதர்களே “பரமர் – உயர்ந்தவர்கள்” என்கிறீர்கள்; இது எப்படிப் பொருந்தும் என்று கேட்க; விடை அளிக்கிறார். அனுபவிக்கத்தகுந்த குணங்கள் நிறைந்தவன் என்பதால் அவனை உரைத்தேன்; அந்தக் குணங்களில் ஈடுபட்டு தங்களையே இழந்தவர்கள் என்பதால் இவர்களை உரைத்தேன் என்கிறார். பாகவத ஸம்பந்தம் இல்லை என்னும்போது பகவத் ஸம்பந்தமும் இல்லை என்கிறார்.

3-7-2 ஆளும் பரமனைக் கண்ணன் ஆழிப்பிரான் தன்னைத்

தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணி வண்ணனெம்மான் தன்னைத்

தாளும் தடக்கையுங் கூப்பிப் பணியும் அவர் கண்டீர்

நாளும் பிறப்பிடை தோறு எம்மையாளுடை நாதரே

பொருள் - தனது அடியார்களை அடிமை கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள சீலம் போன்ற குணங்களைக் கொண்டவனும், அவற்றை வெளிப்படுத்துகின்ற அவதார எளிமையைக் கொண்டவனும், அடியார்களைக் காப்பாற்றும்விதமாக அத்தகைய அவதாரங்களில் கூட திருக்கரத்தில் சக்கரத்தை ஏந்தியபடி உள்ளவனும், ஈடில்லாத நான்கு திருத்தோள்கள் கொண்டவனும், அடியார்களால் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவனும், நீல ரத்னம் போன்று மேன்மையான வடிவம் கொண்டவனும், அத்தகைய வடிவத்தைக் காண்பித்து என்னைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டவனும் ஆகிய அந்த எஜமானனை - தங்களுடைய பணிவு புலப்படும்படியாகக் கைகளையும் கால்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்து நமஸ்காரம் செய்தபடி உள்ளவர்களே, ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஒவ்வொரு நாளும் என்னை அடிமையாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை - அவனுடைய அவயவ சோபைக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

விளக்கம் - “அவனுடைய அவயவங்களுடைய சோபைக்குத் தோற்றுப் போனவர்கள் எனக்கு எஜமானர்கள்”, என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆளும் பரனை) நாம் உகந்தத்தை உகக்கிறோம்; இவ்வஸ்துவை ஆளுமிடத்தில் இங்ஙன் அவந்தனை ஆளவல்லாரில்லை; “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்னைக்கடவதிறே; இவ்வுகப்புக்கு அடி அவன் என்கிறார்; ததீயரை விரும்புகிறது அவனடியாகவிறே. (கண்ணனை) ஆட்செய்து ஆட்கொள்ள வல்லார் அவந்தனையில்லை; தான் தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணியிறே ஆட்கொள்வது. “அஞ்சேலென்றடியேனை ஆட்கொள்ளவல்லானை” என்றும், “ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங் கோவினை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “எதிர்

சூழல் புக்கு” ஒரு ஜந்மத்திலே இவனை அடிமை கொள்ளுகைக்காகத் தான் அநேக ஜந்மங்களைப் பிறந்து திரியுமாயிற்று.

விளக்கம் – (ஆளும் பரனை) – பக்தியின் இறுதி நிலையான பாகவத பக்தியில் ஈடுபட்டு கடந்த பாசுரத்தில் “எம்மை ஆளும் பரமர்” என்று உரைத்தார்; ஆனால் இங்கு மீண்டும் பக்தியின் முதல் நிலையான பகவத பக்தியில் ஈடுபட்டு “ஆளும் பரமனை” என்று கூறியது ஏன்? நாம் ஸர்வேச்வரனாகிய அவனை விட்டு பாகவதர்களுையே விரும்பினோம் என்றாலும், இந்த ஆத்மவஸ்துவை ஆளும்போது நம்முடைய சிந்தனையின்படியே நம்மை பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக்கி, “இவர்களே மிகவும் உயர்ந்த இலக்காக நம்மால் அடையப்பட வேண்டியவர்கள்” என்றுள்ள நினைவை ஏற்படுத்தி, அடிமை கொள்வதற்கு அவன் அல்லாமல் வேறு யாரும் இல்லை. அதாவது நாம் ஈச்வரனையே மிகவும் விரும்பினாலும், அவனால் விரும்பப்படும் பாகவத விஷயத்தில் அவன் நம்மை அடிமைப்படுத்துகிறான். ஆக நாம் பாகவத விஷயத்தில் அடிமையாதல் என்பது அவனால் ஏற்படுகிறது. இதனை அமலனாதிபிரான் (1) – அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன் - என்றார். நாம் “பாகவதர்களே ஏற்புடையவர்கள்” என்று மகிழ்வதற்குக் காரணம் ஈச்வரனே ஆவான் என்கிறார். (கண்ணனை) - வசப்படுத்தி அடிமை கொள்ளவல்லவர்கள் அவன் போன்று வேறு யாரும் இல்லை; தூது செல்லுதல், தேர் ஓட்டுதல் போன்ற செயல்கள் மூலமாக வசப்படுத்துகிறான். பெரியதிருமொழி (8-9-6) – அஞ்சேல் என்றடியேனை ஆட்கொள்ளவல்லாளை – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-6-11) - ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங் கோவினை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் அவதாரம் செய்து ஏதோ ஒரு ஜந்மத்திலாவது இவனை அடிமை கொள்வதற்காகப் பிறவிகள் எடுத்தபடியே உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆழிப்பிரான் தன்னை) தான் தாழ நின்று ஆட்கொள்ளுமிடத்து, பகலை இரவாக்குகைக்கும், “ஆயுதமெடென்” என்று ஆயுதமெடுக்கைக்கும் பெருநிலை நிற்கும் பரிகரத்தையுடையவனை. “ஸுதர்சநம் சிந்தித மாத்ரமாசு தஸ்யாக்ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ” என்று ஒரு கையிலே ஏறி விரோதிகள் அழியச்செய்யுமே. நினைவறிந்து கார்யம் செய்யுமவனிறே. கையுந்திருவாழியுமான அழகை ஆச்ரிதர்க்காக்கி, அத்தைக் கொண்டு விரோதியைப் போக்குவார்க்கு விரோதியைப் போக்கி அது தன்னைக் கைகண்டு அநுபவிப்பார்க்கும் உபகாரகனை. (தோளும் இத்யாதி)

விரோதி போக்குகைக்கும், அழகுக்கும் வேறொன்று வேண்டாதே, தோள்தானே அமைந்திருக்கை. “ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச கிமர்த்தம்” கோலின கார்யத்தளவல்ல இப்பாரிப்பு.

விளக்கம் - இப்படியாக தான் மிகவும் தாழ்ந்து இறங்கி வந்து அடிமையாக்கிக் கொள்ளும்போது, தனது சக்கரம் கொண்டு சூரியனை மறைத்து பகல்பொழுதை இரவாக்கியும், “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று தான் செய்து கொடுத்த உறுதியை மீறி ஆயுதம் எடுத்தும், இப்படியாக தான் எண்ணி வந்ததை செய்தால் அல்லாமல் செல்வதில்லை என்று இருக்கும் நிலை. மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் - ஸுதர்சநம் சிந்தித மாத்ரமாசு தஸ்யாக்ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ - க்ருஷ்ணன் தனது மனதில் எண்ணியவுடன் அவனுடைய திருக்கரத்தில் தானாகவே வந்து அமரும் சுதர்சன சக்கரம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு திருக்கரத்தில் ஏறி அமர்ந்து அடியார்களின் விரோதிகளை அழிக்கும் சக்கரத்தாழ்வான். க்ருஷ்ணனின் சிந்தனை அறிந்து செயலாற்றுபவன். திருக்கரமும், அதில் உள்ள சக்கரமும் என்ற சேர்த்தி அழகைத் தனது அடியார்களுக்குக் காண்பித்தபடி உளபோதிலும், அதனைக் கொண்டே அடியார்களின் விரோதிகளை அழிக்கவேண்டும் என்று நிலை ஏற்பட்டால் அவ்விதமே செய்பவன். அத்தகைய சக்கரத்தினை ஏந்தியுள்ள தனது திருக்கரத்தின் அழகைக் கண்டு அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களுக்கு அத்தகைய அனுபவத்தை அளித்து உதவுபவன். (தோளும் இத்யாதி) - விரோதியை அழித்தல், அழகைக் காண்பித்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் வேறு ஏதும் தேவை இன்றி, இவனுடைய திருத்தோள்கள் மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளது. இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-4) - ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச கிமர்த்தம் - அனுமன் இராமனிடம், “உருண்ட பருத்த புஜங்கள் ... அனைத்து ஆபரணங்களையும் அணியத்தக்க இவற்றில் ஏன் ஏதும் அணியவில்லை” என்றான். வடிவழகு என்பதன் மூலமே அனைவரையும் வசீகரிக்கவல்ல நிலை.

வ்யாக்யானம் - (நான்கு) பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அநந்தாழ்வான் கண்டு, “பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரன் சதுர்புஜனோ? த்விபுஜனாயோ எழுந்தருளியிருப்பது?” என்ன; “ஏகாயநர் ‘த்விபுஜன்’ என்னாநின்றார்கள்; நம்முடையவர்கள் ‘சதுர்புஜன்’ என்னாநின்றார்கள்” என்ன; “இரண்டிலும் வழியேது?” என்ன; “த்விஜ புஜனாயிருந்தானாகில் பெரியபெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது;

'சதுர்புஜன்' என்று தோற்றிற்றாகில் பெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது" என்று அருளிச்செய்தார்; நம்மவவன்றியே தெரியக்கண்டவர்கள் "கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்" என்றார்களிறே பெரியபெருமாளை; இடைப்பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றி, உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கு இரண்டாய்த் தோற்றுமாபோலே; ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்தவிடத்துச் சதுர்புஜனாயிற்றே வந்து அவதரித்தது; "உபஸம்ஹர" என்னச் செய்ததிறே மற்றையது. நிலாத்துக்குறிபகவர், பட்டரை, "ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்புஜனா யிருக்குமென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டோ?" என்ன; "தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர" என்று உண்டாயிருந்ததே" என்ன; உத்தரமில்லாமையாலே விக்குநனாக, "ப்ரமாண கதி இதுவாயிருந்தது, பொறுக்கலாகாதோ?" என்று அருளிச் செய்தார். கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே அத்விதீயமான நான்கு தோள்களையுடைய.

விளக்கம் – (நான்கு) - ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருக்கோஷ்டியூரில் எழுந்திருளியிருந்தார். அப்போது அவரிடம் அநந்தாழ்வான், "பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரன் நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ளானா அல்லது இரண்டு திருக்கரங்களுடன் உள்ளானா?", என்றார். இதற்கு பட்டர், "ஒரு சிலர், இரண்டு திருக்கரங்கள் உள்ளவன் என்கிறார்கள். நாம், நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ளான் என்கிறோம். இரண்டு திருக்கரங்களுடன் இருந்தான் என்று கூறினால், நான்கு திருக்கரங்களுடன் திருவரங்கத்தில் பெரியபெருமாள் உள்ளபோதிலும், அதனை அறியாமல் உள்ளவர்களுக்கு இரண்டு திருத்தோள்கள் கொண்டவனாகவே காட்சி அளிக்கிறான். இது போன்றே பரமபதநாதன் விஷயத்திலும் உள்ளது. நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ளான் என்றால், அனுமன் கண்ட இராமன் போன்று உள்ளான்", என்றார். ஆனால் பெரியபெருமாளுக்கு நான்கு திருக்கரங்கள் உள்ளனவோ என்றால், அமலனாதிபிரான் (7) - கையினார் சுரிசங்கனலாழியர் - என்று கூறுவதன் மூலம், ஆழ்வார்கள் அப்படியே அல்லவோ அவனைக் கண்டிருக்கிறார்கள் என்கிறார். அதாவது ஆய்க்குலப் பெண்களுக்கு நான்கு திருக்கரங்களுடன் எப்போதும் தோன்றிய க்ருஷ்ணன், தன்னை விரும்பாத கம்ஸன் முதலானவர்களுக்கு இரண்டு திருத்தோள்கள் கொண்டவனாக மட்டுமே காணப்பட்டான். திருவாய்மொழி (3-5-5) – ஆதியஞ்சோதி - என்பதற்கு ஏற்ப, அவதரித்தபோது நான்கு திருத்தோள்களுடன் தோன்றினான்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3) - உபஸம்ஹார – மறைத்துக்கொள்வாய் – என்று வஸுதேவருடைய ப்ரார்த்தனைக்கு ஏற்ப இரண்டு தோள்களுடன் ஆனான். நிலாத்துக்குறிபகவர் என்பவர் பராசரபட்டரிடம், "ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸர்வேச்வரன்

நான்கு திருத்தோள்களுடன் உள்ளான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் உள்ளதா?”, என்றார். இதற்கு பட்டர், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (11—15) – தமல: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர - ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கும் அப்பால் உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் சங்கு, சக்கரம், கதை ஆகியவற்றைத் தரித்தபடி அனைத்தையும் தாங்குபவன் – என்று மண்டோதரி உரைத்தாள் அல்லவோ?”, என்று கூறினார்; இதற்கு அவர் பதில் உரைக்க இயலாமல் நின்றபோது பட்டர், “ப்ரமாணம் இப்படியாக உள்ளதை ஏற்க முடியாதோ”, என்றார். கற்பக மரத்தின் கிளைகள் போன்று ஒப்பற்ற நான்கு திருத்தோள்கள் கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (தூமணி இத்யாதி) சிலரை அகப்படுத்துகைக்குத் தோள்தானும் மிகையாம்படியாயிற்று வடிவழகு இருப்பது. பழிப்பற்ற நிலமணிபோலே இருக்கிற வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. ததீயரை விரும்பும்படி பண்ணிற்றும் இவ்வடிவழகாலேயிறே. (தாளும் தடக்கையும் கூப்பி) இவ்வழகை அநுபவித்துத் தொழுவென்றால் தாளும் தோளும் பணைத்துக் கொடுக்குமவர்கள். தாள் கூப்புக்கையாவது அநந்ய கதியாகை, கைகூப்புக்கையாவது அகிஞ்சநனாகை, ஆக இரண்டிலும் ஒக்க ஏறின ப்ரயோஜனம், பக்நாபிமாநனாகையிறே. “நிப்ருத:” ஒரு அவயவத்திலே எல்லா அவயவங்களும் ஒடுங்கும்படியாகை. “ப்ரணத:” வேறே சிலர் எடுக்கவேண்டும்படி சிதிலனாய் விழுந்து கிடக்கை. “ப்ரஹ்வ:” ‘இப்படிக்கிடந்தோம்’ என்னுமது நெஞ்சில் நடையாடாதிருக்கை. (நாளும் பிறப்பிடைதோறு) ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும். அது தன்னில் நாள்தோறும். (எம்மை ஆளுடை நாதரே) வடிவழகாலேயாதல் குணங்களாலேயாதல், ஏதேனும் ஒரு ஹேதுவாலே அடிமை கொள்ளவேண்டுவது ஈச்வரனுக்காயிற்று; நிர்ஹேதுகமாக அடிமைகொள்வார் இவர்கள். அவனதானால், இவர்களுக்கு அடிமையாமிடத்திலே ஈச்வரனநுமதியும் வேண்டா, இவன் நினைவும் வேண்டா, இவ்வளவும் வந்தேயிருக்கும். “எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே”.

விளக்கம் – (தூமணி இத்யாதி) - ஒரு சிலரைத் தன் வசப்படுத்துவதற்குத் தோள்களுடைய அழகு என்பது அவசியம் இன்றி, வடிவழகு மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளது. எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாத நிலஇரத்தினம் போன்றுள்ள வடிவழகைக் காண்பித்து, என்னை “அவன் அல்லாமல் வேறு யாரும் எனக்கு ரசஷகன் அல்லர்” என்னும்படியாகச் செய்தவன். அடியார்களை நோக்கி தனது இதயத்தைத் திருப்பிய ஆழ்வாரை வழிப்பறி செய்து தன் பக்கம் திருப்பும் வடிவழகு. இவனுடைய அடியார்களை

நாம் விரும்பும்படிச் செய்வதும் இந்த வடிவழகே ஆகும். (தாளும் தடக்கையும் கூப்பி) – வடிவழகைக் கண்டவுடன் காலும் கையும் கூப்புதல். கால்களைக் கூப்புதல் என்றால் “இவன் அன்றி யாரும் இல்லை” என்ற அநந்யகதித்வம் மூலம் அஹங்காரத்தை ஒடுக்குதல். கை கூப்புதல் என்றால் “என்னிடம் ஏதும் இல்லை” என்ற ஆகிஞ்சந்யம் மூலம் மமகாரத்தை அடக்குதல். இந்த இரண்டிலும் அடையும் பயன் என்னவென்றால் அஹங்காரம் நீங்கப்பெற்றவன் என்று ஆகுதல் ஆகும். இவ்விதம் உள்ளதற்கான ப்ரமாணத்தைக் காண்பிக்கிறார்; இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-3) - நிப்ருத: - அனுமன் சீதையைச் சென்று நோக்கும்போது அடக்க ஒடுக்கத்துடன் நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு அவயவத்தில் அனைத்து அவயவங்களும் ஒடுங்கும்படியாக நிற்பது. அப்படி நின்ற அனுமான், “ப்ரணத:” - மற்றவர்கள் தன்னை வந்து எடுக்கவேண்டும்படியாகத் தளர்ந்து சீதையின் திருவடிகளில் கிடந்தான்; மேலும் “ப்ரஹ்வ:” - இவ்விதம் தான் கிடந்ததை மனதில் எண்ணாமல் இருந்தான். (நாளும் பிறப்பிடைதோறு) - அனைத்து பிறவிகளிலும் அனைத்து நேரத்திலும், அதுவும் ஒவ்வொரு நாளும். (எம்மை ஆளுடை நாதரே) - வடிவழகு, திருக்கல்யாணகுணங்கள் என்று ஏதோ ஒரு காரணம் மூலம் மட்டுமே ஈச்வரன் அடிமைப்படுத்துகிறான்; ஆனால் எந்தக் காரணமும் இன்றி அடியார்கள் வசப்படுத்துவர். இவர்கள் அவனுடைய உடைமைகள் என்பதால், நாம் இவர்களுக்கு அடிமையாவதற்கு அவனுடைய அனுமதியும் தேவையில்லை, நாமும் எண்ணியபடி இருக்கவேண்டாம், தானாகவே வந்து சேரும். பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-10) - எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே - என்றது காண்க.

3-7-3 நாதனை ஞாலமும் வானமும் ஏத்தும் நறுந்துழாய்ப்

போதனைப் பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தெந்தை பிரான் தன்னைப்

பாதம் பணியவல்லாரைப் பணியும் அவர்கண்டீர்

ஓதும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடை யார்களே.

பொருள் - இயல்பாகவே எஜமானனாகவும், ஸம்ஸாரிகள் மற்றும் நித்யஸூரிகள் ஆகிய வேறுபாடு இன்றி அனைவரும் கொண்டாடும்படியாக பரிமளம் நிறைந்த துளசியால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும், காண்பதற்கு அழகாகவும் உயர்ந்ததாகவும் உள்ள சக்கரத்தாழ்வானால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகால் எனக்கு ஸ்வாமியாகவும் உள்ளவனும்

ஆகிய ஸர்வேச்வரனை - அவனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கியபடி உள்ளவர்களை வணங்குபவர்கள், அனைத்து பிறவிகளிலும் எங்கள் எஜமானர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே தோற்றிருக்குமவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

விளக்கம் - திருத்தோள்கள் மற்றும் அவற்றில் அணிந்துள்ள மாலைகள் ஆகியவற்றில் தோற்றுப் போனவர்களுக்கு அடிமையாக உள்ளவர்கள் எனக்கு எஜமானர்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாதனை) நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. (ஞானம் இத்யாதி) தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக் கண்டால் திருத்திரையெடுத்த அநந்தரம்போலே நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறப்புகழா நிற்பவர்கள். “ஸ்த்ரீ பால யுவ வ்ருத்தாநாம்” - “தந்தாம் கற்பு அழியும் வார்த்தை சொன்னால்” என்று இருக்கும் ஸ்த்ரீகள், முதலில் வார்த்தை சொல்ல அறியாத பாலர்கள், வாய்விட்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாத யுவாக்கள். கரணபாடவமில்லாத வ்ருத்தர்கள், இவர்களை அனைவரும் வாய்விட்டு ஏத்தும்படியாயிற்றுப் பெருமாளழகு. (நறுத்துழாய்ப் போதனை) திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நறுநாற்றத்தையுடைத்தாய்ச் செவ்வி பெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்ப் பூவையுடையவனை. (பொன் இத்யாதி) பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அழகுக்கும் ஆபரணத்துக்கும் மிடுக்குக்கும் தன்னை அவ்வருகின்றிக்கேயிருப்பதாய், போக்யத்தை அளவிற்றதிருப்பதான திருவாழியையுடைனாய், அவ்வழியாலே என்னை எழுதிக் கொண்ட உபாகரனை. போக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய் வேண்டுமா போலே, அடிக்கடி கையுந் திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுபவிக்கிறார். “ஆழிப்பிரான்” என்பது, “பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தெந்தைபிரான்” என்பதாய்.

விளக்கம் - (நாதனை) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி எஜமானனாக உள்ளவனை. (ஞானம் இத்யாதி) - திருத்தோள்களும் மாலைகளுமாக உள்ள அழகைக் காணும்போது, திரையை விலக்கியவுடன் அனைவரும் ஒருசேர மகிழ்வது போன்று, நித்யஸூரிகள் மற்றும் நித்யஸம்ஸாரிகள் ஆகிய அனைவரும் வேறுபாடு இன்றி புகழ்ந்தபடி நிற்பது. இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (130-29) - ஸ்த்ரீ பால யுவ வ்ருத்தாநாம் - பெண்கள்,

பாலர்கள், வாலிபர்கள் போன்ற அனைவரும் ஒரே குரலில் “இதோ இராமன்” – என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுடைய அடக்கம் நீங்கும்படியாக உள்ள பெண்கள், சொற்கள் உரைக்க இயலாத பாலர்கள், ஏதும் கூறாமல் நிற்கும் வாலிபர்கள், தளர்ந்த உடல் கொண்ட முதியவர்கள் என்று அனைவரும் வாய்விட்டு உரைத்துக் கொண்டாடும்படி இராமனின் அழகு இருந்தது. (நறுத்துழாய்ப் போதனை) – திருமேனியைத் தீண்டுவதன் காரணமாகப் பரிமளமும், மலர்ந்த அழகும் அடைந்த திருத்துழாய்மலர்களைக் கொண்டவன். (பொன் இத்யாதி) - தங்கம் போன்று காண்பதற்கு அழகாக. அழகு, ஆபரணம், மிடுக்கு ஆகிய அனைத்து தன்மைகளையும் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைப் போன்றே கொண்டவனும், அளவற்ற இனிமையை அளிப்பவனாகவும் உள்ள சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவன். இந்த அழகு மூலம் என்னைத் தனக்கே என்று எழுதி எடுத்துக்கொண்டவனை. நன்றாகச் சுவைத்து உண்பவர்கள், ஒவ்வொரு பிடியை உண்ணும்போதும் நெய்யைவிட்டு உண்பது போன்று, அடிக்கடி சக்கரத்தாழ்வானுடைய சேர்த்தி அழகை அனுபவித்தபடி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - (பாதம் இத்யாதி) இவ்வடிவழகைக் கண்டு இதிலே அஸுலியை பண்ணாதே, இதிலே தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழ வல்லவர்களை. விஷயத்தைப் பாராதேயிறே அஸுலியை பண்ணுகிறது. ஸர்வேச்வரனும் “அநஸுலியவே” என்றும், “ந ச மாம் யோப்யஸுலியதி” என்று அருளிச்செய்தானிறே. முன்புள்ளார் அநுஷ்டிக்கையாலே நமக்கு எளிதான இத்தனையல்லது புறம்புள்ளார் பக்கலிலேயிறே இதினருமை தெரிவது. (வல்லாரைப் பணியுமவர் கண்டீர்) ஈச்வரன் பக்கலுட்பட அஸுலியை பண்ணாநின்றால் ததீயர் பக்கல் சொல்லவேணுமா? ஈச்வரத்வப் பிடாராலே வணங்கவுமாம். அன்றிக்கே, “ந நமேயம்” என்றிருக்கவுமாம் அவன் பக்கல்; அந்நபாநாதிகளாலே தரிக்கிற இவர்கள் பக்கல் பணியக்கூடாதிறே. தோற்றுகிற ஆகாரத்தைப் பொகட்டுத் ததீயத்வாகாரத்தையே பார்த்து விரும்பும்போது அதுக்குத்தக்க அளவுடையனாக வேணுமிறே. ஸௌலப்யந்தானே நறுகுமுறுகென்று முடிந்து போகைக்கு உடலாயிற்றிறே சிசுபாலாதிகளுக்கு.

விளக்கம் - (பாதம் இத்யாதி) - இத்தகைய வடிவழகைக் கண்டவுடன் பொறாமை கொள்ளாமல், அதில் மயங்கி, தங்களை இழந்து, அவன் திருவடிகளில் விழுந்தபடி உள்ளவர்கள். ஆனால் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து யாரேனும் பொறாமை கொள்ளுவார்களோ என்றால், பொறாமை என்பது விஷயத்தை ஆராயாமல் ஏற்படுவதால்

ஆகும். இதனைப் பகவானும் கீதையில் (9-1) - அநஸூயவோ - பொறாமை இன்றி - என்றும், கீதை (18-67) - ந ச மாம் யோப்யஸூயதி - யார் என்னை நிந்தித்தக்கிறானோ அவனிடம் கூறுதலாகாது - என்றும் கூறியது காணலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரனிடம் பொறாமை இன்றி இருத்தல் என்பது அத்தனை கடினமோ என்றால், நம்முடைய ஆசார்யர்கள் இவ்விதம் உபதேசித்ததன் காரணமாக நமக்கு இவ்விதம் தோன்றுகிறது. ஆனால் உபதேசத்தைக் கேட்காமல் உள்ளவர்களிடம் இதன் கடினத்தைக் காணலாம். (வல்லாரைப் பணியுமவர் கண்டீர்) - ஸர்வேச்வரனிடமே பொறாமை கொள்ளும்போது, அவனுடைய அடியார்கள் விஷயத்தில் பொறாமை கொள்வதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? ஸர்வேச்வரனின் பெருமை காரணமாக அவனிடம் பொறாமை இன்றி வணங்கியபடி இருப்பார்கள் அல்லது இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ந நமேயம் - யாரையும் வணங்கமாட்டார்கள் - என்று அவன் விஷயத்தில் இருப்பார்கள்; ஆனால் உணவையும் தண்ணீரையும் உட்கொண்டு, அவற்றை நம்பியுள்ள அடியார்கள் விஷயத்தில் பணிந்து நிற்பதற்கு மனம் ஒப்புக்கொள்ளாது அல்லவோ? நம் முன்பாக நிற்பவர்களுடைய உருவத்தைக் கண்டு ஆராயாமல், அவர்கள் அடியார்களாக உள்ள தன்மையை நோக்கி ஒருவன் விரும்பவேண்டும் என்றால், அந்த அளவிற்கு ஞானம் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அடியார்கள் நம்முடன் கலந்து நின்று, நம்மால் கைக்கொள்ளப்படவேண்டியவை மற்றும் கைவிடவேண்டியவை ஆகியவற்றை உபதேசித்தபடி உள்ளபோது, அவர்களை ஏற்பதை விடுத்து, யாரேனும் விரும்பாமல் இருப்பார்களோ என்று கேட்கலாம். ஸர்வேச்வரன் இவர்களைப் போன்று அண்டுவதற்குச் சலபனாக வந்து நின்றாலும், அவனை அண்டாமல் அவனிடமே பொறாமை கொள்பவர்கள், இந்த மனிதர்கள் விஷயத்தில் அவ்விதம் இருப்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா? சிசுபாலன் முதலானவர்களுக்கு இவனுடைய எளிமை என்பதே பொறாமை கொள்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - பிள்ளையாத்தான் என்று போர நல்லனாயிருப்பானிருவன், சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து “எனக்கு ஒரு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யவேண்டும்” என்ன; “உனக்கு விசதமாவன பிள்ளையோடே கேட்டாலாயிற்று. அங்கே கேள்” என்ன; “அவரைத் தண்டனிட வேணுமே” என்ன; “அது ஒன்று உண்டோ? வேணுமாகில் செய்கிறாய்” என்று என்னையழைத்து, “இவனுக்குப் பாங்கானபடி ஒரு திருவாய்மொழி சொல்லும்” என்ன; இவ்வளவும் வரக்கேட்டவாரே என்னை மிகவும் அநுவர்த்திக்கப்புக,

நான் ஒட்டாதொழிய, சீயர்பாடே சென்று “இவ்வர்த்தத்தினுடைய சீர்மையறியாமையாலே முன்பு அப்படி சொன்னேன்; இனி நான் அநுவர்த்தத்திக்கு இசையும்படி அருளிச்செய்யவேணும்” என்று சீயரையிட்டு நிர்ப்பந்தித்து அநுவர்த்தத்தான் என்று அருளிச்செய்வர்.

விளக்கம் – பிள்ளையாத்தான் என்னும் ஒருவர், இல்லறத்தில் இருந்து ஆசார்யர்களிடம் சென்று அவர்களைப் பணிந்து உபதேசங்களைக் கேட்க விருப்பம் இன்றி நஞ்சீயரை அணுகினார். அவர் நஞ்சீயரிடம், “எனக்கு ஒரு திருவாய்மொழியை உபதேசிக்க வேண்டும்”, என்று கேட்டார். இதற்கு நஞ்சீயர், “நம்பிள்ளையிடம் கேட்டால் உமக்கு விரிவாக இருக்கும். அவரிடம் செல்வீர்”, என்றார். இதற்குப் பிள்ளையாத்தான், “அவரிடம் சென்றால் நான் அவரை வணங்கி நிற்கவேண்டும். அதனைத் தவிர்க்கவே உம்மிடம் வந்தேன்”, என்றார். இதற்கு நஞ்சீயர், “இதற்காகவா இவ்விதம் செய்தீர்! அது அவசியம் இல்லை, சென்று கேளும்”, என்றார். தொடர்ந்து நம்பிள்ளையை அழைத்து, “இவருக்கு ஏற்ற திருவாய்மொழியை உபதேசிப்பாயாக”, என்றார். நம்பிள்ளையும் தொடர்ந்து உபதேசித்துவர, ஒருநாள் பிள்ளையாத்தான் நம்பிள்ளையை வணங்க முனைந்தார். அதற்கு நம்பிள்ளை மறுக்கவே, பிள்ளையாத்தான் நஞ்சீயரிடம் சென்று, “அடியார்களிடம் வணங்கியபடி இருத்தல்வேண்டும் என்ற கருத்து அறியாமலும், அதன் பெருமை அறியாமலும் முன்பு நான் உரைத்தேன். இனி நான் வணங்கினால், நம்பிள்ளை அதனை ஏற்கும்படி நீவீர் பணிக்கவேண்டும்”, என்றார். அதன் பின்னர் நம்பிள்ளை அந்த வணக்கத்தை ஏற்றார்.

வ்யாக்யானம் - (ஓதும் இத்யாதி) “பிறந்தான், செத்தான்” என்கிற வ்யபதேசமாத்திரமான ஜந்மமும் அமையும், இது பெறில் என்னுதல்; அன்றிக்கே, சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷித்ததயா ஓதிப் போருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறும் என்னவுமாம். (எம்மை யாளுடையார்களே) “அடியார்கள் குழாங்கள்” என்றும், “அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தமை” என்றும் ஒரு தேச விசேஷத்திலே அடிமை செய்வது இவர்களுக்கிறே; அத்தை இங்கே கொள்ளக்கடவர்கள் இவர்கள். (எம்மை) “தேவாநாம் தாநவாநாம் ச” என்று பொதுவான சேஷித்வமிறே அவனது; மயர்வறமதி நலமருளி விசேஷ கடாசஷம் பெற்ற என் போல்வார்க்கு சேஷிகள் இவர்களிறே. இவ்வருகுள்ளவை பார்க்க வொண்ணாத படியிறே பகவத் ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இருப்பது; “துராசாரோபி” ஏதேனும்

தண்மையுண்டனாலும், அவனை ஆச்ரயித்தானாகில் இவனை நிர்ந்தோஷனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேண்டும். தோஷங் கிடக்கச்செய்தே நிர்ந்தோஷனாக நினைக்க வேண்டுகிறதென்? என்னில் “ப்ரபாவாத் பரமாத்மந:”; பின்பு இவனைக் குறைய நினைக்கையாவது – “இவனை சுத்தனாக்குகைக்கு ஈடான சக்தி அவனுக்கில்லை” என்று பகவத் ப்ரபாவத்தைக் குறைய நினைக்கையாமிறே.

விளக்கம் – (ஓதும் இத்யாதி) - பிறந்தவன் உடனேயே இறந்தான் என்ற நிலை மட்டும் ஏற்படும் அல்லாமல் “வாழ்ந்தான்” என்ற நிலை ஏற்படாமல் உள்ளது. ஆனால் அடியார்களை வணங்கும்போதும், அவர்கள் விஷயத்தில் பொறாமை கொள்ளாமல் உள்ளபோதும், இத்தகையை நிலை கைகூடும். இப்படியாகச் சாஸ்த்ரங்களில் தாழ்வாக உரைக்கப்படும் பிறவிகளில் உள்ள ஒவ்வொரு நொடியும். (எம்மை யாளுடையார்களே) – திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-9-11) - அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தமை – என்றும் கறுவதற்கு ஏற்ப, ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருந்து மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது நித்யஸூரிகளுக்கு ஏற்படுகிறது. ஆனால் அடியார்கள் அத்தகைய கைங்கர்யத்தை இங்கேயே செய்யலாம். (எம்மை) - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - தேவாநாம் தாநவாநாம் ச - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய அவன் தேவர்கள் மற்றும் அஸுர்களுக்குப் பொதுவானவன் - என்பதற்கு ஏற்ப பொதுவான எஜமானத்தன்மையுடன இருத்தல் அவனுடைய நிலையாகும். திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் – என்பதற்கு ஏற்ப சிறப்பான கடாசுஷம் பெற்ற என்னைப் போன்றவர்களின் எஜமானர்கள் என்பதே இவர்களுடைய நிலையாக உள்ளது. இங்கு காணப்படும் எதனையும் ஆராய வேண்டாதபடி அல்லவோ பகவத் ப்ரபாவம் உள்ளது? மஹாபாரதம் – துராசரரோபி - தகாத ஒழுக்கம் கொண்டவன் – என்பதற்கு ஏற்ப ஒருவன் இருந்தான் என்றாலும், பகவானை அண்டி நின்றால் அவன் எத்தகைய தோஷமும் அற்றவன் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆனால் தோஷங்கள் நிறைந்தவனாக இருந்தாலும், இவ்விதமாக தோஷம் அற்றவன் என்று ஏன் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். மஹாபாரதம் - ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: - பரமாத்மாவின் ப்ரபாவத்தால் ஆகும் - என்கிறார். அதன் பின்னர் இந்த அடியவரைக் குறித்து எவ்விதம் சிந்திக்கவேண்டும் என்றால், “இவனைத் தூய்மையாக்கும் சக்தியானது பகவானுக்கு இல்லை” என்று பகவத் ப்ரபாவத்தைக் குறைவாகவே எண்ணுவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - வீரப்பிள்ளையும் பாலிகைவாளிப்பிள்ளையும் என்று இருவர் சீயர் ஸ்ரீபாதத்துக்கு ஏகாந்தாராய், தங்களிலே செறிந்து போந்தார்களாய், தேசாந்தரம் போனவிடத்தே வெறுப்புண்டாய்த் தங்களில் வார்த்தை சொல்லாதேயிருக்க; இவர்களைப் பார்த்து “பிள்ளைகள்! அர்த்தகாமங்கள் த்யாஜ்யமல்லாமையோ, பகவத்விஷயம் அராட்டுப்பிராட்டாயோ, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தங்களிலே வார்த்தை சொல்லாதே வெறுத்திருக்கிறது?” என்ன, இருவரும் எழுந்திருந்து தண்டனிட்டு ஸங்கதராய்ப் போனார்கள்.

விளக்கம் - வீரப்பிள்ளை மற்றும் பாலிகைவாளிப்பிள்ளை என்னும் இருவர் நஞ்சீயரின் சிஷ்யர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் மிகவும் நெருக்கமான நண்பர்களாக இருந்தனர். ஆனால் ஒருமுறை அவர்கள் வெளியூர் சென்றபோது அங்கு மனக்குறை ஏற்பட்டு ஒருவரிடம் ஒருவர் பேசாமல் இருந்தனர். இதனைக் கண்ட நஞ்சீயர், “உலக விஷயங்கள் கைவிடத்தக்கது அல்ல என்றும், பகவத்விஷயம் கைவிடத்தக்கது என்றும் எண்ணிய காரணத்தாலா ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நீங்கள் இருவரும், ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறீர்கள்?”, என்றார். உடனே இருவரும் எழுந்து அவரை வணங்கிய பின்னர், சேர்ந்து சென்றனர்.

3-7-4 உடையார்ந்த ஆடையன் கண்டிகையன் உடை நாணிள்ளன்

புடையார் பொன்னூலினன் பொன்முடியன் மற்றும் பல்கலன்
நடையாவுடைத் திருநாரணன் தொண்டர்தொண்டர் கண்டிர்
இடையார் பிறப்பிடைதோறு எமக்கெம் பெருமக்களே

பொருள் - இடுப்புடன் நன்றாகப் பொருந்திய பட்டாடை அணிந்தவனும், கழுத்தில் நேர்த்தியாக ஆபரணம் அணிந்துள்ளவனும், இடுப்பில் பரிவட்டத்தின் மீது சாற்றப்பட்ட அரைஞாண் கொண்டவனும், நேர்த்தியாக பொன்னால் ஆகிய பூணூலை அணிந்தவனும், காண்பதற்கு அழகான திருமுடியை அணிந்தவனும், மேலும் பலவிதமான ஆபரணங்களைத் தனது இயல்பாகவே கொண்டவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அடியவர்களாக உள்ளவர்களுக்கு அடியவர்களாக உள்ளவர்கள், எங்களுடைய அனைத்து பிறப்புகளிலும் நிரந்தரமாக எங்கள் எஜமானர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - அவனுடைய ஆபரண சோபையிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய ஆபரணத்தின் அழகில் தோற்று நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் எனக்கு எஜமானர்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உடையார்ந்த ஆடையன்) திருவரை பூத்தாற்போலேயிருக்கை. “கௌசேய புஷ்பித கடதடம்”, “பீதாம்பரதர:”, “தாஸாமாவிரபூத்” ஸ்ரீப்ருந்தாவந்தத்திலே உலாவா நிற்கச்செய்தே, அவர்கள்படும் அலமாப்புக் காண்கைக்காக மறையநின்றான்; “இனி இவர்கள் தரிக்கமாட்டார்கள்” என்று தோற்றினவாரே வந்து தோற்றினான். “தாஸாம்” கமர் பிளந்தவிடத்தே ஒரு பாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே யிருக்கை. “ஸ்மயமாந முகாம்புஜ:” தன்னையொழியச் செல்லாமையுண்டானால், பின்பு அவன் முகமிருக்கும்படி இதுபோலே காணும். “பீதாம்பரதர:” இவன்பக்கல் இடைப்பெண்கள் நெஞ்சிற் பிறந்த ப்ரணய ரோஷத்தாலுள்ள மறமெல்லாம் ஆறும்படியாயிற்று உடைவாய்ப்பு இருப்பது. நெஞ்சுகளிற் பிறந்து புண்ணெல்லாம் தீர்ந்து இத்தோடே பணிபோரும்படியாயிற்று இருப்பது. “படிச்சோதி யாடையோடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொற் கடிச்சேதி கலந்ததுவோ” என்று இதுவே பணிபோந்திருக்குமிறே. “ஸாஷாந் மந்மத மந்மத:” - “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (உடையார்ந்த ஆடையன்) - உடை என்றால் இடுப்பு. அதில் நன்றாகப் பொருந்திய பட்டாடை. அதாவது இடுப்பு பூத்தது போன்று காணப்படும் நிலை. இங்கு ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகமானது வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. அந்த ச்லோகம் (10-32-2) - தாஸாம் ஆவிரபூத் செளரி: ஸ்மயமாந முகாம்புஜ: பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாஷாந் மந்மத மந்மத: - மன்மதனுடைய மனதையும் மயக்கவல்ல க்ருஷ்ணன், பீதாம்பரம் உடுத்திக்கொண்டு, வனமாலை அணிந்து, தாமரை போன்று திருமுகத்தில் புன்சிரிப்புடன் கோபிகைகள் முன்பாகத் தோன்றினான் - என்பதாகும். (தாஸாம் ஆவிரபூத்) - ப்ருந்தாவனத்தில் உலவியபடி இருந்தபோதும், தன்னை இழந்தால் அவர்கள் அடைகின்ற துடிப்பைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசையால் மறைவாக நின்றான். ஆனால் இனியும் இவர்கள் தாங்கமாட்டார்கள் என்ற நிலை வந்தபோது அவர்கள் முன்பாக வந்து நின்றான். (தாஸாம்) - வறட்சியால் பிளவுபட்டு துக்கத்தில் உள்ள நிலத்தில் நல்ல மழை

பொழிந்தது போன்று வந்தான். (ஸ்மயமாந முகாம்புஜ:) - தன்னைத் தவிர்த்து வேறு யாரிடமும் செல்வதில்லை என்னும்போது, அவனுடைய திருமுகம் இவ்விதமே மலர்ந்து காணப்படும். (பீதாம்பரதர) - இவ்விதம் இவன் மறைந்த காரணத்தால் இவன் மீது கோபிகைகளுக்கு ஏற்பட்ட ப்ரணய கோபம் அனைத்தும் மாறும்படியாக பட்டாடை உள்ளது. மனதில் ஏற்பட்ட புண் அனைத்தும் ஆறும்படியாக, இத்துடன் இந்த நோய் விலகும்படியாக உள்ள பட்டாடை. திருவாய்மொழி (3-1-1) - படிச்சோதி யாடையோடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொற் கடிச்சேதி கலந்ததுவோ - என்பது காண்க. (ஸாக்ஷாத் மந்மத மந்மத:) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் - ஆண்களின் கண்களையும் மனதையும் அபகரிக்கும் அழகு கொண்ட இராமன் - என்னும்படியாக உள்ள க்ருஷ்ணன்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டிகையன்) கூறையுடையழகு மேலே எழவீசிப் போகாநிற்க, நடுவே வழிபறித்துக்கொள்ளும் திருக்கழுத்தில் ஆபரணம், இவரை மடி பிடித்துக் கொண்டு போய்க் கழுத்தளவு ஸௌந்தர்யத்திலே நிறுத்திற்று. மடியென்பது - புடைவை. கண்டிகை - ஆரம்; கண்டத்திலே சாத்துமவை. (உடைநாணிணன்) அரைநூல் வடம். கழுத்தே கட்டளையாக அநுபவியாநிற்க, கண்ட கதமான ஸௌந்தர்ய தரங்கங்கள் கீழே போரவீச, நடுவே நின்று அநுபவிக்கிறார். (புடையார் பொன்னூலினன்) தான் கிடந்த பக்கத்துக்கு வேறொரு ஆபரணம் வேண்டாதே, காளமேகத்திலே மின்னினாற்போலேயிருக்கிற திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையவன். இந்த ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தின் நடுவே அலையப் புக்கவாரே, தமக்கு ஆலம்பநமாக ஒரு நூலைப் பற்றினார் காணும்!

விளக்கம் - (கண்டிகையன்) - ஆனால் இடுப்பில் அணிந்துள்ள பட்டு வஸ்திரத்தை அநுபவிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, மற்ற ஆபரணங்களை அநுபவிக்கத் தொடங்கியது ஏன்? அந்தப் பட்டு வஸ்திரத்தின் அநுபவம் என்பது முடிந்துவிட்டதோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இடுப்பில் அணிந்திருந்த ஆடையின் அழகு இவரை மேல்நோக்கிக் கொண்டு செல்ல, நடுவில் இருவருடைய சித்தத்தை இவன் கழுத்தில் இருந்த ஆபரணமானது வழிப்பறி செய்தது. இவரைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு சென்று, கழுத்தில் காணப்படும் அழகில் நிறுத்தியது. (உடைநாணிணன்) - அரைநூண் கயிறு. கழுத்தையும், அதில் உள்ள ஆபரணங்களையும் அநுபவித்தபடி இருந்தவர், திடீரென கீழே இறங்கி வந்து அரைநூண் கயிற்றை ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை

அளிக்கிறார். கழுத்தை அனுபவித்தபடி இருந்தவரை, நடுவிலிருந்து எழுந்த அழகு என்னும் அலைகள் தள்ள, இடைப்பாகத்திற்கு வந்து அனுபவிக்கிறார். (புடையார் பொன்னூலினன்) - இவன் அணிந்துள்ள பூணூலானது, தான் உள்ள இடத்திற்கு அருகே வேறு எந்த ஒரு ஆபரணமும் அவசியம் இல்லை என்று கூறுவது போன்றும், மழை மேகத்தில் ஏற்படும் மின்னல் போன்றும் உள்ள திருப்பூணூலை உடையவன். இவ்விதமாக இந்த அழகு என்ற கடலில் சிக்கிக்கொண்டு, அதன் அலைகளால் அங்கும் இங்கும் அலைக்கழிக்கப்பட்டவர், தனக்குப் பிடித்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி ஒரு நூலைப் பற்றிக் கொண்டார்; இங்கு நூல் என்பது பூணூல் மற்றும் சாஸ்த்ரம் என்று இரண்டு பொருள் தருவதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (பொன்முடியன்) “தேர்கடவிய பெருமான்” என்கிறபடியே, ஆச்சரிதர்க்கு ஆட்செய்கைக்கு முடிகவித்திருக்கிறவன். ஒரு நூலைப் பற்றி நின்றவர்களை அதுதானே ஒருதலை சேர்த்து விடுகை நிச்சிதமிறே. பொன்முடி - ஸ்ப்ருஹணீயமான முடி. (மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடை) வேறு எண்ணிறந்த திருவாபரணங்களை ஸ்வாபாவிகமாக வுடையவன். ஒருதலை சேர்ந்தால் பின்னை எல்லாம் வேண்டினபடி அநுபவிக்கலாமிறே. (மற்றும் பல்கலன்) மின்மினி பறவாநின்றது காணும். அபரிமிதமாகையாலே முடியச் சொல்லமாட்டார்; ஆசையாலே சொல்லாதொழியமாட்டார்: இதிறே படுகிற பாடு!

விளக்கம் - (பொன்முடியன்) - திருவாய்மொழி (3-6-10) - தேர்கடவிய பெருமான் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களைத் தன்வசப்படுத்தி அவர்களைத் தனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்துவதற்காக நீண்ட திருமுடி கொண்டவன். ஒரு நூலைப் பற்றி நிற்பவர்களை அந்த நூலானது கரையில் கொண்டு சேர்த்துவிடும் அல்லவோ? பொன்முடி என்றால் காண்பதற்கு அழகான முடி. (மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடை) - நடை என்றால் இயற்கையாக அல்லது ஸ்வபாவமாக என்று பொருள். மேலும் பல எண்ணற்ற ஆபரணங்களை இயற்கையாகவே கொண்டவன். இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலில் தத்தளித்தால் அங்கு உள்ள ஒரு ஓடத்தில் ஏறியுள்ள ஒருவன், ஒரு சாஸ்த்ரத்தைப் பிடித்தபடி கரை ஏறிய பின்னர் வேண்டிய இன்பம் அனைத்தையும் அனுபவிக்கலாம் அல்லவோ? (மற்றும் பல்கலன்) - “மற்றும்” என்று ஒரு பொதுப்பதம் கூறுவது ஏன்? இத்தனை ஆபரணங்களை அனுபவித்ததன் காரணமாகக் கண்களில் மின்மினிப்பூச்சிகள் போன்று மயக்கம் ஏற்படுவதால், இவ்விதம் கூறினார். எண்ணற்றதாக இருப்பதால்

அனைத்தையும் உரைக்கமாட்டார்; ஆசை காரணமாக உரைக்காமலும் இருக்கமாட்டார். இதுவே இவருடைய நிலைகொள்ளாத நிலையாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (திருநாரணன்) அவ்வாபரணங்களோபாதிகாணும் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமும் அங்குத்தைக்கு. “மார்வத்து மாலை” என்னக்கடவதிறே. திருவாபரணாழ்வார்களாகிறார் நிய ஸித்த புருஷர்களாகையாலே இவர்களையுடையவன் திருநாரணன் என்கையாலே, இம்மிதுநமே ஜகத்துக்கு சேஷி என்கிறார். (தொண்டர் தொண்டர் கண்டர்) சேஷித்வத்திலும் எல்லையாயிருக்கிறவர்கள். (இடையார் இத்யாதி) உச்சிவீடும் விடாதே நடுநெருங்கி வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறும், ஓர் ஒப்பனையாலன்றிக்கே வெறும்புறத்திலே நமக்கு சேஷிகள். ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு அடிமை புக்கிருப்பார்க்கு, “இச்சேர்த்தியறிந்து இவர்கள் ஆசிரயிப்பதே!” என்று (இவர்களுக்கு) அடிமைபுக்கார்க்கு அடியேன் என்கிறார். இவர்கள் தங்களை எண்ணாதேயிருந்தபோதும் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். எங்களுக்கு அஸாதாரண சேஷிகள்.

விளக்கம் - (திருநாரணன்) - ஆபரணங்கள் குறித்து உரைக்கும்போது மஹாலக்ஷ்மியின் தொடர்பை ஏன் கூறினார்? அந்த ஆபரண ஸம்பந்தம் போன்றே மஹாலக்ஷ்மியின் சம்பந்தம் உள்ளது. இவ்விதம் மஹாலக்ஷ்மியையும் ஆபரணமான உரைப்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; திருவாய்மொழி (10-10-2) - திருமார்வத்து மாலை நங்கை - என்கிறார். “திரு” என்ற சொல்லை ஆபரணத்தின் வரிசையில் சேர்த்து மேலே உரைத்தார். இனி அந்தப் பதத்தை, எஜமானத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் விதமாக உரைக்கிறார். திருவாபரண ஆழ்வார்கள் அனைவரும் எப்போது உள்ளவர்கள் என்பதால், அவர்களைக் கொண்டவன் திருநாரணன் என்று கூறுவதால், இந்த ஜகத்திற்கு எஜமானர்கள் இந்த ஜோடியே ஆவார்கள் என்று கருத்து. (தொண்டர் தொண்டர் கண்டர்) - எஜமானத் தன்மைக்கு எல்லையாக அவர்கள் இருவரும் உள்ளது போன்று, அடிமைத்தன்மைக்கு எல்லையாக உள்ளவர்கள். (இடையார் இத்யாதி) - இடை என்றால் நடுப்பகுதி. பரமபதத்தையும் மறக்காமல், நடுவில் ஏற்படுகின்ற ஒவ்வொரு பிறவியிலும், அவற்றில் உள்ள ஒவ்வொரு நொடியிலும், அவனைப் போன்று அழகைக் காண்பித்து அதன் மூலம் நமக்கு எஜமானர்கள் என்று இல்லாமல், தங்களுடைய செயல்களால் நமக்கு எஜமானர்களாக உள்ளவர்கள். மஹாலக்ஷ்மியைக் கொண்டுள்ள நாராயணனிடம் அடிமையாக உள்ளவர்களைக் கண்டு, “இந்த இருவருமாக உள்ள சேர்த்தி அழகைக்

கண்டு இவர்கள் பற்றியபடி உள்ளனரே” என்று கொண்டாடி, “அவர்களுக்கு அடிமையாக உள்ளவர்களுக்கு நான் அடிமை”, என்கிறார். “அவர்கள் எங்களை அடிமை என்று எண்ணவில்லை என்றாலும், அவர்கள் எங்களுக்கு எஜமானர்கள் ஆவர்”, என்று கூறுகிறார். எங்களுக்கு மட்டுமே உரிய ஸ்வாமிகள் ஆவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (இந்திரியபல) “யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்திரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:” என்று இந்திரிய ப்ராபல்யத்தையும், ... (இவரும்) “விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுஞ் செறுமைம்புலன்” என்று இந்திரிய பலத்தையும். (மந: ப்ராதாந்ய) “சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்” என்றும், “அஸம்சயம் மஹோபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம் அப்யாஸேநது கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே” என்றும் மற்றைய இந்திரியங்களில் வைத்துக் கொண்டு மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும், ... (இவரும்) “மனத்தை வலித்து” என்று மநோநியமநத்தினருமை சொல்லுகையாலே மந: ப்ராதாந்யத்தையும். (கரணநியமந) “தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத் மத்பர: வசே ஹி யஸ்யேந்திரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டதா” என்றும், “ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி ந்ருத்த்யச” என்றும் கரணநியமநத்தையும், ... (இவரும்) “உள்ளமுரை செயலுள்ள விம்முன்றையு முள்ளிக்கெடுத்து” என்று கரண நியமநத்தையும்.

விளக்கம் - (இந்திரிய பலம்) - கீதை (2-60) - யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்திரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: - பற்றுதல் அழியாத காரணத்தால், மனதைக் கலக்கும் இந்திரியங்களானவை, அறிவுள்ள மனிதனின் புத்தியையும் மனதையும் கூடக் கவர்ந்து இழுக்கின்றன - என்பதன் மூலம் இந்திரியங்களின் வலிமையைக் கூறியது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (7-1-6) - விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலன் - என்பதன் மூலம் இந்திரியங்களுடைய வலிமையை அருளிச்செய்தார். (மந: ப்ராதாந்ய) - கீதை (6-34) - சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் - க்ருஷ்ணா! இந்த மனம் எதிலும் நிலையாக நிற்பதில்லை. இந்திரியங்களை எளிதாக மயக்கவல்லது, உறுதியும் வலிமையும் கொண்டது, அதனை அடக்குவது என்பது காற்றை அடக்குவதைப் போன்று கடினமானது - என்றும், கீதை (4-

35) - அஸம்சயம் மஹோபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம் அப்யாஸேநது கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே - இந்த மனம் சஞ்சலம் நிறைந்தது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இதனை வசப்படுத்துவது கடினமே ஆகும். ஆனால் தொடர்ந்த பயிற்சி மற்றும் பற்றின்மை மூலம் இது வசப்படுத்தப்படுகிறது - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் மூலம், மற்ற இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனதிற்கு உள்ள முதன்மை கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (5-1-4) - மனத்தை வலித்து - என்பதன் மூலம், மனத்தை அடக்குவதில் உள்ள கடினத்தை உரைப்பதால் மனத்தின் முதன்மையை அருளிச்செய்தார் என்றாகிறது. (கரண நியமந) - கீதையில் (2-61) - தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத் மத்பர: வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டதா - அனைத்து புலன்களையும் தன்வசப்படுத்திய ஒருவன், என்னையே உயர்ந்த கதி என்று எண்ணியபடி த்யானித்தில் இருக்கவேண்டும்; காரணம் யார் ஒருவனுடைய இந்திரியங்கள் கட்டுப்பட்டு உள்ளனவோ அவனுடைய புத்தியானது ஸ்திரமாக உள்ளது - என்றும், கீதை (8-12) - ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி ந்ருத்த்யச - ஞானத்தின் வழியாக உள்ள அனைத்து இந்திரியங்களையும் மற்ற விஷயங்களிருந்து விலக்கி - என்றும் உள்ள ச்லோகங்களால் கரணங்களை அடக்குதல் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (2-1-8) - உள்ளம் - என்பதன் மூலம், கரணங்களை அடக்குவது குறித்து அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸுக்ருதிபேத) “சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுர் அர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞானீ ச பரதர்ஷப” என்று ஸுக்ருதிகளுடைய பேதத்தையும், ... (இவரும்) “பொருநாடு காணவிம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர்” என்கையாலே ஆர்த்தனான ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமன், “இறுகலிறப்பென்னும்” என்கையாலே ஜிஜ்ஞாஸுவான கேவலன், “குணங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர்” இத்யாதியாலே அர்த்தார்த்தியான அபூர்வைச்வர்ய காமன், “திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மின்” என்கையாலே ஜ்ஞாநியாகிற பகவச்சரணார்த்தி என்கிற ஸுக்ருதி பேதத்தையும். (தேவஸூர விபாக) “த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸூர ஏவ ச”, “தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயா ஸுமீமதா” என்று தேவாஸூர விபாகத்தையும், ... (இவரும்) “அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்” என்றும், “நண்ணாவசுரர் நல்லவமரர்” என்று தேவாஸூர விபாகத்தையும்.

விளக்கம் - (ஸுக்ருதிபேத) - கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸூர் அர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப - அர்ஜுனா! தான் இழந்த செல்வத்தைப் பெற விரும்புகிறவன், கைவல்யத்தை விரும்புகிறவன், செல்வத்தைப் புதிதாக அடைய விரும்புகிறவன், என்னைக் குறித்து அறிய விரும்புகிறவன் ஆகிய நான்குவிதமான மனிதர்கள் என்னை ஆரதிக்கிறார்கள் - என்று நன்மையுடன் கூடிய மனிதர்களில் உள்ள வேறுபாடு கூறுகிறது. இதனைப் போன்றே நம்மாழ்வாரால் திருவாய்மொழியில் (4-1-1) - பொருநாடு காணவிம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர் - என்பதன் மூலம் இழந்து செல்வத்தைப் பெறவிரும்பும் ஒருவனும், திருவாய்மொழி (4-1-10) - இறுகலிறப்பென்னும் - என்று கைவல்யத்தை விரும்பும் ஒருவனும், திருவாய்மொழி (4-1-8) - குணங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர் - என்று புதிய செல்வத்தை விரும்பும் ஒருவனும், திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மின் - என்று பகவானைச் சரணம் புகுந்த ஞானியும் கூறப்பட்டனர். (தேவாஸூர விபாக) - கீதையில் (16-6) - த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸூர ஏவ ச - இந்த உலகில் தெய்வப்பண்புகள் கொண்டவர்கள், அசுரப்பண்புகள் கொண்டவர்கள் என இருவிதமான பிறவிகள் உண்டு - என்றும், கீதை (16-5) - தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயா ஸுரீமதா - தெய்வப்பண்பு மோக்ஷத்திற்கும், அசுரப் பண்பு பந்தம் என்ற தாழ்ந்த நிலைக்கும் காரணமாகிறது - என்றும் உள்ள ச்லோகங்களால் தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்கள் ஆகியவர்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு கூறப்படுகிறது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (5-2-5) - அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-5) - நண்ணாவசுரர் நல்லவமரர் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் தேவர்கள் மற்றும் அஸுரர்கள் ஆகியோரின் வேறுபாட்டை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (விபூதியோக) “ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்ம் நச்சுபா: ப்ராதாந்யத: குருச்ச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே”, “ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணு: ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சுமாந்” இத்யாதியாலே விபூதியோகத்தையும், ... (இவரும்) “புகழுநல்லொருவன்”, “நல்குரவும்”, “மாயாவாமனன்” இவைகளிலே விபூதியோகத்தையும். (விச்வரூப தர்சந) “பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்” இத்யாதியாலே விச்வரூப தர்சநத்தையும், ... (இவரும்) “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்

சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனானாய்” என்று விச்வரூப தர்சனத்தையும். (ஸாங்க பக்தி) “மந்மநா பவ மத் பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி யுத்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:” என்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியையும், ... (இவரும்) “வணக்குடைத் தவ நெறி வழி நின்று புறநெறி களைகட்டுணக்குமின் பசையற” என்றும், “மேவித்தொழுதுயம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற் கொண்டச்சுதன் தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே” என்றும், “மாலை நண்ணி காலை மாலை கமல மலரிட்டு தொழுதெழுமினோ” என்றும் ஸாங்க பக்தியையும்.

விளக்கம் - (விபூதி யோக) - கீதையில் (10-19) - ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்ம நச்சுபா: ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே - குருவம்சத்தில் வந்தவனே! எனது விபூதிகள் தெய்வீகமானவை ஆகும். அவற்றில் சிலவற்றை உனக்கு உரைக்கிறேன்; காரணம் அவற்றுக்கு முடிவு என்பது இல்லை - என்றும், கீதை (10-21) - ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணு: ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சுமாந் - பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களில் நான் விஷ்ணுவாகவும், இருளைப் போக்கும் பொருள்களில் நான் சூரியனாகவும் உள்ளேன் - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கல் மூலம் விபூதியோகம் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (3-4-1) - புகழுநல்லொருவன் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-3-1) - நல்குரவும்- என்றும், திருவாய்மொழி (7-8-1) - மாயாவாமனா - என்றும் உள்ள திருவாய்மொழிகளில் விபூதியோகத்தை அருளிச்செய்தார். (விச்வரூப தர்சனம்) - கீதையில் (11-5) - பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந் - க்ருஷ்ணா! உனது திருமேனியில் நான் அனைத்து தேவர்களையும், அனைத்து உயிரினங்களையும், தாமரையில் வீற்றுள்ள நான்முகனையும், சிவனையும், அனைத்து ரிஷிகளையும், ஸர்ப்பங்களையும் காண்கிறேன் - என்பது போன்ற ச்லோகங்களால் விச்வரூப தரிசனம் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (6-9-1) நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனானாய் - என்பதன் மூலம் விச்வரூப தரிசனத்தை உரைத்தார். (ஸாங்க பக்தி) - கீதையில் (9-34) - மந்மநா பவ மத் பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி யுத்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண: - என்னிடமே மனதை நிலைநிறுத்துவாயாக; எனது பக்தனாக இருப்பாயாக; என்னை வணங்கி, பஜித்து, மனம் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் கூடிய உனது சரீரத்தை என்னிடமே ஈடுபடுத்தி, நீ சரணம் அடையத்தக்க ஒரே இடம்

என்று என்னையே கொள்வாயாக - என்பதன் மூலம் தகுந்த அங்கங்கள் கொண்ட பக்தி கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (1-3-5) - வணக்குடைத் தவ நெறி வழி நின்று புறநெறி களைகட்டுணக்குமின் பசையற - என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-9) - மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற் கொண்டச்சுதன் தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே - என்றும், திருவாய்மொழி (9-10-1) - மாலை நண்ணி காலை மாலை கமல மலரிட்டு தொழுதெழுமினோ - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அங்கங்களுடன் கூடிய பக்தியை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதி) “தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே”, “தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத” என்று அங்கத்வேநவும், “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” இத்யாதியாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவு மிரண்டுபடியான ப்ரபத்த்யுபதேசத்தைப் பண்ணினாப்போலே ... (இவரும்) “அவனுடையுணர்வும் கொண்டுணர்ந்து” என்று அவனருளிச்செய்த ப்ரபத்திரூப ஜ்ஞாநத்தை ஸஹாயமாகக் கொண்டு அத்தையறிந்தென்கையாலே பக்த்யங்கத்வேநவும் “மற்றோன்றில்லை”, “சரணமாகும்” என்கிறவற்றாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவும் இரண்டு வகையான ப்ரபத்தியையு முபதேசிக்கையாலே ஏதத் ப்ரதியார்த்த ஸாம்யத்தைக் கொண்டு “மாயனன்றோதிய வாக்கு” என்கிற ஸ்ரீகீதையோடொக்கச் சொல்லப்படுமென்கை. “ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே” என்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே “ஜநம் கர்மசமே திவ்யமேவம் யோவேத்தி தத்வத: த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி ஸோர்ஜூந” என்றாப்போலே, “இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடுயர்விற் சென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை” என்று சொன்ன அவதார ரஹஸ்ய வைபவம், “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந:” என்றாப்போலே “பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப்புரிவதுவும் புகைபூ” என்று சொன்னவவன் ஸ்வாராததை முதலாகக் கீழ்நுத்தங்களையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளை க்ரமத்திலே ப்ராப்ய ஸாதநங்களி னெல்லையிலே மூட்டுகையும், ஸாத்யோபாயங்களிலே பரந்து ஸித்தோபாயத்தை மறைத்து உபதேசிக்குமிடத்தில் வைபவம் தோற்ற வெளியிடுகையுமானவற்றையும் நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (ப்ரபத்தி த்வைவித்யம்) - கீதையில் (7-14) - தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே - அந்த உலகில் உள்ள அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டதும், மூன்று குணமயமாக உள்ளதும் ஆகிய எனது மாயையானது கடப்பதற்கு அரிதே ஆகும்; யார் என்னைச் சரணம் புகுகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையை எளிதாகக் கடக்கிறார்கள் - என்றும், கீதை (18-62) - தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத - அனைத்துவிதங்களிலும் ஸர்வேச்வரனைக் காரணம் அடைவாயாக - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் மூலம் அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியும், கீதை (18-66) - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - அனைத்து தர்மங்களையும் துறந்து - என்பதன் மூலம் சுதந்திரமானவன் என்பதை விடுத்த ப்ரபத்தியும் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (1-3-5) - அவனுடையுணர்வும் கொண்டுணர்ந்து - என்று அவன் அருளிச்செய்த ப்ரபத்தி குறித்த ஞானத்தைத் துணையாகக் கொண்டு, அதனை அறிதல் என்பதால் பக்திக்கு அங்கமாக உள்ள ப்ரபத்தியையும்; திருவாய்மொழி (9-1-7) - மற்றொன்றில்லை - என்றும், திருவாய்மொழி (9-10-5) - சரணமாகும் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் சுதந்திர ப்ரபத்தியையும் அருளிச்செய்தார். ஆக இப்படியாக நான்முகன் திருவந்தாதி (71) - மாயனன்றோதிய வாக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையுடன் ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது. “ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்ற பதம் மூலம் கீதையில் (4-9) - ஜந்ம கர்மசமே திவ்யமேவம் யோவேத்தி தத்வத: த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந அர்ஜுனா! - எனது பிறப்பு மற்றும் செய்கை தெய்வீகமானவை ஆகும். அவற்றில் களங்கம் ஏதும் இல்லை. இவ்விதம் யார் அறிகிறானோ அவன் சரீரத்தை துறந்த பின்னர் மீண்டும் ஒரு பிறவியை அடையாமல் என்னையே அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (1-3-11) - இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடுயர்விற் சென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை - என்பதன் மூலம் அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் குறித்து உரைத்தார் என்பதும்; கீதையில் (9-26) - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந: - யார் எனக்கு பக்தியுடன் இலை, மலர், பழம், தண்ணீர் போன்றவற்றைச் சமர்ப்பிக்கிறானோ, பக்தியுடன் பலன் எதிர்பாராமல் அளிக்கப்பட்ட அவற்றை நான் ப்ரியத்துடன் ஏற்கிறேன் - என்று கூறப்பட்டது போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (1-6-1) - பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப்புரிவதுவும் புகை பூ - என்பதன் மூலம் எளிதாக ஆரதிக்கப்படக்கூடிய விதமாக அவன் உள்ளான் என்பதும் கூறப்பட்டது. மேலும் சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணியுள்ள

ஸம்ஸாரிகளைச் சரியான வழியில் தகுந்த பேற்றினை அடைய வைக்கும் சாதனங்களில் ஈடுபடுத்துதல் மற்றும் ஸாத்ய உபாயங்களில் நிலை நின்று, ஸித்தோபாயத்தை மறைத்து உபதேசிக்கும் இடத்தில் வைபவத்தை வெளிப்படும்படியாக உரைத்தல் ஆகியவை காண்க.

3-7-6 அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப்பிரான் தன்னைத்

**துளிக்கும் நறுங்கண்ணித் தூமணி வண்ணனெம்மான் தன்னை
ஒளிக்கொண்ட சோதியை உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர்
சலிப்பின்றி யாண்டு எம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங் காப்பரே**

பொருள் - காப்பாற்றும்போது தன்னைக் காட்டிலும் மேலானவர்கள் யாரும் இல்லை என்பது போன்று தன்னையே அளிப்பவனாகவும்; தனது அடியார்களுக்கு எளியவனாகவும்; திருச்சக்கரத்தாழ்வானை ஏந்திய அழகு, மது பொருந்திய பரிமளம் நிறைந்த மாலை அழகு, தோஷம் இல்லாத மாணிக்கம் போன்ற வடிவழகு ஆகியவற்றைக் காண்பித்து உபகாரம் செய்பவனாகவும்; இப்படியாக இருந்து, என்னைத் தனக்கே உரிமையானவன் என்று எழுதி எடுத்துக்கொண்ட ஸ்வாமியும்; அதன் காரணமாக விளைந்த மகிழ்வால் ஒளிர்வனும் ஆகிய அவனை மனதால் அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள், எம்மை ஒருபோதும் கைவிடாமல் அடிமை கொண்டு, அனைத்து ஜந்மங்களிலும் காப்பாற்றியபடி இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளைத் திரள அநுபவிக்கும்வர்கள் எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த ஐந்து பாசுரங்களில் கூறப்பட்டதான இவனுடைய ஸௌந்தர்யம் போன்ற அனைத்தையும் ஒன்றாக அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களே எனக்கு ரக்ஷகர்கள் ஆவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அளிக்கும் பரமனை) இவ்வாத்மாக்களை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு அவ்வருகில்லாதவனை. அன்றிக்கே உபகரிக்குமிடத்தில் மேலில்லாதவனென்னுதல், அளிக்கை - ரக்ஷிக்கையும், கொடுக்கையும். (கண்ணனை) அளிப்பது தன்னையிறே;

“எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்”. (ஆழிப்பிரான் தன்னை) “நாயுதாநி” என்கிறபடியே, தன்னோடு ஆயுதத்தோடு வாசியற “பக்தாநாம்” என்றிருக்குமவனை; “ஆளும் பரமனை” என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. (துளிக்கும் இத்யாதி) அவ்வளவிலகப்படாதாரை அகப்படுத்துகைக்கு ஈடான கண்ணியிருக்கிறபடி. (துளிக்கும் நறுங்கண்ணி) திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி பெற்று மது ஸ்யந்தியா நிற்பதாய், நறுநாற்றத்தையுடைய திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய்; “நறுந்துழாய்ப் போதனை” என்கிறத்தை நினைக்கிறது. (தூமணி வண்ணன் எம்மான் தன்னை) பழிப்பற்ற நீலமணி போலேயிருக்கிற திருதிறத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனை; “மணியை வானவர் கண்ணனை” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளை எழுதிக்கொண்டபடியே காணும் இவரையும் எழுதிக்கொண்டது; “படிகண்டறிதியே” என்னக் கடவதிறே; “தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்” என்றத்தை நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (அளிக்கும் பரமனை) - இந்த ஆத்மாக்களைக் காப்பதில் தனக்கு நிகரானவர்களும் மேம்பட்டவர்களும் இல்லாதவன். அல்லது உபகாரம் செய்வதில் தனக்கு மேம்பட்டவர்கள் யாரும் இல்லாதவன். அளிக்கை என்பதற்கு காப்பாற்றுதல் மற்றும் கொடுத்தல் என்று இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. (கண்ணனை) - அவன் அளிப்பது தன்னையே அல்லவோ? திருவாய்மொழி (2-7-11) - எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் - என்றது காண்க. (ஆழிப்பிரான் தன்னை) - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - நாயுதாநி - உனது ஆயுதங்கள் உனக்காக அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய ஆயுதங்களைப் போன்றே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி தனது “பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காகவே” உள்ளவனை; இங்கு திருவாய்மொழி (3-7-2) - ஆளும்பரமனை - என்பதை எண்ணுகிறார். (துளிக்கும் இத்யாதி) - ஒரு விலங்கு தப்பிப்பதற்கு முயற்சி செய்தால் அதனைப் பொறி வைத்துப் பிடிப்பது போன்று, இவனிடம் உள்ள ஆயுதங்களின் அழகில் மயங்காமல் தப்பித்தால், அவர்களைப் பிடிப்பதற்கான பொறி போன்று இவனுடைய நாறும் மாலையும் உள்ளன. (துளிக்கும் நறுங்கண்ணி) - இவனுடைய திருமேனியின் தீண்டுதல் காரணமாக அதிகமான அழகு பெற்று, தேன் பெருகி நிற்பதாக உள்ள, நறுமணத்துடன் கூடிய துளசிமாலையைக் கொண்டவன். இதன் மூலம் திருவாய்மொழி (3-7-3) - நறுந்துழாய்ப் போதனை - என்பதை எண்ணுகிறார். (தூமணிவண்ணன் எம்மான் தன்னை) - எந்தவிதமான சேதமும் இன்றி உள்ளதான நீலமணி போன்றுள்ள தனது திருமேனி நிறத்தைக் காண்பித்து, என்னை அவனுக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் வசப்பட்டவன்

அல்லன் என்னும்படிச் செய்தவன். திருவாய்மொழி (1-10-11) - மணியை வானவர் கண்ணனை - என்பதில் கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளை எவ்விதம் தனக்காகவே என்றிருக்கும்படி எழுதி வாங்கிக் கொண்டானோ, அதே போன்று இவரையும் செய்தான். முதல் திருவந்தாதி (85) - படிகண்டறிதியே - என்ற பாசுரத்தில் “படி” என்ற சொல் மூலம் திருமேனி கூறப்பட்டது காண்க; இதன் மூலம் திருவாய்மொழி (3-7-2) - தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன் - என்பதை எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒளிக்கொண்ட சோதியை) நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை; “பயிலுஞ் சுடரொளி” என்றத்தை நினைக்கிறது. (உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர்) குணங்களை அநுஸந்தித்து வித்தராய் வாய்விட மாட்டாதேயிருக்குமவர்கள் கிடீர். (சலிப்பின்றி ஆண்டு எம்மை) பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணினால் ப்ரஹ்மாத் யைச்வர்யங்களைக் கொண்டு மீளவுமாம், ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமானாலாயிற்று மீளாதொழிவது. மீண்டார்களாகிலும் “திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக்காணு”மித்தனையிறே. “தெரிவைமா ருருவமே மருவி” என்கிறபடியே பலவுருச் சொல்லிப் போகவேண்டாதே, இவ்வோருருவிலும் போரும்படியிறே அவர்கள் சொல்லுவது. (சன்ம சன்மாந்தரம் காப்பரே) ஜந்ம பரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷிப்பார்கள். கீழிற்பாட்டுக்களிலே, ஜந்மத்தை ஆதரித்தார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் ஆதரத்தாலே; இங்கு அவர்கள் செய்யும்படி சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - (ஒளிக்கொண்ட சோதியை) - தனக்கு மேம்பட்ட ஏதும் இல்லை என்னும்படியான தேஜஸ் பொருந்திய திருமேனியைக் கொண்டவனை; இதன் மூலம் திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் சுடரொளி - என்பதை எண்ணுகிறார். (உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர்) - அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் புகழ்பவர்கள் என்று கூறாமல், “உள்ளத்தில் கொண்டவர்கள்” என்று கூறுவதன் காரணத்தை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எண்ணியபடி இருந்து, அதனால் மகிழ்ந்து, வாய் பேச இயலாமல், உள்ளத்தால் மட்டுமே எண்ணியபடி இருப்பார்கள் என்று கருத்து. (சலிப்பின்றி ஆண்டு எம்மை) - சலிப்பு என்றால் சலநம். பகவானை அண்டி நிற்கும்போது, அவன் மூலம் வருவதான நான்முகனாக இருத்தல் முதலான பதவிகளையும், செல்வங்களையும் பெற்றுத் திரும்பி விடுவர். ஆனால் அவனுடைய அடியார்களிடம் செல்லும்போது அவ்விதம் அவர்களை

விடுத்துத் திரும்பமாட்டார்கள். திரும்பினாலும், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (3) - திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்கள் நிலை இருக்கும். பெரியதிருமொழி (1-1-3) - தெரிவைமார் உருவமே மருவி - என்பதற்கு ஏற்ப பலவற்றையும் விரும்பிச் செல்லாமல், ஒவ்வொரு கோபிகைக்கு ஒரு க்ருஷ்ணன் என்று நின்ற இந்த ஒவ்வொரு ரூபத்திலும் நிலைநிற்பதையே பாகவதர்கள் நியமிப்பர். (சன்ம சன்மாந்தரம் காப்பரே) - பல பிறவிகளில் புகுந்துவிடாமல் காப்பாற்றுவார்கள். கடந்த பாசுரத்தில் பிறவிகளை விரும்பியவர், இங்கு முரணாகப் பேசுவது ஏன்? காரணம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மீது கொண்டுள்ள ப்ரேமை காரணமாக, அவர்கள் செய்வதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

**3-7-7 சன்மசன்மாந்தரம் காத்து அடியார்களைக் கொண்டு போய்த்
தன்மை பெறுத்தித்தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளு மப்பனைத்
தொன்மை பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டீர்
நன்மை பெறுத்து எம்மை நாளாய்யக் கொள்கின்ற நம்பரே.**

பொருள் - தொடர்ந்து ஏற்பட்டபடி உள்ளதான பல பிறவிகளும் நேராதபடி காப்பாற்றி, தங்களுக்கு பகவானிடம் உள்ள அடிமைத்தன்மை குறித்த ஞானம் உள்ள அடியார்களை, பரமபதத்தில் கொண்டு சேர்த்து, அவர்களுடைய உண்மையான ஸ்வரூபமானது மீண்டும் அவர்களுக்குத் திரும்பும்படிச் செய்து, தனது திருவடிகளின் கீழ் அவர்கள் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாகக் செய்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஸ்வாமியுடைய உபகாரத் தன்மையைப் பலவிதமாகப் பிதற்றியபடி உள்ளவர்கல் குறித்துச் சிலர் பிதற்றியபடி இருப்பார்கள். அவர்கள் எங்களுக்கு ஏற்ற நன்மையை நாங்கள் அடையும்படியாகச் செய்து, எங்களை எப்போதும் உயர்த்தவல்ல நம்பகத்தன்மை கொண்டவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - ஆச்ரித விஷயத்தில் அவன் பண்ணும் மஹோபகாரங்களிலே வித்தரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் கிடீர் எனக்கு ஏற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

விளக்கம் – “தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் அவன் செய்யும் மிகப் பெரிய உபகாரங்களை எண்ணியபடி இருந்து, அதில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களிடம் தங்களை இழந்து நிற்பவர்களே எனக்கு எப்போதும் ஸ்வாமிகள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து) பஞ்சாக்நி வித்யையில் சொல்லுகிறபடியே மேகத்திலே புக்கு வர்ஷரூபத்தாலே பூகதமாய், வீஹியிலே புக்கு அந்நரூபத்தாலே புருஷன் பக்கலிலே புக்கு, பின்பு பஞ்சமியான ஆஹுதியில் புக்கு, பின்பிறே கர்ப்பமாவது; இப்படி வருகிற ஜந்மபரம்பரைகளை வேர்ப்பற்றோடே அறுத்து. வர்த்தமாந தேஹாவதியாக்கி, பின்பு ஒரு தேஹத்திற் புகாதபடி பண்ணி. இப்படி செய்வது ஆரையென்னில், (அடியார்களை) தன் திருவடிகளிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்கும்வர்களை. (கொண்டுபோய் இத்யாதி) “மரணமானால்” என்கிறபடியே சரீர விச்லேஷத்தளவும் பொறுத்திருந்து அந்திம ஸ்ம்ருதியும் பக்தியும் இவர்களுக்குப் பணியாக்காதே, “அஹம் ஸ்மராமி” என்கிறபடியே தானே நினைத்து, வழிதெரியாதபடியிருக்கிற சதாதிகையான நாடியாலே, “ஹார்த்தாநுக்ருஹீத:” என்கிறபடியே தான் கூடக்கொண்டு புறப்பட்டு, அந்த சரீர விச்லேஷ ஸமயத்தில் இவன் பட்டக்லேசமெல்லாம் தீரும்படியாக அவ்வளவிலே ஒரு பரமாத்ம ப்ரவேசத்தைப் பண்ணுவித்து, சிறு ப்ரஜைகள் நொந்தால் தாயானவள் சிசிரோபசாரம் பண்ணுமாபோலே அவ்வளவிலே மேல்வழி போகைக்கு தரிப்புண்டாம்படி பண்ணி, “உயிர் கொண்டுலோழிய ஓடும் போதோடி அயர்வென்ற தீர்ப்பான்” என்கிறபடியே சென்று முகங்கொடுத்து, கர்மஸம்பந்தமறச் செய்தேயும் வித்யாமாஹாத்மயத்தாலே விரஜையளவும் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் நிற்கும்படி பண்ணி, அர்ச்சிராதி கணங்களோடொக்க ஆளிட்டிராதே, “நயாமி” என்கிறபடியே தானே வந்து, “மாதவன் தன் துணையா நடந்தான்” என்கிற “கள்வன் கொல்”லில் பிராட்டியைப் போலே தன் சிறகின் கீழே கொண்டு, வழியிலுள்ளார் சிரஸாவஹிக்கும்படி இவ்வருகுள்ளவற்றைக் கழித்துப் பரமபதத்திலே கொண்டு புக்கு, “ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூப ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்து, பின்னையும் விடாதே பாதோப தாநமாகத் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக் கொண்டு, இதுதான் இவனுக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே தன் பேறாக நினைத்திருக்கும் மஹோபகரனை.

விளக்கம் - (சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து) - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள பஞ்சாக்கனி வித்யையில் கூறப்பட்டபடி, ஜீவாத்மா மீண்டும் இந்த உலகிற்குத் திரும்பும்போது, தேவர்களால் மேகத்தில் வைக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து மழை வடிவில் இறங்கி, அரிசி முதலான உணவு வடிவத்தில் புருஷனுடைய சரீரத்தில் புகுந்து, பின்னர் ஐந்தாவது ஆஹுதி எனொஅதான விந்துவின் மூலம் பெண்ணின் சரீரத்தில் புகுந்து, அங்கு கர்ப்பம் ஆகிறான். இவ்விதம் வருகின்ற பரம்பரையான ஜன்மங்களை வேருடன் அழித்து, இவ்விதம் உண்டான இந்தப் பிறவி என்பதே இறுதி என்றும், இனியும் ஒரு சரீரத்தில் புகாதபடியும் செய்கிறான். இவ்விதம் யாரைச் செய்கிறான்? (அடியார்களை) தனது திருவடிகளில் தங்களுடைய அனைத்துவிதமான பாரங்களையும் சமர்ப்பணம் செய்தவர்களை. (கொண்டுபோய் இத்யாதி) - திருவாய்மொழி (9-10-5) - மரணமானால் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தச் சரீரத்தை விட்டுப் பிரியும்வரை பொறுத்திருந்து, இறுதி நொடியில் தன்னை எண்ணுவதும் பக்தியும் இவர்கள் செய்யவேண்டிய செயல் என்று இருக்காமல், வராஹ சரமச்சலோகத்தில் - அஹம் ஸ்மராம் - நான் நினைப்பேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தானே அவர்களை எண்ணுகிறான். எந்த வழியாக வெளியே செல்வது என்று அறியாமல் உள்ள ஜீவனை, நூற்று ஒன்றாவது நாடி மூலம், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-2-10) - ஹார்த்தாநுக்ருஹீத: - என்பதற்கு ஏற்ப தானே கையைப் பிடித்துக் கொண்டு செல்வது போன்று அழைத்துச்செல்கிறான். அந்தச் சரீரத்தை விட்டு இந்த ஜீவாத்மா பிரியும்போது ஏற்படுகின்ற மிகுதியான துன்பங்கள் அனைத்தும் தீரும்விதமாக பரமாத்ம ப்ரவேசம் செய்கிறான். சிறிய குழந்தைகள் துன்பம் அடைந்தால் தாயானவள் நன்கு கவனிப்பது போன்று, ஜீவாத்மா மேலே செல்லும்போது, போகும் வழியில் அனைத்தையும் அவன் தாங்கும்படியாகச் செய்கிறான். நான்முகன் திருவந்தாதி (88) - உயிர் கொண்டுடலோழிய ஓடும் போதோடி அயர்வென்ற தீர்ப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப தான் ஓடோடிச் சென்று தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தபடி உள்ளான். அவர்களுக்குக் கர்ம ஸம்பந்தம் நீங்கியது என்றபோதிலும், வித்யையின் பெருமை காரணமாக அவர்கள் விரஜா நதிக்குச் செல்லும்வரை ஸூக்ஷ்ம சரீரம் இருக்கும்படிச் செய்கிறான். அவனை அழைத்து வருவதற்கு அர்ச்சிராதி கணங்கள் போன்றவர்களை அனுப்பாமல், நயாமி - நானே செய்கிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தானே வந்து நிற்கிறான். பெரியதிருமொழி (3-7-4) - மாதவன் தன் துணையா நடந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப பிராட்டி போன்று, தனது சிறகின் கீழ் அந்த ஜீவனைக் கொண்டு வருகிறான். வழியில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் அந்த ஜீவனைத் தங்கள் தலையால் தாங்கும்படியாகச் செய்து, பரமபத்தில் வைக்கிறான். பிறகு

அங்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-3) - ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - தங்கள் ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் பெறுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் அடையும்படிச் செய்கிறான். அத்துடன் நின்று விடாமல், தனது திருவடிகளையே அவர்களுக்கு அணையாக அளித்து, தனது திருவடிகளின் கீழ் அவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, கைங்கர்யம் செய்யும்படிச் செய்கிறான். இவ்விதம் இவன் செய்த அனைத்தையும், இவன் அவர்களுக்குச் செய்யும் உதவிகள் என்று இருக்காமல், இவற்றைத் தனது பேறு என்று இருக்கும் உபகாரகன்.

வ்யாக்யானம் - “ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே” இத்யாதி. (தன்மை பெறுத்தி) ஸ்வஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப் பிறப்பித்து. (அப்பனை) இது தன்னை இவன் சேதனாகையாலே உபகாரமாக நினைத்திருக்கும்; பாரதந்தர்யத்தாலே அவன் தனக்காகச் செய்தானாயிருக்கும். (தொன்மை பிதற்றவல்லாரை) ஸ்வாபாவிகமான ஓளதார்ய குணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுவர்களை. “தாநஹம் த்விஷத:” என்று தள்ளுமாறு இவன் செய்த குற்றங்களைக் கண்டாகையாலே ஓளபாதிகமிறே; ஸ்வாபாவிகமான நிலையாவது இப்படி ரஷிக்கை. (பிதற்றுமவர் கண்டீர்) அந்தபுர வ்ருத்தாந்தம் இவர்களுக்கு நிலமாவதே என்று அவர்கள் விஷயத்திலே ஈடுபட்டு ஏத்துமவர்கள் கிடீர். (நன்மை பெறுத்து) பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ ஸம்பத்தையுண்டாக்கி. (எம்மை நாளாய்யக் கொள்கின்ற நம்பரே) நமக்கு அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை யாவதாத்தம்பாவி நடத்தக் கடவ விச்வஸநீயர்; முதலிகள் என்றுமாம்.

விளக்கம் - ஆனால் “ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு சிலர் மோசஷம் என்பது ஐக்யமே என்று கூறும்போது, இவர் மோசஷம் என்பது திருவடிகளின் கீழ் சேருதல் என்பது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே - எனது ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்த ஒருவர், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்பவர் ஆகிறார் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். (தன்மை பெறுத்தி) - அவர்கள் தங்களுடைய மறைந்திருந்த ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் அடையும்படிச் செய்கிறான். (அப்பனை) - ஆனால் இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் சேதனனுக்குச் செய்பவற்றை அவன் தன்னுடைய பேறாக எண்ணியிருப்பவன் என்றுள்ளபோது, இவை இந்தச் சேதனனுக்கு உபகாரமாக உள்ளது

என்பது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அனைத்தும் அவனுடைய சரீரமாக உள்ளதால், அப்படிப்பட்ட பாரதந்திரியம் காரணமாகத் தனக்காகச் செய்தான் என்றிருப்பான். (தொன்மை பிதற்றவல்லாரை) - அவனுக்கு இயற்கையாகவே அடைந்துள்ளதான தாராள குணத்தை எந்தவிதமான வரிசையும் இன்றி, வாய்க்கு வந்தபடிப் புகழ்ந்து நிற்பவர்களை. கீதை (16-19) - தாநஹம் த்விஷத: - என்னை வெறுப்பவர்களை - என்பதன் மூலம் பகவானுக்கு ஒதுக்கும் தன்மையும் உண்டு என்றாகிறது. ஆனால் அந்தத் தன்மையானது சேதநனுடைய குற்றங்கள் காரணமாக உண்டாகின்றன அல்லாமல் அவனுக்கு இயல்பானது அல்ல. இவனுடைய இயல்பான நிலையானது காப்பாற்றுதலே ஆகும். (பிதற்றுமவர் கண்டீர்) - “இவ்விதம் அவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகக் கொண்டு செல்லுதல் போன்றவற்றைச் செய்கிறானே”, என்று அடியவர்களைக் கண்டு வியந்து, அவர்களிடம் ஈடுபட்டு, அவர்களைப் புகழ்பவர்கள். (நன்மை பெறுத்து) - பாகவதர்களுக்கு அடிமையாதல் என்பது முடிய செல்லக்கூடியதான பகவத் அடிமை என்ற தன்மையை ஏற்படுத்தி. (எம்மை நாளூய்யக் கொள்கின்ற நம்பரே) - நாம் அவனுடைய திருவடிகளில் நம்முடைய உயிர் உள்ளவரை கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவல்ல நம்பத்தக்கவர்கள். “முதலிகள்” என்றும் கூறலாம்.

3-7-8 நம்பனை ஞாலம் படைத்தவனைத் திருமார்பனை

உம்பருலகினில் யார்க்கும் உணர்வரியான் தன்னைக்

கும்பி நரகர்களேத்துவரேலும் அவர் கண்டீர்

எம்பல் பிறப்பிடைதோறு எந்தோமுகுலம் தாங்களே

பொருள் - அனைவருக்கும் நம்பலாம்படி தஞ்சமாக உள்ளவனாகவும், தன்னை அனைவரும் அண்டி நின்று அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடி ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவனும், மஹாலக்ஷ்மியை எப்போதும் தனது திருமார்பில் கொண்டவனும், மேல் உலகில் உள்ள எத்தனை அதிசயமான ஞானத்தைக் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் அறிய இயலாதவன் என்ற பெருமை கொண்டவனும் ஆகிய அவனை - கும்பீபாகம் என்பது போன்ற நரகத்தில் உள்ள பாபங்கள் செய்தவர்களாக உள்ளபோதிலும் அவனைப் புகழ்ந்து நிற்பவர்கள் என்றால், அவர்களே நாங்கள் எங்களுடைய ஒவ்வொரு பிறவியிலும் வணங்குவதற்கும், அடிமை செய்வதற்கும் ஏற்றவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை - அவனுடைய ஸ்ரீய:பதித்வத்திலே தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய “மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக உள்ள தன்மை” என்பதற்குத் தோற்றுப் போனவர்களே எனக்கு நாதர்கள் ஆவர் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நம்பனை) நம்பப்படுமவனை. ஏதேனும் துர்த்தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனை. கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை. இவனை யொழிந்த பந்துக்கள் விச்வஸநீயரல்லர் என்கை. “ஸ பித்ரா ச”. “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்” இத்யாதி. மஹாவ்யாதியாளனானவன், “எனக்கு இன்னபோதிலே இன்ன வ்யாதி வந்து நலியும்; அப்போது நான் என்னையறியேன், பிரானே! அப்போது என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று ஸ்வஸ்த தசையிலே அறிவித்து வைத்தால் அவர்கள் உணர்ந்திருந்து நோக்குமாபோலே, தான் தனக்கு உதவாத தசையிலும் ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கும்படி.

விளக்கம் - (நம்பனை) - காப்பாற்றும் செய்கையில் நம்பத்தக்கபடி உள்ளவனை. எத்தகைய அபாயமான நிலையாக இருந்தாலும் ஆத்மாவிற்கு அடைக்கலமாக உள்ளவன். கடந்த பாசுரத்தில் கூறியபடி, அடியார்களை நாம் நம்பலாம்படி இருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளவன். இவன் அல்லாமல், மற்ற உறவினர்கள் யாரும் நம்பத்தக்கவர்கள் அல்லர். ஆனால் உறவினர்கள் கைவிடுவார்களோ என்றால், ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - ஸ பித்ரா ச - இராமனை எதிர்த்த காகாஸுரன் தனது தந்தையாலும் கைவிடப்பட்டான் - என்றது காண்க. பெரியதிருமொழி (8-9-7) - பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் - என்பதும் காண்க; இந்தப் பாசுரத்திற்கான வ்யாக்யானத்தை இங்கே அருளிச்செய்கிறார். பெரிய நோய் கொண்ட ஒருவன், “எனக்கு இந்த நோயானது இன்ன நேரத்தில் தீவிரம் அடையும் என்பதை நான் அறியமாட்டேன். அப்போது நான் என்னையும் அறியும் நிலையில் இருக்கமாட்டேன். எனது பிரானே! அப்போது நீ வந்து என்னைக் காக்கவேண்டும்”, என்று நன்றாக உள்ள நிலையில் கூறி வைத்தால், தானே தனக்கு உதவிட இயலாத நிலையில் ஸர்வேச்வரன் வந்து ரக்ஷிப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ பித்ரா ச) இத்யாதி; ஈச்வரன் தனக்கும் ஆகாதவன்றும் தஞ்சமாவான் தானேயாயிற்று. பெருமாள்பக்கல் பண்ணின அபகாரத்தைக் கண்டு தமப்பன் கைவிட்டான். சகாரத்தாலே, தாயும் கைவிட்டாளென்கிறது; அவள் பற்று முன்னாகப் பற்றும் இவன் விடும்போது அவளும் விட்டாளாகவேணுமிறே. வாத்ஸல்யம் உறைத்த இடத்திலேயிறே முந்துற விழுவது; ஆகையாலே, அவள் காலிலே முந்துற விழுந்தான்; அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப் புறப்பட்டு நின்றாள்; இவனும் குடநீர்வழித்து நின்றான். (பரித்யக்த:) இவன் வருத்தஹாநி கண்டு “பண்டே விட்டிலோமோ?” என்றார்கள். (ஸுரைச்ச) மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜாதீயர் விடாதே கைக்கொள்ளுவர்களாயிற்று “இவர்கள் முடிய விடுகிறார்களோ?” என்னுமத்தாலே “அவர்களுக்கு ப்ரியம்” என்று நினைத்து. (ஸ மஹர்ஷிபி:) அவர்கள் விட்டாலும் விடாத ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநரான ருஷிகளும் விட்டார்கள். ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்கு விஷய வ்யவஸ்ததை உண்டிறே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க்குப் பணியன்றிறே காக்கை நோக்குகை; ஆகையாலே, (த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய) லோகங்களில் திறந்து கிடந்த வாசலெல்லாம் ஒருகால் நுழைந்தாற்போலே ஒன்பதின் கால் நுழைந்தானுயிற்று, “ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகிலும் க்ருபை பிறக்கக்கூடுமோ?” என்று; இவன் புகப்புக்கத் தள்ளிக் கதவையடைத்தார்கள். (தமேவ சரணங் கத:) தன்மேலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தானுயிற்று. அதாவது “அரிசினத்தால் ஈன்றதாயகற்றிடினும் மற்றவள்தனருள் நினைந்தே அழுங்குழவி” என்கிறபடியே, அவன் திருவடிகளை யொழியப் புகலில்லாமை.

விளக்கம் – அடுத்து சிங்கம் ஒன்று நடக்கும்போது மீண்டும் திரும்பி நோக்குவது போன்று மேலே கூறிய இராமாயண ச்லோகத்திற்கான வ்யாக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். அந்த ச்லோகமானது இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: - அந்தக் காகம் தனது தந்தையாலும் தேவர்களாலும், அனைத்து முனிவர்களாலும் கைவிடப்பட்டது - என்றும், (38-34) – த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய தமேவ சரணம் கத: - மூன்று லோகங்களையும் சுற்றித் திரிந்த அந்தக் காகம் இராமனையே சரணம் புகுந்தது – என்றும் உள்ளதாகும். (ஸ பித்ரா ச) - ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஆகாதவன் என்றுள்ளபோதிலும் தஞ்சம் அளிப்பது அந்த ஸர்வேச்வரனே ஆவான். இராமனிடம் அந்த காகாசுரன் செய்த தவறைக் கண்டு அவனுடைய தந்தையும் அவனைக் கைவிட்டான். ச்லோகத்தில் உள்ள “ச” என்ற எழுத்து மூலம் தாயும் கைவிட்டாள் என்று தேறுகிறது.

தாயானவன் பற்றுகின்ற தந்தை கைவிடும்போது, அவளும் கைவிடவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் அவன் ஏன் முதலில் தாயை அடைந்தான் என்றால், வாத்தலயம் வெளிப்படும் இடத்திற்கு அல்லவோ முதலில் செல்லவேண்டும் என்பதால் ஆகும். அதனால் முதலில் அங்கு சென்றான். ஆனால் தன்னால் அவனைக் காப்பாற்ற இயலாது என்பதை அவள் தனது சொற்கள் மூலம் உரைக்காமல் கண்களுக்கு மைதீட்டி, மஞ்சள் பூசித் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டதன் மூலம், அவனுடைய ஹிம்ஸையில் தனக்கு ஏற்பட்ட ப்ரீதியை வடிவத்தில் காண்பித்தாள்; தந்தையும் குடத்தில் நீரை எடுத்து, “நீ எனக்கு இனி ஏதும் இல்லை”, என்று கூறினான். (பரித்யக்த) - அவனுடைய தாய் தந்தையர் தங்களுக்குள், “இராமனுடைய அஸ்திரத்திற்குப் பயந்து கைவிட்டோம் என்று கூறுவர். இவனுடைய தாழ்ந்த குணங்கள் கண்டு முன்பே கைவிட்டிருக்கலாம் அல்லவோ?”, என்று பேசிக்கொண்டனர். (ஸுரைச்ச) - ஆனால் தாய்தந்தையர்கள் கைவிட்டாலும், தன்னை ஒத்துள்ளவர்கள் கைவிடாமல் இருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு ப்ரியம் அதிகம் என்று எண்ணி தேவர்களிடம் சென்றால், அவர்களும் அவனைக் கைவிட்டனர். (ஸ மஹர்ஷிபி:) - தேவர்கள் கைவிட்டாலும், தங்களை அடைந்தவர்களைக் கைவிடாமல் இருத்தல் என்ற தன்மையை முதன்மையாகக் கொண்டுள்ள ரிஷிகளும் கைவிட்டனர்; காரணம் “இவ்விதம் நம்மை அடைந்தவரைக் காப்பாற்றுவதற்கும் ஒரு வரையறை உண்டு” என்று அவர்கள் எண்ணியதால் ஆகும். பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டில் உள்ள வேறு யாராவது உதவுவார்களோ என்றால், அவர்களுக்கு இது கடமை அல்ல அல்லவோ? என்றாலும் யாராலும் உதவுவார்களோ என்று எண்ணி, (த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய) - இந்த லோகத்தில் எந்தெந்த வாயில்கள் காப்பாற்றும் என்று எண்ணியவனாக, ஒருமுறை அல்லாமல் ஒன்பதுமுறை புகுந்து பார்த்தான்; ஒருமுறை அல்லாவிடினும் பின்னர் மனம் மாறி நம் மீது கருணை ஏற்படுமோ என்று எண்ணினான். ஆனால் அவன் உள்ளே புகுந்தவுடன் வெளியேற்றிக் கதவைத் தாளிட்டனர். (தமேவ சரணம் கத) - இறுதியாக தன் மீது ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ஏற்றியபடி நிற்கின்ற இராமனிடமே வந்து சரணம் புகும்விதத்தில், அவன் திருவடிகளின் விழுந்தான். பெருமாள் திருமொழி (5-1) - அரிசினத்தால் ஈன்றதாயகற்றிடினும் மற்றவள்தனருள் நினைந்தே அழுங்குழவி - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனுடைய திருவடிகள் அல்லாமல் இவனுக்கு வேறு புகலிடம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - இப்படி எல்லா அவஸ்தைகளிலும் விச்வஸநீயன் ஸர்வேச்வரனே. எங்கே கண்டோம்? என்னில், (ஞாலம் படைத்தவனை) தனக்கு, தானுமின்றிக்கே பிறருமின்றிக்கே அசிதவிசேஷமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே, புருஷார்த்தோபயோகியான சரீரத்தை யுண்டாக்கினவனை. அது ஆருக்கு ப்ரியமாக? என்னில், (திருமார்பனை) அவளுக்கு ப்ரியமாக; “யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீந:” என்னக்கடவதிறே. (உம்பர் இத்யாதி) உபரிதக லோகங்களில் எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநர்க்கும் அறியவொண்ணாதவனை. (கும்பி நரகர்கள்) மஹாபாப பலமாகக் கும்பீ பாகமான நரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவர்களாகில். (அவர் கண்டீர்) ஏதேனும் துர்க்கதரேயாகிலும், அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்கை. (எம் பல் பிறப்பிடைதோறு எம் தொழுகுலம் தாங்களே) நம்முடைய பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும் நாமத்தைச் சொன்னவர்களேயன்று எனக்கு உத்தேசயர்; அவர்கள் குலங்களாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்ய ஸந்தாநம். அந்த துக்காநுபவம் பண்ணாநிற்க, திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்னில், க்லேசாதிசயத்தாலே, “அம்மே! அப்பா!” என்னக்கூடாதோ? என்று காணும் இவர்க்கு நினைவு.

விளக்கம் - இப்படியாக அனைத்துவிதங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும் நம்பிக்கையுடன் சரணம் அடையத்தக்கவன் ஸர்வேச்வரனே ஆவான் என்பதை எங்கு காணலாம் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஞாலம் படைத்தவனை) - ப்ரளய காலத்தில் தன்னையும் அறியாமல், மற்றவரையும் அறியாமல் அசித் பொருள்களைப் போன்று கிடக்கும் நிலையில், புருஷார்த்தத்தை உண்டாக்கித் தருவதற்கு உபயோகமாக உள்ள இந்தச் சரீரத்தை ஏற்படுத்தியவனை. இதனை யாருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படும் என்று செய்தான் என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். (திருமார்பனை) - பெரியபிராட்டிக்கு மகிழ்வு ஏற்படுத்தும் என்பதற்காக. ஸ்ரீஸ்தவத்தில் (1) - யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீந: - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் திருமுகத்தை நோக்கி அந்தத் திருமுகத்தின் குறிப்பறிந்து, அனைத்தையும் செய்கிறான் - என்றது காண்க. (உம்பர் இத்யாதி) - மேல் லோகங்களில் உள்ளவர்களான எத்தனை அதிசயமான ஞானம் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களாலும் அறிய இயலாதவனை. (கும்பி நரகர்கள்) - மிகவும் பாபம் செய்தவர்கள் அனுபவிக்கக்கூடியதான கும்பீபாகம் என்ற நரகத்தில் உழன்றபடி இருப்பவர்கள் என்றாலும், அவர்கள் இவன் திருநாமத்தைக் கூறினால், (அவர் கண்டீர்) - எத்தகைய தீயவினைகளால் அவர்கள் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் என்றாலும், அந்த நிலையிலும் நம்மால்

அடையத்தக்கவர்களே ஆவார்கள். (எம் பல் பிறப்பிடைதோறு எம் தொழுகுலம் தாங்களே) – நம்முடைய பல பிறவிகளிலும், அனைத்து இடங்களிலும் அவனுடைய திருநாமத்தைக் கூறுபவர்கள் மட்டுமே நம்மால் அடையப்படுபவர்கள் அல்லர்; இப்படிப்பட்ட நரகத்தில் இருந்தாலும் அவனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்தால், அவர்களுடைய குலத்தில் உள்ள அனைவருமே எங்கள் குலத்திற்கு ஆசார்யர்கள் ஆவார்கள். ஆனால் அந்த நரகத்தில், மிகுந்த வேதனையை அனுபவிக்கும்போது திருநாமத்தைக் கூறுவார்களோ என்றால், துன்பத்தின் மிகுதி காரணமாக அவர்கள் “அம்மே, அப்பா” என்று கூறமாட்டார்களோ என இவர் எண்ணுகிறார்.

3-7-9 குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை

நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்

வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்று உள்

கலந்தாரடியார் தம் அடியார் எம் அடிகளே.

பொருள் - அனைத்து குலங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதான அந்தணர் முதலான நான்கு பிரிவுகளைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த சண்டாளர்களிலும் மிகவும் தாழ்ந்த சண்டாளர்களாக இருந்தாலும், “தனது வலது திருக்கரத்தில் சக்கராயுதத்தை ஏந்தியுள்ள ஸ்வாமியாகிய நீலமணி போன்று ஸர்வேச்வரனுக்கு நாம் அடிமையாக உள்ளோம்”, என்று எண்ணியபடி, மற்ற எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களுக்கு, அடிமையாக உள்ளவர்களுக்கு, அடிமையாக உள்ளவர்கள், எமக்குத் தலைவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - கையும் திருவாய்யுமான அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

விளக்கம் – “அழகான திருக்கரமும், அதில் ஏந்தியுள்ள திருச்சக்கரமும் என்னும் அழகில் மயங்கித் தோற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமையாக உள்ளவர்கள், எனக்கு ஸ்வாமிகள்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குலம் இத்யாதி) க்ரமவிவாஹத்தாலும், அநுலோம ப்ரதிலோம விவாஹத்தாலுமுள்ள குலங்களை தரிப்பதான ப்ராஹ்மணாதியான நாலு ஜந்மத்திலும் கீழே கீழே போய். (எத்தனை இத்யாதி) அந்தச் சண்டாள ஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாந வ்ருத்தமின்றிக்கே யிருப்பாருமாய், நாம் “சண்டாளர்” என்றால் நோக்காதே போமாபோலே, அவர்கள் தாங்கள் விலங்குமவர்களாகிலும். இவர்கள் உத்தேச்யராகைக்கு என்ன வலக்குறியுண்டு? என்ன; வ்ருத்தவான்களன்றோ இவர்கள் என்று கைமேலே காட்டிக்கொடுக்கிறர் மேல்;

விளக்கம் - (குலம் இத்யாதி) - சரியானபடி நடக்கும் திருமணம், மேல்குலத்தவர் தங்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த குலத்தில் திருமணம் செய்தல், கீழ்க்குலத்தவர் தங்களைக் காட்டிலும் மேல் குலத்தில் திருமணம் செய்தல் போன்றவற்றால் ஏற்படும் குலங்களைத் தாங்கி நிற்பதான அந்தணர் உள்ளிட்ட நான்கு பிரிவுகளைக் காட்டிலும் தாழ்ந்து, மிகவும் தாழ்ந்து நின்று. (எத்தனை இத்யாதி) - அந்தவிதமான சண்டாள குலத்திற்கு உரிய ஞானம் மற்றும் நடத்தை கூட இன்றி உள்ளவர்கள். “சண்டாளர்கள்” என்றால் மற்றவர்கள் திரும்பி நோக்காமல் விலகிச் செல்வது போன்று, சண்டாளர்களே விலக்கிச் செல்கின்றபடி உள்ள சண்டாளர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், இவர்கள் தங்களுடைய வலது தோளில் சக்கரம் பொறிக்கப்பட்டபடி நிற்கின்ற ஒழுக்கம் உள்ளவர்களா ஆவர்; எப்போது என்று அடுத்து கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வலந்தாங்கு சக்கரம் இத்யாதி) – “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்னா, “வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்னுமாபோலே; இவரும் கீழ்ப்பாட்டிலே “திருமார்பனை” என்றார், இங்கே “வலந்தாங்கு சக்கரம்” என்றார். வலவருகே தரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனாய், அதுக்கு ஆச்ரயமான நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வாதிகனுக்கு. (ஆளென்று) “ஸ்வருப ஜ்ஞாநம் முன்பாக அடிமை செய்கையே ப்ரயோஜநம்” என்றிருக்குமவர்களுடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். வ்ருத்தவா னபிமாநத்திலே ஒதுங்கும் இதுவேயிறே வேண்டுவது. அவர்கள் அவனிலும் உத்தேச்யராவர்களிறே.

விளக்கம் - (வலந்தாங்கு சக்கரம் இத்யாதி) - திருப்பல்லாண்டு (2) - வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு - என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு - என்று உரைத்தது போன்று இவரும், கடந்த பாசுரத்தில் “திருமார்பனை” என்று அருளிச்செய்ததைத் தொடர்ந்து இந்தப் பாசுரத்தில் “வலந்தாங்கு சக்கரம்” என்று கூறுகிறார். வலது பாகத்தில் தாங்கப்பட்ட திருச்சக்கரத்தைக் கொண்டவனாக, இந்தச் சக்கரத்தாழ்வானுக்கு புகலிடமாக உள்ள நீலமணி போன்றதும், காண்பவர்கள் கண்களுக்கு இனிமையாகவும் களைப்பைப் போக்கவல்லதும் ஆகிய வடிவழகு கொண்ட மிகவும் உயர்ந்த ஸர்வேச்வரனுக்கு. (ஆளென்று) - “நாம் நம்முடைய ஆத்மாவிற்கு இயல்பாகவே உள்ள ஸ்வரூப ஞானத்தை அடைவதற்கு முன்பாக கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தலே பயன்” என்று இருக்கும் அந்தத் தாழ்ந்த சண்டாளர்களுக்கும், ஒரு சிலர் அடியார்களாக இருப்பர்; அவர்களே எனது ஸ்வாமிகள் என்கிறார். ஸர்வேச்வரனிடம் புகுவது என்பது இதுவே ஆகிறது; அப்படிப்பட்டவர்கள் அவனைக் காட்டிலும் அடையத்தக்கவர்கள் அல்லவோ?

3-7-10 அடியார்ந்த வையமுண்டு ஆலிலை யன்ன வசஞ்செய்யும்

பரியாதுமில் குழவிப்படி யெந்தை பிரான் தனக்கு

அடியா ரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கு

அடியாரடியார் தம்மடியாரடி யோங்களே

பொருள் - த்ரிவிக்ரமனாக நின்று இந்த உலகத்தை அளந்தபோது தனது திருவடிகளுடன் சம்பந்தம் கொண்டதான இந்தப் பூமியை, ப்ரளய ஆபத்து ஏற்பட்டபோது தனது திருவயிற்றில் பாதுகாப்பாக வைத்து ஒரு ஆலிலை மீது திருக்கண்கள் வளர்ந்தபடி, எந்தவிதமான ஒப்பும் இல்லாத சிறிய குழந்தையாகக் கிடந்தான். அப்படிப்பட்ட எங்களுடைய ஸ்வாமிக்கு ஏழு தலைமுறைகள் அடிமையாக நிற்பவர்களுக்கு, நாங்கள் அடிமைப்பட்டவர்கள் ஆவோம்.

அவதாரிகை - அவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சேஷத்வத்தின் எல்லை நிலம் நான் என்கிறார்.

விளக்கம் - “வேறு யாராலும் செய்ய முடியாத செயல்களைச் செய்தபடி உள்ள அவனுடைய வலிமையில் தோற்றுப்போய் நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அடிமைகள் என்பவர்கள் வரிசையில் நான் எல்லையில் நிற்கிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடியார்ந்த வையம் உண்டு) அமுது செய்ய முன்பே அடியிட்ட படியிறே இது. தன் படிக்குக் காற்கூறும் போராதத்தையிறே அமுது செய்தது. திருவடிக்கு அளவான பூமியை அமுது செய்து. (ஆலிலை அன்னவசஞ் செய்யும்) ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே உணவுக்கீடாக இடம்வலங்கொள்ளும். அமுது செய்தபடி ஜரியாமே வலக்கை கீழ்ப்படவாயிற்று கிடப்பது. எல்லார்க்கும் ஒக்குமே தந்தாம் ஜீவந ஹாநி வாராமற் பரிஹரிக்கை. “கூழாட்டுகை” அவனுக்கும் ஒத்திருக்கிறபடி. (படியாதுமில் குழவிப்படி) ஒப்பொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற பிள்ளைத்தனத்தாலே யசோதா ஸ்தநந்தயமும் ஒப்பன்று வடதள சாயிக்கு; “தொட்டில் நின்றும் தரையிலே விழப்புகுகிறோம்” என்று அஞ்ச அறியாத பால்யமிறே அங்கு; “ஆலிலையில் நின்றும் ப்ரயத்திலே விழுகிறோம்” என்று அஞ்ச அறியாத மெளக்த்யமிறே இங்கு. (எந்தை பிரான்) அந்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தாலே என்னைத் தோற்பித்த உபகாரகன்.

விளக்கம் - (அடியார்ந்த வையம் உண்டு) - உட்கொள்வதற்கு முன்பாகவே தனது திருவடிகளால் அளந்து எடுத்துக் கொண்ட இடம். தனது திருவடிகளின் அளவிற்குச் சற்றும் சேராத பூமியை அல்லவோ இவன் அளந்து எடுத்துக்கொண்டான். ஆக தனது திருவடிகளுக்கு ஏற்றபடியான பூமியை அன்று உட்கொண்டான். (ஆலிலை அன்னவசஞ் செய்யும்) - பின்னர் ப்ரளயகாலத்தில் தனது சிறிய வயிற்றுக்குச் சேராத அளவில் உள்ளதான இந்தப் பூமியை உட்கொண்டு, அது ஜீரணிக்காத காரணத்தால், தனது வலது திருக்கரத்தைக் கீழே வைத்தபடி ஆலிலையில் கிடந்தான். தன்னுடைய ஜீவனத்திற்கு ஆபத்து வராமல் காப்பாற்றிக் கொள்ளுதல் அனைவருக்குமே பொருந்தும் அல்லவோ? திருப்பல்லாண்டு (3) - கூழாட்டு - கூழுக்கு ஆட்படுதல் அவனுக்கும் பொருந்துகிறது. (படியாதுமில் குழவிப்படி) - ஈடு இல்லாத பிள்ளைத்தனம் நிறைந்த காரணத்தால், இவ்விதம் ஆலிலையில் சயனித்தபடி உள்ள இவனுக்கு யசோதையிடம் தாய்ப்பால் அருந்திய குழந்தைப்பருவம் கூட ஒப்பாகாது. அப்போது, “தொட்டிலிலிருந்து கீழே விழுந்துவிடப் போகிறோம்”, என்று அஞ்சுவதற்கும் அறியாத குழந்தையாகக் கிடந்தான்; இப்போது, “ஆலிலையிலிருந்து ப்ரளய நீரில் விழுந்துவிடப் போகிறோம்”, என்று

அஞ்சுவதற்கு அறியாத வயதாக உள்ளான். (எந்தை பிரான்) – இப்படிப்பட்ட, யாராலும் செய்ய முடியாத செயல்களைச் செய்தபடி உள்ள திறமை காரணமாக என்னை வென்ற உபகாரகன்.

வ்யாக்யானம் - (அடியார் இத்யாதி) “தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்” என்று சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே, சேஷித்வத்துக்குத் தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதினெல்லையிலே நிற்கிறார். ஐச்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் தன்னோடு ஸஜாதீயரில் ஏற்றத்தை ஆசைப்பட்டு, சஷத்ரியர்க்கு மேலே ஆசைப்பட்டு, இந்திர பதத்தை ஆசைப்பட்டு, ப்ரஹ்மாவினளவில் ஆசைப்படுமாப்போலே இவரும் இவ்வருகில் எல்லையை ஆசைப்படுகிறார். இப்போதும் தம்முடைய ருசிக்கு அவதியுண்டாய் இவ்வளவிலே நின்றாரல்லர்; சந்தஸ்ஸில் இதுக்கு அவ்வருகு போகவொண்ணாமே நின்றதித்தனையிறே. “இப்படி வைஷ்ணவர்களை விரும்பினால் இது லௌகிகரோடு சேராதிருந்ததாகில் ஆழ்வார் விரும்பினத்தை விச்வஸித்தோமாகிறோம்” என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி.

விளக்கம் – (அடியார் இத்யாதி) - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் - ஈச்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான ஈச்வரன் - என்று எஜமானத்தன்மைக்கு அவனுக்கு ஈடாக யாரும் இல்லாதது போன்று, அடிமையாக உள்ள தன்மைக்கு தமக்கு ஈடாக யாரும் இல்லை என்பதாக அதன் எல்லையில் உள்ளார். ஐச்வர்யத்தை விரும்புகிறவர்கள் தங்களுடன் ஒத்த குலத்தில் உள்ளவருடைய ஏற்றத்தை விரும்பி, தொடர்ந்து சஷத்ரியர்கள் மீது ஆசை கொண்டு, தொடர்ந்து இந்திரபதவியை விரும்பி, நான்முகன் பதவிவரை ஆசைப்படுவது போன்று, இவர் அடிமைத்தனத்தின் எல்லையை விரும்புகிறார். ஆனால் இங்கு தான் ஆசைப்பட்ட எல்லையை அடைந்துவிட்டதாக நிற்கவில்லை. பாசுரத்தில் இதற்கும் மேலே “அடியார்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த இயலாது என்பதால் நின்றுவிட்டார். “இவ்விதமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை மட்டுமே விரும்பினால் உலகின் மரியாதையுடன் சேராது என்பதால், ஆழ்வார் விரும்பியதையே நம்பிக்கையுடன் ஏற்கிறோம்”, என்று ஸ்வாமி நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார்.

3-7-11 அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய அன்றைவர்க் கருள்செய்த

நெடியோனைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல்கள்

அடியார்ந்த வாயிரத்துள் இவை பத்து அவன் தொண்டர்மேல்

முடிவு ஆரக் கற்கிற்கில் சன்மஞ் செய்யாமை முடியுமே

பொருள் - தங்களுடைய ராஜ்யமானது நிலைத்திருக்கும்விதமாக வந்த துரியோதனன் உள்ளிட்ட கௌரவர்கள் நூறு பேரும் முடிந்துபோகும் விதத்தில், முன்பு பாண்டவர்கள் ஐந்து பேருக்கும் அனைத்துவிதமான உபகாரங்களையும் செய்த உயர்ந்தவனைக் குறித்து, திருக்குருகூர் நகரத்தின் தலைவராகிய நம்மாழ்வாருடைய ஆயிரம் பாசுரங்களில், அவனுடைய அடியார்கள் குறித்து உரைக்கப்பட்ட இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்க வல்லவர்கள் மீண்டும் பிறவி ஏற்படாதபடி முடிவர்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் பாகவத சேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதை வெளிப்படுத்துவதான இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், இந்தப் புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய) பாண்டவர்களை அரக்குமாடத்திலே அகப்படுத்தியும், சூதிலே தோற்பித்தும், வநவாஸாதிகளைப் பண்ணுவித்தும், தாங்கள் புத்ரமித்ராதிகளாலே பல்கி ராஜ்யத்திலே வேர் விழுந்த துர்யோதனாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி. (அன்று) அவர்களாலே நிரஸ்தரான அன்று. (ஐவர்க்கு அருளிச்செய்த நெடியோனை) இரண்டிடத்திலும் ஒக்குங்காணும் ஐவர்க்கு அருள்செய்கை. இங்கு திசைதிசை வலித்தெற்றுக்கின்ற ஐவர்க்கு அருள் செய்தானிறே, அங்கு அவர்களாலே எற்றுண்ட ஐவர்க்கு அருளிச்செய்தான். (ஐவர்க்கு) இவர்களுடைய ஆனைக் குதிரை யுள்ளிட்டவை அவர்கள் பறித்துக் கொள்ள. “யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச” என்கிறபடியே இழந்தவையெல்லாம் தானேயாய் நின்றான். (நெடியோனை) பாண்டவர்கள் கார்யஞ்

செய்து போகிற அன்றும், “நாதிஸ்வஸ்தமநா:” என்று அவர்கள் கார்யமென்றும் செய்யப் பெற்றிலோம் என்றிருந்தபடி.

விளக்கம் – (அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய) - அடி என்றால் வேர்; அதாவது புத்திரர்கள், நண்பர்கள் என்று அனைவறையும், அவர்களுடைய சந்ததியையும் சேர்த்து. பாண்டவர்களை அரக்குமாளிகையில் அகப்படுத்தியும், சூதாட்டத்தில் வென்றும், கானகத்திற்குத் துரத்தியும் செய்த துரியோதனை உள்ளிட்டவர்கள் அனைவரும் அடியுடன் அழியும்படியாக. (அன்று) - அவர்களால் தள்ளப்பட்ட அன்று. (ஐவர்க்கு அருளிச்செய்த நெடியோனை) – இரண்டு இடங்களிலும் ஒரே போன்று உதவி செய்தான். திருவாய்மொழி (7-1-10) – திசை திசை – என்பதற்கு ஏற்ப நம்மைத் தாக்குவதான ஐந்து புலன்கள் மூலம் ஏற்படும் துக்கத்தை நீக்கி நமக்கு அருள் செய்கிறான், அங்கு கௌரவர்களால் துக்கம் அடைந்த ஐந்து பாண்டவர்களுக்கு அருள்செய்தான். (ஐவர்க்கு) – பாண்டவர்களுடைய யானைப்படை, குதிரைப்படை போன்ற அனைத்தையும் கௌரவர்கள் பறித்துக் கொண்டனர். அப்போது மஹாபாரதம் - யஸ்ய மந்தரீ ச கோப்தா ச - மந்திரி, காப்பவன் ஆகியவனாக – என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் இழந்தது அனைத்தும் தானேயாகும்படி அவர்களிடம் நின்றான். (நெடியோனை) - பாண்டவர்களுக்காக இத்தனை உபகாரங்கள் செய்தபோதிலும், நாதிஸ்வஸ்தமநா: – ஏதும் செய்யவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, “அவர்களுக்காக நாம் ஏதும் செய்யவில்லையே”, என்று நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (தென்குருகூர் இத்யாதி) ஆழ்வார் பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமான கைங்கர்யத்தை வாசிகமாகப் பண்ணுகையாலே அந்தரங்க வருத்தியாயிற்று ஸர்வேச்வரனுக்கு. (அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்) ருக்வேதம் போலவும், “பாதபத்தோ அக்ஷரஸம்:” என்கிற ஸ்ரீராமாயணம் போலவும் பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். (அவன் தொண்டர் மேல் முடிவு) இதில் ஸர்வேச்வரனைச் சொன்னவிடங்கள் உபஸர்ஜந கோடியிலேயாமித்தனை. (ஆரக் கற்கிற்கில்) நெஞ்சிலேபடியும்படி கற்க சக்தராகில். இதில் ஒரு பாட்டும் விழவிடாதே என்றும். (சன்மஞ் செய்யாமை முடியும்) ததீய சேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாந்வயம் அறும்.

விளக்கம் - (தென்குருகூர் இத்யாதி) - நம்மாழ்வார் “பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல்” என்பது முடிய உள்ள கைங்கர்யங்களை இவ்விதமாகச் சொற்கள் மூலமாகவே செய்வதால், இந்தச் செயலானது அந்தரங்க கைங்கர்யமாகவே ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆயிற்று. (அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்) - ருக்வேதம் போன்றும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-18) - பாதபத்தோ அக்ஷரஸம்: - நான்கு அடிகளுடன் கூடியதும், ஒவ்வொரு அடியும் எழுத்துக்கள் போன்றதும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இராமாயணம் போன்றும், அடிகளால் பரிபூர்ணமாக உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்கள். (அவன் தொண்டர் மேல் முடிவு) - அடியார்கள் குறித்து உரைக்கப்பட்டாலும், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களில் ஸர்வேச்வரன் குறித்து உரைக்கப்பட்டது மறைமுகமாகவே ஆகும். (ஆழக் கற்கிற்கில்) - இதில் உள்ள ஒரு கருத்தையும் பாசுரத்தையும் என்றும் விடாமல், நெஞ்சில் பதியும்படியாகக் கற்க முடிந்தவர்கள். (சன்மஞ் செய்யாமை முடியும்) - அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்று நிலைக்குத் தடைகளை ஏற்படுத்தவல்ல ஜந்மங்களை அறுத்து நிற்பர்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி
முடியானே ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்” என்று தம்முடைய கண்கள் அவனைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்தபடி சொன்னார், “செய்ய தாமரைக்கண்ண”னில்; நிழலும் அடிதாறுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்க, அநந்தரம் ப்ரவ்ருத்தமான பாகவத ஸம்ச்லேஷம் போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணி தரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே பகவத்குணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாய்க் கீழ்ப் பிறந்த விடாய்க்கு உத்தம்பகமாயிற்று. கீழே பாகவதர்களுடைய ஸ்வரூப நிரூபகத்வேந அவனையும் சொல்லிற்றிறே; வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னையொழியப் புறம்பு ஒன்றுக்கு ஆளாகாதபடி தன் பக்கலிலே துவக்கிக் கொள்ளவற்றாயிறே பகவத்விஷயம் இருப்பது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-6-10) - தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள் - என்று தனது கண்கள் அவனைக் காணவேண்டும் என்று

மிகவும் துடித்தபடி இருந்ததை உரைத்தார்; இதனைத் திருவாய் (3-6) – செய்ய தாமரைக் கண்ணன் - என்ற தொகுப்பில் அருளிச்செய்தார். அவன் பெரியதிருவந்தாதி (31) – நிழலும் அடிதாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தான். அதனைத் தொடர்ந்து அந்தப் பாகவதர்களுடனான சேர்க்கையானது, ஒருவருக்கு ஒருவர் அவனைக் குறித்து உரையாடியபடி இருப்பதற்கு ஏற்றபடி இருந்தாலும், அந்தச் சேர்க்கையானது பகவத்குணங்களை மீண்டும் மீண்டும் நினைவிற்குக் கொண்டு வருவதாக, மேலே கூறப்பட்டதான இருவருடைய தாகத்தை அதிகப்படுத்தியபடியே இருந்தது. அடுத்து பாகவதர்களுடனான சேர்க்கையானது பகவத்குணங்களை நினைவுபடுத்துவதை இரண்டுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார். எப்படியென்றால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஸ்வரூபம் இத்தகையது என்று உரைப்பதற்காக நம்மாழ்வார் அவனைக் குறித்து உரைத்தல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எப்போதும் அவனுடைய குணங்களைக் குறித்து மட்டுமே உரையாடியபடி இருந்து தங்கள் பொழுதைக் கழித்தல் என்று இரண்டு வழிகளில் இந்த நினைவு ஏற்படுகிறது. இதனை விளக்குகிறார். பாகவதர்களுடைய ஸ்வரூபம் இத்தகையது என்று உரைக்கும்விதமாக அவனுடைய குணங்கள் குறித்து உரைக்கிறார். ஆனால் இவ்விதம் அவர்களைக் குறித்து உரைக்கும்போது அவன் மீது கொண்ட ஈடுபாடு மேன்மேலும் வளரும்படி ஆகுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். வேறு ஒரு செயலுக்காக அவன் விஷயத்தில் புகுந்தாலும், தன்னைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றில் நிலைநிற்க இயலாதபடி, தன்னிடம் மட்டுமே வளைத்துக் கொள்ளவல்லதாக அல்லவோ பகவத்விஷயம் உள்ளது?

வ்யாக்யானம் – அத்தாலும் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டு, “என்றுகொல் கண்கள் காண்பது” என்னுமளவன்றிக்கே, மற்றை இந்திரியங்களும் விடாய்த்து, ஓரிந்திரியத்தினுடைய வருத்தியை மற்றையிந்திரியங்களும் ஆசைப்பட்டும், மற்றையிந்திரியங்களினுடைய வருத்தியை மற்றையிந்திரியம் ஆசைப்பட்டும், அவையெல்லாவற்றினுடைய வருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டும், தம்மிலும் விடாய்த்த கரணங்களும் கரணங்களிலும் விடாய்த்த தாமுமாய். சஷாமகாலத்திலே பஹுப்ரஜனானவன் தன் பசிக்கு ஆற்ற மாட்டாதே, ப்ரஜைகள் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே, அவற்றின் வாயிற் சோற்றைத்தான் பறித்து ஜீவிப்பது தன் வாயிற் சோற்றை அவை பறித்து ஜீவிப்பதாய், “என் பசிக்கு என் செய்வேன்? என் ப்ரஜைகளின் பசிக்கு என் செய்வேன்?” என்னுமாபோலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாக நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-6) - செய்ய தாமரைக்கண்ணன் - என்ற திருவாய்மொழியில் ஏற்பட்ட இயல்பான துடிப்பு காரணமாகவும், பாகவதர்களுடனான சேர்க்கை என்பது பகவத்குணங்களை நினைவுபடுத்துவதாலும், அவன் மீது கொண்ட காதல் என்பது கரைபுரண்டு நின்று, திருவாய் (3-6-10) - என்கொல் கண்கள் காண்பது - என்பதற்கு ஏற்ப கண்கள் மட்டுமே அல்லாமல், மற்ற இந்திரியங்களும் துடித்தபடி இருந்தன; ஆக ஓர் இந்திரியத்தின் இத்தகைய காதல் வளர்ச்சியை மற்ற இந்திரியங்களும் விரும்பி, அவற்றின் வளர்ச்சியை அடுத்த இந்திரியங்களும் விரும்பி, இவ்விதம் அனைத்தும் அவன் விஷயத்தில் ஈடுபட்டு நிற்பதை தாமும் மிகவும் விரும்பினார். அதாவது தன்னைக் காட்டிலும் அவன் விஷயத்தில் மிகவும் துடித்தபடி இருந்து, தனது இந்திரியங்கள், அந்த இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மேலும் தாகம் எடுத்தபடி இருந்த தானும் என்று உள்ளார். பல குழந்தைகள் கொண்ட ஒருவன் வறுமை ஏற்படும்போது தனது குழந்தைகளுடைய பசியைத் தீர்க்க இயலாமல், அவற்றின் வாயில் உள்ள சோற்றைப் பறித்து தான் உண்பதும், தனது வாயில் உள்ள சோற்றைப் பறித்து அவை உண்பதுமாக உள்ள நிலையில், “எனது பசிக்கு நான் என்ன செய்வேன்? எனது குழந்தைகளுடைய பசிக்கு நான் என்ன செய்வேன்?”, என்று கூறுவது போன்று, தானும் தனது இந்திரியங்களும் ஒரே கூட்டமாக நின்று வேதனை அடைந்து அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “காதரைச் சோகாபிகர்சிதை:” என்று சிலர் பட்டினி கிடக்கச் சிலர் ஜீவிக்குமோபாதி, இவ்வுடம்பைக் கொண்டு அணைய ஆசைப்பட்டு இவ்வாசையோடே முடிந்துபோய் இனி ஒரு சரீர பரிக்கரஹம் பண்ணி அவரை அநுபவிக்க இராமே, ஆசைப்பட்ட இக்கரணங்களைக் கொண்டே தான் அநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தரவேணுமென்றாளிறே பிராட்டியும். அப்படி இவரும் நோவுபட்டு, ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும், அவற்றுக்கு ஆசிரயமான திருமேனியையும், குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையுமுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று, “முன்புபோலே ஈச்வரனுக்கு ஒரு குணவிஷ்காராதிகளால் பட்டினி பரிஹரிக்கவொண்ணாது” என்னும்படி, கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி, பெருந்தானத்திலே பெருமிடறு செய்து கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் – இங்கு இராமாயணத்திலிருந்து உதாரணம் காண்பிக்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (40-3) - காத்தரைச் சோகாபிகர்சிதை: - மிகுந்த அன்பு கொண்டுள்ள நான் துக்கம் காரணமாக இளைத்தபடி உள்ளேன்; இவ்விதம் உள்ள நான், இராமனை அணைப்பதற்கு ஏற்ற அருளை நீயே செய்வாயாக - சீதை உரைத்தாள். அதாவது சில இந்திரியங்கள் அனுபவிக்க ஏதும் இன்றி பட்டினியாக உள்ளபோது, சில மட்டும் அனுபவித்துப் பிழைத்திருக்கும். இதே போன்று சீதை, “இந்தச் சரீரத்தைக் கொண்டே நான் இராமனை அணைக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் இந்த ஆசை நிறைவேறாமல் போய், வேறு ஒரு சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அவனை அனுபவிக்கும் நிலை ஏற்படாமல், இந்தச் சரீரத்துடனேயே அவனை நான் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும்”, என்று உரைத்தாள். இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் வேதனை அடைந்தார். ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள், அவற்றைக் கொண்ட திருமேனி, திருக்கல்யாண குணங்கள், மதுரமான லீலைகள் போன்ற பலவற்றையும் கொண்ட அவனைக் காணவேண்டும் என்று இவர் விரும்பினார். ஆனால் ஈசுவரன் முன்பு இவருக்குத் தனது குணங்களைக் காண்பித்து இவர் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்தான்; அது போன்று எளிதாக இப்போது இருவருடைய ஆசையை நிறைவேற்ற இயலாது என்று நிற்பது போன்று, இவருடைய நிலை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – “குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்திதோஸ்மி திவஸாந் பஹூந்”. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே கூட, பெருமானைப் பிரிந்த இடத்தினின்றும் கால்வாங்க மாட்டாதே நின்றானாயிற்று ஸுமந்தரன்; அங்கு நின்றது ஒன்றிரண்டு நாளாயிருக்கச் செய்தே, “பஹூந்” என்னா நின்றதாயிற்று; பிரிவாலே காலம் நெடுகின்படி. “ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே நிற்க, காலம் நெடுகுவானென்?” என்று மிளகாழ்வானைக் கேட்க, “ஸ்மாரக ஸந்நிதியில் ஆற்றாமை இரட்டிக்குமிறே” என்று அருளிச்செய்தாராம். “மேகக்குழாங்கள்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கது காலன்” என்றாரிறே.

விளக்கம் - அடுத்து தம்முடைய நிலையை அதிகரிக்கும் பொடுக்கள் நம் அருகில் இருந்தால், அவை நமது துடிப்படை அதிகமாக்கும் என்பதை விளக்குவதற்காக ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (59-3) - குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்திதோஸ்மி திவஸாந் பஹூந் - (ஸுமந்திரன் கூறுவது) இராமன் என்னை மீண்டும் அழைப்பானோ என்ற ஆசையால் கங்கையின் வடகரையில் குகனுடன் நான் பல நாட்கள் தங்கினேன் - என்றது காண்க. அதாவது இராமனை விட்டுப் பிரிந்த இடத்தை விட்டுச்

செல்ல இயலாமல், குகனுடன் சேர்ந்து நின்று சுமந்திரன் காத்திருத்தார். அங்கு அவர் நின்றது ஓரிரண்டு நாட்களே என்றாலும், “பல நாட்கள்”, என்றார். பிரிவு காரணமாகக் காலம் நீட்டித்துக் காணப்பட்டது. மிளகாழ்வானிடம் ஒருவர், “ஸுமந்திரன் குகனுடன் நிற்கும்போது அவருக்கு ஏன் காலம் அதிகமாகத் தோன்றியது?”, என்று கேட்டார். இதற்கு மிளகாழ்வான், “நம்முடைய நினைவில் உள்ளவை அருகில் இருந்தால் பிரிவாற்றாமை இரண்டு மடங்காக உள்ளது இயல்பே ஆகும்”, என்றார். திருவாய்மொழி (9-5-7) - மேகக்குழாங்கள்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கது காலன் - என்றார்.

வ்யாக்யானம் - சைதந்ய ப்ரஸ்ருதி த்வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவது என்? என்னில், ஆழ்வாருடைய அபிநிவேசாதிசயத்தைச் சொன்னபடி. இந்திரியங்களும் தனித்தனியே சேதந ஸமாதியாலே விடாய்க்கும்படியாயிற்று பகவத் விஷயத்தில் இவர்க்குப் பிறந்த வாஸநை, இதர விஷயங்களில் வாஸநை விடாயைப் பிறப்பியா நின்றால் குணாதிக விஷயத்தில் சொல்லவேண்டாவிடே. பகவத் விஷயத்தில் வாஸநை பண்ணுகிறார் பண்ணுகிறது ஸாதநபுத்த்யாவல்ல, இதர விஷயங்களோபாதி இவ்விஷயம் ரஸிக்கவேணுமென்று; “யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்”.

விளக்கம் - ஆனால் ஞானம் வெளிப்படுவதான இந்திரியங்கள் இவ்விதம் துடிப்பது ஏன் என்றால், ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ரேமையின் மிகுதியை இவ்விதம் உரைக்கிறார் என்று கருத்து. அதாவது பகவத்விஷயம் குறித்து இவருக்கு ஏற்பட்ட வாசனை காரணமாக, இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் அறிவுள்ள வஸ்துக்கள் போன்று தனித்தனியே துடித்தன. ஆனால் வாசனையானது இவ்விதம் துடிப்பை ஏற்படுத்தும் என்றால், மற்ற உலக விஷயங்களின் வாசனை என்பதே இவ்விதம் துடிப்பை உண்டாக்கும்போது, அனைத்து குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள பகவத்விஷயத்தில் கேட்கவும் வேண்டுமோ? ஆனால் மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஏற்படும் வாசனையானது, அவை இனிமையாக இருப்பதால் துடிப்பை ஏற்படுத்தும்; பகவத் விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை பலனை அடைவதற்கு மிகவும் கடினமாக உள்ளதால், இந்த வாசனையும் அது போன்ற துடிப்பை ஏற்படுத்துமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பகவத்விஷயத்தில் நம்மாழ்வாருக்கு ஏற்படும் வாசனை என்பது பயனை அடைவதற்காக அல்ல, மற்ற விஷயங்கள் போன்று இதனையும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே ஆகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் - யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம் - மற்றவர்கள் உலகவிஷயங்களில்

கொள்ளும் ப்ரேமை போன்று நான் உன்னிடம் ப்ரேமை கொள்ளவேண்டும் - என்று ப்ரஹ்லாதன் அருளிச்செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - ஒரு இந்த்ரியத்தின் வருத்தியை இந்த்ரியாந்தரம் ஆசைப்படக்கூடுமோ என்னில்; சசஷுச்ச்ரவா: - கண்ணாலே காண்பதுஞ் செய்து கேட்பதுஞ் செய்யாநின்றதிறே; அதுவும் அவன் கொடுத்ததே; அது நமக்குத் தட்டென்ன அவன் தந்தால்? ஒரு தேசவிசேஷத்திலே தன்னை யநுபவிப்பார்க்குக் கொடாநின்றானிறே, தம்மையே ஒக்க அருளவேண்டுகையாலே; “தூதுசெய்கண்கள்” கொண்டு ஒன்று பேசித் தூமொழி யிசைகள்கொண்டு என்று நோக்கியிறே அவன் தன் படி. அதாவது, ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் பல வாய்த்தலைகளாலும் போகச்செய்தேயும் கடலில் புகும் அம்சம் குறைவற்றுப் போமாபோலே, இவருடைய அபிநிவேசாதிசயம் இவருடைய கரணங்களாகிற வாய்த்தலைகளாலே பெருகுகிறபடி.

விளக்கம் - ஆனால் ஒரு இந்த்ரியத்தின் செய்கையைச் செய்ய மற்றொரு இந்த்ரியம் ஆசை கொள்ளுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு பாம்பு கண்ணாலேயே காண்பதையும், கேட்பதையும் செய்கிறது அல்லவோ என்கிறார். “ஆனால் இதனை அவன் பாம்புக்கு அல்லாமல் மனிதர்களுக்கு அளிக்கவில்லையே”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; “அவன் அளித்தால் நமக்கு என்ன குறை உள்ளது?”, என்கிறார்; “இது போன்று அவன் அடியார்க்கு அளித்ததை எங்காவது காண இயலுமோ?”, என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (9-9-9) – தூதுசெய் கண்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய கண்கள் பேசுவதும் நோக்குவதும் செய்யும் காரணத்தால், தன்னைப் போன்றே உள்ள தன்மைகளை அளிக்கும் அவன், மோசஷ நிலையில் இது போன்று இந்த்ரியங்களுக்கு அனைத்து சக்திகளையும் அளிக்கும்போது இங்கும் அளித்தால், அந்தச் சக்தியானது இந்த்ரியங்களுக்கு உண்டாவதில் என்ன குறை உள்ளது என்கிறார். ஒரு நதியில் வெள்ளம் ஏற்பட்டு, அந்த நீரானது பல வாய்க்கால்களிலும் சென்றாலும், கடலில் சென்று சேர்வதில் எந்தவிதமான குறைவும் இன்றியே சேர்கிறது; அதே போன்று நம்மாழ்வாரின் ப்ரேமை என்பது அனைத்து இந்த்ரியங்களாலும் வெளிப்பட்டாலும், இவருடைய ப்ரேமை குறைவதில்லை என்று கருத்து.

3-8-1 முடியானே! மூவுலகுந் தொழுதேத்தும் சீ

ரடியானே! ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்! புள்ளூர்

கொடியானே! கொண்டல்வண்ணா! அண்டத்தும்பரில்

நெடியானே! என்று கிடக்கும் என் நெஞ்சமே

பொருள் - நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் எஜமானனாக உள்ள மேன்மையை வெளிப்படுத்துகின்ற திருமுடியை உடையவனே! அத்தகைய எஜமானன் என்ற உறவு காரணமாக அனைத்து லோகங்களும் அண்டி நின்று ஒதுகின்ற குணங்களால் பரிபூர்ணமான திருவடிகள் கொண்டவனே! உன்னை அண்டுபவர்கள், உன்னைத் தவிர வேறு பயன்களைக் கேட்டாலும், ஆழ்கடலையும் கடைந்து அவர்களுக்கு அளிப்பவனே! அடியார்களிடத்தில் செல்வதற்கு ஏற்றபடியான கருடனை வாகனமாகக் கொண்டவனே! அவர்கள் அனுபவிக்கத்தகுந்தபடியான மழைமேகம் போன்ற வடிவு கொண்டவனே! இத்தகைய வடிவழகை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள பரமபதத்து வாசிகளாக உள்ள நித்யஸூரிகளின் தலைவனே! இப்படியாக உனது ஸ்வபாவங்களை அனுபவித்தபடி உள்ள எனது உள்ளமானது, சிதிலம் அடைந்தபடி உள்ளது.

அவதாரிகை - தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு அவன்பக்கலுண்டான சாபலாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - தனது திருவுள்ளமானது அவன் விஷயத்தில் கொண்டுள்ள அளவு கடந்த ப்ரேமையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முடியானே) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய். உபயவியூதிக்கும் கவித்த முடியிறே; அவன் சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்திலே முந்துறக் கண்வைக்கிறார். அல்லாதார் முடிகளைப் பொய்ம்முடியாக்கும்படி தலையான முடியிறே. உபயவியூதிக்கும், ஒரு முடியிலே கட்டுண்ணும்படி கவித்த முடியிறே. (முடியானே) இவர்க்கு இதில் ஓடுகிற விடாயின் பெருமை இசையின் ஓசையிலே காணுமித்தனை. புகும் க்ரமங்களெல்லாம் இல்லை இதில்; முதலிலே உயர்ந்த தானமாயிருக்கும். (முடியானே) கீழ் “பொன்முடியன்” என்றதுதான் முடிய அநுவர்த்திக்கிறபடி.

விளக்கம் - (முடியானே) - முதலில் ஏன் திருமுடியைக் கூறவேண்டும்? ஆதிராஜ்யத்தினை மறைமுகமாகக் கூறுவதாகவும், இரண்டு விபூதிகளை உரைப்பதாகவும் உள்ளது திருமுடி அல்லவோ? ஆகவே, அவனே அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்பதை வெளிப்படுத்தும் திருமுடியை முதலில் கூறுகிறார். ஆனால் சிவன் போன்றவர்களுடைய தலைகளிலும் முடி உள்ளதே என்றால், மற்றவர்களுடைய தலையில் உள்ள பொய்யான முடிகள் என்பதை உணர்த்தும் விதமாக முதன்மையானது இவனுடையது மட்டுமே ஆகும் அல்லவோ? இரண்டு விபூதிகளையும் ஒரே முடியில் கட்டலாம்படியாக உள்ளது அல்லவோ? (முடியானே) - “எ” என்று முடியும் அளபெடை மூலம் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள துடிப்பானது, ஓசை ரூபமாக வெளிப்படுகிறது. ஆனால் ஓசையானது மந்த்ரம், மத்யமம் தாரங்கம் என்ற வரிசையில் வரவேண்டாமோ என்றால், அந்த வரிசைகள் இவருக்கும் இல்லை, இந்த ஓசைக்கும் இல்லை. சரி; ஆனால் வயிறு, கழுத்து, தலை என்ற வரிசையில் வரவேண்டாமோ என்றால், அதுவும் இன்றி மூன்றாவது இடமான தலையே உயர்ந்ததாக உள்ளது. (முடியானே) - கடந்த திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய் (3- 7-4) - பொன்முடியன் - என்பது முடிய எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மூவுலகும் இத்யாதி) குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே அசேஷலோக சரண்யமான திருவடிகளையுடையவனே! திருவபிஷேகத்தின் அழகை அநுஸந்தித்துத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். ஒருகாலும் அடிவிடாரே. “தன் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும்” என்றது வடிம்பிடுகிறபடி. ஸர்வஸாதாரணமான திருவடிகளை என் தலையிலே வைப்பாய் என்று கருத்து.

விளக்கம் - (மூவுலகும் இத்யாதி) - குணம் உள்ளவை, குணம் அற்றவை என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல், அனைத்து லோகங்களும் சரணம் புகத்தக்கபடியாக உள்ள திருவடிகள் கொண்டவனே! திருமுடியின் அழகை இதுவரை அனுபவித்து, அதனையே எண்ணியபடி இருந்து, அதன் அழகில் தோற்று மயங்கி, அவன் திருவடிகளில் விழுகிறார். எப்போதும் திருவடிகளை விடமாட்டார் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (3-7-7) - தன் தாளிணைக்கீழ் கொள்ளும் - என்று கூறியது தூண்டுதலே ஆகும். அதாவது அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ள திருவடிகளை எனது தலையின் மீது வைப்பாயாக என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்) “ஆராமுதூட்டியவப்பனை” என்றது பின்னாடுகிறபடி. இத்திருவடிகளில் போக்யதையை விட்டு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை ஆசைப்பட்டார்க்கும் வருந்தி அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுமவனே! “அப்ரமேயோ மஹோததி:” என்று ஒருவரால் அளவிடப்போகாதபடியிருக்கிற கடலைக் குளப்படிபோலே கலக்கினபடி. (புள்ளூர் கொடியானேள) தன்னை உகந்தார்பக்கல் வந்து தோற்றும்படி பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் கொடியாகவுமுடையவனே! ஆச்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநம், தூரத்திலே கண்டு “வாரா நின்றான்” என்று தரிக்கைக்கு த்வஜமாகை. கடலைக் கடையப்புக்கு தேவஜாதி இளைத்துக் கைவாங்கினவளவிலே, சாய்கரகம்போலே அம்ருதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கைக்குத் திருவடி முதுகிலே வந்து தோன்றினபடி என்றுமாம்.

விளக்கம் - (ஆழ்கடலைக் கடந்தாய்) - திருவாய்மொழி (3-7-5) - ஆராமுதூட்டியவப்பனை - என்று கடந்த திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட விஷயம் எண்ணத்தில் ஓடியபடியே உள்ளது. ஆக இப்படிப்பட்ட திருவடிகளுடைய இனிமையை விடுத்து மற்ற விஷயங்களில் ஆசை கொண்டு அவற்றின் பின்னே செல்பவர்களைக் கண்டு வருத்தம் கொண்டாலும், அவர்களுடைய விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றுபவனே என்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (19-31) - அப்ரமேயோ மஹோததி: - அளவற்ற கடல் - என்பதற்கு ஏற்ப யாராலும் அளவிட இயலாதபடி உள்ள கடலையும் குளப்படி போன்று கலக்கியவனே! (புள்ளூர் கொடியானேள) - தன்னை விரும்புபவர்கள் அருகில் வந்து நிற்பதற்கு ஏற்ற கருடனை வாகனமாகவும், கொடியாகவும் கொண்டவனே! அடியார்கள் உள்ள இடத்திற்குச் செல்வதற்கான வாகனம், தூரத்திலேயே இவனைக் கண்டு “வரவில்லை” என்று இருந்தாலும் தரிக்கும்பொருட்டு கொடியாகவும் தென்படுபவன். கடலைக் கடைந்தபடி இருந்த தேவர்கள் களைப்படைந்து நின்றபோது, தண்ணீர் தாகம் எடுப்பவனுக்கு மேலிருந்து நீர் விழுவதற்கு ஏற்றபடி அமைக்கப்பட்ட பாத்திரம் போன்று, அமிர்தத்தை கொண்டு வந்து அளிப்பதற்கு ஏற்றபடி பெரியதிருவடியில் முதுகில் அமர்ந்து வந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (கொண்டல் வண்ணா) திருவடி முதுகிலே தோற்றினபோது ஒரு மேருவைக் கினிய காளமேகம் படிந்தாற் போலேயாயிற்று இருப்பது. “நீலம் மேராவிவாம்புதம்”. (அண்டத்து உம்பரில்) அவன் தோளில் இருக்கும் இருப்பைக்

கண்டால், “இவனே ஸர்வாதிகன்” என்று தோற்றும்படியாயிற்று இருப்பது. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐச்வர்யமடையப் பரிச்சிந்தமாய்த் தன் ஐச்வர்யம் மேலாய்த் தோற்றும்படியிறே இருப்பது. வடிவழகோபாதி அவன் ஐச்வர்யமும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (என்று கிடக்கும்) “நெடியானே” என்றால், “காணவேணும், கேட்க வேணும்” என்கிற சொல்லால் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறதில்லை; “நெடியானே” என்று பாடோடிக் கிடவா நின்றது; “உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்தீநம் புநர்நோவாச கிஞ்சந” என்று ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே, (என் நெஞ்சமே) “கொடிய வென்னெஞ்சம்” என்னுமாபோலே கொண்டாடிச் சொல்லுகிறாரல்லர்; “நான் செய்தபடி செய்ய, இதின் விடாய்க்கு என் செய்வேன்?” என்கிறார். “பர்த்தாவே ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ? இவ்வயிறுதாரி நெஞ்சை என்னால் பார்க்கப்போமோ?”, என்கிறார்.

விளக்கம் - (கொண்டல் வண்ணா) - கருடனின் முதுகில் இவன் அமர்ந்து வந்ததைக் காணும்போது, மேரு மலையை அப்படியே அபகரித்த காளமேகம் போன்று காணப்பட்டான். மஹாபாரதம் - நீலம் மேராவிவாம்புதம் - மேருமலையில் படிந்த காளமேகம் போன்று - என்றது காண்க. (அண்டத்து உம்பரில்) - கருடனுடைய தோளில் வீற்றிருந்ததைக் காணும்போது “இவனே அனைத்தையும் ஆள்பவன்” என்பது வெளிப்பட்டது. நான்முகன் போன்ற அனைவருடைய ஐச்வர்யங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தாலும் அவை ஒரு அளவுப்பட்டதாகவும், தனது ஐச்வர்யம் அனைத்தையும் விஞ்சியிருப்பதாகவும் உள்ளவன். வடிவழகு போன்று அவனுடைய ஐச்வர்யங்களும் அனைவரையும் கவர்ந்து இழுக்கவல்லதாக உள்ளது. (என்று கிடக்கும்) - “நெடியானே” என்று அழைத்த பின்னர், அந்த விளிச்சொல்லை நிறைவு செய்யும் விதமாக “உன்னைக் காணவேண்டும், உன்னைக் குறித்துக் கேட்கவேண்டும்” போன்ற சொற்களைக் கூற இயலவில்லை. “நெடியானே” என்று அடுத்த சொல் உரைக்க இயலாதபடி உள்ள நிலை. இவ்விதம் வேறு யாரேனும் இருந்தார்களா என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (99-88) - உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்தீநம் புநர்நோவாச கிஞ்சந - மிகுந்த துக்கம் காரணமாக பரதன் “அண்ணா” என்று உரைத்தான் அல்லாமல், அந்தச் சொல்லைக்கூட மீண்டும் உரைக்க இயலவில்லை - என்றது காண்க. (என் நெஞ்சமே) - திருவாய்மொழி (5-3-5) - கொடிய என் நெஞ்சம் - என்பதில் கூற உள்ளது போன்று தனது உள்ளத்தைக் கொண்டாடி இங்கு உரக்கவில்லை. “இந்த உள்ளத்தின் தவிப்பிற்கு நான் என்ன செய்வேன்?”, என்கிறார். மேலும், “எனது நாயகனே! என்னை நீ

காக்கவேண்டாமோ? பெருந்தீனிக்காரன் போன்ற இந்த உள்ளத்தை என்னால் காக்க முடியுமோ?”, என்கிறார்.

3-8-2 நெஞ்சமே நீள் நகராக இருந்தவென்

தஞ்சனே! தண்ணிலங்கைக் கிறையைச் செற்ற
நஞ்சனே! ஞாலங் கொள்வான் குறளாகிய
வஞ்சனே! என்னும் எப்போதும் என் வாசகமே

பொருள் - என்னுடைய சொற்களானவை, “என்னுடைய மனத்தையே பெரிய நகரமாகக் கொண்டு அதிலேயே எப்போதும் தங்கியுள்ளதால் எனக்கு எப்போதும் தஞ்சமாக உள்ளவனே! குளவியின் கூடு போன்று ராசஷஸர்கள் நிறைந்துள்ளதால் தாழ்வு பெற்ற இலங்கையின் தலைவனாக இருந்த இராவணனுக்கு நஞ்சு போன்று இருந்தவனே! மஹாபலியின் கர்வத்தை அழித்து, இந்தப் பூமியைப் பெறுவதற்காக வாமனனாக வந்த வஞ்சகனே!”, என்று எப்போதும் கூறியபடியே உள்ளது.

அவதாரிகை - “மந பூர்வோ வாகுத்தர:” என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு, மநோ வ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

விளக்கம் - “மந பூர்வோ வாகுத்தர: - மனம் முன்பாகவும், வாக்கு பின்பாகவும்” என்பதற்கு ஏற்ப, மனதிற்குப் பின்னால் உள்ள வாக்கானது, மனத்தின் செய்கை மற்றும் தன் செய்கை ஆகிய இரண்டையுமே செய்ய விரும்பி நின்றது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சமே இத்யாதி) வாக்கின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. “என்றும் நெஞ்சிலேயிருந்து போமித்தனையோ? என் பக்கலும் ஒருகால் இருக்கலாகாதோ?”, என்னாநின்றது. அவதாரணத்தாலே இந்த்ரியாந்தரங்கள், பரமபதம், ஷீராப்தி தொடக்கமான இடங்கள் என்படுகிறதோ? “கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்” என்னுமாபோலே, பரமபதமும் அவ்விருப்பும் என்படுகிறதோ! கலங்காப் பெருநகரத்திற் பண்ணும் ஆதரத்தை இதிலே பண்ணா நின்றான். பரமபதத்தில் இட்டளமும் தீர்ந்தது இங்கேயாயிற்று. மநஸ்ஸை இட்டளமில்லாத நகரமாகக் கொண்டிருந்தான். இல்லையாகில், மறந்து கூப்பீடு

மாறுமிநே. (என் தஞ்சனே) இப்படி கூப்பிடப் பண்ணின உபகாரத்வத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார்; ஸம்ஸாரிகளில் இப்படி கூப்பிடுகிறாரில்லையிநே. இவர் நெஞ்சிலே யிருக்கையிநே இவ்விஷயத்தில் கூப்பிடுகிறது.

விளக்கம் - (நெஞ்சமே இத்யாதி) - வாக்கின் மூலம் வெளிப்படும் சொற்கள் உள்ள விதத்தைக் கூறுகிறார். “எப்போதும் நெஞ்சத்தில் மட்டுமே இருந்தபடி இருப்பாயோ? என்னிடமும் ஒருபோதாவது இருத்தல் கூடாதா?”, என்று வாக்கு கேட்டது. “நெஞ்சமே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரம் மூலம், மற்ற இந்திரியங்கள், பரமபதம், திருப்பாற்கடல் போன்ற இடங்கள் இந்த நிலையை அடைந்து எவ்விதம் தவித்தபடி உள்ளனவோ என்கிறார். பெரியதிருவந்தாதி (68) - கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம் - திருமலை, இவன் அருகில் உள்ளதால் ஒலித்தபடி உள்ள திருப்பாற்கடல், ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்ற பலவும், இவன் இங்கு இல்லாத காரணத்தால் அழகு இழந்து போயின - என்கிறார்; இது போன்று பரமபதமும் என்ன துன்பம் அடைகிறதோ? மூன்றாம் திருவந்தாதி (51) - கலங்காப் பெருநகர் - என்பதான பரமபதத்தில் கொள்ளும் ஈடுபாட்டை எனது நெஞ்சத்தில் கொண்டபடி உள்ளான். பரமபதத்தில் இவனுக்கு ஏதேனும் சுருக்கம் இருந்தால், அவையும் கூட இவருடைய மனத்தில் இவன் நின்றபோது, மறைந்தன. இவருடைய மனத்தை எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லாத பெருநகரமாகவே கொண்டான். இவ்விதம் இவன் மனத்தில் நிலை நிற்பதன் காரணமாகவே, வாக்கு அழைத்தபடி உள்ளது அல்லவோ? (என் தஞ்சனே) - இவ்விதம் இவனை அழைக்கும்படியாக இவன் செய்த உபகாரத்தன்மையை எண்ணுகிறார். ஸம்ஸாரிகளில் யாரும் இவ்விதம் அழைப்பதில்லை, இவருடைய நெஞ்சத்தில் உள்ளதால் அல்லவோ இவ்விதம் அழைக்கிறார்?

வ்யாக்யானம் - (தண் இலங்கை இத்யாதி) கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரஸித்து, அவனுக்கு நஞ்சானவனே! ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத திருவடியும் லங்கையில் கட்டளையைக் கண்டு “அஹோ வீர்யமஹோ தைர்ய மஹோ ஸத்த்வமஹோ த்யுதி:” என்று மதித்த ஐச்வர்யமிநே. தண்மையாலே கட்டளைப்பாட்டை லக்ஷிக்கிறது. (ஞாலம் இத்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதையான பூமியை மீட்டும் விரகறியுமவனே! ராவணனைப்போலே தலையை அறாவிட்டது, ஒளதார்யம் என்பதொரு குணலேச முண்டாகையாலே. “இவன் கையிலே ஒரு தர்மபாஸமுண்டாயிருந்தது” என்று, இவனை

அழியாதே ஸர்வாதிகனான தன்னை அர்த்தியாக்கி, இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக் கொடுத்த விரகு. (வஞ்சனே) “கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து”, சிறுகாலைக் காட்டி “மூவடி” என்று வேண்டி, பெரிய காலாலே அளந்து, இரண்டடியிலே அடக்கி, ஓரடிக்குச் சிறையிலேயிட்டு வைத்த வஞ்சநம். “கொள்வான்” என்கிறார், இந்த்ரன் பேறு தன் பேறாகையாலே. இவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என் வாக்கானது. இவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்த பின்பு ராமாவதாரத்தின் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை; தன் பெருமை அழியாமற் செய்த இடமிறே ராமாவதரம்; தன் பெருமையை அழிய மாறின இடமிறே இது. (எப்போதும்) கலியர் “சோறு சோறு” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (தண் இலங்கை இத்யாதி) - இலங்கையின் தலைவனாக விளங்கிய இராவணனை அழித்து, அவனுக்கு விஷம் போன்று ஆனவனே! எதனைக் கண்டும் மாற்றம் அடையாத அனுமன் கூட இலங்கையில் நடந்தவற்றைக் கண்டு, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (49-19) - அஹோ வீர்யம் அஹோ தைர்யம் அஹோ ஸத்த்வம் அஹோ த்யுதி: - என்னே வீர்யம், என்னே துணிச்சல், என்னே வலிமை, என்னே தேஜஸ் - என்று கொண்டாடிய இராவணன் என்பதால், இலங்கையின் பெருமையை “தண்” என்ற அடைமொழி இட்டு உரைத்தார். (ஞாலம் இத்யாதி) - மஹாபலியால் அபகரித்துச் செல்லப்பட்ட பூமியை எவ்விதம் மீட்கவேண்டும் என்ற வழியை அறிபவனே! ஆனால் மஹாபலியிடம் காணப்பட்ட “தானம் அளித்தல்” என்ற ஒரு குணம் காரணமாக, இராவணன் போன்று அவன் தலையை அறுக்காமல் விட்டான். அவனுடைய கைகளில் ஒரு சிறிதளவாவது தர்மம் இருந்த காரணத்தினால்தான், அவனை அழிக்காமல், அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளபோதிலும் தன்னை யாசகம் பெறும் நிலையில் தாழ்த்திக்கொண்டு, இந்த்ரனுக்காக அவன் இழந்த ராஜ்யத்தை மீட்டுக்கொடுத்தான். (வஞ்சனே) - பெரியதிருமொழி (5-1-2) - கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து - என்பதற்கு ஏற்ப மஹாபலியை வஞ்சித்து, தனது சிறிய திருவடியை அவனுக்குக் காண்பித்து, திருவாய்மொழி (3-8-9) - மூவடி - என்பதற்கு ஏற்ப “மூன்று அடி வேண்டும்” என்று உரைத்து, பெரிய திருவடிகள் மூலம் அளந்து, அனைத்தையும் தனது இரண்டு அடிகளில் அடக்கி, மீதம் உள்ள ஓர் அடி மூலம் மஹாபலியைச் சிறையில் வைத்த வஞ்சகம். இந்த்ரன் அடைய உள்ள பேறானது தன்னுடைய பேறே ஆகும் என்று எண்ணுவதால் “கொள்வான்” என்றார். இப்படிப்பட்ட வஞ்சநத்தையே எனது வாக்கானது எப்போதும் கூறியபடி உள்ளது. இதனை எண்ணும்போது, இராமாவதாரத்தில் உள்ள

நேர்மையில் கூட எனது நெஞ்சம் நிலைக்காமல் உள்ளது. தனது பெருமையை அழியாமல் காப்பாற்றிக்கொண்ட இடம் இராமாவதாரம் ஆகும்; தனது பெருமையைத் தாழ்ந்த்திக் கொண்ட இடம் வாமனாவதாரம் அல்லவோ? (எப்போதும்) - பசி எடுத்தவர்கள் எப்போதும் “சோறு, சோறு” என்று உரைப்பது போன்று எனது வாக்கு உள்ளது.

3-8-3 வாசகமே யேத்த அருள்செய்யும் வானவர்தம்

நாயகனே! நாலிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து
வேயகம் பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்டு ஆனாயர்
தாயவனே! என்று தடவும் என் கைகளே

பொருள் - “எனது சொற்கள் கொண்டு துதித்து நிற்கும்படியாக கருணை செய்த காரணத்தால், நித்யஸூரிகளாலும் கொண்டாடும்படி அனைத்தையும் நியமிப்பவனே! இளைத்தபடி உள்ள சந்தரன் போன்றுள்ள பற்களில் ஒளியை வெளிப்படுத்தியபடி, மூங்கிலால் அமைக்கப்பட்ட குடிசைகளில் சேர்த்து வைத்த பாலையும் தயிரையும் களவு செய்து உண்டு, அதன் மூலமாக அந்த இடையர்களுக்கு அனைத்துமாக உள்ளவனே!” என்று கூறியபடி எனது கைகள் அவனைப் பிடிக்க முயன்றன.

அவதாரிகை - கைகளானவை வாக்வ்ருத்தியையும், தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படா நின்றன என்கிறார்.

விளக்கம் - “எனது கைகள், வாக்கின் செய்கையையும் தன்னுடைய செய்கையையும் செய்ய முனைந்தன”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாசகமே ஏத்த இத்யாதி) கைகளானவை, “இவ்வாக்கே ஏத்திப் போமித்தனையோ? நானும் ஒருகால் ஏத்தினாலாகாதோ?”, என்னாநின்றது. “விபந்யவ:” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு, வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்ட துண்டோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு உன்னை ஏத்துகையே ஸ்வபாவமாகக் கொடுத்தவனென்னுதல். நிரபேக்ஷனாயிருக்கச் செய்தேயன்றோ வாக்குக்கு ஏத்தலாம்படி ஸாபேக்ஷனாயிற்று: அந்த நிரபேக்ஷயம் என் பக்கலிலேயாயிற்றோ?

விளக்கம் - (வாசகமே ஏத்த இத்யாதி) - என்னுடைய கைகள், “இந்த வாக்கு மட்டுமே இவனைப் புகழ்ந்து நிற்கிறதே! நானும் இவ்விதம் செய்வது கூடாதோ?”, என்று நின்றன. ரிக்வேதத்தில் - விபந்யவ: - அவனைப் புகழ்ந்தபடியே உள்ளனர் - என்ற நிலை உள்ளதோ? நித்யஸூரிகள் போன்று, வாக்கும் உன்னை மட்டுமே துதித்தபடி உள்ள நிலையை வாக்கிற்கு இயல்பாக அளித்தவன் என்கிறார். எந்த ஒரு எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் உள்ளதால் மட்டுமே வாக்கு இவ்விதம் துதித்தபடி உள்ளது. அத்தகைய விருப்பம் இல்லாத தன்மை என் விஷயத்தில் ஆயிற்றோ?

வ்யாக்யானம் - (நாலிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து) “படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய்” களவுகாணப் புக்கவிடத்திலே உறிகளிலே சேமித்து வைப்பர்களிறே; தன் நிறத்தின் இருட்சியாலும், அவ்விடத்திலே இருட்சியாலும் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச்செய்தே, கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் தட்டின ப்ரியத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணுமிதுவே கைவிளக்காக அமுதுசெய்யுமாயிற்று. ஆள் தட்டிற்றாகில் வாயை மூட அமையுங்காணும்; ஆள் தட்டுகைதான் அநபிமதமாகையாலே ஸ்மிதம் மாறுமே. பின்னை ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தைக் கையிலே புதைக்க அமையும் அபிநவ சந்த்ரனைப் போலேயாயிற்று முறுவல் இருக்கிறது. “செக்கரிடை நுனிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறைமுளைப் போலே நக்க செந்துவர் வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளையிலக” என்னக்கடவதிறே. திங்கள் போலென்னாதே, திங்களென்றது முற்றுவமையிருக்கிறபடி; “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரை” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (நாலிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து) - பெரியதிருமொழி (4-4-3) - படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய் - மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட கதவுகளால் மூடப்பட்ட சிறிய வீடுகளில் புகுந்து, அன்று கடைந்து எடுக்கப்பட்ட வெண்ணெயைக் களவு செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப, களவு செய்ய முடியாத உயரத்தில் உறியில் வெண்ணெயை வைத்திருப்பார்கள். தனது திருமேனி நிறத்தின் இருள், அந்த இடத்தின் இருள் ஆகியவை காரணமாக யாருக்கும் தெரியாமல் நின்று, தனது கைகளால் தடவிப் பார்த்து, தனது கையில் வெண்ணெய்ப்பானைகள் அகப்படும்போது ஏற்பட்ட மகிழ்வால் புன்முறுவல் செய்கிறான்; அப்போது அந்தப் பற்களில் உள்ள ஒளியே, கைவிளக்கு போன்று காணப்பட்டு, அமுது செய்தபடி உள்ளான். ஆனால் அவ்விதம் உண்ணும்போது யாரேனும் வந்துவிட்டால், அந்த ஒளியானது தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கும் என்பதால்,

தனது வாயை மூடிக்கொள்வான். அல்லது, யாரேனும் அந்த நேரத்தில் வருதல் என்பது தனக்கு விருப்பம் இல்லாத ஒன்று என்பதால், புன்முறுவலை நிறுத்திக்கொள்வான். சரி; ஆனால் கௌஸ்துபமணியின் ஒளியானது இவனைக் காட்டிக் கொடுக்குமே என்றால், அதனைத் தனது கைகளுக்குள் புதைத்துக் கொள்வான். புதியதாக உதிக்கும் சந்த்ரனின் ஒளி போன்று இவனுடைய புன்முறுவல் உள்ளது. இவ்விதம் இருக்குமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-2) - செக்கரிடை நுனிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறைமுளைப் போலே நக்க செந்துவர் வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளையிலக - என்றது காண்க. ஆனால், “சந்த்ரன் போன்று உள்ளது” என்று கூறாமல் “சந்த்ரன்” என்று கூறியது ஏன் என்றால், திருவாய்மொழி (6-9-9) - தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரை - என்பது போன்றே இங்கும் முற்றுவமையாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கோள்விடுத்து) தேஜஸ்ஸைப் புறப்படவிட்டு. திருவதரம் மறைக்குமத்தை தவிருகை. (வேயகம்) மூங்கிலாலே சமைந்த அகம். (பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்டு) அவ்வகங்களில் பாலையும் வெண்ணெயையும் களவு கண்டு அமுது செய்த. அகத்திடத்து வெண்ணெய் என்றுமாம். (வேயகம் பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்டு) வேய்த்து அகத்திடத்து வெண்ணெயைக் களவு கண்டு அமுது செய்த என்றுமாம். வேய்த்து - அவஸரம் பார்த்து. வேய்த்திறே களவு காண்பது; “போரார் வேல்” இத்யாதி. (ஆனாயர் தாயவனே என்று) ஆனாயர்க்குத் தாய்போலே பரிவனானவனே என்று. (தடவும் என் கைகள்) படலையடைத்து உள்ளே புக்குக் கொண்டியிலே பிடிக்கக் காணும் தேடுகிறது. நவநீத செளர்ய வருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே கைகளுக்குக் கண் தோற்றுகிறதில்லை.

விளக்கம் - (கோள்விடுத்து) - தனது அழகான பற்களின் ஒளியை எங்கும் பரவும்படிச் செய்து. தனது அழகான உதடுகளை மறைப்பதைத் தவிர்த்தபடி. (வேயகம்) மூங்கில்களால் உண்டாக்கப்பட்ட அறைகள் கொண்ட வீடு. (பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்டு) - அப்படிப்பட்ட வீடுகளில் புகுந்து பாலையும் வெண்ணெயையும் களவு செய்து அமுது செய்த. (வேயகம் பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்டு) - “வேய்த்து” என்றால் தகுந்த நேரம் பார்த்து அல்லது வேவு பார்த்து. அதாவது தகுந்த நேரம் பார்த்து வெண்ணெயைக் களவு செய்து உண்டு என்று பொருள். ஆனால் இவ்விதம் தகுந்த நேரத்தை ஆராயவேண்டுமோ

என்றால், தகுந்த நேரம் பார்த்து அல்லவோ களவு செய்வார்கள்? சிறியதிருமடல் (31) - போரார் வேல் - என்றது காண்க. (ஆனாயர் தாயவனே என்று) - பசுக்களைக் கொண்டவர்களான ஆயர்களுக்குத் தாய் போன்றவனே! (தடவும் என் கைகள்) - வாசலில் மூடி வைத்துள்ள மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட கதவு உட்புறமாகத் தாளிடப்பட்டிருக்க, அதன் தாழ்ப்பாளைத் திறப்பதற்கு உட்புறமாகத் தனது திருக்கரத்தை நீட்டி, அதனைப் பிடிப்பதற்காகத் துழாவிப்படி உள்ளான். வெண்ணெய் களவு செய்து உண்ட நிகழ்வை எண்ணும்போது, கைகளுக்குக் கண் தென்படுவது இல்லை.

வ்யாக்யானம் - “ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி:” இத்யாதி. கடல் கொண்ட வஸ்து மீளுமோ? அறுபதினாயிரமாண்டு மலடு நின்று பட்டினி விட்ட என் கண்கள் மீளுமோ? நல்லது கண்டு கால்தாழ்ந்தத்தை, இனி நம்மது என்று வழக்குப் பேசினால் பசையுண்டோ? “அத்யாபி” தன்னைக் கொண்டு கார்யங் கொள்ளவேண்டும் இற்றைக்கும் உதவுகிறதில்லை. அவரைக் காணாவிட்டால், அவரைப் பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய உன்னைக் கண்டு தரிக்க வேண்டும் இவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை.

விளக்கம் - இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (42-34) - ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே ந த்வா பச்யாமி கௌஸல்யே ஸாது மா பாணீநா ஸ்ப்ருச - தசரதன் கௌஸலையிடம், “இராமனைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற எனது பார்வையானது இதுவரை திரும்பவில்லை. உன்னை எனது கண்களால் காண இயலவில்லை. உனது மென்மையான கைகள் கொண்டு என்னைத் தொடுவாயாக” - என்ற ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். கடலால் உள்ளே இழுத்துச் செல்லப்பட்ட பொருள் மீண்டும் வருமோ? அது போன்று அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் புத்திரன் இன்றி இருந்த எனக்கு கிடைத்த என் இராமனைக் கண்டு, எனது கண்கள் மீண்டும் என்னிடம் வருமோ? நல்ல விஷயங்கள் நடைபெற வேண்டும் என்று செல்லும் அவனை “என்னுடையவன்” என்று கூறினால் சரியாகுமோ? இராமனைக் காண இயலவில்லை என்றாலும், அவனைப் பெற்ற புண்ணியம் நிறைந்த உன்னைக் காணக்கூட எனக்கு பார்வை இல்லையே.

3-8-4 கைகளா லாரத் தொழுது தொழுதுன்னை
வைகலும் மாத்திரைப்போதும் ஓர் வீடின்றிப்
பைகொள் பாம்பேறியுறை பரனே! உன்னை
மெய்கொள்ளக் காண விரும்பும் என் கண்களே

பொருள் - விரிந்துள்ள பணங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷன் மீது நித்யவாஸம் செய்கின்ற உயர்ந்தவனே! எனது கண்கள், உன்னைக் கைகளால் பரிபூர்ணமாகப் பலமுறை தொழுது, காலம் என்பது உள்ளவரை ஒரு சஷணப்பொழுது கூட விடாமல் உன்னையே எப்போதும் காணவேண்டும் என்று விரும்பியபடி உள்ளன.

அவதாரிகை - கண்களானவை கைகளின் வருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியையும் ஆடைப்படா நின்றது என்கிறார்.

விளக்கம் - கண்கள், தங்களுடைய செயல் மட்டும் அல்லாமல், கைகளுடைய செயல்களையும் செய்வதற்கு மிகவும் விரும்பியபடி உள்ளன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கைகளால்) காமிநியாய் முலையெழுந்து வைத்துக் காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஸம் பெறாதவோபாதியிறே இவற்றுக்குத் தொழாதொழிகை. கைவந்தபடி செய்யவிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது. “தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய” இறே. (ஆரத்தொழுது) “பசியர் வயிறாரவுண்ண” என்னுமாபோலே, “உன்னைத் தொழவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே உறாவிக் கிடக்கிற இக்கைகளானவை நிறையத் தொழுது. வாய்வந்தபடி சொல்லவும், கைவந்தபடி செய்யவுமிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது. வாய்க்கு எத்துகையோபாதியிறே கைக்குத் தொழுகையும்.

விளக்கம் - (கைகளால்) - தொழுவது என்ற செயல் கைகளுக்கு மட்டுமே உரித்தாக உள்ளபோது, இங்கு “கைகளால்” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது அந்தக் கைகள் கொண்டு தொழுவதற்கான வாய்ப்பு கிட்டாமல் உள்ளதன் காரணமாக ஏற்பட்ட மனச்சோர்வை கூறுகிறார். மிகுந்த காதல் கொண்டவளாக உள்ள ஒருவன் தனது எழுந்த ஸ்தனங்களைக் காதலன் தீண்டாமல் இருந்தால் ஏற்படும் நிலையே, இவருடைய கைகள் அவனைத் தொழவில்லை என்றால்

இவருக்கு ஏற்படுகிறது. கைகள் தன்னிச்சையாகவே அவனைத் தொழவேண்டும் என்பதையே இவர் விரும்புகிறார். தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய - அவனை வணங்கவே இந்தச் சரீரம் ஏற்பட்டது - என்று கூறப்பட்டது. (ஆரத்தொழுது) - பசி எடுத்தவர்கள் தங்கள் வயிறார உண்ண விரும்புவது போன்று, “உன்னைத் தொழவேண்டும்” என்று விரும்பும் இந்தக் கைகள், அத்தகைய நிலை கிட்டாததால், சோர்ந்து கிடக்கும்போது அடிக்கடி தொழுதபடி இருந்து. வாயானது தன்னிச்சையாக அவனைக் குறித்து உரைத்தலையும், கைகள் அவனைத் தொழுதபடி உள்ளதையும் அல்லவோ இவர் விரும்புகிறார். வாய்க்கு அவனைப் புகழ்ந்தபடி இருத்தல் என்பது போன்று கைகளுக்குத் தொழுதபடி இருத்தல் என்பது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (தொழுதுதொழுது) ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகத் தொழில் ப்ரயோஜநத்தளவிலே மீளும்; ஸாதநபுத்த்யா தொழில் ஸாத்யம் ஸித்தித்தளவிலே மீளும்; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே யாத்ரையாய். “முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்” என்று முக்தர்க்கு லக்ஷணஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் ச்வேத த்வீபவாஸிகள்படியாகச் சொல்லி, அவர்களையிறே “நித்யாஞ்ஜலிபுடா:” என்கிறது. “ஹ்ருஷ்டா:” பசியிலே உண்ணப் பெற்றாற்போலேயாயிற்று தொழுதால் இருக்கும்படி. “நம இத்யேவ வாதிந:” இதுவே சீலமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (தொழுது தொழுது) - இரண்டுமுறை கூறுவதன் மூலம், மற்ற பலன்களை விரும்புகிறவர்கள் மற்றும் அவனை மட்டுமே உபாஸிப்பவர்கள் ஆகிய இருவரையும் வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறார்; ஆனால் தன்னுடைய இயல்பு எப்போதும் தொழுதபடி உள்ளதே ஆகும் என்கிறார். ஏன்? மற்ற பயன்களுக்காகத் தொழும்போது, அந்தப் பயன்கள் கிட்டியவுடன் தொழுவதை நிறுத்திவிடுவர்; உபாஸனையின் பொருட்டு தொழுவவர்கள், அத்தகைய உபாஸனையில் கிட்டும் பொருளை அடைந்தவுடன் தொழுவதை நிறுத்துவர். இவர் விஷயத்தில் அப்படி அல்லாமல், தொழுதபடி இருத்தலே அன்றாட செயலாக உள்ளது. ஆனால் இவ்விதம் வேறு யாயேனும் உள்ளார்களா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் - முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹி ஏதத் - முக்தர்களின் இலக்கணம் இதுவே ஆகும் - என்று கூறும் இடத்தில், ச்வேத த்வீபத்தில் வசிப்பவர்கள் குறித்து உரைத்து, அவர்களை நித்யாஞ்ஜலிபுடா: - எப்போதும் தொழுதபடியே இருப்பர்- என்று கூறியது காண்க. “ஹ்ருஷ்டா:” - அதாவது

பசி எடுத்தவுடன் உணவு கிடைத்தால் ஏற்படும் நிலை போன்று, தொழும்போது இவர்கள் நிலை இருக்கும். “நம இத்யேவ வாதிந:” - இதுவே இவர்களுடைய செய்கையாக இருப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னை) இத்தலை தொழுது ஸத்தை பெறுமாபோலே தொழுவித்துக் கொண்டு ஸத்தை பெறும் உன்னை; கைவந்தபடி செய்யச் சொல்லி விட்ட உன்னை. ப்ராப்தனான உன்னை; “ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:” இறே புறம்பு தொழுவது. தொழுதல்லது தரியாத கையாலே தொழுவித்துக் கொண்டல்லது தரியாத உன்னை. (வைகலும் இத்யாதி) நாள்தோறும். அதுதன்னிலும் ஒரு ஸுணமும் இடைவிடாதே. ஒருநாளைக்கு ஒருகால் தொழுது தேவையற்றிராதே இடைவிடாதே தொழுது. நித்யாக்நி ஹோத்ராதிகளோ பாதியாகப் போராது.

விளக்கம் - (உன்னை) - இவர்கள் உன்னைத் தொழுவதன் மூலம் எவ்விதம் தங்களுடைய இருப்பு என்பதை அடைகிறார்களோ அதே போன்று, இவர்களைத் தொழவைப்பதன் மூலம் இருப்பு என்பதை அடைகிற உன்னை. கைகளைத் தன்னிச்சையாகத் தொழும்படிச் செய்த உன்னை. மநுஸ்மருதி (4-6) – ஸேவா ச்வ வ்ருத்தி: - நாய்த்தொழில் – என்பதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களைத் தொழுவது என்பது நாய்த்தொழில் போன்றது அல்லவோ? உன்னைத் தொழுதால் மட்டுமே நிலையாக நிற்கவல்லதான கைகள் கொண்டு உன்னைத் தொழும்படியாக நீ செய்தாய்; இவ்விதம் அவறைக் கொண்டு செய்யாமல் இருந்தால் நீ தரிக்கமாட்டாய்; இப்படிப்பட்ட உன்னை. (வைகலும் இத்யாதி) - அன்றாடம், இடைவிடாமல். ஒருநாளைக்கு ஒருமுறை தொழுதால் போதுமானது என்று இருக்காமல், இடைவிடாமல் தொழுதபடி. அதாவது அன்றாடம் இயற்றப்படும் அக்னிஹோத்ரம் முதலான கர்மங்கள் போன்று ஒருமுறை, அந்தக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் என்று மட்டுமே இருக்காமல், எப்போதும் தொழுது.

வ்யாக்யானம் - (பைகொள் இத்யாதி) தொழுவித்துக் கொள்ளுகைக்கு ஈடான உச்ச்ராயத்தையும், ஸ்ப்ருஹணீயதையையும், தொழுவவர்களிருக்கும்படியையும் சொல்லிற்று. திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளுகையாலே தகட்டிலழுத்தின் மாணிக்கம்போலே யிருக்கையாலே “பரன்” என்கிறது. அநந்தசாயியிறே ஸர்வேச்வரனாவான். பர்யங்க

வித்யையிற் சொல்லுகிற பேற்றை ஆசைப்படாநின்றது. (உன்னை) ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை.

விளக்கம் - (பைகொள் இத்யாதி) - இவ்விதம் தன்னைத் தொழும்படியாக இருப்பதற்கான தகுதிகளால் உள்ள ஈடில்லாத உயர்வு, அனைவராலும் விரும்பத்தக்க தன்மை, தொழுபவர்களுடைய நிலை ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார். இவன் ஆதிசேஷன் மீது சாய்ந்தபடி உள்ளான்; இவனுடைய திருமேனி ஸ்பர்சம் காரணமாக ஆதிசேஷனுடைய பணங்கள் நன்றாக விரிந்துள்ளன; இதனைக் காணும்போது, பொன்தகட்டில் பதிக்கப்பெற்ற மாணிக்கம் போன்று உள்ளது; இதனால் “பரன்” என்கிறார். ஆதிசேஷன் மீது சயனிக்கும் ஒருவனே ஸர்வேச்வரன் ஆவான். பர்யங்க வித்யையில் கூறப்பட்ட பேற்றை அடைய விரும்புகிறார். (உன்னை) - அடையத்தக்கவனும், இனிமையானவனும் ஆகிய உன்னை.

வ்யாக்யானம் - (மெய்கொள்ளக் காண) பத்தும்பத்தாக மெய்யே காண. மாநஸாநுபவம் பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநமாம்படி விசத தமமாக, “இனிக் கிட்டிற்று” என்று அணைக்கத் தேட, கைக்கு எட்டாமையாலே கூப்பீட்டோடே தலைக்கட்டி விடுகையன்றிக்கே ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி காணத்தேடாநின்றது. (விரும்பும்) ஆசைப்பா நின்றது. கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது, ஆசைப்பாநின்றது. (என் கண்களே) என் கண்கள் தன் கைகளாலே தொழவும், தான் காணவும் ஆசைப்பாநின்றது. ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள் பின்னே போன இளையபெருமாளை “அவரும் ஒருவரே!” என்று கொண்டாடி, அவர் போய்ச் செய்த அடிமையையும் தான் ஆசைப்பட்டாற்போலே.

விளக்கம் - (மெய்கொள்ளக் காண) - உண்மையாகவே திருமேனியுடன் நேரே காண. இவருடைய மனதில் ஏற்படும் பகவத் அனுபவம் என்பது, எப்போதும் எந்தவிதமான தடையும் இல்லாமல் இருக்கின்ற நினைவுடைய மிகுதி காரணமாக, நேரே காண்பது போன்றே இவருக்குத் தோன்ற வைக்கிறது. அப்போது, “இதோ கிட்டினான்” என்று அணைக்க முற்படும்போது, கைகளுக்கு எட்டவில்லை. ஆகவே அவனை அழைப்பதுடன் மட்டுமே நின்றுவிடாமல், மனதால் அனுபவித்ததைக் கண்களால் காண விழைகிறார். (விரும்பும்) - ஆசைப்பட்டு நின்றார். (என் கண்களே) - எனது கண்களானவை, எனது

கைகளால் அவனைத் தொழுவதைக் காண்பதற்கு விரும்பியது. இராமன் பின்னே சென்ற லக்ஷ்மணனைக் கண்ட பரதன், “இவனும் இராமனே ஆகிறான்” என்று எண்ணியவனாக, லக்ஷ்மணன் செய்த அடிமைத்தனத்தைத் தானும் செய்ய விரும்பினான் அல்லவோ? அது போன்றே, கைகள் செய்தவற்றை கண்களும் செய்ய விரும்பின.

3-8-5 கண்களாற் காண வருங்கொலென்று ஆசையால்

மண்கொண்ட வாமனனேற மகிழ்ந்து செல்

பண்கொண்ட புள்ளின் சிறகொலி பாவித்

திண்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்து என் செவிகளே

பொருள் - என்னுடைய செவிகள், “கண்களால் காண்பதற்கு ஏற்றபடி அவன் வருவானோ”, என்றுள்ள ஆசை காரணமாக - தனக்கு உடைமையாக உள்ளவற்றை மற்றவர்களுக்கு அளிக்காமல், அதனை வேண்டுபவனாகச் சென்று, பூமியை மீண்டும் வாங்கிக் கொண்ட வாமனன், தன் மீது ஆசை கொண்டவர்களுக்குத் தனது திருமேனியைக் காண்பிப்பதற்காக, தான் மேலே ஏறி அமர்ந்துள்ள காரணத்தால் மிகவும் மகிழ்வுடன் உள்ள கருடனுடைய சாமவேதம் போன்று ஒலிக்கின்ற சிறகுகளின் ஒலியை எப்போதும் எண்ணியபடியே இருந்து, பரவசமாக நின்று, மாறாமல் இருக்கும்.

அவதாரிகை - செவிகளானவை கண்ணினுடைய வருத்தியையும், தன்னுடைய வருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

விளக்கம் - எனது செவிகள், தங்களுடைய செய்கைகள் மற்றும் கண்களுடைய செய்கைகள் ஆகியவற்றைச் செய்தபடி இருப்பதற்கு விருப்பம் கொண்டன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்களால் இத்யாதி) “தன்னைக் காணவேணும்” என்று விடாய்த்த இக்கண்ணாலே ஒருகால் காணவருமோ? என்னும் ஆசையாலே. கன்னமிட்டும் காண வேண்டும்படியிறே வஸ்து வைலக்ஷணம் இருப்பது. “சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:” என்கிறபடியே, கண்ணுக்கு வருந்த விஷயத்தைக் காணவருமோ? என்னா நின்றது. “காதரைச் சோகாபி கர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம்” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (கண்களால் இத்யாதி) - காண்பது என்னும் செயலானது கண்களால் மட்டுமே நிகழும் என்றுள்ளபோது, இங்கு “கண்களால்” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, “தன்னைக் காணவேண்டும்” என்று எப்போதும் துடித்தபடி உள்ள கண்களால், ஒருமுறையேனும் காணலாம்படி வருவானோ என்றுள்ள ஆசையால், செவிகள் துடித்தபடி உள்ளன. செவிகளுக்குப் பார்க்கும் திறன் இல்லை என்றாலும், கண்களிடமிருந்து பார்வையைக் களவு செய்தாவது காணவேண்டும் என்று உள்ளன; இப்படியாக இந்தச் செவிகளின் மேன்மை உள்ளது. “ஸுபால உபநிஷத் - சஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண: - பார்க்கின்ற கண்கள் மற்றும் பார்க்கப்படும் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தும் நாராயணனே ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, கண்களுக்கு இயல்பாகவே காண்பதற்கு ஏற்றதாக உள்ள அவனைக் காணலாம்படி அவன் வருவானோ?”, என்று செவிகள் நின்றன. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (40-3) - காத்திரைச் சோகாபி கர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் - துக்கத்தால் இளைத்துள்ள எனது அவயவங்கள் கொண்டு இராமனை நான் எப்படித் தொடுவேன் - என்பது போன்று செவிகள் எண்ணின.

வ்யாக்யானம் - அவனும் வருவானாயோ? என்னில், அ்தொன்றில்லை. (ஆசையால்) தன் சாபலத்தாலே. அன்றியே, தன் ஆசையைப் பார்க்க அவன் வரவு தப்பாது என்றும். அவ்வளவு அமையுமொன்றிறே; பகவத்விஷயத்தில் இட்ட படை கற்படையிறே. “நேஹாபிக்ரம நாசோஸ்தி”. (மண் கொண்ட வாமனன்) மண் கொண்ட பின்பும் “வாமனன்” என்கிறார் காணும்; முடிசூடின பின்பும் கருந்தரையில் பேர் சொல்லும் அந்தரங்கரைப் போலே, வளர்ந்த பின்பும் “வாமனன்” என்கிறார், இதிலே தாம் துவக்குண்டபடியாலே. (ஏற மகிழ்ந்து செல்) தன்னை மேற்கொள்ள, அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரியா நிற்கை. (பண் கொண்ட புள்) “பண்” என்று வாஹந பரிஷ்க்ரியையைச் சொல்லுதல்; அன்றியே வேதாத்மாவாகையாலே ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமங்களைச் சொல்லுதல். (சிறகொலி பாவித்து) திருவடி சிறகில் த்வநியையே பாவித்து. (திண் கொள்ள ஓர்க்கும்) முன்னே நின்று சிலர் வார்த்தை சொன்னால் அதிலே செவி தாழ்கிறதில்லை. இத்தையே திண்ணிதாக புத்தி பண்ணா நின்றது. அதின் பக்கல் பஷபாதமிறே இதுக்கு அடி.

விளக்கம் - ஆனால் அவன் வருவதன் காரணமாக இவ்விதம் செவிகள் உள்ளனவோ என்றால், அப்படி அல்ல. (ஆசையால்) - தனது ஆசையால் நின்றன. அல்லது தன்னுடைய ஆசையை நோக்கும்போதாவது அவன் வருவான் என்று எண்ணியபடி உள்ள நிலை. ஆனால் ஆசை மட்டுமே போதுமானதாகும்; இதற்கு ப்ரமாணம் கீதை (2-40) - நேஹாபிக்ரம நாசோஸ்தி - இதற்கு எந்தவிதமான வரிசையும் அழிவும் இல்லை - என்பதாகும். (மண் கொண்ட வாமனன்) - அளந்து எடுத்துக் கொண்ட பின்னர் அவனை “மண் கொண்ட த்ரிவிக்ரமன்” என்று கூறாமல், “மண் கொண்ட வாமனன்” என்றே ஏன் கூறினார்? முடி சூடிய பின்னரும், முடி சூடுவதற்கு முன்பு இருந்த நிலையை அந்தரங்கமாக உள்ளவர்கள் எடுத்துக் கூறியபடி உள்ளது போன்று, இவரும் இங்கு உரைக்கிறார். அல்லது இவன் விஷயத்தில் இவர் மயங்கி நின்றதன் காரணமாக, இவன் ஓங்கி வளர்ந்த பின்னரும் இவனை “வாமனன்” என்றே கூறுகிறார் எனலாம். (ஏற மகிழ்ந்து செல்) - தன்னை மேலே ஏற்றிக்கொள்வதால், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும்விதமாக, எங்கும் ஸஞ்சரித்தபடி உள்ளவன். (பண் கொண்ட புள்) - “பண்” என்றால் வாகனங்களின் மீது இடப்படும் சேணம் ஆகும். அல்லது வேதமே வடிவமாக கருடன் உள்ளதால், ப்ருஹத்ரதந்த்ரம் போன்ற ஸாம கானத்தைக் கூறுதல் எனலாம். (சிறகொலி பாவித்து) - அந்த ஸாம கானத்தை, கருடனுடைய சிறகுகளால் ஏற்படும் ஒலியாகவே எண்ணி. அல்லது சிறகின் ஒலியை, அந்த ஸாமகானமாகவே எண்ணி. (திண் கொள்ள ஓர்க்கும்) - இவர் முன்பு யாரேனும் எதனையேனும் கூறினால் கூட, அவற்றை இந்தச் செவிகள் கேட்பதில்லை. மாறாக, இந்த சிறகுகளின் ஒலியையே உறுதியாகக் கேட்டபடி உள்ளன. இப்படியாக அல்லவோ இவருக்கு அந்த ஒலியிடம் ஈடுபாடு உள்ளது.

3-8-6 செவிகளாலார நின் கீர்த்திக் கனியென்னும்

கவிகளே காலப்பண் தேனுறைப் பத்துற்றுப்

புவியின்மேல் பொன்னெடுஞ் சக்கரத்துன்னையே

அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனதாவியே

பொருள் - உன்னைக் காண்பதில் உள்ள தாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ள எனது ப்ராணன், உன்னுடைய கீர்த்தியின் ரூபமாகவே உள்ள கவிகளை, அந்தந்த காலங்களில் ஏற்றபடி வருகின்ற பண்கள் என்ற தேனில் நன்றாகக் கலந்து, அவற்றைக்

காதுகள் மூலம் அனுபவிப்பதற்காக, இந்தப் பூமியின் மீது அழகான பெரிய சக்கரத்தைக் கொண்ட உன்னை, இடைவிடாமல் விரும்பியபடி உள்ளது.

அவதாரிகை - என்னுடைய ப்ராணனானது உன்னுடைய கீர்த்தியைத் தன் செவியாலே கேட்க ஆசைப்படா நின்றது என்கிறார். கன்னமிட்டுக் கொண்டும் கேட்க வேண்டும்படியிறே பகவத் கீர்த்தி இருப்பது.

விளக்கம் - என்னுடைய ப்ராணன், உனது கீர்த்தியை, தனது செவிகள் மூலம் கேட்பதற்கு விருப்பம் கொண்டபடி உள்ளது என்கிறார். ஆனால் ப்ராணனுக்குக் காதுகள் உண்டோ என்றால், காதுகளிடம் அந்தச் செயலைக் களவாடிச் செய்கிறது என்கிறார்; அதாவது, பகவத் கீர்த்தியின் மகிமையானது களவாடும் அளவிற்குச் செய்யவைக்கும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (செவிகளால் ஆர) செவிகள் வயிறு நிறையும்படியாக. (நின் கீர்த்திக் கனியென்றும் கவிகளே) கீர்த்தி ரூபமாய்க் கனிபோலேயிருக்கிற கவிகள். கவி, கனி போலிருக்கையன்றிக்கே, கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே போக்யதாதிசயத்தாலே. (காலம் இத்யாதி) செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் நல்ல பழங்களைத் தேனிலே தோய்த்து புஜிக்குமாபோலே, உன் கீர்த்தியாகிற கனிகளைக் காலங்களுக்கு அடைத்த பண்ணாகிற தேனிலே, அத்தேன் மிஞ்சும்படி கலந்து. (துற்று) அநுபவித்து. அது பரமபதத்தே போய்ப் பொறுவதொன்றன்றோ? என்ன, (புவியின் மேல்) எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவொண்ணாது, பசித்தவிடத்தே சோறிட வேணும். (பொன்னெடும் சக்கரம் இத்யாதி) தேசம் இதுவேயானவோபாதி விஷயமும் இதுவேயாக வேணும். “தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர”. ஸ்ப்ருஹணீயமாய் போக்யதை எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாகவுடைய உன்னையே. (அவிவின்றி ஆதரிக்கும்) விச்சேதமில்லாதபடி ஆதரியா நின்றது. துர்லபம் என்று பாராதே, கிடைக்கும் விஷயத்திற் போலே சாபலம் பண்ணாநின்றது. (எனது ஆவியே) “தன்னடையே வரப்பெற வேணுங் காண்” என்றால் அது கேளாது. “அவனருள் பெறுமளவில் நில்லாது” என்னும்படியான ஆவி.

விளக்கம் – (செவிகளால் ஆர) - செவிகளுடைய வயிறு நிரம்பும்விதமாக. (நின் கீர்த்திக் கனியென்றும் கவிகளே) - புகழ்வதையே வடிவமாகக் கொண்ட அல்லது கீர்த்தி ரூபத்தில் உள்ள கனி போன்று காணப்படும் கவிகள். பொதுவாக கவிதை ஒன்றையே, கனி போன்று உள்ளதாகக் கூறுவர்; ஆனால் இங்கு இனிமையின் மிகுதி காரணமாக, கனியே கவியானது. (காலம் இத்யாதி) - உயர்ந்த செல்வம் கொண்டு கர்வத்தில் உள்ள அரசபுத்ரர்கள் சிறந்த கனிகளைத் தேனில் தோய்த்து உண்பர்; அது போன்றே உனது கீர்த்தி என்னும் கனிகளை, அந்தந்த காலங்களில் பாடத்தக்க பண்கள் என்னும் தேனில், அந்தத் தேனையும் இனிமையில் விஞ்சும் விதமாகக் சேர்த்து அனுபவித்து.

ஆனால் அத்தகைய அனுபவம் என்பது பரமபதம் அடைந்தவுடன் மட்டுமே கிட்டுவது அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (புவியின் மேல்) - ஏதோ ஒரு இடத்தில் தாகம் எடுத்து நிற்பவருக்கு, வேறு ஏதோ ஒரு இடத்தில் தண்ணீர் அளிக்க இயலாது. பசி எடுத்து இடத்தில்தான் உணவு அளிக்கவேண்டும். (பொன்னெடும் சக்கரம் இத்யாதி) - சரி, அனுபவிக்க வேண்டிய இடம் பரமபதம் என்றால், அங்கு மற்ற இடத்தில் காணப்படாதது போன்ற வேறுபாடு இருக்கவேண்டும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அனைவராலும் விரும்பத்தக்க விதத்தில், எல்லையற்ற இனிமை கொண்டதான சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் கொண்டு, “அந்தச் சக்கரத்தை ஏந்தியவன்” என்று சக்கரத்தைக் கொண்டே அடையாளம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ள உன்னை.

பரமபதத்தில் அவ்விதம் உள்ளானோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) - தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர – (மண்டோதரி கூறுவது) ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பால் உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், சங்கும் சக்கரமும் ஏந்தியபடி உள்ளவன் - என்பது காண்க. (அவிவின்றி ஆதரிக்கும்) – எந்தவிதமான தடையும் இன்றி ஆதரித்தபடி நின்றது. “கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரிதான ஒன்று” என்று ஆராயாமல், எளிதாகக் கிடைக்கும் விஷயத்தைப் போன்றே ஆசையுடன் நின்றது. (எனது ஆவியே) - “தானாகவே வரட்டும்” என்று உரைத்தால் அதனைக் கேட்காமல், “அவன் அருள் பெறுவதுவரை பொறுக்க இயலாது”, என்றுள்ள எனது உயிர்.

3-8-7 ஆவியே ஆரமுதே என்னை யாளுடைத்
 தூவியம் புள்ளுடையாய் சுடர் நேமியாய்
 பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும்
 கூவியுங் காணப்பெறேன் உன் கோலமே

பொருள் - என்னுடைய உயிராகவும், பரிபூர்ணமான சுவை நிறைந்த அமிர்தமாகவும், என்னை அடிமையாகக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடியான அழகிய சிறகுகள் கொண்ட கருடனை வாகனமாகக் கொண்டவனாகவும், இடையூறுகளைத் தடுக்கவல்ல ப்ரகாசம் நிறைந்த சக்கரத்தைக் கொண்டவனாகவும் உள்ளவனே! எல்லையற்ற இனிமையுடன் கூடிய உன்னுடைய வடிவழகை, மிகுந்த பாபங்கள் பலவும் நிறைந்த என்னுடைய நெஞ்சமானது, எப்போதும் ஆசையுடன் அழைத்தபடி உள்ளது; ஆனாலும் உன்னுடைய ரூபத்தைக் கண்டு அனுபவிக்க இயலாமல் உள்ளேன்.

அவதாரிகை - கரணங்களையொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார். ப்ரஜைகளினிழவும் பசியும் சொன்னார் கீழ்; தம் இழவும் பசியும் சொல்லுகிறார் மேல். இப்பாட்டில், “நான் மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின் விடாயும் தீரப்பெற்றிலேன், என் விடாயும் தீரப்பெற்றிலேன்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை தன்னுடைய இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் அவனை இழந்து நின்ற நிலையை அருளிச்செய்கிறார். அடுத்து, தான் அவனை இழந்த நிலையைக் கூறுகிறார். தனது மக்களின் இழப்பையும் பசியையும் இதுவரை கூறினார்; இனி தன்னுடைய இழப்பு மற்றும் பசியைக் கூறுகிறார். இந்தப் பாசுரத்தில், “நான் மிகுந்த பாபங்கள் பலவும் கொண்டவன் ஆவேன். ஆகையால், எனது உள்ளத்தின் ஆசை நிறைவேறாமல் நிற்கிறேன். எனது ஆசையும் தீரவில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆவியே) அபிநிவேஸம் மிக்காலும் ப்ராப்யனாகிறான் சேஷியானால் வருந்தனையும் பாடாற்ற வேண்டாவோ? என்ன, ப்ராணனை விட்டிருக்கப்போமோ? என்கிறார். “ஆவியாவியும் நீ” என்கிறபடியே அவனிறே ஆவி. (ஆரமுதே) தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்க விட்டிருக்கப்போமோ? ஆரமுது - ஆர்ந்த அமுது; பூர்ணமான

அம்ருதம். தேவஜாதியினுடைய அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி; உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும் அமுது; அமுதிலுமாற்ற வினிய அமுதமிறே.

விளக்கம் - (ஆவியே) - சரீரத்திற்கு ப்ராணன் போன்று, இவருக்கு அவன் உள்ளான். நம்முடைய ப்ரேமையானது கரைபுரண்டு ஓடினாலும், அடையப்படவேண்டியவன் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் ஆவான் என்றால், அவன் வருவதுவரை நம்முடைய துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அதற்காக உயிரை விட்டு காத்திருக்கமுடியுமோ?”, என்கிறார். திருவாய்மொழி (2-3-4) - ஆவியாவியும் நீ - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் அல்லவோ ப்ராணன் ஆகிறான். (ஆரமுதே) - உயிர் தங்குவதற்குத் தேவையான வஸ்துவாகவும், இனிமை நிறைந்தபடியும் உள்ளபோது விட இயலுமோ? ஆரமுது என்றால் பரிபூர்ணமான அமிர்தம். தேவர்கள் உட்கொள்ளும் அமிர்தத்திற்கும், இதற்கும் வேறுபாடு உள்ளது என்பதை உணர்த்த, “உள்ளத்தில் வைத்து எண்ணினால் கூட இனிமையாக உள்ள அமிர்தம்” என்கிறார். திருவாய்மொழி (1-6-6) - அமுதிலும் இனிய - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அமிர்தம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (என்னை இத்யாதி) மற்றை அம்ருதத்தைக் கொண்டு வருமவனே காணும் இவ்வம்ருதத்தையும் கொண்டு வருவான். பெரியதிருவடி திருத்தோளிலிருக்கும் இருப்பைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! அதவா, “என்னையாளுடைத் தூவியம்புள்” என்று பெரியதிருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். சேர்க்குமவர்களுக்கு சேஷமென்றிறே இவர் இருப்பது. தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருப்பதொன்றைக் கொண்டு வந்து தருவாருண்டாயிருக்க, ஆறியிருக்க விரகுண்டோ?

விளக்கம் - (என்னை இத்யாதி) - தனது தாயான வினதைக்காக தேவ அமிர்தத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்த அந்தக் கருடனே, இந்த அமிர்தத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வருவான். கருடனின் முதுகில் அமர்ந்துள்ள எழிலைக் காண்பித்து, என்னை உனக்கே என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டவனே! அல்லது என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்ட கருடன் என்றும் கொள்ளலாம்; அதாவது அவனிடம் கொண்டு சேர்ப்பவர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதே இவர் நிலையாக உள்ளது. உயிர் தரிக்க ஏதுவாயும், இனிமையாயும் உள்ள ஒரு வஸ்துவைக் கொண்டு வந்து தருபவர் உள்ளபோது, அது வருமவரை காத்திருப்பதற்குப் பொறுமை இருக்குமோ?

வ்யாக்யானம் - (சுடர் நேமியாய்) அழகுக்கும் விரோதி நிரஸநத்துக்கும் தானேயாயிருக்கும் பரிகரமிறே. வரும் வழியில் ப்ரதிபந்தங்கள் உண்டாகிலும் கைமேலே தீர்த்துக் கொண்டு வருகைக்குப் பரிகரமுண்டே. (பாவியேன்) பகவத் விஷயத்தை ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தாரில்லை காணீர்; “ஆரே துயருழந்தார்” இத்யாதி. (பாவியேன் நெஞ்சம்) எனக்குக் காரணமாயிறே இது இழக்கவேண்டிற்று. “நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலேனே”; தமப்பனான ப்ராப்தியொத்திருக்க, ஸுக்ருதம் பண்ணாத என்னைக் கைப்பிடிக்கையிறே ஸ்ரீவஸுதேவர் இழந்தது என்னுமாபோலே. “மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (சுடர் நேமியாய்) - அவனுடைய திருக்கரத்திற்கு அழகு சேர்ந்தல், அவனுடைய விரோதிகளை அழித்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் தான் மட்டுமே என்றுள்ள சக்கரத்தாழ்வான். என்னை அவன் வந்தடைவதற்கு வழி முழுவதும் தடைகள் இருந்தாலும், அவை அனைத்தையும் நீக்கும்விதமாக, திருக்கரத்திலேயே அதற்கான கருவியைக் கொண்டு, அனைத்தையும் விலக்கியபடி வருகிறான். (பாவியேன்) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (27) - ஆரே துயருழந்தார் - ஸவேச்வரனை அண்டியபோதிலும், துக்கத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பாபங்கள் செய்தவர்கள் அல்லாமல் வேறு யார் துக்கத்தை அனுபவிப்பர் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தை விரும்பியபடி நிற்பவர்களில் துன்பம் அடைந்தவர்கள் யாரும் இருக்கமுடியாது. (பாவியேன் நெஞ்சம்) - என்னுடைய நெஞ்சமானது, பாபியாகிய என்னுடைய இந்த்ரியமாக இருந்த காரணத்தால், அதுவும் அவனை இழந்து நிற்கிறது. இது போன்று வேறு யாரும் கூறினார்களோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். பெருமாள் திருமொழி (7-3) - நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலேனே - க்ருஷ்ணனுடைய தந்தையாக இருத்தல் என்ற ஸம்பந்தம் நந்தகோபர் போன்று வஸுதேவருக்கும் உள்ளபோதிலும், புண்ணியம் ஏதும் அற்ற தேவகியாகிய என்னைக் கைப்பிடித்தன் காரணமாகவே வஸுதேவர் அதனை இழந்தார் என்றது போன்று இவரும் தனது உள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-48) - மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் - எனது தீயவினைகளே காரணம் - என்று சீதையும் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (புலம்ப) நெஞ்சானது காணப்பெறாத இழவோடே கூப்பிட, “கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்” என்னுமாபோலே, நெஞ்சத்துப் போராது நிற்கும் பெருமானையிறே நெஞ்சு காணப் பெறாமல் கூப்பிடுகிறது. (பலகாலும்) ஒருகால் கூப்பிட்டார்க்கும் இழக்கவேண்டாத விஷயத்திலே பலகால் கூப்பிட்டும். (கூவியும் காணப்பெறேன்) ஒன்றில் அபிமதம் பெற்றேனல்லேன்; ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார். “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்றிருக்கப் பெற்றேனல்லேன்; மடலூர்ந்தார் பெற்ற பேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். என் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன்; அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன். அவன் நீர்மையையும் அழித்தேன்; என் சேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். அவனீச்வரத்வத்தையும் அழித்தேன்; என்னுடைய ஈசியத்வமும் போயிற்று. இனிக் கொள்ள இருக்கிறார் ஆர்? கொடுக்க இருக்கிறார் ஆர்?

விளக்கம் - (புலம்ப) - எனது நெஞ்சமானது அவனைக் காண இயலாமல், அந்த இழப்பு காரணமாக அவனை அழைத்தபடி உள்ளது. முதல் திருவந்தாதி (56) - கடிக்கமலத்து உள்ளிருந்தும் காண்கிலான் - என்பது போன்று, மூன்றாம் திருவந்தாதி (81) - நெஞ்சத்து போராது நிற்கும் பெருமானை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளத்தை, விட்டு எப்போதும் அகலாதபடி உள்ள அவனை அல்லவோ எனது நெஞ்சம் காண இயலாமல் அழைத்தபடி உள்ளது. (பலகாலும்) - ஒருமுறை அழைத்தாலே அந்த இழப்பு நீங்கிவிடுகிறது. இவ்விதம் உள்ள விஷயத்தைப் நான் பலமுறை அழைத்தபோதிலும். (கூவியும் காணப்பெறேன்) - எதிலும் நான் விருப்பம் கொள்ளவில்லை, எனது ஸ்வரூபத்தையும் நான் உணரவில்லை. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (9-30) - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - அரக்கர்களை அழித்து, அதன் பின்னர் என்னை அழைத்துச் செல்வதே இராமனுக்கு ஏற்றது - என்று சீதை கூறியது போன்று, பொறுமையக இருக்கவும் இயலவில்லை. உஷை போன்று மடல் ஊர்ந்து அடைந்த பேற்றையும் நான் அடையப்பெறவில்லை. எனது ஸ்வரூபத்தையும், அவன் ஸ்வரூபத்தையும் இவ்விதம் உரைத்து, சேர்த்து அழிந்தேன். அவனுடைய நீர்மைக் குணத்தையும், எனது அடிமைத்தனத்தையும் அழிந்தேன். அதாவது “அடியார்கள் துன்பம் அடைந்தால் ஓடி வந்து காப்பான்” என்றுள்ள நீர்மையை இவர் விஷயத்தில் அவன் காண்பிக்காததால் உலகில் உள்ளவர்கள், “இவர் இந்த அளவு துன்பத்தில் உள்ளபோதிலும் அவன் வரவில்லையே” என்று அவனைத் தவறாகப் பேசும்படிச் செய்து விட்டேனே என்று புலம்புகிறார். அவனுடைய வசப்படுத்தும் தன்மை, எனது வசப்பட்ட

தன்மை ஆகியவற்றையும் அழித்தேன். இனி அளிப்பதற்கு யார் உள்ளனர், பெருவதற்கு யார் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் – (உன் கோலமே) இரண்டு தலையையும் அழித்துப் பெறவேண்டும் விஷய வைவசுஷண்யம் சொல்லுகிறது. வ்யதிரேகத்தில் கண்ணுறங்குதல், சூது சதுரங்கங்களோடே போதுபோக்குதல் செய்யலாம் விஷயமாகப் பெற்றேனோ? “உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்றும், “என் நினைந்து போக்குவரிப்போது” என்றும் கண்ணும் உறங்காதே போதுபோக்கவும் அரிதாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - (உன் கோலமே) - இவ்விதம் இருவருமே அழிந்து, அதன் பின்னர் அடைய வேண்டும்படியாக உள்ள வஸ்துவின் மேன்மையைக் கூறுகிறார். பிரிவு காலத்தில் உறங்குதல், சூதாட்டம் போன்றவற்றின் மூலம் காலத்தை மறந்து கழித்தல் முதலானவற்றைச் செய்து கொள்ளலாம் என்னும்படியான விஷயத்தையோ நான் அடைந்தேன்? திருவிருத்தம் (97) - உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் - என்றும், பெரிய திருவந்தாதி (86) - என் நினைந்து போக்குவரிப்போது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கண்கள் உறங்காமலும், மற்ற விஷயங்களில் பொழுதைக் கழிக்க இயலாமலும் அல்லவோ உள்ளது?

3-8-8 கோலமே தாமரைக்கண்ணதோ ரஞ்சன

நீலமே! நின்று என தாவியை யீர்கின்ற

சீலமே! சென்று செல்லாதன முன்னிலாங்

காலமே! உன்னை எந்நாள் கண்டு கொள்வனே?

பொருள் - காண்பதற்கு மிகவும் இனிமையாவனாக, தாமரைமலர் போன்ற கண்கள் கொண்டதும், ஒப்பற்றதும் ஆகிய அஞ்ஜனத்தின் நீலநிறம் என்பது வடிவம் பெற்றது போன்று உள்ளவனாக, நிலைத்து நின்று எனது ஆத்மாவைத் தன்னிடம் ஈர்த்தபடி உள்ள சில குணத்தைக் கொண்டே அறியும்படி உள்ளவனாக, கடந்தகாலம் எதிர்காலம் மற்றும் நிகழ்காலம் ஆகிய மூன்றையும் உனது கட்டளைக்கு ஏற்ப வைத்துள்ளவனே! இப்படிப்பட்ட உன்னை நான் எப்போது கண்டு அனுபவிப்பேன்?

அவதாரிகை - “உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான ஒரு காலமில்லையோ? அது வரும் கிடை” என்ன; “அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆழ்வார் புலம்பியபடி இருந்ததைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் அவரிடம், “நீவீர் புலம்பியபடி உள்ளீர். உம்முடைய விருப்பம் அனைத்தையும் நாம் நிறைவேற்ற ஒரு காலம் வரும் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அந்தக் காலம் என்பதும், உன்னுடைய கட்டளைக்கு அடிபணிந்தே உள்ளதாகும் அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கோலமே) அழகும், அதுக்கு ஆச்ரயமும் என்று இரண்டன்றிக்கே அழகு தானே வடிவாயிருக்கிறபடி. ஜ்ஞாதாவின் பக்கலிலே ஜ்ஞாந வ்யபதேசம் பண்ணா நின்றதினே தத் குண ஸாரத்வத்தாலே; அப்படி அழகே விஞ்சி, அத்தையிட்டு நிருபிக்க வேண்டும்படி இருக்கையாலே “கோலமே!” என்கிறார். (தாமரை இத்யாதி) அதுக்கு ஆச்ரயமான திருவுடம்பு இருக்கிறபடி. அது தன்னிலும், ஓரோ அவயவங்களே அமைந்திருக்கிறபடி. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் மார்த்தவத்தாலும், தாமரையை ஒருவகை உபமை சொல்லலாம்படியிருகிற கண்ணழகையுடையவனே.

விளக்கம் - (கோலமே) - கோலம் என்றால் வடிவழகு. அதாவது அழகு மற்றும் அந்த அழகின் இருப்பிடம் என்று இரண்டு பொருளாக அல்லாமல், அழகு என்பதே வடிவம் எடுத்தது போன்று உள்ளான். ஆனால், குணம் பொருந்தியுள்ளது என்பதால், குணத்தை உடையவனையே குணம் என்று கூறுவார்களோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஞானத்தை ஒரு குணமாகக் கொண்டுள்ள ஆத்மாவை, அந்தக் காரணத்தால் ஞானம் என்றே கூறுவது போன்று ஆகும். அதே போன்று, அழகு மட்டுமே நிறைவாக இருந்து, அதனைக் கொண்டே உணர்த்தும்படியிருப்பதால் “கோலமே” என்கிறார். (தாமரை இத்யாதி) - அந்த அழகின் இருப்பிடமாகத் திருமேனி உள்ளது. அத்தகைய திருமேனியிலும், ஒவ்வொரு அவயவமும் அது போன்றே உள்ளது. சிகப்பு, மலர்ந்திருத்தல், மென்மையாக இருத்தல் ஆகிய பலவிதங்களிலும் தாமரையை ஒருவிதத்தில் உவமையாகக் கூறலாம்படியான அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனே!

வ்யாக்யானம் - (அஞ்சன நீலமே) அஞ்சனமே! நீலமே! என்றபடி. ஒன்றே உபமாந மாவதொன்றில்லாமையாலே அங்கும் இங்கும் கதிர்பொறுக்குகிறார். நைல்ய குணந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற் போலேயாயிற்று இருப்பது. அழகும் வடிவுமேயாய் அகவாயில் ஒரு பசையற்றிருக்குமோ? என்னில், (நின்று இத்யாதி) வ்யதிரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் மறக்கவொண்ணாதபடி பின்னாடி, என் நெஞ்சை ஈராநின்றுள்ள சீலமே ஸ்வரூபமானவனே! “செய்யதாமரை கண்ண” னில், “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள் கடல் வண்ணன்” என்கிற அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. அன்றியே, “வளவேழல்”கில் தம்மைச் சேரவிட்டுக் கொண்ட சீலமாதல்.

விளக்கம் - (அஞ்சன நீலமே) - அஞ்சனமே, நீலமே என்று பொருள். ஒரு பொருளை மட்டுமே உபமானமாக உரைக்க இயலாத காரணத்தால் அங்கும் இங்குமாகப் பலவற்றையும் தேடியபடி உள்ளார். அல்லது, “அஞ்சனத்தின் நீலநிறத்தை வடிவமாகச் செய்தது போன்ற வடிவம் கொண்டவனே”, என்றும் கொள்ளலாம். ஆனால், அழகு மற்றும் வடிவம் என்று இது மட்டுமே இவருடைய உட்புறத்தில் நின்றபடி, வேறு ஏதும் பிடிப்பின்றி இருக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (நின்று இத்யாதி) - பிரிந்துள்ள காலத்தில், அவனுடைய வடிவழகை மறந்தாலும், மறக்க இயலாதபடி, என்னைத் தொடர்ந்தபடியே இருந்து, எனது நெஞ்சத்தைப் பிளந்தபடி உள்ள சீல குணத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவனே! இந்த இடத்தில் உள்ள “சீலம்” என்பதன் கருத்து என்னவென்றால், திருவாய்மொழி (3-6) - செய்யதாமரை கண்ணன் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ளதான, திருவாய்மொழி (3-6-9) - நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள் கடல் வண்ணன் - என்பதில் கூறப்படுவதான அர்ச்சாவதாரத்தின் எளிமையையே ஆகும். அல்லது திருவாய்மொழி (1-5) - வளவேழ் உலகு - என்பதில் தம்மைச் சேரவிட்ட சீலம் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அழகும் குணங்களும் உண்டானாலும், பெறுமிடத்தில் இன்ன காலமென்றில்லையோ? என்னில், (சென்று இத்யாதி) அக்காலமும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? “காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ய ச ஜங்கம ஸ்தாவரஸ்ய ச ஈசுதே பகவானேக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீமிதே” பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் நின்று, இவை அழிந்தாலும் நிற்கக் கடவ காலத்துக்கும், இவற்றினுடைய ஸம்ஹர்த்தாக்களுக்கும்

ஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும்; “ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம்” என்று ஸம்ஹர்த்தாக்களை ம்ருத்யு சப்தத்தாலே சொல்லக்கடவதிறே. ஸ்ருஷ்டிக்குக் கர்மீபவித்த பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பு உளனாய், அழிந்தாலும் உளனாய், என்றுமொக்க உணர்ந்திருந்து ஸ்ரஷ்டாக்களும் ஸம்ஹர்த்தாக்களும் ஸ்ருஜ்யருமான இத்தையடையத் தன் புத்தயதீநமாக நியமிக்கிறான் ஒருவனே! “ஸத்யமித்யாதி” பகவத் விஷயத்தில் அர்த்த வாதமில்லை; தன்னை “ஆப்தன்” என்று விச்வஸித்தவனுக்குப் பொய் சொல்வாரில்லை. “சென்று” என்கிறது பூதகாலத்தை. “செல்லாதன்” என்றது பவிஷ்யத் காலத்தை. “முன்னிலாங்காலம்” என்கிறது முன்னே வர்த்திக்கிற வர்த்தமான காலத்தை. (காலமே) காலத்ரயத்தையும் நீ இட்ட வழக்காகவுடையவனே! (உன்னை இத்யாதி) வடிவமுகம் குணங்களும் விடலாயிருந்ததில்லை; காலக்கழிப்புச் சொல்லவொண்ணாதபடியா யிருந்தது. ஆனபின்பு, நான் உன்னைக் காண்பது என்று? சொல்லாய். “பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே பஞ்சம்யாம்” என்றாப்போலே, “நீயும் நம்மை இந்நாள் காணக்கடவை” என்று சொல்லாய்.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் அழகு மற்றும் குணங்கள் உள்ளது என்றால், அவற்றைப் பெறுவதற்கான காலம் என்று ஒன்று உள்ளது அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சென்று இத்யாதி) - அப்படிப்பட்ட காலம் என்பதும், உன்னுடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டே உள்ளது அல்லவோ? மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (68-13) - காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ய ச ஜங்கம ஸ்தாவரஸ்ய ச ஈசதே பகவானேக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீமிதே (சஞ்சயன் கூறுவது) காலம், யமன், அசையும் பொருள்கள், அசையாப் பொருள்கள் என்றுள்ள பலவற்றுக்கும் பகவான் மட்டுமே அவற்றை ஏவக் கூடியவனாக உள்ளான். இதுவே சத்தியமாகும் - என்பது காண்க; அதாவது பொருள்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பும், அவை அழிந்த பின்பும் நிலையாக உள்ள காலத்தவம், பொருள்களை அழிப்பவர்கள், பொருள்களை உண்டாக்குபவர்கள் ஆகிய அனைத்தும் இவன் கட்டளைக்கு உட்பட்டவை ஆகும். கடவல்லியில் - ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம் - ம்ருத் என்பதன் மூலம் அழிக்கின்ற தேவர்கள் கூறப்பட்டனர். ஸ்ருஷ்டியை ஏற்படுத்துகின்ற பொருள்கள் உற்பத்தி ஆவதற்கு முன்பாகவே இருப்பவனாக, எப்போதும் அனைத்தையும் அறிந்தபடி உள்ள படைப்பவர் மற்றும் அழிப்பவர்களாகிய தேவர்கள் இதனை உணரும் விதத்தில் அவர்கள் புத்தியைத் தன்வசம் வைத்துள்ளனர். “ஸத்யம்” என்று தனித்து அந்த ச்லோகத்தில் கூறப்படுவது, வெறும் புகழ்ச்சி சொல் அல்ல. “நம்பத்தகுந்தவன்” என்று

நம்பியவன் விஷயத்தில் யாரேனும் பொய் உரைப்பார்களோ? “சென்று” என்பதன் மூலம் இறந்தகாலமும், “செல்வதன்” என்பதால் எதிர்காலமும், “முன்னிலாங் காலம்” என்பதால் இப்போது கண் முன்பு உள்ள நிகழ்காலமும் கூறப்பட்டது. (காலமே) - இந்த மூன்று காலங்களையும் உனது கட்டளையின் கீழ் வைத்துள்ளவனே! (உன்னை இத்யாதி) - உனது வடிவழகும், குணங்களும் என்னால் விட இயலாதபடி உள்ளன, உனது கட்டளைக்கு உட்பட்ட காலத்தைக் கூற இயலாதபடி உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது நான் உன்னை என்று காண்பேன்? இதனை நீயே கூறவேண்டும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (117-1) - பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் - பதினான்கு வருடங்கள் கழிந்து பஞ்சமி திதியில் - என்று இராமனாக நின்று நீ கூறியது போன்று, இப்போது நீ என்னிடம், “இந்த நாளில் என்னை நீ காண்பாய்”, என்று கூறவேண்டும்.

3-8-9 கொள்வன் நான் மாவலி! மூவடி தாவென்ற

கள்வனே! கஞ்சனை வஞ்சித்து வாணனை

உள்வன்மை தீர ஓராயிரந் தோள் துணித்த

புள்வல்லாய்! உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே?

பொருள் - “ மஹாபலீ! நான் மூன்றடி அளந்து எடுத்துக் கொள்வேன். எனக்கு அதனை அளிப்பாயாக”, என்று அவனை வசீகரம் செய்து வஞ்சித்த கள்வனே! கம்சனை அழித்து, பாணாஸுரனுடைய உள்ளத்தின் வலிமை அழியும்படியாக ஈடில்லாத அவனுடைய ஆயிரம் தோள்களையும் துண்டித்து, இப்படியாகப் பலவும் செய்த கருட வாகனனே! இவ்விதம் அடியார்களுடைய விரோதிகளை விலக்குவதில் சாமர்த்தியம் கொண்ட உன்னை நான் எப்போது சேருவேன்?

அவதாரிகை - ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய், விரோதி நிரஸந சீலனுமான உன்னை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.

விளக்கம் - “காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்ற உபாயத்தை அறிந்தவனும், அடியார்களுடைய விரோதிகளை விலக்குதல் என்பதைச் செய்கின்ற சீலனும் ஆகிய உன்னை நான் எப்போது வந்து அடைவேன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொள்வன்) மலையாளர் வளைப்புப்போலே, “கொண்டல்லது போகேன்” என்றானாயிற்று. அன்றியே, இவனுடைய விந்த வேஷத்தைக் கண்டு, “இவன் நம் பக்கலிலே ஒன்றைக் கொள்வது காண்” என்று நினைந்தமை தோற்ற இருந்தானாயிற்று மஹாபலி; அவன் நினைத்ததை அறிந்து, “நான் கொள்வன்” என்கிறான். அன்றியே, இவன் வடிவில் நைரபேசுப்தத்தைக் கண்டு, “இவன் நம்மை ஒன்று கொள்ளுமோ?” என்று இருந்தான்; “நீ அங்ஙன் நினைக்க வேண்டா; நான் ஸாபேசுஷன்” என்கிறார். (நான்) உன் பக்கல் பெற்றாலன்றி ஓரடியிடாத நான்.

விளக்கம் - (கொள்வன்) - மலையாளர் ஒருவரிடம் ஏதேனும் ஒன்றை வாங்கிச் செல்ல எண்ணினால், அதனை அவரிடமிருந்து பெற்றால் மட்டுமே அகன்று செல்வர் என்பது போன்று மஹாபலியிடம் நின்றான். அப்படிப்பட்ட இவனுடைய வாமன தோற்றத்தைக் கண்ட மஹாபலி, “இவன் நம்மிடம் ஏதேனும் பெற மாட்டானா?”, என்று எண்ணி நின்றான்; இவ்விதம் மஹாபலி எண்ணியதைக் கண்ட இவன், “நான் பெற்றுக் கொள்வேன்”, என்றான். அல்லது எதிலும் பற்றில்லாதவன் போன்று நின்ற வாமனனைக் கண்ட மஹாபலி தனது மனதில், “இவன் ஏதேனும் நம்மிடம் விரும்பிக் கேட்பானோ?”, என்று எண்ணினான்; அப்போது வாமனன், “நீ அவ்விதம் எண்ண வேண்டாம். நான் விருப்பம் உடையவனே ஆவேன்”, என்றான். (நான்) - உன்னிடமிருந்து ஏதேனும் பெறாமல் ஓர் அடியும் எடுத்து வைக்கமாட்டேன்.

வ்யாக்யானம் - (மாவலி) - பிறந்தவன்றே பிசைஷியில் அதிகரிக்கையாலே ப்ரபுக்களை உபசரித்து வார்த்தை சொல்லியறியானே. முன்பு சிலர்க்குத் தாழ்வு சொல்லியறியான்; பிறந்த பின்பு வாஸனை பண்ணுகைக்கு நாளில்லை; அத்தாலே, “மாவலி” என்கிறான். எல்லாரும் தன்னை உயரச் சொல்லும்தொழிய இப்படிச் சொல்லக் கேட்டறியாமையாலே, இவன் ஒரு பாலன் தன் முன்னே நின்று சிறுபேரைச் சொல்லி அழைத்தவாறே இனியனாய் முகத்தைப் பார்த்து, “உனக்கு வேண்டுவதென்?” என்றான்.

விளக்கம் - (மாவலி) - ஒருவன் சென்று யாசகம் கேட்கும்படி உள்ள ஒருவனை, “மஹாராஜா” என்று கூறாமல், “மாவலி” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். வாமனனாக அவதரித்த உடனேயே யாசகம் செய்யும் செயலில் இறங்கியதால், உயர்ந்த ப்ரபுக்களை எவ்விதம் மரியாதையுடன் அழைப்பது என்று,

அப்படிப்பட்ட சொற்கள் உரைத்து அறியாதவன் என்பதால், “மாவலி” என்றான். தனக்கு நிகரான ப்ரபு வேறு யாரும் இல்லாத காரணத்தால், அவதரிப்பதற்கும் முன்பும் இது போன்ற தாழ்ந்த சொற்கள் கூறுவதற்கு அறியாதவன் ஆவான். அவதரித்த பின்னர் அத்தகைய வழக்கம் ஏற்பட காலம் இல்லை. மஹாபலியானவன் தன்னை அனைவரும் உயர்த்தியாகவே அழைத்துப் பழக்கப்பட்டவன்; இது போன்று யாரும் தன்னை சுருக்கமான பெயர் கூறி அழைத்துக் கேட்டதில்லை; ஆகவே இப்படி ஒரு பாலன் தன் முன்பாக நின்று தனது பெயரைக் கூறி அழைத்தவுடன், அதனை ரசித்தவனாக வாமனனுடைய திருமுகத்தை நோக்கி, “உனக்கு என்ன வேண்டும்?”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (மூவடி) தன் பக்கல் கொள்ளுமவர்களில், இப்படி சிறுக அர்த்திப்பாரில்லாமையாலே அநாதரித்திருந்தான்; “அந்யபரத்தை பண்ணாதே, தா” என்கிறான். (என்ற கள்வனே) இந்தரன் சரணம் புக்கு நின்றான், உதாரனாயிருப்பா னொருவன் அவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான்; “ராவணாதிகளைப்போலே அழியச்செய்யப் போயிற்றில்லை, ஒரு தர்மாபாஸத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு நிற்கையாலே. இவனோ சரணம் புக்கு நின்றான். இனிப் போம் வழியென்?” என்று பார்த்துத் தன்னை இரப்பாளனாக்கி, சுக்ராதிகள், “இவன் தேவகார்யம் செய்ய வந்தான்”, என்னச் செய்தேயும் அவன் நெஞ்சில் படாதபடி அவனை வடிவழகாலும் பேச்சாலும் வாய்மாளப் பண்ணின வஞ்சநங்க ளெல்லாவற்றையும் நினைத்து “கள்வனே” என்கிறார்.

விளக்கம் - (மூவடி) - வாமனன், “மூன்று அடி நிலம் வேண்டும்”, என்று கேட்டவுடன், மஹாபலியான தன்னிடம் யாசகம் கேட்டு நிற்பவர்களில் இந்த அளவிற்குச் சிறிய யாசகத்தை யாரும் கேட்டதில்லை என்பதால், அந்த வேண்டுகோளைக் கேட்ட பின்னர் ஏதும் உரைக்காமல் இருந்தான். அப்போது வாமனன் அவனிடம், “இவ்விதம் கவனிக்காமல் இருக்கவேண்டாம். நான் கேட்டதை எனக்கு அளிப்பாயாக”, என்றான். (என்ற கள்வனே) – இங்கு வாமனன் எதனைக் களவு செய்தான், அவனை ஏன் “கள்வன்” என்று கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்திரன் அவனிடம் சரணம் புகுந்து நிற்கிறான். மிகுந்த தாராள குணம் கொண்ட ஒருவன் இந்திரனின் ராஜ்யத்தை அபகரித்துக் கொண்டான். வாமனன் தனது திருவுள்ளத்தில், “மஹாபலியை இராவணன் முதலானவர்களைப் போன்று அழிப்பது சரியல்ல; காரணம் அவன் தர்மத்தைக் கையில் கொண்டு நிற்கிறான். இந்தரனோ நம்மிடம் சரணம் புகுது நிற்கிறான். இனி நாம் செய்வது

என்ன?”, என்று சிந்தித்தான். எனவே தன்னை ஒரு யாசகம் வேண்டுபவனாக மாற்றிக் கொண்டான். சுக்ராச்சார்யார் முதலானவர்கள் மஹாபலியிடம், “இவன் தேவர்களுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றவே வந்துள்ளான்”, என்று கூறியபோதிலும், மஹாபலியின் உள்ளத்தில் அந்தச் சொற்கள் எந்தவிதமான பாதிப்பையும் ஏற்படாதவிதத்தில், தனது வடிவழகு மற்றும் பேச்சின் இனிமை ஆகியவற்றால் மயக்கினான். இப்படியாக மஹாபலியைத் தனது சொற்கள் மூலமே அழியும்படியாகச் செய்த வஞ்சனத்தை எண்ணியவராக, “கள்வன்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (கஞ்சனை வஞ்சித்து) கம்ஸன் மாதுலனாய், ப்ரமாதத்தாலே புகுந்ததாகத் தானும் துக்கியாய்க் கண்ணநீர் பாய்த்துவானாக, வாசலிலே குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி வைக்க, அத்தையடைய நிரஸித்து, கம்ஸன் கோலின வஞ்சநத்தை அவன் தன்னோடே போக்கினவனே!

விளக்கம் - (கஞ்சனை வஞ்சித்து) - ஆனால் வஞ்சித்தல் என்பது குணம் ஆகாது என்பதால், அதனை ஒரு குணமாக உரைப்பதற்கு முனைகிறார். கம்சன் க்ருஷ்ணனுடைய தாய்மாமன் என்பதால் நேருக்குநேர் அவன் க்ருஷ்ணனுக்குத் தீமை ஏற்படுத்தாமல், பல குறுக்கு வழிகளில் செய்தான். இறுதியாக, “எனது மருமகன் இறந்தானே”, என்று கண்ணீர் விட்டு அழுவதற்கான நேரத்தை எதிர்பார்த்து, தனது அரண்மனையின் வாசலில் குவலயாபீடம் என்ற யானை மற்றும் மல்லர்கள் ஆகியவற்றை நிறுத்தினான். இப்படியாகக் கம்சன் அடைந்திருந்த வஞ்சனத்தை, அவற்றை அழித்து அந்த வஞ்சனத்தையும் கம்சனுடன் சேர்த்து நீக்கினான்.

வ்யாக்யானம் - (வாணன் இத்யாதி) சஷுத்ர தேவதையைப் பற்றி, “அதஸோ பயங்கதோ பவதி” என்றிருக்குமா போலேயிருந்த வாணனுடைய நெஞ்சுவலி கைமேலே போம்படியாகப் பெரியதிருவடியின் மேலே ஏறிச் சாரிகை வந்தவனே! (ஆயிரந்தோள் துணித்த) “இவன் கைவிஞ்சினான்” என்று இவனைக் கைகழியவிட்டான். (புள்வல்லாய்) “வாள் வல்லாய், தோள்வல்லாய்” என்றாற்போலே.

விளக்கம் - (வாணன் இத்யாதி) - தைத்திரீயத்தில் - அதஸோ பயங்கதோ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த பின்னர் ஜீவாத்மா தனது பயத்தை விடுத்து, பயம் அற்ற நிலையை அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயத்தைப் பற்றியவர்கள் இருப்பது போன்று, தாழ்ந்த சிறிய தேவதையைப் பற்றியபடி பாணாகரன் இருந்தான். இவனுடைய உள்ளத்து வலிமையானது உடனே அழியும்படியாக, கருடன் மீது ஏறி அப்படியும்இப்படியும் ஆடியபடி வந்தவனே! (ஆயிரம் தோள் துணித்த) - “சாதாரணமாக ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய கைகளைக் காட்டிலும் இவனுக்கு அதிகமான கைகள் உள்ளனவே” என்று எண்ணியவனாக, அதிகமாக இருந்த கைகளை வெட்டினான். (புள் வல்லாய்) “வால் வலிமை, தோள் வலிமை” என்று கூறுவது போன்று, இந்தக் கருடனை வழி நடத்தும் வலிமை கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) அவன் பக்கல் நின்று பிரிந்தாற் போலேயிருக்கிறது காணும். ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, “அநந்ய ராகவேண அஹம்” என்கிறபடி பிராட்டி அசோகவநிகையிலே பிரிந்திருந்தாற் போலேயிருக்கிறது காணும் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே உடம்புடனிருக்கும் இருப்பு. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய் நின்ற நிலை வந்தேறியாய்த் தோற்றிற்று. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் சீலாதி குணங்களையுடைய உன்னைப் பார்த்தால் இழக்கவேண்டுவதில்லை; நான் இழக்கமாட்டாதவனாயிருந்தேன்; ஆன பின்பு, உன்னைக் கிட்டுங்காலம் சொல்லாய் என்கிறார்.

விளக்கம் - (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) - “உன்னுடன் நான் எப்போது கூடுவேன்?” என்று உரைக்காமல் பிராட்டிமார்கள் போன்று “பொருந்துவன்” என்று ஏன் கூறினார்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தனது ஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் ஏற்பட்டவுடன், அவனை விட்டுப் பிரிந்தது போன்றே நம்மாழ்வருக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் ஸ்வரூப ஞானம் ஏற்பட்டால் இவ்விதம் ஆகுமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸ்வரூப ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர் சரீரத்துடன் இருக்கிற நிலையானது, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) - அநந்ய ராகவேண அஹம் - சூரியனுடன் சேர்ந்துள்ள ஒளியைப் போன்றே நான் இராகவனுடன் சேர்ந்துள்ளேன், நான் வேறுபட்டவள் அல்லள் - என்று கூறிய சீதாப்பிராட்டி இராமனைப் பிரிந்து அசோகவனத்தில் நிற்கும் நிலையைப் போன்றதே ஆகும். ஸ்வரூப ஞானம்

ஏற்பட்டவுடன், இத்தனை காலம் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி நின்ற நிலையானது ஆத்மாவிற்கு இயல்பானது அல்ல, நடுவில் வந்து சேர்ந்த நிலையே ஆகும் என்பது தோன்றுகிறது. “அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனும், சீலம் போன்ற பல குணங்கள் உடையவனும் ஆகிய உன்னை நோக்கிய பின்னர், உன்னை இழக்க யாரும் முயலமாட்டனர். நானும் உன்னை இழக்கமுடியாதவனாகவே உள்ளேன். ஆகவே உன்னை நான் எப்போது அடைவேன் என்று நீ கூறுவாயாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாயிருக்கச் செய்தேயும் பத்தரும் முக்தரும் நித்யரும் என்கிற பிரிவோபாதியிறே மஹிஷிகளும்; ‘அநந்யா’ என்கிற பிராட்டியினுடைய வார்த்தை எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தால் இருப்பது. ஈசுவரனில் பிராட்டிமார்க்கு பேதஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாம், அல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறன்; ஐக்யஞ் சொல்லுகிறவிடமெல்லாம் பாரதந்தர்ய காஷ்டையைப் பற்றச் சொல்லுகிறன்” என்று ப்ராஸங்கிகமாக ஓர் உருவிலே அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் “அவனுக்கு அடிமையாக இருத்தல்” என்பது பொதுவான ஒன்றாகவே உள்ளது. ஆனாலும் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர், முக்தி பெற்றவர் நித்யஸூரிகள் என்பவர்களுக்கு ஒருவிதமான பிரிவு உள்ளது போன்றே பிராட்டிமார்களுக்கும் உள்ளது அல்லவோ? எனவே ஒரு ஜீவாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து அறியும்போது, “நான் வேறுபட்டவன் அல்லன்” என்று பிராட்டி உரைப்பது போன்று, இந்த ஜீவாத்மாவும் கூறலாம். ஆனால் ஸர்வேசுவரனுடன் சேர்த்து பிராட்டியைக் கூறுவதை விடுத்து, மற்ற உயிர்களின் கூட்டத்துடன் சேர்த்து உரைப்பது ஏன் என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; ஸர்வேசுவரனைக் காட்டிலும் பிராட்டி வேறுபட்டவன் என்று பிராட்டிமாருக்கு வேறுபாடு கூறுகின்ற ப்ரமாணங்கள் அனைத்தும், மற்றவர்களுக்கு உள்ள வேறுபாட்டை காட்டிலும் இதில் வேறுபாடு உண்டு என்கின்றன. ஐக்யம் கூறும் ப்ரமாணங்கள் அனைத்து அவள் அவனுக்கு வசப்பட்ட நிலையை உரைக்கின்றன என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (ஆயிரந்தோள் இத்யாதி) “கரபாதியிறே இவனை இப்படி கலக்கப் பண்ணிற்று” என்று அடுத்தேறாக வந்த கரத்தைக் கழித்து ப்ராப்தகரத்திலே நிறுத்தினவனே! “ஆயிரங்கரங் கழித்த ஆதிமால்” இறே. (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) வாணனுடைய கைப்பற்றையும் கழித்து இறையிலியாக்கின உன்னை எந்நாள் வந்து கிட்டுவன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஆயிரந்தோள் இத்யாதி) - “பல கரங்கள் உள்ள காரணமே இந்த பாணஸூரனை மயங்கச் செய்தது”, என்று எண்ணியவனாக, அந்தக் கைகள் அடுத்து அடுத்து வளர, அனைத்தையும் கழித்து, இரண்டு கரங்கள் மட்டும் கொண்டபடி அவனைச் செய்தவனே! திருச்சந்தவிருத்தம் (53) - ஆயிரங்கரங் கழித்த ஆதிமால் - என்பது காண்க. (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) - பாணனுடைய அனைத்து கரங்களையும், அவனுடைய கைப்பற்று அனைத்தையும் கழித்து, அவனை அரசன் மற்றும் கரம் ஆகிய இரண்டும் இல்லாமல் செய்தவனே! உன்னை நான் என்று வந்து அடைவேன்.

3-8-10 பொருந்திய மாமருதினிடையே போய் எம்

பெருந்தகாய்! உன் கழல் காணிய பேதுற்று

வருந்தி நான் வாசக மாலைகொண்டு உன்னையே

இருந்திருந்து) எத்தனை காலம் புலம்புவனே?

பொருள் - ஒன்றுடன் ஒன்று நெருக்கலாம்படி நின்ற பெரிய மருத மரங்களுக்கு நடுவில், மிகவும் எளிதாக அவற்றை முறித்தபடி சென்று, உன்னை எங்களுக்கு ஸ்வாமியாக அளித்தவனே! அப்போது தவழ்ந்து சென்ற உனது சிறிய திருவடிகளை காணவேண்டும் என்ற ஈடுபாட்டைக் கொண்டவனாக, வருத்தம் அடைந்து, அந்த காலதாமதத்தை பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி உள்ளேன். இப்படி உள்ள நான், உன்னுடைய குணங்களை உரைக்கவல்ல சொற்கள் என்ற மாலையைக் கொண்டு நின்று, எல்லையற்ற இனிமை உள்ள உன்னை எண்ணியபடி இளைத்து, இனியும் எத்தனை காலம் அழைத்தபடி இருப்பேன்?

அவதாரிகை - உன்னைக் காணப் பெறாத வ்யஸந்தாலே க்லேசப்படுகிற நான், இன்னம் எத்தனை காலம் கூப்பிடக் கடவேன்? என்கிறார்.

விளக்கம் – “உன்னைக் காண இயலாத துன்பம் காரணமாக வருத்தம் கொள்ளும் நான், இனியும் எத்தனை காலம் உன்னை அழைத்தபடி இருப்பேன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொருந்திய மாமருது) மருது, மாமருது, பொருந்திய மாமருது. மருதென்கையாலே மரத்தைச் சொல்லி; “மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம்” என்று வன்மைக்கு மரத்தையிறே சொல்லுவது; அத்தாலே நெஞ்சின் வன்மையைச் சொன்னபடி; மாமருது என்கையாலே மாவென்று கறுப்பாய். இத்தால் சீற்றத்தைச் சொன்னபடி. அன்றியே, மஹத்தையாய், வேறு வினை செய்யாதே மேலே விழ அமைந்திருக்கை. நினைத்த காரியத்துக்குப் பொருந்திய மாமருது. இவற்றின் நெஞ்சில் பொருத்தம். ஆக, இப்படி க்ருதஸங்கேதராய், சீற்றத்தையுடையராய், க்ருஷ்ண தர்சனத்தாலும் நெஞ்சு நெகிழாத வன்மையையுடையவை.

விளக்கம் - (பொருந்திய மாமருது) - மருது, பெரிய மருது, ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தபடி நின்ற பெரிய மருதுகள். மருது என்பதன் மூலம் மரத்தைக் கூறினார். திருமாலை (27) மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம் – என்று கடினமாக இருப்பதற்கு மரத்தைக் கூறுவதால், உள்ளத்தின் கடினத்தைக் கூறுகிறார். மாமருது என்றால் கறுத்த மரம்; இதன் மூலம் சீற்றத்தைக் கூறினார். அல்லது “மா” என்பது பெருமையையும் குறிக்கும்; இவற்றுடன் போராடாமலேயே மேலே விழுப்படியாக நிற்பவை. தாங்கள் எண்ணியுள்ள செயலுக்கு ஏற்றபடி நிற்கும் மரங்கள். ஆகவே இவ்விதமாகச் சீற்றத்தைக் கொண்டவைகளாக, எண்ணிய செயலை முடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவைகளாக, க்ருஷ்ணனைத் தரிசித்தபோதிலும் உள்ளம் நெகிழ்ந்து போகாமல் கடினமாக உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - (இடைபோய்) இப்படி நிற்கிறவற்றின் அருகே போகையுங்கூட பயங்கரமாயிருக்க, இவற்றின் நடுவே, ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே போனானாயிற்று. (போய் எம்பெருந்தகாய்) அவற்றின் நடுவே அவற்றைத் தப்பிப்போய் எனக்கு சேஷியான உன்னைத் தந்த பெரியோனே! (உன் கழல் இத்யாதி) “தத: கடகடா சப்த ஸமாகர்ணந தத்பர:” என்று அவை முறிந்து விழுகிறபோதை ஓசை கேட்டுப் புரிந்து பார்த்து, அபூர்வ தர்சனத்தாலே விக்ஷிதமான அக்கண்போலே சிவந்திருக்கிற

திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. “ஐகாம கமலேஷண:” புரிந்து பார்த்த கண்களைக் காண ஆசைப்பட்டான் ருஷி; தவழ்ந்து போகிறபோதைத் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்படுகிறார் இவர். எல்லா அவஸ்தையிலும் அவனை அடிவிடாரே. தந்தாம் ஜீவநத்தை நோக்கத் தேடுமித்தனையிறே எல்லாரும்; இவரும் தம்முடைய ஜீவநத்தை நோக்கத் தேடுகிறார்.

விளக்கம் - (இடைபோய) - இவ்விதமாக நிற்கும் இந்த மரங்களின் அருகில் செல்வது கூட அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளபோது, அவற்றின் நடுவில், இவன் சென்றான். (போய எம்பெருந்தகாய்) - அவற்றின் நடுவில் புகுந்து சென்று, அவற்றால் ஏதும் நிகழாமல் தப்பிச் சென்று, உன்னை எனக்கு எஜமானனாக அளித்த பெரியவனே! (உன் கழல் இத்யாதி) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-6) - தத: கடகடா சப்த ஸமாகர்ணந தத்பர: - அப்போது “கட கட” என்று அவை முறிந்து விழுகின்றபோது உண்டான ஓசையைக் கேட்டு, என்ன நிகழ்ந்தது என்று புரிந்து கொண்டு நோக்கி, இதுவரை பார்த்திராத காட்சியைக் கண்ட காரணத்தால் மலர்ந்து சிவந்துள்ள திருக்கண்கள் போன்று சிவந்துள்ள உனது திருவடிகளைக் காணவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஐகாம கமலேஷண: - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட அவன் சென்றான் - என்று, மகிழ்ந்தபடி நோக்கிய திருக்கண்களைக் காணவேண்டும் என மஹரிஷி விரும்பினார்; இவரோ, தவழ்ந்து செல்கின்றபோது திருவடிகளைக் காணவேண்டும் என்று விரும்புகிறார். அனைத்து நிலைகளிலும் அவனுடைய திருவடிகளை இவர் விடமாட்டார் அல்லவோ? ஆனால் மஹரிஷி போன்று திருக்கண்களைக் காண ஆசை கொள்ளாமல், இவர் ஏன் அவனுடைய திருவடிகளில் ஆசை கொண்டார்? அவரவர்கள் தங்களுடைய உயிரைக் காத்துக் கொள்வதற்கே முயல்வார்கள் அல்லவோ? இவரும் தனது உயிரைக் காத்துக் கொள்ள முயல்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பேதுற்று) - அறிவு கெட்டு. (வருந்தி) இழந்த விஷயத்துக்குத் தக்கபடியிறே க்லேசமும் இருப்பது. (நான்) அடியே பிடித்து ஜீவித்துப் போந்த நான். “நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லை” என்கிறபடியே, அத்திருவடிகள் பெறில் தலையாக ஜீவித்து, அதில்லையாகில் இல்லையாம் நான். (வாசகமாலை கொண்டு) ஒரு மலையெடுத்தாற் போலேயாயிற்று, இவர்க்கு ஒரு சொற்கொண்டு சொல்லுகை. (உன்னை) பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாத உன்னை. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே

அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” இறே. (இருந்து இருந்து) ஒருகால் ஒன்று சொல்லப்புக்கால், அது தலைக்கட்டுங்காட்டில் நடுவே பதின்கால் பட்டைப்பொதிசோறு அவிழ்க்க வேணும் காணும். (எத்தனை காலம் புலம்புவனே) ஸாதநபுத்த்யா சொல்லமாட்டார். ப்ராப்யபுத்த்யா தவிரமட்டார்; இதுக்கு முடிவு என்? என்கிறார்.

விளக்கம் – (பேறுற்று) - அறிவு தடுமாறி. அதாவது வருத்தம் கொண்டு, அதன் காரணமாக அறிவு தடுமாறி. (வருந்தி) - ஒவ்வோரு துன்பமும் நாம் எந்தப் பொருளை இழந்தோமோ, அதற்கு ஏற்றபடியாகவே அல்லவோ இருக்கும்? (நான்) - திருவடிகளை மட்டுமே உயிர் வாழத் தேவையானதாகப் பற்றி நின்று வாழ்த்தபடி உள்ள நான். திருவாய்மொழி (2-9-1) – நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்திருவடிகள் கிட்டினால், அவற்றைத் தலையில் வைத்தபடி வாழ்ந்து, அவை இல்லையென்றால் வாழ இயலாமல் உள்ள நான். (வாசகமாலை கொண்டு) - ஒரு சொல்லைக் கொண்டு உரைத்தல் என்பது இவருக்கு, அவனைக் காண இயலாத காரணத்தால், ஒரு மலையை எடுப்பது போன்று மிகவும் கடினமானதாக உள்ளது. (உன்னை) - எத்தனை முயன்றாலும் முழுமையாகக் கூறி முடிக்க இயலாதபடி உள்ள உன்னை. தைத்திரீயம் (2-1) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பது காண்க. (இருந்து இருந்து) - ஏன் இரண்டுமுறை “இருந்து” என்று கூறினார்? ஒருமுறை ஒரு சொல் உரைக்கவேண்டும் என்றால், அதனை உரைத்து முடிப்பதற்கு முன்பு, பலமுறை பட்டையில் கட்டப்பட்ட கட்டுச்சோற்றை உண்ணவேண்டும்படி, அதாவது பலமுறை இளைப்பாற வேண்டும்படி உள்ள நிலை என்று கருத்து. (எத்தனை காலம் புலம்புவனே) - ஆனால் எதற்காகப் புலம்பவேண்டும், உரைத்தால் போதாதோ? மாட்டார்; சாதனமாக எண்ணியபடி உள்ளதால் உரைக்கமாட்டார்; அடையத்தக்க பேறாக எண்ணுவதை விடவும் மாட்டார். இதன் முடிவு என்ன என்கிறார்.

3-8-11 புலம்புசீர்ப் பூமியளந்த பெருமானை

நலங்கொள்சீர் நன் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்

வலங்கொண்ட வாயிரத்துள் இவையுமோர் பத்து

இலங்குவான் யாவரும் ஏறுவர் சொன்னாலே

பொருள் - அனைவராலும் கொண்டாடும்படியான குணங்கள் நிறைந்தவனாய் நின்று பூமியை அளந்த ஸர்வேச்வரனை, “அவனுடைய அனுபவத்தில் எப்போதும் திளைத்திருத்தல்” என்ற நன்மையைக் கொண்ட ஞானத்தின் மேன்மை பொருந்தியவரும், திருக்குருகூரின் தலைவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த வலிமையான ஆயிரம் பாசுரங்களில், ஈடில்லாத இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கூறுபவர்கள், மிகுந்த ப்ரகாசத்துடன் கூடிய பரமபதத்தை அடைவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியில் சப்தமாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கலான பரமபதத்தைச் செல்லப் பெறுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் உள்ள சொற்கள் மூலம் மட்டுமே, ப்ரார்த்தித்தபடியே, அநுபவிக்கத்தக்க பரமபதத்தை அடைவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புலம்புசீர்) - இவர் புகழுமாபோலே லோகமடையப் புகழும்படியாயிற்று அவன் குணங்கள். (பூமியளந்த பெருமானை) பூமியையளந்து அந்யசேஷ்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்த்த, ஸர்வஸ்வாமியை யாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (நலங்கொள்சீர்) கரணங்களும் சேதந ஸமாதியாலே விடாய்த்து, அவைதான் ஓர் இந்த்ரிய வ்ருத்தியை ஓர் இந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டு, இவையெல்லாவற்றின் வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டு. இப்படி பகவத் விஷயத்திலே விடாய்க்கும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடைய ஆழ்வார். அநுபவாபிநிவேசமாகிற நன்மையையுடைய ஜ்ஞாநாதி குண விசிஷ்டராய், நன்றான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் சொல்.

விளக்கம் - (புலம்புசீர்) - இவர் புகழ்வது போன்றே, இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் புகழும்படியாக அவனுடைய குணங்கள் உள்ளன. (பூமி அளந்த பெருமானை) - பூமியை அளந்து, மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதையும், தனக்குத்தானே உரியவனாக இருத்தல் என்பதையும் நீக்கிய, மிகவும் பெரியவனாகிய ஸர்வேச்வரனை அல்லவோ இங்கு பாடினார்? அதாவது மஹாபலிக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையை நீக்குவதற்காக, இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைவருடைய தலைகளிலும் திருவடியை வைத்து, அவரவர்களுடைய சுதந்திரத்தையும் தவிர்த்தான் என்று கருத்து. (நலங்கொள் சீர்) - அனைத்து இந்த்ரியங்களும் சேதநப் பொருள்கள் போன்று, “அவனை அநுபவிக்க

வேண்டும்” என்ற துடிப்புடன் நின்று, ஓர் இந்திரியத்தின் செயலை மற்றோர் இந்திரியம் செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, இவை அனைத்தின் செயல்களையும் தான் செய்யவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டவராக, இவ்விதம் பகவத் விஷயத்தை எண்ணி எப்போதும் தவித்தபடி உள்ள நிலையான ஸ்ரீவைஷ்ணவ செல்வத்தைக் கொண்ட நம்மாழ்வார். “அவனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசையை எப்போதும் கொண்டிருத்தல்” என்பதான நன்மை நிறைந்த ஞானம் போன்ற குணங்கள் பொருந்திய நம்மாழ்வார். சிறந்ததான ஆழ்வார்திருநகரிக்கு எஜமானராகிய அவருடைய சொற்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வலங்கொண்ட இத்யாதி) ப்ரதிபாத்யத்தை வலம் வந்து விளாக்குலை கொண்ட என்னுதல், ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்யத்தையுடைய என்னுதல். (இலங்கு வான் இத்யாதி) அத்விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்னால், இன்னாரினையா ரென்னாதே, பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதமில்லாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பரமபதத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர். “ஸ ஏகதா பவதி” என்று ஓதுகிறபடியே அநேக சரீரங்களைப் பரிக்க்ரஹித்து, அவ்வோ சரீரங்களில் கரணங்களும் பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம்படியான தேசத்திலே புகப்பெறுவர் என்றபடி.

விளக்கம் - (வலங்கொண்ட இத்யாதி) - கூறப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரனை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து எங்கும் பரவி நின்றவை. அவனைக் குறித்து உரைப்பதற்கான சாமர்த்யம் கொண்ட பாசுரங்கள். (இலங்கு வான் இத்யாதி) - ஒப்பற்ற இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை உரைத்தால், “இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸ்வபாவம் கொண்டவர்” என்ற வேறுபாடு இன்றி, பகவத் அனுபவம் பெறுவதற்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லாத, உயர்ந்த சிறப்பு பொருந்திய பரமபதத்தை அடைவார்கள். சாந்தோக்யத்தில் - ஸ ஏகதா பவதி - பல சரீரங்கள் எடுக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப பல சரீரங்கள் எடுத்தபடி, அந்தந்த சரீரங்களில் உள்ள அனைத்து இந்திரியங்களும் பரிபூர்ண அனுபவம் கொண்டபடி இருத்தல் என்ற பரமபதத்தில் புகுவர்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

“சொன்னால்” ப்ரவேசம்

மூலம் - இப்படி தம் இழவுக்குக் கூப்பிடுகிற இது தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணினார்கள் ஸம்ஸாரிகள். தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமமுமாய்க் கேட்டாரெல்லாம் நீரம்படிக் கூப்பிட்டார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் அவனை முற்றிலுமாக அனுபவிக்க இயலாமல், தானும் தனது கரணங்களும் சேர்ந்து தவித்தபடி நின்றார்; ஆனால் அத்தகைய தவிப்பு நீங்கி இந்தத் திருவாய்மொழியில் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறாரோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படலாம். அப்படி அல்ல; தனது துன்பம் தீராமல் உள்ளபோதிலும், ஸம்ஸாரிகள் அவனை இழந்தபடி நிற்பது கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல், அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறார் என்று கருத்து. இவ்விதமாக நம்மாழ்வார் தனது துன்பத்திற்கு ஏற்றபடி அவனை தான் அழைப்பதை விடுத்து, தங்களுடைய துன்பத்திற்கு ஏற்றபடி அவனை அவர் அழைக்கும்படியாக ஸம்ஸாரிகள் செய்தனர். தானும் தனது இந்த்ரியங்களுமாகச் சேர்ந்து நின்று, தன்னுடைய கூக்குரலைக் கேட்டவர்கள் அனைவரும் நீர்ப்பண்டமாக உருகும்விதத்தில் கடந்த திருவாய்மொழியில் அவனை அழைத்தார்.

மூலம் - “பருகிக் களித்தேனே” என்று பகவதநுபவம் பண்ணிக் களித்து, அநந்தரம் போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று நித்யஸூரிகள் திரளிலே புகத்தேடுமாபோலே, இவர் இழவாலே கூப்பிட்ட அநந்தரம், “இவ்விழவுக்குக் கூட்டாவர்களிறே” என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள் பேற்றுக்குக் கூட்டல்லாதாப்போலே இழவுக்கும் கூட்டன்றிக்கே இருந்தார்கள். “அறியார் சமணர், அயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார்” என்கிறபடியே அநுபபந்தங்களைச் சொல்லுவாரும், ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி ஒரு சேதனைக் கொள்ளாதே ஜ்ஞாந ஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவாரும், தன்னோட்டை யான் ஒரு சேஷத்ரஜ்ஞானையே “ஈச்வரன்” என்று இருப்பாரும், தேவதாந்தரங்களைப் பற்றியிருப்பாரும், “அவர்கள் தாங்கள் ஸர்வஜ்ஞார்” என்னும்படி சப்தாதிகளைப் பற்றி

அவற்றைப் பெறுகைக்காகப் பிறரைக் கவிபாடித் திரிவாருமாயிருந்தார்கள்; அவர்களைக் கண்டவாறே, வாளேறு காணத் தேளேறுமாயுமபோலே தம் இழவை மறந்தார்;

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-3-9) - பருகிக் களித்தேனே - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் அனுபவம் கிட்டிய காரணத்தால் களித்தபடி நின்று, அத்தகைய பேரின்பத்தை ஒருவருக்கு ஒருவர் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு ஏற்றபடியாக திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்தில் புகுவதற்கு முயன்றார். அதே போன்று இப்போது அவனை இழந்து தவித்தபடி உள்ளபோது, “இத்தகைய துன்பத்தில் நமக்குத் துணையாக இருப்பவர்கள் இவர்கள் அல்லவோ?”, என்று ஸம்ஸாரிகளை நோக்கினார். அவர்கள் தங்களுக்கான பேறு கிடைக்காத காரணத்தால், அந்த விஷயத்திலும் தங்களுடன் சேர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லாதது போன்று, துன்பத்தில் சேர்ந்தவர்களும் யாரும் இன்றி இருந்தனர். நான்முகன் திருவந்தாதி (6) - அறியார் சமணர், அயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார் - இந்த ஜகத்தானது ஸத்தும், அஸத்தும், நித்யமாகவும், அநித்யமாகவும், பின்னமாகவும், அபின்னமாகவும் உள்ளது என்று தங்களுக்குத் தோன்றியதைச் சமணர்கள் உரைப்பர்; நொடிப்பொழுது இருக்கக்கூடிய ஞானமே ஆத்மா என்று பௌத்தர்கள் உரைப்பர்; ருத்ரனை உயர்ந்த தத்வமாகச் சைவர்கள் உரைப்பர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பொருத்தமற்ற கருத்துக்களை மட்டும் உரைக்கின்ற சமணரும், ஒருமுறை அனுபவித்ததை மீண்டும் நினைவு கூர்ந்து அனுபவிக்கத்தகுதி கொண்ட சேதநனை எண்ணாமல் அத்தகைய ஞானம் மட்டுமே உண்மை என்று கொள்ளும் பௌத்தரும், தங்களைப் போன்றுள்ள மற்றொரு சேதநனையே “ஈச்வரன்” என்று கொண்டாடும் சைவர்களும், மற்ற தாழ்ந்த தேவதைகளை அண்டி நிற்பவர்களும் செய்வது என்னவென்றால், “தாங்கள் அனைத்தும் அறிந்தவர்கள்” என்று மற்றவர்கள் கொண்டாட வேண்டும் என்பதற்காகவும், அதன் மூலம் தங்களுடைய அனைத்து புலன்களும் இன்பம் அடையவேண்டும் என்பதற்காகவும், மற்றவர்கள் குறித்துக் கவி பாடித்திரிந்தபடி இருந்தனர். இப்படியாக இருந்த இவர்களை நம்மாழ்வார் நோக்கினார். தேள் கொட்டியதால் வேதனையுடன் வந்த ஒருவன் தன் முன்பாக வாளால் வெட்டுப்பட்ட ஒருவன் வருவதைக் கண்டால், தனது துன்பம் சிறியதே என்று எண்ணி சமாதானம் அடைவது போன்று, தன்னுடைய துன்பத்தை நம்மாழ்வார் மறந்தார்.

மூலம் - பராநர்த்தங்கண்டால் அத்தைப் பரிஹரித்துப் பின்பு தம் இழவு பரிஹரிக்க நினைப்பாரொருவராகையாலே, “இவர்கள் அநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து இவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போவோம்” என்று அவர்களுக்குப் பரமஹிதமான நல்வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அவர்கள் அது கேளாதே பழையபடியே நிற்க, அவர்களை விட்டுத் தம் நிலையிலே போருகிற இவர், அவர்களில் தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியைப் பேசிக் கொண்டு போருகிறது.

விளக்கம் - மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் கண்டால் தங்களுடைய துன்பத்தை மறந்து, அவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்கிய பின்னர் தங்களுடைய துன்பம் குறித்து எண்ணலாம் என்றுள்ளவர்கள் போன்றவர் நம்மாழ்வார் என்பதால், “இவர்களுடைய துன்பத்தை விலக்கி நம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வோம்”, என்று எண்ணியவராக, அவர்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த நன்மைகளை அளிக்கவல்ல உபதேசமாக, “மற்ற மனிதர்களைத் துதிப்பது ஆகாது”, என்பது போன்றவற்றை அருளிச்செய்தார். ஆனால் அவர்கள் அவற்றைக் கேட்காமல் தங்களுடைய பழைய நிலையிலேயே நின்றனர். இதன் காரணமாக அவர்களைக் கைவிட்டு, தனது வழியே சென்ற நம்மாழ்வார், அவர்களுக்கும் தனக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை உரைத்தபடியே சென்றார்.

வ்யாக்யானம் - அவர்கள் தாங்கள் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய், ஸூய:பதியாய், அத்யந்த ஸுந்தரனாகையாலே கவிபாடுகிறது பொய் சொல்லிற்றாகாதே கவிக்கு விஷயம் போரும்படியாய், இவன் பாடின கவியைக் கேட்பித்துக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடாக “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்றும், “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்” என்றும் சொல்லுகிற பிற ஜநங்களையுடையனாய், கவி பாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு “வேண்டிறெல்லாம் தருங்கோதிலென் வள்ளல்” என்கிறபடியே பரமோதாரனாய், அவர்களுக்குக் கொடுக்கைக்கு உபயவிபூதி யைச்வர்யத்தையுடையனாய், “வல்லதோர் வண்ணஞ் சொன்னாலதுவே உனக்காம் வண்ணம்” என்கிறபடியே இவன் ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் தன்னையே சொல்லிற்றாம்படி ஸர்வசப்த வாச்யனாய், பாடின கவி கேட்பிக்க இருந்தவிடம் தேடிப்போய் அருமைப்படவேண்டாதே “எங்குமுள்ள கண்ணன்” என்கிறபடியே ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய், ஸுலபனுமாய், கவி பாடினவர்களுக்கு போக மோக்ஷாதி ஸகல புருஷார்த்த ப்ரதனாய், அவை

கொடாவிடிலும் தன்னைக் கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநம் போரும்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை விட்டு.

விளக்கம் - அவர்கள் செய்தது என்ன? அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவனாகவும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகவும், அவன் எல்லையற்ற அழகு பொருந்தியவன் என்பதால் அவனைக் குறித்துக் கவிபாடுதல் என்பது பொய் உரைத்தல் என்றாகாமல் கவிக்கு உண்மையான விஷயமாக உள்ளவனாகவும், தாங்கள் பாடுகிற கவியைக் கேட்கும்படியாக செய்து கொண்டாடுவதை வெளிப்படுத்தும்விதமாக திருவாய்மொழி (10-6-11) - கேட்டாரார் வானவர்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் - என்றும் கூறுகின்ற அடியவர்கள் கூட்டத்தைக் கொண்டவனாகவும், இவ்விதம் தன்னைக் குறித்துக் கவிபாடியவர்களுக்கு வழங்குவதற்காக திருவாய்மொழி (3-9-5) - வேண்டிறெல்லாம் தருங்கோதிலென் வள்ளல் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த வள்ளல் தன்மை கொண்டவனாகவும், அவர்களுக்கு அளிப்பதற்காக நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டையுமே தனது உடைமையாக வைத்திருப்பவனாகவும், திருவாய்மொழி (7-8-10) - வல்லதோர் வண்ணஞ் சொன்னாலதுவே உனக்காம் வண்ணம் - என்பதற்கு ஏற்ப இவர்கள் வேறு எதனைக் குறித்து ஏதேனும் உரைத்தாலும் தன்னையே கூறினார்கள் என்று கொள்ளும்விதமாக அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுவனாகவும், இவ்விதம் பாடப்பட்டவன் எங்கு உள்ளான் என்று அவன் உள்ள இடம் தேடிச் சென்று கடினப்படவேண்டாம் என்பதற்காக திருவாய்மொழி (2-8-9) - எங்குமுளன் கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து விதங்களிலும் மிகவும் அருகில் உள்ளவனாகவும், அடைவதற்கு மிகவும் சுலபனாகவும், தன்னைக் குறித்துக் கவி பாடியவர்களுக்கு இன்பங்கள் மற்றும் மோகனம் போன்ற அனைத்து பேறுகளையும் அளிப்பவனாகவும், அவற்றை இவன் அளிக்கவில்லை என்றாலும் அவனைக் குறித்துக் கவி பாடுதலே ஒரு பயன் என்று உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரனைக் கவி பாடாமல் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்றுமின்றியே, தலையில் மயிரில்லாதானொருவனை “பனியிருங்குழலன்” என்றும், இளிகண்ணனை “புண்டரீகாஷன்” என்றும் இப்புடைகளிலே யாயிற்றுக் கவிபாடுவது; கவிபாடினால் தான் தருவதொன்றில்லாமையாலே நூறு கற்றையாதல் ஒரு பொய்த்தரவாதலாயிற்று

எழுதுவது; இவன்தான் நெடுநாள் கூடி, நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடி, ஸஹகாரிகளையும் கூட்டிக் கொண்டு கேட்பிக்கச் செல்லுங்காட்டில் “அவரே மாண்டார்” என்று எதிரே வரும்படி நிலைநில்லாதாருமாய், ஆக, இருந்தும் இழவாய், போயும் இழவாய், இப்படி அவனுக்கு இழவோடே தலைக்கட்டும்படியாய்; கவிபாடி ஒரு ப்ரயோஜனம் பெறாதொழிகையன்றிக்கே, கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளையிட்டு “இருமருங்குத் துய்யான்” என்னுமாபோலேயிறே கவிபாடுவது;

விளக்கம் - இதற்கு மாறாக இவர்கள் செய்வது என்னவென்றால் - கவிகள் பாடுவதற்குத் தேவையான உயர்ந்த நன்மைகள் ஏதும் இன்றி, தலையில் முடி இல்லாத ஒருவனை நோக்கி, “பனி இருங்குழலன்” என்றும், புளிச்சையுடன் கூடிய கண்கள் கொண்ட ஒருவனை “புண்டரீகாஷன்” என்றும், இவ்விதத்திலே கவிகள் இயற்றுகிறார்கள்; தன்னைக் குறித்துக் கவி பாடினாலும் தருவதற்கு ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், “நூறு மடங்கு தருகிறேன்” என்று பொய்யான விஷயங்களை எழுதிக் கொடுப்பவர்கள் குறித்து உரைக்கிறார்கள்; ஒருவரைக் குறித்துப் பல நாட்கள் மிகவும் கடினப்பட்டு நெஞ்சம் உருகி கவிகள் இயற்றி, அதனை அவரிடம் கொடுத்து பரிசு வாங்குவதற்காகத் தனது உற்றார் உறவினர்கள் அனைவருடனும் அவரிடம் செல்லும்போது, “அவர் இறந்தார்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நிலையாக இல்லாதவர்கள் குறித்து கவி இயற்றுகிறார்கள்; ஆகவே, உயிருடன் இருந்தாலும் எந்தப் பயனும் இன்றி, இறந்தாலும் எந்தப் பயனும் இன்றி உள்ளவர்கள் குறித்து எழுதுகிறார்கள்; எனவே இவ்விதம் உள்ளவர்கள் குறித்து கவிகள் பாடி, எந்தவிதமான பயனும் இன்றி செல்வது மட்டும் அல்லாமல், அந்தக் கவிகள் யாரைக் குறித்து உள்ளனவோ அவனிடம் இல்லாத நன்மைகள் பலவற்றையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு, “தாய் மற்றும் தந்தை ஆகிய இரண்டு வழிகளாலும் தூய்மையாக உள்ளவன்” என்று பலவற்றை உரைத்துக் கவிபாடுகிறார்கள்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் வருவதென் என்னில்; உத்பத்தியிலே சில குறைகள் உண்டாயிருக்குமே இவன் தனக்கு; மறந்தவற்றையிறே இது கேட்ட நாட்டார் நினைப்பது; அவனுடைய தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவத்யாவஹராய், அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே மேல் நரகமாய், “இன்னாணைக் கவிபாடினவ னன்றோ இவன்” என்று, “தீண்டாதே கடக்கப்போ” என்னும்படியாயிருக்கிற சஷுத்ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு, “ஆத்மா ஈச்வர சேஷமாயிருக்க, அநந்யார்ஹமான

உங்களுடைய கரணங்களைக் கொண்டு பிறரை ஸ்துதிக்கை ஈடல்ல” என்று ஹிதத்தை அருளிச்செய்ய, ராவணனுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாதிகள் சொன்ன ஹிதம் போலே அது பலியாதொழிய, “ஹிதம் சொல்லச் செய்தேயும் செவி தாழாத இவர்களோடொத்த ப்ராப்தியிறே நமக்கு உள்ளது” என்று பார்த்து, “இவர்கள் நடுவே இத்தேசத்தில் இத்தேஹத்தோடே வர்த்திக்கிற நாம் முந்துற முன்னம் பகவதர்ஹகரணராகப் பெற்றோமிறே” என்று, வழி பறிக்குமிடத்துத் தன் கையிற் பொருள் கொண்டு தப்பிப் போனார் உகக்குமாபோலே, தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்தித்து ஸ்வலாபத்தைப் பேசி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - ஆனால் இதன் மூலம் இவர்களுக்குக் கிட்டுவது என்ன? யாரைக் குறித்து இப்படிப்பட்ட கவிகள் இயற்றுகிறார்களோ அவர்களுக்குப் பிறப்பிலேயே சில குறைகள் இருந்து, அவற்றை நாளடைவில் இவர்களும் மறந்திருப்பார்கள்; ஆனால் இந்தக் கவிகள் மூலம் அவற்றை அனைவரும் நினைவில் கொள்ளும்படிச் செய்துவிடுகிறார்கள். இதன் விளவாக அவனுடைய தோஷங்களைப் பலரும் அறிய வெளிப்படுத்தி, அதன் மூலம் தாழ்வையும் ஏற்படுத்துகிறார்கள். ஆகவே, பாடத்தகாதவர்கள் குறித்துப் பாடுவதால் நரகத்தையும் அடைந்து, “இப்படிப்பட்ட ஒருவனைக் கவி பாடியவன் அல்லவோ இவன். நீ எங்களிடம் வராதே. அகன்று செல்வாயாக” என்று அனைவரும் விரட்டும்படியாக உள்ளவர்களையும் கவி பாடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டு அவர்களிடம், “உங்களுடைய ஆத்மாவானது ஈச்வரனுக்கு அடிமையானதாக உள்ளது. அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள உங்களுடைய உடல் உறுப்புக்கள் கொண்டு மற்றவர்களைத் துதித்தல் சரியல்ல”, என்று நன்மை அளிக்கும் சொற்களை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். ஆனால் இராவணனுக்கு விபீஷணன் போன்றவர்கள் கூறிய புத்திமதிகள் பலன் அளிக்காமல் இருந்தது போன்று, இவருடைய சொற்களும் ஆயின. அப்போது ஆழ்வார் தனது திருவுள்ளத்தில், “நன்மைகள் பல உரைத்தும் அதனைத் தங்கள் காது கொடுத்துக் கேட்காத இவர்களுக்கு உள்ள ஸம்பந்தம் போன்று அல்லவா நமக்கும் உள்ளது?”, என்று எண்ணியவராக, “இப்படிப்பட்டவர்களின் நடுவில் இந்த இடத்தில், இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள நாம், இவர்களுக்கு முன்பாக, பகவானுக்கு ஏற்புடையதான உடல் உறுப்புக்களை அடையப்பெற்றோமே”, என்று மகிழ்ந்தார். அதாவது வழிப்பறி நடந்த இடத்தில் தங்களிடம் உள்ள பொருள்கள் அபகரிக்கப்படாமல் தப்பித்தது கண்டு மகிழ்ந்தவர்கள் போன்று, தனக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை எண்ணிப்

பார்த்து, தனக்குக் கிட்டிய பேற்றைக் குறித்து உரைத்து மகிழ்ந்தவுடன், இந்தத் திருவாய்மொழியை நிறைவு செய்கிறார்.

3-9-1 சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ

என்னாவி லின்கவி யானெருவர்க்குங் கொடுக்கிலேன்

தென்னா தெனாவென்று வண்டு முரல் திருவேங்கடத்து

என்னானை என்னப்பன் எம்பெருமான் உளனாகவே

பொருள் - நீங்கள் மற்ற துதிகளைச் செய்யாமல் இருப்பதற்கு வழியாக உள்ளதும், இப்போது நான் கூறப்போவதும் ஆகிய இந்தத் தன்மையை உரைத்தால் உங்களுக்கு விரோதமாகவே இருக்கும்; ஆனாலும் நீங்கள் அடையும் தாழ்வைப் பொறுக்க முடியாமல் நான் உரைப்பேன்; உங்களுடைய காதுகள் கொடுத்துக் கேளுங்கள். வண்டுகள் அதிகமான தேனைப் பருகிய மகிழ்ச்சி காரணமாக “தென்னா தென்னா” என்று ஒலித்தபடி உள்ள திருவேங்கடமலையில் மிகவும் அருகில் நிற்பவனும், எனக்கு கவி பாடுகைக்கு விஷயமாகவும், அதற்குப் பரிசாகத் தன்மையே தருகின்ற உபகாரகனான என்னுடைய ஸ்வாமியும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், இந்தக் கவி பாட்டால் “உளன்” என்று இருக்கிறான். இவ்விதம் உள்ளபோது, எனது நாக்கின் இருப்பிற்குப் பயனாக உள்ளதான இனிமையான கவிகளை, நான் வேறு யாருக்கும் அளிக்கமாட்டேன்.

அவதாரிகை - சஷுத்ர விஷயங்களைக் கவிபாடுகைக்கு உங்களுக்கு ஹிதமல்லவென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர், அவர்களுக்கு ருசி பிறக்கக்காக, “நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே” என்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - “தாழ்ந்த விஷயங்கள் குறித்துக் கவிபாடுதல் என்பது உங்களுக்கு நன்மை அளிக்காது”, என்று உபதேசம் செய்ய முனைகிறார்; இதற்காக, அவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ருசி ஏற்படும்விதமாக, “நான் உள்ள நிலையை நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள் அல்லவோ?”, என்று தனது மதத்தை அருளிச்செய்கிறார் .

வ்யாக்யானம் – (சொன்னால் விரோதம் இது) ப்ரயோஜநாந்தர பராராய்க் கவிபாடுகிற உங்களை, “கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்” என்கையாவது, உந்தம் ப்ரயோஜநத்தைத் தவிர்க்கையிறே. “நம்முடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு இழவாக வார்த்தை சொல்லாநின்றான்” என்று விரோதமாய்த் தலைக்கட்டுமிறே உங்களுக்கு. ஆயிருக்க, சொல்லுகிறேன்.

விளக்கம் - (சொன்னால் விரோதம் இது) – “சொன்னால் விரோதம்” என்பதற்கு மூன்று அர்த்தங்கள் உள்ளது. “உங்களுக்கு விரோதம்” என்ற பொருளில் இரண்டு அர்த்தங்களும், “எனக்கு விரோதம்” என்ற பொருளில் ஒரு அர்த்தமும் உண்டு. “உங்களுக்கு விரோதம்” என்பதில், “மற்றவர்களுக்குத் தொண்டு புரியவேண்டாம்” என்றும், “அடையவேண்டிய விஷயமான பகவானைத் துதிப்பீர்” என்றும் உரைப்பதால், உங்களுக்கு இந்தக் கருத்துக்கள் விரோதமாகத் தோன்றும் என்று பொருள். மற்ற பயன்களை எதிர்பார்த்தபடி கவி பாடுகிற உங்களிடம், “நீங்கள் இவ்விதம் கவி பாடாமல், நான் கூற உள்ளதை உங்கள் கருத்தில் கொள்ளுங்கள்” என்று உரைத்தால், உங்களுடைய மற்ற பயன்களை நீங்கள் தவிர்த்தல் என்பதே பொருள் அல்லவோ? இதனைக் கேட்ட நீங்கள், “நம்முடைய பயன்களை நாம் இழக்கும்படியான சொற்களை இவன் கூறுகிறானே”, என்று எனது கருத்துக்களை விரோதமாக எண்ணி நிற்பீர்கள். அப்படியே இருக்கட்டும்; ஆனாலும் நான் உங்களுக்குக் கூற வேண்டியதைக் கூறுவேன்.

வ்யாக்யானம் – அன்றிக்கே, “யோவஸாதஸ்ஸ உச்யதாம்” என்று “திருநாமத்தைச் சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழும்” என்று வரும் அநர்த்தத்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோளென்றானிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஆஸூர ப்ரஜைகளை; அப்படியே இது உங்களுக்கு “அநர்த்தம்” என்று ப்ரதிபந்தமாயிருந்ததே யாகிலும் சொல்லுகிறேன்.

விளக்கம் - இனி இரண்டாவது கருத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் – யோவஸாதஸ்ஸ உச்யதாம் – காலையில் மாலையிலும் “க்ருஷ்ணா, கோவிந்தா” என்று கூறுபவர்களுக்கு ஏதேனும் குறை ஏற்பட்டால் கூறலாம் - என்பதற்கு ஏற்ப, “பகவானுடைய திருநாமத்தை உரைத்தால், அடுத்து தலையில் இடி விழும்”, என்று உண்டாகக் கூடிய தீமை ஏதேனும் இருந்தால் அதனைக் கூறுங்கள்; இல்லையென்றால் திருநாமத்தை உரைப்பீர்களாக - என்று இப்படியாகவே அல்லவோ ப்ரஹ்லாதன்

அஸுரர்களுடைய குழந்தைகளிடம் கூறினான்? இதனையும் கடந்து, இது உங்களுக்குத் தீமையை ஏற்படுத்துவது ஆகும் என்று உங்களால் அறியப்பட்டிருந்தால், அதற்கும் நான் சமாதானம் கூறுகிறேன்.

வ்யாக்யானம் – அன்றிக்கே, “கர்ணமூலே” என்று ராஜ தார ப்ராவண்ய நிஷேதத்தோபாதி, ஓலக்கத்திற் சொல்லும் வார்த்தையன்று இது. அஸேவ்ய ஸேவை நிஷேத்யதயாவும் என் வாயாற் சொல்லவொண்ணாது; இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லும்படியிறே நீங்கள் நிற்கிற தெளர்க்கத்யம்; ஆகையாலே, நான் சொன்னால் அது எனக்கு விரோதமாமிறே.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்றாவது கருத்தை அருளிச்செய்கிறார். இதனை இவர் இரண்டு விதங்களாக அருளிச்செய்கிறார். அதாவது “கர்ணமூலே” என்று தொடங்கியுள்ள வாக்கியம் முதல் வகை, “அஸேவ்ய” என்று தொடங்கியுள்ள வாக்கியம் இரண்டாவது வகை ஆகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் – கர்ணமூலே - யமன் தனது கிங்கரர்களிடம், “நான் பகவானின் பக்தர்களுக்கு எஜமானன் அல்லன்” என்று இரகசியமாகக் காதுகளுக்கு அருகில் உரைத்தான் – என்பது போன்றும், “அரசனின் மனைவி மீது கொள்கின்ற ஆசை விலக்கப்படவேண்டியது ஆகும்” என்பது போன்றும், “அவனைப் பாடாமல் உள்ளவர்களைப் பாடுதல் கூடாது” என்று கூறுதல் சபையில் வைத்துக் கூறக்கூடாத ஒன்றாகும்; ஆகவே இவ்விதம் உரைத்தால் எனக்கு விரோதம் ஏற்படும் என்பது முதல் கருத்து. “வணங்கத் தகாதவர்களை வணங்குதல் என்பது விலக்கத்தக்கது ஆகும்”, என்று எனது வாயால் கூறினாலும் எனது வாய் தனது தூய்மையை இழக்கும் என்பதால் எனக்கு விரோதம் என்பது இரண்டாவது கருத்து. இவ்விதம் இருந்தாவதும், நான் ஏன் உரைக்கிறேன் என்றால், உங்களுடைய நிலை அத்தனை தாழ்ந்ததாக உள்ளதால் ஆகும். எனவே எவ்விதம் நோக்கினாலும் நான் உரைப்பது விரோதமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகிலும் சொல்லுவன்) ஆயிருக்கவுஞ் சொல்லுகிறேன். இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்? என்னில் - நீங்கள் சமதமாத்யுபேதராய் ஸமித்பாணிகளாய் வர, சொல்லுகிறேனன்றே; உங்கள் அநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன்; ஆகையால், அதுக்குப் பரிஹாரம் பிறக்குமளவும் சொல்லுகை தவிரேன். நீங்கள் உங்கள் அபிமதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலே நானும் உங்களுடைய ஹிதத்தினின்றும்

மீளமாட்டாதபடி. (கேண்மினே) “இது கேட்ட அநந்தரம் அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக வேணுமிறே” என்று அஞ்சவேண்டா; செவிதாழ்க்க அமையும்; அநுஷ்டிக்க வேண்டா.

விளக்கம் - (ஆகிலும் சொல்லுவன்) - உங்களுக்கும் எனக்கும் இவ்விதம் விரோதம் உள்ளபோதிலும் நான் கூறுவேன். ஆனால், இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் ஏன் கூறுகிறார்? இதற்கான விடையை அளிக்கிறார். நீங்கள் சமம், தமம் போன்ற ஆத்மகுணங்களுடன் கூடியவர்களாக, ஸமித்துகள் கொண்டவர்களாக உள்ளீர்கள் என்றால், நான் இவ்விதம் உரைக்கப்போவதில்லை. ஆனால் நீங்கள் அவ்விதம் இல்லை என்பதால், உங்களுடைய தாழ்ந்த நிலையைப் பொறுக்க இயலாமல் கூறுகிறேன். எனவே அதற்கான பரிகாரத்தை நீங்கள் அடைவதுவரை நான் கூறுவதை நிறுத்தமாட்டேன். நீங்கள் உங்களுக்கு விருப்பமானவற்றிலிருந்து எவ்விதம் விலகாமல் உள்ளீர்களோ, அதே போன்று நானும் உங்களுக்கு ஏற்ற நன்மையை ஏற்படுத்தாமல் விலகமாட்டேன். (கேண்மினோ) - நீங்கள் உங்கள் மனத்தில், “இவர் கூறியவை அனைத்தையும் கேட்ட பின்னர், அது போன்று நாம் வாழ்க்கையில் நடக்கவும் வேண்டுமோ?”, என்று எண்ணி அஞ்சவேண்டாம். இவற்றைக் காதுகள் கொடுத்துக் கேட்டால் மட்டுமே போதுமானது. அவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - அதுவென்? ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறதென்னில் - கேட்கவே, சேதநராகையாலே மேல்விழுவர்களிறே; ராக ப்ராப்தமாய் வருமதுக்கு நான் சொல்ல வேண்டாவிறே; ஆகையாலே, நாம் அதை விதித்தோமாகிறதென்? என்று “கேண்மின்” என்கிறார். கடலோசைக்குச் செவிபுதையாதே கேட்கிறமை உண்டிறே. அவ்வோ பாதியாகிலும் கேளுங்கோள். பன்மையால் அநர்ந்தம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லார்க்கும் சொல்லுகிறார். பால் குடிக்கக் கால் பிடிப்பாரைப்போலே, பகவத் விஷயம் கேட்கக் கால் பிடிக்கிறாரிறே இவர் செல்லாமை.

விளக்கம் - ஆனால் நன்மையை விரும்பி அல்லவோ இவர் இங்கு உபதேசத்தைக் கூறுகிறார்? இதனை ஏன் தள்ளவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதன் காரணம், இவர்கள் மனிதர்களாக இருப்பதால் ஆகும். இவர்கள் ஆசையுடன் அடையத்தக்க விஷயம் என்பதைக் குறித்து எந்த உபதேசமும் செய்யவேண்டாம்; அது போன்ற விஷயங்களுக்கு நாம் விதிமுறை கூறினால் மட்டும் என்ன நடக்கப்போகிறது?

எப்படியாயினும் அந்த விஷயங்களைக் கைக்கொள்வர். இதனால்தான் இந்த இவ்விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை “கேண்மின்” என்கிறார். கடலில் எழுகின்ற ஓசையில் காதுகள் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் கொள்ளவில்லை என்றாலும், அவற்றைக் காதுகள் கேட்கின்றன; அதனைப் போன்று இதனையும்கேளுங்கள் என்கிறார். இத்தகைய தீமையான தாழ்ந்த நிலை அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளதால் “கேண்மின்” என்று இங்கு பன்மையில் கூறுகிறார். பாலைப் பருகுவதற்குக் காலைப் பிடிப்பது போன்று இங்கு பகவத் விஷயம் கேட்பதற்குக் கெஞ்சியபடி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - (என் நாவில் இத்யாதி) வழிகெடப் போகிற நீங்கள், ஒருவன் வழியே போகாநின்றால் “நாமும் அப்படியே போகவேணும்” என்று இருக்கவேண்டாவோ சேதநரானால்? நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே; அப்படியேயன்றோ உங்களுக்கு இருக்க அடுப்பது என்கிறார். (என் நா) “யஸ்யைதே தஸ்ய தத் தநம்” என்கிறபடியே நான் அவனுக்கு சேஷமாகையாலே எனக்குக் கரணமாய் அவனுக்கு சேஷமான என் நா. என்னைப்போலே நாவால் கார்யங் கொண்டாருண்டா என்கிறார். “வஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம்” என்னும்படியான நாவினே.

விளக்கம் - (என் நாவில் இத்யாதி) - தவறான வழியில் மாறிச் செல்லும் நீங்கள், ஒருவன் சரியான வழியில் செல்வதைக் கண்டவுடன், “நாமும் அவனைப் பின்பற்றி அந்த வழியே போகவேண்டும்”, என்று எண்ணவேண்டாமோ? இதன் காரணம், நீங்கள் சேதநர்கள் அல்லவோ? நான் உள்ள நிலையை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். ஆக இது போன்று அல்லவோ நீங்களும் இருக்கவேண்டும் . (என் நா) - மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - யஸ்யைதே தஸ்ய தத் தநம் - இவர்கள் யாருடைய உடைமையோ, அவர்களுடைய செல்வமும் அவர்களுக்கே உடைமையானது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதால், எனது இந்த்ரியமாக உள்ள எனது நாக்கு அவனுக்கே அடிமை ஆகும். என்னைப் போன்று நாக்கு மூலம் கார்யத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டவர்கள் யாரும் உண்டோ என்று மகிழ்கிறார். திருவாய்மொழி (3-8-2) - வஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம் - என்று கூறுவதாக உள்ள நாக்கு.

வ்யாக்யானம் - (இன்கவி) இவர் கவியை ஈச்வரன் கேட்டு ப்ரஸந்நனாய் இனியனாக, அவ்வழியாலே தமக்கு இனியதாயிறுக்கிறபடி. சேஷிக்கு இனியதான வழியாலேயிறே சேஷபூதனுக்கு இனியதாவது. மிதுநமாய்க் கலவா நின்றால் இரண்டு தலைக்கும் உள்ள ரஸம், சேஷசேஷிகள் பரிமாற்றத்திலும் உண்டிறே. அவனுக்கு இனியதாய் அவ்வழியாலே தனக்கு இனியதாகையிறே சேஷபூதனுக்கு வாசி.

விளக்கம் - (இன்கவி) - இவருடைய கவிகளைக் கேட்டு ஈச்வரன் மகிழ்ந்து இனிமையாக நிற்கிறான்; இதனைக் கண்டு அதன் மூலமாகத் தானும் மகிழ்ந்து இவர் நிற்கும் இந்த நிலையானது இவருக்கு இனிமையாக உள்ளது. எஜமானனுக்கு எந்தவிதத்தில் இனிமை ஏற்படுமோ அந்த வழியே, அடிமைக்கும் இனிமை ஏற்படும் வழியாகும். ஆனால் அடிமையாக உள்ள ஒருவனுக்கு இவ்விதம் இனிமை ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்துள்ளபோது எவ்விதம் இன்பம் ஏற்படுகிறதோ, அதே போன்று எஜமானனும் அடிமையும் சேர்ந்துள்ளபோது ஏற்படும் அல்லவோ? அல்லது அவனுக்கு எந்த வழியில் இனிமை ஏற்படுகிறதோ, அதே வழியாலே தனக்கு இனிமை ஏற்படுவதும் அல்லவோ அடிமையாக உள்ளவனுக்கு இருப்பாக உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (யான்) அவனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனென்றிருக்கிற நான். இத்தை நினைத்திறே கீழே “யஸ்யைதே” என்றது. (ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்) கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடு சேர்ந்திருந்ததில்லையிறே இது; “புறம்பு ஒருவர்க்குங் கொடேன்” என்கையாலே இவ்விஷயத்தில் கொடுப்பேன் என்கையாயிறிறே; தனக்கென்று ஒன்று உண்டாய்க் கொடுப்பது கொள்ளுவதாகை சேருமோ ஸ்வரூபத்துக்கு என்னில் - அடியிலே ஈச்வரன் அநுஸந்தாந ஸாமர்த்யத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையும் கொடுத்து வைத்தால், பின்பு, நாம் கொடுத்தேன் என்னலாமிறே. அவனதானது தன்னை “நான் என்னத்தைக் கொடுத்தேன்” என்னலாம்படியிறே ஸம்பந்தம் இருப்பது. கோ தாநத்தில், பிதா புத்ரன் கையிலே நீர் வார்த்துக் கொடுத்து, மீளவும் அவன் கொடுக்க, அவன் கையிலே தான் பெற்றானாயிருக்குமாபோலே; இவனும் தனக்கே ஸ்வம்மானத்தை தந்தானாய், இவன் ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணத் தான் பெற்றானாக நினைத்திருக்கும் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறார். “என்னால் தன்னை யின்தமிழ் பாடிய” என்று தான் இவரையிட்டுப் பாடுவித்து, இவர் தன்னைப் பாடினாராக

நினைத்திருக்குமவனிறே. அல்லாதார் புறம்புள்ளார்க்குத் தங்கள் கவியைக் கொடுத்து வைக்கையாலே, “யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்கமாட்டேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் – (யான்) - அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நான். இதனைத் தனது திருவுள்ளத்தில் சிந்தித்தபடியே முன்பு “யஸ்யைதே” என்று தொடங்கும் ப்ரமாணத்தைக் கூறினார். (ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்) - கீழே கூறப்பட்ட “யான்” என்பதான எல்லையற்ற வசப்பட்ட நிலையுடன் இது சேராமல் உள்ளதே என்று தோன்றலாம். ஆனால் இங்கு “புறம்பு ஒருவர்க்குக் கொடேன்” என்பதைக் கருத்தாகக் கொண்டு, “பகவத் விஷயத்தில் மட்டும் அளிப்பேன்”, என்று கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் தனக்கென்று ஏதேனும் ஒன்றை உடைமையாக வைத்துக்கொண்டு, அதனை அளித்தல் மற்றும் பெறுதல் போன்றவை, அடிமையாக உள்ள தன்மைக்குப் பொருந்துமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸர்வேச்வரன் இந்த ஆத்மாவிடமிரு நினைத்து அறியும் திறமை மற்றும் “செய்தல், செய்யாமை” என்ற திறன் ஆகியவற்றை அளிப்பதால், “நான் கொடுத்தேன்” என்று கூறுவதில் தவறில்லை. அதாவது பகவானுடைய பொருளை, “நான் என்னுடையதை அளித்தேன்” என்று கூறலாம்படி அல்லவோ அவனுடன் நமக்கு ஸம்பந்தம் உள்ளது? கோ தானம் செய்யும்போது தந்தையானவன் தனது புத்திரன் கையில் நீர் வார்த்து அளிக்கிறான்; தொடர்ந்து புத்திரன் மீண்டும் அதனை அளிக்க, தந்தை புத்திரனிடமிருந்து தான் பெற்றதாக எண்ணுகிறான். இதனைப் போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். இது போன்று இவர் தனக்கே உரிய செல்வத்தை அளித்தது போன்று ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்கிறார்; ஸர்வேச்வரன் அதனை அனைவருக்கும் அளிக்கும்விதமாக நான் பெற்றேன்” என்று எண்ணிக் கொள்வதாக உரைக்கிறார். திருவாய்மொழி (7-9-1) - என்னால் தன்னை இந்தமிழ் பாடிய – என்பதற்கு ஏற்ப, தான் நம்மாழ்வாரைத் தன்னை குறித்துப் பாடும்படிச் செய்தான்; அதன் பின்னர், “இவர் நம்மைப் பாடினாரே” என்று எண்ணிக் கொண்டாடுகிறான். மற்றவர்கள் செய்வது என்னவென்றால் கவி பாடத் தகாதவர்கள், மற்ற விஷயங்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்துக் கவிபாடுகிறார்கள்; இவர்களை இவர் எண்ணியவராக, தனது கவியை நான் வேறு யாரைக் குறித்தும் அளிக்கமாட்டேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தென்னா இத்யாதி) இது காணும் இவர் கவிபாடினபடி. வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய் ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு முரன்றது இசையாய் விழுந்தாற்போலே யாயிற்று. இவரும் பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டது கவியானபடி. திர்யக்குக்களோடு முமுஷுக்களோடு அவன் தன்னோடு வாசியறத் தென்னாதென்னா வென்னுமித்தனை. பகவத் ப்ரத்யாஸந்நரெல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமானால் அவன் தனக்குச் சொல்ல வேண்டாவினே; தென்னாவென்னும் என்னம்மானினே.

விளக்கம் - (தென்னா இத்யாதி) - இங்கு ஏன் வண்டுகள் குறித்து உரைக்கவேண்டும்? வண்டுகள் போன்று அல்லவோ இவரும் கவி பாடினார்! வண்டுகள் தேனைப் பருகிய மயக்கத்தில் தங்களுடைய மகிழ்வை வெளிப்படுத்தும்விதமாக ஓசை எழுப்பியபடி இருந்தன; அந்த ஓசையைக் கேட்கும்போது, அவை இசை போன்று செவிகளில் விழுந்தன. இது போன்றே இவர் தன்னுடைய பகவத் அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியபோது, அவை கவிகளாய் வந்தன. பறவைகள், முமுஷுக்கள், பகவான் ஆகிய அனைவரும் திருமலையை அடைந்ததால் இவ்விதம் பாடியபடியே உள்ளனர். ஆனால் பகவானுடைய அருகில் செல்வதால் பறவைகளும் முமுஷுக்களும் பாடியபடி இருத்தல் என்பது சரியே; இதனைப் பகவானுக்கும் கூறவேண்டுமோ? அதாவது அவனை மகிழ்விப்பதற்காக இவர்கள் ஆனந்தத்துடன் பாடுகின்றனர்; இவ்விதம் ஆனந்தம் கொண்டவன், தன்னை மகிழும்படிச் செய்பவர்களைக் கண்டால் பாடியபடி உள்ளான் என்பதைத் தனியே கூறவும் வேண்டுமா என்றும் பொருள் கொள்வர். ஆனால் அவன் இவ்விதம் பாடினானோ என்பதற்கு திருவாய்மொழி (10-7-5) - தென்னாவென்னும் அம்மான் - என்று ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) வேதத்திற் காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான ஏற்றம்போலே, ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடின விஷயத்துக்கு உண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறார். (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) ஆனை பெறக் கவிபாடுமவர் காணும் இவர்; இவர் கவிபாடிக் கட்டின யானையாயிற்று அவன். அவ்வண்டுகளோடே ஸகோத்ரிகளாய் அநுபவிக்கிறார். அல்லாதாரைப்போலே, பாடினவர்க்குத் தன்னையொழிய வேறோரானையைக் கொடுத்து விடுமவனன்றே. ஸதா தர்சநீயமாய் எப்போதும் ஸ்தோத்ரம் பண்ண வேண்டியிருக்கு

மவன். வண்டுகளானவை மதுபாந ப்ரீதியாலே தென்னாதென்னாவென்று ஆளத்தி வைப்பாரைப்போலே சப்திக்கிற திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு ஆனைபோலே அநுபாவ்யனானவனை. (என் அப்பன்) நாட்டார் பிறரைக் கவிபாடித் திரியா நிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதம் சொல்லவல்லேனாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகன்.

விளக்கம் - (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) – வேதங்களைக் காட்டிலும் இராமாயணத்திற்கு ஏற்றம் உண்டு என்பது போன்று, வால்மீகி மஹரிஷி பாடிய கவிக்கு விஷயமாக உள்ள இராமனைக் காட்டிலும், தனது கவிக்கு விஷயமாக உள்ள திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் உள்ளது என்கிறார். (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) – அவனைப் பெறுவதற்காகக் கவி பாடினார்; இவர் பாடிய கவிக்கு ஸம்பாதித்த யானையாக அவன் வந்து நின்றான். அந்த வண்டுகளுடன் ஒரே குலமாக நின்று பாடி அவனை அனுபவிக்கிறார். மற்றவர்கள் தன்னைக் கவி பாடினால் ஒரு யானையைப் பரிசாக அளிப்பார்கள்; அவர்கள் போன்று அல்லாமல் தன்னைக் கவி பாடுபவர்களுக்குத் தன்னை தவிர்த்து வேறு ஒரு யானையை அளிப்பவன் அல்லன். எப்போதும் கண்களுக்கு இனிமையாக இருந்து, எப்போதும் துதிக்கலாம்படி உள்ளவன். வண்டுகள் தேனைப் பருகிய காரணத்தால் “தென்னா தென்னா” என்று ஒலித்தபடி இருந்து ஆளத்தி வழிக்கிற திருமலையில், மிகவும் அருகில் நின்று, எனக்கு யானை போன்று, என்னால் அனுபவிக்கத்தக்கவனாக உள்ளான். (என் அப்பன்) - ஆனால் அவனைக் காண இயலவில்லை என்று முன்பு புலம்பியவர் இங்கு “உபகாரகன்” என்று ஏன் கூறுகிறார் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்த உலகில் உள்ளவர்கள், மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்கள் குறித்துக் கவிபாடும்போது, அவர்களுக்கு ஏற்ற நன்மையை உணர்த்தவல்ல தன்மையை தனக்கு அளித்ததன் மூலம் பெரிய உபகாரம் செய்தவன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எம்பெருமான்) அபகாரமே பண்ணினாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி. (உளனாகவே) “ஆசயா யதிவா ராம:” என்று ப்ரார்த்திக்கப்படுமவன் என் வாயாலே ஒரு சொற்கேட்டுத் தான் உளனாகாநிற்க, நான் வேறொருவரைக் கவிபாடுவனோ? “அஸந்நேவ” என்று தன்னைக் கிட்டாத அன்று ஸம்ஸாரி சேதநருடைய ஸத்தையில்லாதாப்போலே, தான் என்னைக் கிட்டாதவன்று தன் ஸத்தையில்லையாம்படி அவன் வந்து நிற்க, அவன் என்னைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக

இங்கே வந்து நிற்கிற நிலை என்னாவது, நான் புறம்பேபோய் ஒருவரைக் கவிபாடினால்? ஆனபின்பு, என்னைப் போலேயிருக்கை காணுங்கோள் உங்களுக்கும் அடுத்திருப்பது.

விளக்கம் - (எம்பெருமான்) - அவன் நமக்குத் தீமைகளையே செய்தபடி இருந்தாலும், விட இயலாத ஸம்பந்தம் உள்ளவன். (உளனாகவே) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (59-3) - ஆசயா யதிவா ராம: - இராமன் மீண்டும் என்னை அழைப்பானோ - என்று மற்றவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்படுபவன், இங்கு எனது வாய் கொண்டு உரைக்கின்ற சொற்களுக்காக நிற்கும்போது, நான் வேறு யாரையேனும் குறித்துக் கவி பாடுவேனோ? தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மம் இல்லை என்பவன் இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனை அண்டி நிற்காத சேதநர்களுடைய இருப்பு என்பது இல்லை என்ற விதிமுறை உள்ளது போன்று, அவன் என்னை அண்டவில்லை என்றால் தனது இருப்பு இல்லை என்று எண்ணியபடி என்னிடம் அவன் வந்து நிற்கிறான். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். என்னைக் கொண்டு தன்னைக் கவி பாடுவதற்காக இங்கே வந்து நிற்கிறான்; இவ்விதம் உள்ளபோது நான் மற்றவர்கள் குறித்துக் கவி பாடினால், அவன் வந்து நிற்கும் நிலை என்னவாகும்? இவ்விதம் உள்ளபோது, என்னைப் போன்று உங்களுக்கும் அருகாமையில் அவன் உள்ளதை நோக்குவீர்களாக.

3-9-2 உளனாகவே யெண்ணித் தன்னை யொன்றாகத் தன் செல்வத்தை

வளனா மதிக்குமீம் மானிடத்தைக் கவி பாடியென்

குளனார் கழனிசூழ் கண்ணன் குறுங்குடி மெய்ம்மையே

உளனாய வெந்தையை எந்தை பெம்மாளை யொழியவே

பொருள் - நீர் சூழ்ந்த நிலங்கள் நிறைந்த கழனிகளால் சூழப்பட்ட இடமாக உள்ள திருக்குறுங்குடியில், ஸௌலப்யம் போன்ற அனைத்து குணங்களையும் வெளிப்படுத்தியபடி எப்போதும் வாசம் செய்பவனும், எனக்கு மிகவும் உபகாரகனும், எனது குலத்திற்கு நாதனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அல்லாமல்; எந்தவிதமான ஞானமும் இன்றி அஸத் பொருள்கள் போன்றே உள்ளபோதிலும் தன்னை “இருக்கின்ற ஒரு பொருள்” என்று எண்ணியபடியும், தன்னுடையது அல்லாமல் உள்ள செல்வத்தை தன்னுடையது என்று எண்ணியபடியும், தன்னை உயர்வாக எண்ணியபடியும் உள்ள இந்த மனிதர்களை கவிபாடுவதால் என்ன பயன் உள்ளது?

அவதாரிகை – ஸத்யமுமாய் ஸமக்ரமுமான ஐச்வர்யத்தை யுடையனாய், ஸ்வரூப ரூப குணங்களால் பூர்ணனுமாய், ப்ராப்தனுமான ஸர்வேச்வரனை விட்டு, ஒரு சொல்லுக்குப் பாத்தமில்லாத ஐச்வர்யமுமாய், அதுதான் நிருபித்தால் நிலைநில்லாமையாலே அஸத்யமுமாய், அதுதனக்கு ஆச்ரயமும் தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியாயிருக்கிற சுகுத்ரரைக் கவிபாடி என் ப்ரயோஜநமுண்டு என்கிறார்.

விளக்கம் – எப்போது உள்ளதாகவும் நிறைவாக இருப்பதாகவும் உள்ள ஐச்வர்யத்தைக் கொண்டவனாகவும், ஸ்வரூபம் ரூபம் மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றால் நிறைந்தவனாகவும், அடையத்தக்கவனாகவும் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவன் உள்ளபோது எந்தவிதமான சொல்லாலும் கூறுவதற்குக் கூட இலக்காக இல்லாத செல்வம், அப்படிப்பட்ட செல்வம் உள்ளது என்று நிருபித்தால் கூட அது நிலையானது இல்லை என்பதால் உண்மையற்றது, அப்படிப்பட்டதைக் கூடத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியதாக உள்ளது. இப்படிப்பட்டவற்றின் பின்னே செல்லும் தாழ்ந்தவர்களைக் குறித்துக் கவி பாடி என்ன பயன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உளனாகவேயெண்ணி) இலனாகவே அத்யவஸித்திருக்கிறாராயிற்று இவர். “நேஹ நாநாஸ்தி” என்று அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லை என்றிருக்கும்படியாலே. ப்ரதிபத்தியிலும் வந்தால் அவனை உளனாக நினையாதபோது, “அஸந்நேவ” என்று தாம் உளரன்றிக்கே இருப்பரிறே. தான் உளனாகையாவது ப்ரஹ்ம வேதநமுண்டாகையிறே. அவனை “உளன்” என்று நினைத்துத் தான் உளனாக வேண்டியிருக்க, அவனை “இல்லை” என்று தான் உளனாக விரகில்லையே. தன்னைக் கட்டிக் கொண்டு போகாநிற்க, “நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண: யஸ்மாத் இஷ்வாகு நாதேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா” என்றானிறே திருவடி. (எண்ணி) ஓர் ஊசி நிற்கிறதாகவும். அதின் மேலே ஒரு மேரு நிற்கிறதாகவும் நினைக்குமாபோலே குவாலாக மநோரதித்து. (தன்னை) “உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தமனென்றும் உளன் கண்டாய்” என்று ‘அவன் நமக்கு உளன் காண்’ என்றால் பின்னை நிர்ப்பரனாய் மார்விலே கைவைத்து உறங்கலாம்படி யிருப்பானொருவனை, உளனென்றுதான் நினைக்கிறதோ? தன்னுடைய ஸத்பாவம் அவனுடைய உண்மையாலேயாயிருக்க, அவனையொழிய

“அஸந்நேவ” என்று இன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை. (ஒன்றாக) போரப்பொலிய அநுஸந்தித்து.

விளக்கம் - (உளனாகவே எண்ணி) - இப்படிப்பட்ட மனிதர்களை “இல்லாத பொருள்” என்று நம்மாழ்வார் தீர்மானித்து வைத்துள்ளார்; என்ன காரணம்? கடவல்லீ - நேஹ நாநாஸ்தி - அவனைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லை - என்று ஸர்வேச்வரனுக்குப் புறம்பாக வேறு எந்த ஒரு பொருளும் இல்லை என்பதால் ஆகும். அவனை எண்ணுகிற காலத்திலும் அவனை “உள்ளான்” என்று எண்ணாதபோது, “அஸந்நேவ - அவன் இல்லை என்பவன் இல்லாதவன் ஆகிறான்” என்று கூறவதற்கு ஏற்ப, இவ்விதம் அவனை “இல்லை” என்று எண்ணுபவர்கள், தாங்களே “உள்ளனர்” என்று கூறுவதற்கு இயலாமல் ஆகிறார்கள். ஒருவன், தான் “உள்ளான்” என்று எப்போது ஆகிறான் என்றால் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த சித்தனை இருந்தால் மட்டுமே ஆகும். ப்ரஹ்மத்தை “உளன்” என்று எண்ணினால் மட்டுமே தன்னுடைய இருப்பு என்பது ஏற்படுகிறது; அவனை “இல்லை” என்றுஎண்ணும்போது தன்னுடைய இருப்பு என்பது ஏற்படாது. இதற்கு ஓர் உதாரணம் காண்பிக்கிறார். அஸுரர்கள் அனுமனை அசோகவனத்தில் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு போகும்போது அவன், “இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (43-25) - நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண: யஸ்மாத் இஷ்ட்வாகு நாதேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா - எந்த ஒரு காரணத்தால் உங்களுக்கு இராமனிடம் விரோதம் ஏற்பட்டதோ அந்தக் காரணத்தாலேயே இலங்கையும் இராவணனும் இல்லை, நீங்களும் இல்லை”, என்றான். (எண்ணி) - இவ்விதம் பலரும் எண்ணிக் கொள்வது ஏனென்றால் ஓர் ஊசி நிற்பதாகவும், அதன் மேல் மேரு மலையே நிற்பதாகவும் போன்று தங்களைக் குறித்து அதிகமாக எண்ணிக்கொள்வதால் ஆகும். (தன்னை) - திருச்சந்தவிருத்தம் (64) - உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தமனென்றும் உளன் கண்டாய் - என்பதற்கு ஏற்ப “அவன் நமக்கு உள்ளான்” என்று தெரிந்த பின்னர், நாம் நமது பாரங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்றவர்களாக, நம்முடைய மார்பில் கைகளை வைத்து நிம்மதியாக உறங்கலாம்படி உள்ள ஒருவனை “உளன்” என்று எண்ணவும் வேண்டுமோ? தன்னுடைய இருப்பு என்பது அவனுடைய ஸத்யம் என்பதன் விளைவாக உள்ளபோது, அவனைத் தவிர இல்லாமல் உள்ள தன்னை. (ஒன்றாக) - மிகுதியாக எண்ணியபடி.

வ்யாக்யானம் - (தன் செல்வத்தை) “ஸதி தர்மணி தர்மா:” என்று தான் உண்டானாலிறே தர்மம் உண்டாவது; தன்னையே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியாயிருக்க, தனக்கு ஒரு ஸம்பத்து உண்டாக நினைக்கிறானிறே. (வளனா) வளமாக என்றபடி. அதாவது அழகியதாகவென்னுதல், மேலாகவென்னுதல். ஈச்வரன் ஐச்வர்யத்துக்கு மேலாகவிறே தன் ஐச்வர்யத்தை நினைத்திருப்பது. (மதிக்கும்) தானே இத்தைக் குவாலாக மதிக்குமித்தனையிறே. புறம்பு இத்தை ஒன்றாக நினைக்கைக்கு இவன்தனை அவஸ்துக்களில்லையே. கல்ப்ரஹ்ம தேசத்தில் கரிக்கால் சோழ ப்ரஹ்மராயன், “திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தேன்” என்று சீயர்க்குக் காட்ட, அவன்பக்கல் உபஜீவநங்களை நினைத்து, பிள்ளையை “நீர் இத்தைக் கேட்டு ஸம்பாவியும்” என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் கேட்டு, “ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி அவர் போனவழியே போம்படியே”, என்ன; “ஆ ஆ! பிள்ளை, ஆழ்வார்க்கும் எனக்கும் வாசி புத்தி பண்ணிற்றில்லையோ? க்ராம கார்யஞ்செய்து இடையிலே இதுவும் செய்யவேண்டிற்றே எனக்கு” என்றான்.

விளக்கம் - (தன் செல்வத்தை) ஸதி தர்மணி தர்மா: - தர்மி இருந்தால் தர்மம் இருக்கும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் இருந்தால் அல்லவோ தனது செல்வம் இருக்கும்; தன்னையே தேடிப்பிடிக்க வேண்டியதாக உள்ளபோது, தனக்கு செல்வம் வேண்டும் என்று எண்ணுகிறான். (வளனா) - வளமாக என்று பொருள்; அழகானதாக அல்லது மேன்மையானதாக என்று கருத்து. ஈச்வரனுடைய செல்வத்தைக் காட்டிலும் தனது செல்வத்தை மேலானதாக எண்ணியபடி. (மதிக்கும்) - இந்தச் செல்வத்தை இவன் மட்டுமே உயர்வாக எண்ணியபடி உள்ளான். இதனை உயர்வாக எண்ணுவதற்கு இவனைத் தவிர இவனைப் போன்றுள்ள வேறு “இல்லாத வஸ்துக்கள்” என்று கூறவல்லவை ஏதும் இல்லை. இவ்விதம் தானே தன்னை உயர்வாக எண்ணுவதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். கல்ப்ரஹ்ம தேசத்தில், மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் அவையில் இருந்த கரிக்கால் சோழ ப்ரஹ்மராயன் என்பவன் நஞ்ஜீயரிடம் வந்து, “நான் திருவாய்மொழிக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் செய்துள்ளேன்”, என்று காண்பித்தான். அவன் மூலமாக ஏற்படவல்ல பயன்களைக் கருத்தில் கொண்டவராக நம்பிள்ளையிடம் நஞ்ஜீயர், “நீவிர் இதனை மேன்மை செய்வீராக”, என்றார். நம்பிள்ளையும், “இது நம்மாழ்வாரின்

திருவுள்ளத்தை ஒட்டியே உள்ளது”, என்றார். அப்போது ப்ரஹ்மராயன், “ஆஹா, நம்மாழ்வார்க்கும் எனக்கும் ஒரே போன்று சிந்தனை உள்ளதா? என்ன வியப்பு! நான் கிராமங்களில் செய்யவேண்டிய பணிகளுக்கு இடையிலும் இதனை இயற்றினேன். ஆயினும் இவ்விதம் உள்ளதே”, என்று தன்னைத்தானே உயர்வாக கொண்டாடினான்.

வ்யாக்யானம் - (இம்மானிடத்தை) கீழே உரித்து வைத்தாரிதே அவர்கள் ஸ்வரூபத்தை. (இம்மானிடத்தை) மநுஷ்யரென்று சொல்லவும் பாத்தம் காண்கிறிலர் காணும்; அசேதநங்களைச் சொல்லும்படியிலே சொல்லுகிறார். தன்னை மெய்யாக அறியாதவன் அசித் ப்ராயனிதே. (கவிபாடி என்) இவர்கள் மறைத்திட்டு வைக்கிற குற்றங்களை ப்ரபந்தீகரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என் ப்ரயோஜநமுண்டு? குளன் - குளம், ஆர்தல் - மிகுதல். (குளனார் கழனிசூழ்) விளைநிலங்களிற்காட்டில், ஏரிக்கட்டே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று; இல்லையாகில் சாவி போமிதே. ரக்ஷயத்திலும் ரக்ஷகமே விஞ்சின ஊராயிற்று. (கண்ணன் குறுங்குடி) ஸர்வேச்வரன் “என்னது” என்று அபிமாநித்து வர்த்திக்கும் நகரமாயிற்று. “கண் நல் குறுங்குடி” என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினார்கள் தமிழர். அப்போது, இடமுடைத்தாய் நன்றான திருக்குறுங்குடியிலே என்று பொருள். (மெய்மையே உளனாய) கவிகளில் கேட்டுப்போமித்தனையாய்த் தன்பக்கல் ஒரு நன்மையின்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே, சொன்னவையெல்லாம் மெய்யே பத்தும் பத்தாகக் காணலாம்படியிருக்கும் ஸ்வாமி. இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை, புறம்புள்ளவற்றில் அர்த்தவாதமல்லதில்லை. இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் சொல்ல வொண்ணாது, புறம்புள்ளவற்றில் சொல்லலாவதில்லை.

விளக்கம் - (இம்மானிடத்தை) - “உளனாகவே எண்ணி” என்பதன் மூலம் மனிதர்களின் தன்மைகளை விரிவாக உரைத்தார். (இம்மானிடத்தை) - இவர்கள் தங்களை உள்ளது உள்ளபடி அறியாத காரணத்தால், அசித் பொருள்கள் போன்றவர்களே ஆவர். ஆகவே இவர்களை, அசித் பொருள்களைக் குறித்துக் கூறும் விதத்திலேயே கூறுகிறார். “மனிதன்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாமல் உரைத்தார். (கவிபாடி என்) - இப்படிப்பட்ட இவர்கள், தங்களுடைய குற்றங்கள் பலவற்றையும் மறைத்தே வைத்துள்ளனர்; இவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடி உங்களுக்கு உள்ள பயன் கிடைக்கும்? (குளனார் கழனிசூழ்) - விளைநிலங்களைக் காட்டிலும் ஏரிகளே அதிகமாக உள்ள இடம். இவ்விதம்

இல்லையென்றால் நெல்மணிகள் அனைத்தும் சாவியாகப் போய்விடும் அல்லவா? பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பொருள்களைப் பாதுகாப்பதில், ஸர்வேச்வரனையும் விஞ்சிய தன்மை கொண்ட இடம் ஆகும். (கண்ணன் குறுங்குடி) - ஸர்வேச்வரன், “இது என்னுடைய இடம்” என்று சொந்தம் கொண்டாடி வசிக்கின்ற நகரமாக உள்ளது. “கண் நல் குறுங்குடி” என்றே தமிழர்கள் உரைப்பர்; இவ்விதம் கொண்டால், “பரந்து விரிந்துள்ள திருக்குறுங்குடி” என்று பொருள். (மெய்ம்மையே உளனாய்) - கவிகளில் மட்டுமே உள்ளதாகவும், தன்னிடம் அது போன்றுள்ள தன்மை ஏதும் இல்லாதபடியும் உள்ள நிலை போன்று அல்லாமல், கவிகளில் கூறப்பட்ட அனைத்து உண்மையாகவே காணலாம்படியுள்ள எஜமானன். இந்த விஷயத்தில் வெறும் புகழ்ச்சி மட்டுமே உள்ளது என்பது இல்லை; மற்ற விஷயங்களில் புகழ்ச்சி மட்டுமே அல்லாது வேறு ஏதும் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் கூற வேண்டியவை அனைத்தையும் கூறி முடிக்க முடியாது; மற்ற விஷயங்களில் கூறுவதற்கு ஏதும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (எந்தையை) நான் கவிபாடுகைக்குத் தன் குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து வைத்த உபகாரகனை. கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்த விஷயமென்னவுமாம். திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும்பத்தாகவுடையனாய், நமக்கு நாதனுமாய். (எந்தை இத்யாதி) ப்ராப்தி தம்மளவிலே பர்யவஸியாமையாலே, என் குலநாதன் என்கிறார். ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுமாய் ப்ராப்தனுமான இவனையொழிய, ஒரு குணலேஸமுமின்றிக்கே அதிக்ஷாத்ரருமாய் அப்ராப்தருமாயிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவி பாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

விளக்கம் - (எந்தையை) - நான் கவி பாடுவதற்கு ஏற்றவிதத்தில் தனது கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் எனக்கு வெளிப்படுத்தி உபகாரம் செய்தவன். அல்லது கவிபாடுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ளவன். திருக்குறுங்குடியில் கூறப்பட்ட அனைத்து குணங்களையும் முற்றிலுமாகக் கொண்டவனும், நமக்கு நாதனும். (எந்தை இத்யாதி) - இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் என்பது தன்னுடன் மட்டுமே முடியாமல் உள்ளதால் “என் குலத்திற்கே நாதன்” என்கிறார். அனைத்து கல்யாண குணங்களும் பொருந்தியுள்ளவனும், அடையத்தக்கவனும் ஆகிய இவனை அல்லாமல், எந்தவிதமான குணங்களும் அற்ற தாழ்ந்தவர்களை அடைந்து கவிபாடி என்ன பயன் உள்ளது?

3-9-3 ஒழிவொன்றில்லாத பல்லுழிதோறுழி நிலாவப்போம்
வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்கப்போய்க்
கழிய மிக நல்ல வான்கவி கொண்டு புலவீர்காள்
இழியக் கருதி ஓர் மானிடம் பாடலென்னாவதே

பொருள் - எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாதபடி, காலதத்வம் உள்ளவரை நிலையாக நின்று அனுபவிக்கும்படியாக உள்ள கைங்கர்யத்தை அளிப்பவனும், நமக்கு எஜமானனும், நித்யஸூரிகளின் தலைவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அல்லாமல், மிகவும் உயர்ந்த கவிகள் கொண்டு புலமை பெற்றுள்ள நீங்கள் அவனிடமிருந்து விலகிச் சென்று, அறிவற்றவர்கள் போன்று தாழ்வாகச் செல்ல எண்ணி, அற்பமான மனிதர்களைக் குறித்துக் கவிபாடுவதால் என்ன லாபம் ஏற்படும்?

அவதாரிகை - விலக்ஷணனாய் உபகாரகனாயிருக்குமவனையொழிய சஷுத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்று ப்ரயோஜநமுண்டு என்கிறார்.

விளக்கம் - “மேம்பட்ட சிறப்புடன் கூடியவனும், நமக்குப் பல உபகாரங்கள் செய்பவனும் ஆகிய அவனை விடுத்து, தாழ்ந்த மனிதர்கள் குறித்துக் கவிபாடி என்ன பயன் உள்ளது?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒழிவு இத்தயாதி) காலதத்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே, நிலாவ - வர்த்திக்கைக்கு. “ந ச புநராவர்த்ததே” என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று, வழுவிலா அடிமை செய்கைக்கு. காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்தில் அநுபவத்தைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தேயும், காலம் நடையாடும் தேசத்தில் வர்த்திக்கிறவ ராகையாலே அத்தையிட்டுச் சொல்லுகிறார். (போம் வழியைத் தரும்) “போய் அநுபவிக்குமது பரிச்சிந்நம்” என்னும்படி நிரவதிக போக்யமான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைத் தருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, தன்னைக் கிட்டும் உபாயத்தைத் தருமென்னுதல்; என்றுமொக்க அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு நடக்கையே ரீதியாயிருக்குமிறே. வழியென்று - ப்ராப்யமாதல். வழியைத் தருகையாகிறது - தான் உபாயமாகை. ப்ராப்யமானபோது, தாம் போம் ரீதியாய், அதாகிறது - ஸ்வபாவமாய், ஸஹஜ கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (ஒழிவு இத்யாதி) - காலம் என்பது உள்ளவரை இடைவிடாமல் தங்குவதற்கு; அதாவது பரமபதத்தில் இருத்தல். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ந ச புநராவர்த்ததே - மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்றபடி ஜீவாத்மா உள்ளவரை சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாமல், எந்தத் தடையும் குறையும் இன்றி கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி. காலம் என்பது பாதிக்காமல் உள்ள பரமபதத்தில் ஏற்படும் அனுபவத்தைக் கூறுகின்றபோதிலும், காலம் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ள இந்த உலகத்தில் வசிப்பவர் என்பதால், இவ்விதம் கூறுகிறார். (போம் வழியைத் தரும்) - இங்கு மூன்றுவிதமான கருத்துக்களை அருளிச்செய்கிறார். “சென்று அனுபவிக்கக்கூடிய பரமபதம் என்பது அளவுடன் கூடியதோ” என்று சந்தேகம் கொள்ளலாம்படி தனக்கு மேல் இனிமையாக எதுவும் இல்லாதபடி உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை அளிப்பான் என்பது முதல் கருத்து. அல்லது தன்னைப் பெற்றுத் தரும் உபாயத்தைத் தானே அளிப்பான் என்பது இரண்டாவது கருத்து. “வழி” என்பதை “பேறு” என்று பொருள் கொண்டு, என்றும் ஒரே போன்று நடத்தல் என்பதான இயல்பான கைங்கர்யத்தை அளிப்பான் என்பது மூன்றாவது கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (நங்கள் வானவரீசனை நிற்க) “புணைக் கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்” என்கிற பேற்றை, கவிபாடினார்க்கு அவன் கொடுத்தாலும், “இவன் செய்ததுக்கு நாம் செய்தது போருமோ?” என்று மேன்மேலெனக் கொடுப்பிக்கும் பரிசுமுடையவனை விட்டு, அவன் “இவன் ஒரு சொல் சொல்லவல்லனே?” என்று அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க என்றுமாம்.

விளக்கம் - (நங்கள் வானவரீசனை நிற்க) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-2) - புணைக் கொடுக்கிலும் போகவொட்டார் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பேற்றை, தன்னைக் குறித்து கவிபாடியவர்களுக்கு அவன் அளிக்கிறான்; ஆனாலும், “இவன் செய்த செயல்களுக்கு நாம் அளித்தது போதுமானதா?” என்று அவனை ஐயம் கொள்ளவைத்து, மேன்மேலும் அவன் அளிக்கும்படியாகச் செய்யும் நித்யஸூரிகளைக் கொண்டவன். இப்படிப்பட்ட அவனை விட்டுவிட்டு. அல்லது, “நிற்க” என்பதற்கு இரண்டாவது பொருளை அருளிச்செய்கிறார்; “இவன் நம்மைக் குறித்து ஒரு சொல் உரைக்கவல்லவனே ஆவான்”, என்று தகுந்த காலத்தை எதிர்பார்த்தபடி அவன் அவன் நிற்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (போய்) புறம்பே பாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய். “இவன் கவிபாடி வாரநின்றான்” என்று கேட்டவாறே கழியப்போய், இவன் கவிகேட்டு ஏதேனும் தனக்குக் கொடுக்க வேண்டுகிறதாகக் கொண்டு; இவனும் அவன் புக்கவிடம் புக்கு “இத்தைக் கேட்பித்து ஒன்றுபெற்றாமாய் விடவேணும்” என்று தொடர்ந்துபோமே; ஆக, அவன் போக இவன் போகப் போகா நிற்குமித்தனை. “ஆஜகாம” என்று பகவத் விஷயத்திலே ஓரடி வாராநின்றவாறே பரக்ருஹத்தினின்றும் ஸ்வக்ருஹத்திலே புகுந்தாற் போலே யிருக்கும்; வேறே சிலரைப் பற்றி அருகேயிருக்கிலும் கழியப் போயிற்றதாயிருக்குமிறே.

விளக்கம் - (போய்) - மற்றவற்றைக் குறித்துப் பாடுவதற்காக விஷயங்களைத் தேடிச் சென்று. ஒரு மனிதனைக் குறித்துக் கவிபாடுவதற்காக அவனைத் தேடிச் செல்லும் கவிஞனை எண்ணியபடி உள்ள அந்த மனிதன், “இவன் நம்மைக் குறித்துக் கவிபாட வருகிறான். இவன் தனது கவியைப் பாடி நம்மிடம் ஏதேனும் பெறுவதற்காகவே வருகிறான். நாம் அகன்றுவிடலாம்”, என்று மறைவதற்கு முனைகிறான். ஆனால் அந்தக் கவிஞனோ, “இந்தக் கவியை அவன் கேட்கும்படிச் செய்து, அவனிடமிருந்து ஏதேனும் பெற்றாகவேண்டும்”, என்று தொடர்ந்து தேடியபடியே உள்ளான். ஆகவே அவன் செல்வதும், கவிஞன் அவன் பின்னே செல்வதும் என்று நிலைமை உள்ளது. ஆனால் மற்ற விஷயங்களைக் குறித்துப் பாடினால் இவ்விதம் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-1) - ஆஜகாம - இராமன் எங்கு உள்ளானோ அங்கு விபீஷணன் வந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தை நோக்கி ஒரு அடி வந்தாலும், அடுத்தவன் வீட்டிலிருந்து தனது வீட்டிற்கு மீண்டும் திரும்பியது போன்று இருக்கும்; மற்றவர்கள் அருகே நின்றாலும், மிகவும் தொலைவில் உள்ளதாகவே தோன்றும்.

வ்யாக்யானம் - (கழிய இத்யாதி) கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகள் இட்டுச் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு அடங்காததாயிருக்குமிறே; “இவன் ஆரைச்சொல்லுகிறது? நம்மையன்றோ?” என்று ப்ரமித்திருக்குமிறே; ஆகையாலே, இவனை விட்டுக் கழிய. இவனுக்கு இல்லாதவற்றை இட்டுப் பாடினால் அவற்றையுடையவனையிறே அக்கவி காட்டும்.

விளக்கம் - (கழிய) - இப்படிப்பட்ட மற்ற விஷயங்களைக் குறித்துக் கவிபாடும்போது, அந்தக் கவிகள் யாரைக்குறித்து உள்ளனவோ அவனிடம் இல்லாத மேன்மைகளை உரைப்பதாகவே அவை இருக்கும்; ஆகவே அந்தக் கவிகள் அவனுக்குச் சேராதபடியே இருக்கும். இதனை எப்படி அறிவது என்றால், அந்தக் கவிஞன் பாடும்போது, அந்த மனிதன், “இவன் யாரைக் குறித்து இவ்விதம் பாடுகிறான்? நம்மை அல்லவே”, என்று திகைத்து நிற்பதன் மூலம் அறியலாம். ஆகவே அந்தச் சொற்பொருள்கள் அனைத்தும் அவனை விட்டு அகன்று சென்று. ஆனால் அவன் திகைத்து நிற்பதன் காரணம் என்னவென்றால், அவனிடம் இல்லாத தன்மைகள் பலவற்றையும் இருப்பதாக உரைத்தால், அந்தத் தன்மைகள் கொண்டவனையே அவை காண்பிக்கும் அல்லாமல், அவனை அல்ல அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மிக நல்ல) எத்தனையேனும் நன்றான. வான்கவி - கனத்த கவி. “ததுபகத ஸமாஸ ஸந்தியோகம்” என்கிறபடியே சொற்செறிவுடைத்தாயிருக்கை. மிகவும் நல்லவாய், அரணியவான கவிகளைக் கொண்டு. (புலவீர்காள்) இக்கவிக்கும் பாட்டுண்கிற விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் நீங்கள், விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள், இப்படி செய்யக்கடவிகோளோ? (இழியக் கருதி) அறிவுடையரானால் நின்ற நிலைக்கு மேலே ஓரேற்றம் தேடிக்கொள்ளும்தொழிய, கீழே போய் அத:பதிக்கத் தேடுவாருண்டோ? (ஓர் மானிடம் பாடல்) ஒரு க்ஷுத்ரனைப் பாடுகை. (என் ஆவது) உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ? உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாயோ? கவிக்கு அநுரூபமாயோ? எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்?

விளக்கம் - (மிக நல்ல) - எத்தனை சிறப்பாக இருந்தாலும். அதாவது, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-48) - ததுபகத ஸமாஸ ஸந்தியோகம் - நன்றாகச் சேர்க்கப்பட்ட தொகை மற்றும் சந்திகளைக் கொண்ட - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆழ்ந்த சொற்கள் கொண்டதாக உள்ளவை. மிகவும் நல்லவையாக, சொற்பொருள் கொண்டதாக உள்ளவை. இப்படிப்பட்ட கவிகளைக் கொண்டு. (புலவீர்காள்) - இப்படிப்பட்ட கவிகள் மற்றும் இவை யாரைக் குறித்து உள்ளன என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களோ அந்த மனிதர்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அறியும் நீங்கள், சிறந்த ஞானம் கொண்ட நீங்கள் இவ்விதம் செய்வீர்களோ? (இழியக்கருதி) - அறிவுள்ளவர்கள் யாராக இருந்தாலும், தாங்கள் நிற்கும் தற்போதையை நிலையை உயர்த்திக் கொள்ளவே

முயல்வர் அல்லாமல், தாழ்த்திக் கொள்ள வழி தேடுவார்களோ? (ஓர் மானிடம் பாடல்) - ஒரு தாழ்ந்த மனிதனைக் குறித்துப் பாடுதல். (என் ஆவது) - இது உங்கள் மேன்மையான அறிவுக்கு ஏற்ற செயலோ? அவர்களிடம் ஏதேனும் மேன்மை உண்டோ? இதனால் உங்களுக்கு ஏதேனும் பயன் உள்ளதா? இதனால் உங்கள் கவிக்குத் தகுதி ஏற்படுமோ? எதற்காக இவ்விடம் பாடுகிறீர்கள்?

3-9-4 என்னாவது எத்தனை நாளைக்குப் போதும் புலவீர்கள்

மன்னா மனிசரைப் பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள்

மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்

தன்னாக வேறு கொண்டு சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே

பொருள் - சொற்களுடைய பொருள்களை அறியும் புலவர்களே! நிலையாக இல்லாத மனிதர்களைக் குறித்துப் பாடுவதால் உங்களுக்குக் கிட்டவல்ல பொருளானது எத்தனை நாட்களுக்குப் போதுமானதாக இருக்கும்? மிகுந்த ஒளி பொருந்திய இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட க்ரீடத்தைக் கொண்டவனும், பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுடைய இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைப் பாடினால், உங்களைத் தனக்கே உடைமையாகக் கொண்டு, உங்களுடைய பிறவிகளை அறுப்பான்.

அவதாரிகை - கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்குமவனைக் கவிபாடுமதொழிய, மந்தாயுஸ்ஸுக்களான சஷுத்ரரைக் கவிபாடிப் பெறுவது என் என்கிறார்.

விளக்கம் - “தன்னைக் குறித்துக் கவிபாடுபவர்களுக்குத் தனக்கு நிகரான அனைத்தையும் அளிப்பவனை விடுத்து, அற்பமான ஆயுள் கொண்ட தாழ்ந்த மனிதர்கள் குறித்துக் கவிபாடி என்ன பெறுகிறீர்கள்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என் ஆவது) ஒன்றும் ஆவதில்லை, ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவன்றோ பிறரைக் கவிபாடுகிறது நீங்கள்? அதில் நீங்கள் நினைக்கிறது ஸித்தியாது. ஆனால் ஸித்திப்பதென் என்னில் - கீழ்ச்சொன்ன தண்மையே ஸித்திப்பது. (என் ஆவது) உங்கள் நினைவால் சில அர்த்தஸித்தி; அர்த்தஸ்திதியில் அத:பதிக்கையே என் நினைவால்,

ஒன்றுமில்லையாவதென்? கவிபாடுவாரும் பாடினவர்களுக்குக் கொடுப்பார்களு மாயன்றோ போருகிறது என்ன. (எத்தனை நாளுக்குப் போதும்) - “இல்லை” என்றவோ பாதியாயன்றோ அதுதான் இருப்பது. நிரூபித்தால் கவிபாட்டு இட்டிறையாயிறே யிருப்பது, கவி கேட்பிக்கைக்கு ஸஹகாரிகளையுங் கூட்டிக் கேட்பித்துப் பெறுமதும், கவிபாடின நாளைக்குப் பணையம் வைத்து வாங்கி ஜீவித்தது கொடுத்து மீட்கவும் போராது. (புலவீர்காள்) உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குப் போருமோ இது? “பாடின கவியின் நோர்த்தியிது, பேறு இது. இதுக்கு இது போரும், போராது” என்று நீங்களே அறியவேண்டாவோ. (புலவீர்கள்) சப்தார்த்தங்களின் வாசியறியுமவர்களே.

விளக்கம் - (என் ஆவது) - ஒன்றும் கிடைக்காது. உங்களுக்கு ஏதேனும் பயன் ஏற்படும் என்று எண்ணி அல்லவோ மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடுகிறீர்கள்? ஆனால் இதன் மூலம் நீங்கள் எண்ணுவது கிட்டாது. சரி, கிட்டுவது என்னவென்றால், கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டது போன்ற தாழ்வே கிட்டும். (என் ஆவது) - நீங்கள் எண்ணும் சிந்தனையால் உங்களுக்குக் கிட்டுவது செல்வம் என்று எண்ணுகிறீர்கள்; அந்தச் செல்வத்திற்காக உங்களுக்குக் கிட்டுவது, தாழ்ந்த நிலையில் விழுவதே ஆகும். ஆனால் அவர்களால் கிட்டுவது எதுவும் இல்லை என்று எவ்விதம் கூறமுடியும்? கவிபாடியவர்கள், பாடப்பட்டவர்கள், பாடியவர்களுக்கு அளித்தல் என்பதாகவே அல்லவோ நிலைமை உள்ளது என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எத்தனை நாளுக்குப் போதும்) அப்படிப்பட்ட செல்வமனாது “இல்லை” என்று கூறலாம்படியே அல்லவோ உள்ளது; அதாவது நிரந்தரமானது அல்ல. ஆனால் ஒரு சில இடங்களில் அதிக அளவில் செல்வம் குவித்துள்ளதே என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். நன்றாக ஆராய்ந்து நோக்கினால் அத்தகைய செல்வம் குறித்தும், அதனை உடையவர்கள் குறித்தும் பாடப்பட்ட கவிக்கு எதிர்ப்பதமாகவே அந்தச் செல்வங்களும் அவர்களும் உள்ளதைக் காணலாம். அத்தகைய கவிகள் யாரைக் குறித்து உள்ளனவோ அவர்களுக்குத் துணையாக உள்ளவர்களையும் அழைத்து, அவர்களைக் குறித்தும் பாடினால் கூட, கவிகள் பாடிய நாள்களில் உண்பதற்காகப் பணயம் வைத்து உணவு வாங்கிய பொருள்களைக் கூட மீட்பதற்கு அந்தச் செல்வம் போதாமல் இருக்கும். (புலவீர்காள்) - உங்களுடைய மேன்மையான அறிவுக்கு இது போதுமானதோ? “நாம் பாடிய கவியின் நோர்த்தி இத்தகையது. அந்தக் கவி மூலம் கிட்டவல்லது இத்தகையது. ஆக நம்முடைய

கவிக்கு நாம் பெற்ற இவை போதுமானது, போதுமானது அல்ல”, என்று நீங்கள் அறிய வேண்டாமோ? (புலவீர்காள்) - அனைத்து சொற்களுடைய பொருளை அறிந்தவர்களே.

வ்யாக்யானம் - (மன்னா மனிசரை) சிறிது உண்டாய் அல்பமாகிலும் நீங்கள் பெறுவது, நீங்கள் செல்லுமளவும் அவர்கள்தான் இருக்கலிறே; “அவரே மாண்டார்” என்று எதிரே வருவரே. (பாடிப்படைக்கும் பெரும் பொருள்) இந்த ஸ்ரீய:பதி குறைவறக் கொடானோ என்று சேஷபிக்கிறார். (மின்னார் இத்யாதி) கவிபாடி முடி பெற்றவர்களன்றோ சென்று காணும் திரள், ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய முடியுடை வானவாரிறே. “விபந்யவ:” என்று கவிபாடி முடி சூடி இருக்கிறவர்களிறே. கவிபாடிச் சென்றவர்களுக்கு ஓலக்கங் கொடுத்துக் கொண்டாடிக் கேட்பிப்பாரும் அவர்களன்றோ; கேட்டு ஆரார் வானவர்களிறே.

விளக்கம் - (மன்னா மனிசரை) - நீங்கள் பெறுவது மிகவும் அற்பமானதே ஆகும். யாரைக் குறித்து நீங்கள் கவி பாடினீர்களோ, அந்தக் கவியை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களிடம் நீங்கள் செல்லும்வரை கூட அவர்கள் உயிருடன் இருப்பதில்லை. பெரியதிருமொழி (6-2-5) - அவரே மாண்டார் - என்பதற்கு ஏற்ப, “அவர்கள் இறந்தனர்” என்று கூறியபடி உங்களுக்கு எதிரே வந்து சிலர் உரைக்கும்படியான நிலையே உள்ளது. (பாடிப்படைக்கும் பெரும் பொருள்) - ஆனால் நீங்கள் பாடாமல் விட்ட இந்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன், உங்களுக்குக் குறைவின்றி அளிக்கமாட்டான் என்று நீங்கள் நினைத்தீர்களோ என்று பழித்து உரைக்கிறார். (மின்னார் இத்யாதி) - அப்படிப்பட்ட அவனைக் குறித்துக் கவிபாடி அதன் மூலம் முடிபெற்றவர்கள் அல்லவோ நாம் சென்று காணும் கூட்டம்? அவர்கள் யார் என்றால் ஒளி வீசும் இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட, திருவாய்மொழி (10-9-8) - முடியுடை வானவர் - என்பதற்கு ஏற்ப கீடங்கள் கொண்ட நித்யஸூரிகள் அல்லவோ! ரிக்வேதம் - விபந்யவ: - பாடியபடி உள்ளவர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனைக் குறித்துக் கவிபாடியபடியே இருந்து முடி சூடியவர்கள் ஆவர். மேலும் அவனைக் குறித்துக் கவிபாடியபடி பரமபதம் செல்பவர்களுக்கு, அந்தச் சபையில் இடம் அளித்து, அவர்களைக் கொண்டாடியபடி, அவர்கள் கூறும் கவியை அவன் கேட்கும்படிச் செய்பவர்களும் அந்த நித்யஸூரிகளே ஆவர். திருவாய்மொழி (10-6-11) - கேட்டு ஆரார் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனைக் கவிபாடினால். முடி அவன் தனக்கு விசேஷணமானபோது, கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்கச் சூடின முடியென்கை. (பாடினால்) இதுதானே ப்ரயோஜநம் போருமிறே. அதுக்குமேலே, (தன்னாகவே கொண்டு) தனக்கேயாகவென்னுதல்; “மம ஸாதர்ம்யமாகதா:”, “பரமம் ஸாம்யமுபைதி”, “தம்மையேயொக்க அருள்செய்வார்” என்கிறபடியே தன்னோடொக்கப் பண்ணியென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்) - நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனாகிய அவனைக் குறித்துக் கவி பாடினால். க்ரீடம் என்பது அவனை வர்ணிப்பதற்காக உள்ளது என்று கூறும்போது, கவிபாடியவர்களுக்கு அளிப்பதற்காகவே முடிசூட்டிக் கொண்டான் என்று கருத்து. (பாடினால்) - இவ்விதம் பாடியபடி இருத்தல் என்பதே பயன் என்றாகிறது. அதற்கும் மேலே கிட்டவல்ல பயன் என்ன? (தன்னாகவே கொண்டு) - அவர்களைத் தனக்கு மட்டுமே அடிமையாகக் கொண்டு. கீதை (14-2) - ஸாதர்ம்யமாகதா: - என்னுடைய ஸ்வரூபம் போன்றவற்றை அடைந்து - என்றும், முண்டக உபநிஷத் - பரமம் ஸாம்யம் உபைது - உயர்ந்த ஒற்றுமையை அடைகிறார்கள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (11-3-5) - தம்மையே ஒக்க அருள்செய்வார் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னைப் போன்றே, அவர்களையும் மேன்மை பொருந்தியபடி செய்வான்.

வ்யாக்யானம் - (சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே) - பின்னை, ஒருவன் கீழே இருந்து கவிபாடுகைக்கு அடியான ஜந்மத்தைப் போக்கும். பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு அடி ஜந்மமிறே. நித்யஸூரிகள் தரத்தைக் கொடுத்து, பின்னை காணும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுப்பது; ராஜபுத்ரன் தலையில் அபிஷேகத்தை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டுவிடுமாபோலோ, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அபிஷேகம் பண்ணி, பின்பு ராவணனை வதித்தாற்போலே.

விளக்கம் - (சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே) - இதனையும் கடந்து, மீண்டும் பிறவி எடுத்து அற்பமான மனிதர்களின் கீழே நின்று அவர்களைக் கவிபாடி நிற்பதற்குக் காரணமாக உள்ள பிறவியை மீண்டும் அளிக்காமல் தடுப்பான். மற்றவர்களைக் கவி பாடுகைக்குக் காரணம், பிறவி அல்லவோ? நித்யஸூரிகளுடைய நிலையை அளித்து, அதன் பின்னர் ஸம்ஸார பந்தத்தை விலக்குவான். சிறையில் இருந்த அரசபுத்ரன்

தலையில் மகுடம் சூட்டி பின்னர் அவன் கையில் உள்ள விலங்கை விலக்குவது போன்று ஆகும். விபீஷணனுக்கு மகுடம் சூட்டிய பின்னர் இராவணனை வதைத்தது போன்று ஆகும்.

3-9-5 கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை

வள்ளல் புகழ்ந்து நும் வாய்மை யிழக்கும் புலவீர்காள்

கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந் தரும் கோதில் என்

வள்ளல் மணிவண்ணன் தன்னைக் கவி சொல்ல வம்மினோ

பொருள் - குப்பையைக் கிளறுவது போன்று தோஷம் மட்டுமே வெளிப்படும்படியாக உள்ள செல்வத்தைக் கொண்ட தாழ்ந்து மனிதர்களை, “வள்ளல்கள்” என்று மிகவும் அதிகமாகக் கொண்டாடி, உங்களுடைய வாக்கில் உள்ள ஸத்யத்தன்மையை இழக்கின்ற புலவர்களே! இதன் மூலம் நீங்கள் அடையக்கூடிய பலன் ஏதும் இல்லை. கவிபாடுவதற்கு ஏற்ற பொருளாக உங்கள் உள்ளத்தில் நீங்கள் கொள்வதற்கும், அத்தகைய கவிக்கு ஏற்ற பலனைக் கொள்வதற்கும் குறைவற்ற குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவனும், நாம் விரும்புகின்ற அனைத்தையும் அளிக்கும்போது ஏற்றத்தாழ்வு ஆராயாமல் அளிப்பவனும், எனக்குத் தன்னையே அளித்தபடி உள்ள உபகாரகனும், நீல இரத்தினம் போன்று உள்ளவனும் ஆகிய அவனைக் குறித்துக் கவிபாட வாருங்கள்.

அவதாரிகை - உபகாரகருமன்றிக்கே, கவிபாடுகிறவர்களுக்கு அவத்யமாம்படி ஹேயருமாயிருக்கிறவர்களைக் கவிபாடாதே, ஸமஸ்த கல்யானகுணாத்மகனுமாய் ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனுமான ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - “எந்தவிதமான உபகாரமும் செய்யாதவர்களாகவும், கவிபாடுபவர்களுக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும்படியான தாழ்ந்தவர்களும் ஆகியவர்களைக் கவிபாடாமல், அனைத்துவிதமான கல்யானகுணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளவனும், அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொள்ளும் பயனில்லை) பிறரைக் கவிபாட இழிகிறது அவர்கள் உத்தேச்யராயன்றே; ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவே; அதில்லை என்கிறார். நீங்களும் இசையவே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமன்றே. ப்ரயோஜநபரராயே கவிபாடுகிறது; “அதில்லை” என்னவே மீளுவரென்று பார்த்து, முந்துறமுன்னம் “இல்லை” என்கிறார். (கொள்ளும் பயனில்லை) நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்குப் பெரிய லாபங்காணும்! கொள்ளும் பயனில்லையென்கை - கொள்ளக்கடவதொரு ப்ரயோஜநமில்லையென்கை. ஆக உங்களுக்காக ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லையாயிருந்தது.

விளக்கம் - (கொள்ளும் பயன் இல்லை) - மற்றவர்களைக் கவிபாட இறங்குதல் என்பது, அவர்கள் அந்தக் கவிக்கு ஏற்றவர்கள் என்பதால் அல்ல; ஒரு பயனைப் பெறுவதற்காகவே ஆகும் அல்லவோ? ஆனால் இந்த விஷயத்தில் பயன் கிட்டாது என்கிறார். உங்களுக்கும் கவிபாடுவதால் பலன் ஏற்படவேண்டும் என்பதால் கவிபாடுகிறீர்கள்; அதனை ஏற்பவர்களுக்கும் பலன் உண்டாகவேண்டும்; ஆனால் இங்கு அத்தகைய நிலை இல்லை என்பதால் கவிபாடாமல் திரும்பிவிடுவீர்கள் என்பதை முன்னரே அறிந்ததால் “பயன் இல்லை” என்று முதலிலேயே கூறுகிறார். (கொள்ளும் பயனில்லை) - உங்களுடைய உள்ளம் உருகிக் கவிபாடுவதால் இந்த விஷயத்தில் பெரிய லாபத்தை அடையலாம் என்று நீங்கள் எண்ணலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட நிலை இங்கு ஏதும் இல்லை. இங்கு உங்களுக்குக் கிட்டக்கூடிய பயன் ஏதும் இல்லை. எனவே இதன் மூலம் உங்களுக்காக எந்தவிதமான பயனும் மற்ற விஷயங்களில் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - தங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜந மில்லையேயாகிலும், பரஹிதமாகவும் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவதிறே; அதுதான் உண்டோ? என்னில், (குப்பை இத்யாதி) குப்பையைக் கிளறினாற் போலேயிருக்கிற ஸம்பத்தை. அதாவது மறைந்து கிடக்கிற தோஷத்தை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமித்தனை. குப்பையைக் கிளறினால் உள்மறைந்து கிடக்கிற கறைச்சீரை முதலாவுள்ளவையிறே வெளிப்படுவது. அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமளவன்றிக்கே, தங்களுக்கும் அசுசி ஸ்பர்ஸமுண்டாம் என்கை. (வள்ளல் புகழ்ந்து) உதாரமாகப் பாடி. அவன் தனக்கும் ஒரு நன்மையின்றிக்கே, பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, அவனுக்கு நன்மையுண்டாகவும் அதுதான் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்கு அடியாயிருக்கிறதாகவும் நன்றாகப் புகழ்ந்து.

விளக்கம் - ஆனால் கவிபாடுபவர்கள் தங்களுக்கு எந்தவிதமான பயனையும் கருதாமல், மற்றவர்களுடைய நன்மைக்காக இவ்விதம் கவிபாடலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (குப்பை இத்யாதி) - குப்பையைக் கிளறுவதன் மூலம் கிடைகிற பொருள் போன்று உள்ள செல்வத்தை. அதாவது, மறைந்து கிடக்கிற தோஷத்தை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் அவர்களுக்குத் தாழ்வே ஏற்படும். குப்பையைக் கிளறினால் அதற்குள் மறைந்து கிடக்கும் கந்தல்துணி போன்றவை அல்லவோ வெளிப்படும்? இதன் விளைவாக அவர்களுக்கும் தாழ்வு உண்டாகி, இவ்விதம் குப்பையைக் கிளருவதால் அசுத்தமானவற்றைத் தீண்டிய தோஷமும் ஏற்படும். (வள்ளல் புகழ்ந்து) - உதாரமாகப் பாடி. இதனால் பாடப்பெற்றவனுக்கும் எந்த நன்மையும் இன்றி, பாடியவனுக்கும் நன்மை இன்றி உள்ளபோதிலும், “அவனிடம் நன்மை உள்ளது” என்றும், “அத்தகைய நன்மையே எங்களுக்குப் பயனாக உள்ளது” என்றும் நன்றாகப் புகழ்ந்து.

வ்யாக்யானம் - (நும் வாய்மையிழக்கும்) நீங்கள் கொள்ளும் பயன் இதுவே; இரண்டுமில்லை என்று சொன்னாரிறே; ஆகையால், நீங்கள் “வாக்மிகள்” என்கிற ப்ரஸித்தையை இழக்குமித்தனை. அன்றிக்கே, வாய்மையென்று மெய்யாய், நாடறிய இல்லாத அர்த்தங்களைச் சொல்லுகையால் பொய் சொல்லிகளாமத்தனை நீங்கள். (புலவீர்காள்) பேறிழுவறியும் நீங்கள் செய்யுமதோ இது? உங்கள் ஹிதம் நான் சொல்ல வேண்டும்படியிருப்பதே; வர்ணாச்ரமங்களுக்குச் சேருமோ நீங்கள் செய்கிறவை? ஸர்வபத வாச்யன் அவனானால், அந்த சப்தங்கள் தனக்குச் சேருமோ?

விளக்கம் - (நும் வாய்மையிழக்கும்) - இதன் மூலம் நீங்கள் அடையப்போகும் பயன் இதுவே ஆகும்; அதாவது தனக்கும் பயன் இல்லை, மற்றவர்களும் பயன் இல்லை என்று முன்பே கூறப்பட்டது. எனவே நீங்கள், “மிகவும் எளிதாக உயர்ந்த கவிகள் இயற்றவல்லவர்கள்” என்ற பெருமையை இழப்பீர்கள். அல்லது “வாய்மை” என்பதற்கு “உண்மை” என்று பொருள் கொண்டு, நாட்டில் உள்ள யாரும் அறியாதவற்றை நீங்கள் கூறுவதால், “பொய் உரைக்கிறீர்கள்” என்றாகிவிடும். (புலவீர்காள்) - கிட்டவல்ல பேறு மற்றும் இழப்பு ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு அறியும் நீங்கள் செய்யும் செயல் இத்தகையதோ? உங்களுக்கு நான் நன்மை கூறவேண்டும்படியான நிலை ஏற்பட்டதே! வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு உட்பட்டவையாக நீங்கள் செய்யும் செயல் உள்ளதா?

அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுபவன் ஸர்வேச்வரன் மட்டும் ஆவான் என்னும்போது, அந்தச் சொற்கள் மற்றவர்களைக் குறிக்குமோ?

வ்யாக்யானம் - நாங்கள் கவிபாடுகிறவர்களிற்காட்டில் நன்மையுண்டோ? என்னில், (கொள்ளக் குறைவில்ன்) கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாறாடிச் சொல்லுகிறார். கொள்ளும் பயனுமுண்டு, குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வமும்ல்ல. நீங்கள் யாவை யாவை சில ஏற்றங்களையிட்டுக் கவிபாடினிகோள், அவற்றை ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் ஒருகுறையுடையனல்லன்; ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) கொள்ளும் பயனும் பெரிது. நீங்கள் கவிபாடினால் போக மோசஷங்கள் வேண்டுமவையெல்லாம் தரும். இவனையொழிந்தார், ஒருவனுக்கு ஒன்றைக் கொடுத்தால், கொள்ளுகிறவனுக்கு மற்றொன்று அபேக்ஷிதமானால் அது கொடுக்கமாட்டார்களிறே. இங்கு அபேக்ஷிப்பார் தாழ்வாலே இழக்கில் இழக்குமித்தனை; அவன் தரமாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டா; “பௌமம் மநோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்க்கிவந்த்யஞ்ச யத் பதம் ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்க ப்ரதோ ஹரி:”, “ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:”.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட கவிஞர்கள் ஆழ்வாரிடம், “சரி, நாங்கள் உணரக்கூடிய தன்மைகள் அனைத்தும் நீவிர் கூறும் விஷயத்தில் உள்ளதோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கொள்ளக் குறைவில்ன்) - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டையும், “இங்கே இல்லை, அங்கே உள்ளது” என்றும், “அங்கே உண்டு, இங்கே இல்லை” என்றும் மாற்றி உரைக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் பெறத்தக்க பயன் உள்ளது; மேலும் குப்பையைக் கிளறினால் பெறக்கூடிய செல்வம் போன்றது இது இல்லை. மற்றவர்கள் விஷயத்தில் எந்தெந்த நன்மைகள் உள்ளன என்று நீங்களாகவே ஏறிட்டுக்குக் கூறினீர்களோ, அவைகள் அனைத்தும் இவனிடம் சரியாகவே பொருந்தி, குறை ஏதும் இல்லாமல் உள்ளன; காரணம், இவன் அனைத்து குணங்களையும் கொண்டவன் ஆவான். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) - நீங்கள் இதன் மூலம் அடையப்போகும் பயனும் பெரியதாகும். இவனைக் குறித்து கவிபாடினால், இந்த உலக இன்பங்கள் மற்றும் மோசஷம் ஆகிய அனைத்தையும் அளிப்பான். இவனை விடுத்து மற்றவர்கள் செய்வது என்ன? தங்களைக் குறித்துக் கவிபாடியவர்களுக்கு எது விருப்பமோ அதனை அவர்கள் அளிக்கமாட்டார்கள். இவன் விஷயத்தில் நீங்கள் குறைவாகக் கேட்பதன் மூலம் மட்டுமே

நீங்கள் இழப்பீர்கள் அல்லாமல், அவன் அளிக்காத காரணத்தால் அல்ல. ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மம் - பெளமம் மனோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்க்கிவந்த யஞ்ச யத் பதம் ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்க ப்ரதோ ஹரி: - மோக்ஷத்தை அளிப்பவனாகிய ஸ்ரீஹரி, தன்னை த்யானிப்பவர்களுக்கு, இந்த உலகில் விருப்பமானவற்றையும், ஸ்வர்கத்தில் உள்ளவற்றையும், ஸ்வர்கத்தில் உள்ளவர்கள் வணங்குகின்ற மோக்ஷத்தையும் அளிக்கிறான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு: - அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவன் விஷ்ணு ஆவான் - என்றும் உள்ளது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (கோதில்) ஒருவனுக்கு ஒன்று கொடுக்குமிடத்தில் கோதற்றிருக்கும். கொடைக்குக் கோதில்லாமையாவது - தேச கால பாத்ரங்கள் பார்த்துக் கொடுத்தல், "கொடுத்தோம்" என்கிற அபிமானம் அநுவர்த்தித்தல், கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடி செஞ்சாறல்படுதல் செய்ய வேண்டாதபடியிருக்கை. நீர் இது அறிந்தபடியென்? என்ன, (என் வள்ளல்) நான் அநுபவித்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். (மணிவண்ணன்) கொள்ளும் பயனுமின்றிக்கே ஐச்வர்யமுமின்றிக்கே யொழிந்தாலும், விடவொண்ணாதபடியாயிற்று வடிவழகு. ரூபாபாஸம் கண்டு மேல்விழாநின்றதிறே புறம்பு. வடிவழகு கண்டு கவிபாடினாலும் இவனையே பாடவேண்டும். கைக்கூலி கொடுத்து விரும்பாநின்றதிறே ரூபாபாஸங்களையும். (மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ) நான் சொல்லுகிறபடியை யுடையவனைக் கவிபாட வாருங்கோள். (வம்மின்) பிற்காலியாதே கடுகப் புகுரப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (கோதில்) - இவன் ஒருவனுக்கு ஒன்றை அளிக்கும்போது குறைவின்றி இருக்கும். கொடைக்குக் குறை என்றால் என்ன? அவையாவன - இடம், காலம், கொள்பவன் என்று ஆராய்ந்து அளிப்பதாகும்; மேலும் "கொடை அளித்தோம்" என்று எண்ணியபடி இருத்தலும் ஆகும்; மேலும் பெறுபவனிடம் ஏதேனும் கைம்மாறு எதிர்பார்த்து அளித்தல் ஆகும். இத்தகைய தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாதவன். "இதனை நீவிர் எப்படி அறிந்தீர்?" என்று கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (என் வள்ளல்) - நான் அநுபவித்ததன் காரணமாக உரைக்கிறேன். (மணிவண்ணன்) - நாம் அடையவல்ல பயன் ஏதும் இல்லாமல் போனாலும், எந்தவிதமான செல்வமும் இல்லை என்றாலும், விட இயலாத வடிவழகு கொண்டவன். மற்றவர்கள் விஷயத்தில் அவர்களுடைய உருவம் கண்டு ஈடுபாடு கொள்ளாமல் அல்லவோ இருப்போம்? ஆகவே வடிவழகைக் கண்டு கவி

பாடினாலும், இவனை மட்டுமே பாடலாம்படி உள்ளவன். (மணிவண்ணந் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ) - நான் உரைக்கிற தன்மைகளைக் கொண்டவன் குறித்துக் கவிபாட வாருங்கள். (வம்மின்) - தாமதம் செய்து பின்வாங்காமல், விரைவாக அவனிடம் வந்து சேருங்கள்.

3-9-6 வம்மின் புலவீர்! நும் மெய்வருத்திக் கைசெய்துயம்மினோ

இம்மன்னுலகினில் செல்வரிப் போதில்லை நோக்கினோம்

நும்மின் கவிகொண்டு நும்நுமிட்டா தெய்வமேத்தினால்

செம்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்குச் சேருமே

பொருள் - புலவர்களாக உள்ளதால் சிறந்த ஞானம் கொண்டுள்ள நீங்கள் மற்ற விஷயங்களைத் தவிர்த்து இங்கு வாருங்கள். உங்களுடைய சரீரத்தை வருத்திக் கொண்டு, உங்களுக்கு ஏற்ற செயலைச் செய்தபடி பிழைப்பீர்களாக. பரந்து விரிந்துள்ள இந்தப் பூமியில், செல்வம் நிறைந்தவர்கள் இந்தக் காலத்தில் யாரும் இல்லை என்று ஆராய்ந்து பார்த்தோம். இனி உங்களுடைய இனிமையான கவிகளைக் கொண்டு உங்களுக்கு விருப்பமான தேவதைகளைத் துதிப்பதால், நீங்கள் உரைக்கின்ற குணங்கள் ஏதும் அவர்களுக்கு இல்லாத காரணத்தால், அந்தத் துதிகள் அனைத்தும் அவர்களைச் சென்றடையாமல், தடையற்ற ஒளிவீசும் முடிசூடியவனும் எனக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனுக்கே வந்து சேரும்.

அவதாரிகை - “ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடுகிறோம்”, என்ன; “சுஷுத்ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதிலும் உடம்பு நோவப் பணி செய்து ஜீவிக் கை நன்று” என்கிறார்.

விளக்கம் - கவிஞர்களில் சிலர் நம்மாழ்வாரிடம், “எங்களுடைய வாழ்க்கை பிழைப்பிற்காக நாங்கள் மனிதர்கள் முதலானவர்களைக் கவிபாடுகிறோம்” என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “தாழ்ந்த மனிதர்களைக் கவிபாடி அதன் மூலம் வாழ்வதைக் காட்டிலும், சரீரத்தை வருத்தியபடி ஏதேனும் தொழில் செய்தலே சிறந்தது”, என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வம்மின்) காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரை மடுவைக் காட்டி அழைப்பாரைப்போலே “வாருங்கள்” என்கிறார். (புலவீர்) நல்லதறியும் நீங்கள் வாருங்கோள். “எங்களை நீர் அழைக்கிறதென்? எங்களுடைய தேஹயாத்ரை நடக்க வேண்டாவோ, பிறரைக் கவிபாடியாகிலும்?”, என்ன; மெய்யே ஜீவிக்க வேண்டினாலும் உங்கள் தரம் குலைய ஜீவிக்கவேணுமோ? உங்கள் தரம் குலையாமல் ஜீவிக்க வொண்ணதோ? (நும் மெய் இத்யாதி) உங்கள் சரீரத்தை வருத்தியும் கைத்தொழில் செய்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். இதுக்கு எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி, “கோட்டை சுமத்தல், புற்சிரைத்தல் செய்யமாட்டீர்களோ?” என்று. “அத்தால் எங்களுக்குப் பூர்ணமாக ஜீவிக்கக் கிடையாதே! பிறரைக் கவிபாடினால் எங்களுக்கு வேண்டுவது வாங்கி ஜீவிக்கலாம்” என்ன.

விளக்கம் - காட்டித்தீயில் சிக்கித் தவிப்பவர்களை, அங்குள்ள மடு ஒன்றைக் காண்பித்து அழைப்பது போன்று, “வாருங்கள்” என்கிறார். (புலவீர்) - நல்லவை எவை என்று அறிபவர்களே, வாருங்கள். இதற்கு அவர்கள், “எங்களை நீவிர் ஏன் அழைக்கிறீர்? மற்றவர்களைக் கவிபாடியாவது எங்களுடைய வாழ்க்கையை நாங்கள் நடத்த வேண்டாமோ?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “உண்மையே; வாழவேண்டும் என்றாலும், உங்களுடைய தரம் தாழ்ந்து நீங்கள் வாழவேண்டுமா? உங்களுடைய தரத்தை தாழ்த்திக் கொள்ளாமல் நீங்கள் வாழ இயலாதா?”, என்கிறார். (நும் மெய் இத்யாதி) - உங்களுடைய சரீரத்தை வருத்தியபடியும், கைத்தொழில் ஏதேனும் செய்தபடியும் வாழ முயற்சி செய்யுங்கள். இதற்கு ஸ்வாமி எம்பார், “மூட்டை தூக்கியும், புல்லைச் செதுக்கியும் வாழலாம் என்று பொருள்”, என அருளிச்செய்வார். இதற்கு அந்தப் புலவர்கள், “அதன் மூலம் எங்களுக்குத் தேவையான பரிபூர்ணமான வாழ்க்கை கிட்டாது. ஆனால் மற்றவர்களைப் புகழ்ந்து கவிபாடினால், எங்களுக்குத் தேவையானவற்றை வாங்கி வாழ முடியும்”, என்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - அது ஆமிறே பெறில், (இம்மன்னுலகினில் செல்வர் இப்போதில்லை நோக்கினோம்) ப்ரவாஹ ரூபேண நித்யமான இந்த லோகத்தில் உங்கள் கவிகேட்டு இதுக்குத் தரமாகத் தருகைக்கு உதாரராயிருக்கும் ஸ்ரீமான்கள் இல்லை. (இப்போது நோக்கினோம்) “இவர்கள் நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமுண்டோ?” என்று இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தோம்; ஒருவருமில்லையாயிருந்தது.

அர்த்தாந்தரமாகில், “இப்போது இல்லை” என்ன வேண்டாவே முன்புமில்லையே. முன்பு இவர்தாம் லோகயாத்ரையில் கண் வைக்குமவரன்றே, “இவர்கள் வ்யர்த்தமே துக்கப்படுகிறார்களோ? ஏதேனும் ப்ரயோஜநமுண்டோ?” என்று இப்போது பார்த்தோம் என்கிறார்.

விளக்கம் - இதற்கு நம்மாழ்வார், “அது சரியே ஆகும். ஆனால் நீங்கள் எண்ணியதைப் பெற்றால் மட்டுமே அல்லவோ அது நிகழும்?”, என்கிறார். (இம்மன்னுலகினில் செல்வர் இப்போதில்லை நோக்கினோம்) - தொடர்ந்தபடி உள்ளதான அநித்யமான இந்த லோகத்தில் உங்களுடைய கவிகளைக் கேட்டு, அதற்கு ஏற்றபடியான பொருள் அளிப்பதற்குத் தாராளமான செல்வம் கொண்டவர்கள் யாரும் இல்லை. (இப்போது நோக்கினோம்) - இவர்கள் இவ்விதம் உள்ளம் நெகிழக் கவிபாடுகிறார்களே. அதற்குப் பயன் உள்ளதா?”, என்று இப்போது ஆராய்ந்து நோக்கினோம்; ஆனால் யாரும் இல்லை. “இங்கு இப்போது நோக்கினோம்” என்று வ்யாக்யானம் செய்வதற்குப் பதிலாக, இங்குள்ள சொற்கள் போன்றே “இப்போதில்லை நோக்கினோம்” என்று கூறலாம் அல்லவா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதன் கருத்தானது, “இப்படிப்பட்ட செல்வந்தர்கள் முன்பும் இல்லை என்பதால், இப்போதும் இல்லை என்று கூறவேண்டாம்”, என்பதாகும். ஆனால் நம்மாழ்வார் இது போன்று உலகவாழ்க்கை குறித்து ஆராயமாட்டார் அல்லவோ? இப்போது ஏன் செய்கிறார் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்குக் காரணம், “இவர்கள் வீணாகத் துக்கம் கொள்கிறார்கள். இதனால் ஏதும் பயன் உள்ளதா?” என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - “மநுஷ்யரிலன்றோ இல்லாதது. தேவர்கள் மநுஷ்யரில் வ்யாவ்ருத்தரே. இக்கவிகளைக் கொண்டு எக்களுடைய இஷ்டதேவதைகளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோம்” என்ன. (நும் இத்யாதி) உங்களுடைய இனிய கவிகளைக் கொண்டு, ராஜஸராயும் தாமஸராயும் இருக்கிற உங்களுக்குப் பொருந்தும் ராஜஸராயும் தமஸராயுமுள்ள தேவதைகளை ஸ்துதித்தால், அது (செம்மின் இத்யாதி) நீங்கள் சில ஏற்றங்களைச் சொல்லியிறே கவிபாடுவது; அது அவர்களுக்குக் கூடாது; “புண்டரீகாஷுன்” என்றால் அது உள்ளவிடத்தே போம்; விருபாஷுன்பக்கல் போகாதே; ஆகையாலே, ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸ்ரீய:பதி பக்கலிலே வந்து சேரும். ஆகையால், உங்களுக்கு ஸித்திப்பது செளர்யபலமே. “ஸர்வாதிகன்,

ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன், ஸர்வரக்ஷகன்” என்றாற்போலேயிறே கவிபாடுவது; அது உள்ளவிடத்திலே வந்து சேருமிறே. அப்ரதிஹத ப்ரகாசமான தேஜஸ்ஸை யுடைத்தா யிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையனான. (என் திருமாலுக்குச் சேரும்) உங்கள் ப்ரதிபத்தியொழிய கவியின் ஸ்வபாவத்தாலும் ஸ்ரீய:பதிக்குச் சேரும். “ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகில் அவனையே நோக்குமாபோலே, கவிகளானவை சப்த ஸந்தர்ப்பமாயிருக்கையாலே, ஸர்வ சப்தவாச்யன் அவனாகையாலும் அவனுக்கே சேரும். அதாவது, ஸர்வ சப்தங்களும், அசித்தும் ததபிமாநி ஜீவனும் ததந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகங்களாகையாலே விசேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே அவனையே சொல்லிற்றாம். “யே யஜந்தி” இத்யாதிவத்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட சில புலவர்கள், “நீவிர் கூறியது போன்று மனிதர்களில் செல்வந்தர்கள் யாரும் இல்லை. ஆனால் தேவர்கள், மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் ஆவார்கள். ஆகவே இந்தக் கவிகள் கொண்டு எங்களுக்கு விருப்பமான தேவதைகளைத் துதித்தோம்”, என்றார்கள். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நும் இத்யாதி) - உங்களுடைய கவிகள் கொண்டு, ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் நிறைந்த நீங்கள், உங்களுக்கு ஏற்புடையவிதத்தில் ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் நிறைந்த தேவதைகளைத் துதித்தால், அத்தகைய துதியானது, (செம்மின் இத்யாதி) - நீங்கள் ஒரு சில ஏற்றங்களை உள்ளடக்கியே கவிகள் கூறுகிறீர்கள்; ஆனால் அந்த ஏற்றங்கள் அவர்களுக்குப் பொருந்தாது. “புண்டரீகாஷ்டன் - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவன்” என்பது அது போன்ற கண்கள் கொண்டவனுக்குப் பொருந்தும் அல்லாமல், தாறுமாறான கண்கள் கொண்டவனுக்குப் பொருந்தாது அல்லவோ? எனவே அந்தத் துதிகள் அனைத்தும், அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துகின்ற ஒளி பொருந்திய முடியைக் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனையே வந்து சேரும். எனவே உங்களுக்கு கிடைப்பதும் கனவின் பலனே ஆகும். “அனைத்தையும் ஆள்பவன், அனைத்து கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவன், அனைத்தையும் காப்பவன்” போன்ற பலவும் உரைத்து அல்லவோ கவிகள் உள்ளன; இவை அனைத்தும் அந்தத் தன்மைகள் உள்ள இடத்திற்கு அல்லவோ வந்து சேரும்? எந்தவிதமான தடையும் இல்லாதபடி, எங்கும் பரவியபடி உள்ள ப்ரகாசம் நிறைந்த திருமுடியைக் கொண்டவனாகிய. (என் திருமாலுக்குச் சேரும்) - உங்களுடைய நினைவு மட்டும் அல்லாமல், கவியின் இயல்பு

காரணமாகவும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனையே வந்து சேரும். முதல்திருவந்தாதி (67) - ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானம் என்றால் அது அவனையே ஆராய்ந்து அறிந்தல் என்பது போன்று, கவிகள் என்பவை அனைத்து சொற்களின் கலலையாக உள்ளதால், அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுபவன் அவனே என்பதால், அவனையே வந்தடையும். அதாவது அனைத்து சொற்களும் அசித்தாக உள்ள சரீரமும், அந்தச் சரீரத்தால் கொண்டாடப்பட்டபடி உள்ள உயிரும், அவற்றின் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மாவாகிய இந்தக் கூட்டத்திற்கு வாசகங்கள் என்பதால், சிறப்பாக உரைத்தாலும் அவனையே சென்றடையும். தஷஷஸம்ருதி - யே யஜந்தி - யார் பித்ருக்கள், தேவர்கள், அக்னியுடன் சேர்ந்த அந்தணர்கள் ஆகியவர்களைப் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் விஷ்ணுவையே பூஜித்தவர் ஆகிறார்கள் - என்றது காண்க.

3-9-7 சேருங் கொடைபுகழெல்லை யிலானை ஓராயிரம்

பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்று யான்கிலேன்
மாரியனைய கை மால்வரையொக்கும் திண்தோளென்று
பாரிலோர் பற்றையைப் பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசவே

பொருள் - தனக்குச் சேரும்விதமாக உள்ள கொடை, அதன் மூலம் வந்த புகழ், இவை அனைத்தும் எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளவனும், ஒப்பில்லாத ஆயிரம் திருநாமங்களைக் கொண்டவனும் ஆகிய மஹா உபகாரகனை அல்லாமல், “கைகள் மேகத்தைப் போன்று பெரிதாக உள்ளன, உறுதியான தோள்கள் மலைகளைப் போன்று உள்ளன” என்று சிறிதளவும் உண்மை இன்றி உள்ள பொய்களை உரைக்க நான் தகுதி கொண்டவன் அல்லேன்.

அவதாரிகை - வழிபறிக்கும் நிலத்தில் தன் கைப்பொருள் கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமாபோலே, “இவர்களைப் போலன்றிக்கே பகவத்விஷயத்தை யொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் சஷமனன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன்” என்று பரீதராகிறார்.

விளக்கம் - வழிப்பறி நடந்த இடத்தில், தான் கொண்ட வந்த பொருள் களவு போகாமல் தப்பித்த காரணத்தால் மகிழ்ந்து நிற்கும் ஒருவன் போன்று, “இவர்களைப் போன்று அல்லாமல் பகவத் விஷயம் தவிர வேறு விஷயங்கள் குறித்துக் கவி பாடுவதற்கு நான் இயலாதவன் மட்டுமே அன்றி, செய்யவும் இல்லை”, என்று மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சேரும் இத்யாதி) கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை; அன்றிக்கே தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையிலாதவனென்னுதல்; அதாவது, ஒருவன் ஒருவனுக்கு ஒரு பசுக் கொடுத்தானாகில், “இவனுக்கு இதுக்கு அடியேன்?” என்று இருப்பர்கள்; பெருமாள், ஸிம்ஹாஸநமும் ஸ்ரீசத்ருஞ்ஜயனுமகப்படக் கொடுத்து வெறுவியராய் நிற்கிறவளவிலே த்ரிஜடன் வந்து அர்த்திக்க, “ஸரயூ தீரத்துக்கு இவ்வருகுபட்ட பசுக்களையடையக் கொண்டு போ” என்று பெருமாள் கொடுக்க, “பெருமாள் கொடுத்தராகில் சேரும்” என்றார்களிறே; அப்படியே தகுதியான கொடையால் வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை. இவ்விஷயத்தையாயிற்றுக் கவிபாடுகிறது.

விளக்கம் - (சேரும் இத்யாதி) - தகுதியான தானத்தின் மூலம் சேர்வதான புகழுக்கு எல்லை காண இயலாதவனை. ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் ஒரு பசுவைத் தானம் அளித்தால், “இதனை அளித்தவனுக்கு இது எவ்விதம் கிடைத்தது? இவ்விதம் கொடுக்கக் காரணம் என்ன?”, என்று பலவற்றையும் ஆராய்வார்கள். ஆனால் இராமன் அளித்தால், “பெருமாள் கொடுத்தால் அது பொருத்தமே ஆகும்”, என்பர். இது இராமாயணத்தில் உள்ள நிகழ்வாகும். இராமன் தனது ஸிம்ஹாஸநம், ஸ்ரீசத்ருஞ்ஜயன் என்ற தனது பட்டத்து யானை போன்ற பலவற்றையும் தானமாக அளித்த பின்னர் அங்கு த்ரிஜடன் என்பவன் யாசகம் கேட்டு வந்தான். அப்போது இராமன் அவனிடம், “ஸரயூ நதியின் அருகில் உள்ள இந்தப் பசுக்கள் அனைத்தையும் நீ கொண்டு செல்வாயாக”, என்று கொடுத்தான். ஆக இவ்விதம் தனக்கு ஏற்புடைய விதத்தில் உள்ள தானத்தால் வந்த புகழுக்கு எல்லை இல்லாதவன். இப்படிப்பட்ட விஷயத்தையே இவர் கவிபாடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஓராயிரம் இத்யாதி) கவிபாடுமிடத்தில் ஒன்றிரண்டு பேராய், அதுதானும் ஜலபில என்றாற்போலேயாய் ஒரு சந்தஸ்ஸிலடங்காதபடி இருக்கையன்றிக்கே, நினைத்தபடி பாசுரமிட்டுக் கவிபாடலாம்படி அநேகம் திருநாமங்களை உண்டாக்கி

வைத்த மஹோபகாரகனை. (ஓராயிரம்) ஓரொன்றே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போரும்படி அத்விதீயமாயிருக்கை. (பிரானை) அவற்றை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த மஹோபகாரகனை. (அல்லால் இத்யாதி) இவனையொழிய வேறொருவரைக் கவிபாட நான் சக்தனாகிறிலேன்.

விளக்கம் - (ஓர் ஆயிரம் இத்யாதி) - கவிபாடும்போது ஒன்று அல்லது இரண்டு பெயர்கள் மட்டும் கொண்டதாகவும், அத்தகைய பெயர்களும் “ஜலபில” என்று குறிப்பிட்ட சந்தஸ்ஸில் அடக்க இயலாதபடி அல்லாததாகவும் இல்லாமல், நாம் எண்ணியபடி பாசரம் உரைத்துக் கவிபாடிக் கொள்ளலாமபடி எண்ணற்ற திருநாமங்களைத் தனக்கு உண்டாக்கி வைத்துக் கொண்ட மஹா உபகாரகனை. (ஓர் ஆயிரம்) - ஒன்றிரண்டு திருநாமங்களே கவிபாடுவதற்குப் போதுமானதாகவும், அவை போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்று கூறலாம்படியாகவும் உள்ள திருநாமங்கள். (பிரானை) - அத்தகைய திருநாமங்களை எனக்கு வெளிப்படுத்தி மிகவும் பெரிய உபகாரம் செய்தவனை. (அல்லால் இத்யாதி) - இவனை அல்லாமல் வேறு யாரைக் குறித்தும் கவிபாடுவதற்கு நான் சக்தி அற்றவனாக உள்ளேன்.

வ்யாக்யானம் - எதுதான் நீர் மாட்டாதொழிகிறது? என்ன, (மாரியனைய கை) கொடுக்கைக்கு முதலன்றிக்கேயிருக்கிறா னொருவனை, “கொடைக்கு மேகத்தை ஒக்கும்” என்கை. அதாது ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கையும், கொடுக்கப் பெறாதபோது உடம்பு வெளுக்கையுமாகிற இத்யாதிகள். கையென்றது கொடை. (மால்வரையொக்கும் இத்யாதி) கொடையை நினைத்துத் தேம்புகிற தோளைக் குறித்து, “கொடுத்துப் பணைத்திருக்கிறது” என்றும், “இத்தோள் நிழலிலேயன்றோ லோகமாக ஜீவித்துக் கிடக்கிறது” என்றும். (பாரில் ஓர் பற்றையை) போகபூமியிலுள்ளார் சிலராகில் ஆமிறே; பூமியிலுள்ளார் சிலராய், பற்றையாய்; அதாவது முளைத்தெழுந்து தீந்துபோன சில சிறு தூறு உண்டாயிற்று; அப்படியே, உத்பத்தியே தொடக்கி விநாசத்தளவும், தனக்கு உறுப்பாதல் பிறர்க்கு உறுப்பாதல் செய்யாதவர்களை. அன்றிக்கே, பாரென்று நத்தமாய், அத்தால் ஒரு குடிப்பற்றின்றிக்கே யிருக்கை. (பற்றையை) “கைப்பட்டதை இறுகப் பிடித்து ஒருவர்க்கு ஒன்று ஈயாதவர்களை” என்று ஒரு தமிழன் வ்யாக்யானம் பண்ணினான். “த்ருணஸமன்” என்று சொல்லிப் போருவது. (பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசவே) மெய்

கலவாத பொய்களைச் சொல்ல. “ஆயிரம் பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்று பாரிலோர் பற்றையைப் பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேச யான் கிலேன்”.

விளக்கம் - “எதனைக் குறித்துப் பாடுவதற்கு நீவிர் இயலாமல் உள்ளீர்?” என்று கேட்க, விடை அருளிச்செய்கிறார். (மாரி அனைய கை) - கொடுப்பதற்குத் தன்னிடம் ஏதும் இல்லாத ஒருவனை, “நீ உனது கொடைத்தன்மைக்கு மேகத்தைப் போன்று உள்ளாய்”, என்று கூறுதல். அதாவது எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இன்றி அளித்தல், அவ்விதம் அளிப்பதற்கு ஏதும் இல்லாதபோது உடல் வெளுத்துத் தவித்தல் என்பதான தன்மைகள் இன்றி உள்ளவர்களை இவ்விதம் புகழ்டல். “கை” என்றால் “கொடை” என்று பொருள். (மால்வரையொக்கும் இத்யாதி) - கொடையை எண்ணி இளைத்துள்ள தோள்களைக் கண்டு, “அள்ளிக் கொடுத்து பணைத்திருக்கிறது” என்றும், “இந்தத் தோள்களின் நிழலில் அல்லவோ இந்த உலகம் ஜீவித்து நிற்கிறது”, என்றும் கூறுதல். (பாரில் ஓர் பற்றையை) “பார்” என்பது பூமி. பூமியில் உள்ளவர்கள் சிலராய், தூறு போன்று உள்ளவர்களை. அதாவது முளைத்து எழும்போதே அழிந்துபோகும் சில பொருள்கள் உண்டு; அது போன்று உற்பத்தி தொடங்கி அழிவது முடிய, தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் எந்தப் பயனும் இன்றி உள்ளவர்கள். அல்லது “பார்” என்பதற்கு “வீடு” என்று பொருள் கூறலாம்; அதாவது வீடில்லாமல் உள்ளவர்கள்; பற்றை என்பது தனது கையில் அகப்பட்டதைப் பிடித்தபடி, யாருக்கும் அளிக்காமல் உள்ளவர்கள். அதாவது உலர்ந்த புல்லைப் போன்று எதற்கும் பயன் அற்றவர்கள். (பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசவே) - உண்மை சிறிதும் கலக்காதபடியான பொய்கள். ஆயிரம் திருநாமங்கள் கொண்ட அவனை அல்லாமல் இந்த உலகில் தூறு போன்று உள்ள பலவற்றை உரைக்கின்ற பச்சைப் பொய்களை நான் பேச சக்தி அற்றவன் ஆவேன்.

3-9-8 வேயின் மலிபுரை தோளி பின்னைக்கு மணாளனை

ஆய பெரும்புகழெல்லை யிலாதன பாடிப்போய்க்

காயங் கழித்து அவன் தாளிணைக் கீழ்ப் புகுங்காதலன்

மாய மனிசரை என் சொல்ல வல்லேன் என் வாய்கொண்டே

பொருள் - பசுமை, திரட்சி மற்றும் அழகு ஆகியவற்றில் மூங்கிலைக் காட்டிலும் சிறந்த விளங்குவதான தோள்களைக் கொண்ட நப்பின்னையின் நாயகனாகிய க்ருஷ்ணனுடைய

எல்லையற்றதும் இயல்பாகவே பொருந்தியுள்ளதும் ஆகிய உயர்ந்த குணங்களைப் பாடியபடி, நீண்டகாலம் நடந்து சென்று, இந்தச் சரீரத்தைக் கழித்து, அவனுடைய திருவடிகளில் ஒதுங்கவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட நான், அழியக்கூடிய இந்த மனிதர்களை எனது வாய் கொண்டு கூற இயலுமோ?

அவதாரிகை - “நான் பிறரைக் கவிப்பாடுவேனென்னிலும், என் வாக்கானது அவனை யொழியப் பாடாது” என்கிறார்.

விளக்கம் - “நான் மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிப்பாடுவேன் என்றாலும், எனது வாயானது அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் பாடாது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வேயின் இத்யாதி) “நப்பினைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனுமாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுமான ஸர்வேச்வரனைக் கவிப்பாடி இப்படியிலே இச்சரீரத்தைக் கழித்து, இதின் அநந்தரம் அடிமைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்று அவனுக்கு அடிமை செய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான், என் வாயைக் கொண்டு நீர்க்குமிழி போலேயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக் கவிப்பாடவல்லேனோ?” என்கிறார். (வேயின் இத்யாதி) பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயிலும் விஞ்சின அழகையுடைத்தாய், பரஸ்பர ஸத்ருசமான தோளையுடைய நப்பின்பனைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. மலிதல் - மிகுதி, புரை - ஒப்பு. பிறரைக் கவிப்பாடுகைக்கு யோக்யமான சரீர ஸம்பந்தம் அறுக்கைக்கும் விலக்ஷணமான சரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கும் புருஷகாரமான நப்பின்பனைப் பிராட்டி என்கை. அச்சேர்த்தியிலே கவிப்பாடின நான், வேறு சிலரைக் கவிப்பாடவோ? இனி கைகழியப் போகவல்லரோ, பிராட்டி கைப்புடையிலே நின்று கவிப்பாடுகிறவர்?

விளக்கம் - (வேயின் இத்யாதி) - “நப்பின்பனை பிராட்டியின் நாயகனும், அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துக் கவிப்பாடி, இவ்விதமாக இந்தச் சரீரத்தைக் கழித்து, இந்தச் சரீரத்தை விட்ட பின்னர் அவனுக்கு அடிமையாக இருந்து கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றதான ஒரு சரீரத்தைப் பெற்று, அவனுக்கு எப்போதும் அடிமை செய்தபடி இருக்கவேண்டும்”, என்றுள்ள நான், நீர்க்குமிழி போன்றுள்ள தாழ்ந்த மனிதர்களை எனது வாய் கொண்டு

பாடவல்லவனோ? (வேயின் இத்யாதி) - “வேயின்” என்பது இங்கு ஐந்தாம் வேற்றுமையில் உள்ளது. பசுமை, நேர்த்தியான சுற்றளவு, அழகு ஆகிய அனைத்திலும் மூங்கிலையும் விஞ்சுகின்ற அழகு நிறைந்ததும்; ஒன்றுக்கொன்று நன்கு பொருந்தியதும் ஆகிய தோள்கள் கொண்ட நப்பின்னை பிராட்டியின் நாயகனை. மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடுவதற்குத் தகுதி கொண்டதாக உள்ள சரீரத்தின் ஸம்பந்தத்தை நீக்குவதற்கும், மேம்பட்ட வேறு ஒரு சரீரத்தைப் பெற்று திருவடிகளில் அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்கும் புருஷகாரமாக உள்ள நப்பின்னை பிராட்டி என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட அவனும் அவளுமாக உள்ள சேர்த்தி குறித்தும், அந்தச் சேர்த்தியை அனுபவித்தும் நிற்கும் நான், வேறு சிலரைக் குறித்துக் கவிபாடவோ? அவளுடைய திருக்கரங்களின் அருகில் நின்று அவனைக் குறித்து பாட வல்லார்கள், வேறுபக்கம் செல்வார்களோ?

வ்யாக்யானம் - (பின்னைக்கு மணாளனை) அவன் செவ்வி கொள்ள இட்டுப் பிறந்தவனை. (ஆய) ஆயப்பட்டிருக்கை, ஹேய ப்ரதிபடமாயிருக்கை. அன்றியே, ஆயவென்றது ஆனவென்றாய், ஸ்வரூபாநுபந்தி என்றுமாம். (பெரும்புகழ்) ரூப குணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற ஓரோவொன்றே நிரவதிகமாயிருக்கை. (எல்லையிலாதன) இப்படிப்பட்ட குணங்கள் அஸங்க்யதமாயிருக்கை. (பாடிப் போய்க் காயங்கழித்து) “பாண்டரஸ்யாத பத்ரஸ்ய சாயாயாம் ஜரிதம் மயா” என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜா ரக்ஷணார்த்தமாகச் சுற்றும் பயணம் திரிந்து முத்தின் குடை நிழலிலே சரீரத்தை ஜரிப்பித்தாற்போலே, பகவத் குணங்களை ப்ரீதி ப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி இதுவே யாத்ரையாய் சரீரத்தை விட்டு.

விளக்கம் - (பின்னைக்கு மணாளனை) - இவ்விதமாக உள்ள அவளுடைய காந்தி, அழகு போன்றவற்றை அனுபவிப்பதற்காகவே அவதாரம் செய்தவனை. (ஆய) - தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக இருத்தல். (பெரும்புகழ்) - அவனுடைய திருமேனியின் குணங்களான மென்மை போன்றவற்றுடன் ஆத்மகுணங்களும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி ஒன்றாக நின்று, ஒவ்வொன்றும் எல்லை இன்றி உள்ள நிலை. (எல்லை இலாதன) - இப்படிப்பட்ட குணங்கள் எல்லையின்றி உள்ளதோடு மட்டும் அல்லாமல், எண்ணற்றும் உள்ளன. (பாடிப் போய்க் காயங்கழித்து) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-7) - பாண்டரஸ்யாத பத்ரஸ்ய சாயாயாம் ஜரிதம் மயா - வெண்கொற்றக்குடையின் கீழ் நீண்ட

நாட்கள் இருந்து மூப்பு அடைந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தசரத சக்ரவர்த்தி தனது நாட்டில் உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே அனைத்து இடங்களிலும் சுற்றித் திரிந்து, வெண்கொற்றக்குடையின் கீழ் இருந்தபடியே சரீரத்தை மூப்பு அடைய வைத்தது போன்று, பகவத் குணங்களையே எப்போதும் மிகவும் மகிழ்ந்தபடி உரைத்து, அதுவே வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து, சரீரத்தை விட்டு.

வ்யாக்யானம் - (அவன் இத்யாதி) இத்தைக் கழித்த அநந்தரம், ஸ்வாநுபவம் பண்ணியிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளுதல் செய்ய இராதே, அடிமைக்குப் பாங்கான சரீரத்தைப் பெற்று, தாய்முலைக் கீழே போய் ஒதுங்கும் ஸ்தநந்தய ப்ரஜைபோலே திருவடிகளின் கீழே ஒதுங்குவேன் என்னும் அபிநிவேசத்தையுடைய நான். (மாய மனிசரை) உற்பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாசத்தையுடையவர்களை. அதாவது, பாடத் தொடங்கின கவி முடிவதற்கு முன்னே முடியும் மநுஷ்யரை. (என் வாய் கொண்டு என் சொல்லவல்லேன்) கழுத்துக்குமேலே சொல்ல என்னிலும் இசைகிறதில்லை. (என் வாய் கொண்டு) வேறே சிலர் வாக்காலே பாடினால் பாடலாம். “மந: பூர்வோ வாசுத்தர:”. அங்கே காதலைப் பண்ணி புறம்பே சிலரைக் கவிப்பாடப்போமோ? ஆசைப்படுவது ஒரு விஷயமாய், பேசுவது ஒரு விஷயமாயிருக்குமோ? எல்லா இந்தரியங்களுக்கும் அடி மநஸ்ஸிறே; அதை அநுவர்த்திக்குமத்தனையிறே அல்லாத கரணங்கள். இப்போது இப்படி சொல்லுகைக்கு பரஸங்கமென் என்னில், ப்ராப்தி ஒத்திருக்கப் புறம்பே சிலர் சிலரைக் கவிபாடக் காண்கையாலே, “நான் முந்துற முன்னம் இதில் நின்றும் தப்பப் பெற்றேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (அவன் இத்யாதி) - இந்தச் சரீரத்தை விட்ட பின்னர், ஆத்ம அனுபவத்தை அடைந்து நிற்காமல், மற்ற பயன்களைக் கைக்கொள்ளாமல், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றதொரு சரீரத்தை அடைந்து, தாயின் ஸ்தனங்களின் கீழே சென்று ஒதுங்கும் தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தை போன்று, அவன் திருவடிகளின் கீழே சென்று ஒதுங்குவேன் என்பதான ஆசை கொண்ட நான். (மாய மனிசரை) - உற்பத்தி ஆகும்போதே அதனுடன் நிறைந்துள்ளதான அழிவையும் சேர்த்துக் கொண்டவர்களை. அதாவது ஒருவரைக் குறித்துக் கவிபாடத் தொடங்கி, அவ்விதம் பாடப்பட்ட கவியானது முடிவதற்கு முன்னரே அழியக்கூடிய மனிதர்களை. (என் வாய் கொண்டு என் சொல்லவல்லேன்) - கழுத்துக்கு மேல் உள்ள உறுப்புகள் கொண்டு கூற முடிந்தாலும்

செய்வதில்லை. (என் வாய் கொண்டு) - ஒரு சிலர் வாக்கு கொண்டு பாடலாம்; அதாவது மந்: பூர்வோ வாசுத்தர: - மனம் முதலிலே, வாக்கு பின்னே - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். ஆனால் ஓர் இடத்தில் ப்ரேமையை வைத்துக்கொண்டு, அதாவது மனதில் ஒரு விஷயத்தின் மீது ப்ரேமையை வைத்துக்கொண்டு, வாக்கால் வேறு சிலரைக் கவி பாடலாமோ? விரும்புவது ஒரு விஷயமாகவும், உரைப்பது மற்றொரு விஷயமாகவும் இருக்குமோ? அனைத்து இந்தரியங்களுக்கும் அடிப்படை மனம் அல்லவோ? அதனைத் தொடர்ந்து அல்லவோ மற்ற உறுப்புகள் செல்லும்? சரி, இப்போது இவ்விதம் உரைப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அனைவருக்கும் அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது ஒரே போன்று உள்ளது. ஆனாலும் ஒரு சிலர் மற்றவர்களைக் கவிபாடுவதைக் காண்கிறேன். நான் இவ்விதம் செய்யாமல் தப்பினேன் என்கிறார்.

3-9-9 வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியே னல்லேன்

ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளல் ஆழிப்பிரானெனக்கே யுளன்

சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்

நீ கண்டு கொள்ளென்று வீடுந் தரும் நின்று நின்றே

பொருள் - அடையப்படவேண்டிய இலக்கைத் துதிப்பதற்கு உரியதான வாக்கு கொண்டு, அடையப்படவேண்டாத இலக்கான மனிதர்களைத் துதிப்பதற்காக வந்த கவி நான் அல்லன். வேதாந்தங்களில் விரிவாக ஆராயப்பட்டதான ஆனந்தம் போன்ற குணங்கள் பல கொண்டவனும், அவற்றை அனைவருக்கும் அளிப்பவனும், சிறந்த சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் எனக்காக உள்ளான். அவன் மிகுந்த ஒளி வீசுவதும், இந்த உலகில் உள்ளதும் ஆகிய அர்ச்சாவதாரத்தின் அனுபவத்தையும், நித்யஸூரிகளுடைய பரமபதத்தையும் எனக்குக் காண்பித்து தந்து, மோகஷ ஆனந்தமாகிய கைங்கர்ய இன்பத்தையும் முறையாக அளிப்பான்.

அவதாரிகை - பரமோதாரனானவன் என் கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்த பின்பு இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு அதிகாரியல்லேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - “மிகுந்த தாராளமான அவன், எனது கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தான். ஆகவே மற்றவர்களைத் துதிப்பதற்கு நான் ஏற்றவன் அல்லன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாய்கொண்டு இத்யாதி) வாய் வந்தபடி சொல்லவல்லார் இவரேயிறே. “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய” - “ஐயரையும், ஆய்ச்சியையும் அநுவர்த்தித்துப் பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாநின்றார்; நானும் அவரை அநுவர்த்தித்துப் போகிறேன்” என்று இளையபெருமாள் அறிவிக்க, உமக்கு முடி வேணுமென்று, அபேசையுண்டாகில், “முடி சூடுகைக்கு போக்யனாயிருப்பானொருவன் வேணும்” என்றதுக்கு ஈடாக நோன்பு நோலேனோ? அவரை அநுவர்த்திக்கைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது; “ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே ஸ்வநுரக்த:” - உபதேச நிரபேசுமாகப் பெருமாள் திருவடிகளுக்கு நீரே பரிவரிறே; நான் இன்றிருந்து சொல்லவேண்டுவதொன்று உண்டோ? அடிமையிலுண்டான ருசி செவி கண்ணாகக் கண்டு அடிமை செய்யுமவரிறே. அன்றிக்கே, “ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே” - “கருமுகை மாலையை வெய்யிலிலே யிட்டாற்போலே, பெருமாள் தம் ஸௌகுமார்யம் பாராதே பித்ரநுவர்த்தநம் பண்ணிக் காட்டிலே போகாநின்றார். என் புகருகிறதோ?” என்று வயிறெரிந்திருக்கிற ஸுஹ்ருஜ்ஜநங்களுக்கு நல்லீரிறே. ஸுஹ்ருஜ்ஜநமென்கிறது திருத்தாயார் தொடக்கமான படைவீட்டிலுள்ளாரை, அவர்களுக்கு வேர்ப்பற்றான இவரை நோக்கித் தாரீரென்றும், “ராமே” நடக்கை மிகையாம்படி, வெறுமனையிருந்தாலும் ஆகர்ஷகமான வடிவழகை யுடையவர். “ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:”.

விளக்கம் - (வாய்கொண்டு இத்யாதி) - கவிபாடுதல் என்பது வாயைக் கொண்டு மட்டுமே இயலும் என்றுள்ளபோது இங்கு “வாய் கொண்டு” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும்? அதாவது இவருக்கு வாய் படைக்கப்பட்ட காரணம் ஸர்வேச்வரனைத் துதிப்பதற்காகவே ஆகும் என்பதே கூறப்பட்டது. அடுத்து இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (40-5) - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி - (லக்ஷ்மணனிடம் சுமத்திரை கூறுவது) எனது புத்திரனே! நீ வனவாசம் செய்வதற்காகவே பிறந்தாய். நண்பர்களிடம் மிகுந்த அன்புள்ள நீ, கானகத்தில் இராமனுடன் உள்ளபோது கவனக்குறைவாக இருந்துவிடக்கூடாது - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார்.

(ஸ்ருஷ்டஸ்ய வநவாஸாய) – “தந்தை மற்றும் தாய் கூறியதை ஏற்று இராமன் கானகம் புகத் தயாராக உள்ளான். நானும் அவனுடன் செல்கிறேன்”, என்று லக்ஷ்மணன் கூறினான். அப்போது சுமித்திரை லக்ஷ்மணனிடம், “உனக்கு முடி சூடவேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு இருந்திருந்தால் அல்லவோ முடிசூடிக் கொள்ளத் தகுதியான ஒருவன் வேண்டும் என்று நான் நோன்பு நோற்றிருப்பேன்? உன்னை நான் பெற்றதே அவன் பின்னே செல்வதற்காக அல்லவோ?”, என்றாள். தொடர்ந்து, (ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே ஸ்வநூரக்த:) - உனக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டிய அவசியம் இன்றி இராமனுடைய திருவடிகளுக்கு நீயே பாதுகாப்பு அல்லவோ? நான் புதிதாக இந்த விஷயத்தில் ஏதும் கூறவேண்டுமோ? அடிமைத்தனத்தில் உள்ள ருசி காரணமாக நீ உனது செவியையே கண்ணாகக் கொண்டு அவனுக்கு அடிமை செய்வாய் அல்லவோ? அல்லது இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (ஸ்வநூரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே) - “கருமுகை மாலையை வெயிலில் இடுவது போன்று, இராமன் தன்னுடைய திருமேனியின் மென்மையை எண்ணாமல், தந்தை கூறிய சொற்களை ஏற்றுக் கானகம் புறப்பட்டான். இதனால் என்ன நிகழுமோ?”, என்று தவித்தபடி உள்ள ஸாதுக்களுக்கு நீ நண்பன் அல்லவோ? “ஸுஹ்ருஜ்ஜநம்” என்பதன் மூலம், தாயாகிய கௌசலை தொடக்கமாக உள்ள அனைவரும் கூறப்பட்டனர். அவர்களுக்கு ஆணியேர் போன்றுள்ள இராமனை நீ பாதுகாப்பாகக் காக்கவேண்டும். (ராமே) – இராமன் வெறுமனே நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும் கவர்ந்து இழுக்கும் அழகு கொண்டவன்; இத்தகைய அழகானது மிகவும் மேம்படும்படியாக நடக்கிறான்; அந்த அழகானது, அனைத்திலும் மிகையானது. இதனை “ராமே ப்ரமாதம் மாகர்ஷீ:” என்று வரிசைப்படுத்த வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் – “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்று அவதார காலமே தொடங்கி, அந்வயத்தில் தரித்து, வ்யதிரேகத்தில் தரியாதவர்க்கு, இன்றாக ஒரு ப்ரமாதம் புகுருகைக்கு ஸங்கையில்லையிறே; ஸம்பாவிதமானதொன்றைச் சொல்லுகிறாளாக வேணுமே. “ப்ராதரி கச்சதி” அவர் உம்முடைய முன்னே நடப்பர்கிடர்; அவ்வழகிலே கண் வைத்து, நீர் அதிகரித்ததுக்குச் சோர்வு பிறவாதபடி குறிக்கொள்ளும். “அக்ரத: ப்ரயயௌ” நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கலாம்படி. “ஆடல் பாடல்” இத்யாதி. (வாய்கொண்டு இத்யாதி) அவன் தன்னையேத்துகைக்குத் தந்த வாயைக்கொண்டு சஷுத்ரரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்தவனல்லேன். நான் பிறரைக் கவிபாடினால் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் அவன் பெற்றானாம்படியென்? “ஸ்வமுத்திச்ய” விநே ஸ்ருஷ்டி. (ஆய் கொண்ட இத்யாதி)

நீர் “அவனைக் கவிபாடக் கடவேன்” என்றிருந்தாலும், வேதங்களும் “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று மீளுகிற விஷயமன்றோ? கவிபாடப்போமோ? என்ன; அவன் “பக்தாநாம்” என்கிறபடியே தன்னை எனக்கு ஆக்கிவைத்தான்; எனக்குக் கவிபாடக் குறையென்? என்கிறார். (ஆய்கொண்ட சீர்) ஆயப்பட்ட சீர், ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணகுணங்கள்.

விளக்கம் - இராமாயண பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - சிறுவயது தொடங்கியே இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் மிகுந்த அன்பு கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது அவதாரகாலம் தொடக்கமாகவே, “அவனுடன் சேர்ந்து இருந்தால் பொறுத்துக்கொள்ளுதல், சேர்ந்து இல்லாதபோது பொறுக்காமல் இருத்தல்” என்றபடி உள்ள லக்ஷ்மணன் இன்று மயங்கி, இராமனைக் கவனிக்காமல் இருப்பதற்கு வாய்ப்பு உண்டோ என்ற சந்தேகம் அவசியம் இல்லை அல்லவோ? ஆனால் ஒரு சில நிகழ்வுகளால் இது போன்று நடக்கலாம் என்று கூறினாள். அவை என்ன? (ப்ராதரி கச்சதி) - இராமன் உன் முன்பே நடந்து செல்வான். அந்த அழகைக் கண்ணுற்று நீ அதில் ஈடுபடும்போது உனது மனம் தளர்ச்சி போன்றவற்றை அடையாமல் பார்த்துக் கொள்வாயாக. ஆனால் இவ்விதம் இராமனின் நடையில் ஈர்ப்பு இருக்குமோ என்றால், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (11-1) - அக்ரத: ப்ரயயெள - நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தான் - என்று விருது அளிக்கலாம்படி இருக்கும். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-4) - ஆடல் பாடல் - க்ருஷ்ணனுடைய புல்லாங்குழல் ஓசையில் மயங்கி ஆடல் பாடல் ஆகியவற்றைத் தவிர்த்தார்கள் - என்றது காண்க. (வாய்கொண்டு இத்யாதி) - அவனைப் புகழ்வதற்காகவே எனக்கு அவன் அளித்த வாய் கொண்டு, தாழ்ந்த மனிதர்களைக் கவிபாட நான் வல்லவன் அல்லன். நான் மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடினால் என்னைப் படைத்ததன் பயனை அவன் எவ்விதம் பெறுவான்? ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - ஸ்வமுத்திச்ய - தன்னை முன்னிட்டு அல்லவோ ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் - என்றது காண்க. (ஆய் கொண்ட இத்யாதி) - ஒரு சிலர் நம்மாழ்வாரிடம், “நீவிர் அவனைக் குறித்துக் கவிபாடக் கடவேன் என்று உரைக்கிறீர். ஆனால் அவனோ வேதங்களாலும், தைத்திரீயத்தில் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் அல்லவோ? அவனை உம்மால் கவிபாட இயலுமோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காக - என்பதற்கு ஏற்ப, பக்தர்களுக்காகவே தன்னை வைத்துக் கொள்வது போன்று, எனக்காகவே தன்னை

மாற்றி வைத்துக்கொண்டான். இவ்விதம் உள்ளபோது அவனை நான் கவிபாட என்ன தடை உள்ளது? (ஆய்கொண்ட சீர்) - ஆராயப்பட்ட குணங்ககள். அனைத்து தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வள்ளல்) பரமோதாரன். (ஆழிப்பிரான்) இக்குணங்களைக் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன். (எனக்கே உளன்) என் கவிக்கே தன்னை விஷயமாக்கினான். (ஆழிப்பிரான் இத்யாதி) தானும் தன் பரிகரமுமாயிருக்கிற இருப்பை எனக்குக் கவிப்பாடலாம்படி எனக்கு விஷயமாக்கினான். “வலக்கையாழி” இத்யாதி. (சாய் கொண்ட இம்மையும் சாதித்து) ஒளியையுடைத்தான ஐறிக ஸுகத்தையும் தந்து, சாய் - ஒளி, கொள்கை - உடைத்தாகை. மோசடி ஸுகத்திலும் நன்றாம்படி ஐறிகத்திலே ஸ்வாநுபவமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித்தருகை. (சாதித்து) ஐறிகங்களோடு மேலுள்ளவற்றோடு வாசியற அவனே ஸாதநமாகக் காணும் இவர் பெறுவது.

விளக்கம் - (வள்ளல்) - மிகுந்த தாராள குணம் கொண்டவன். (ஆழிப்பிரான்) - இத்தகைய குணங்களைப் பாதுகாப்பாக பக்தர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கவல்ல பரிகரங்களைக் கொண்டவன். (எனக்கே உளன்) - எனது கவிக்கு ஏற்றபடி தன்னை விஷயமாக்கிக் கொண்டான். (ஆழிப்பிரான் இத்யாதி) - தானும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் என்றுள்ள தனது இருப்பை, எனக்குக் கவிப்பாடலாம்படியாகத் தன்னை எனக்கு விஷயமாக்கிக் கொண்டான். திருவாய்மொழி (6-4-9) - வலக்கை ஆழி - என்பது காண்க. (சாய் கொண்ட இம்மையும் சாதித்து) - சாய் என்றால் ஒளி, அதாவது ஒளியுடைய இந்த உலகத்தில், தன்னைக் குறித்த அனுபவம் என்பதே வாழ்க்கை என்றாக்கிக் கொடுத்து. (சாதித்து) - இந்த உலகம் மட்டும் அல்லாமல் பரமபதம் என்பதற்கும் எந்த வேறுபாடும் இன்றி, “அவனே உபாயமாக நிற்கும் நிலை” என்பதை இவர் அடைந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (வானவர் நாட்டையும்) குடியிருப்பாரோபாதியாயிற்று பரமபதத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு; ப்ராப்திதேசம் நித்யஸூரிகள் இட்ட வழக்காயிருக்கும். “பவத் விஷய வாஸிந:” என்னுமதுவும் தன் பக்கலிலேயாயிருக்கிறது. (நீ கண்டு கொள் என்று) “க்ருதம் தசகுணம் மயா” என்று ஸ்ரீபண்டாரத்தை வளர்த்து வைத்து, பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளினபோதே ஸ்ரீபரதாழ்வான் காட்டிக்கொடுத்தாற்போலே. வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்கையாலே முன்பே அங்கே உளரான நித்யஸூரிகளோடு

இன்று புக்கவனோடு வாசியற்றிருக்கை. அன்று ஈன்ற கன்றின்பக்கம் வாத்ஸல்யத்தாலே முன் ஈன்ற கன்றைக் காற்கடைக் கொள்ளும் ஸுரபியைப்போலே. “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே” இத்யாதிவத்.

விளக்கம் - (வானவர் நாட்டையும்) - பரமபதம் என்பது நித்யஸூரிகளுடையது என்றால், அவனுடைய இடம் எது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பரமபதத்தில் குடியிருக்கின்ற அவர்களைப் போன்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் உள்ளான். அடையக்கூடிய அந்த இடமானது, நித்யஸூரிகள் கூறுவதற்கு ஏற்ப நடப்பது என்பதாக இருக்கும். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (1-20) - பவத் விஷய வாஸிந: - இராமனிடம் முனிவர்கள், “உன்னுடைய இடத்தில் வசிக்கும் நாங்கள்” - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதாகும். (நீ கண்டு கொள் என்று) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-55) - க்ருதம் தசகுணம் மயா - உனது ஒளியால் அனைத்தும் என்னால் பத்து மடங்கு செய்யப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீபண்டாரத்தை வளர்த்து வைத்து, இராமன் மீண்டும் அயோத்திக்கு வந்தபோது பரதாழ்வான் காண்பித்துக் கொடுத்தது போன்று “வானவர் நாட்டை நீ கண்டுகொள்” என்று கூறுகிறார். அங்கு முன்புள்ள நித்யஸூரிகளுடன், இன்றளவும் புதியதாக வருபவர்களுடன் எந்த வேறுபாடும் இன்றி உள்ளவன். அன்று ஈன்றெடுத்த கன்றின் மீது உள்ள வாத்ஸல்யம் காரணமாக முன்பு ஈன்ற கன்றை அலட்சியம் செய்யும் பசு போன்றாகும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (41-4) - த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே - இராமன் விபீஷணனிடம், “நீ சிறிது வருத்தத்துடன் இருந்தாலும் சீதையால் எனக்கு என்ன பயன்?”, என்றான் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (என்று) இப்படியே ஆதரத்தோடே சொல்லி. (வீடும் தரும்) கைங்கர்ய ஸுகத்தைத் தரும். “மோசேஷா மஹாநந்த:”. (நின்று நின்றே) “இப்படி முழுக்கக் கொடுத்தாலும், ‘இவனுக்கு நாம் ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்’ என்று, ‘ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே’ என்று திருவுள்ளத்தாலே மிறுக்குப்பட்டு நிற்கும்” என்று நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. ஒரு தமிழன் “அடைவடைவே தரும் சொன்னவற்றை” என்றான். முதல் ஐஹிகத்தில் அநுபவிப்பித்து, பின்பு ஒரு தேச விசேஷத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து, பின்பு கைங்கர்ய ஸுகத்தைக் கொடுக்கும்” என்று. அதவா, “சாய் கொண்ட” இத்யாதிக்கு, ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுபவ ஸ்ம்ருத்தியையும், தேச விசேஷ ப்ராப்தியையும், கைங்கர்ய ஸுகத்தையும் தருமிடத்தில், ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தருமென்றுமாம்.

விளக்கம் - (என்று) - இப்படியாக மிகவும் பாசத்துடன் உரைத்து. (வீடும் தரும்) - வீடு என்றால் மோசடி. ஆனால் அத்தகைய மோசடிமானது இன்பத்தை அளிக்குமோ என்றால், அதன் மூலம் கிட்டுகின்ற கைங்கர்ய ஆனந்தத்தை அளிப்பவன். நிகண்டுவில் - மோசடி: மஹாநந்த: - மோசடி என்பது மஹா ஆனந்தம் - என்றது காண்க. (நின்று நின்றே) - இவ்விதம் அனைத்தையும் அளித்தபோதிலும், “நாம் இவனுக்கு ஏதும் அளிக்கவில்லையே”, என்று, ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே - த்ரௌபதியிடம் கடன்பட்டவன் போன்று நின்றான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது திருவுள்ளம் துன்பத்தில் ஆழ்ந்தபடி நிற்பான் என்று நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் உரைப்பர். அல்லது, “தான் கூறியதை முற்றிலுமாக அளிப்பான்”, என்றும் பொருள் கொள்வர். முதலில் இந்த உலகத்தில் உள்ள இன்பங்களை அளித்து, அதனை அனுபவிக்கச் செய்து, பின்னர் பரமபதத்தை அளித்து, தொடர்ந்து அங்கு கைங்கர்ய சுகத்தை அளிக்கிறான் என்று கருத்து. அல்லது இந்த உலகத்தில் அனுபவத்தின் நிறைவை அளித்து, பரமபதத்தை அளித்து, அங்கு கைங்கர்ய சுகத்தையும் தரும்போது, பொறுக்க பொறுக்க அளிப்பான் என்றும் கூறலாம்.

3-9-10 நின்று நின்று பலநாளும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச்

சென்று சென்றாகிலுங் கண்டு சன்மங்கழிப்பா னெண்ணி

ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு

என்றுமென்றும் இனி மற்றொருவர் கவியேற்குமே

பொருள் - காலம் என்பது உள்ளவரை இடைவிடாமல் இன்பதுன்பங்களை அனுபவித்தபடி உள்ள நிலைக்குச் சேதநனைக் கொண்டு செல்கின்ற சரீரத்தை விட்டு நீங்கிச்சென்று, நீண்டகாலமானாலும் இந்தச் சேதநன் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைக் கண்டு அவனுடைய ஜன்மத்தை விடவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான். இப்படியாகவே எண்ணியபடி ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டியையும் அவன் செய்கிறான். இவ்விதம் படைக்கப்பட்ட கவியாகிய எனக்குக் காலம் என்பது உள்ளவரை வேறு ஒருவரைக் கவிபாடுதல் தகுதியோ?

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரன் கவியான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ர கரணம் அநுரூபமன்று என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரனுடைய கவியாக உள்ள எனக்கு மற்றவற்றைக் குறித்துத் துதித்தல் என்ற நிலை ஏற்றது அல்ல”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நின்று நின்று இத்யாதி) அநாதிகாலம் இடைவிடாதே. (உய்க்கும்) செலுத்தும். இவ்வாத்மாவுக்கு பாதகத்வேந நடத்தும். (இவ்வுடல்) கூற்றங் கண்டாற்போலே பயாவஹமாயிருக்கிறபடி. (இவ்வுடல்) வர்த்தமாந சரீரத்தையும், அத்தோடு ஸஜாதீயமான முன்புள்ள சரீரங்களையும். முன்புள்ளவையும், வர்த்தமாநம் போலே ஒரு போகியாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு.

விளக்கம் - (நின்று நின்று இத்யாதி) - “நின்று” என்று இருமுறை கூறுவதால், இடைவிடாமல் “நின்று” என்று பொருள். அதாவது, எல்லையற்ற காலமாக விடாமல். (உய்க்கும்) - தன் வழிப்படி நடத்தும். அதாவது இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாகவே நடத்தும். (இவ்வுடல்) - யமனைக் கண்டது போன்ற அச்சத்தை ஏற்படுத்துகின்ற சரீரம். (இவ்வுடல்) - இப்போது உள்ள சரீரத்தையும், இதனைப் போன்று முன்பு இருந்த சரீரங்களையும் கூறுகிறார். ஆனால் முன்பிருந்த சரீரங்களையும் “இவ்வுடல்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம், முன்பு இருந்த சரீரங்களும் இப்போது உள்ள சரீரம் போன்று ஒரே அனுபவம் கொண்டதாக இவருக்குத் தோன்றுவதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நீங்கிப்போய்) விட்டுப்பொய். (சென்று சென்றாகிலும்) ஒன்றல்லா ஒரு ஜந்மத்திலேயாகிலும். (கண்டு) நம்மை இவன் கண்டு. (சன்மங்கழிப்பான் எண்ணி) ஜந்ம ஸம்பந்தமறும்படி பண்ணவேணுமென்று மனோரதித்து. அன்றியே, சென்று சென்றாகிலும் கண்டென்று ஒரு சொல்லாய் நெடுங்காலங் கூடவாகிலும் நம்மை அறிந்து இவை ஜந்மங்களிற் புகாதபடி பண்ணவேணுமென்று சிந்தித்து என்றுமாம். (ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்) “சோம்பாதிப் பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா” என்கிறபடியே, ஒருகால் ஸ்ருஷ்டித்துப் பலியாவிட்டால் சோம்பிக் கைவாங்காதே, ஒருப்பட்டு ஒருப்பட்டு லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய; க்ருஷிகன் ஒருகால் பயிர் செய்து பதர்த்தால் பின்பும் பயிர் தன்னையே செய்யுமாபோலே, இவனும் “ஒருநாளல்லாவொரு நாளாகிலுமாம்” என்றிறே ஸ்ருஷ்டிப்பது; பத்தியுழவன் பழம் புனமிறே இதுதான். ஒருநாளல்லாவொரு நாளாகிலும் நம்மையறிந்து, பல நாளும்

இடைவிடாதே இவ்வாத்மாவுக்கு பாதகமாய்க் கொண்டு நடத்துகிற இச்சரீரத்தை விட்டுப்போய், இனி இவ்வாத்மாக்கள் பிறவாதபடி பண்ணவேண்டுமென்று மனோரதித்து, ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தானாயிற்று.

விளக்கம் - (நீங்கிப்போய்) - விட்டுச் சென்று. (சென்று சென்றாகிலும்) - ஒரு ஜன்மத்தில் இல்லை என்றாலும் ஏதேனும் ஒரு ஜன்மத்திலாவது. (கண்டு) - இவன் நம்மைக் கண்டு. (சன்மங்கழிப்பான் எண்ணி) - இந்தப் பிறவி என்பதுடைய ஸம்பந்தம் அறுகவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு. அல்லது “சென்று சென்றாகிலும் கண்டு” என்பதில் உள்ள “சென்று சென்று” என்பதை ஒரே சொல்லாகக் கொண்டு, “நீண்டகாலம் கூடவாகிலும் நம்மை அறிந்துகொண்டு, இந்தப் பிறவிகளில் இவன் புகாதபடி இவனைச் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியபடி” என்று பொருள் கூறலாம். (ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்) - பெரியதிருவந்தாதி (18) - சோம்பாதிப் பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா - என்பதற்கு ஏற்ப ஒருமுறை படைத்த பின்னர், தான் விரும்பியபடி இவர்கள் நம்மை வந்தடையவில்லை என்று சோர்ந்து மீண்டும் படைப்பதைக் கைவிடாமல், மீண்டும் மீண்டும் அனைத்து லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய. விவசாயி ஒருவன் ஒருமுறை பயிர் செய்து, அந்தப் பயிரானது பதராகப் போனால் மீண்டும் அந்தப் பயிரையே செய்வது போன்று செய்கிறான். ஆனால் ஸர்வேச்வரனை விவசாயி என்றும், இந்த உலகத்தை விளைநிலமாகவும் கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; நான்முகன் திருவந்தாதி (23) - பத்தியுழவன் பழம் புனம் - பக்தி விவசாயியாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருகின்ற ஸம்ஸாரம் என்ற விளை நிலம்- என்பது இந்த உலகம் ஆகும். ஒருநாள் இல்லை என்றாலும், ஏதோ ஒரு நாள் நம்மை அறிந்து கொண்டு, பல நாள்களும் இடைவிடாமல் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குப் பாதிப்பையே ஏற்படுத்துகின்ற இந்தச் சரீரத்தை விட்டுச் சென்று, இந்த ஆத்மாக்கள் “மீண்டும் இங்கு பிறக்காதபடிச் செய்யவேண்டும்” என்று விருப்பம் கொண்டு இந்த உலகத்தைப் படைத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு) அவன் எதிர்குழல்புக்குத் திரிந்து பண்ணின க்ருதி பலித்து, அவனுக்குக் கவியாகப் பெற்ற எனக்கு. (என்றும் என்றும் இத்யாதி) காலதத்தவமுள்ளதனையும் வேறு சிலரைக் கவிபாடத் தகுமோ? அவன் லௌஹார்த்தமாகில் இப்படி பலித்தது, பின்னை எல்லார்க்கும் பலிக்கவேண்டாவோ?

என்னில்? அவனுடைய ஸங்கல்பந்தானும், சென்று சென்றாகிலுமென்றிறே; ஒரு நாளில் பலிக்குமதன்றிறே; ஆகையால், பலிக்கப் பலிக்கக் காணுமித்தனை. (என்றும் என்றும் இத்யாதி) இனிமேல் அநேகமாயுள்ள காலமெல்லாம் இச்சரீரமுள்ளதனையும் இதுவே யாத்ரையாயிருந்து, மேல் “ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்றும், “அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்” என்றும் பாடப்புகுகிற எனக்கு. (மற்றொருவர் கவியேற்குமே) இப்படியிருந்த பின்பு, பகவத் வ்யதிரிக்தர்க்குக் கவி பாடுகை போருமோ? வேறு சிலர்க்கு நான் கவியாகத் தகுமோ? என்னுதல். வேறு சிலர் கவியிலே நான் அந்வயிக்கத்தகுமோ? என்னுதல்.

விளக்கம் - (உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு) - அவன் திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்குழல் புக்குத் திரிந்து - என்பதற்கு ஏற்ப செய்த செயல்கள் என் விஷயத்தில் பலித்து, அவனுக்கு மட்டுமே கவி என்றாகிய எனக்கு. (என்றும் என்றும் இத்யாதி) - காலம் என்னும் தத்வம் உள்ளவரை வேறு சிலரைக் குறித்துக் கவிபாட இயலுமோ? இவ்விதம் அவனுடைய எண்ணம் கைகூடும் என்று எண்ணியவனாகப் படைத்தான் என்றால், இது அனைவருக்கும் கைகூடவேண்டும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவனுடைய எண்ணம் என்பது கடந்து கடந்து செல்லும் என்பது அல்ல; ஏதேனும் ஒரு நாளில் பலிக்கும் அல்லவோ? ஆகவே பலிக்கக் காணலாம். (என்றும் என்றும் இத்யாதி) - இனி வரும் பல காலங்களிலும், இந்தச் சரீரம் உள்ளது முடிய, இதுவே வாழ்க்கையாக இருந்தபடி, ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே - ஸாமகானம் பாடியபடி அங்கு உள்ளனர் - என்றும், அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நானே அன்னம், நானே அன்னம், நானே அன்னம் - என்றும் அங்கு சென்று உரைக்கலாம்படி உள்ள எனக்கு. (மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே) - இவ்விதம் உள்ள நான் பகவத்விஷயத்தைத் தவிரந்துள்ள மற்றவர்களுக்குக் கவி பாடுதல் இயலுமோ? வேறு சிலருக்கு நான் கவி என்றாவதற்குத் தகுதி உள்ளதோ?

**3-9-11 ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன் தனக்கு
ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரத்துள் ளிவையுமோர் பத்து
ஏற்கும் பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே**

பொருள் - பரத்வம் மற்றும் ஸௌலப்யம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தகுதியான குணங்கள் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் விஷயமாக, அந்த விஷயத்தைக் குறித்து உரைக்கும் தகுதிகளான ஞானம் உள்ளிட்ட பல உயர்ந்த குணங்களைக் கொண்டவரும், ஆழ்வார்திருநகரியின் தலைவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததான, பகவத் குணங்களை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தகுதி கொண்டதாக உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்களிலும், மற்ற விஷயங்களைத் தவிர்த்து பகவத் விஷயத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்துகின்ற குணங்கள் கொண்ட இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் உரைக்கவல்லவர்களுக்கு, மற்றவற்றைத் துதிக்கக் காரணமாக உள்ள பிறவிகள் ஏற்படுவதில்லை.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியின் இயல்மாத்ரத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு, பிறரைக் கவிபாட யோக்யமான ஜநம் இல்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக இந்தத் திருவாய்மொழியின் ஓசையை மட்டுமே கூறுபவர்களுக்கு, மற்றவர்களைக் குறித்து கவி பாடக் காரணமான பிறவி இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏற்கும் இத்யாதி) தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் அம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன் தனக்கு; ஒன்பதாமோத்திலே நின்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைப் பரக்கப் பேசாநின்றதிறே. (ஏற்கும் இத்யாதி) “அவன் உபயவிபூதி யுத்தன்” என்றால் தக்கிருக்குமாபோலே, “ஸர்வேச்வரன் கவிகள் இவர்” என்றால் அதுக்குப் போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செய்த.

விளக்கம் - (ஏற்கும் இத்யாதி) - புகழ்வதற்குத் தகுதியான மிகுந்த கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனும், இத்தகைய மேன்மையானது குறையாமல் க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து, மனிதத்தன்மையில் பரத்வத்துடன் நின்றவனும் ஆகிய அவன் விஷயமாக. ஆனால் மனிதத்தன்மையில் பரத்வம் உள்ளதோ என்ற கேள்வி எழலாம்; இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையின் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில், மனிதத்தன்மையில் பரத்வம் குறித்து விரிவாக உரைத்தது காணலாம். (ஏற்கும் இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனாகிய அவன் “நித்யவிபூதி மற்றும்

லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டையும் உடையவன்” என்று கூறினால் ஏற்புடையதாக உள்ளது போன்று, “ஸர்வேச்வரனுடைய கவி இவர்” என்று கூறினால் ஏற்புடையதாக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த.

வ்யாக்யானம் - (ஏற்கும் பெரும்புகழாயிரம்) “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்ற விஷயத்தை விளக்குகொண்ட ப்ரபந்தம் என்றால் அதுக்குப் போரும்படியான ஆயிரம். (இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்) ஆயிரத்திலும் இப்பத்து தகுதியான பெரும் புகழையுடைத்து; அதாவது, “இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அந்நுரூபமாகப் பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்” என்றும், “ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விஷயத்தைக் கவிபாட வாருங்கோள்” என்றும் சொன்ன பத்தாகையாலே, சொன்ன சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகும்படி இருக்குமாயிற்று. (இல்லை சன்மமே) நித்யஸூரிகளை “பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று கற்பிக்க வேண்டுகிறதில்லையிறே; பிறக்கை சுட்டியிறே பிறரைக் கவிபாட வேண்டுகிறது; “பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கள்” என்று கற்பிக்க வேண்டும்படியான தண்ணிய ஜந்மத்திலே அந்வயியார்கள்.

விளக்கம் - (ஏற்கும் பெரும்புகழாயிரம்) - தைத்திரீயம் (9-1) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள விஷயத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்ட ப்ரபந்தம் என்று கூறுவதற்குத் தகுதியான ஆயிரம் பாசுரங்கள். (இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்) - ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள், தகுதியான பெரும்புகழைக் கொண்டதாக உள்ளன. அதாவது “இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராதவிதமாக மற்றவர்களைக் கவிபாடாமல் இருப்பீர்களாக” என்றும், “ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விஷயத்தைக் கவிபாட வாருங்கள்” என்றும் கூறுகின்ற பத்துப் பாசுரங்கள் என்பதால், இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்து ஏற்றங்களும் இதற்கு ஏற்புடையதாகவே உள்ளதன. (இல்லை சன்மமே) - “மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடாதீர்கள்” என்று நித்யஸூரிகளிடம் கூறவேண்டியதில்லை அல்லவோ? இங்கு ஒரு பிறவி எடுப்பதால் அல்லவோ இவ்விதம் மற்றவர்களைக் கவிபாடும் நிலை ஏற்படுகிறது? இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், “ மற்றவர்களைக் கவிபாடாதீர்கள்” என்று உபதேசம் செய்யவேண்டும்படியான தாழ்ந்த பிறவியில் இனி பிறக்கமாட்டனர்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி

“சன்மம் பல பல” ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே பிறரைக் கவிபாடுகிறவர்களை பகவத் விஷயத்தில் மீட்கப் பார்த்து, அவர்கள் மீளாதொழிய, “இவர்களைப் போலேயாகாதே, நான் முந்துறமுன்னம் இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ண அநர்ஹ கரணனாகப் பெற்றேன்” என்றார்; “இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ண மாத்ரமேயோ? பகவத் ஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹ கரணனாகவம் பெற்றேன்” என்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில். “முடியானே”யில், தாம் அவனை அநுபவிக்கக்கோலி, அது பெறாமையாலே தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்; தாம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் இதர விஷயங்களைப் பற்றிக் கூப்பிடுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, அவர்களந்தத்ததைக் கண்டவாறே, தமக்கு “முடியானே”யில் பிறந்த இழவுதானே பேறாய்த் தோற்றிற்று; அதுக்குமேலே ஆச்ரிதார்த்தமாகக் கர்மவச்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவே அவர்களோடொத்த வடிவைக் கொண்டு அவதரித்த திவ்யாவதாரங்களையும், அவதார சித்தமான திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், வடிவழகையும், பூஷணங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும், திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும், அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையும் இவற்றையெல்லாம் அநுபவிக்கப் பெற்றேன்; எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், பகவத் விஷயத்தைத் தவிர்த்து மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடுபவர்களை பகவத்விஷயத்திற்குத் திருப்ப முயன்றார். ஆனால் அவர்கள் அது போன்று திரும்பாமல் இருந்தனர். அப்போது நம்மாழ்வார் தனது திருவுள்ளத்தில், “நாம் இவர்களைப் போன்று ஆகாமல், தொடக்கத்திலேயே மற்றவர்களைத் துதி செய்யாமல் இருப்பதற்கு ஏற்றதான உறுப்புகளைக் கொண்டவனாக இருந்துவிட்டேன்”, என்றார். ஆனால் மற்றவர்களைத் துதிக்கத் தகுதி கொண்ட உறுப்புகளை அடையாமல் இருத்தல் என்பது மட்டும் அல்லாமல், பகவானைத் துதிப்பதற்கு ஏற்ற உறுப்புகளையும்

தான் பெற்றதாக இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (3-7) – முடியானே - என்பதில் தாம் அவனை அனுபவிக்க ஆழ்ந்த விருப்பம் கொண்டவராக இருந்து, அது கிட்டாத காரணத்தால், தானும் தன்னுடைய இந்திரியங்களும் தவித்தபடி நின்று அவனை அழைத்தார். தான் இவ்விதமாக அவனை அழைப்பது போன்று ஸம்ஸாரிகள் மற்ற விஷயங்களில் விருப்பம் கொண்டு அழைப்பதை எண்ணியபடி, அவர்களுக்கு உண்டான கேட்டினைக் கண்டு, தனக்கு திருவாய்மொழி (3-7) – முடியானே - என்பதில் ஏற்பட்ட இழப்பு என்பதும் பேறாகவே நம்மாழ்வாருக்குத் தோன்றியது. அதற்கும் மேலே, “அடியார்களுக்காக, கர்மவசப்பட்டுள்ளவன் போன்று ஸம்ஸாரிகளுடைய நடுவில் அவர்களைப் போன்றே வடிவம் கொண்டு அவதரித்த திவ்யமான அவதாரங்களையும், அந்தந்த அவதாரங்களில் செய்த திவ்யமான லீலைகளையும், வடிவழகையும், ஆபரணங்களுடைய சேர்த்தி அழகையும், திவ்யமான, ஆயுதங்களுடைய சேர்த்தி அழகையும், மற்ற யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைக் கூட மிகவும் எளிதாகச் செய்கின்ற திறமையையும் ஆகிய அனைத்தையும் நான் அனுபவிக்கப் பெற்றேன். இனி எனக்கு ஏந்தக் குறைகளும் இல்லை”, என்கிறார்.

3-10-1 சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம் வில்

ஒண்மையுடைய உலக்கை யொள் வாள் தண்டு கொண்டு புள்ளூர்ந்துலகில்

வன்மையுடைய அரக்கர் அசுரரை மாளப் படைபொருத

நன்மையுடையான் சீர்பரவப் பெற்ற நானோர் குறைவிலனே

பொருள் - கர்மவசப்படாதவனாக உள்ளபோதிலும் பலவிதமான அவதாரங்கள் செய்து, ஸம்ஸாரிகளுடைய கண்களில் படும்படியாக வந்து, “சங்கு, சக்கரம், சார்ங்கம், ஒளி வீசும் உலக்கை, அழகான நந்தனம் என்ற வாள், கதை” போன்ற அனைத்தையும் ஏந்தியபடி, கருடன் மீது அமர்ந்து, இந்த உலகில் மிகவும் கடிமையான மனம் கொண்டவர்களாக உள்ள அரக்கர்கள் மற்றும் அசுரர்கள் ஆகியோர் அழியும்படியாக அவர்கள் மீது படையெடுத்துப் போர் தொடுத்து அழித்த நன்மைகள் செய்தவனாக உள்ள பகவானுடைய உயர்ந்த குணங்கள் குறித்து எப்போதும் துதித்தபடி உள்ள நான், ஏந்தக் குறையும் உடையவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில் இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்; திவ்யாயுதங்களோடே அவன் வந்து அவதரிக்கும்படியை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லையென்கிறார்; ஆச்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி அவர்கள் விரோதிகளை நிரஸியா நின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களைப் புகழ்ப்பெற்ற எனக்கு, ஒரு குறைவில்லை என்கிறார். (சன்மம் பலபல இத்யாதி) அகர்மவச்யனான தான், கர்மவச்யருங்கூடப் பிறவாத ஜந்மங்களை ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்து ரக்ஷிப்பானா யிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு, ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார்; ஸர்வேச்வரனாய் மேன்மையடித்து இவற்றோடே தோய்வின்றிக்கே இருக்கையன்றிக்கே, இவைபட்ட இடரைத் தானும் ஒக்க வந்துபட்டு ரக்ஷிப்பானாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்போகும் விஷயங்கள் அனைத்தையும் இந்தப் பாசுரம் மூலம் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். “திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் அவன் இங்கு வந்து அவதரித்த விதங்களை எண்ணியபடி உள்ள எனக்கு எந்தவிதமான குறைகளும் இல்லை”, என்கிறார். “அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பல அவதாரங்கள் செய்து, அவர்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் புகழ்ந்தபடி உள்ள எனக்கு எந்த ஒரு குறையும் இல்லை”, என்கிறார். கர்மத்தின் வசப்பட்டவர்கள் கூடப் பிறக்காத பல பிறவிகளை, தான் கர்மவசப்பட்டாதவன் என்றபோதிலும் அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு இங்கு வந்து அவதரித்து அனைவரையும் காப்பாற்றுகின்ற விதத்தை எண்ணியபடி உள்ள எனக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை”, என்கிறார். “ஸர்வேச்வரனாக மிகுந்த மேன்மை கொண்டபடி இருந்து, இங்கு உள்ள ஜந்துக்களுடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் கொள்ளாமல் இருத்தல் என்றில்லாமல், இவை அனுபவிப்பதைத் தானும் சேர்ந்து நின்று அனுபவித்துக் காப்பாற்றியபடி உள்ள நிலையை எண்ணியபடி உள்ள எனக்கு எந்த ஒரு குறையும் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சன்மம் பலபல செய்து) அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணாநிற்குமாயிற்று. இவ்வவதாரத்தை அடியறியுமவர்கள் அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு பரத்வத்திலும் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது; “தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்” என்னக்கடவதிறே.

“ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்” என்று தானும் நெஞ்சுளுக்கியிறே இருப்பது, “பிறந்தவாறும்” என்று தீமதாமக்ரேலரரான இவரும் வித்தராயிருப்பர். ஜ்ஞாநாதிக்யாமாயிருந்ததிறே ஆழங்காற்படுகைக்கு உடலாமித்தனையிறே. (பல) ஓரவதாரத்தை அநுஸந்தித்தால் “எத்திறம்” என்று வித்தராமவர் அநேகவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. (பலபல) கர்மவச்யன் பிறவிக்கு எல்லை காணாநின்றோம்; அகர்மவச்யன் பிறவிக்கு எல்லை காண்கிறிலோம் என்றதாயிற்று. கர்மத்துக்கு அவதியுண்டு; அநுக்ரஹத்துக்கு அவதியில்லை. தன்னுடைய ஜந்மங்களைத் தானே சொல்லப் புக்காலும் “பஹூநி” என்னும்படியாயிறே இருப்பது. (பலபல) தேவாதி யோநி பேதங்களும், அவாந்தர பேதங்களும்.

விளக்கம் - (சன்மம் பலபல செய்து) - பல அவதாரங்களைச் செய்தபடி உள்ளான். இத்தகைய அவதாரங்களுடைய காரணமாக, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றிப் பெருகும் அவன் கருணையே உள்ளது என்று அறிபவர்கள், அந்த அவதாரங்களைக் கடந்து நிற்கின்ற அவனுடைய பரத்வத்தைக் கூட எண்ணமாட்டனர். யஜூர் வேதத்தில் - தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் - அவதாரத்தின் காரணத்தை ஞானிகள் அறிகிறார்கள் - என்றது காணலாம். கீதையில் (4-9) - ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் - எனது பிறப்பும் செய்கையும் தெய்வீகமானவை - என்று தானும் நெஞ்சம் உளுக்கி உரைத்தான். திருவாய்மொழி (5-10-1) - பிறந்தவாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப அறிவுள்ளவர்களின் தலைவராக உள்ள நம்மாழ்வாரும் அவனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டபடியே இருப்பார். ஆனால் இவ்விதம் அவர்கள் தலைவராக உள்ள இவரும் ஈடுபட்டபடி இருத்தல் ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவர்களுடைய தலைவராக இருந்தால் என்பது அல்லவோ இந்த ஈடுபாட்டிற்குக் காரணம் என்கிறார். இனிமையான விஷயம் அதிகமாக உள்ள இடங்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொள்ளுவதற்கு அந்த இனிமையே காரணம் அல்லவோ? (பல) - க்ருஷ்ணவதாரத்தை மட்டுமே எண்ணியபடி இருந்தாலும் திருவாய்மொழி (1-3-1) - எத்திறம் - என்று ஈடுபட்டு நின்றவர், பல அவதாரங்களைக் கண்டவுடன் பொறுக்க இயலுமோ? (பல பல) - கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவனாகிய ஜீவாத்மாவின் பிறப்புகளுக்கு ஒரு எல்லை காணலாம்; ஆனால் கர்மத்திற்கு வசப்படாத ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரங்களுக்கு எல்லை காணஇயலாது. கர்மங்கள் காரணமாக ஏற்படும் பிறவிகளுக்கு எல்லை உண்டு; அநுக்ரஹம் காரணமாக ஏற்படும் அவதாரங்களுக்கு எல்லை இல்லை. கீதை (4-5) - பஹூநி - பல அவதாரங்கள் -

என்றது காண்க. (பல பல) - தேவர்கள் போன்று பிறவி வேறுபாடுகளும், மற்ற பிறவி வேறுபாடுகளும்.

வ்யாக்யானம் - (செய்து) ஆவிர்பாவமாத்ரமின்றிக்கே, கர்மவச்யன் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுமாகில், “ததச்ச த்வாதசே மாஸே” என்று பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணி வந்து அவதரிக்கை. “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப் பாங்கினால்” என்றார்களிறே பெற்றவர்களும். “பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநி யோநௌ நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்” என்கிறபடியே ஸர்வ காரணபூதனான தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே வந்து அவதரித்தது. (வெளிப்பட்டு) “ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே” என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கி. எப்போதும் போகிறவிடத்திலே நிதி கண்டெடுப்பாரைப்போலே, அப்ராக்ருதமான த்ருஷ்டிகளாலே ஸதா தர்சநம் பண்ணக்கடவ வடிவை, மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு விஷயமாக்கிக் கொண்டு வந்து காட்டுகை. “என்றேனும் கட்கண்ணாற் காணாத அவ்வுருவை” யிறே கண்ணுக்கு இலக்காக்குகிறது.

விளக்கம் - (செய்து) - சட்டென்று தோன்றுவது மட்டும் அல்லாமல் பத்துமாதம் கர்ப்பத்தில் வசித்து, இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ததச்ச த்வாதசே மாஸே - பன்னிரண்டாவது மாதத்தில் - என்பதற்கு ஏற்ப பன்னிரண்டு மாதம் கர்ப்பவாசம் செய்து அவதரித்தல். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-2-8) - பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப் பாங்கினால் - என்று பெற்றவர்கள் கூறினார்கள் அல்லவோ? அல்லது, பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநி யோநௌ நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம் - அனைத்திற்கும் தந்தையாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தனது அவதாரங்களில் தனது புத்திரர்களைத் தான் தனது தந்தையாகக் கொண்டவனாக உள்ளான். அவனுடைய இந்தப் பெருமையை அறியாமல் உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள அவன், தனது செயல்களில், தான் மற்றொரு வஸ்துவின் கார்யமாக வந்து அவதரிக்கிறான். (வெளிப்பட்டு) - முண்டக உபநிஷத் (3-1) - ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே - கண்களுக்கு விஷயம் ஆகாதவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவன், தன்னை அனைவருடைய கண்களுக்கும் விஷயமாக்கி. எப்போதும் செல்லும் இடத்தில் புதையல் ஒன்றை எடுப்பது போன்று, இந்த உலகின் ஸம்பந்தம் அற்றதான தனது திருமேனியை, மற்ற ஜாதிகளுடைய தன்மையை அடைந்தவன் போன்று, இங்கு வந்து காணும்படியாக

அவதரிக்கை. இந்த மாமிச சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் இல்லாதபடியான கண்கள் கொண்டு எப்போதும் காணக்கூடிய திருமேனியை, மாமிசக் கண்களுக்கு விஷயமாகக் கொண்டு வந்து நிற்கிறான். பெரியதிருவந்தாதி (28) - என்றேனும் கட்கண்ணாற் காணாத அவ்வுருவை - ஒருநாளும் இந்த கண்கள் கொண்டு காண இயலாத திருமேனியை - என்பது போன்ற திருமேனியை அல்லவோ கண்களால் காணும்படியாக வந்து நிற்கிறான்?

வ்யாக்யானம் - (சங்கொடு இத்யாதி) தன்னிற் பிரியாத ஸௌப்ராத்ரம்; “கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந” இத்யாதிவத். அவதரிக்கும்போது திவ்யாயுதங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. இங்கு நின்றும் போவார்க்கு ப்ராப்யராமவர்களோடே கூட வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. கண்டநுபவித்த அநந்தரம் “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதொன்றுகொலோ” என்று ப்ராத்திக்க வேண்டாதபடி அவர்களோடே கூடக் காட்சி கொடுக்கை. (சங்கொடு சக்கரம்) ஒன்றேயமைந்திருக்கச் செய்தே. (வில்) ஒரு கொத்துக்கு ஒருவரைக் கொண்டு வருகையன்றிக்கே. (ஒண்மையுடைய உலக்கை) ஒண்மை - அறிவு. கருதுமிடம் பொரும்படி ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்களே. (ஒள்வாள் தண்டு கொண்டு) கையிலே திவ்யாயுதங்களைக் கண்டால் “இவை வினைக்கு உடலாக தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றிருப்பார் ஸம்ஸாரிகளாயிற்று; அங்ஙனன்றிக்கே, நித்யஸூரிகள் “அழகுக்கு உடலாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றிருப்பார்கள்; இவரும் அவர்களிலே ஒருவராகையாலே, அழகுக்கு உடலாகவே அநுஸந்திப்பது. ஒரு கற்பகத்தரு பணைத்துக் கணுத்தோறும் அரும்பினாற்போலேயாயிற்று வடிவும் திவ்யாயுதங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தி இருப்பது. (புள் ஊர்ந்து) இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு; “பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போலே”யிறே இருப்பது. (உலகில்) இவ்வழகுதான் ஒரு தேசவிசேஷத்தே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்குமதிறே; அங்ஙனையிருக்கச் செய்தே இங்கே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினான்.

விளக்கம் - (சங்கொடு இத்யாதி) - தன்னை விட்டுப் பிரியாத ஒற்றுமை கொண்ட. அயோத்யாகாண்டம் (1-1) - கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந - பரதனால் சத்ருக்நன் தனது தாய்மாமன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பிரியாத ஒற்றுமை. அவதரிக்கும்போதே திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் சேர்ந்தே அவதரிக்கிறான். இங்கிருந்து செல்பவர்கள் அடையத்தக்கவர்களாக உள்ள நித்யஸூரிகளுடன் சேர்ந்து

வந்து இங்கு அவதரிக்கிறான். அவ்வாறு அவதரித்ததையும் கண்டு அனுபவித்த பின்னர், திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதொன்றுகொலோ - என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டாதபடி அவர்களுடன் சேர்ந்தே வந்து அவதரிக்கிறான். (சங்கொடு சக்கரம்) - அழகை வெளிப்படுத்த சங்கு மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளபோதிலும். (வில்) - தனது அழகைக் காண்பித்து ஸாதுக்களைக் காப்பதற்குப் பாஞ்சஜந்யமே போதுமானதாக உள்ளபோதிலும், தீயவர்களை அழிக்க ஒன்றே போதுமானது உள்ளபோதிலும்; அதாவது ஆயுதங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கொண்டு வருதல் அல்லாமல், (ஒண்மையுடைய உலக்கை) - ஒண்மை என்றால் அறிவு. அதாவது அந்த ஆயுதங்கள் அனைத்தும் ஞானத்துடன் உள்ளதாகவே இருக்கின்றன. (ஒள்வாள் தண்டு கொண்டு) - இவனுடைய திருக்கரங்களில் திவ்யமான ஆயுதங்களைக் காணும் ஸம்ஸாரிகள், “இவற்றை இவன் யுத்தம் செய்வதற்காகவே வைத்துள்ளான்”, என்று எண்ணுவார்; அவற்றைக் காணும் நித்யஸூரிகள், “இவற்றை இவன் தனது அழகுக்குக் காரணமாக ஏந்தியுள்ளான்”, என்று எண்ணுவார்கள்; நம்மாழ்வார் நித்யஸூரிகளில் ஒருவர் என்பதால், அந்த ஆயுதங்கள் அனைத்தும் அழகுக்காக உள்ளதாகவே எண்ணுகிறார். ஒரு கற்பகமரமானது நன்றாகப் பணைத்து நின்று ஒவ்வொரு கணுவிலும் அரும்புவிட்டது போன்று, வடிவழகும் திவ்யாயுதங்களின் சேர்த்தி அழகும் உள்ளது. (புள் ஊர்ந்து) - கருடனும் ஒரு சேர்த்தி அழகே ஆகிறான். திருவாய்மொழி (9-2-6) - பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போலே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலை. (உலகில்) - இத்தகைய அழகு என்பது பரமபதத்தில் இருந்தபடி, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் மட்டுமே அனுபவிக்கலாம்படி உள்ளதாகும்; ஆனாலும் அதனை இங்குள்ளவர்களும் நன்றாக அனுபவிக்கலாம்படிச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (வன்மை இத்யாதி) இவ்வடிவழகைக் கண்டு நெஞ்சு நெகிழாதவர்களான ராசுஷஸர்களையும் அஸூரர்களையும். இவ்விஷயத்தில் தம்முடைய மென்மை போலே எல்லார்க்கும் இருக்குமோ என்றிருக்கிறார். நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகுமே தமக்கு. அவனைக் காணாதபோது “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கலாம். திவ்யாயுதங்களோடே அழகிய வடிவழகைத் திருவடி திருத்தோளிலே கண்டால், “சரணம்” என்னுதல், எழுத்து வாங்குதல் செய்கையன்றிக்கே, எதிரிடுவதே பையல்கள் என்கிறார். அழகுக்கு இலக்காய் வாழமாட்டாதே, அம்புக்கு இலக்காய் முடிந்துபோவதே என்கிறார். (மாளப்படை பொருத) அவர்கள் முடியும்படி ஆயுதத்தாலே பொருத, யுத்தத்திலே புக்கு

நின்று ஆரோதமடித்தல், “ஸ்வகீய ஐந்துக்கள்” என்று ஆந்ருசம்ஸ்யங் கொண்டாடுதல் செய்யாதே, “ஆச்ரித விரோதிகள்” என்று அழியச் செய்த நன்மையுடையவன். அன்றியே, ஸங்கல்பத்தாலே செய்யாதே, அவதரித்து யுத்தம் பண்ணி முடித்த நன்மையாகவுமாம். “மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால், உன் சுடர்ச்சோதி மறையுமிறே” என்றாரிறே இவர்தாம். அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸைகளில் கைகூசினானாகில் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டாநின்றதிறே. (நன்மையுடையவன் சீர் பரவப் பெற்ற நான்) அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அக்ரமமாகச் சொல்லப் பெற்ற நான். (ஓர் குறைவிலனே) முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப்போலே அறியாதொழிதல், அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப் பேச நிலமன்றிகே இருத்தல், சிசுபாலாதிகளைப்போலே “நம்மிலையொருத்தன்” என்று பரிபவித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிச்வரூபத்தில் அர்ஜுநனைப்போலே நீச்சநீராதலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புகழப் பெற்ற எனக்கு ஒரு குறையும் இல்லை என்கிறார். “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்” என்று ஒரு தேச விசேஷத்திலே அநுபவிக்கக்கடவ குணாநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்க பெற்ற எனக்கு “பரமபதத்தில் போகப்பெற்றிலேன்” என்கிற குறையுண்டோ?

விளக்கம் - (வன்மை) இத்தகைய வடிவழகைக்கண்டு உண்மை நெகிறாமல் நிற்கின்ற ராசஷஸர்களையும், அஸுரர்களையும். இந்த விஷயத்தைப் பொதுத்தவரை தனது மென்மையான மனம் அனைவருக்கும் இருக்குமோ என்று எண்ணுகிறார். திருவாய் () – நினைதொறும்- என்று இவர் நிலை உள்ளது. அவனைக் காணாத போது” ஈச்வரோஹம் – நானே ஈச்வரன்” என்று இருக்கலாம்; ஆனால் திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் உள்ள அவனுடைய வடிவழகைக் கருடனுடைய திருத்தோள்களில் கண்ட பின்னர், “சரணம்” என்று கூறுதல், அவனுக்கே கைக்கர்யம் செய்வதாக உரைத்து எழுதிக்கொடுத்தல் போன்றவற்றைச் செய்யாமல், நேருக்கு நேர் நிற்கிறார்களே என்று வியந்து போகிறார். அவனுடைய அழகுக்கு இலக்காகி வாழ்வதை விடுத்து, அம்புக்கு இலக்காகி அழிகிறார்களே என்கிறார். (மாளப்படை பொருத) - அவர்கள் அழியும்படியாக ஆயுதத்தால் யுத்தம் செய்து. யுத்தபூமியில் நின்று அழித்தல் என்ற வ்ரதம் கொள்ளுதல். அதாவது யுத்தபூமியில் எழுகின்ற மனம் நெகிழ்தல் போன்றவை காரணமாக “அனைவரும் தனது புத்திரர்கள்” என்று எண்ணாமல், “எனது அடியார்களுக்குப் பகைவர்கள்” என்று அழியும்படியாகச் செய்யும் நன்மை கொண்டவன். அல்லது நன்மை என்பது, “தனது ஸங்கல்பம் மூலம் அழித்தல் என்பது செய்யாமல், இங்கு அனைவரும் காணும்படியாக

நின்று யுத்தம் செய்து முடிபவன்” என்று கூறலாம். திருவாய்மொழி (3-1-9) - மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால், உன் சுடர்ச்சோதி மறையுமிறே - என்றது காண்க. அக்நீஷோமீயம் போன்ற யாகங்களில் உயிர்க்கொலை செய்வதற்குக் கைகூசி நின்றால், அதற்கான ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும் என்பதில்லை அல்லவோ? (நன்மையுடையவன் சீர் பரவப் பெற்ற நான்) - அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை வரிசை மாற்றி உரைக்கும் நான். (ஓர் குறைவிலனே) - “முதலில் ஸம்ஸாரிகள் போன்று ஏதும் அறியாமல் இருத்தல், அவதாரம் செய்து கண்களுக்கு இலக்காக நின்று சொற்களால் உரைக்க இயலாதபடி இருத்தல், சிசுபாலன் போன்று ‘நம்மில் ஒருவன்’ என்று தாழ்வாக உரைத்து முடிந்து போதல், விச்வரூபம் எடுப்பது நின்றபோது அர்ஜுனன் போன்று தரைகாண இயலாமல் இருத்தல்”, என்பது போன்று அல்லாமல், இந்த விஷயத்தைப் புகழ்ந்தபடி உள்ள எனக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை என்கிறார். தைத்திரீயத்தில் - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் - அனைத்தையும் பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்து அனுபவிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்திற்குச் சென்று அனுவிக்கவேண்டியதான பகவானின் குண அனுபவத்தை இங்கேயே அனுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு, “பரமபதத்திற்கு என்னால் செல்ல இயலவில்லை” என்ற குறை உள்ளதோ?

3-10-2 குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறி தன் கோலச் செந்தாமரைக்கண்

**உரைபவன் போலவோர் யோகு புணர்ந்த ஒளிமணி வண்ணன் கண்ணன்
கறையணி மூக்குடைப் புள்ளிக் கடாவி அசுரரைக் காய்ந்தவம்மான்
நிறைபுகழேத்தியும் பாடியுமாடியும் யானொரு முட்டிலனே**

பொருள் - தனது சேர்த்தி காரணமாகப் பரிபூர்ணமாகவும், தான் கண்வளர்வதற்கு மிகுந்த இடம் கொண்டதாகவும் உள்ள ஸமுத்திரத்தில், வலிமை நிறைந்த ஆதிசேஷன் மீது ஏறி, தனது ஈச்வரத்தன்மையை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தும் அழகு கொண்டதாகவும் சிவந்த தாமரை போன்றதும் ஆகிய திருக்கண்கள் மலரும்படியாக உறங்குவது போன்றுள்ள ஒப்பற்ற யோகத்துடன் கூடியவனும், நீலமணி போன்ற மிகுந்த ஒளி கொண்ட திருமேனி கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து, கறையுடன் கூடிய மூக்கு கொண்ட கருடனை வழி நடத்தி, அசுரர்கள் அனைவரையும் அழித்தான். இவ்விதம் அனைத்தையும் ஆள்கின்ற அவனுடைய பரிபூர்ணமான புகழை, மிகுந்த ப்ரீதி

கொண்டவனாகத் துதித்தும், இசையுடன் சேர்த்துப் பாடியும், மகிழ்வால் நடனம் ஆடியும் வாழ்கின்ற நான், எந்த ஒரு குறையும் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னார். இதில் திருவவதார கந்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்து அங்கு நின்று ஸ்ரீவஸுதேவ குமாரனாய் வந்து திருவாதாரம் பண்ணி ஆச்ரித விரோதிகளை அழியச் செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப் பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் அவனுடைய திருஅவதாரங்களை உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “திருஅவதாரத்திற்குக் காரணமாகத் திருப்பாற்கடலில் கண் வளர்ந்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸ்ரீவஸுதேவருடைய குமாரனாக இங்கு வந்து அவதாரம் செய்து, தனது அடியார்களுடைய விரோதிகள் அனைவரையும் அழியும்படிச் செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழை உரைத்தபடி உள்ள எனக்கு எந்தத் குறையும் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குறைவில் தடங்கடல்) நானேயன்று, என்னிலும் குறைவற்றாருண்டு. “தடங்கடல்” என்னா நிற்கச்செய்தே, “குறைவில் தடங்கடல்” என்றது, “திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று மாலும் கருங்கடலே என்னோற்றாய்” என்னுமாபோலே, அவனோட்டை ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே குறைவற்றிருக்கை. யசோதைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனைத் தன் மடியிலே வளர்த்தி உகக்குமாபோலே, ஸர்வேச்வரனைத் தன்னுள்ளேயிட்டுக் கொண்டு அத்தாலே உகந்து குறைவற்றிருக்கை. (தடங்கல்) அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைய்த்தான கடல்.

விளக்கம் - (குறைவில் தடங்கடல்) - நான் மட்டும் அல்ல, அவனுடைய திருமேனியால் தீண்டப்பட்டு அதன் காரணமாகக் குறைவு அற்றவர்கள் பலரும் உள்ளனர். “தடங்கல் - பெரிய கடல்” என்று கூறினாலே போதுமானதாக உள்ளபோது “குறைவில் தடங்கல்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். முதல்திருவந்தாதி (19) - திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று மாலும் கருங்கடலே என்னோற்றாய் - அவனுடைய திருமேனியைத் தீண்டப் பெற்றதன் விளைவாக மயங்கி நிற்கும் கறுத்த கடலே, இந்தப் பேறு பெற நீ என்ன நோன்பு நோற்றாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய ஸம்பந்தம்

காரணமாக ஏற்பட்ட சுகத்தால் குறைவின்றி இருந்தல் என்பதைக் கூறுவதற்காக ஆகும். யசோதை, தனது மடியில் க்ருஷ்ணனை வளர்த்து மகிழ்வது போன்று, ஸர்வேச்வரனைத் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டு அதன் காரணமாக மகிழ்வதால் குறைவின்றி இருத்தல் (தடங்கடல்) - சுருக்கம் இன்றி அவன் கண்வளர்வதற்கு ஏற்ப இடம் கொண்ட கடல்.

வ்யாக்யானம் - (கோளரவு ஏறி) கோளென்று ஒளியாய், திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே ஏறியென்னுதல்; அன்றிக்கே, கோளென்று மிடுக்காய், “ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனும் ஸர்வேச்வரியுங் கூடித் துகையா நின்றால் பொறுக்கைக்கு ஈடான தாரண ஸாமர்த்யத்தை யுடையனா யிருக்குமென்னுதல். (அரவு) மென்மை, குளிர்ந்தி, நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனா யிருக்கை.

விளக்கம் - (கோள் அரவு ஏறி) - கோள் என்பது ஒளி; திருமேனியின் தீண்டுதல் காரணமாக எல்லையற்ற தேஜஸ் கொண்ட ஆதிசேஷன் மீது ஏறி. அல்லது கோள் என்பதற்கு மிடுக்கு என்றும் பொருள் கூறலாம்; ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் - ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி - உயர்ந்த ஞானம் மற்றும் பலத்துக்கு இருப்பிடமாக உள்ள ஆதிசேஷன் என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனும் ஸர்வேச்வரியும் சேர்ந்து நின்று துகைத்தால் கூடப் பொறுத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடியான ஆற்றல் கொண்ட ஆதிசேஷன். (அரவு) - மென்மை, குளிர்ச்சி, நாற்றம் ஆகிய அனைத்தையும் தனது இயல்பாகவே கொண்டுள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (தன் இத்யாதி) வெறும் புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியாய், ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமாய், பெரியபிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த ஆநந்த ஸூசகமாய், அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரையை ஒருபமை சொல்லலாம்படி அழகியதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்கள். உறைகை - உறங்குகை, கண்ணுறைகை - கண் வளர்ந்தருளுகை; கண்வளருகையென்று பேராய் ஜகத் ரக்ஷண சிந்தாயுத்தனாகை. (ஓர் யோசு புணர்ந்த) “ஸகல ப்ராணிகளும் நம்மைக் கிட்டிக் கரைமரஞ் சேர்ந்ததாம் விரகேதோ!” என்று இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாயச் சிந்தை பண்ணினால் அவ்வநுஸந்தாநம் பொறாமையாலே நாக்கு உலரும்; அப்போது கர்ப்பூரநிகரம் வாயிலே யிடுவாரைப்போலே, “ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந்” என்று தன்னைத்தானே அநுஸந்தியா நிற்கும். இப்படி அநுஸந்தித்தவாறே ரக்ஷணோபாயம் தோற்றுமே.

விளக்கம் - (தன் இத்யாதி) - ஒரு ஒப்பனை காரணமாக ஏற்பட்ட அழகுக்கு அல்லாமல், இயல்பாகவே உள்ள அழகுக்கு ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியாகவும், அனைத்தையும் தனது ஐச்வர்யமாகக் கொண்டவன் என்பதை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தும்படியாகவும், பெரியபிராட்டியாருடன் சேர்ந்த நிலை காரணமாக உண்டாகின்ற ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவும், அப்போது மலர்ந்த தாமரைமலரை உவமையாகக் கூறலாம்படி அழகாகச் சிவந்ததாகவும் உள்ள திருக்கண்கள். உறைகை என்றால் உறங்குகை என்று பொருள்; கண் உறைகை என்றால் கண் வளர்தல்; அதாவது கண்வளர்தல் என்று கூறிக் கொண்டு இந்த ஜகத்தை எவ்விதம் காப்பாற்றுவது என்று சிந்தனையுடன் உள்ள நிலை. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “அனைத்து ஜீவராசிகளும் நம்மை அடைந்து கரையேற வழி என்னவோ?”, என்ற இவற்றைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்னும் தொடர் எண்ணம் காரணமாக பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் நாக்கு உலர்கிறது; அப்போது கர்ப்பூரத்தினை வாயில் இடுபவர்கள் போன்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-4-6) ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந் - வாசுதேவனாகிய தன்னைச் சிந்தித்தபடி - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னைத்தானே எண்ணியபடி இருப்பான்; இவ்விதம் எண்ணும்போது, எவ்விதம் ரக்ஷிக்கலாம் என்ற உபாயம் அவனுக்குத் தென்படும்.

வ்யாக்யானம் - (ஒளி மணிவண்ணன் கண்ணன்) ரக்ஷயவர்க்கத்தைத் தன் வடிவழகாலே கரைமரஞ் சேர்க்கைக்காகக் க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். “ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங்கோ”இறே ஒளியையுடைய நீலமணி போலேயிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன். (கறையணி இத்யாதி) ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கண்டு கறை கழுவ அவஸரமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, கறையேறி அதுவே ஆபரணமாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; அன்றிக்கே, தாயார் “புத்ர முகங் காணவேணும்” என்னும் அபிநிவேசத்தாலே முட்டையாயிருக்கிற பருவத்திலே ஒரு உத்யோகத்தைப் பண்ணினாளாய், அத்தால் ஓரடையாளம் பிறந்து, அதுதான் எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீவத்ஸத்தோபாதியாய், அதை ஆபரணமாகவுடைய புள் என்றுமாம். (கடாவி) ரதாதிகளை நடத்துமாபோலே திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே திமிர்ந்து, வடிம்பிட்டுத் தாக்கி நடத்த வேண்டியிருக்கிறபடி. “தவதங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிணாங்க சோபிநா” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (ஒளி மணிவண்ணன் கண்ணன்) - தன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்களைத் தனது வடிவழகு மூலமாகக் கரையேற்றுவதற்காகக் க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்தவன். இதற்கான ப்ரமாணம் பெரியதிருமொழி (1-6-11) - ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங்கோ - என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட ஒளி பொருந்திய நீலமணி போன்ற வடிவம் கொண்டவன் அல்லவோ க்ருஷ்ணன்? (கறையணி இத்யாதி) - தனது விரோதியை அழித்து அதனால் ஏற்பட்ட இரத்தம் மற்றும் மாமிசக் கறையைக் கழுவுவதற்குக் கூட நேரம் இல்லாத காரணத்தால், அந்தக் கறை என்பதே ஆபரணம் போன்றுள்ள மூக்கு என்று கருத்து. அல்லது, கருடனுடைய தாயான வினதை தனது புத்திரனுடைய முகத்தைக் காணவேண்டும் என்ற மிகுந்த ஆசையாலே அவன் முட்டைக்குள் இருந்தபோது ஒரு செயலைச் செய்ததன் விளைவாக ஓர் அடையாளம் ஏற்பட்டது; அத்தகைய அடையாளமானது, ஸர்வேச்வரனுக்கு இருக்கின்ற ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மருவானது ஆபரணமாக உள்ளது போன்று, கருடனுக்கும் ஆபரணமாக உள்ளது என்று கூறலாம். (கடாவி) - ஏன் “நடத்தி” என்று கூறவேண்டும்? தேர் முதலானவற்றைச் செலுத்துவது போன்று கருடனைச் செலுத்துகிறான்; காரணம் இவனுடைய திருமேனி ஸ்பர்சத்தால் கருடன் நிமிர்ந்து நிற்கிறான்; ஆகவே சாட்டை கொண்டு அடித்துத் தேரைச் செலுத்துவது போன்று கருடனைச் செலுத்துகிறான். ஆனால் இவ்விதம் செய்தால் கருடனுக்குத் துக்கம் ஏற்படாதோ என்றால், கருடனுக்கு அது இனிமையாகவே உள்ளது. ஸ்தோத்ரரத்தம் - த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிணாங்க சோபிநா - உன்னுடைய திருவடிகளுடைய தாக்குதல் காரணமாகத் தன் மீது ஏற்பட்ட தழும்புகள் கொண்ட கருடன் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (அசுரரைக் காய்ந்து) - இப்படி பெரியதிருவடியை நடத்தா நின்று கொண்டு ஆஸுரவர்க்கத்தை நசிப்பித்த. ஆச்ரிதருடைய போகோபகரணமே ஆச்ரித விரோதி நிரஸந பரிகரமுமென்கை. (அம்மான்) இப்படி சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி நோக்கும் நிருபாதிக சேஷி. (நிறைபுகழ் இத்யாதி) இந்த ரக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழை, ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும், பாடியும், ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும் வர்த்திக்கிற நான், பகவத்போகத்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதி யுடையே னல்லேன் என்கிறார். (முட்டு) - விலக்கு.

விளக்கம் - (அசுரரைக் காய்ந்து) - இவ்விதம் கருடனை வழிநடத்தியபடி சென்று அசுரர்களின் கூட்டத்தை அழித்த. அடியார்களுடைய இன்பத்திற்குக் காரணமாக உள்ள உபகரணமாகிய கருடனே, அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதற்கும் கருவியாக உள்ளான். (அம்மன்) - இவ்விதம் சிறியவற்றைப் பெரியது துன்புறுத்தாமல் பாதுகாக்கும் இயல்பைத் தனது இயற்கையாகவே கொண்டவன். (நிறைபுகழ் இத்யாதி) - இத்தகைய காப்பாற்றுதல் காரணமாக குறைவின்று உள்ள புகழை, மிகுந்த ப்ரீதியின் விளைவாகத் துதித்தும் பாடியும் மிகுந்த ப்ரேமையால் உண்டான பரவசத்தால் இருந்த இடத்தில் நிற்க இயலாமல் ஆடியும் வாழ்கின்ற நான், பகவானின் இன்பத்தை அனுவிப்பதற்கு எந்த ஒரு இடையூறும் கொண்டவன் அல்லன்.

3-10-3 முட்டில் பல் போகத்தொரு தனிநாயகன் மூவுலகுக்குரிய

கட்டியைத் தேனையமுதை நன்பாலைக் கனியைக் கரும்பு தன்னை
மட்டவிழ் தண்ணந்துழாய்முடியானை வணங்கி அவன் திறத்துப்
பட்டபின்னை இறையாகிலும் யானென் மனத்துப் பரிவிலனே

பொருள் - மூன்றுவிதமான சேதந அசேதநர்களுக்கு உரியவனாய், எல்லையற்ற பலவிதமான போக வளர்ச்சிகளுக்கு உரியவனாய், முதன்மையானவனாய், உள்ளும் புறமும் சுவை நிறைந்த வெல்லக்கட்டியாய், அனைத்து ரஸங்களும் பொருந்திய தேனாய், எப்போதும் இன்பம் தருகின்ற அமிர்தமாக இயல்பாகவே நன்மை கொண்ட சிறந்த கனியாய், ஒவ்வொரு கணுவிலும் இனிமை கொண்ட கரும்பாய், தேன் பெருகுவதும் குளிர்ந்ததும் அழகானதும் ஆகிய துளசிமாலை அணிந்தவனாய் உள்ள ஸர்வேச்வரனை வணங்கி, அவன் விஷயத்தில் மற்ற விஷயத்திற்குச் செல்லாதவிதத்தில் நின்ற பின்னர், பரிபூர்ணமான விஷயத்தில் குடைந்தாடுகின்ற நான், என்னுடைய மனதில், மற்ற விஷயங்களுடன் கொள்ளும் ஸம்பந்தம் மூலம் ஏற்படுவதான துக்கம் போன்றவற்றைச் சிறிதும் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனுடைய போக்யதாநுஸந்தாந ப்ரீதி பலாத்காரத்தாலே அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு, சஷுத்ர விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஹ்ருதய துக்கம் இல்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய இனிமையின் மிகுதியை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் ஏற்படுகின்ற ப்ரீதியின் விளைவாக அவனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டு நிற்கின்ற எனக்கு, தாழ்ந்த விஷயங்களில் கொள்கின்ற ஈடுபாடு மூலம் ஏற்படும் “இதயத்தில் துக்கம்” என்பது இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முட்டில் இத்யாதி) சிலநாள் சென்றவாறே முட்டுப்படக்கடவதன்றிக்கே, அஸங்க்யேயமான போகங்களையுடையனாய், அத்விதீயனான தனிநாயகன். அதாவது தன்னை “நாயகன்” என்றால், பின்னை இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி இருக்கை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஏகாதிபத்யம் சொல்லக்கடவது; அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அத்விதீயனான தனிநாயகன் என்கிறார். “மூவுலகுக்கு உரிய ஒரு தனிநாயகன்” என்று கீழே கூட்டுவது. “த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்” என்கிறபடியே, “ஸர்வலோக சரண்யாய” என்று, என்னோபாதி பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ என்னும்படியிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, “மூவுலகுக்குரிய கட்டித் தேனை” என்று போக்யதையும் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (முட்டில் இத்யாதி) - ஒரு சில நாள் கடந்தவுடன் தடைபடுதல் இல்லாமல், எல்லையற்ற இனிமை கொண்டவனும், ஒப்பற்றவனும் ஆகிய முதன்மையான தலைவன். அதாவது இவனைத் தலைவன் என்று காண்பித்த பின்னர் அடுத்த விரல் மூலம் அவ்விதம் தலைவன் என்று வேறு யாரையும் காண்பிக்க யாரும் இல்லாதபடி உள்ளவன். நான்முகன் போன்றவர்களையும் முதன்மையானவர்கள் என்று கூறுவதால், அவர்களை வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பதற்காக இவனை “தனி நாயகன்” என்றார். விபீஷணன் வானரர்களை நோக்கி, “இராவணனுடைய தம்பியான இவன் ஆகாசத்தில் வந்தான் என்று கூறுகிறீர்கள். ஆனால், யுத்தகாண்டம் - த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம் - மூன்று லோகங்களும் சரணம் புகத்தக்கவனாகிய இராமன் - என்றுள்ள இராமனைக் குறித்து, இவன் இவ்விதம் அல்லன் என்று உங்களால் கூறமுடியுமோ?”, என்றான். அல்லது “மூவுலகுக்கு உரிய கட்டித் தேனை” என்று சேர்த்து, இவனுடைய இனிமையானது அனைவருக்கும் பொதுவான ஒன்றாகவே உள்ளது என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (கட்டியை) உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற ரஸகநமாயிருக்கை; “ரஸோ வை ஸ:”. (தேனை) - கட்டியின் காடிநயம் தவிர்ந்திருக்கை. (அமுதை) சாவாமல் காப்பதுமாய் விலக்ஷண போக்யமுமாயிருக்கை. (நன்பாலை) அவிலக்ஷணர்க்கும் போக்யமாயிருக்கை. “நன்மை” எங்கும் கூடக்கடவது. (கனியை) கண்டபோதே நுகரலாம்படி பகவபலமாயிருக்கை. (கரும்புதனை) - கைதொட்டு ரஸிப்பிக்கவேண்டும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. ஆக, “ஸர்வ ரஸ” என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் உபமாநமாகப் போராமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிறது; இவருடைய ஷட்ரஸம் இருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (கட்டியை) - உள்ளும் புறமும் வேறுபாடு இன்றி சுவை மிகுந்ததாக உள்ள வெல்லக்கட்டி. தைத்திரீயத்தில் - ரஸோ வை ஸ: - ப்ரஹ்மம் சுவையாகவே உள்ளது - என்றது காணலாம். (தேனை) - வெல்லக்கட்டி என்பதன் கடினத்தன்மை இல்லாமல் இருத்தல். (அமுதை) - இறப்பு உண்டாகாமல் பார்த்துக் கொள்வதும், வேறுபட்ட இனிமை கொண்டதுமாகிய அமிர்தம். (நன்பாலை) - ஞானிகள் அல்லாதவர்களுக்கும் இனிமையாக உள்ளவன். “நன்மை அளித்தல்” என்பதை வெல்லக்கட்டி முதலான அனைத்திலும் சேர்க்கவேண்டும். (கனியை) - கண்டவுடனேயே அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும்படியாக நன்றாகப் பழுத்து நிற்கும் கனி போன்றவன். (கரும்பு தன்னை) - கைதொட்டு ருசியை ஏற்படுத்தவேண்டிய நிலை இன்றி உள்ளவன். ஆகவே தைத்திரீயத்தில் - ஸர்வரஸ: - அனைத்து சுவைகளாகவும் உள்ளவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இதுவரை கூறப்பட்ட பொருள்கள் ஏதும் முழுமையான உவமைகளாக இருப்பதில்லை என்பதால் மீண்டும் அந்த வஸ்துகளையே கூறுகிறார்; இப்படியாக இவருடைய அறுசுவை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (மட்டவிழ் இத்யாதி) மது ஸ்யந்தியா நிற்கிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனை. ஆக ஆச்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. (வணங்கி அவன் திறத்துப்பட்ட பின்னை) வணங்கிக் கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே கிட்டுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம். காலயவந ஜராஸந்தாதிகளைப்போலே படைவீட்டை அடைமதிப்படுத்தி வந்து கிட்டுகையன்றிக்கே முறையிலே அவன் பக்கலிலே அந்வயித்த பின்பு. (இறையாகிலும்) அத்யல்பமாகிலும். (யான்) விஷயாந்தர விமுகனான நான். (என் மனத்துப் பரிவிலனே) “ரஸம் ஹ்யேவாயம்

லப்த்வாநந்தீ பவதி” என்று ஒரு தேவிசேஷத்திலே போனால் பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாவது. இங்கேயிருந்து குறைய அநுபவியா நின்றேன் என்னுமத்தால் வரும் மநோ துக்கமுண்டோ எனக்கு என்கிறார்.

விளக்கம் - (மட்டவிழ் இத்யாதி) - தேன் பெருகி நிற்கின்ற துளசிமாலையைக் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியைக் கொண்டவனை. இதன் மூலம் அனைவராலும் அண்டப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் கூறினார். (வணங்கி அவன் திறத்துப்பட்ட பின்னை) - வணங்கியபடியே சென்று அவனுடைய திருவடிகளை பற்றுவதே அடிமைகளின் ஸ்வரூபம். காலயவனன் மற்றும் ஐராசந்தன் முதலானவர்கள் போன்று இவனுடைய அரண்மனையை முற்றுகையிட்டு வந்து கிட்டுதல் அல்லாமல், தகுந்த முறையில் அவனிடம் சென்று சேர்ந்த பின்னர். (இறையாகிலும்) - மிகவும் சிறிய அளவிலும் கூட. (யான்) - மற்ற விஷயங்கள் எதிலும் விருப்பம் இன்றி உள்ள நான். (என் மனத்துப் பரிவிலனே) - பரிவு என்பது துக்கம். தைத்திரீயத்தில் - ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி - ஆனந்தமே வடிவமான ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த ஆத்மா ஆனந்தம் பெறுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதம் சென்றால் மட்டுமே பூர்ணமான அநுபவம் கிட்டும் என்றுள்ளபோதிலும், அத்தகைய அநுபவமானது எனக்கு இங்கேயே கிட்டுகிறது; இவ்விதம் உள்ள எனக்கு மனம் மூலம் ஏதேனும் துக்கம் ஏற்படுமோ?

3-10-4 பிரிவின்றி வாணனைக் காத்துமென்று அன்று படையொடும் வந்தெதிர்த்த திரிபுரஞ் செற்றவனும் மகனும் பின்னும் அங்கியும் போர்தொலையப் பொருசிறைப் புள்ளைக் கடாவிய மாயனை ஆயனைப் பொற்சக்கரத்து அரியினை அச்சுதனைப் பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே

பொருள் - அநிருத்தனுக்காகத் தானே எழுந்தருளிய அன்று, “வாணாசுரனைத் துன்பம் ஏதும் அடையாமல் நாம் காப்போம்” என்று கூறிக்கொண்டு மிகவும் பெரிய படையுடன் சிவனும், அவனுடைய மகனாகிய ஸுப்ரஹ்மண்யனும், அக்னியும் எதிர்த்து வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும், “இனிமேல் எந்த ஒரு யுத்தத்திற்கும் வரமாட்டோம்”, என்று கூறும்படியாக, வீசுகின்ற சிறகுகள் கொண்ட கருடனை வழிநடத்திய மாயனை, க்ருஷ்ணனாக அவதரித்து நின்றவனை, காண்பதற்கு மிகவும் அழகான சக்கரம் கொண்டு

அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழித்து அடியார்களைக் கைவிடாமல் உள்ளவனைப் பிடித்து நிற்கும் நான், சிறிதளவும் கூட துன்பம் இல்லாதவன் ஆனேன்.

அவதாரிகை - தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்ல ரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப் பற்றினார்களைத் தான் விட்டுக்கொடானென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - மற்ற தேவதைகளைப் பிடித்தபடி நிற்பவர்களுக்கு அவர்கள் தஞ்சம் ஆக மாட்டார்கள் என்பதையும், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைப் பற்றி நிற்பவர்களைத் தான் விட்டுக் கொடுக்கமாட்டான் என்பதையும் உணர்த்திய ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய எனக்கு எந்த ஒரு துக்கமும் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரிவின்றி இத்யாதி) அநிருத்தாழ்வானைப் பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்து விட்டவளவிலே வாணன் ருத்ரன் பக்கலிலே சென்று, “க்ருஷ்ணன் நமக்கு எதிரியாய் வாராநின்றான்” என்று சொன்னவாறே, “தலையில் வைத்த பூ வாடாமல் வருத்தமற வாணனைக் காக்கக்கடவோம்” என்று சொன்னானாயிற்று, க்ருஹத்துக்குள்ளேயிருந்து தந்தாம் சேவகஞ் சொல்லுவாரைப்போலே; இச்சக்கரவர்த்தித்திருமகன் “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்கிறானோ? (அன்று) அநிருத்தாழ்வானைச் சிறையில் வைத்த அன்று. (படையொடும் வந்தெதிர்த்த) “தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்திதம்” என்று அது காண்கைக்கு ஸேநையைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்த. “முண்டனீறன்” இத்யாதி. படை - ஆயுதமென்றுமாம். “பாரவச்யம் ஸமாயாதச் சூலீ” என்று ஆயுதத்தோடே மோஹித்தபடி. தன் வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்ஜலியைக் கொண்டு வந்து கிட்டும் விஷயத்தை இப்படி ஸாயுதனாய் எதிரிடுகைக்கு ஹேதுவென் என்ன. (திரிபுரம் செற்றவனும்) த்ரிபுர தஹநமாகிற அபதாந்தாலே ஸஞ்ஜதாபிமாநனாகையாலே. கடல் கடைகிறபோது எட்டு வடிவு கொண்டு நின்று கடைந்தாற்போலே, த்ரிபுர தஹந ஸமயத்திலே வில்லுக்கு மிடுக்காயும், நாணிக்குத் திண்மையாயும், அம்புக்குக் கூர்மையாயும், தனக்கு அந்தராத்மாவாயும் எதிரிகளைத் தலைசாயும்படி பண்ணி த்ரிபுரத்தை அழித்துக் கொடுத்தான். அதை அறியாதே அஞ்ஞானவர்கள் இத்தை அவன் தலையிலே வைத்துக் கவிபாட, இத்தைத் தானும் கேட்டு “மெய்யிறே” என்று ப்ரமித்து, “அது செய்த நமக்கு இவனை வெல்லத் தட்டென்?” என்று வந்து எதிரிட்டானாயிற்று.

விளக்கம் - (பரிவின்றி இத்யாதி) - அநிருத்தனுக்காக க்ருஷ்ணன் படை எடுத்துச் சென்றபோது வாணாஸூரன் சிவனிடம் சென்று, “க்ருஷ்ணன் நமக்கு எதிரியாக வருகிறான்”, என்றான். அப்போது சிவன், “தலையில் வைக்கப்பட்ட மலர்கள் கூட வாடாமல் உள்ள விதத்தில் வருத்தம் ஏதும் உண்டாகாமல் நாம் வாணனைக் காப்பாற்றுவோம்”, என்றான்; இது வீட்டுற்குள் இருந்தபடி வீரம் பேசுவது போன்று உள்ளது. இராமன் யுத்தகாண்டத்தில் - ஏதத் வ்ரதம் மம - என்னை அண்டியவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பது எனக்கு விரதமே ஆகும் - என்றது போன்று உரைக்கிறானோ? (அன்று) - அநிருத்தனைச் சிறைப்பிடித்த அன்று. (படையொடும் வந்தெதிர்த்த) - தனக்கு வெற்றி உறுதியே ஆகும் என்று எண்ணியபடி அதனை அடைவதற்காக மிகப் பெரிய படையைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்த. திருச்சந்தவிருத்தம் (71) - முண்டனீறன் - என்பது காண்க. படை என்பது ஆயுதத்தையும் குறிப்பதாகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-33-41) - பாரவச்யம் ஸமாயாதச் சூலீ - சூலம் தரித்த சிவன் - என்பதற்கு ஏற்ப வந்த சிவன். இப்படியாக ஆயுதத்துடன் மயக்கத்தில் வந்த சிவன்; இங்கு மயக்கம் என்றால் என்ன? அஞ்ஜலி முத்திரையுடன் வந்து வணங்கத்தக்க விஷயத்தை ஆயுதத்துடன் வந்து எதிர்த்து நின்ற அறியாமையே மயக்கம் ஆகும். ஆனால் இவ்விதம் மயக்கம் உண்டாகக் காரணம் என்ன? (திரிபுறம் செற்றவனும்) - மூன்று புரங்களை எரித்ததன் விளைவாக ஏற்பட்ட செருக்கினைக் கொண்டவன் என்பதால் ஆகும். ஆனால் சிவன் இவ்விதம் எரித்தது என்பது, அவனுடைய அந்தர்யாமியாக ஸர்வேச்வரன் இருப்பதன் விளைவாகவே ஆகும் என்றுள்ளபோது இவ்விதம் சிவன் செருக்கு அடைவது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது எட்டுத்திசைகளையும் தாங்குகின்ற ஆமை போன்ற வடிவம் எடுத்து நின்று கடைந்து கொடுத்தான்; அதே போன்று சிவன் திரிபுரங்களை எரித்துபோது, “தன்னுடைய வில்லுக்கு மிடுக்காகவும், நாணுக்கு உறுதியாகவும், அம்புக்குக் கூர்மையாகவும், தனக்கு அந்தர்யாமியாகவும் நின்று எதிரிகளுடைய தலைகள் வீழும்படியாகத் திரிபுரத்தை அழித்துக் கொடுத்தான்” என்பதை சிவன் அறியவில்லை; இதனை மற்றவர்களும் உணராமல் அந்த வெற்றியைச் சிவனுடைய தலை மீது ஏற்றி வைக்க, அதனை உண்மை என்று சிவனும் மயங்கி, “அது போன்ற வெற்றி பெற்ற நமக்கு இப்போது முன்புள்ள க்ருஷ்ணனை வெல்வதில் என்ன கடினம் உள்ளது?”, என்று வந்து நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் சொல்லிற்றுயிற்று ருத்ரன் தன்னை அபாச்ரயமாகப் பற்றினாரை ஆபத்து வந்தவாரே காட்டிக் கொடுத்து ஓடுமென்னுமிடமும், ஸர்வேச்வரன் தன்னைப் பற்றினாரை எல்லாவளவிலும் ரக்ஷிக்குமென்னுமிடமும். (மகனும்) பிதாவான ருத்ரன் வளர்ந்த பின்பு செய்தவற்றைப் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே செய்து இளமறியாய்ப் பெருமிடுக்கனாய் தேவஸேநாதிபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனும். (பின்னும் அங்கியும்) அவனுக்கு மேலே நாற்பதொன்பது அக்நிகளும். (போர் தொலைய) - போரிலே மாள.

விளக்கம் - ஆக இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? ருத்ரன் தன்னை அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை ஆபத்து ஏற்படும்போது காட்டிக் கொடுத்துவிட்டு ஓடுவான் என்பதும், ஸர்வேச்வரன் தன்னை அண்டியவர்களை எப்போதும் எங்கும் காப்பான் என்பதும் ஆகும். (மகனும்) - தனது தந்தையான ருத்ரன் முதிர்ந்த பின்னர் செய்த திரிபுரம் எரித்தல் முதலானவற்றைப் போன்று, க்ரௌஞ்ச பர்வதத்தை வீழ்த்துதல் போன்றவற்றைத் தகுந்த வயது வருவதற்கு முன்பே செய்து இளங்குட்டியிலேயே மிடுக்கனாக நின்றவனும் தேவர்களின் ஸேநாதிபதியும் ஆகிய ஸுப்ரஹ்மண்யனும். (பின்னும் அங்கியும்) - அவன் அல்லாமல் நாற்பத்து ஒன்பது அக்நிகளும். (போர் தொலைய) - போரிலே தோற்கும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - (பொருசிறைப்புள் இத்யாதி) ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே பொருகிற பக்ஷத்தையுடைய பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆச்சர்யபூதனை. இங்கு ஆச்சர்யமாவது வாணனுடைய கரத்தைக் கழித்து அவனை இறையிலி செய்து, நாட்டுக்குத் தானே நின்றிறையான ஆச்சர்யம். “வாணனாயிரங் கரங்கழித்த ஆதிமால்” இறே. (ஆயனை) அவன் தோற்றது தன் தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே; இவன் வென்றதும் தன்னைத் தாழவிட்டவிடத்திலே. (பொற்சக்கரத்து அரியினை) அநுகூலர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீய திருவாழியை தரித்து சத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனானவனை. “க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம்” தோள்வலி கண்ட பின்னாயிற்று ஸர்வேச்வரன் என்றறிந்தது.

விளக்கம் - (பொருசிறைப்புள் இத்யாதி) - விரோதிகளமீது பொருகிற சிறகுகள் கொண்ட கருடனுடைய கருத்து அறிந்து அவனை நடத்தவல்ல ஆச்சர்யம் பொருந்திய ஸர்வேச்வரன். இங்கு ஆச்சர்யம் என்பது என்ன? வாணனுடைய ஆயிரம் கரங்களையும்

வீழ்த்தி, அவனைக் கப்பம் இல்லாதவனாக்கி, அவன் நாட்டிற்குத் தானே அரசன் என்பது போன்று நின்ற வியப்பு. திருச்சந்தவிருத்தம் (53) - வாணனாயிரங் கரங்கழித்த ஆதிமால் - என்பது காண்க. (ஆயனை) - அவன் தோற்றது தனது தரம் குலையாமல் நின்ற நிலையால் ஆகும்; இவன் வென்றது தனது தரத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டதால் ஆகும். (பொற்சக்கரத்து அரியினை) - தனது அடியார்கள் காண்பதற்கு அழகானதாக உள்ள சக்கரத்தாழ்வானைத் தரித்து, பகைவர்களுக்கு காண்பதற்கு மிகவும் அரியவனாக உள்ளவனை. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-33-41) - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம் - சிவன், “க்ருஷ்ணா! க்ருஷ்ணா! நீண்ட திருக்கரங்கள் கொண்டவனே! புருஷோத்தமனே! உன்னை நான் அறிவேன்”, என்றான் - என்பது காண்க. அவனுடைய தோள்களின் வலிமையைக் கண்ட பின்னரே அவன் ஸர்வேச்வரன் என்று உணர்ந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (அச்சுதனை) ஆச்ரிதரை நமுவவிடாதவனை. ருத்ரன் தன்னை ஆச்ரியித்த வாணனைக் கைகழியவிட்டு ஓடினானிறே. “சடையானோட அடல்வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவன்” இறே இவன். தலைமையாவது வாணனைக் கைம்முதலறுத்துத் தலையழியாமே வைத்த தலைமை. அநிருத்தாழ்வானுக்காக மார்விலே அம்பேற்கையாலே “ஆச்ரிதர்க்குத் தஞ்சம்” என்று விச்வஸிக்கத் தட்டில்லை. (பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே) இவனைப் பற்றின எனக்கு அல்ப துக்கமுமில்லை. “பேரன்” என்றிருக்கையாலே அநிருத்தாழ்வானுக்கு நாலுநாள் சிறையிலிருக்க வேண்டிற்று; “அடியேன்” என்று பற்றின எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை.

விளக்கம் - (அச்சுதனை) - தனது அடியார்களை எப்போதும் நமுவவிடாமம் உள்ளவனை. ருத்ரன் தன்னை அண்டி நின்ற வாணாஸுரனைக் கை விட்டு ஓடினான் அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (5-1-7) - “சடையானோட அடல்வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான். தலைமை என்றால் வாணனுடைய கைம்முதல் அறுத்து, அவன் தலை அழியாமல் வைத்த தலைமை. அநிருத்தனுக்காகத் தனது திருமார்பில் அம்புகளைத் தாங்கி நின்றதால் “இவனே அடியார்களுக்குத் தஞ்சம்” என்று விச்வாலம் கொள்வதில் எந்தத் தடையும் இல்லை. (பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே) - இப்படிப்பட்ட இவனை அண்டி நின்ற எனக்கு எந்தக் குறையும் துக்கமும் சிறிதும் இல்லை. அவனுடைய “பேரன்” என்பதால் அநிருத்தன்

நான்கு நாள்களாவது வாணாஸுரனுடைய சிறையில் இருக்கவேண்டியதாக இருந்தது; ஆனால் “அடியவன்” என்பதால் எனக்கு அதுவும் இல்லை.

3-10-5 இடரின்றியே ஒரு நாளொரு போழ்தில் எல்லாவுலகுங் கழியப்

**படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடனேறத் திண்தேர் கடவிச்
சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகள்
உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றுந் துயரிலனே**

பொருள் - எந்தவிதமான இடரும் இல்லாமல் ஒரு நாளின் ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில், க்ருஷ்ணனை அண்டி நிற்பதால் அனைத்து லோகங்களுக்கும் அப்பாலும் பரந்த புகழை அடைந்த அர்ஜுனனும், புத்திரர்களை இழந்த அந்தணனும் தன்னுடன் ஏறி வரும்படியாக உறுதியாகத் தேரைச் செலுத்தி எல்லையற்ற ஒளி வீசுவதாக உள்ள தனது பரமபதத்தில் தங்கியிருந்த அந்தணனுடைய புத்திரர்களைச் சரீரத்துடன் கொண்டு வந்து கொடுத்த ஸர்வேச்வரனை அண்டி நிற்கும் நான், சிறிதளவும் துயர் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - வைதிக புத்ராநயந்ததை அநுஸந்தித்து, “இவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை” என்கிறார்.

விளக்கம் - அந்தணனுடைய புத்திரர்கள் காரணமாக க்ருஷ்ணன் சென்ற நிகழ்வை எண்ணியபடி, “இப்படிப்பட்ட இவனைப் பற்றி நிற்கும் எனக்கு ஒரு துக்கமும் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இடரின்றியே) ஒரு வருத்தமுமின்றியே, (ஒரு நாள்) ஏகாஹதீக்ஷயான க்ரதுவிலே (ஒரு போழ்தில்) ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திந ஸவநத்துக்கு முன்னே, (எல்லாவுலகும் கழிய) ஆவரண ஸப்தங்களுக்கும் அவ்வருகுபட (பார்புகழ்ப் பார்த்தனும்) “யஸ்ய மந்தரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனையே ஸர்வவித பந்துவுமாகப் பற்றின புகழையுடைய அர்ஜுனனும், (வைதிகனும்) க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே நிரவதிகமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்ராஹ்மணனும் (உடன் ஏற) தன்னோடே கூட ஏற.

விளக்கம் - (இடர் இன்றியே) - எந்தவிதமான பெருமுயற்சியும், அதனால் ஏற்படும் வருத்தமும் இன்றி, (ஒரு நாள்) - ஒரு நாளில் செய்யும் தீசைஷி கொண்ட யாகத்தில். (ஒரு போழ்தில்) - காலையில் செய்ய வேண்டிய யாகத்திற்காண கர்மங்கள் தொடங்கி செய்து முடித்து, நண்பகல் செய்ய வேண்டிய கர்மங்களை இயற்றி முடிப்பதற்கு முன்பாக. (எல்லாவுலகும் கழிய) - ஏழு ஆவரணங்களையும் கடந்து. (பார்புகழ்ப் பார்த்தனும்) - மஹாபாரதம் - யஸ்ய மந்தீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந - நண்பனும், காப்பாற்றுபவனும், மந்தரியும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் யாரிடம் உள்ளானோ - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனையே தனக்கு அனைத்துவிதமான உறவினர்களாகவும் அண்டி நிற்பதால் நிறைந்த புகழ் கொண்ட அர்ஜுனனும், (வைதிகனும்) - க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் எல்லையற்ற ப்ரியம் கொண்ட அந்தணனும். (உடன் ஏற) - தன்னுடன் சேர்ந்து ஏறிக்கொள்ள.

வ்யாக்யானம் - (திண்தேர் கடவி) இவர்களைத் தேரிலே ஏற்றிக்கொண்டு, கார்யாகாரம் குலையாமே, மூலகாரணமான ப்ரக்ருதி பர்யந்தமாகத் தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்தி; பிண்டாவஸ்தையிலும் கடம் அநுவர்த்திக்குமாபோலே. ஒளி - அழகு. (சுடரொளியாய் நின்ற) நிரவதிக தேஜோரூபமாய், ஏகரூபமாய் நின்ற, (தன்னுடைய சோதியில்) தனக்கு அஸாதாரணமான தேசம், தன்னுடைய காந்தி வெள்ளமிட்டாற் போலேயிருக்கை, “அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:” என்கிறபடியே ஆயிரங்கோடி அக்ந்யாதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸை ஓடவைத்து ஒரு தேசமாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கையாலே இவர்களுக்குக் கண் கொண்டு பார்க்க வொண்ணாது. ஆகையாலே தமஸ்ஸளவிலே இவர்களை நிறுத்தி தன்னிலேமாகையாலே தானே போய்ப் புக்கான்; ஜலத்திலே மத்ஸ்யம் உலாவுமாபோலே தேசிகரே புகவேண்டும் நிலமிறே.

விளக்கம் - (திண்தேர் கடவி) - இவர்களைத் தனது தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு, கார்யப் பொருளாக தேரின் உருவம் அழியாமல், மூலகாரணமாக உள்ள ப்ரக்ருதியின் முடிவிலும் தேருக்கு உறுதியை அளித்து நடத்தி; அதாவது மண்குவியலாக உள்ளபோதிலும் மண்குடம் என்னும் சிந்தனை தொடர்வது போன்று ஆகும். ஒளி என்றால் அழகு. (சுடர் ஒளியாய் நின்ற) - எல்லையற்ற தேஜஸ் கொண்டதாக, ஒரே தன்மை கொண்டதாக உள்ள. (தன்னுடைய சோதியில்) - தனக்கே உரித்தான சிறப்பைக் கொண்ட பரமபதம்.

அல்லது ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய தேஜஸ்ஸானது வெள்ளம் போன்று எங்கும் சூழ்ந்து நிற்பதான பரமபதம். மஹாபாரதம் - அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: - சூரியன், சந்த்ரன், அக்னி போன்றவர்களைக் காட்டிலும் கோடி மடங்கு அதிகமான ஒளிவீசும் இடமாகிய விஷ்ணுவின் பரமபதம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆயிரம் கோடி அக்னி மற்றும் ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸை ஒரே இடமாக நிறுத்தி வைத்தது போன்று உள்ளதால், அர்ஜுனனாலும் அந்தணனாலும் கண்கள் கொண்டு காண இயலாதபடி உள்ளது. ஆகவே ப்ரக்ருதியின் எல்லையில் இவர்களை நிறுத்திவிட்டு, தனது இடமாக உள்ளதால், தானே சென்றான். நீரில் மீன்கள் மட்டுமே செல்லமுடியும் என்பது போன்று, ஞானம் உள்ளவர்கள் மட்டுமே செல்லக்கூடிய இடமாகும்.

வ்யாக்யானம் - (வைதிகன் பிள்ளைகளை) ப்ராஹ்மண புத்ரர்களை. (உடலொடும் இத்யாதி) கொண்டு போகிறபோதைப் படியில் ஒன்றுங் குறையாதபடி கொண்டு வந்து கொடுத்தானாயிற்று, காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசமாகையாலே. (உடலொடும் இத்யாதி) பூசின மஞ்சளும், உடுத்தின பட்டும், இட்ட சவடிப்பூணூலும், இட்ட காதுபணிகளுமான ஒப்பணையில் ஒன்றுக்குறையாதபடி கொண்டு வந்து கொடுத்தவனை என்றுமாம். “பிறக்கப் பிறக்கக் கொண்டு போனார்களாகில், இப்போது இவையெல்லாம் உண்டோ?”, என்று பட்டரைக் கேட்க; “ருஷி புத்ரர்களாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர் காணும்” என்று அருளிச்செய்தார். (பற்றி இத்யாதி) ஸமுத்ரத்திலே நீரை ஸஹ்யத்திலே ஏற்றுமதுவே வருத்தமுள்ளது, ஸஹ்யத்தில் நீரை ஸமுத்ரத்திலே கொண்டுவருமன்று ஒரு வருத்தமில்லையே; அப்படியே அங்குப் புக்காரை இங்கே மீட்கையாகிறது அவன் திருவுள்ளத்தோடு சேரது; இங்குள்ளாரை அங்கே கொண்டு போகையாயிற்று அவன் திருவுள்ளத்திற் பொருந்துவது.

விளக்கம் - (வைதிகன் பிள்ளைகளை) - அந்தணனுடைய புத்திரர்களை. (உடலொடும் இத்யாதி) - கொண்டு வந்து தந்தபோது, எதுவும் குறையாதவிதத்தில் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்; அதாவது காலத்தின் காரணமாக மாறுபாடு ஏதும் உண்டாகாத இடம் என்பதால் ஆகும். (உடலொடும் இத்யாதி) - அந்தப் புத்திரர்கள் பூசிக்கொண்ட மஞ்சளும், உடுத்தியிருந்த பட்டாடையும், பொன்னால் செய்யப்பட்ட பூணூலும், காது கடுக்கன்களும் என்றுள்ள பலவும் கலையாதபடி கொண்டு வந்தான் என்றும் கூறலாம். இதனைக் கேட்ட ஒருவர் ஸ்வாமி பராசரபட்டரிடம், “இந்தக் குழந்தைகள் பிறந்தவுடனேயே அவற்றைக்

கொண்டு சென்றனர் என்றுள்ளபோது, இது போன்ற ஆபரணங்கள் எவ்விதம் உள்ளன?”, என்றார்; இதற்குப் பட்டர், “ரிஷியின் புத்திரர்கள் என்பதால் பிறக்கும்போது அவற்றுடனேயே பிறப்பார்கள்” என்றார். (பற்றி) - ஸமுத்ரத்தில் உள்ள நீரை ஒரு மலை மீது கொண்டு செல்வதில் சிரமம் இருக்கலாம்; ஆனால் மலையில் உள்ள நீரை ஸமுத்ரத்திற்குக் கொண்டு வருவதில் எந்த சிரமமும் இருக்காது அல்லவோ? அதே போன்று, அங்கு உள்ளவர்களை இங்கு கொண்டு வருதல் என்பது, அவன் திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந்தாத ஒன்றாகும்; ஆனால் இங்கு உள்ளவர்களை அங்கு கொண்டு சேர்த்தல் என்பது பொருத்தமானதே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - புத்ரார்த்தியானவளவன்றியே ஸ்வரூபாநுரூபமாக அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தின செயலை ஆசைப்பட்ட எனக்கு ஒரு துக்கமுண்டோ என்கிறார். கர்மஸம்பந்தமற்றுப் போகாமையாலேயாயிற்று இவர்களுக்கு மீளவேண்டிற்று. கர்மஸம்பந்தமற்றார் போகக்கடவ தேசத்திலே இவர்கள் போனபடி என் பின்னை? என்னில், நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யம் காட்டுகைக்காக இவர்களை அங்கே அழைப்பித்தார்களாயிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, “இந்நின்ற நீர்மை இனியா முறாமை” என்று தொடங்கி, “மங்கவொட்டு” என்று மடி பிடித்துக் கூப்பிடும்படி ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பிறந்தும், “காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்” என்றும், “மண் திணி ஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள்விசும்புங் கழியப் பெரிதால்” என்றும், “அதனிற் பெரிய என்னவா” என்றும் இப்படி பகவத் விஷயத்திலே கண்ணழிவற்ற பக்தி விளைந்து போக ஆசைப்படுகிற எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் அவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் பொருந்தாத செயலை ஏன் செய்தான் என்றால், அந்தணனின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாகவே ஆகும். ஆனால் இது போன்று புத்திர சோகம் என்பதன் காரணமாக அவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்காத ஒன்றைச் செய்யாமல், எனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்கும்விதமாக அவனுடைய திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந்துகின்ற செயலை விரும்பும் எனக்கு ஏதும் துக்கம் ஏற்படுமோ என்கிறார். கர்மஸம்பந்தம் விலகாமல் இருந்ததால் அந்தப் புத்திரர்களுக்கு இங்கு மீண்டும் வருதல் என்பது ஏற்பட்டது; ஆனால் கர்மஸம்பந்தம் இல்லாதவர்கள் மட்டுமே, செல்லக் கூடிய இடத்திற்கு இவர்கள் எவ்விதம் சென்றனர்? அங்கிருந்த பிராட்டிமார்கள் க்ருஷ்ணனைக் காணவேண்டும் என்ற விருப்பம் கொண்டு, தங்களுடைய சுதந்திரத்தை

வெளிப்படுத்தியதால் இவ்விதம் சென்றனர். அல்லது திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-7-10) - மங்கவொட்டு - என்று மடியைப் பிடித்து அழைக்கும்படியாக ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பிறந்தாலும், திருவாய்மொழி (7-3-6) - காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-8) - மண் திணி ஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள்விசும்புங் கழியப் பெரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-10) - அதனிற் பெரிய என்னவா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவத்விஷயத்தில் எத்தகைய அழிதலும் இல்லாத பக்தி விளைந்து பேற்றை எண்ணும் எனக்கு எந்தத் துக்கமும் இல்லை என்கிறார்.

3-10-6 துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்ற வண்ணம் நிற்கவே

துயரின் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண் காண வந்து

துயரங்கள் செய்து தன் தெய்வ நிலையுலகில் புகவுய்க்குமம்மான்

துயரமில்சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யான் ஓர் துன்பமில்லே

பொருள் - இந்த உலகத்துடன் ஸம்பந்தம் இல்லாததால் எந்தவிதமான துக்கமும் இல்லாதபடி அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளதும், எல்லையற்ற தேஜஸ் வடிவமாக உள்ளதும் ஆகிய தனக்கே உரியதான திவ்யமங்கள திருமேனியானது பரமபதத்தில் உள்ளபோதிலும், துக்கத்திலேயே உழன்றபடி உள்ளதான மனிதப்பிறவியில் தோன்றி, இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதான தனது திருமேனியை மனிதர்களுடைய கண்கள் மூலம் காணலாம்படியாக இங்கு இவர்களுக்கு அருகில் வந்து, தனது ரூபம் மற்றும் குணங்கள் போன்றவற்றாலும், தன்னை அண்டியவர்கள் மற்றும் அண்டாதவர்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி அனைவரையும் ஈடுபடுத்தி, தேர் ஓட்டுதல் மற்றும் தூது செல்லுதல் போன்ற தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்தாலும் தனது திவ்யமான நிலை இந்த உலகில் வெளிப்படும்படியாகச் செய்து, தனது மேன்மையை அறியாத இந்த உலகத்தில் நிலைநிறுத்தும்படியாகச் சென்று, அனைத்தையும் ஆள்பவனாக, தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவனாக, வியக்கவைக்கும் குணங்கள் கொண்டவனாக உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய புகழ் அனைத்தையும் அனுபவிக்கப் பெற்ற நான், எந்தவிதமான துன்பமும் இல்லாதவன் ஆவேன்.

அவதாரிகை - தன்னுடைய அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை இதர ஸாஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ணகுணங்களை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு துக்க கந்தமல்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - “தனது தெய்வீகமான திருமேனியைத் தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸம்ஸாரிகளுடைய கண்களால் காண்பதற்காக ஏற்ப வந்து நின்ற க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு, துக்கத்தின் வாசனை கூட இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (துயரில் இத்யாதி) ஹேயப்ரத்யநீகமாய், சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமாய், பிறர்க்கு உள்ளதொன்றன்றிக்கே தனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹமானது, (நின்ற வண்ணம் நிற்கவே) அங்கிருக்கும்படியில் ஒன்றுங்குறையாமே விளக்கிற் கொளுத்திய விளக்குப்போலே அங்கு நின்ற வண்ணம் இங்கு நிற்க. “ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிமதிஷ்டாய” இறே. (துயரில் இத்யாதி) துக்க ஸாகரத்திலே அழுந்தாநின்றள்ள மநுஷ்யருடைய ஜந்மங்களிலே ஆவிர்பவித்து. “தேவகி பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம்” என்கிறபடியே வந்து தோற்றி.

விளக்கம் - (துயரில் இத்யாதி) - தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், சுத்த ஸத்வமாக உள்ளதால் தேஜஸ் நிறைந்ததாகவும், தனக்கு மேல் ஏதும் இல்லாதது மட்டும் அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு இருப்பது என்பது அல்லாமல் தனக்கு மட்டுமே உள்ளதும் ஆகிய சிறப்பான திருமேனியானது. (நின்ற வண்ணம் நிற்கவே) - பரமபதத்தில் இருந்தபடியே. அதாவது அங்கு இருக்கின்ற நிலையில் எந்தவிதத்திலும் குறையாமல், விளக்கு கொண்டு ஏற்றப்பட்ட மற்றொரு விளக்கு போன்று, அங்கிருப்பது போன்றே இங்கும் இருந்து. கீதை (4-6) - ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் அதிஷ்டாய: - என்னுடைய ப்ரக்ருதியை என் வசப்படுத்தி - என்பது காண்க. (துயரில் இத்யாதி) - துக்கம் என்ற பெருங்கடலில் ஆழமாக நின்றபடி உள்ள மனிதப்பிறவியில் வெளிப்பட்டு. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-2) - தேவகி பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம் - தேவகி என்னும் கிழக்குத்திசையில் வெளிப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப தோன்றி.

வ்யாக்யானம் - (கண் காண வந்து) மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமன்றியே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்தா தர்சந விஷயமான தன்னை மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாக்கி, (துயரங்கள் செய்து) அநுகூலரை அழகாலே நோவுபடுத்தியும் ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தால் நோவுபடுத்தியும். “க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா ப்ருதுலோசந: மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கதஸ் ஸ்வம் ஸ்தாநமுத்தமம்” ப்ரதிகூலரை முட்கோலாலே சாடியும், அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே சாடியும் போனபடி. “இணைக் கூற்றங்கொலோ” என்னும்படியிறே கண்ணற்று நலியும்படி.

விளக்கம் - (கண் காண வந்து) - மனிதர்களுடைய சாதாரண கண்களால் காண இயலாதபடி உள்ளதும், நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் காணலாம்படி உள்ளதும் ஆகிய தன்னை, சாதாரண கண்களால் காணலாம்படிச் செய்து. (துயரங்கள் செய்து) - தனது அடியார்களைத் தனது வடிவழகு மூலம் துயரம் அடையும்படிச் செய்து. மஹாபாரதம் மௌஸலபர்வம் - க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா ப்ருதுலோசந: மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கதஸ் ஸ்வம் ஸ்தாநமுத்தமம் - நீண்ட அழகான திருக்கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன் இந்தப் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்து, அனைத்து லோகங்களையும் மயக்கும்படிச் செய்து, தனது உயர்ந்த இடத்தை அடைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப விரோதிகளை முள் நிறைந்த கோல் கொண்டு விரட்டியும், அடியார்களைத் தனது அழகான திருக்கண்கள் கொண்டு வீழ்த்தியும் செய்தான். திருவாய்மொழி (7-7-1) - இணைக் கூற்றங்கொலோ - என்பதற்கு ஏற்ப திருக்கண்களின் அழகு கொண்டு தயை இன்றி வீழ்த்துகிறான்.

வ்யாக்யானம் - (தன் தெய்வநிலை) தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான ஸ்வாபாவத்தை. (உலகில்) இதுக்கிட்டுப் பிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே. (புக உய்க்கும்) ப்ரவேசிப்பிக்கும் (அம்மான்) அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தன் படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. பரமபதத்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபாவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தது, அங்குள்ளாரோடு உள்ள ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கையாலே. தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணித் தன் படியைத் தெரிவித்து இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக் கொண்டவன் என்றுமாம். (துயரமில் சீர்க்கண்ணன்) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். (மாயன்) ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன். (புகழ் துற்ற யான்) அவனுடைய கல்யாண

குணங்களை நெருங்க புஜிக்கப் பெற்ற நான். (ஓர் துன்பமில்லனே) அவன் தன் அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் கொண்டு இவ்வுடம்போடே அணையலாம்படி கிட்டுவானாயிற்ற பின்பு, நான் இச்சரீரத்தை விட்டு அங்கே போய் அவ்வுடம்போடே அணைவேன் என்றால், எனக்கு அவன் அருமைப்படுத்துமோ?

விளக்கம் - (தன் தெய்வநிலை) - இந்த உலகின் ஸம்பந்தம் இல்லாதபடியான தனது தன்மையை. (உலகில்) - இதற்கு ஸம்பந்தம் இன்றியுள்ள ஸம்ஸாரத்தில், (புக உய்க்கும்) - புகும்படியாக. (அம்மான்) - அவர்கள் விரும்பாமல் இருந்தாலும், விரும்பினாலும் ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தனது தன்மையை வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்று அவனுக்குள்ள ஸம்பந்தம் கூறுகிறார். பரமபதத்தில் மட்டுமே வெளிப்படும் அவன் தன்மைகளை இங்கும் வெளிப்படும்படிச் செய்தது ஏனென்றால், அங்கு உள்ளவர்களுடன் இருக்கின்ற ஸம்பந்தமானது இங்கு உள்ளவர்களுடனும் உள்ளதால் ஆகும். தூது செல்லுதல், தேர் ஓட்டுதல் போன்ற தாழ்ந்த செயல்கள் மூலம் தனது இயல்பைத் தெரிவித்து, இந்தச் செயல்கள் மூலம் அனைவரையும் அடிமைப்படுத்தினான். (துயரமில் சீர்க்கண்ணன்) - தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த க்ருஷ்ணன். (மாயன்) - வியக்கவைக்கும் குணங்களையும் செயல்களையும் கொண்டவன். (புகழ் துற்ற யான்) - அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நெருக்கமாக நின்று அனுபவிக்கப் பெற்ற நான். (ஓர் துன்பம் இலனே) - அவன் தன்னுடைய திவ்யமங்கள திருமேனி கொண்டு என்னை இந்தச் சரீரத்துடன் சேர்த்து அனைத்துக் கொள்ளலாம்படியான நிலை உள்ளது; இவ்விதம் உள்ளபோது, இந்தச் சரீரத்தை விட்டு அங்கு சென்று, அங்கு கிட்டுகின்ற சரீரத்துடன் அனைத்துக்கொள்வேன் என்று கூறினால் எனக்கு அவன் கிட்டாமல் போவானோ?

3-10-7 துன்பமு மின்பமுமாகிய செய்வினையாய் உலகங்களுமாய்

இன்பமில் வெந்நரகாகி இனிய நல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்

மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபல மாய மயக்குக்களால்

இன்புறுமில் வினையாட்டுடையானைப் பெற்று ஏதுமல்லலிலனே

பொருள் - இன்பதுன்பங்கள் ஏற்படும்படியாகச் சேதநனால் செய்யப்பட்ட பாப வடிவமாகவும் புண்ணிய வடிவமாகவும் உள்ள கர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், இவற்றை

இயற்றுவதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ள அனைத்து லோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், இத்தகைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பலனாகவும் இன்பம் என்பது சிறிதும் இல்லாததும் ஆகிய கொடிய நரகத்திற்கு நிர்வாஹகனாய், இன்பம் அளிக்கவல்ல இனிமையான பொருள்கள் பலவும் நிறைந்ததான ஸ்வர்க்கத்திற்கும் நிர்வாஹகனாய், நிலையான ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ப்ராணிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், குணங்களிலும் புத்தியிலும் விருப்பங்களிலும் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக எல்லையற்றதாக உள்ள மாயை பலவும் கொண்டு இந்தச் சேதநர்களை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியபடி உள்ளவனாய், இப்படியாகப் பல லீலைகள் கொண்டவனை நான் உள்ளபடி அடைந்து, கர்மவசப்பட்ட இந்த ஸம்ஸாரத்தின் துன்பங்கள் ஏதும் அடையாதவன் ஆனேன்.

அவதாரிகை - அகர்மவச்யனாகையாலே ஈச்வரனுக்கு இவ்விபூதியிலுள்ளது லீலா ரஸ மாத்ரமாகையாலே, அதை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவச்யதையுமில்லை; இந்த லீலாவிபூதியில் அந்தர்பவிக்கவும் வேண்டா என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரன் கர்மங்களுக்குக்கட்டுப்பட்டவன் அல்லன்; ஆகவே அவனுக்கு இந்தப் பூமியின் லீலாரஸம் மட்டுமே உள்ளது. அதனையே எண்ணியபடி உள்ள நானும் கர்மங்களுக்குக் கட்டுப்படவேண்டாம்; ஆகவே இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இனி மீண்டும் தோன்றவும் அவசியம் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (துன்பம் இத்யாதி) ஸுகதுக்கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாப ரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். (உலகங்களுமாய்) இவற்றை ஆர்ஜிக்கும் பூமியைச் சொல்லுதல், போக பூமியைச் சொல்லுதல். (இன்பமில் வெந்நரகாகி) ஸுகலேசமின்றிக்கேயிருக்கிற நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். (இனிய நல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்) நரகத்திற்காட்டில் அல்பஸுகத்தையுடைத்தான ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய். “உலகங்களுமாய்” என்ற இடம் ஆர்ஜந பூமியைச் சொல்லிற்றாகில், இவை போக பூமிகளாகிறன; அன்றிக்கே, அங்கே போக பூமியைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு ஸுகதுக்க மாத்ரங்களிலேயாகிறது.

விளக்கம் - (துன்பம் இத்யாதி) - இன்பதுன்பங்களுக்குக் காரணமான புண்ணிய பாப ரூபமாக உள்ள கர்மங்களுக்கு எஜமானனாக. (உலகங்களுமாய்) - இவற்றை அடைவதற்கான இந்த உலகங்களைக் கூறினார். அல்லது இன்பம் அளிக்கவல்ல பூமியைக் கூறினார் எனலாம். (இன்பமில் வெந்நரகாகி) - இன்பம் என்பது சிறிதளவும் இல்லாதபடி உள்ள நரகத்தின் எஜமானனாக. (இனிய நல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்) - நரகத்தைக் காட்டிலும் சிறிதளவு மட்டுமே இன்பம் அளிக்கவல்ல ஸ்வர்க்கத்தின் எஜமானனாக; இன்பம் மட்டுமே நிறைந்துள்ள ஸ்வர்க்கத்தை “சிறிதளவு மட்டுமே இன்பம்” என்று கூறுவது ஏனென்றால், முழுசுடிக்களுக்கு அதன் மீது நாட்டம் ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காக ஆகும். “உலகங்களுமாய்” என்பதற்கு “புண்ணிய பாபங்கள் அடைகின்ற உலகம்” என்று பொருள் கொண்டால், நரகமும் ஸ்வர்க்களும் அனுபவிக்க வேண்டிய இடங்கள் என்றாகின்றன; மாறாக, “உலகங்களுமாய்” என்பதற்கு, “அனுபவிக்க வேண்டிய இடம்” என்று பொருள் கொண்டால், நரகம் மற்றும் ஸ்வர்க்கம் ஆகியவை இன்பதுன்பங்களை குறிப்பதாகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (மன் பல் உயிர்களுமாகி) கர்ம கர்த்தாக்களும் தத் பலபோக்தாக்களுமாய், நித்யராய், அஸங்க்யாதரான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். (பல பல இத்யாதி) அஸங்க்யேயமான ப்ரக்ருதி விகாரமுகத்தாலுண்டான சேதநருடைய மதி விப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளையுடையவனைப் பெற்று. ஸர்வ ஸுஹ்ருத்தாய்ப் பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு தன்னையகன்று சேதநர் துக்கப்படுகிற இது ப்ரீதி ஹேதுவாகிறபடி எங்ஙனே என்னில்; இவற்றைத் தன் தையாலே ரசஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும் இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்ய ஹேதுவாய், அவ்வழியாலே லீலா ரஸ ஸாதநமாய்விட்டது; இதுக்கு நேர்கொடு நேரே தாத்பர்யம் இது. கொடுத்த சைதந்யந்தான் பொதுவாய் ருசி பேதத்தாலே வழிவிலங்கிப்போய் அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைக் கண்டு, “நாம் ஒன்றை நினைத்துச் செய்ய, இவை ஒன்றைச் சூழ்த்துக் கொண்டபடி கண்டாயே” என்று பிராட்டி முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம் பண்ண, அது கோல்விழுக்காட்டாலே லீலாரஸமாய்த் தலைக்கட்டும்.

விளக்கம் - (மன் பல் உயிர்களுமாகி) - கர்மங்களைச் செய்பவர்கள், அவற்றின் பலன்களை அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள், எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள், எண்ணற்று உள்ளவர்கள் ஆகிய ஜீவாத்மாக்களை நியமித்தபடி உள்ளவனாக. (பல பல

இத்யாதி) - ப்ரக்ருதியின் எண்ணற்ற மாற்றங்களால் சேதநர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற மதிமயக்கங்களால் மகிழ்வு ஏற்படுவதற்கு ஏற்றபடியான லீலைகளைச் செய்தபடி உள்ளவனை அடைந்து. ஆனால், அனைவருக்கும் நன்மையை மட்டும் செய்பவனும், மிகுந்த கருணை நிறைந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு, தன்னை விட்டு அகன்று சென்ற சேதநர்கள் துக்கப்படுதல் என்னும் நிலையானது எவ்விதம் மகிழ்வு ஏற்படக் காரணமாக இருக்கமுடியும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவர்களை இந்த நிலையிலிருந்து அவன் காப்பாற்ற எண்ணுகிறான்; ஆனால் அவனுடைய இந்தச் செயலானது இவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லாத ஒன்றாகிறது; இவர்களுடைய இந்த நிலைப்பாடானது அவனுக்கு நகைத்தக்கதாக உள்ளது; இதன் விளைவாகவே இந்த நிலையானது அவனுடைய லீலாரஸத்திற்குக் காரணமாகிறது. இவ்விதம் கூறியதன் நேரடியான கருத்து இதுவே ஆகும். தன்னை அறிவதற்காக இவர்களுக்கு அவன் அளித்த ஞானம் என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானதாகவே உள்ளபோது, ருசியில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாக, தன்னை விட்டு அகன்று சென்று, தங்களுக்குத் தீமையை வரவழைத்துக் கொள்வதை ஸர்வேச்வரன் பார்க்கிறான்; அப்போது அப்போது அவன், “நாம் ஒன்றை எண்ணிச் செய்ய, இவர்கள் தங்களுக்கு வேறு ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொள்வதை நீ கண்டாயா?”, என்று பெரியபிராட்டியின் திருமுகத்தை நோக்கிப் புன்முறுவலுடன் கூறுகிறான்; சேதநர்கள் இதனை உணராத காரணத்தால் இது லீலா ரஸமாக முடிகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (ஏதும் அல்லலிலனே) அவனுடைய அகர்மவச்யதையை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவச்யதை இல்லை; ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை அவனுடைய லீலையாக அநுஸந்தித்த எனக்கு லீலாவிபூத்யந்வயமாகிற துக்கமில்லை என்கிறார். “ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா | இதி மாம் யோபிஜாநாதி கர்மபிர் நஸபத்யதே”, “மம மாயா துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே” என்றும் இப்படி நம்மை அறிந்தவன் கர்மங்களால் பந்திக்கப்பட மாட்டானென்றும்; நான் பந்தித்த பந்தத்தை யாவனொருவன் என்னையே கால்கட்டி அவிழ்க்கப் பார்க்கிறான், அவன் இத்தகைக் கடக்குமென்றும் அவன் சொல்லி வைத்தபடியே, அவன் தன்னையே பற்றி விடுவித்துக் கொள்ள இருக்கிற எனக்கு ஒரு க்லேசமில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - (ஏதும் அல்லலிலனே) “அவன் கர்மவசப்படாதவன்” என்று எண்ணியபடி உள்ளதால் எனக்கும் கர்மவசப்படுதல் என்பது இல்லை; ஜகத் ஸ்ருஷ்டி போன்றவற்றை அவனுடைய லீலைகளாகவே எண்ணுவதால், எனக்கு இந்த உலகத்துடன் சேர்ந்திருப்பதன் விளைவாக துக்கம் ஏதும் இல்லை. கீதை (4-14) - ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா | இதி மாம் யோபிஜாநாதி கர்மபிர் நஸபத்யதே - கர்மங்களுடைய பலன்களில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை, எனவே என்னைக் கர்மங்கள் ஒட்டுவதில்லை; என்னைக் குறித்து இவ்விதம் யார் அறிகிறானோ அவனைக் கர்மங்கள் பந்தப்படுத்துவதில்லை - என்றும், கீதை (7-14) - மம மாயா துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே - எனது மாயை என்பது கடப்பதற்கு மிகவும் அரியதாகும். யார் என்னையே புகலிடமாகக் கொள்கிறார்களோ அவர்கள் இதனை எளிதாகக் கடக்கிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவ்விதம் என்னை அறிந்தவன் கர்மங்களால் பந்தப்படுவதில்லை. நான் உண்டாக்கி வைத்த பந்தத்தை, என்னை அண்டி நின்று அவிழ்க்க முயலும் ஒருவன், அதனைக் கடக்கிறான்”, என்று பகவானே உரைத்தபடி, அவனை மட்டுமே பற்றி நின்று பந்தங்களை விடுவித்துக் கொள்ள முயலும் எனக்கு எந்தத் துன்பமும் இல்லை என்கிறார்.

3-10-8 அல்லலி லின்பமளவிறந்து எங்குமழகமர் சூழொளியன்

அல்லிமலர் மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்

எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஹிதே கொண்டு எல்லாக் கருமங்களுஞ் செய்

எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானோர் துக்கமில்லனே

பொருள் - துன்பம் ஏதும் இல்லாத ஆனந்தத்திற்கு அளவு இல்லாமல் அனைத்து இடங்களிலும் நிறைந்துள்ள அழகுடன் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கும் ஒளி கொண்டவனாகவும், அழகான தாமரைமலரில் வீற்றுள்ள பெரியபிராட்டியின் சேர்க்கை காரணமாக ஏற்பட்ட ஆனந்தங்களைக் கொண்டவனாகவும், அனைத்திற்கும் நிர்வாஹகனாகவும், எல்லையற்ற ஞானம் கொண்டவனாகவும், எதனையும் எதிர்பாராத அந்த ஞானத்தைக் கொண்டு அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய இந்த ஜகத்தைத் தனது ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே நிர்வாகம் செய்வனாகவும், எல்லையற்ற வியக்க வைக்கும் லீலைகள் கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைப் பிடித்த நான், எந்தத் துக்கமும் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - நித்யவியூதியை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற மேன்மையையுடையவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - நித்யவியூதியை எப்போதும் அநுபவித்தபடி உள்ள மேன்மை கொண்ட அவன், இந்த உலகினைக் காப்பாற்றும் நீர்மையை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ள எனக்கு, ஒரு துக்கமும் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அல்லல் இத்யாதி) ஸ்வர்க்காதிகளிற்போலே துக்கமிச்ரமாய்ப் பரிச்சிந்நமாயிராதே, துக்க கந்த ரஹிதமாய், ஸுகைகதாநமாய், அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தையுடையவன். (எங்கும் அழகமர்) த்ரிபாத் விபூதியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியையுடையவன். (சூழொளியன்) அழகென்று அவயவ சோபையாய், சூழொளியென்று ஸமுதாய சோபையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, (எங்குமழகமர்) பாதாதிகேசம் அவயவங்களைத் தனித்துப் பார்த்தால், “இங்கே அழகு குடிகொண்டது, இங்கே அழகு குடிகொண்டது” என்னும்படி, பாதாதி கேசம் பழிப்பற்று. (சூழொளியன்) த்ரிபாத் விபூதியடங்கலும் காந்தி பூரத்தாலே வெள்ளமிடா நிற்குமாயிற்று. லாவண்யமானது எங்குமொக்க வ்யாபித்து அலையெறியும்படியாயிருக்கை.

விளக்கம் - (அல்லல் இத்யாதி) - ஸ்வர்கம் முதலானவை போன்று இன்பமும் துன்பமும் கலந்ததாக இல்லாமல், எல்லையுடன் கூடியதாக இல்லாமல், இன்பம் மட்டுமே கொண்டதாக, எல்லையற்றதாக உள்ள ஆனந்தம் கொண்டவன். (எங்கும் அழகமர்) - இங்கு மூன்றுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளப்படலாம். முதலாவதாக, அழகு என்பது தேஜஸ் என்ற பொருளில் கொள்ளப்படுகிறது; அப்போது, மூன்று பாதங்கள் கொண்டதாக அனைத்து விபூதிகளிலும் நிறைந்து நிற்கும் காந்தியைக் கொண்டவன். (சூழ் ஒளியன்) - அடுத்து இரண்டாவது அர்த்தத்தில் அழகு என்பது திருமேனியின் அழகு என்று கொள்ளப்படலாம்; இங்கு “சூழ் ஒளி” என்பது, அனைத்து அவயவங்களும் சேர்ந்து பொருந்தி நிற்கும் அழகு என்று பொருள். அடுத்து மூன்றாவது அர்த்தம் கூறப்படுகிறது. அல்லது, (எங்கும் அழகமர்) - திருவடி தொடங்கி திருமுடி முடிய உள்ள ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் தனித்தனியாக நோக்கினால், “இங்கே அழகு குடி கொண்டுள்ளது;

அல்ல, இங்கே அழகு பொருந்தியுள்ளது” மாற்றி மாற்றிக் கூறலாம்படி, ஒன்றை ஒன்று பழித்து உரைக்கும்படியாக உள்ள அவயவங்கள். (சூழ் ஒளியன்) - மூன்று பாதங்களால் நிரப்பப்பட்ட அனைத்தும் இவனுடைய காந்தியால் நிறைந்து நின்றன. லாவண்யம் என்பது அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று பரவி நிற்கும் நிலை.

வ்யாக்யானம் - (அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி) இவ்வழகு காட்டிலெறித்த நிலாவாகாதபடி நெஞ்சோடே அநுபவிப்பாரைச் சொல்லுகிறது. புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவு கொண்டிருக்கிறாப்போலே நிரதிசய போக்யையான பெரியபிராட்டியாரோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலே பிறந்த ஆச்சர்யமான மயக்கத்தையுடையனான ஸர்வேச்வரன். மயக்குக்கள் - ஆநந்தங்கள், மயங்கல் - கூடலும், கலத்தலும். (ஆகியும் நிற்கும்) தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்கு மேல் ஸ்ரீய:பதித்வத்தால் வந்த ஆநந்தத்தை யுடையனாயிருக்கும். (அம்மான்) ஆநந்தமயனாய் ஸ்ரீய:பதியாமவனிநே ஸர்வேச்வரன். (எல்லையில் ஞானத்தன்) “மநஸ்வீ” என்னுமாபோலே, ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கும், ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை உடையவன். (ஞானமஃதே கொண்டு இத்யாதி) தானும் அவளுமான சேர்த்தியிற் பிறந்த வெளிச்சிறப்பே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான ஸாதநமாகக் கொண்டு இக்கார்ய ஜாதத்தையெல்லாம் உண்டாக்குமாயிற்று. “யஸ்யா வீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தேகிலம்” என்றானிநே. இம்முகத்தாலேயிநே “பஹுஸ்யாம்” என்பது. அல்லாதார்க்கடைய விஷயங்களோட்டைச் சேர்த்தி ஜ்ஞாந ஹாநியையும், பல ஹாநியையும், ரூப ஹாநியையும் பண்ணுவிக்கும் இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி) - இத்தகைய அழகானது காட்டில் வீசுகின்ற நிலவின் ஒளி போன்று பயனற்றுப் போகாமல், நெஞ்சுடன் சேர்த்து அதனை அநுபவிப்பவரைக் கூறுகிறார். மலரின் பரிமளம் என்பதே ஒரு வடிவம் கொண்டது போன்று எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட பெரியபிராட்டியின் சேர்க்கை காரணமாகப் பிறந்த வியக்கவைக்கும் மயக்கம் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். மயக்குகள் என்றால் ஆனந்தங்கள் என்று பொருள். மயக்கம் என்பது சேர்தலும், கலத்தலும். (ஆகியும் நிற்கும்) - தனது ஆனந்தத்திற்கும் மேலே, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளதால் வந்த ஆனந்தம் கொண்டவனாக உள்ளான். (அம்மான்) - ஆனந்தமயனாக, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளவன் அல்லவோ ஸர்வேச்வரன். (எல்லையில் ஞானத்தன்) - இராமாயணம்

பாலகாண்டம் - மநஸ்வீ - அவளிடம் செல்லும் திருவுள்ளம் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவளுடன் சேர்ந்துள்ளபோதிலும், யானைக்குக் குதிரை ஒப்பாகாதவிதத்தில், அவளுடைய ஞானத்தைக் காட்டில் அதிகமான ஞானம் கொண்டவன். (ஞானமஃதே கொண்டு இத்யாதி) - தானும் அவளுமாகச் சேர்ந்து நிற்கும் சேர்த்தி மூலம் பிறந்ததான சிறப்பு என்பதை மட்டுமே வைத்தபடி, வேறு எந்த ஒரு துணையும் இன்றி, இங்குள்ள கார்யப்பொருள்கள் அனைத்தையும் படைக்கிறான். ஸ்ரீஸ்துதி - யஸ்யா வீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தேகிலம் - யார் ஒருவளுடைய திருமுகத்தை நோக்கியபடி நின்று, அந்தத் திருமுகத்தின் குறிப்பறிந்து, படைத்தல் முதலான அனைத்தையும் செய்கிறானோ - என்பது காண்க. இத்தகைய அவளுடைய திருமுகம் காரணமாக அல்லவோ தைத்திரீயத்தில் - பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன் - என்று ஸங்கல்பித்தான்? மற்ற அனைவருக்கும் இவனைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற விஷயங்களின் சேர்க்கையானது ஞானக்கேடு, வலிமை இன்மை, அழகுக் குறைவு போன்ற பல்வற்றையும் ஏற்படுத்தும்; ஆனால் பெரியபிராட்டியின் ஸம்பந்தம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாகவே இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (எல்லையில் மாயனை) ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனை. இப்படிப்பட்டவன் ஆரென்னில், (கண்ணனை) க்ருஷ்ணனை. “க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்”. (கண்ணனைத் தாள் பற்றி யான் ஓர் துக்கமில்னே) பிராட்டி ஸந்நிதியும் உண்டாய், அவள் புருஷகாரமாக ஸஹகாரி நிரபேஷமாக நம் காரியம் செய்யுமவனுமாய், “ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி” என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹனானவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - (எல்லையில் மாயனை) - ஸங்கல்பத்தின் வடிவில் உள்ள ஞானம் மூலம் மட்டுமே படைத்தல் போன்ற அனைத்தையும் செய்யவல்ல வியப்பான சக்தி கொண்டவனை. இது யார் என்றால், (கண்ணனை) - க்ருஷ்ணனை. மஹாபாரதம் - க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம் - க்ருஷ்ணன் மட்டுமே அனைத்தும் - என்பது காண்க. (கண்ணனைத் தாள் பற்றி யான் ஓர் துக்கமில்னே) - மஹாலக்ஷ்மியின் அருகாமை என்பதும் உண்டாய், அவளுடைய சிபாரிசு காரணமாக வேறு எந்த ஒரு துணைக் காரணத்தையும் நம்மிடமிருந்து எதிர்பாராமல், நம்முடைய செயல்களைச் செய்பவனாக. தைத்திரீயம் - ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி - இவனே ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறான் -

என்பதற்கு ஏற்ப, ஆனந்தமயமாக உள்ள அவனைப் பற்றி நிற்கும் எனக்கு எந்த ஒரு துக்கமும் இல்லை என்கிறார்.

3-10-9 துக்கமில் ஞானச்சுடரொளி மூர்த்தி துழாயலங்கல் பெருமான்
மிக்க பன்மாயங்களால் விகிர்தஞ் செய்து வேண்டு முருவுகொண்டு
நக்கபிரானோடயன் முதலாக எல்லாருமெ வையுந் தன்னுள்
ஒக்கவொடுங்க விழுங்கவல்லானைப் பெற்று ஒன்றுந் தளர்விலனே

பொருள் – “சுருக்கம் உண்டாகுமோ” என்ற துக்கம் ஏற்படாத ஞானம் கொண்டவனாகவும், மிகுந்த ஒளி பொருந்திய திருமேனி கொண்டவனாகவும், துளசிமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன், அளவற்றதும் பல வகைப்பட்டதும் வியக்கவைக்கும் சக்திகள் கொண்டதும் ஆகியவையும், தனக்கு விருப்பமானவையும் என்றுள்ள ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு; சேராச் சேர்த்தியுள்ள செயல்கள் பலவற்றையும் செய்து; சிவனோடு சேர்ந்து நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைத்து சேதந அசேதநங்களை, எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளும் ஆராயாமல் தன்னுள்ளே ஒரு சிறிய பகுதியில் அவை அனைத்தும் அடங்கும்படியாக, விழுங்கவல்ல சக்தி கொண்டவனாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவனை அடைந்து நிற்கும் நான், எந்த ஒரு தளர்ச்சியையும் கொண்டவன் அல்லேன்.

அவதாரிகை – “அகடிதகடநாஸமர்த்தனான வடதளசாயியை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை” என்கிறார். மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறா ரென்னவுமாம்.

விளக்கம் – “மற்ற யாராலும் செய்ய இயலாத செயல்களையும் மிகவும் எளிதாகச் செய்யவல்லவனும், ப்ரளய காலத்தில் ஆல மரத்தின் ஓர் இலையில் துயில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு, எந்த ஒரு தளர்வும் இல்லை”, என்கிறார். நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரையும் விழுங்குவதாக உரைப்பதால், மஹா ப்ரளயம் குறித்து எண்ணுகிறார் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (துக்கமில் இத்யாதி) ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநத்தையும் நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுமுடையனாய், அவ்வடிவுக்கு அலங்காரமாய் போரும்படியான திருத்துழாய்மாலையை உடையனான ஸர்வேச்வரன். அலங்கலென்பது மாலை. (மிக்க இத்யாதி) அபரிச்சேத்யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே. (வேண்டுமுருவு கொண்டு விகிருதஞ்செய்து) இச்சாக்ருஹீதமான விக்ரஹங்களைப் பரிக்க்ரஹித்து விக்ருதங்களைப் பண்ணாநிற்கும். அதாவது, சிறிய வடிவைக் கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகையாகிற அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (துக்கமில் இத்யாதி) - தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள உயர்ந்த ஞானத்தையும், எல்லையற்ற தேஜஸ் ரூபமாக உள்ள திருமேனியையும், அத்தகைய எழிலான ரூபத்திற்கு அலங்காரமாக உள்ளதான துளசிமாலையையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். அலங்கல் என்பது மாலை. (மிக்க இத்யாதி) - கணக்கில் அடங்காதபடியாக பலவகைப்பட்ட வியக்கவைக்கும் சக்தியின் சேர்க்கையால். (வேண்டும் உருவு கொண்டு விகிருதம் செய்து) - தனது விருப்பத்தின் காரணமாகக் கைக்கொள்கின்ற வடிவங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தனக்கு பொருத்தமில்லாத பல செயல்களைச் செய்தபடி இருப்பான். அதாவது ஒரு சிறிய வடிவம் எடுத்து, முகிழ்விரியாத சிறிய ஆலிலையில் சயனித்தபடி, அனைத்து லோகங்களையும் தனது வயிற்றில் வைத்துக் கொண்டுள்ளதான “யாராலும் செய்ய இயலாத செயல்” என்னும் திறனைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நக்கபிரான் இத்யாதி) ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற ருத்ரனோடே கூட அவனுக்கும் ஜநகனான ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன் தொடக்கமான எல்லாச் சேதநாசேதநங்களையும் ஒருகாலே ப்ரளயம் தேடிலும் காணவொண்ணாதபடி வயிற்றிலே வைத்து ரசஷிக்கவல்ல ஸர்வரசஷிகளை. ஒடுங்க விழுங்குகையாவது, “ஏழுலகுமுண்டு மிடமுடைத்து” என்கிறபடியே, சிறு வயிற்றிலே பெரிய லோகங்களை வைத்தால் ஈர்க்கில் அத்துக்காய் கோத்தாற்போலே விசைத்து வேறாயிராதே அடங்கித் தகுதியாயிருக்கை. இப்படிப்பட்டவனை, (பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே) ஸர்வசக்தியாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ரசஷிகனானவனை அநந்ய ப்ரயோஜனனாய் ஆச்சர்யித்த எனக்கு ஒரு துக்கமுண்டோ என்கிறார். நைமித்திக

ப்ரளயமானபோது, அவர்களுக்கு ரக்ஷயமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கும் ரக்ஷகனென்கை.

விளக்கம் - (நக்கபிரான்) - “தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் உதவிகள் செய்பவன்” என்று பெயரெடுத்த ருத்ரனுடன், அந்த ருத்ரனின் உற்பத்திக்குக் காரணமாக உள்ளவன் என்ற ஏற்றம் கொண்ட நான்முகன் தொடக்கமாக உள்ள அனைத்து சேதந அசேதநங்களையும் ஒரே செயலாக, ப்ரளயமே வந்து தேடினாலும் காண இயலாதபடி, தனது வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு காப்பாற்றவல்ல ரக்ஷகனை. “ஒடுங்க விழுங்குகை” என்றால், பெரியதிருமொழி (11-5-3) - ஏழலகும் உண்டும் இடம் உடைத்து - என்பதற்கு ஏற்ப தனது சிறிய வயிற்றில் பெரிய லோகங்களை வைத்தால், ஈர்க்குச்சி ஒன்றில் அத்திக்காயைச் கோர்த்தது போன்று மிகுதியாகத் தனித்து நிற்பது போன்று அல்லாமல், தன்னுள் அடங்கியதாக உள்ள நிலை கொண்டவன். இப்படிப்பட்டவனை, (பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே) - அனைத்து சக்தியாகவும், நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் ரக்ஷகனாகவும் உள்ளவனை, எந்தவிதமான பயனும் எதிர்பாராமல் அண்டி நிற்கும் எனக்கு ஏதேனும் ஒரு துக்கம் உள்ளதோ என்கிறார். ஆனால் நைமித்திக ப்ரளயத்தின்போது அனைத்து லோகங்களையும் வயிற்றில் வைத்து ஆலிலையில் கிடந்த காலத்தில், நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்களை வயிற்றில் வைக்கவில்லையே எனலாம்; இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நைமித்திக ப்ரளயத்தில், அவர்களால் காப்பாற்றப்படும் உலகங்களைக் காத்தல் என்பது, அவர்களையே காப்பாற்றுதல் போன்றதாகும்.

3-10-10 தளர்வின்றியே யென்றுமெங்கும் பரந்த தனிமுதல் ஞானமொன்றாய்

அளவுடைய யைம்புலன்களறியா வகையால் அருவாகி நிற்கும்

வளரொளியீசனை மூர்த்தியைப் பூதங்களைந்தை யிருசுடரைக்

கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றுங் கேடிலனே

பொருள் - அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து இடங்களிலும், தனது “நியமிப்பவன்” என்ற சக்திக்கு எந்தவிதமான தளர்வும் இன்றி பூரணத்துடன் நிறைந்திருப்பவனாகவும், ஒப்பற்றதும் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ஞானத்தைக் கொண்டவனாகவும், அளவுபடுத்தப்பட்ட ஐந்து புலன்களால் அறிய இயலாதபடி

அவயவங்கள் இன்றி உள்ளவனாகவும், மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ளவனாகவும், இவ்விதமாக அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ளதால் வளர்ந்தபடி உள்ள ஒளி பொருந்தியவனாகவும், அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாகவும், வேறு எங்கும் காண இயலாத திவ்யமான திருமேனி கொண்டவனாகவும், பஞ்சபூதங்கள் மற்றும் சந்த்ரசூரியர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாகவும், ஓங்கி வளர்கின்ற ஒளி வீசுவதும் வியக்கவைப்பதும் ஆகிய குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்கின்ற நான், எந்த ஒரு காலத்திலும் அழிவு இல்லாதவன் ஆவேன் என்கிறார்.

அவதாரிகை - ஜகத்சரீரியாய் ஸத்தையையும் நோக்குமவனாய் ஆபிமுக்யம் பண்ணினாரை அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - “இந்த ஜகத் அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டபடியும், அவற்றின் இருப்பு என்பதைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படியும், தன்னிடம் விருப்பத்துடன் உள்ளவர்களுக்கு தனக்கே உரியதான திருமேனியுடன் வந்து அவதாரம் செய்து காப்பாற்றும்படியும் உள்ள அவனைப் பற்றி நிற்கும் எனக்கு எந்தக் கேடும் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தளர்வின்றியே இத்யாதி) என்றுமுண்டாய் எங்குமொக்க வ்யாபியாநின்றால் ஒரு தளர்த்தியின்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் அத்வீதீய காரணமாயுள்ள ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை உடையனாய்; அன்றியே, (தளர்வு இத்யாதி) ஒரு பதார்த்தத்திலும் குறைவுபடாதபடி எங்குமொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக் காலத்திலும் வ்யாபித்து, இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் த்ரிவித காரணமும் தானேயாய், விலக்ஷண ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாய்.

விளக்கம் - (தளர்வின்றியே இத்யாதி) - எப்போதும் இருந்தபடியாக, அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று நின்றாலும் எந்தத் தளர்ச்சியும் இன்றி, ஸ்ருஷ்டி செய்யும்போது ஸ்ருஷ்டிக்கான வேறு எந்த ஒரு காரணப்பொருளும் இன்றி இது மட்டுமே காரணம் என்பதாக உள்ள ஸங்கல்ப வடிவான ஞானத்தைக் கொண்டவனாக. அல்லது

(தளர்வு இத்யாதி) - எந்த ஒரு பொருளிலும் குறைவு ஏற்படாதவிதமாக அனைத்து காலங்களிலும் அவற்றில் வ்யாபித்து நின்று, ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது “உபாதானக்காரணம், நிமித்த காரணம் மற்றும் ஸஹகாரி காரணம்” என்பதான மூன்றுவிதமான காரணங்களாக தான் ஒருவனேயாக, அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஞானஸ்வரூபனாக உள்ளான் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (அளவுடை இத்யாதி) உழக்காலே முகக்கவொண்ணாதாப்போலே பரிச்சிந்தவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அபரிச்சேத்ய வஸ்துவை க்ரஹிக்கவொண்ணாதிறே. (அருவாகி நிற்கும்) அவற்றால் அறியவொண்ணாதபடி அவிஷயமாயிருக்கும். (வளரொளியீசனை) இப்படி சேதநாசேதநங்களோடே கூடி அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்கு நின்றால், தக்கத தோஷங்கள் அவனுக்கு ஸ்பர்சியாதோ என்னில், “அந்சந்நந்யோ அபிசாகசீதி” என்கிறபடியே தக்கத தோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (அளவுடை இத்யாதி) - ஒரு உழக்கு கொண்டு கடல் நீரை அளக்க இயலாதது போன்று, அளவுடன் கூடிய பொருள்களை மட்டுமே அறியவல்ல இந்த்ரியங்கள் மூலம் அளவற்ற இந்தப் பொருளை உணர இயலாதபடி உள்ள வஸ்து. (அருவாகி நிற்கும்) - இந்த்ரியங்களால் அறிய இயலாதபடியாக இருக்கும். (வளரொளி ஈசனை) - இவ்விதம் சேதந அசேதநங்கள் அனைத்துடனும் சேர்ந்து நின்று, அவற்றின் அந்தர்யாமியாக அவன் இருந்தால், அவற்றுடைய தோஷங்கள் அவனைத் தீண்டாதோ என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். முண்டக உபநிஷத் - அந்சந்நந்யோ அபிசாகசீதி - இரண்டு பறவைகளில் ஒன்று கர்மத்தை அனுபவிக்கிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவனாக, அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்ற தன்மையால் ஏற்பட்ட புகர் கொண்டு இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (மூர்த்தியை) இப்படி ஜகச்சரீரியாயிருக்கச் செய்தே அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹ யுக்தனாய்க் கொண்டு நித்யவிபூதியிலிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (பூதங்களைந்தை இருசுடரை) அஸாதாரன விக்ரஹத்தோபாதி ஜகச்சரீரியாய் நிற்கிற அதுவும் இவர்க்கும் அநுபாவ்யமாம்படியிறே. அத்தோடொக்க “பூதங்களைந்தை இரு சுடரை” என்றது காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும் கார்யவர்க்கத்தில்

தலையான சந்த்ரஸூர்யர்களையுமுடையனாய் லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனை) இவ்விபூதிக்குள்ளே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு வந்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனை. (கண்ணனைத் தாள் பற்றி) “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்றவன் திருவடிகளைப் பற்றி. (யான் என்றும் கேடிலனே) இவன் விமுகனான அன்றும் ப்ராப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி, இவன் ஆபிமுக்யம் பண்ணின அன்று கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒருநாளும் அநர்த்தமில்லை. “மூர்த்தியைத் தனிமுதல் ஞானமொன்றாய் - பூதங்களைந்தை இருசுடரை - என்றுமெங்கும் பரந்து தளர்வின்றியே - அளவுடை யைம்புலன்களறியா வகையால் அருவாகி நிற்கும் வளரொளியீசனை - கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றுங் கேடிலன்” இத்யந்வய:

விளக்கம் - (மூர்த்தியை) - இவ்விதம் இந்த ஜகத்தைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள போதிலும், இந்த உலகில் காணப்படாத திவ்யமான திருமேனியுடன், நித்யவிபூதியில் உள்ளதைக் கூறுகிறார். (பூதங்கள் ஐந்தை இரு சுடரை) - தனக்கே உரிய திருமேனியுடன் உள்ளபோதிலும், இந்த ஜகத்தைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டபடியும் இவன் உள்ள தன்மை என்பதும் இவரால் அனுபவிக்கத்தக்கதாக உள்ளது. மேலும் இங்கு அனைத்திற்கு காரணப்பொருள்களாக உள்ள ப்ருதிவி உள்ளிட்ட பஞ்சபூதங்களையும், கார்யப் பொருள்களாக உள்ள சந்த்ரசூர்யர்களையும் கொண்டவனாக, லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனாக உள்ள நிலையையும் கூறுகிறார். (கிளரொளி) - இந்த உலகத்திற்குள், இந்த உலகத்துடன் ஸம்பந்தம் ஏதும் அற்றதான தனது திருமேனியை, இங்குள்ள அனைத்து பொருள்களின் தன்மைகள் கொண்டது போன்று மாற்றியபடி, க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்தவனை. (கண்ணனைத் தாள் பற்றி) - கீதை (18-66) - மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னையே சரணம் அடைவாயாக - என்று கூறிய அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றியதால். (யான் என்றும் கேடிலனே) - “சேதநன் ஒருவன் அவனிடம் விருப்பம் கொள்ளாதபோதிலும், ஸம்பந்தம் காரணமாக அந்தச் சேதநனுடைய இருப்பு என்பதை நோக்கியபடி, அந்தச் சேதநன் விரும்பும்போது அவனுடைய கண்களுக்குப் புலப்படும்படியாகத் தோன்றி நின்று காப்பாற்றுகிறான். இப்படிப்பட்ட அவனுடைய திருவடிகளைத் தகுந்த முறையில் அடைந்த எனக்கு எந்த ஒருநாளிலும் கேடு ஏற்படாது” என்கிறார். இந்தப் பாசுரத்தின் சொற்களை, “மூர்த்தியைத் தனிமுதல் ஞானமொன்றாய் -

பூதங்களைந்தை இருசுடரை - என்றுமெங்கும் பரந்து தளர்வின்றியே - அளவுடையையுலன்களறியா வகையால் அருவாகி நிற்கும் வளரொளியீசனை - கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றுங் கேடிலன்” என்று வரிசைப்படுத்த வேண்டும்.

3-10-11 கேடில் விழுப் புகழ்க்கேசவனைக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன

பாடலோராயிரத்து ளிவையுமொருபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு அவன்

நாடும் நகரமும் நன்குடன் காண நலனிடையூர்தி பண்ணி

வீடும் பெறுத்தித் தன் மூவுலகுக்குந் தரும் ஒரு நாயகமே

பொருள் - தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளதால் அழிவற்று, மங்களகரமாக உள்ளதால் நன்மைகள் கொண்டதான குணங்களின் புகழ் கொண்டவனும், கேசி என்ற அசுரனை அழித்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை, திருக்குருகூரில் அவதரித்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில், க்ருஷ்ண அனுபவத்தை வெளிப்படுத்தும் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்பவர்களுக்கு, அந்த க்ருஷ்ணன் செய்வது என்னவென்றால் - பரமபதத்தையும், இந்த உலகையும் அவற்றின் பரிபூர்ணமான நன்மைகளும் கிட்டும்படிச் செய்து, பாகவதர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஏற்பட வைத்து, மோசஷ ஆனந்தம் பெரும்படியாகச் செய்து, தன்னைப் போன்றே மூன்று உலகங்களுடைய ஒப்பற்ற நிர்வாஹத்தையும் அளிப்பான்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயில் நடத்தி, மேலே பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐச்வர்யம் இவர்களிட்ட வழக்காக்குமென்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களை, அனைத்து லோகங்களும் அறிந்தவர்களாகச் செய்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவ செல்வத்தை அளித்து, பரமபதத்திற்குச் செல்லும்போது தனது செல்வத்தையும் அவர்களுக்கே உரியது என்று ஆக்குகிறான்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கேடுஇல் இத்யாதி) கேடின்றிக்கே விழுப்பத்தையுடைத்தான. (புகழ்) நித்ய ஸித்த கல்யாணகுணங்களுடைய கேசி ஹந்தாவையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று. (குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன) “ரகுவர சரிதம் முநி ப்ரணீதம்” என்கிறபடியே அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவி பாடினார். (பாடல் ஓராயிரம்) “பாட்யே கேயே ச மதுரம்” என்னுமாபோலே இவையோடேயாயிற்று பிறந்தது. (இவையும் ஒரு பத்தும்) முத்து முகமறிந்து கோத்துச் சேர்வை பார்க்குமாபோலே, இவையும் ஒரு பத்து என்கிறார். (பயிற்ற வல்லார்கட்கு) சொல்ல வல்லார்க்கு. “பயிற்ற” என்கிற இத்தை, “பயில” என்றாக்கி, “அப்யஸிக்க வல்லார்கட்கு” என்னுதல்; அவன் தருமென்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (கேடு இல் இத்யாதி) - கேடு ஏதும் இன்றி நன்மை மட்டுமே கொண்டதாக உள்ள. (புகழ்) - எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி உள்ளதான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனும், கேசி என்ற அசுரனை அழித்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனைக் கவி பாடினார். (குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன) இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ரகுவர சரிதம் முநி ப்ரணீதம் - வால்மீகி முனியால் கூறப்பட்ட இராமனின் சரிதம் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமாவதாரத்தை விட்டு அகலாத வால்மீகி போன்று, க்ருஷ்ணாவதாரத்தை விட்டு அகலாத நம்மாழ்வார். (பாடல் ஓராயிரம்) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் - பாட்யே கேயே ச மதுரம் - அமைப்பிலும் இசையிலும் மதுரமாக உள்ள - என்பதற்கு ஏற்ப இசையுடன் சேர்ந்தே பிறந்த பாசுரங்கள். (இவையும் ஒரு பத்தும்) - முத்துக்கள் ஒவ்வொன்றையும் அவற்றின் முகம் பார்த்து சேர்த்து வரிசை அழகை நோக்குவது போன்று, “இவையும் ஒரு பத்து” என்கிறார். (பயிற்ற வல்லார்கட்கு) - கற்க வல்லவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நாடு) அவிசேஷஜ்ஞர். (நகரம்) த்ரவ்ய விசேஷமறிந்திருக்கும் விசேஷஜ்ஞர். (நன்குடன் காண) நன்மையோடே காண. “இவனுமொருவனே” என்று கொண்டாட. (நலனிடைய ஊர்தி பண்ணி) நன்மைக்கு நடுவே நடக்கும்படி பண்ணி; நன்மையாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ. (வீடும் பெறுத்தி) பரமபுருஷார்த்த மோக்ஷத்தையும் கொடுத்து. (தன் மூவுலகுக்குந் தரும் ஒருநாயகம்) தன்னதான த்ரிவிதாத்ம் வர்க்கத்துக்கும் இவன்தான் அத்விதீய நாயகனாம்படி பண்ணிக் கொடுக்கும். அவன் தன்னதான ஜச்வர்யத்தை இவன் “என்னது” என்னும்படி பண்ணும். அதாகிறது, இவனுக்கு ஜச்வர்யங்

கொடா நிற்கச்செய்தே, இது தனக்குப் புறம்பாம்படியிருக்கை யன்றிக்கே, தன் ஐச்வரியத்திலே அந்தர்பூதமாம்படி பண்ணிக் கொடுக்கும்.

விளக்கம் - (நாடு) - இந்த வஸ்துவின் சிறப்பு அறியாத சாதாரண மக்கள். (நகரம்) - பொருள்களின் சிறப்பு அறிந்த அறிஞர்கள். (நன்குடன் காண) - வியப்புடன் காண. “இந்தச் சேதநன் ஒருவனே” என்று கொண்டாட. (நலனிடைய ஊர்தி பண்ணி) - நன்மைகளுக்கு நடுவில் அந்தச் சேதநன் வாழும்படியாகச் செய்து. இங்கு நன்மை என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவச் செல்வம். (வீடும் பெறுத்தி) - உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோசடித்தையும் அளித்து. (தன் மூவுலகுக்குந் தரும் ஒருநாயகம்) - தனக்கே உடைமையான் பத்தர், முக்தர் மற்றும் நித்யர் என்ற மூன்றுவிதமான கூட்டங்களுக்கும் இந்தச் சேதநனே தலைவன் என்பதான நிலையை அளிப்பான். அதாவது ஸர்வேச்வரனுக்குக் சொந்தமானவற்றை இந்தச் சேதநன் “என்னுடையது” என்று கூறும்படியாகச் செய்வான். அதாவது அந்தச் சேதநனுக்கு அனைத்து செல்வங்களையும் அளித்து, ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்குப் புறம்பாக அவை செல்லாமல், தனது செல்வத்திலேயே அடங்கும்படியாகச் செய்கிறான்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்